

Giới thiệu Akaineko

Akaineko là tựa truyện teen nói về một cuộc gặp gỡ định mệnh chẳng?

Nàng - Công chúa của vương quốc Bồ Công Anh Xuân - một nàng công chúa khao khát tự do, khao khát một cuộc sống bình thường như bao người khác.

Chàng - Một đặc vụ dưới lớp vỏ bọc của một học sinh trung học lạnh lùng với đôi mắt sâu thẳm.

Vào cái ngày cuối thu hôm ấy, khi Nàng chuyển đến một trường nhỏ trong thị trấn, cũng là ngày Chàng nhập học. Ngày hôm đó, có hai cái tên được ghi lên tấm bảng đen:

Hinaki Takahashi

Yuki Takahashi

Cùng một họ nhưng không phải người nhà. Và Nàng biết Chàng có một bí mật khác.

Cùng tiếp tục theo dõi truyện hay để xem liệu mối nhân duyên của nàng và chàng sẽ tiến triển như thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nàng Công Chúa Mất Tích

Không khí ẩm thấp bao trùm xung quanh, cả khu rừng chìm trong sương mù. Bây giờ là mùa đông nhưng Hinaki vẫn ngoan cố tham gia một buổi ngoại khóa tại cái nơi xa xôi và tách biệt này. Bởi thế cô mới rơi vào hoàn cảnh oái oăm này...

- Rốt cuộc cậu đưa con bé đi đâu chứ? - Rika gần như hét vào điện thoại.

Cô chẳng biết mình đang giận dữ vì cái gì nữa.

Cô con gái bé bỏng của cô thì dối cô rồi bỏ nhà đi chỉ vì cô tặng con bé quà sinh nhật là một khóa học đặc biệt về thể giới hoang dã và khám phá bản năng động vật, trong khi đó Chi - cô bạn thân nhất của cô - thì lại bao che cho con bé.

- Tớ nghĩ là cậu không nên như thế, con bé giận cậu không phải có nguyên do cả sao? Bởi vậy nên đừng có mà đổ hết cho tớ như vậy! - Chi chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, đúng phong cách của một hiệu trưởng lâu năm tràn trề kinh nghiệm trong việc giáo huấn những thế hệ trẻ. Mặc cho cái thế hệ trẻ đó có một chút khác người đi chăng nữa...

- Cậu đang đùa tớ đấy hả? Sao cậu có thể nói là có lí do? Cậu không thấy con bé rất vô cùng vô lí hay sao? Quà sinh nhật của tớ có vấn đề gì à?

- Vấn đề không phải món quà mà ở cậu đấy!

- Sao cậu cứ cho là tớ làm nên hết thứ tội lỗi này vậy hả?

- Rika! À không! Hoàng hậu à! Con bé chỉ mới mười sáu tuổi thôi và cái món quà của cậu không phải là rất quá đáng sao? Cậu tưởng hiểu được con cái ở tuổi dậy thì dễ lắm à?! - Chi lắc đầu ngán ngẩm.

- Nhưng cậu cũng không thể để con bé muốn làm gì thì làm được. Bộ cậu tưởng con bé là con đầu lòng của tớ chắc. Tớ không có giống cậu! Tớ nghe nói là con bé tới tìm cậu đúng không? Rốt cuộc cậu còn muốn bao bọc cho nó tới bao giờ?

Tới lúc này thì Rika đã không còn khả năng kiềm chế được nữa. Cô nàng vốn là một người không biết nổi giận là gì, luôn quyết định mọi thứ bằng lí trí và cẩn thận trong từng lời ăn tiếng nói thế mà từ khi có con tới giờ cô không khác nào mấy bà cô bán cá ngoài chợ, cứ phải hét lên mọi lúc mọi nơi. Nhưng nói vậy cũng không đúng vì chuyện đó chỉ xảy ra từ khi cô có đứa con thứ hai thôi chứ đứa con đầu lòng của cô vẫn luôn là một chàng Thế tử trên cả tuyệt vời. Vậy mà hoàn toàn trái ngược lại với người anh, cô em gái lại là đứa cứng đầu và cứ khăng khăng theo những nguyên tắc của riêng nó, bỏ ngoài tai mọi luật lệ của chốn cung cấm. Cô thực sự đến phát điên lên với nó.

- Cậu cứ bình tĩnh đi! Chuyện gia đình mà, cứ từ từ rồi mọi thứ sẽ lại quay về quỹ đạo của nó thôi! - Chi hạ giọng xuống khi nhận ra con tức giận của Rika đã không thể kiềm nén được nữa - Không giống như chính trị đâu! Mọi thứ trong gia đình đều sẽ tự động quay lại những gì mà nó vốn như vậy!

- Đừng có lời hai chuyện đó vào cùng một lúc như vậy! Không hay tí nào đâu!

- Chỉ bởi vì con người thường làm tốt một việc nhất định thôi mà! Cậu cũng không nên buồn vì cậu không kiểm soát được con bé! - Nói tới đó cô nàng chỉ muốn cười phá lên nhưng mà thấy vậy thì quá thất lễ với hoàng hậu nước láng giềng nên thôi, ráng kềm nén. - Tớ không rảnh nghe cậu cảm ràm đâu! Tớ có việc rồi!

- Cái đó mà gọi là cảm ràm hả? Tớ đang hỏi tội... - Hoàng hậu nhận ra là đầu dây bên kia đã cúp máy từ bao giờ.

Trong lúc Rika đang bất lực với vấn đề của mình thì Chi lại có vẻ đang bắt đầu bộc phát con cười đã cố nén lại ban nãy. Cô không tin nổi chính Rika là người đã nói ra câu đó, nếu cô ấy mà biết được sự thật chắc là cô sẽ còn phát điên lên mất!! Tại sao cô nàng lại có thể sinh ra hai đứa trẻ quá khác biệt nhau đến thế chứ?! Đừng có đùa!! Thế tử đã trở thành hình mẫu lí tưởng của hàng vạn chàng trai cô gái trên khắp mảnh đất Bồ Công Anh Xuân và thậm chí sự nổi tiếng đó còn lan truyền ra khắp nơi nhanh như tên bắn vì Hoàng Gia còn có quan hệ vô cùng tốt với Hoàng gia Onawaki. Ở tuổi hai mươi, cậu đã trở thành con át chủ bài của Bồ Công Anh Xuân, chỉ bởi vì cậu ta thừa hưởng dòng máu hoàng tộc chính gốc từ Quốc vương Kojimoto. Trong khi đó cô em gái tuy vô cùng xinh đẹp nhưng lại không hề mang vẻ quý phái hay cao sang của một công chúa, nói thật ra thì con bé chính là phiên bản thứ hai của chính Rika chứ không ai khác. Vậy mà Chi không hiểu sao cô bạn thân của mình lại có thể không hiểu con bé cho được! Đó là lí do tại sao cô không nhìn được cười. Đúng là có những chuyện mà chỉ người ngoài cuộc mới có thể nhận ra.

Nakamichi đứng đờ trước cửa phòng làm việc nhìn cô vợ của mình đang cười như một đứa trẻ cho dù bây giờ cô ấy đã chuẩn bị bước sang tuổi 46.

*

- Có cần phải thông báo mất tích không, Hoàng hậu? - Tổng quản Makoto hỏi lúc Rika lên xe để trở về hoàng cung từ một sự kiện từ thiện.

- Không cần đâu! Chúng ta không nên làm phiền người dân nữa! Con bé tới chỗ Chiyo đấy! Bác thử cho người tới đó xem sao? - Vừa ngồi vào xe cô đã thấy đau đầu. Mấy cái chuyện quái này khiến đầu cô đau như búa bổ, cứ tưởng đất nước bình yên rồi thì mọi thứ sẽ ổn và cô được sống một cuộc sống bình yên. Thật là ai mà ngờ...

- Người có cần ngủ y không?

- Không sao đâu! Cháu không đau ốm gì đâu!

- Nhưng trông người rất mệt mỏi đấy ạ!

- Cháu chỉ bức bối thôi mà! Bác không cần lo lắng quá! - Vừa nói cô vừa vẫy tay ra hiệu cho vị Tổng quản đóng cửa xe lại.

Tiếng máy xe nổ giòn giã và sự rung lên của động cơ như đang đẩy cô đi vào giấc ngủ nhanh hơn. Rika thiếp đi khi nào không hay và cứ thế để cho bản thân quên mất những vất vả khi trở thành một người mẹ - không chỉ của gia đình mà còn là - của nhân dân. Bao nhiêu sóng gió của thời tuổi trẻ xuân xanh đã qua đi thay vào đó là cuộc sống ổn định của những người có gia đình. Quanh đi quẩn lại thì cô cũng sắp năm mươi tuổi rồi chứ cùng đâu có ít ỏi gì nữa. Những nhịp đập bình yên của cuộc sống cứ vậy và ru cô vào giấc ngủ hạnh phúc cho tới khi cô con gái thứ hai của cô bước vào tuổi dậy thì. Rika hoàn toàn có thể thông cảm cho sự hiếu động của trẻ con nhưng khi đã sắp chính thức trở thành người lớn thế này mà con gái cô vẫn không hề thay đổi gì - thậm chí còn nghịch ngợm và khó bảo hơn cả trước kia - khiến cô rất phiền lòng. Nó khiến cô bắt đầu tự hỏi liệu mình có phải là một người mẹ tốt hay không.

Cô không muốn đổ lỗi cho cô con gái bé bỏng của mình chỉ vì nó không thể phần đầu được giống như anh nó, thực lòng cô lo lắng cho sự tồn tại của con bé trong thế giới này hơn. Mặc cho việc đã được dạy dỗ từ nhỏ về những nguy hiểm của việc là một thành viên hoàng gia và trách nhiệm cao cả lớn lao quá sức một đứa trẻ có thể gánh chịu nhưng con bé dường như quá thờ ơ với tất cả những thứ đó. Cho tới tận bây giờ, con bé vẫn cứ giống như một tờ giấy trắng tinh khôi không hề bằng khoảng gì về thế giới bên ngoài Hoàng cung cả. Đó là thứ thế giới đáng sợ mà cô từng sống, cô từng phải chịu đựng. Cô luôn muốn con bé hiểu điều đó thật thấu đáo như anh nó nhưng mà nó luôn bỏ ngoài tai hoặc giả như nó không hề nghe thấy những thứ không cần thiết cho cuộc sống an toàn tuyệt đối ở nơi cung cấm.

Cho dù là trong giấc ngủ nhưng cô vẫn không ngừng bị ám ảnh bởi quá khứ và bởi cả tương lai. Cô bắt đầu cảm thấy thế giới mà cô đã cố bảo vệ đang lung lay từng ngày một...

Trong khi Hoàng hậu rơi vào giấc ngủ sâu thì chiếc xe đã về tới Hoàng cung lúc ánh chiều tà đã tắt hẳn và thay vào đó là bầu trời đêm đen kịt và lạnh lẽo. Dù sao thì đó cũng là một dấu ấn không thay đổi được của mùa đông. Con đường dẫn vào Tòa Lâu đài phía Đông được chiếu sáng bởi những ngọn đèn nằm hai bên và vệ sĩ đã đứng một đoạn dài để bảo vệ cho một người đang đứng trong sân lớn.

Đức vua của Bồ Công Anh Xuân đang khoác áo nắng to đứng giữa trời đông lạnh như cắt da cắt thịt.

Chiếc xe chờ Hoàng hậu đỗ lại trước khi vị tổng quản già bước xuống.

- Đức vua! Sao người lại ra đây!?! - Tổng quản Makoto lo lắng hỏi.

- Đương nhiên là chờ vợ ta về rồi! - Mokiro có vẻ vẫn không chịu nổi mấy việc lăng mạn như thế này, nhưng vì người mà Người yêu thương nên đành mất mặt một chút. Và có lẽ mặt Đức vua đỏ lên không phải do trời lạnh.

- Nhưng Hoàng hậu ngủ quên trong xe rồi! Thần sẽ đánh thức người dậy...

- Không cần đâu!

Đức vua chỉ nói có thể rồi bước tới mở cửa sau của xe. Rika vẫn không hề hay biết gì việc đã về tới nhà chỉ vì sự mệt mỏi có thể dễ dàng nhận ra trên gương mặt cô đã vắt kiệt sức của một Hoàng hậu luôn khiến người khác nể phục. Mokiyo cúi xuống và bế cô lên. Vì cũng đã có tuổi nên Người gặp chút khó khăn nhưng Người đã nhanh chóng lấy lại được phong độ của mình.

- Tôi sẽ lo những việc còn lại nên mọi người lui đi!

Tất cả những ai có mặt trong sân đều đồng loạt cúi người chào trước khi Đức vua đưa Hoàng hậu vào lâu đài. Thật là ai cũng đã cố để bản thân không được phép nhìn nhưng họ cũng không khỏi xấu hổ vì những việc nhỏ nhặt nhưng đầy tình yêu của Đức vua. Đã 20 năm rồi nhưng mọi thứ dường như vẫn không thay đổi lắm so với hồi cả hai mới cưới. Điều đó làm cho bất cứ ai nhìn thấy họ đều thực sự tin vào một tình yêu trường tồn mãi mãi.

- Gì vậy? - Rika giật mình tỉnh giấc khi Mokiyo đang bước trên các bậc cầu thang lên tầng 3.

- Em nằm yên đi!

- Sao vậy? Sao anh lại làm vậy? - Cô cự nự.

- Đừng nói nữa! Anh xấu hổ muốn chết trước mặt mọi người đấy! - Đức vua bối rối tới mức không dám nhìn thẳng vào vợ mình.

- Gì vậy?! - Rika bật cười - Anh đâu phải là chàng trai 20 tuổi nữa chứ!?

- Em cũng đã tăng cân đúng không?! Hèn gì lại khó khăn như vậy!

- Gì chứ? Vậy thì anh đừng có làm cái trò này! Chúng ta có hai mặt con rồi và cũng đâu có phải là cặp đôi trẻ trung gì nữa!

- Vậy thì sao? Thế nghĩa là anh không thể chạm vào em trước mặt người khác à!?

- Sở thích của anh thay đổi từ bao giờ thế? - Hoàng hậu hỏi các có.

- Này, chỉ vì em trông có vẻ mệt mỏi quá đấy! Nếu không muốn tới như vậy thì em đừng có mà tự làm khổ bản thân mình nữa đi!

- Anh nói cứ như dễ lắm!

- Vì Hina sao? Cái con bé đó tới chỗ Chiyo rồi mà!

- Nhưng sao em vẫn thấy lo lắng! - Rika thờ dãi trong khi Đức vua với tay mở cửa phòng.

Cuối cùng thì họ cũng đã về tới phòng mình.

Mokiyo thả phịch Hoàng hậu của mình xuống giường rồi cũng cúi xuống:

- Em lo lắng gì chứ? Con bé giống hệt em mà! Vì thế nó sẽ tự biết phải làm gì!

Chẳng đợi cho Rika trả lời thì Đức vua đã nhấn môi mình vào môi cô.

Nhưng cô nằng lại đẩy chồng mình ra.

- Anh nói vậy là sao?

- Em thôi đi được không! Thật là làm anh mất hứng quá! - Mokiyo có vẻ như vẫn không chịu bỏ cuộc.

*

Hinaki mở mắt ra thì đã thấy mình đang ở trong một căn phòng. Rõ ràng ban nãy cô vẫn đang bị lạc trong rừng giữa thời tiết khắc nghiệt của mùa đông. Các câu hỏi cứ xoay vòng trong đầu cô nhưng cô gái nhỏ lại không thể trả lời được chúng bởi vì cả tinh thần lẫn cơ thể cô đều đã quá mệt mỏi. Tứ chi cô sắp lìa khỏi cơ thể rồi!!

Ngay lúc Hinaki định ngồi dậy thì có một bà lão đẩy cửa bước vào phòng. Chủ nhân của ngôi nhà giữa rừng sâu này!

- Cháu không nên ngồi dậy ngay đâu! Cơ thể cháu vẫn còn yếu lắm!

- Nhưng cháu... - Giọng của Hina bị nghẹn lại khiến cô ho một trận sau đó.

- Cháu không khỏe lắm đâu! Một cô bé như cháu sao lại bị lạc trong rừng thế? - Lão bà đặt đĩa cháo xuống trước mặt cô gái nhỏ.

- Cháu không biết tại sao lại bị lạc nữa! Cháu đang đi cùng đoàn của mình nhưng sau một lúc thì cháu không còn thấy họ đâu nữa... - Dù yếu ớt nhưng Hinaki vẫn quyết ngồi dậy.

- Cháu nên nghỉ ngơi đi! Đây là rừng sâu nhưng lối ra cũng không cách đây xa lắm! Ta sẽ đưa cháu ra khi cháu đã khỏe hẳn!

*

- Thật thế sao à? Con bé đang ở chỗ mẹ à? - Chi thờ phào nhẹ nhõm khi nghe được tin đó. - Hôm qua Rika đã gọi cho con đấy! Thiệt là con sợ cô ấy sẽ biết là giảng viên của con đã để con bé đi lạc!

- Bây giờ thì không sao rồi! Khi nào con bé ổn hơn thì ta sẽ gọi con đến đón!

- Vâng! Con cảm ơn mẹ nhiều ạ! - Chi vừa ôm điện thoại vừa đi vòng quanh thư viện trường. - Hôm nay cũng đã là ngày buổi ngoại khóa kết thúc! Con sẽ hỏi xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra!

- Nhưng sao lại có một buổi ngoại khóa ở một nơi nguy hiểm như vậy chứ? Nếu như con bé không chạy vào trong kết giới của ta thì biết phải làm sao đây!? - Bà mẹ quả trách.

- Con xin lỗi ạ! Tại con bé tới chỗ con rồi đề nghị tham gia khóa học đó ngay tức khắc làm con không kịp trở tay!

- Ta cúp máy đây! Giờ này chắc là con bé đã dậy rồi

Thật là Chi cũng không ngờ mình đã gây ra chuyện lớn đến như vậy. Nếu như Hinaki mà mất tích thật chắc là cô sẽ bị tử hình mất!

- Cậu có nghĩ là chúng ta sẽ bị tử hình không? - Giọng của mấy cô gái vang lên ở một góc của thư viện khiến cô chú ý.

Và sau đó là một tràng cười hả hê - vốn là thứ bị cấm ở thư viện - họ tự động cười nhỏ lại với nhau ngay khi bị người trông coi thư viện quát mắng (cái cô trông thư viện này cũng đâu có vừa gì).

- Làm gì có vụ bị tử hình chứ? - Một giọng nói khác khẳng định. - Họ thậm chí còn chẳng thể bắt lỗi chúng ta vì chúng ta có cùng nhóm với cô ta đâu!

- Cũng đúng nhỉ?! Như thế mới đáng đời! Cô ta tưởng cô ta là công chúa thì không ai dám đụng tới cô ta chắc?

Sự việc đang trở nên phức tạp hơn khi Chi nhận ra đây là mấy cô nàng đi cùng chuyến dã ngoại với Hinaki ngày hôm qua. Chắc là mọi thứ bắt đầu từ đây cả.

- Cô ta bị chúng ta lừa gọn hơn nhỉ? Không ngờ cô ta ngây thơ thế?

- Phải thậm chí còn chẳng có chút đề phòng nào cả! - Nói rồi mấy cô lại tự cười với nhau trong lúc máu nóng trong người của Chi đang dâng lên ngàn ngút.

- Cô ta đúng là khiến người ta không ưa nổi! Chúng ta không xinh hơn cô ta sao mà bọn con trai cứ đeo bám mãi thế không biết!

- Đúng là đồ mặt dày mà! Cô ta còn tỏ ra quan tâm người khác, bộ cô ta tưởng chúng ta cần lòng thương hại của cô ta à? Chúng ta giống mấy người trong trại khuyết tật hay người già neo đơn chắc!

Đến cuối cùng thì Chi cũng đã hiểu mọi chuyện diễn ra như thế nào:

- Chúng ta tiếp tục cuộc hội thoại này trong phòng hiệu trưởng nhé!

*

Hinaki bị đánh thức bởi tiếng nôi chào va vào nhau dưới nhà bếp. Căn nhà không quá bé nhưng đủ để có thể nghe được âm thanh vọng tới từ mọi góc ngách trong nhà. Giữa một khu rừng sâu và heo lánh thế này, nguy hiểm dường như đang rình rập khắp mọi nơi, vậy mà người ta vẫn có thể xây nên được căn nhà này đúng là có thể xem như một kì tích. Cô nàng không thể không ngạc nhiên mọi thứ, nhất là khi mà cô đã biết quá nhiều về một thế giới mà cô không thể chạm tới được, một thế giới mà bố mẹ chưa bao giờ kể với cô. Hina biết được chúng nhờ những lần trốn nhà sang với người bạn thân của mẹ mình là Chi - hiệu trưởng một trường dạy phép thuật - đó là lúc cô biết được những bí mật thật sự của gia đình mình. Chúng đã khiến cô sốc một thời gian.

Nhưng rồi cô lại nhanh chóng lãng quên cú sốc đó bởi vì mẹ cô cũng chẳng quan tâm cô nhiều đến thế. Đúng là gia đình cô có cùng đi dã ngoại với nhau, nghỉ mát những khi cô nghỉ hè hay là ăn uống khi anh trai cô giành được một thành tích nào đó mới nhưng mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức đó. Họ quá bận bịu cho tình hình chính sự đất nước tới nỗi quên mất mình có một cô con gái cần phải được chăm sóc. Khi còn nhỏ cô không quan tâm lắm tới chuyện này nhưng càng lớn lên cô càng cảm thấy như mình đã trở thành một người thừa. Chi bởi vì cô không giỏi giang như anh cô, không biết thế nào là chính sự, cũng không muốn liên quan tới cái thế giới đó mà chỉ suốt ngày lêu lổng bắt chước nguy hiểm của cái thế giới bên ngoài-Hoàng-thất.

Nhưng cô cũng không biết tại sao cho dù rất cố gắng nhưng cô không thể có được một người bạn ở trường. Phải chăng vì cô là một công chúa? Là người khiến ai cũng phải dè chừng khi nhắc tới? Là người chỉ cần xước một cái móng tay thôi cũng sẽ đem lại phiền phức cho họ? Ngay đến cả một người bạn giả tạo cố tình tiếp cận cô cũng không? Hinaki tự hỏi là tại sao lại như thế? Bởi vì sinh ra là con của bố mẹ hay sao? Họ mang tới cho cô đủ thứ bất hạnh như thế này vậy mà thậm chí họ còn không biết họ đã gây ra những gì hay có hành động nào để cuộc lỗi.

Thế nên cô mới ra đi. Cô muốn trốn ra khỏi cái thế giới bó buộc trong khuôn mẫu và đầy những khiếm khuyết đó.

Hina kiểm tra điện thoại. Không có chút sóng nào!

Tệ thật!

Cô cứ nghĩ việc tìm đường ra sẽ dễ lắm nên cô mới để yên cho mấy con bé kia lừa mình. Vậy mà không ngờ nơi này lại tách bạch đến như vậy?!

Việc ở trong rừng một mình đã khiến cho cô nghiệm ra nhiều thứ và cô nghĩ là nếu được yên tĩnh như vậy một lần nữa cũng tốt thôi! Nhưng cô cần phải về được chỗ của cô Chiyo trước đã, bây giờ không phải là lúc để đi hoang khi mà trong người cô không có một xu cũng chẳng còn sức lực nữa.

Với lại ở đây cũng có kết giới nên ít ra cô sẽ được an toàn cho tới khi thấy khỏe hơn. Mà bây giờ cô cũng thấy khỏe hơn rồi! Cô nghĩ mình nên nhanh chóng rời khỏi đây bởi vì cô còn chưa biết bà lão kia là người như thế nào. Sống giữa một kết giới lớn mạnh và vững chắc như vậy một là một người rất giỏi, hai là một người rất nguy hiểm. Không thể thấy yên tâm được!

- Cháu đã ổn hơn chưa? - Giọng bà lão vang lên trước khi bà ló mặt vào trong phòng.

- Cháu không sao rồi ạ! - Hinaki nghĩ rằng mình phải thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt. - Cháu không muốn làm phiền bà!

- Không sao mà! Cháu trông vẫn còn sốt đấy! Tốt hơn là không nên ra ngoài sớm! Hay là cháu muốn đến bệnh viện?

- Cháu ổn ạ! - Cô nhóc mỉm cười tươi rói mặc dù di chứng của việc bị lạc trong rừng vẫn khuấy hiện đâu đó.

- Cháu ăn chút cháo đi! Ta nghĩ cháu đã hồi phục rồi nhưng vẫn phải xem con sốt có quay trở lại hay không!

Hinaki không muốn ăn vì lo sợ. Nỗi lo sợ mỗi khi gặp người lạ đã ghim vào đầu cô từ khi cô còn nhỏ: không nhận bất kì thứ gì. Vậy nhưng bây giờ cô cũng không có lựa chọn, tình huống xấu nhất có thể xảy ra là bà ta sẽ thuốc cô và đòi tiền chuộc, nó cũng không đáng sợ bằng con đói đang cào cấu ruột gan cô từ khi tỉnh dậy tới giờ. Cô chưa bao giờ bị bỏ đói - và cũng chưa bao giờ bị bắt cóc - trước cảm dỗ của thứ thức ăn đang ngậy khổi trước mặt mình Hinaki không thể làm ngơ.

- Bà ở đây một mình sao ạ? - Chỉ trong phút chốc thấy như mình được sống dậy, cô công chúa nhỏ đã đỡ bỏ bức tường cảnh giác cao ngời ngời của mình, cô không thể tự thuyết phục được mình rằng người phụ nữ nấu ra thứ thức ăn gây “chết người” này có thể là một người xấu cho được.

- Phải! Chỉ có mình ta ở đây!

- Áu áy ức ăn ày ật on á i ất! - Cô nàng nhồm nhoàm món cháo đặc từng nuôi sống Chi.

- Haha! Cháu vừa nói gì thế? Ăn từ từ thôi nào!

*

Bước ra khỏi xe limouse dưới cái lạnh cắt da cắt thịt của thành phố thủ đô Kichino của vương quốc Hoa Hường Dương, Himeshiro quấn thêm một vòng nữa chiếc khăn đang quấn trên cổ mình. Chiếc khăn đó làm từ lông cừu không lẫn chút tạp chất và được dệt bằng công nghệ tiên tiến nhất của vương quốc mà cậu đang đứng trên. Hoa Hường Dương là một vương quốc nông nghiệp phát triển hơn cả, trong khi các quốc gia lớn nhỏ đều đang đi theo con đường phát triển công nghiệp và các công nghệ cao thì nơi này vẫn đi lối truyền thống của mình nhưng theo một cách hoàn toàn khác. Tuy là một nước nông nghiệp nhưng những sản phẩm sản xuất ở đây đều có giá trị cao và chất lượng không nơi đâu sánh bằng. Bởi vậy nên cậu mới muốn tìm tới những sản phẩm cao cấp ở đây để nhập về nước và học hỏi thêm phương pháp để làm ra những thứ có chất lượng gần như hoàn hảo như thế. Khi kế hoạch này được đề xuất thì Himeshiro nhận được sự ủng hộ rất lớn từ cả hoàng gia Kojimoto và những người trong bộ tham mưu. Có thể coi như đây là bước đầu để cậu chứng minh khả năng của mình, giúp vương quốc có thể phát triển và gây ảnh hưởng tới cả những nước ngoài. Cậu hoàn toàn có thể thay thế bố mình, đó là điều gần như chắc chắn!

Himeshiro cảm thấy mình vẫn chưa làm gì được cho dù so với tuổi 20 của mình cậu đã trở thành một nhân vật mà không ai không biết tới - con trai của Quốc vương Kojimoto - một thần đồng chính trị. Với vị trí ngôi vua chắc chắn đã trong tầm tay, điều duy nhất cậu cần bây giờ chính là khẳng định nó - vị trí của cậu. Nói thế nhưng cậu không hề có ý định truất ngôi vua để xây dựng một đế chế riêng cho mình hay là thứ gì đó tương tự như vậy. Himeshiro khá hài lòng với những điều mà cậu có.

Thế nhưng cậu lại đang tìm kiếm một thứ gì đó ở vùng đất này, thứ mà chính cậu cũng không rõ lắm.

Chàng Thế tử bỗng dừng cho xe dừng lại ngay trên cầu vượt - lúc này đã được phong tỏa - cậu xuống xe và đối diện với cái lạnh bên ngoài. Trong đầu cậu vẫn cứ đinh ninh rằng nơi này là một vùng đất ẩm áp thuận lợi cho cây trồng nhưng ai mà ngờ được mùa đông ở đây còn khủng khiếp hơn cả ở Bô Công Anh Xuân nữa. Nếu không có cái khăn thì chắc này giờ cậu đã đông thành đá mất rồi!

Vì trời không có tuyết nên cậu được chiêm ngưỡng cái cảnh sắc thành phố lên đèn trong yên ắng thế này. Tuy là một nước nông nghiệp nhưng cũng không phải vì thế mà vùng đất này trở nên tụt hậu, thành phố nhỏ này - nằm giữa những trang trại với quy mô cực lớn - vẫn toát lên được vẻ đẹp rất mộc mạc mà cũng đầy chất thơ của nó. Chắc do trời cũng khá lạnh nên không có ai trên đường cả. À! Mà không, cũng không hẳn vì trong lúc đứng nhìn từ trên cầu vượt xuống thì cậu nhìn thấy một cô gái ăn mặc vô cùng mỏng manh đang đi giữa đường cứ như chẳng biết sợ gì. Mặc cho đường khá vắng nhưng ai cũng biết đây chính là những lúc đường phố trở nên nguy hiểm nhất do các tài xế thường chủ quan mà phóng rất nhanh, trong khi người đi đường cũng chẳng quan tâm vì nghĩ chẳng có xe nào mà không nhận ra được với một con đường vắng ngắt như thế.

Kì thực Himeshiro có một chút lo lắng cho cô ấy. Cô nàng có mái tóc đen dài qua khỏi hông - cứ như cậu đang nhìn hình ảnh của mẹ mình vậy - mái tóc rất gây ấn tượng. Thân thể mỏng manh của cô ấy trông như còn không thể chịu được tới một cái tát chứ đừng nói gì đến việc bị một cái xe cán qua. Himeshiro lấy tay che mặt lại khi nghĩ tới cái cảnh tượng khủng khiếp kia.

Và khi cậu bỏ tay ra thì cô gái đã đứng giữa tim đường. Tựa như cô ấy đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Cuối cùng thì cô ấy cũng nhìn thấy cậu đang quan sát từ trên cao.

Một chiếc xe chạy ngang qua chỗ cô đang đứng. Thế tử như đứng tim!

Chiếc thứ hai vụt qua thổi tung mái tóc của cô lên. Cô nàng nhảy vào giữa làn cứ như đang trên người cậu. Lần này cậu không muốn làm ngơ nữa.

Himeshiro lên xe và lệnh cho anh chàng tài xế chạy xuống đó.

Chiếc limo dừng lại trên mặt đường trơn nhẵn vì không khí khô tạo nên một đường trượt dài.

- Cô đang làm gì ở đó thế? - Chàng Thế tử bước ra khỏi xe không quên mang theo một cái áo khoác khác . - Cô bị điên à?

Nhưng cô gái vẫn nhìn cậu với ánh mắt như thể cậu mới là người có thần kinh không ổn định ở đây.

- Cô bị tâm thần sao? - Vừa nói cậu chàng vừa khoác chiếc áo mang theo lên vai của cô gái. Tới tận lúc này cậu mới nhận ra là cô ấy rất cao, gầy bằng cậu. Chẳng hiểu sao với mở ngôn từ mà mình tuôn ra thì những hành động của cậu cứ đi ngược lại tất thấy.

- Anh mới là bị tâm thần đấy! - Cô gái rút người sâu vào chiếc áo, giọng của cô khàn đi vì lạnh.

- Thế cô làm gì ở giữa đường thế kia? Xiếc chắc?

- Anh đúng là đồ tâm thần! Nói gì như bị thiếu năng thế?! - Từ ngữ của cô gái cứ như dao găm . - Làm ơn bình tĩnh lại và thôi làm phiền tôi đi!

- Này! Trông cô như sắp chết tới nơi và tôi vừa cứu cô đấy! Vậy mà cô gọi tôi là đồ tâm thần à?

Cuối cùng thì đội cận vệ của cậu cũng đã đuổi theo kịp. Họ bước ra giữa Thế tử và cô gái xinh đẹp kia:

- Xin lỗi thưa cô! Nhưng người đứng trước mặt cô là Thế tử của Bồ Công Anh Xuân, những lời của cô có thái độ thất kính với Thế tử có thể khiến cô bị tru di tam tộc đấy!

- À! Thì ra người có quyền thế... Tru di tam tộc à? Tôi chỉ có một mình thôi! Mấy người cũng rảnh rồi thật! - Cô gái dường như không thể nào không đề lộ ra thái độ bất bình của mình. -Tôi phải làm gì đây?! Còng tay đâu?

- Cô chỉ có một mình sao? - Himeshiro ngăn cận vệ của mình chạm vào cô gái mặc cho cô ấy đang có thái độ không tốt tí nào.

- Anh quan tâm sao, Thế tử? - Cô ấy mỉm cười ma mĩnh nhưng cũng chứa đầy sự tuyệt vọng. Rồi cô nhón chân ghé sát vào tai cậu. - Anh thật sự không biết tôi đang làm gì à? Anh có muốn được ở bên cạnh tôi không? Chẳng phải những người tìm tới tôi đều như vậy à?! Đó là chuyện tôi đang làm đấy!

Himeshiro có một chút không tin khi nghe điều đó. Cô ấy đang bảo với cậu rằng cô ấy là một con diêm.

- Trông cô không giống như vậy chút nào!?

- Thế anh thấy tôi giống thế nào?

- Cô có muốn uống gì đó không? Quý cô Miêu tinh???

Đồng tử trong mắt cô gái nở rộng. Đôi mắt của Miêu tinh!

*

Đúng như những gì bà kia nói, ngay tới hôm ấy bà ấy đã đưa Hinaki ra khỏi rừng. Sức khỏe của cô nàng đã tốt lên rất nhiều. Xem ra cuộc sống trong Hoàng cung không ảnh hưởng nhiều lắm tới sức khỏe của cô, không yếu ớt như mấy cô tiểu thư nào đó. Thiệt là mỗi khi cô thấy mấy cái cô ông ọo đó cô chỉ muốn tránh đi cho xong.

Con đường ra khỏi rừng mỗi lúc một bớt rậm rạp nhưng bóng tối bao trùm lên nó vẫn khiến cho cô gái nhỏ có chút sợ hãi. Sau ngày bị lạc hôm đó hình như cô vẫn còn chút ám ảnh với mọi thứ ở đây, có gì đó u tối và khiến cô hoang mang.

Dường như bà Arika cũng nhận ra điều đó.

- Không phải khóa học ấy là để cháu vượt qua nỗi sợ hãi sao? Vậy mà bây giờ trông cháu khúm núm kìa... - Bà ấy nói khi thấy Hinaki đang run lên.

- Sao? - Cô công chúa nhỏ bất ngờ nhận ra là mình chưa bao giờ kể cho bà ấy nghe về việc cô bị lạc trong khóa học kia. Điều đó khiến cô đang sợ hãi lại càng sợ hơn nữa - Sao bà biết chuyện đó?

Nhưng bà ấy không trả lời mà chỉ tay về phía con đường đang mở ra phía trước, con đường nhựa có một chiếc xe hơi đang đậu sẵn. Mọi lo lắng của Hina dường như bay biến đâu mất hết lúc cô nàng thấy Nakamichi bước ra khỏi xe. À! Đương nhiên là Nakamichi “con”!

*

Căn phòng trong một quán cà phê vintage Kamimosa nằm ở ngay trục đường lớn nhất thành phố, nơi thu hút cả khách hàng là người trong và ngoài nước, chìm trong khoảng không gian đầy ánh sáng màu. Nổi tiếng với các mặt hàng nông sản, và ở Hoa Hướng Dương thì cà phê cũng không ngoại lệ. Với chất lượng gần như chạm đến đỉnh hoàn hảo do các phương pháp bí truyền đặc trưng của các gia tộc lớn kết hợp thêm cả công nghệ hiện đại dùng để sản xuất cà phê. Và quán cà phê này cũng là của một trong những gia tộc lớn kia.

Himeshiro để mặc cô gái lạ kia say mê trước khung cảnh huyền diệu được tạo nên từ ánh sáng của bóng đèn màu và nội thất ấm cúng của không gian riêng dành cho các cặp đôi. Cho dù cả hai không phải một cặp đôi nhưng cậu không muốn có ai làm phiền mình và vì chuyện này không phải là chuyện ai cũng có thể biết nên lựa chọn này là rất sáng suốt rồi. Trong khi các loại hoa đầy màu sắc và hương của nến thơm mê hoặc cô nàng thì cậu tranh thủ thường thức chút cà phê nóng lúc trời đang lạnh thế này. Cảm giác thật khiến cho con người ta hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu.

Khi bước vào cậu có nghe nói rằng hôm nay chủ quán - một trong số những cô con gái có tài nhất của gia tộc này - sẽ không tới. Nếu cô ấy tới cậu cũng muốn được trò chuyện một chút với cô ấy về thứ hương vị giống như ma túy này, nó đã đánh gục chàng Thế tử. Nhưng mà chắc cô ấy mà có tới thì cậu cũng chẳng có thời giờ để mà tán gẫu, bởi vì cậu đang bị vướng với cái cô Miêu tinh này!

Cô nàng Miêu tinh có vẻ như rất lạ lẫm với mọi thứ và khá thích thú với những thứ được bày trí trong cái không gian nhỏ này (cũng không trách, dù sao thì cô ta cũng là mèo mà bọn mèo thì hứng thú với mọi thứ).

- Tôi đang tự hỏi cô làm thế nào mà thậm chí không biết thân phận thật sự của mình? - Himeshiro lên tiếng lúc cô nàng nghịch cốc cà phê trước mặt như một đứa trẻ.

- Thân phận à? - Cô nàng Miêu tinh xinh hơn cậu tưởng khi nhìn ở góc độ này. - Rằng tôi là Miêu tinh à?! Xin lỗi Thế tử nhưng thậm chí tôi thậm chí còn không thể tin anh. Tôi vào đây với anh vì tôi nghĩ mình có thể kiếm được chút tiền! - Vừa nói cô vừa nhún vai.

- Cô làm nghề này bao lâu rồi? - Himeshiro nghĩ rằng cho dù con số có lớn tới đâu thì cậu cũng không mấy ngạc nhiên vì với sức quyến rũ của mấy con yêu quái thành tinh thì chắc chuyện đó cũng trở nên quá đổi bình thường.

- Ừm... - Cô suy nghĩ khiến cho cậu chàng còn tin tưởng hơn vào giả thuyết của mình và như thế thì cậu sẽ nhanh chóng rời khỏi đây rồi đi tìm cô chủ quán của Kamimosa thôi. - Hai tiếng trước khi tôi gặp anh! Nhưng hình như tôi không có khiếu thì phải?! Phải chi tôi thực sự là Miêu tinh thì tốt biết mấy...

Một chút bất ngờ vụt qua gương mặt cậu nhưng cậu cũng không thể hiểu nổi một chuyện:

- Cô thích làm nghề đó lắm sao?

- Cả nhà tôi đều làm nghề đó đấy! - Cô ấy trả lời tình như tờ. - Cơ mà tới giờ tôi mới hành nghề thì kẻ cũng hơi trễ rồi!

- Cô có gia đình à?

- Đây đương nhiên rồi! Ai mà lại không có chứ? Nhưng các chị của tôi đều không muốn tôi theo nghề giúp các chị, đến ngày hôm nay, người chị cuối cùng của tôi cuối cùng cũng qua đời. Chính lúc này tôi nghĩ để tự nuôi sống bản thân thì chỉ có theo nghề thôi!

Cậu chàng không hiểu là cô nàng này quá ngây thơ hay là ngu ngốc nữa. Nhưng có một điều chắc chắn là cô không hề hiểu đúng về chuyện mình muốn làm.

- Họ đều mất cả rồi sao?

- Phải! Tôi chỉ còn lại một mình thôi! Vì vậy anh có muốn tru di tam tộc tôi cũng không có để làm thế đâu anh Thế tử!

- Cô đến từ đâu thế? Trông cô không giống người thành phố?!

- Này! Anh là gì mà cứ thích xen vào chuyện của người khác thế hả? Anh cần gì phải hỏi tôi những chuyện đó chứ?

- À! Phải rồi! - Trong phút chốc cậu chàng đã quên mất là mình đang ngồi trước mặt một cô nàng Miêu tinh - Chuyện này nghe có vẻ không hợp lý tí nào! Nhưng cô... - Vừa nói cậu vừa vươn người qua bàn và kéo gương mặt cô gái lạ gần mình khiến cho cô nàng giật mình - ... thật sự là Miêu tinh đấy! Nhìn mắt của cô kia, đó chính là bằng chứng thuyết phục nhất!

- Chỉ vì mắt tôi giống mắt mèo sao? Ai cũng nói như thế cả? Nhưng mà không phải là anh đang kiểm soát để dụ dỗ tôi đấy chứ? - Cô nàng mỉm cười mà nãy. - Dù sao thì một người có quyền thế như anh mà lại gặp một cô gái như tôi thì không phải là quá bất hợp lý sao? Và là một người thông minh thì anh đang làm cho mọi thứ nghe có vẻ hợp lý hơn?

Himeshiro thở dài. Cô nàng ăn nói mạnh bạo hơn cậu tưởng và cứ như thể cô ta không hề sợ bất cứ thứ gì trên đời này cả. Nó khiến cậu có chút bối rối và tới giờ cậu cũng không biết tại sao mình lại quan tâm tới một cô gái kì lạ như vậy nữa. Vì lòng thương hại cho một con Miêu tinh không biết thân phận của mình? Nghe như cậu đang làm mọi chuyện có vẻ phi lí hơn thì có!

- Đùa thế đủ rồi! Tôi sẽ đưa cô về nhà và hãy tìm việc nào làm ăn lương thiện vào! Coi như tôi sẽ làm phước! Miêu tinh à, cô có gia đình kiểu gì tôi cũng không hiểu được nhưng tôi chắc chắn là cho dù có là như thế hay không thì cô cũng cần làm ăn lương thiện để rồi còn kiếm một người chồng cho mình nữa! Tôi chân thành khuyên cô đấy! - Tự nhiên cậu chàng lại muốn thoát khỏi chuyện này càng nhanh càng tốt cho dù chính cậu là người mời cô ta vào đây.

- Anh nói là việc tôi muốn làm không lương thiện à? Tôi không thể lấy chồng sao?

- Đương nhiên là vậy rồi! Cô không...

Chàng Thế tử buộc phải ngừng lại khi nhìn thấy những giọt nước mắt chảy dài xuống má cô nàng. Dòng lệ khiến cho đôi mắt cô trong hơn và ai cũng có thể dễ dàng nhận ra đôi mắt mèo đó.

- Vậy thì tôi phải làm thế nào đây chứ?! Tôi làm sao sống được khi làng của mình đã bị đốt trụi? Làm sao tôi có thể về đó và kiếm việc lương thiện?

- Cô cũng có thể tìm việc ở đây mà?! - Càng lúc cậu càng không hiểu cô gái này đang nói gì.

- Anh... không hiểu gì cả thì đừng có mà chen vào việc của tôi! - Giọng của cô như sắp khóc tới nơi.

- Thế tử! - Một cận vệ mạo muội gọi vọng từ gian ngay bên cạnh. - Người có điện thoại từ công chúa!

Mặc dù đang rất bối rối nhưng Himeshiro không còn cách nào khác ngoài việc nhận cuộc gọi đó. Em gái cậu mất tích từ tối hôm kia và tới tận trưa qua con bé vẫn gọi cho cậu nhưng bắt đầu từ chiều qua thì mọi tin tức đều bật tắt. Cậu cứ nghĩ con bé do vui quá nên không gọi nhưng khi cô hiệu trưởng Yaku thông báo cho cậu việc ngay cả cô ấy cũng không nhận được cuộc nào, cậu mới bắt đầu nghĩ rằng con bé đã mất tích thật sự bởi vì con bé lúc nào cũng gọi cho cậu khi nó biến mất bất thành linh như vậy. Và bố mẹ thì không biết hai anh em cậu thông đồng với nhau. Cậu không thể không nghe cuộc gọi này.

Himeshiro đứng dậy bước ra khỏi đó và nhận lấy điện thoại từ cậu cận vệ.

- Anh à! - Giọng cô nhóc vui vẻ vang lên trong ống nghe khiến cậu phải thờ phào nhẹ nhõm. - Anh nhớ em không?

- Có người sắp quên mất giọng em rồi đấy! Em làm gì mà không gọi cho anh thế hả?

- Uhm... em ở trong rừng mà... làm gì có sóng mà gọi!

- Anh nghe cô nói là em bị lạc hả? Rồi thế nào rồi? - Rõ ràng Himeshiro vẫn giữ được bình tĩnh cho dù trong tình huống này người ta đáng ra phải phát khùng lên.

- Em đã được mẹ của cô ấy tìm thấy đấy! Anh Nakamichi đang chờ em về này!

Cậu chàng vừa định trả lời lại em gái mình thì có cái gì đó vừa vụt qua cậu, sau đó các cận vệ thì nhau nhảy bổ tới phía trước làm cho cậu quên mất cả cuộc gọi. Cô nàng Miêu tinh xông thẳng vào giữa đám cận vệ mà không chút do dự, cô ấy không thể thoát khỏi được nhóm cận vệ đang đứng chặn ngay cửa ra nhưng chỉ với một cú phóng, mọi thứ đã trở thành quá khứ hết. Cô ta là Miêu tinh, và đương nhiên, cô ta biết rõ chuyện đó và cô ta chỉ đang giả vờ ngây thơ thôi.

Himeshiro biết rõ chuyện đuổi theo là không thể, cô gái kia không phải là thứ có thể đuổi theo với tốc độ của người thường, và xe cũng không.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

- Anh! Anh có đang nghe không thế? - Hinaki lặp lại nhưng vẫn không nhận được kết quả. Sau đó là một tràng tín hiệu tút tút.

- Sao? Cúp rồi à! - Nakamichi quay xuống hỏi cô nhỏ từ ghế lái.

- Anh ấy thiệt tình... cứ như em là người dưng không bằng vậy!

- Haha! Nhìn em dối đáng yêu thật đấy!

- Có gì mà đáng yêu! Anh ấy còn chẳng thèm quan tâm em sống chết ra sao nữa, cái thái độ hờ hững đó...

- Cậu nhóc đó lúc nào chả bận rộn!

- Anh nữa! Lúc nào cũng bênh người khác hết! - Rốt cuộc công chúa nhỏ giận cá chém thớt.

- Này này! Anh cũng có em gái đấy nhé! Và em nên thấy may mắn đi vì không phải em gái nào cũng có một người anh trai bao che cho mình trốn nhà đi đâu! À đúng rồi, anh nghĩ là bố mẹ em sẽ không tha cho em nữa đâu, em làm quá rồi đấy!

- Có gì mà làm quá! Chỉ tại mẹ em cá! Mẹ làm như em giống anh Hime suốt ngày lo chuyện đâu đâu không bằng... em chỉ muốn có một cuộc sống của nữ sinh bình thường thôi!

Nakamichi lại cười ha hả, cậu chẳng biết thế nào mà cho dù chỉ kém anh trai có ba tuổi mà cô nàng lại khác anh mình đến thế. Rõ ràng đã kết thúc chương trình học từ năm mười ba tuổi nhưng cô bé vẫn luôn nung nấu giấc mơ có bạn bè và được đến trường như bao người khác. Bởi thế nên mới thường xuyên có những chuyến trốn nhà tham gia vào mấy hoạt động ngoại khóa của trường mẹ cậu như vậy, chuyện đó hình như càng ngày càng xảy ra thường xuyên hơn. Và mẹ cậu cho dù có bị cảnh cáo bao nhiêu lần thì vẫn chứa chấp con bé, chỉ vì bà ấy không thể hiểu nổi cách nuôi dạy của Hoàng hậu Kojimoto và cậu thì không thể hiểu nổi suy nghĩ của bà ấy. Cậu tự hỏi sao mẹ cậu cứ thích làm những chuyện xen vào cuộc sống của người khác như vậy.

Cậu cũng không hiểu nổi cái giấc mơ có chút không ổn của cô công chúa kém mình mười tám tuổi kia.

- Kojimoto này! Em có bao giờ nói với bà ấy chưa? Nói với mẹ em về việc em muốn thử được sống như một nữ sinh bình thường ấy!?

- Mẹ em chắc chắn sẽ không nghe đâu! Bà ấy lúc nào cũng có lí lẽ riêng, bố cũng thích chiều mẹ lắm nên chuyện nói với họ cũng bằng không thôi! - Vừa nói cô nàng vừa giơ tay là một dấu X thật lớn.

- Nhưng em chưa nói thì làm sao biết họ nghĩ thế nào?! Bố mẹ của em mà anh biết có lẽ không phải là người như vậy!

- Bởi vì anh đâu phải con của họ!

*

Ngay khi về khách sạn Himeshiro ngay lập tức gọi cho cô hiệu trưởng Yaku mặc cho lúc đó đã là nửa đêm.

- Ai vậy? - Người bắt máy lại là chồng cô ấy. Nakamichi vẫn chưa tỉnh ngủ nên dù trên màn hình có hiển thị tên nhưng ông ấy vẫn hỏi lại.

- Là cháu đây, Kojimoto!

- À! Cháu có chuyện gì không?

- Cháu có chuyện muốn hỏi một chút, về dòng họ Miêu tình sống ở Hoa Hường Dương. Chú biết chứ? - Himeshiro nghĩ rằng hỏi Nakamichi thì cũng không có gì khác.

- Gì vậy? Cháu vướng vào dòng họ đó à? Chú nghe nói cháu sang đó chưa đầy hai ngày mà?

- Thực ra là trừ thời gian nghỉ và đi máy bay thì chưa tới một ngày đâu ạ! Vậy chú có biết gì không?

- Đương nhiên là có! Ở Hoa Hường Dương chỉ có duy nhất một dòng họ thôi! Và hình như thời gian này rất khó khăn đối với họ, khu vực K20 mà họ sống đã bị thiếu hụt hoàn toàn để khai thác đất nông nghiệp. Tất cả chỉ vì các nhà đầu tư Hoa Hồng Đỏ muốn đầu tư vào đó mà họ không biết gì về gia tộc ấy! Tim hình có vẻ căng đấy! Chú nghe nói những người còn lại may mắn thoát được ra khỏi cuộc hỏa hoạn đó đang tìm cách vượt biên giới sang nước khác, cuộc sống của họ ở đây đã không thể ổn định được nữa rồi!

Thế từ đã hiểu tại sao cô nàng kia nói về việc làng của mình đã bị đốt trụi và các chị của cô đã qua đời đấy cô vào tình trạng như thế.

- Tại sao họ muốn vượt biên?

- Có lẽ họ muốn trả thù! Chú không rõ tại sao cháu muốn biết nhưng nếu đã vướng vào họ thì cháu nên khéo léo một chút, dù sao chú cũng không muốn để cháu vướng vào chuyện này! - Vừa nói Nakamichi vừa ngồi dậy trên giường, có vẻ như ông chú của cậu đã tỉnh táo hẳn.

- Vậy là giờ cháu đã vô tình biết một chuyện đáng ra mình không nên biết sao?

- Hẳn là vậy rồi!

- Vậy chú có biết chính xác có bao nhiêu người thoát khỏi cuộc hỏa hoạn đó không?

- Không biết chính xác được! Nếu cháu muốn biết chú sẽ gửi cho cháu số của người chịu trách nhiệm khu vực đó, NAI không muốn nhúng tay trực tiếp vào một dòng tộc có ảnh hưởng như thế trong giới của họ.

- Chú gửi cho cháu nhé! Cháu cần gấp đây ạ!
- Xem ra cháu gấp rắc rối thật rồi! Chú không nghĩ cháu sang đó để chơi trò chơi vương quyền với họ đâu!
- Cháu không biết cháu đang muốn gì nữa, khi nào biết cháu nhất định sẽ nói với chú!

Himeshiro kết thúc cuộc gọi ở đó. Cậu chả hiểu tại sao mình lại vướng vào chuyện này nữa. Theo cậu thì chú Nakamichi nói không sai, đáng ra cậu không nên dây dưa, nhưng cậu chỉ biết cô gái ấy là Miêu tinh khi đã lỡ gọi cô ta nên không còn đường lui nữa. Cô ấy lại khiến cậu muốn quan tâm một cách kì lạ. Đó chắc là khả năng đặc biệt của họ!

Thế từ bỏ qua việc đó rồi đi tắm. Trong lúc dòng nước từ vòi hoa sen lướt qua vòm ngực và cơ thể cậu, cậu vẫn không thể quên được hình ảnh của cô gái đó. Cô ta đã cố tình nói với cậu, một phần của sự thật! Thậm chí cậu còn chưa kịp hỏi tên cô ấy. Đúng là không có gì ngu ngốc hơn. Ngay khi vừa bước ra khỏi phòng tắm, cậu lập tức nghĩ tới người chịu trách nhiệm khu vực K20 mà khi này chú Nakamichi vừa nói. Đúng là chú ấy đã để lại cho cậu một danh thiếp trên điện thoại.

Cậu bấm số và đợi đầu dây bên kia bắt máy. Cậu không phải người không biết lễ nghĩa gì mà làm phiền người khác giữa đêm như thế này nhưng mà chuyện này là chuyện cậu nhất định phải biết một cách sớm nhất. Trong khi hai nước đang thương lượng hợp tác thế này thì không có lí nào họ lại làm phật lòng khách của mình vậy nên cậu đánh liều danh tiếng của mình một lần.

Cậu vẫn còn mặc chiếc áo bông tắm nhưng vẫn cố chấp mở cửa ban công ra. Cánh cửa kính lớn mở ra một không gian với tầm nhìn rộng nhìn xuống thành phố đang chìm dần vào giấc ngủ và con gió hắt hắt vào mặt cậu.

- Alô? - Người ấy, giọng trầm hơn cậu nghĩ, hình như đang ở cùng một tình trạng với Nakamichi ban nãy.
- Xin lỗi, ngài có phải là Akaishi Minamoto?
- Đúng vậy! Cậu là ai thế?
- Tôi là Thế tử Kojimoto của Bò Công Anh Xuân. Rất vui được gặp ngài!
- Hà? Thế tử? - Đầu dây bên kia có một chút giật mình nhưng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn. - Người gọi tôi có chuyện gì khẩn cấp vậy?
- Cảm ơn ngài vì đã nghe tôi! Tôi nghe nói ngài là đặc vụ của NAI chịu trách nhiệm về khu vực K20?
- Vâng! Đúng vậy! Nhưng người có khúc mắc gì mà phải gọi cho tôi vào nửa đêm thế này?
- Tôi có nghe chuyện dòng họ Miêu tinh ở đó đã bị khai trừ bởi một cuộc khai khẩn đất của các thương nhân Hoa Hồng Đỏ. Tôi muốn biết liệu ông có biết chính xác có bao nhiêu người đã thoát được khỏi trận khói lửa đó không? - Himeshiro vẫn vô cùng điềm tĩnh mặc cho cơn buồn ngủ đang bắt đầu xâm chiếm đầu óc cậu và mấy cơn gió khô ráo kia khiến cậu co rúm lại, nhưng cậu thấy quá ngọt ngào khi không mở nó ra.
- Ừm tôi có nên tò mò lí do tại sao người lại muốn biết chuyện đó không? Mặc dù đó là một chuyện có ảnh hưởng rất lớn vì dòng họ Miêu tinh đó khác với những cá thể sống đơn lẻ bên ngoài, họ sống thành nhóm và thành lập một làng ngay thung lũng trong khu K20. Chuyện khu đó bị khai trừ là do mấy người kia hoàn toàn không có ý thức về chuyện đó, họ chỉ quan tâm tới lợi nhuận. Và, hơn thế, Người có vẻ như không cần phải quan tâm tới vấn đề này!
- Cái đó... có rất nhiều nguyên nhân.
- Chuyện này không liên quan gì tới lí do người tới đây hết!
- Tôi tưởng ngài cũng biết là chú Nakamichi đã giới thiệu ngài cho tôi?!
- Nakamichi sao? Cậu ta nói gì với người?
- Chú ấy nói là ngài có thể giúp được tôi!
- ... - Bên kia có tiếng thở dài. - Đáng ra tôi không được phép nói với cậu, nhưng nếu là Nakamichi thì...
- Chú không cần phải lo chuyện đó đâu! Thật ra cái này là chuyện của cá nhân tôi thôi, tôi cũng không muốn nhúng tay sâu vào đâu!
- Vậy thì tôi sẽ nói! Thật ra dân số của khu đó là năm mươi ba hộ nhưng mà sau khi bị thiêu rụi chúng tôi có tới để tìm các thi thể. Thiếu mất hai người, một nam và một nữ.
- Một nam và một nữ. Một nữ kia chính là cô gái cậu vừa gặp, và còn một người nữa.
- Cùng một gia đình à?
- Không! Là hai hộ! NAI chúng tôi quản lí khu đó khá chặt chẽ bởi vì trước đây dòng họ Miêu tinh đó đã từng gây ra một vụ xung đột trên quy mô toàn cầu...

- Cuộc chiến Hồng Yên Hideto! - Himeshiro hoàn thành câu nói của ông ấy, đó là cuộc duy nhất diễn ra trên quy mô toàn cầu ở hành tinh của cậu. Trong cuộc chiến đó, Bô Công Anh Xuân chính là vương quốc duy nhất không bị ảnh hưởng về chính trị, chỉ có một chút suy sụp về kinh tế.

- Vâng! Đúng vậy! Chắc là cậu không biết chuyện này! Đó là nguyên nhân chính khiến chúng tôi phải theo dõi sát sao họ như vậy!

- Vậy còn thông tin tôi nghe được thì sao? Về chuyện họ muốn vượt biên? Và trả thù nữa? - Đó là nguyên nhân chính của cuộc nói chuyện này.

- Đó chỉ là suy đoán ban đầu thôi! Nhưng cuộc vượt biên của cậu thanh niên kia đã thành công và chúng tôi đã mất dấu cậu ta. Vì vậy nguy cơ ở khắp nơi, tôi nghĩ là mình sắp chết vì áp lực công việc rồi đây!

- Cảm ơn ngài! Thông tin của ngài rất có ích!

- Thật mừng vì đã giúp được người! Nhưng nếu có thông tin gì của họ thì hi vọng người cũng sẽ cung cấp cho chúng tôi.

- Các người có nghĩ là đây là cơ hội rất tốt để tiêu diệt luôn dòng họ đó hay không? - Himeshiro buột miệng hỏi một câu mà đáng lẽ ra cậu phải giữ lại cho riêng mình.

- Thế từ! Nếu người có hứng thú như vậy thì có lẽ người không nên can dự vào khi tình hình rối rắm thế này, không phải là người muốn nhúng tay vào thật chứ?

- Đương nhiên là không! Cảm ơn ngài về mọi chuyện!

Cậu cúp máy rồi thở dài, cố chống lại cơn buồn ngủ bằng cách day day sống mũi. Đúng vậy! Ban đầu cậu không hề có ý định sẽ can thiệp nhưng càng muốn biết và càng biết nhiều cậu lại càng không muốn dừng lại. Cô gái đó, và cả người đã gây ra rắc rối khi vượt qua biên giới Hoa Hướng Dương kia, đều gần như là những đối tượng bị truy nã. Dựa vào cách nói của ông Minamoto khi nãy, NAI thực sự muốn vịn vào chuyện tương chừng là sự cố này để tiêu diệt luôn dòng họ Miêu tinh hùng mạnh vốn họ phải theo sát để đề phòng. Với những gì họ đã gây ra trong lịch sử thì không thể không nói họ là một gia tộc vô cùng nguy hiểm. Đương nhiên, như thế sẽ không còn có cơ hội nào tốt hơn như bây giờ.

Chỉ cần rơi vào tay họ, số phận của hai người kia coi như đã được định đoạt.

Trừ khi phép màu xảy ra.

Cậu không tin vào phép màu, nhưng cứ như là nó đã xảy ra thật vậy!

*

Ánh sáng đầu ngày len lỏi qua những kẽ lá in thành những vệt nắng lên lớp kính cửa sổ. Vào giữa mùa đông thế này để mà tìm được một ngày có nắng thật hiếm hoi. Ở Bô Công Anh Xuân, không khí có chút tốt hơn nơi này nhưng không vì thế mà Hinaki không thể hi vọng gì vào một ngày tốt lành như thế này. Cô nàng oằn mình trên giường chịu đựng sự mệt mỏi của chuyến xe đêm qua. Sự thật ở ngay mắt cô vậy mà cô vẫn không tin được. Cô đã được cứu bởi mẹ của cô hiệu trưởng Yaku, nghe như một chuyện hi hữu bởi vì cô không thể ngờ tới việc bà ấy sống ở một nơi hoang vu hẻo lánh như vậy với một kết giới kiên cố thế kia. Ngôi nhà mà cô đã ở chính là nơi mà cô ấy đã lớn lên.

Hinaki ý thức được việc mình rất được chào đón ở đây. Có thể là do cô hiệu trưởng cũng như cô hiểu rằng cần phải chỉnh sửa lại cách nuôi dạy con cái của mẹ cô. Nhưng sau cuộc nói chuyện đêm qua với anh Nakamichi (thực tình Hina cảm thấy khá bất tiện khi tên hai cha con họ giống hệt nhau như thế!), cô đã có nhiều suy nghĩ. Phải chăng cô đã làm quá mọi chuyện lên thật và cô đang làm phiền tới gia đình của họ, cô cứ như muốn được là một phần của gia đình ấm cúng hạnh phúc đó hơn là trở về Hoàng cung lạnh lẽo?!? Câu trả lời đã rành rành ra đó.

Nhưng cô không thể cứ trốn tránh mãi như thế này, phải có đòn nào đó mang tính quyết định hơn bởi vì cô chỉ còn có một năm nữa là không còn đủ tuổi đến trường. Khi ấy mẫu hậu của cô sẽ là người chiến thắng. Cô không muốn mọi thứ trở thành công cốc hết như vậy.

Cô công chúa thay đồ rồi đi xuống lầu. Căn biệt thự rộng lớn của nhà Honda không khác nào một lâu đài thu nhỏ, kiến trúc ở đây cũng là kiến trúc được dùng cho trường đại học phép thuật. Với khoảng năm mươi phòng và hai tầng hầm, toàn bộ khối kiến trúc này khiến ai cũng phải ngỡ ngàng khi lần đầu nhìn thấy, một tác phẩm nghệ thuật thực sự của một kiến trúc sư đại tài. Đáng tiếc là ông ấy đã mất năm trước do tuổi già! Đi qua các dãy hành lang và đại sảnh giống như đi giữa một mê cung của ánh sáng và nghệ thuật, riêng Hinaki thì cảm thấy mặc dù nơi này không thua gì chốn cung cấm mà cô lớn lên nhưng ở đây cô thấy mọi thứ thông thoáng hơn rất nhiều. Cô không muốn rời khỏi một nơi bình yên như vậy chút nào!

Bước ra khỏi khu nhà chính theo lối cửa sau, trải rộng ra trước mắt là một không gian rộng lớn với thảm cỏ xanh rờn và một vòm các năm phía xa xa, nơi mà chị Umihara - con gái thứ nhà Honda - đang dùng bữa sáng. Một phong thái rất quý tộc!

- Chị thức sớm vậy sao? - Hinaki vừa hỏi vừa ngồi xuống phía đối diện cô ấy.

- Công chúa lại ghé à?! - Không những phong thái mà giọng điệu của cô ấy cũng toát lên vẻ quý phái của một người phụ nữ, cho dù cô nàng chỉ bằng tuổi anh trai Hina và hơn cô công chúa nhỏ có ba tuổi.

- Chị đâu có cần phải gọi em khách sáo như thế! Em làm phiền chị à?

- Đương nhiên là không rồi!

Một cô hầu ngay lúc đó mang bữa sáng lên cho cô mặc cho Hinaki chỉ mới ngồi xuống có chưa đầy năm giây. Không khí ở đây đúng là không khác nào một Hoàng cung song song với Hoàng Cung Bồ Công Anh Xuân.

- Hôm nay em sẽ về nhà đúng không?

- Em nghĩ là vậy! Cô đã gọi cho mẫu hậu của em rồi!

- Em vẫn định tiếp tục chơi bời như vậy tới bao giờ?

- Cái đó... - Mặc dù Hina rất thích Umihara nhưng mà đôi lúc cô nàng cũng thấy chị ấy quá lớn so với tuổi của mình, cách nói chuyện đôi lúc làm cô thấy ngẹt thở.

- Chị rất tiếc phải nói với em chuyện này nhưng mà nếu cứ tiếp tục thế này em sẽ không thể làm được gì cả. Em nên nhanh chóng tập trung vào những việc có ích hơn như là giúp mẫu hậu hay phụ vương của mình chẳng hạn. Như là anh trai của em đấy! Anh Kojimoto chắc là cũng rất vất vả mới có thể chịu đựng được em!

Nói xong cô nàng bỏ ra khỏi bàn ăn mà vẫn chưa ăn xong. Hinaki hoàn toàn không ngờ tới chuyện chị ấy sẽ nói với cô như vậy. Cho dù chị ấy rất giữ phép tắc với cô nhưng mà như vậy cũng có nghĩa là giữ khoảng cách với cô.

Và Hina cũng biết một bí mật!

Umihara thích anh trai của cô, không chỉ vì họ cùng tuổi, không chỉ vì anh cô dung mạo hơn người và là người có quyền thế (nói về cái đó thì chị ta cũng có thừa), không chỉ vì họ có cùng cách suy nghĩ mà có lẽ còn do cô nàng kia hoàn toàn say mê tài năng của chàng Thế tử. Himeshiro không khác nào một tượng đài bất tử trong lòng cô. Nhưng công chúa nhỏ cũng biết anh trai cô không có chút cảm giác nào với Umihara cả.

Và cả chuyện chị ấy có vẻ không thích cô lắm!

Bây giờ Hina mới nhận ra là mình gây phiền phức cho gia đình họ thế nào. Cả với anh trai cô cũng vậy, mặc cho công việc đầy đầu nhưng Himeshiro luôn vẫn phải giải quyết những rắc rối của cô và nghe những cuộc gọi gần như bất tận than vãn đủ thứ chuyện trên đời. Đúng như những gì chị ấy nói, anh trai cô đã phải chịu đựng rất nhiều.

Tới tận bây giờ, giam mình giữa một không gian rộng lớn thế này, cô mới nhận ra, chính vì cô vẫn dựa dẫm vào tất cả mọi người, nhiều lúc lợi dụng họ để đạt được những gì mình muốn, nên cô mới trở nên cô đơn như vậy. Không thể hòa hợp với những người khác cho dù cô rất vui vẻ và tỏ ra có thiện chí.

Đó chính là lỗi của cô!

*

- Anh không định dậy sao?

Himeshiro gần như nhảy cẫng ra khỏi giường khi thấy một cô gái trước mắt mình ngay khi còn chưa tỉnh ngủ. Cậu đang ở khách sạn được canh phòng hết sự nghiêm ngặt, an ninh ở đây không phải chuyện đùa, hơn nữa còn có đội cảnh vệ túc trực bên cậu nữa, không có lí nào một cô gái có thể xuất hiện trong phòng cậu lúc trời còn tờ mờ sáng như thế này. Trên người cô ta chỉ có vồn vẹn một cái áo tắm, còn tóc thì đang ướt. Cô ta tắm trong phòng cậu sao? Chuyện này nghe vô lí hết sức!

- Cô là ai? Cô làm gì trong phòng của tôi thế hả? Cô có ý thức được việc cô vừa làm không thế?

- Gì vậy? Anh có sao không đấy?! Đêm qua đi không đụng đầu vào đâu đấy chứ? Chính anh bảo tôi không nên ở ngoài giữa trời đêm lạnh lẽo và bảo tôi cứ ngủ ở sở pha còn gì? - Cô nàng kia bình thần đứng dậy rồi đi về phía phòng khách. - Đúng là tôi không nên nghe lời mấy kẻ làm ông này bà nọ như anh. Chẳng có gì đáng tin cả!

- Hà? - Chàng Thế tử tròn tròn mắt.

- Sao? Anh có cần tôi thôi miên để anh nhớ ra hay không?

Thực ra không cần cô ấy thôi miên thì trí nhớ của cậu chàng cũng đã dần được khôi phục lại. Câu chuyện của cái đêm sóng gió hôm qua chạy mòng mòng trong đầu cậu rồi cuối cùng cũng ghép lại được thành một mảnh hoàn chỉnh.

Đêm qua, sau cuộc gọi với người chịu trách nhiệm khu K20 là ông Minamoto cậu chàng đã định sẽ thả mình xuống giường để mặc chuyện con Miêu tinh sang một bên, dù gì cậu cũng còn việc nước phải lo. NAI đã không muốn công khai thì cậu cũng không đại gì mà nhúng tay vào, một chút bất mãn thì chẳng được gì cả, một phút bùng bột của cậu rất có thể sẽ được đổi bằng rất nhiều mạng sống. Nhưng ngay khi vừa đặt điện thoại xuống, cậu cảm thấy bên ngoài ban công phòng của mình có gì đó.

Himeshiro bước về phía đó và mở cửa ban công:

- Ngạc nhiên chưa?! - Cô nàng Miêu tinh đang đứng ngay trên thành lan can. Cũng với cái váy mỏng manh khi nãy và với cái áo khoác của cậu trên vai.

- Cái gì thế?

- Tôi đã định sẽ đi! Nhưng nghĩ lại thì những gì tôi nghe được cũng không quá tồi!

- Sao cơ?

- Thế tử! Nếu như tôi xin anh hãy cứu tôi thì anh có giúp không?

Vậy đấy, và giờ thì cô ta trong phòng cậu, thân nhiên dùng nhà tắm của cậu. Không biết có gì đó sai lầm hay không?! Cậu chỉ vì một phút yếu lòng mà để mọi chuyện thành thế này.

- Thế tử này, anh có nghĩ là nên gọi thêm một xuất ăn sáng cho tôi không! Tôi đói meo mót rồi này! - Và còn cái kiểu nịnh nọt nửa vờ này nữa chứ...

- Miyano! - Đúng rồi, đó là tên họ cô ấy giờ cậu mới nhớ ra. - Tôi nhớ đâu có hứa sẽ cung phụng cho cô, hơn nữa việc chưa có sự cho phép của tôi mà cô đã dùng phòng tắm không phải rất quá quắt sao?

- Tôi chỉ muốn anh giúp tôi có một nơi ở ổn định thôi mà! Bây giờ anh cũng đâu thể làm được ngay, tôi biết phải làm sao đây chứ!?

Himeshiro thật không biết tại sao mình muốn giúp cô ta nữa. Ít ra cô ta không có ý định trả thù như những gì mà ông Minamoto nói hôm qua, nhưng nếu cô ta mà để bị phát hiện thì mọi chuyện sẽ chấm dứt ngay lập tức. Nghe giọng điệu thì biết ông ta không giống với chú Nakanichi của cậu rồi!

Thế tử bước vào phòng tắm trong lúc đầu cậu không có chút định hướng nào. Cậu muốn cứu cô ấy nhưng không muốn phải đối đầu với NAI, mà bây giờ cậu lên tiếng bên vực cho cô nàng Miyano này thì không khác nào gọi người tới khám xét chỗ ở của mình. Đó là do vẫn còn chưa biết kẻ đã trốn qua biên giới kia là ai, nếu cuộc trốn chạy đó không hề liên quan gì tới cô nàng này thì hi vọng là cậu vẫn có thể bảo vệ cô ta khỏi vòng điều tra của NAI. Vì họ không phải là người cùng một hộ nên có lẽ khả năng không liên quan sẽ cao hơn so với khi họ là anh chị em.

- Thế anh muốn cho tôi sống ổn định kiểu gì đây!?! - Cô nàng nóng lòng gọi vọng vào. Ngay cả tắm mà cậu cũng không được yên.

- Cô không cần phải lo đâu! Tôi đã hứa thì tôi sẽ giúp, hơn nữa cô cũng không có cách nào để trả ơn tôi cả, vì vậy đừng có mè nheo nữa mà yên lặng chờ đợi đi! - Cậu chàng vừa nói vừa chỉnh nhiệt độ nước sao cho vừa nhất.

- Gì chứ?! Chỉ vì tôi đang phải phụ thuộc vào anh à?!

- Thế thì sao? Cô không biết tình thế của mình thế nào lắm sao? Chẳng phải cô nghe cuộc điện thoại đó rồi à?

- Tôi... đúng là không còn cách nào để sống sót cả! Thực ra đêm qua tôi đã nghĩ là mình sẽ chết trước khi tới được biên giới đấy! - Cô nàng Miêu tỉnh từ đầu tới giờ mới có một chút gì đó gọi là lo lắng cho tương lai của mình. - Tôi cũng không ngờ là một Thế tử có thể nhận ra được việc tôi không giống như mọi người!

- Cô thôi thối mất linh tính đi!

- Hừ!

*

- Em có nghĩ chuyện đó ổn không đấy!?! - Giọng Mokiyo có chút lo lắng qua ống nghe.

- Em đã suy tính kỹ càng rồi! Cả anh cũng thấy ý tưởng đó rất ổn còn gì! - Rika vừa nói vừa sắp xếp đồ dùng và tập lịch trình trước mặt mình lại để chuẩn bị bước xuống phi cơ.

- Rika! Em không phải đang tự tin quá đó chứ?! - Cho dù trong tình huống này, Quốc vương vẫn muốn giễu cợt - Anh không phải người thu xếp tàn cuộc sau mấy cái ý tưởng "tốt nhất" của em đâu nha!

- Anh à! Anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Em nhớ hồi đó anh đâu có như vậy!?!?

- Anh bị con gái bé bỏng của em làm cho thành như vậy đấy! Anh thấy việc làm cha cũng không tới nỗi nào, sao mọi người cứ phải nặng nề lên và xem nó như một thứ gì nặng nề lắm nhỉ?

- Anh nói câu đó nghe đơn giản nhỉ? Quốc vương chúng ta đúng là đại tài thật đấy! Không có người cha nào có hai đứa con lớn như vậy rồi mà có thể nói vậy đâu!

- Được mà! Em không phải khen anh, anh cũng biết chuyện đó mà!

- Bây giờ thì ai mới là người tự tin đây hả? - Rika không thể không phì cười.

- Anh chỉ muốn em đừng quá căng thẳng thôi! Dù sao đó cũng là con gái em, là máu mủ ruột thịt của chúng ta, cho dù có chuyện gì thì chắc chắn cũng sẽ vượt qua được thôi!

- Làm mẹ thật là khó hơn làm cha đấy, Moki-iro! - Khi Hoàng hậu nói tới đó thì đã có người bước vào khoang giục cô nhanh chóng ra ngoài.

- Anh biết mà! Nhưng anh cũng tin vào những thứ em chuẩn bị! Anh muốn đi cùng em lắm đấy nhưng hôm nay có cuộc họp sáu bên vô cùng quan trọng, anh không bỏ được. Cố lên! - Moki-iro nói thế rồi cúp máy.

Hoàng hậu Kojimoto thở dài ra. Đúng vậy! Làm mẹ thật không dễ chút nào cả! Cô dường như đã là một người hạnh phúc nhất trong Vũ trụ này khi có một người chồng như vậy, một người chồng từ đầu đến cuối câu chuyện của hai người không có một chút lay động hay thay đổi. Nhưng bù lại cô thấy mình thật sự quá bất lực với cô con gái lạnh lùng của mình, con bé thật không biết tự chỉnh sửa bản thân gì cả mà vẫn suy diễn mọi thứ theo kiểu của trẻ con học đòi làm người lớn.

Cô chỉ có thể nghĩ ra một cách để có thể thay đổi suy nghĩ của con bé thôi! Và lần này nếu không thành công cô cũng bất lực.

Rika cố gắng lấy lại bình tĩnh, là bậc mẫu nghi thiên hạ cô không được phép để lộ bất kì sơ hở nào. Bởi thế nên lịch trình hôm nay của cô mới hoàn toàn trống không! Suýt chút nữa thì lịch trình của Quốc vương cũng như vậy nhưng vì chuyện đó quá quan trọng, ảnh hưởng tới nền kinh tế toàn cầu nên chồng cô không thể hành động khinh suất được.

Tiếng gió tạo bởi chiếc phi cơ thổi vù vù trên đầu, ngay khi vừa lộ mặt ra ở cầu thang dẫn xuống đất, cô đã nhìn thấy một nhóm người chào đón mình. Một vài trong số họ là thành viên của NAI hoạt động ngầm trong trường đại học phép thuật, số còn lại là nhân viên nhà trường trong đó có cả cô hiệu trưởng. Cho dù tới đây bao nhiêu lần đi nữa thì cô vẫn thấy sân đáp phi cơ của ngôi trường này thật sự rất hoành tráng!

Có một điều bất thường. Đó là dường như mặc dù cô tới để đón con gái mình nhưng nó có vẻ như chưa bao giờ xuất hiện ở đây. Cô luôn phải dùng đủ mọi cách - kể cả vũ lực - để bắt nó về nước. Nhưng điều kì lạ là hôm nay con bé đang đứng ở dưới đó, ngay bên cạnh Chi!

- Thật hân hạnh được chào đón Hoàng hậu! - Cả đoàn người cùng hô vang khi Rika bước xuống tới mặt đất.

Cô cũng cúi đầu chào họ một cách thân mật nhất!

Con gái cô vẫn không nói gì, nó im lặng và gục đầu xuống. Hai người đã chơi trò chiến tranh lạnh như thế bao nhiêu lần rồi mà nó vẫn không biết chán.

- Tớ lại khiến cậu vất vả rồi! - Chi lên tiếng.

- Cậu đùa tớ sao? Lần nào cậu cũng vậy cả!

- Tớ không biết nhưng... tớ cứ hi vọng đây là lần cuối cùng! - Vừa nói Chi vừa ngoái đầu nhìn về phía Hinaki.

- Được rồi! - Rika thật sự không thể giấu được cảm xúc của mình với cô bạn thân - Nakamichi có ở đây không?

- Anh ấy đang đáp chuyến bay sớm nhất hôm nay tới Hoa Hướng Dương rồi! Nghe nói là NAI cần phải giải quyết chuyện gì đó, có vẻ nghiêm trọng lắm!

- Các con cậu thì sao?!

- Thôi nào, Rika! Cậu đang cố tỏ vẻ nữa, phải đối mặt với sự thật thôi! - Chi nhắc cho cô nhớ.

- Cậu làm như chuyện đó dễ lắm không bằng!

- Tớ không nghĩ vậy! - Cô hiệu trưởng hướng ánh nhìn hẳn về Hina. - Đúng chứ, công chúa?!

*

Chuyến bay trở về hoàn toàn yên lặng. Không ai trong hai mẹ con nói với người kia câu nào, mà Rika cũng không làm việc như bao lần mà chỉ đơn thuần là ngồi như vậy nhìn xuống mặt đất - nơi vùng đất quen thuộc đối với cô đang dần dần hiện ra. Vùng đất quen thuộc với cô chứ không phải Hinaki.

Hina cũng nhận ra sự kì lạ của con đường về nhà ngày hôm nay. Kể cả lúc bước xuống phi cơ cô cũng thấy có gì đó không đúng nhưng cô lại không tài nào nhận ra được ý đồ thật sự của mẹ mình. Chiếc limouse di chuyển một cách chậm rãi như đang chờ đợi chào đón một người con trở về ngắm nhìn lại quê hương của mình. Những khung cảnh lạ lẫm lướt qua kính xe trước mắt công chúa nhỏ, thị trấn nhỏ với những ngôi nhà nhỏ trong một con xóm nhỏ cùng những khung cảnh cổ kính như đang đi trong một vùng đất của cổ tích, trước khi chiếc xe dừng lại trước một căn nhà không khác với những căn nhà trong khu này là mấy. Chỉ là nó có vẻ như đã ở đây từ rất lâu và không ai sống trong đó.

Rika bước xuống xe và phải xoa hai tay vào nhau vì lạnh. Cái lạnh của Bò Công Anh Xuân đúng là chẳng thấm tới đâu so với ở nhiều nơi nhưng cô gần như đã lại quen ngay với không khí nơi này, cái lạnh bất thường sau những ngày đẹp trời. Cô thấy vui vẻ hơn hẳn khi lại nhìn thấy nơi này - ngôi nhà của cô, tuổi thơ của cô, nó chính là tất cả những gì cô từng có.

Tomotomi!

Và bây giờ, cô cũng hi vọng nó sẽ lại trở thành một phần tuổi thơ của con gái cô, cái phần mà cô đã tước đi của nó.

Tới lượt Hina mất tròn mắt dẹt bước ra khỏi limouse và thấy mẹ mình tra một cái chìa được chạm trổ công phu vào cái ổ khóa bự chẳng của cánh cổng chính. Cô thấy bà ấy làm thật dễ dàng và nhanh chóng, không có một chút khó khăn nào so với khi người ta thao tác với cái gì đó mới mẻ. Cả hai bước

vào trong sân, tất cả mọi thứ đều vô cùng lạ lẫm với cô công chúa nhỏ, căn nhà không quá lớn và chỉ có ba tầng nhưng đầu đó vẫn toát lên một vẻ cổ kính đồ sộ rất kì lạ. Cô cũng không thể so sánh nó với nhà của nhà Honda vì rõ ràng quy mô này quá nhỏ so với cái Hoàng cung tráng lệ kia. Không khí ở đây cũng có chút khang khác.

Đi qua lối đi trải sỏi, cánh cửa chính của ngôi nhà đã hiện ra trước mắt cô. Căn phòng khách phía sau hiện ra hoàn toàn sạch sẽ (ban đầu cô cứ tưởng đồ đạc ở mọi nơi phải được phủ bằng vải trắng mới đúng bởi vì trông nó không khác nào một ngôi nhà bị bỏ hoang). Đương nhiên là Hoàng hậu Kojimoto đã chuẩn bị tất cả. Ngay cả những kệ sách tường chừng phải mất hết sau một quãng thời gian dài như vậy vẫn đang sừng sững hiện hữu ngay đó, phía sau bộ sofa đã được thay mới. Nội thất bên trong các phòng cũng đã được thay mới cả, chỉ có khối kiến trúc này vẫn trường tồn mãi mãi với thời gian. Tất cả là nhờ có một kết giới đặc biệt ở đây.

Bây giờ cô nhận ra rằng lần này không còn chỉ đơn giản là vì cô muốn trả cho con mình một quãng thời gian xinh đẹp mà nó khó có thể có được khi ở trong Hoàng cung nữa, dường như cô đang muốn tiết lộ cho con bé biết bí mật lớn nhất của mình. Kết giới ở đây từ khi cô trở về sau lần chết hụt ở Vùng Đất Thánh đã thay đổi hoàn toàn. Đó không còn là loại kết giới mà con người có thể tạo ra nữa, một phần nào đó nó cũng chính là lối đi thông sang Vùng Đất Thánh. Đó cũng là gốc gác của cô, bí mật của cô. Cô đã nghĩ là quá trễ nhưng sẽ chỉ là quá trễ nếu như cô không thực hiện nó.

Hinaki theo Rika đi dọc theo hành lang tầng hai đang ngập tràn ánh sáng của buổi hoàng hôn vùng đất phía Nam. Cô nhóc vẫn không thể ngừng trầm trồ về vẻ lung linh rất kì ảo của nơi này khi cả hai rẽ phải theo hình dáng chữ L của ngôi nhà. Phía cuối hành lang có một cánh cửa ban công rất lớn mà từ đó có thể nhìn thẳng ra phía con đường trước nhà. Rika ngừng lại trước căn phòng nằm cuối hành lang, căn phòng gần với ban công nhất.

Hina lại quan sát Hoàng hậu tra một cái chìa khóa khác vào ổ, có điều cái này trông có vẻ bình thường hơn rất nhiều và đã hơi hoen gỉ.

- Con vào đi! - Câu nói duy nhất kể từ lúc hai mẹ con gặp nhau của Rika khiến cô nhóc bưng bít, cô cứ ngỡ mình vừa sống trong một thế giới cảm lạnh bỗng nhiên cảm thấy thật lạ lẫm lúc nghe thấy tiếng nói của con người.

Công chúa nhỏ bước vào phòng, căn phòng đương nhiên không to như phòng của cô trong Hoàng cung hay ở nhà Honda và không khác lắm mấy căn phòng cô thấy trong mấy phim ảnh mình thường xem. Một nơi hết sức bình thường! Điều đó càng khiến cô thấy khó hiểu hơn. Mẹ cô muốn đưa cô tới đây nhằm mục đích gì chứ? Hai mẹ con sẽ có một kì nghỉ mát ở đây sao? Giữa mùa đông à? Hay là một trò đùa? Mà mẹ cô cũng đâu có thời gian để đùa?! Buồn cười thật!

Rika thực sự bắt đầu cảm thấy áp lực. Cô sắp phải đối mặt với chuyện mình vẫn luôn tránh né, và cô chỉ có thể hi vọng là mình không nói sai điều gì để con bé hiểu lầm. Hoàng hậu bước tới mở cánh cửa ra ban công trong phòng nhìn ra vườn hoa để lấy chút khí trời cho dù bên ngoài có đang lạnh như cắt da cắt thịt. Vườn hoa bây giờ không có gì khác ngoài cỏ dại. Mấy bông hoa sẽ không tài nào sống nổi trong cái thời tiết thế này vì thế cô chỉ hi vọng là việc gieo củ hoa tulip xuống sẽ giúp chúng nở hoa vào mùa xuân, chẳng biết là đó có phải một quyết định đúng đắn không nữa.

- Mẫu hậu à! Con có chuyện này muốn thưa với Người! - Hina đánh liều mở lời trước, dù sao thì cô nhóc cũng không muốn tiếp tục lãng phí quãng thời gian quý báu còn rất ít ỏi của mình.

- Sao vậy? - Giọng Rika có chút nhẹ nhàng hơn cô tưởng, nghe không giống kiểu hai người đang chiến tranh lạnh với nhau.

- Con thật sự không muốn cứ phải dạt nhà như vậy mãi! Con làm phiền rất nhiều người, cũng gây ra những hậu quả không tốt nữa...

- Bây giờ con mới... - Rika đang cao giọng nhưng cố gắng để không la mắng con bé vào lúc này. Bây giờ cô đang ở thế yếu hơn và cô phải tìm cách thuyết phục con bé chứ không phải là áp đặt nó. - Được rồi! Hina, ta không muốn nói những chuyện cũ nữa đâu!

- Mẫu hậu à! Con không muốn như vậy, con không có chút định hướng nào cho cuộc sống của chính mình cả. Tất cả những gì chỉ là trốn chạy và trốn chạy. Con muốn trốn chạy khỏi cái địa ngục trần gian đó, con chưa bao giờ yêu quý nơi đó cả, mọi thứ ở con đều bị kìm hãm bởi những thứ được gọi là phép tắc đáng chết đó... - Nói tới đó cô nhóc đã không thể kìm được nước mắt. - Cái con muốn chỉ là một cuộc sống bình thường của một nữ sinh bình thường, nơi mà con có thể tìm được con đường thật sự mà con muốn đi. Con không giống anh Hime, con không phải là một mớ sắt vụn bị cuốn vào trò chơi vương quyền của mọi người mà không có lựa chọn nào khác. Những điều con làm từ trước đến nay chỉ là sự vẫy vùng yếu ớt mong muốn được thoát khỏi đó...

Khi nghe những lời đó, trái tim của Rika như bị xé nát. Chính vì muốn bảo vệ con bé nên cô mới như thế, và những nguyên tắc kia chính là thứ bắt buộc của một người thuộc Hoàng tộc. Thế giới trong cô lung lay dữ dội, khi cô bước tới và ôm cô con gái bé nhỏ của mình vào lòng - ừm, con bé cũng khá thấp giống cô vậy - Rika biết rằng có thể đây sẽ là lần cuối cùng mình được nhìn thấy đứa con bé nhỏ này, kể từ ngày mai nó sẽ trở thành một cô gái bình thường và rồi sẽ tìm thấy một "mình" rất khác với những gì cô biết. Một lúc nào đó, nó sẽ vẫn bé nhỏ, nhưng đã hoàn toàn khác với bây giờ rồi. Cô hòng cô ghen lại vì cô cũng đã khóc theo con bé, cô cũng không cần phải suy nghĩ xem mình phải nói gì tiếp theo nữa, mọi thứ sẽ tự nhiên như vốn dĩ nó phải thế.

- Mẹ sẽ giải thoát cho con! - Cô quyết định sẽ trả lại cho con bé một cuộc sống mà nó đáng ra không phải gồng mình lên để gánh chịu.

- Gì cơ? Mẹ... - Công chúa nhỏ cảm thấy lạ lẫm với cách xưng hô hoàn toàn mới mẻ.

- Phải rồi! Mẹ phải nói với con chuyện này!

- Sao ạ? Mẹ... không phải muốn phạt con sao?

- Làm gì có chứ?! - Hoàng hậu lắc đầu.

- Mẹ... mẹ đang khóc kia! - Hina nhú mồm lo lắng, cho dù thế nào thì đó cũng là mẹ của cô và cô không thể nào cảm thấy bình thường như bao nhiêu lần cô làm bà khóc trước đây.

- Con biết không! Ngôi nhà này chính là nơi mà mẹ từng sống!

- Sao cơ ạ?

- Bây giờ nó sẽ là của con!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hóa Thân

Cô công chúa nhỏ bị đánh thức bởi tiếng ồn chói tai vang lên ở đâu đó. Nó cứ dai dẳng mãi không dứt. Cô trở mình, cuộn hết cái chăn lại như món chăn gối ngoại cỡ trên giường. Giấc ngủ đêm qua đến muộn nên cô cảm thấy điên tiết với cái kiểu bị lôi đầu dậy giữa chừng thế này. Thế nhưng cái tiếng ấy vẫn không hề biến đi cho đẹp trời, vốn dĩ thời tiết đã không tốt mấy rồi!

Đến khi nó ngừng lại cô thấy mọi thứ tốt hẳn ra, cô sẽ được trở về với thế giới yên tĩnh của giấc mộng đẹp, cô không muốn nó kết thúc lằng xẹt tí nào cả. Nhưng không phải như vậy!

- Nếu cậu không dậy thì sẽ trễ đấy! Nhanh lên nào! - Cô nàng cố gắng kéo tấm chăn ra khỏi người Hina nhưng nghe khá giống một nỗ lực vô vọng.

Cô công chúa nhỏ bám riết lấy cái chăn không cần biết là cho dù trời có sập đi chẳng nữa, sẽ không ai có quyền tước lấy giấc ngủ quý báu của cô. Cả ngày chịu đựng những bất tiện trên phi cơ, cô đã bị mấy cái mũi giờ làm cho loạn lên hết rồi (đó là do cô làm quá lên thôi chứ thật ra thì Tulip và Bò Công Anh Xuân trải dài chưa tới ba mũi giờ nữa là).

Nhưng mà, hình như có điều gì đó không ổn?

Hinaki ngồi bật dậy trên giường khiến cô nàng kia giật cả mình té phịch xuống sàn theo đà kéo của cái chăn.

- Cô là ai thế? - Công chúa hoàn toàn không biết gì về cô gái đang mặc đồng phục học sinh trước mặt mình. Trông khá bình thường, mà cũng có thể gọi là tầm thường cũng được nữa kia.

- Cậu là Takahashi đúng không!? Cậu dọn tới mà không báo tiếng nào cả, cứ thế mà lăn ra ngủ!

- Takahashi?

- Ừm, Hinaki Takahashi? Không phải sao? Tớ nhớ nhầm à? - Trong lúc Hina ngẩn tò te ra đó thì cô nàng kia loay hoay nhặt quần áo rơi tung tóe trên sàn khi cô ngã xuống.

Đúng là mẹ cô có nói với cô về việc cô sẽ có một thân phận mới và một cuộc sống mới, nhưng chưa bao giờ cô nghe tới chuyện mình sẽ có một người bạn cùng nhà. Thậm chí lại là một người cô không hề quen biết và cô không hề nhận ra sự có mặt của cô ấy khi về đây vào tối hôm qua sau khi ở nhà hàng với mẹ mình.

- Cậu nhanh chóng thay đồ đi! Nếu không chúng ta sẽ trễ học đấy!

*

Rốt cuộc thì trên đường tới trường, công chúa nhỏ cũng đã nhận được một lời giải thích cho tất cả những chuyện này. Mọi chuyện diễn ra nhanh tới nỗi cô nhóc không có thời gian để làm quen, ngay cả việc nhập học cũng đã được chuẩn bị trước. Xem ra lần này mẹ cô cũng đã hiểu cô được chút xịu!

Còn về cái cô nàng tầm thường kia thì theo những gì cô ấy nói, cô ấy không phải người ở đây. Cô ấy đến từ vương quốc Hoa Hồng Vàng và sẽ chuẩn bị để trở thành ca sĩ, cô ấy được sắp xếp ở trong nhà đó trong khi công ty quản lý chuẩn bị cho cô ấy một ngôi nhà sau khi debut. Nói như vậy có nghĩa là cô ấy sẽ ở cùng cô trong ngôi nhà đó cho tới khi cô ấy thực sự trở thành một ca sĩ. Và Hina thật sự rất thắc mắc về lí do tại sao ngôi nhà cũ của mẹ cô lại được sử dụng với mục đích như vậy! Nhưng có vẻ như đây không phải lúc để thắc mắc chuyện đó, cũng có thể nó đã đổi chủ trong thời gian qua và mẹ cô chỉ là dùng quyền lực để cô được ở trong đó. Chỉ ít thì cô cũng không phải lo chuyện mình không tìm được bạn trong môi trường mới vì cho dù Miwahi Joudouki (tên của cô ấy) có là người nước ngoài nhưng cô ấy vẫn rõ trường học hơn cô và là một người khá tốt bụng.

Con đường đến trường không phải ngắn, và đương nhiên, là phải đi bộ nhưng Hinaki lại cảm thấy rất vui. Dù hơi bất ngờ, cô vẫn đang sống một cuộc sống của nữ sinh thực sự chứ không phải chỉ là một lời hứa suông dụ dỗ của mẹ cô. Cô chỉ hi vọng nó có thể kéo dài thật lâu, thật lâu...

- Cái gì cơ? Cậu suýt nữa thì không được đến trường sao? - Công chúa thật sự rất bất ngờ trước thông tin mình vừa biết được. Nó nghe không ăn khớp

chút nào với tình hình hiện tại của cô ấy.

- Ủhm, nhà tớ phá sản. Chuyện đại loại thế! - Cô ấy trả lời cụt ngủn.

- Thế còn việc cậu đang ở đây và sắp làm ca sĩ thì sao? Chuyện đó nghe thật chẳng ăn nhập với nhau chút nào hết ấy!?

- Chuyện đó... tí nữa cậu sẽ biết thôi! Anh ấy...

Câu nói của Joudouki bị cắt ngang bởi một nhóm nữ sinh đang hò hét phía sau họ:

- Cậu không đùa tớ chứ? Sự thật à?

- Phải! Nghe nói đó là thông tin giờ chót đấy nên hôm nay tớ là người đưa tin sớm nhất rồi ấy!

- Ôi! Chắc là tớ đến chết mất thôi! Không phải là một nghệ sĩ lớn sao?

- Á! - Mấy cô nàng ôm mặt sung sướng. - Lỡ anh ấy để ý tớ rồi sau đó tớ cũng được theo làm ca sĩ thì sao?

- Đúng đó! Lỡ như anh ấy thấy tài năng tiềm ẩn của cậu thì thật tuyệt quá đi ấy chứ! Nhưng anh ấy sẽ bị ánh hào quang của tớ hút lấy này, mơ đi nhé!

Hina vẫn không ngừng thắc mắc về thế giới bên ngoài, nhưng không ngờ có ngày nó làm cô khó xử thế này...

- Joudouki à? Họ đang nói chuyện gì vậy?

- Trưa nay có một buổi gặp mặt với các ca sĩ, họ đều là nghệ sĩ tới giao lưu. Nhưng theo như những gì cậu ấy nói thì vào phút chót có một nghệ sĩ rất có danh tiếng tham gia nữa! - Nói tới đó Hina để ý thấy cô bạn mỉm cười rất nhẹ.

- Hà? Cậu vui tới vậy à?

- Không phải! Mà là tớ biết là anh ấy sẽ có mặt ngay từ đầu! Anh ấy chính là người đã đưa tớ tới đây!

*

Văn phòng chờ yên ắng bị các âm thanh lộn xộn trong giờ đầu tiết làm nhiễu loạn hết cả lên. Trường Trung học Daisari mang danh tiếng lâu đời với hơn hai mươi năm thành lập, mặc dù đây chỉ là một trường huyện không hơn, hầu hết học sinh ở đây đều ở xung quanh vùng này, đầu đó trong thị trấn này. Cô gái nhỏ cũng đoán được đây chính là ngôi trường mà mẹ cô từng theo học (sự thật thì Rika chỉ học trường cấp I và cấp II) khi nhìn lên bức tường treo đầy ảnh của một vị hiệu trưởng có gương mặt hiền từ - là người có công thành lập nên ngôi trường này - đương nhiên, một trong số đó chụp với mẹ cô. Hoàng hậu cũng nhỏ bé nhưng lại đeo lend mắt. Hina hơi ngạc nhiên vì mẹ cô không hề có dấu hiệu nào như bị cận hay có vấn đề gì phải dùng tới lend mắt.

Hinaki đang đợi cô chủ nhiệm tới để dẫn cô giới thiệu với cả lớp. Tuy là sắp phải đối mặt với một môi trường hoàn toàn mới nhưng đầu óc công chúa nhỏ lúc này đã bị câu chuyện kì lạ của cô bạn mới quen làm cho phân tâm. Nghe không giống như bất kì câu chuyện về một người bạn bình thường nào cả, ngay cả trên phim ảnh cũng không nổi. Rất giống với phép màu nhưng cũng lại là một sự thật rành rành ra đó.

Bỗng nhiên có một nam sinh cũng bước vào trong phòng chờ. Cậu ta cao tới mức khiến cho Hina phải ngạc nhiên (mặc dù cô cũng đã quen với việc nhìn những người cao hơn mình rất nhiều - chẳng hạn như anh trai thừa hưởng gen của bố mà cô không có tí nào nhưng cô nàng vẫn bị bất ngờ). Gương mặt hiện đầy lên đó vẻ nam tính lạnh lùng, kiểu gương mặt mà hội con gái nào cũng sẽ say mê ấy, hơn tất cả là đôi mắt cậu ta. Đôi mắt màu xanh biếc có gì đó hơi lạ lạ mà cô không thể nhận ra ngay được. Cậu ta quảng cập của mình xem tí thì trúng cô nàng, rồi cứ thế mà thân nhiên ngồi xuống trước khi cô chủ nhiệm cuống cuống chạy vào.

- Ôi! Trời, em tới rồi sao? Làm cô chạy tìm khắp nơi?! Em không tìm được phòng chờ sao?

- Không ạ! Em không sao! - Vừa nói cậu ta vừa kéo cặp đứng dậy, rõ ràng là cậu ta còn chưa ngồi cho đàng hoàng nữa. - Chúng ta vào lớp thôi!

Cứ như vậy, cậu ta bước ra khỏi phòng chờ. "Hình như giáo viên quá hiền so với cậu ta, mà chắc cậu ta cũng chẳng xem họ ra gì cả", Hinaki thầm nghĩ.

- Em cũng nên đi chứ? - Tới lúc này cô ấy mới chú ý tới công chúa nhỏ.

- Vâng ạ!

- Cô là Emi Terumi! Em hãy thân thiện với cậu ấy một chút nhé! Hai đứa học cùng lớp lại cùng chuyển vào nên chắc là sẽ còn lạ lẫm lắm!

"Cùng lớp á?" tiếng lòng của cô gái nhỏ lại trĩu nặng, "Nếu như cậu ta để thương như Joudouki thì mới có chuyện suy nghĩ lại!"

Công chúa nhỏ cũng le te đi theo cô chủ nhiệm còn tên kia thì thân nhiên đi trước cứ như đã hiểu rõ nơi này lắm vậy. Khuôn viên trường bị phủ lên một màu u ám vì thời tiết hôm nay không tốt lắm, các góc khuất tạo nên những mảng tối trên nền đất và Hina thích thú khi nhảy qua những mảng tối ấy trong khi theo cô chủ nhiệm của mình đi qua các hành lang dài rồi lên tầng ba. Hai người đi trước không hề nhận thấy điều gì bất thường ở cô nhóc đang phấn khích chỉ vì được đến trường, vừa đi cô vừa nhắm mắt nhớ vị trí từng lớp và những căn phòng dùng cho các tiết học văn thể mĩ, đúng như những gì cô thấy

khi xem phim. Màu xanh dương nhẹ nhàng là màu chủ đạo của tường và hành lang cũng khiến cô thấy như mình thực sự đã được sống dậy sau những ngày tháng bị giam cầm trong Hoàng cung. Mẹ cô thật sự đã sai lầm khi nghĩ rằng cô sẽ không thể sống nổi trong một thế giới đáng sợ như vậy, nhưng theo cô thấy thì mọi thứ, TẤT CẢ MỌI THỨ đều vô cùng tuyệt vời!

Hinaki và “cậu bạn” của mình dừng lại trước cửa lớp 2 - 3 trong khi cô chủ nhiệm vào bên trong để ổn định các học sinh khác và chuẩn bị giới thiệu cả hai. Công chúa có lên liếc sang cậu chàng kia chỉ vì thắc mắc cái vẻ thờ ơ của cậu ta đối với một nơi tuyệt vời thế này. Một chàng trai lạnh lùng sẽ thành tâm điểm của lớp học, cô nghĩ thế. Để ý kĩ thì lông mi của cậu ta cũng dài vô cùng tận (mặc dù Hina cũng thấy là lông mi của mình cũng dài lắm chứ, dù sao thì mẹ và cả bố cô đều đẹp như thế còn gì nhưng thật là không thể không thấy bất ngờ). Có điều, đôi mắt đó vẫn cứ khiến cô không khỏi thắc mắc, có cái gì đó hơi khác. Màu xanh tựa như ngọc bích ấy, khá giống như đeo lens nhưng thực ra lại thật kì lạ khi một đứa con trai đeo lens một màu bất mắt như thế, nó khiến cô không ngừng suy nghĩ trước khi cậu chàng nhận ra có người đang nhìn chăm chăm vào mình.

Cậu bạn mà thậm chí cô còn chưa biết tên phát hiện ra công chúa nhỏ đang nhìn lên mình như một đứa biến thái. Ánh mắt ấy xoáy sâu vào cô khiến cô tưởng chừng như ngộp thở tới nơi, vẫn không nói câu nào nhưng áp lực cậu ta đặt lên cô không hề nhẹ nhàng chút nào. Hinaki chỉ được giải thoát khi cô giáo chủ nhiệm bước ra gọi cả hai vào trong.

Công chúa hít thở thật sâu...

Tiếng mọi người hò hét ngay khi cô vừa bước vào càng làm cho áp lực (lẫn thích thú) của cô nhóc bị nhân lên gấp bội.

- Giới thiệu với các em, trước khi kì nghỉ đông bắt đầu thì các em sẽ làm quen với hai bạn mới! - Nói rồi cô chuyển ánh mắt sang cô gái nhỏ. - Em có thể tự giới thiệu rồi!

- Vâng! - Ngay cả giọng nói của cô cũng vô cùng phấn khởi.

Cô nàng bước lên bảng và viết cái tên giả của mình. Cô không biết tại sao mẹ cô cứ cố chấp tới lúc này nhưng rõ ràng bà ấy đã làm một chuyện vô cùng tuyệt vời, mọi thứ đều rất hoàn hảo như thể cô thực sự là một học sinh chuyển trường vậy!

- Hinaki Takahashi! Tớ vẫn còn rất lạ lẫm với môi trường mới nhưng đối với tớ nơi này đúng là một ngôi trường tuyệt vời! Hi vọng mọi người sẽ giúp đỡ!
- Đương nhiên cô cũng không quên một cái cúi đầu chào ra mắt đầy thành ý cho dù đây là lần đầu tiên cô phải cúi đầu với ai đó. Bởi vì bất cứ ai cũng phải cúi đầu trước công chúa của một nước.

Nhưng khi cô chủ nhiệm ra hiệu cô Hina đi xuống cùng với một tràn pháo tay rôm rả của mọi người thì cô nhóc phát hiện ra là có một người đang nhìn cô như thể cô là sinh vật lạ. Thật khó hiểu khi cậu chàng được chuyển vào cùng cô cứ dùng cái ánh mắt mê hoặc ấy mà nhìn cô một cách khó chịu. Nhưng sau đó thì Hina mới ngỡ ngàng rằng, cậu ta đang bất ngờ thì đúng hơn.

Yuki Takahashi - dòng chữ được viết lên bảng ngay sau tên cô.

Cả lớp ồ lên, ngay cả cô chủ nhiệm cũng phải lên tiếng giải thích:

- Hai bạn ấy không phải là người cùng một nhà đâu! Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi!

Không phải! Là trùng hợp ngẫu nhiên khi Hoàng hậu Kojimoto chọn cái họ này mới đúng!

*

- Cậu ổn không? - Joudouki hỏi khi cả hai đang trong giờ ăn trưa. - Cậu có vẻ khá dễ phòng với cái cậu mới chuyển tới!

Tới cuối Hina mới biết là thì ra mình thật may mắn khi được học cùng lớp với Joudouki. Thế nên cả hai mới vui vẻ ngồi ăn trưa cùng nhau trong căn tin thế này (thật ra Hinaki thích ăn ngoài trời kia, nhưng khổ cái trời lạnh đến thấu xương).

- Cả lớp không phải đang bàn tán về chuyện chúng tớ có cùng một họ đấy sao?! Ngay khi tớ gặp cậu ta trong phòng chờ tớ đã thấy không ổn rồi! Nhất là cái ánh mắt ấy...

- Ánh mắt gì?! Mà đúng là cậu ta có đôi mắt đặc biệt thật nhì?

- Phải!? - Hina vừa cho cả rớt trong phần ăn của mình vào miệng vừa nheo mày - Ngoài cái màu xanh đó thì còn có cái gì nữa ấy...?!

- Màu xanh à? Nhìn giống màu của mắt mèo trong bóng tối ấy nhì?

- Mắt mèo? - Công chúa nhỏ tròn tròn mắt.

- Đúng thế! Cậu không thấy vậy à? Rất huyền hoặc chẳng hạn! - Joudouki nuốt hẩu thức ăn rồi mới nói.

Mà kì này Hinaki đúng là không phải bất ngờ thường nữa mà là vô cùng bất ngờ. Với cô bạn ngây thơ của cô thì chuyện mắt cậu ta giống mắt mèo chỉ là một chi tiết thú vị thôi, còn với cô gái nhỏ đó là một phát hiện. Trong thời gian đi rong ruổi đây đó với mấy buổi ngoại khóa của trường đại học phép thuật, có một lần cô đã đi lạc vào một vùng toàn những người như vậy, với đôi mắt mèo ấy. Nhưng khi đó không ai nghĩ là cô mất tích do mọi người đều có hoạt động riêng cả, ngay cả đến cô hiệu trưởng Yaku cũng không biết. Rằng cô đã ở một nơi toàn là Miêu tinh! Là đôi mắt đó, với cái con người ấy!

Nhưng quá đáng tiếc là cô không có quá nhiều kỉ ức ở đó, cô bị thương khá nặng và cho dù được người nơi đó chữa trị nhưng cô bị rơi vào tình trạng hôn mê và vật vờ giữa trạng thái nửa tỉnh nửa mê sau đó. Kỉ ức duy nhất mờ nhạt trước khi được đưa ra khỏi đó là về người đã chăm sóc cô nhưng bây giờ có vất óc ra cô cũng không thấy được điều gì rõ ràng về ngày hôm đó.

Mà làm thế quái nào lại có một Miêu tinh ngay giữa một thành phố thế này?! Thật là do không có nhiều người biết về sự tồn tại của Miêu tinh nên anh chàng kia chỉ bị coi là có một chút đặc biệt thôi! Nói cho cùng, cô cũng biết tại sao mình không thể thở một cách bình thường khi nhìn vào đôi mắt của cậu ta.

- Takahashi?! Cậu ổn không? Cậu không bệnh đấy chứ?? - Cô nàng đáng thương quơ quơ tay trước mắt công chúa nhỏ để hi vọng bạn mới của mình có thể trở về với thực tại.

- À! Không! Nhưng sao cậu không gọi tên của tớ nhỉ? Hinaki hay Hina thì thế nào? Gọi tên họ của tớ có hơi dài đúng không?!

- Vậy cậu cũng gọi tớ là Miwahi chứ?!

- Đương nhiên rồi!

- Ôi! Vui thật đấy! - Cả hai cùng nhảy cẫng lên như có chuyện gì vui sướng lắm không bằng.

- Nhưng tớ có một chút thắc mắc! - Hina vẫn tìm cách lảng sang chuyện khác để quên cái kỉ ức khiến cô đau đầu kia đi.

- Có chuyện gì à?

- Về chuyện của cậu ấy... Chuyện cái anh chàng ca sĩ sắp tới đây...

Câu nói của cô gái nhỏ bỏ dở giữa chừng vì bị Miwahi chặn ngang miệng.

- Cậu nói nhỏ thôi được không? Đó là bí mật! Bí mật ấy!!! - Cô nàng giằng lấy từng chữ và chỉ chịu bỏ ra khi thấy Hinaki gật đầu lia lịa.

- Nhưng mà nghe không phải rất li kì sao? Tớ cũng rất muốn nghe đấy!

- Cũng không có gì cả đâu!

*

Mặc cho việc Miwahi cứ đinh ninh rằng chuyện đó không có gì cả nhưng mà bản thân Hina thì lại cảm thấy đó là một câu chuyện gần như siêu thực. Làm gì có chuyện thần tượng của mình lại phát hiện ra tài năng của mình mà đề rồi trở thành thầy của mình được chứ?! Câu chuyện ấy cứ như là một kịch bản được sắp đặt sẵn vậy!

Miwahi có vẻ không có ý định sẽ trở thành ca sĩ, ngay cả lần đầu tiên anh chàng kia nghe giọng hát của cô anh ta cũng phán là cô không thể trở thành ca sĩ được nhưng định mệnh giống như đã sắp đặt sẵn vậy. Khi nhà cô bị phá sản và chuyển về quê thì anh ta cũng tình cờ đang đi nghỉ mát ở đó, và cũng tình cờ anh ta nghe được giọng hát chứa đầy tình cảm nê của Miwahi. Chính vì cô không còn khả năng tới trường nữa thì anh ta mới đề nghị cô trở thành ca sĩ ở công ty của anh ta và cô sẽ tiếp tục được tới trường cùng với sự đảm bảo về tương lai phía trước cho cả cô và gia đình cô. Lần này thì Miwa không thể từ chối được nữa, cho dù giọng cô không tốt trời phú, cho dù cô còn nhiều thiếu sót nhưng cô sẽ cố gắng hết mình vì đó chính là người mà cô thâm thương trân trọng, là lí tưởng sống của cô.

Câu chuyện đó cũng ít nhiều khiến cho Hinaki bị phản kích. Vào thời điểm nhạy cảm này thì bất kì cái gì cũng khiến cho công chúa nhỏ phản kích được cả.

- Thế chắc anh ấy phải rất bất ngờ khi biết cậu cũng là fan của anh ta chứ hả? - Cô nàng không kềm chế được và mỗi lúc một tò mò nhiều hơn (vâng! Là do cái gen của bố mẹ quá mạnh mẽ mà ra!)

- À! Cái đó... thật ra tớ không nói cho anh ấy biết tớ là fan của anh ấy!

- Hả? Sao lại như thế? - Hina hét ầm lên khi cả hai đang di chuyển về phía hội trường lớn của trường vì cũng đã sắp tới giờ chương trình giao lưu kia diễn ra.

- Không! Cậu không nên hét lớn như thế chứ?

- À! Tớ xin lỗi! Nhưng sao cậu ngốc thế!? Sao cậu không nói!?

- Tớ chỉ sợ tớ không thể kềm nén nổi thôi! Tớ sợ mình sẽ không thể vượt qua nỗi giới hạn của bản thân vì tớ thích anh ấy nhiều tới mức tim muốn nổ tung rồi! Tớ không muốn làm rối thêm nữa...

- Nếu anh ta là thần tượng tuổi teen như vậy thì cậu cũng có thể hi vọng mà...

- Cậu không biết sao? Kawahachi đâu phải là thần tượng tuổi teen?! Anh ấy hơn tớ mười một tuổi đấy!

- Gì cơ? - Lần này cô nhóc còn hết lớn hơn lần trước nhưng khi bước vào trong hội trường rồi thì âm thanh ấy cũng chẳng thấm vào đâu so với tiếng cười nói râm rang của hơn cả ngàn học sinh đang tập trung ở đây. - Cậu đùa đấy à?

- Không! Anh ấy cũng không phải còn trẻ trung gì nữa, nhưng tớ đã lỡ thần tượng rồi thì biết làm sao?!

Tới lúc này thì Hinaki thấy chuyện này đúng là chuyện siêu thực thật rồi!

Cả hai mất một lúc mới tìm thấy vị trí của lớp mình. Sau khi ngồi vào chỗ thì MC của chương trình cũng đã bắt đầu công việc của mình. Dường như mọi chuyện vẫn diễn ra hết sức bình thường cho tới khi tin tức vị khách mời đặc biệt kia đã tới nơi và đang trong phòng chờ lan ra thì mọi thứ mới rối cả lên. Cho dù theo như lời của Miwahi thì anh ta không phải một ca sĩ thần tượng nhưng đối với mấy cô nhóc này thì đâu phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy được người nổi tiếng ngay ở trường mình, thế nên dẫu vậy họ vẫn cứ hò hét điên đảo. Một số còn cố gắng tiếp cận phòng chờ để được nhìn thấy anh ta. Chỉ có Miwahi là vẫn vô cùng bình thường trong hoàn cảnh đó, bởi vì cô nàng có thể gặp anh ta bất cứ khi nào có buổi tập và hơn thế, họ còn vô cùng gần gũi chứ không như ca sĩ trên sân khấu và khán giả như lúc này.

Cái kịch bản siêu thực đó vậy mà vẫn xảy ra.

Khi Shinichi Kawahachi bước ra sân khấu cũng là khi chương trình gần kết thúc nhưng mọi người giống như được tiếp thêm một nguồn sức mạnh vô hình nào đó để mà hò hét còn gấp đôi khi này. Khiến cho màng nhĩ của công chúa nhỏ chịu sự tra tấn khủng khiếp nhất từ trước tới nay.

Đánh giá đầu tiên của công chúa Hina về một thần tượng: Anh ta cao kinh khủng. Thật là Miwahi cũng chẳng cao hơn cô là bao nên chắc chắn là anh ta rất cao (hình như cô nàng có một sự ám ảnh rất ghê gớm về chiều cao của người đối diện chỉ vì cô giống mẹ chứ không giống bố cao như anh mình). Gương mặt rất sáng, trán cao - vầng trán của người thông minh, không phải theo kiểu mỹ nam trong mấy bộ phim mà Hinaki hay cây khi rảnh rỗi trong lúc dặt nhà nhưng ở anh ta có điều gì đó vô cùng nam tính. Chả trách mà Miwahi lại mê như điên đảo. Có điều ở anh ta có gì đó không giống với những anh chàng trẻ măng hát hò khác. Chàng trai này không thuộc vào bất kì kiểu người nào khi người khác nói về mấy ca sĩ thần tượng hay tất cả những ai làm trong ngành giải trí.

Miwahi hoàn toàn chìm vào im lặng chứ không phải trở nên huyền ảo như Hina nghĩ. Cô nàng đã chìm vào một thế giới khác rồi - thế giới mà chỉ có cô và anh chàng trên sân khấu. Mọi thứ xung quanh không còn quan trọng nữa...

Giọng hát ấy trầm ấm tới nỗi khi nghe nó người ta cảm thấy như đang được ngâm mình trong suối nước nóng và bị các câu từ cuốn vào một vòng xoáy lạ kì. Sức mạnh, thứ truyền cảm xúc từ người đang đứng trên kia vào tới tận sâu ở một góc khuất trong tim từng người đang đứng phía dưới quả là một sức mạnh không tài nào cưỡng lại được. Bài hát ballad sâu lắng về tình yêu như khiến con người ta tan chảy ra. Anh ta không phải thần tượng tuổi teen trẻ măng với vẻ bề ngoài cuốn hút, anh ấy là một người truyền cảm hứng. Không phải loại người mà người khác có thể chú ý tới ngay lần đầu tiên gặp mặt nhưng cho dù có gặp mặt bao nhiêu lần vẫn để lại trong lòng một ấn tượng khó tả.

Trong khi Miwahi say mê tập trung thì Hina lại cảm thấy có chút buồn ngủ. Bài hát đúng là rất hay nhưng giai điệu buồn thảm của nó khiến cô không chịu nổi. Thế là cô nhóc đành quan sát xung quanh một lúc để đợi cho hết bài. Cô công chúa nhỏ đưa mắt một lượt khắp hội trường lớn đầy người đang chìm trong bầu không khí sâu lắng nhưng tinh nghịch kia, và cô chợt dừng lại khi bắt gặp ánh mắt cậu ta - cái cậu Miêu tinh mà cô vừa mới phát giác ra hồi lúc ăn trưa. Cậu ta đứng dựa lưng vào cánh cửa lớn dùng để ra vào hội trường và hướng ánh mắt kì lạ kia về phía cô. Đúng vậy! Chính là cô!

Cô gái nhỏ không thể hiểu được cái cách nhìn ấy, mà cô cũng không chắc là cậu ta đang nhìn cô nên cô thôi suy nghĩ. Trước khi bài hát kết thúc, cậu ta đã rời khỏi hội trường.

*

Sau giờ tan học, Miwahi sẽ không ở nhà mà đến công ty để tập trung luyện thanh. Có vẻ như cô nàng có quá nhiều lí do để bỏ Hinaki ở nhà một mình. Nhưng mà cô công chúa cũng không thể nói được gì bởi vì đó là công việc và hơn thế là kiếm đâu ra một người thầy tuyệt vời hơn thế nữa chứ?! Mặc cho việc phải ở nhà một mình ngay trong ngày đầu tiên được tự do, Hina vẫn nghĩ rằng mình nên ra ngoài bởi vì cô không tìm thấy thứ gì có thể ăn ở nhà. Bởi thế mới nói, tới giờ cô nàng mới tìm ra được thiếu sót của mẹ mình: sao bà ấy lại không gửi cho cô một cô giúp việc chứ? Bà ấy biết quá rõ cô không biết nấu ăn mà...!?

Bên ngoài trời lạnh cắt da cắt thịt, cũng may là vẫn chưa có tuyết mà mọi thứ trông đã tẻ tẹt thế này rồi! Con phố nhà cô chìm ngập trong ánh đèn vành lập lòe trên các cột đèn theo phong cách đối xứng. Dường như tất cả mọi thứ trong con phố nhỏ này đều mang dáng dấp hoài cổ và cứ như là hơi thở của thời gian chưa từng ghé qua nơi đây. Tất cả hòa hợp với nhau như thể ngay ban đầu tất cả chỉ là một vậy. Bước đi trên vỉa hè lạnh cóng và vắng tanh, cô công chúa nhỏ xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh, chiếc áo khoác bằng chất liệu đắt tiền của cô phát huy công dụng thật sự vào những lúc không ngờ nhất và những lúc cô không để ý nhất, Hina thật sự không thể kiềm nén khi sự thích thú ban sáng đã quay trở lại với cô.

Cô đã được đi rất nhiều nơi, thăm thú rất nhiều cảnh đẹp, được bước vào những nơi mà người thường không thể vào được nhưng tất cả những thứ đó không hề tuyệt vời bằng việc cô được tự do sai những bước dài trên vỉa hè trông như đang sắp đóng băng này. Người ngoài nhìn vào có thể nói cô ngốc, nhưng sự thật là chỉ có ở trong hoàn cảnh như thế thì người ta mới có thể hiểu thấu sự cô đơn mà cô từng trải qua trong suốt mười ba năm trước - trước khi cô nổi loạn.

Dù chỉ mới một ngày nhưng cô nhóc vẫn muốn được tận hưởng tất cả vì cô không biết khi nào thì mẹ mình hết hướng và lại lôi cô về cái địa ngục trá hình mang tên Hoàng cung ấy!

Ra khỏi con phố vắng tanh vắng teo không có một bóng người ấy là một thế giới hoàn toàn khác. Cô gái nhỏ đứng lại ngay giữa lối rẽ, ngay giữa làn ranh giữa ánh sáng và bóng tối. Phía sau cô là bầu không gian tĩnh mịch của thời đại cách đây vài trăm năm, nơi bóng tối bao trùm lên mọi thứ nhưng vẫn giữ đấy một vẻ đẹp cổ điển cao giá cho riêng mình. Trước mặt cô là những dải ánh sáng tràn ngập suýt tí thì làm cô lóa mắt, đường phố của một đô thị thực

sự hiện ra nhộn nhịp và đầy sức sống, thậm chí còn tràn trề hơn cả buổi sáng. Đối với Hinaki của trước kia, Tomotomi chỉ là một thị trấn nhỏ nhưng đối với Hinaki của hôm nay, Tomotomi sẽ là nơi gieo vào cho cô một niềm tin mới vào cuộc sống. Đây là một bước ngoặt thật sự, ngày hôm nay chính là một bước khởi đầu đầy hoàn hảo.

Nhưng chắc chắn rằng nó sẽ còn hoàn hảo hơn nữa nếu như cô nhóc không phát hiện ra một thứ làm cô mất hứng.

Đang vui vẻ đi trên phố dưới ánh sáng tràn ngập của đèn đường theo phong cách hiện đại của một nước phát triển thì cô nhóc đột ngột rẽ vào một lối đi nhỏ giữa một nhà hàng và một cửa hàng thú cưng.

- Là ai? Hoàng hậu hay Quốc vương? - Hinaki lên tiếng khi kẻ theo đuôi cô rẽ vào ngõ. Đã quá trễ để nhận ra đó là một cái bẫy.

- Công... công chúa...?!

- Cứ tưởng là được yên rồi chứ?! - Cô nàng ngược cổ lên than trời.

Thật là cô không thể tin nổi tới bây giờ mà họ vẫn cho người theo dõi cô.

- Thật xin lỗi công chúa! Nhưng thần chỉ là làm theo lệnh! - Tay điệp viên mặc áo vest cúi đầu xin lỗi nhưng chắc chắn sẽ không nhận được sự tha thứ nào.

- Đẹp đi! Đừng có đi theo nữa! Nếu không ta cho tru di tam tộc luôn đấy! - Vừa nói cô nàng vừa bước ra khỏi con ngõ và mặc kệ anh chàng tội nghiệp kia theo sau, Hina bình thần rút điện thoại ra rồi bấm số cho anh trai mình - Alô!

- Xin người suy nghĩ lại... - Vì đã ra khỏi ngõ nên cậu chàng không dám sơ suất để lộ thân phận của Hina.

- Không có chuyện đó đâu! Anh đi đi trước khi ta phát câu lên! - Con bực tức lên tới não, Hina không còn có thời gian để mà để ý xem mình có nên đối xử tốt với người lớn tuổi hay không.

Anh chàng tội nghiệp kia không còn cách nào khác phải thông báo về cho đội rằng mình đã thất bại và lui về phía sau.

- Anh Hime à?! - Rốt cuộc anh trai cô nàng cũng bắt máy.

- Em sao thế? Chuyện ở chỗ em tốt không?

- Anh biết chuyện em không còn sống ở Hoàng cung nữa không?!

- Đương nhiên là anh biết chứ! Phụ vương đang ở chỗ anh mà!

- Phụ vương á? Ở Hoa Hường Dương sao? - Vì đột ngột nên cô nhóc lơ mồm la lớn rồi sau đó phải hối hận khi thấy mọi người đang đi trên đường quay sang nhìn mình. Mặc cho trời rất tệ nhưng vẫn có khá nhiều người ra đường, một số tự nguyện, một số do bắt buộc dĩ.

- Có một số chuyện ấy mà! Nhưng quan trọng là ngày đầu tiên của em tốt chứ?

- Tốt chứ!? - Hina ỉu xiu.

- Tốt mà thế à? - Himeshiro vừa lo lắng cho cô em rắc rối của mình vừa để cho các cận vệ của mình mở hộ cửa cho cậu ra nhà hàng nhỏ cạnh hồ bơi của khách sạn. Bây giờ nơi đây đã hoàn toàn bị phong tỏa nhưng mà các cận vệ Hoàng cung vẫn ở khắp nơi.

- Anh ở chung với Phụ vương thì hỏi xem ông ấy có cho người theo dõi em không!?

- Em bị giám sát à? - Cậu Thế tử cười lục khục. - Có gì phải tức giận chứ?!

- Anh nghĩ em đang nói giỡn à?! Mẹ nói là sẽ cho em cuộc sống như em muốn cơ mà?! Sao cận vệ Hoàng cung lại còn ở đây chứ?

- Này! Họ ở đó vài ngày rồi sẽ chán cái trò thám tử tư ấy thôi! Em làm gì mà nặng xì lên vậy! - Ngay khi vừa bước ra khu nhà hàng với thảm cỏ xanh mướt dưới chân, cậu chàng đã nhìn thấy Nakanichi và Quốc vương Kojimoto đang trò chuyện cùng nhau. Nhưng mà nhìn thì đã biết đây không phải một cuộc trò chuyện thông thường. Chưa bao giờ một Quốc vương ngồi tán gẫu với một đặc viên cấp cao của NAI những chuyện thông thường cả!

- Anh à! Ý anh là em để yên sao? Cứ như vậy họ sẽ càng lộ liễu hơn thôi! Em không thích!

- Thôi được rồi! Đừng có mè nheo dùm nữa đi, em muốn trưởng thành cơ mà như thế này có khác nào bình thường đâu chứ!?

- Anh bình bố mẹ sao?

- Anh không có bình! Một thời gian nữa họ sẽ tự động vãn ra thôi! Em không cần lo vớ vẩn đâu! Bây giờ anh có một chuyện quan trọng, nói chuyện em sau nhé! - Nói rồi chàng Thế tử cúp máy không một chút lưỡng lự.

Hinaki giận đến phát điên, bị bơ đi trong khi chỉ có một mình trong một thành phố xa lạ giữa trời đông thế này không phải là quá tệ hay sao?! Nếu bây

giờ cô mà nói cô muốn quay về Hoàng cung thì mọi chuyện sẽ khác ngay lập tức. Nhưng đương nhiên là cô đâu có điên mà làm thế, đã mất bao nhiêu công sức thế mà...

Sau một hồi giận dỗi thì cô công chúa mới chợt nhớ ra lí do khiến mình phải ra ngoài. Mà nếu bụng cô không sôi lên sùng sục thì chắc cũng chẳng có chuyện cô nhớ ra đâu, chỉ là do cảm giác đói bụng cũng lâu rồi cô mới gặp lại nó. Hinaki rẽ vào một cửa hiệu thức ăn nhanh gần đó. Vào ngày đầu tiên thoát khỏi Hoàng cung mà ăn thức ăn nhanh thì kẻ cũng đáng, bởi vì chúng luôn được liệt vào danh sách đen của các đầu bếp Hoàng gia vì không tốt cho sức khỏe mà sức khỏe của những người lãnh đạo đất nước thì luôn quan trọng nhất.

Cửa hàng lấy màu vàng làm chủ đạo sáng trưng bởi ánh đèn màu. Sau khi con giận nhảm nhí tan đi mất thì cô nằng lại phấn khích với mọi thứ xung quanh. Hina chọn một phần hamburger cỡ đại cho mình trước khi ngồi vào cái bàn ngay tầm kính lớn của cửa hàng gần cách bên trong và con phố ngoài cửa hàng. Thật là cho dù có ngắm phố phường bao nhiêu cô cũng không thấy chán, khác hẳn với lúc nhìn mọi thứ từ cửa kính xe limouse.

Lúc đó cũng có một người khác bước vào cửa hàng.

*

Cô nàng Miêu tinh mệt mỏi và ngán ngẫm với cái cảnh giam cầm này. Trong đầu cô giờ đây hiện lên đầy các giả thuyết, mà cái tệ nhất là khi Himeshiro thông báo cho bọn người đang truy lùng tới đây bắt cô và cái lời hứa “đỏm” kia chẳng có tác dụng gì cả. Sự lo lắng nhen nhóm trong cô khi cô nghĩ về loại người thuộc tầng lớp cao nhất của thế giới kia, họ đâu phải những người thật lòng thật dạ gì, đôi khi tất cả chỉ là sự lừa lọc hào nhoáng để lấy được những thứ có giá trị hơn mà thôi. Tất cả đều như vậy, không ít thì nhiều - cô nhớ là đã từng được dạy như vậy.

Thế nên không phải chỉ vì cậu ta ít tuổi hơn cô mà cô coi thường. Miyano không có thói quen coi thường người khác, đặc biệt là những người cô không biết rõ. Bởi vậy cô thấy mình thật ngu ngốc khi ban đầu cô đe dọa cậu ta chỉ để có được một chỗ ngủ. Cái đó rõ ràng là sự khác biệt giữa giai cấp của cô vào cậu ta.

Thậm chí bây giờ cô còn không được phép mở cửa ban công bởi vì khả năng người truy bắt cô theo dõi Himeshiro là rất lớn. Trong chuyện này, ngay cả Thế tử cũng mắc phải sai lầm. Nếu như cậu không gọi cuộc gọi đó thì cái lão bên NAI sẽ không có lí do gì nghi ngờ cậu khi có biến cố xảy ra và bây giờ có thể lão ta đã đưa ra đủ thứ loại giả thuyết rồi cũng nên. Bởi vì đây là một món vô cùng béo bở. Tình hình hiện tại thì cả Himeshiro và Miyano đều bị đặt vào vòng nguy hiểm cả rồi nên không thể để lộ bất cứ sơ suất nào được.

- Bắt đầu chuyện này đã là sai lầm rồi! - Bên dưới nhà hàng ngoài trời, Quốc vương Kojimoto nhăn mặt nhíu mày bởi rắc rối mà cậu con trai của người gây ra.

- Con không biết là mọi thứ lại đi xa tới mức này! - Himeshiro cũng không còn cách nào khác ngoài cúi đầu nhận tội.

Nakamichi thì đứng về phía trung lập trong chuyện này, có điều nhìn thấy người bị hại trước mắt mà không giúp thì đúng là không phải quân tử. Nếu như can thiệp thì mối quan hệ giữa các nước sẽ nảy sinh vấn đề. Không thể để một cô gái làm rối loạn cả thế giới như vậy được, hơn thế dòng họ của cô ta cũng từng gây ra một vụ cũng rùm beng không kém, giống như là đã mắc kẹt vậy.

Mà chuyện đó chỉ xảy ra vòn vẹn trong vòng có vài tiếng.

- Cô ấy cũng không hề có ý định là sẽ trả thù như những gì mà người bên phía NAI chịu trách nhiệm về khu vực K20 nói với con. Con không thấy có lí do gì để từ chối bảo vệ cô ấy! - Himeshiro cho dù thấy có lỗi nhưng vẫn nghĩ chuyện mình làm không hề sai.

- Ta cũng hiểu ý con đấy! Nhưng chúng ta không thể mạnh động để cho họ biết chúng ta đang giữ con bé được. Chỉ riêng việc con hỏi họ cũng đã là một nguy cơ rồi!

- Thật ra thì tôi không biết chuyện NAI đang truy sát họ, nếu không thì tớ cũng không bảo thằng bé gọi cho cái lão đó! - Nakamichi cũng căng não ra để mà suy tính. Bây giờ thì lỗi ban đầu lại thành ra thuộc về một người không hề liên quan gì tới chuyện này.

- Việc nguy hiểm nhất bây giờ chính là để cô nàng đó ở lại đây! - Quốc vương lại thở dài. - Mặc dù như vậy còn nguy hiểm hơn nhưng chúng ta phải đưa cô ta ra khỏi đây thôi! Còn vấn đề sau đó thì chỉ có việc để thời gian vùi lấp đi.

- Như vậy có nghĩa là cô ấy sẽ không bao giờ được sống với thân phận của mình được nữa? - Thế tử hỏi một câu rõ dư thừa. - Nhưng không phải điều quan trọng là làm sao để đưa cô ấy đi sao? Ban đầu con đã nghĩ tới chuyện cho cô ấy một cuộc sống khác ở Bò Công Anh Xuân nhưng mà làm sao để đưa cô ấy vượt qua biên giới thì...

- Thế con nghĩ tại sao ta và Quốc vương lại tới đây nào?

Theo như kế hoạch mà Quốc vương đã vạch ra thì cô nàng Miêu tinh sẽ trở thành một trong những hầu gái của người để có thể nghiễm nhiên được lên phi cơ riêng của Hoàng gia Kojimoto mà không phải gặp bất cứ rắc rối nào. Ngay trong tối hôm đó, Mokiro vào phòng của Himeshiro cùng một cô hầu gái, người mà Miyano sẽ phải phải trao đổi thân phận với cô ấy. Miyano buộc phải đeo lend mắt để tránh bị nhận ra sự bất thường trong mắt Miêu tinh của cô. Một kế hoạch hoàn hảo!

- Con có thể hỏi chuyện này... - Himeshiro ngập ngừng khi gọi Quốc vương lại sau cuộc nói chuyện, Nakamichi đã đi một đoạn khá xa và chuẩn bị bước vào trong. Dù sao thì việc ăn tối ngoài trời cũng không phải là ý kiến hay chút nào.

- Sao?

- Sao người lại tới đây?! Không phải sáng nay vừa có một cuộc họp sáu bên rất quan trọng sao? Và lại chuyện ngốc nghếch này tất cả cũng tại con mà ra. Đáng ra người không phải vướng vào rắc rối không đáng có này...

- Thế con định sẽ thế nào nếu ta không tới?

- Sao ạ?

- Thế từ à! Cậu vẫn còn là một cậu nhóc trong khi từ năm ta mười sáu tuổi thì ta đã là vua một nước. Cậu đang nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, không đúng à? Hay ta cần phải nói cho con biết là chuyện tồi tệ thế nào sẽ xảy ra, nhất là khi bây giờ ta cũng trở thành đồng phạm với con?

- Con không có ý định cầu cứu người, con thực sự đang bối rối nhưng con vẫn muốn tự mình giải quyết.

- Vậy con định dây dưa với cô nàng đó tới lúc nào?! Con nên nhớ chuyến đi của con chỉ vừa mới bắt đầu thôi! Con không có cách nào để quay trở về Bồ Công Anh Xuân cả, mà càng giữa cô ta lại ở bên con lâu thì chuyện này càng dễ bị vỡ lở. Con thích chiến tranh à? Hay là con muốn chứng minh thực lực của mình theo kiểu bành trướng sức mạnh quân sự và chính trị? - Quốc vương đã thực sự nổi giận, con trai người chỉ vì một cô gái mới gặp chưa đầy hai tư giờ đồng hồ qua mà đang đe dọa cơ nghiệp đồ sộ của bao nhiêu quốc gia và cả cơ nghiệp chỉ mới vừa nhen nhóm của mình. Một khi NAI đã công khai lên tiếng tức là mọi nỗ lực đàm phán sẽ kết thúc. - Ta chưa bao giờ coi sức mạnh đó là sức mạnh của một vị vua cả!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cô nhân viên xinh đẹp trong cửa hàng đặt chiếc hamburger mà Hina thèm khát bao lâu nay xuống trước mặt cô. Công chúa đang đói cào cào đói cầu ròi, cô không quan tâm tới hình tượng nữa (dù sao cô cũng không cần phải giữ mấy cái phép tắc trong Hoàng cung làm gì) mà nhanh chóng xử đẹp nó. Thình thoảng cô có liếc nhìn tới cái người đang ngồi trong góc cửa hàng, cái người vào sau cô không ai khác ngoài cái tên “cùng họ” chết tiệt. Hinaki không thấy thoải mái chút nào khi cứ đụng mặt tên đó suốt ngày như vậy. Nói trắng ra cô sợ phải đối mặt với những thứ gì không phải con người, ánh mắt của tên đó khiến cô thấy như mình gặp nguy hiểm ở tất cả mọi nơi mà mình tới.

Lúc đó thì có tin nhắn của Miwahi: “Xin lỗi vì đã để cậu ở nhà một mình ngay khi mới tới như vậy. Cậu ăn uống đang hoàng rồi chứ? Tớ hứa ngày mai sẽ dắt cậu đi thăm thú thành phố nhé! Hi! Nhưng nếu tớ không phải một hướng dẫn viên tốt thì cũng hi vọng cậu bỏ qua cho, tớ cũng vừa chuyển tới tháng trước thôi mà!”.

Hina thực tình không thể không mỉm cười trước vẻ đáng yêu của cô bạn mình. Nếu là một ca sĩ hẳn cô ấy sẽ vô cùng được lòng mọi người, ngay cả trong lớp thì cô ấy cũng khiến rất nhiều người vui vẻ và thoải mái khi ở bên cạnh. Cuộc sống nữ sinh của Hinaki dường như chưa bao giờ tuyệt vời hơn, tất cả đều tuyệt vời: sự tự do, bạn bè, trường lớp...

Tiếng cô nhân viên xinh đẹp ban nãy la lên lời cô nhóc về với thực tại, hình như cô ấy vừa đánh đổ suất ăn của khách lên người cậu bạn cùng lớp với cô. Dẫu cho cô ấy có xin lỗi rồi rít và cố gắng lau vết đồ của nước sốt trên người cậu ta thế nào thì mặt cậu ta vẫn đỏc có mỗi một biểu cảm vô tình không thay đổi. Vị quản lý bước ra quở trách chị kia khiến tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về đó. Vì cần phải lau lại bàn nên vị quản lý buộc phải mời cậu ta sang một bàn khác và hứa sẽ miễn phí suất ăn khi này cho cậu, cậu ta thậm chí còn chưa đụng tới thức ăn trong suất của mình.

Hina ngoảnh mặt đi ngay khi nhận ra cậu ta đang biết cậu ta đang bước về phía bàn mình - cái bàn có hướng nhìn ra ngoài phố.

Tim công chúa nhỏ nhen thình thịch vào lồng ngực lúc cậu ta ngồi xuống. Cô nàng bắt đầu cảm thấy không ổn, rất có thể suốt phần đời sau này cô sẽ phải uống thuốc trợ tim mất! Mấy cuộc đi ngoại khóa của trường đại học phép thuật kia chẳng có tí tác dụng nào cả, cô không thể nào quen nổi khi phải ở gần một “người” không phải “con người”. Có lẽ cô phải chuẩn thôi cho dù cô vẫn chưa ăn xong.

Nhưng cuồng cuồng thế nào mà lúc lấy áo khoác thì cái áo bị lôi đi trên bàn và làm đĩa và dao nĩa rơi xuống hết. Cô nàng đã quơ tất cả xuống đất chỉ vì quá vội vã!

“Chết thật rồi!” Hina tự nhủ trong lòng mình. Cho dù vị quản lý đã xuất hiện kịp để kéo cô ra lúc Hina định nhặt những mảnh vỡ lên nhưng áo của cô đã bị cả phần thức ăn thừa rơi trúng. Tình hình còn tệ hơn cả cậu bạn của cô khi này, chỉ vì cái tính hậu đậu mà ra...

- Tội thật sự vô cùng xin lỗi!

- Không sao đâu! Cô không bị gì chứ? - Vị quản lý trạc chừng ba mươi tuổi ân cần hỏi thăm cô như khi này đã đối với cái cậu “cùng họ” kia.

- Không ạ! Nhưng tôi phải làm gì để đền lại đây?!

- Tôi nghĩ là không cần đâu! Nhưng quan trọng hơn là cái áo của cô có vẻ đắt tiền quá! Nước sốt cà không phải là chuyện đơn giản đâu!

- Ahh!

- Hay tôi mang đến chỗ giặt ủi giúp cô nhé! Nếu cô vẫn có thể ghé lại đây?

- À! Thật sao? Tôi biết cảm ơn sao cho hết!

- Tôi chỉ sợ ngoài trời thế này mà cô không có áo khoác...

Câu hỏi han của vị quản lý bị chặn ngang khi một cái áo rơi xuống đầu Hinaki.

- Không cần đâu! Cứ lấy cái của tớ mà dùng!

- Hà? - Cô gái nhỏ tròn xoe mắt.

Không nói không rằng, cậu ta giật lấy cái áo của Hina mà chàng quản lý đang cầm hờ trên tay rồi cúi đầu chào trước khi giật tay Hinaki ra khỏi cửa hàng.

Hina đơ như cây cọc!

- Này, này! - Công chúa nhỏ cố giật tay mình lại nhưng cố gắng ấy chỉ giống như là hư không. - Cậu bị sao vậy hả? Anh ấy có ý tốt mà, sao lại đối xử với người ta như vậy?!

- Cậu bị ngốc đúng không?! Cái gã đó trông chẳng có gì tốt lành hết! - Mặc kệ việc cả hai đang đi giữa đường, cậu ta vẫn vô cùng lớn tiếng.

Hina sợ tới co rúm lại. Cô không hiểu gì hết, mà cô cũng không muốn hiểu nữa bởi vì sự sợ hãi đã lấn át hết mọi giác quan của cô, tim cô nện thình thịch, phổi cô phải hoạt động hết công suất cô mới không bị chết ngạt, đồng tử trong mắt cô nở rộng và huyết quản co thắt dữ dội. Lời mà cậu ta nói cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào với cô trong thời khắc này.

- Chuyện đó có liên quan gì tới cậu chứ?! - Cô nhóc như sắp khóc tới nơi, tim cô đập liên hồi nhưng vẫn cố mở miệng.

- Tớ không thể làm ngơ khi nhìn thấy bạn mình có nguy cơ bị lừa gạt, như thế không được sao? Mấy đứa con gái như cậu thì lúc nào chả ngây thơ mà rơi vô bấy mấy tên như thế, quản lý nhà hàng thì không đáng nghi chắc.

Nhưng Hinaki không nghe cô nói gì nữa, tim cô sắp nổ tung rồi.

- Buông tay tớ ra! - Cô nhóc hét lên.

Lần này cậu chàng không thể cố ý giữ Hina lại nữa, cô nhóc khóc ngon ơ cho dù trước đây cô từng thề sẽ không khóc trước mặt bất kỳ ai. Sự sợ hãi đã lấy đi hết lý trí của cô. Hinaki không thể kiểm soát được cơ thể mình nữa, bây giờ cô nhận ra đây không chỉ đơn thuần là sợ hãi nữa, nó giống như một căn bệnh hút hết sinh khí của cô. Cô muốn tránh xa cậu ta, càng xa càng tốt!

- Cậu không sao chứ?

- Cậu... - Vừa nói vừa thở gấp, nước mắt công chúa thì giàn giụa. - Cậu làm ơn đừng chạm vào tớ! Làm ơn!

- Tớ đưa cậu về nhà nhé! - Sự sợ hãi lan dần sang phía cậu chàng, nhưng không phải sợ hãi theo kiểu của Hina, cậu sợ hãi vì biểu hiện rất bất bình thường của cô gái nhỏ.

- Không! Làm ơn, cậu đi đi!

*

- Em vào nhà đi! - Kawahachi đỗ xe lại trước cổng ngôi nhà cổ kính.

- Cảm ơn anh đã đưa em về! - Miwahi vừa nói vừa tháo dây an toàn ra.

- Anh xin lỗi vì không thể kết thúc sớm hơn! Anh định về rồi nhưng nhà sản xuất thì cứ cố giữ, anh không từ chối được!

- Em biết mà! Anh đưa em về thì thật tốt quá rồi! - Cô nàng với tay lấy túi xách ở ghế sau rồi bước ra ngoài trời như đang co lại vì cái lạnh, không quên vẫy tay chào thần tượng của mình.

- Cẩn thận kéo lạnh đấy!

Cho tới tận khi chiếc xe đã chìm khuất hẳn vào bóng tối thì cô nàng mới chịu vào nhà. Đối với một cô nhóc như Miwahi, được thần tượng của mình đưa về tận nhà như thế này thật không còn niềm sung sướng nào hơn nữa. Làm sao mà giấc mơ này có thể thành sự thật chứ? Thậm chí cô chưa một lần nghĩ tới nó, mừng tượng ra nó. Một lần cũng chưa! Vậy mà hôm nay Kawahachi đã đưa cô về và còn nhắc cô cẩn thận với thời tiết! Đúng là quá tuyệt vời mà...

Đang vui vẻ là thế nhưng ngay khi vừa bước vào phòng khách thì cô nàng mới hốt hoảng nhìn thấy Hinaki nằm dài trên ghế sofa. Với gương mặt đầy mồ hôi giữa lúc thời tiết giá rét thế này và trông xanh xao như không có một tế bào hồng cầu nào vô tình đi lạc qua đó, công chúa nhỏ thậm chí còn không muốn quan tâm xem xung quanh mình là gì. Tất cả đều u tối và khó chịu, cô cảm thấy bức bối vô cùng!!

- Hinaki! Hinaki! - Miwahi cố gắng lay. - Cậu không sao chứ? Hà? Trả lời tớ đi!

- A! Cậu về rồi hả? - Giọng cô gái nhỏ yếu ớt tới nỗi chỉ nghe như tiếng gió.

- Cậu bệnh hả? Sao thế này! Tớ xin lỗi khi bắt cậu phải ra ngoài một mình trong lúc thời tiết tệ thế này!

- Đó đâu phải lỗi của cậu chứ!? Tớ không sao đâu, chỉ là, ừm, có lẽ là bị dị ứng hay cái gì đó đại loại như vậy!

- Cậu bị dị ứng cái gì?

- ... - Hina thật lòng khó nói. - Không có gì! Chắc vì nơi ở thay đổi nên tớ có chút không quen thôi mà!

*

Hinaki không biết đã có chuyện gì xảy ra, cả cơ thể cô dường như đang đấu tranh với sự sống một cách bất lực. Nó từ chối mọi cố gắng của bản thân cô. Cô nghe giọng nói của Miwahi vang lên đâu đó ở phía đường chân trời trước mặt. Cô hét to lên tên của bạn mình, nhưng câu trả lời chỉ là tiếng vọng lại của chính cô. Nơi đường chân trời bầu trời tím dần lại để chuyển sang một màu đen sẫm đậm đặc. Thất vọng, khi cô quay lưng lại thì thấy mình đang đứng trong sân nhà mình.

Trong sân có một cây anh đào đang nở rộ.

Vòm hoa to lớn của nó bao phủ gần như cả một bầu trời trong sắc hồng nhẹ nhàng đặc trưng, những cánh hoa bay khắp nơi khiến chúng tựa như một cơn mưa nhiệm màu trong trí tưởng tượng của những đứa trẻ.

Hinaki không hề biết rằng việc mình đang đứng ở đây chính là điều không thể không xảy ra. Cuộc gặp mặt này chính là định mệnh, khi bí mật được bật mí!

Không hiểu tại sao mà cô gái nhỏ lại không thấy chút sợ hãi nào dù cho cô biết rõ sự bất thường ở cái khung cảnh mình đang nhìn thấy. Bây giờ đang là mùa đông, không có lí nào một cây anh đào có thể nở hoa nổi trong cái thời tiết như bóp nghẹt cả không khí như thế này. Vậy mà cây hoa anh đào này lại có thể ra hoa tựa như đang vào mùa như thế! Cô chưa bao giờ bước ra vườn sau của ngôi nhà, có chăng chỉ là nhìn thấy nó thấp thoáng khi mẹ cô mở cửa ban công ngày hôm qua hay chỉ là trí tưởng tượng của cô quá phong phú, thì cảnh tượng này vẫn rất thật.

Đây là một giấc mơ? Hay cô đã buông tay trong trò giành giật của sự sống và cái chết? Nhưng không! Cô không thể chết chỉ vì dị ứng với những thứ không-phải-con-người được!

- Cuối cùng cũng gặp được rồi! Công chúa nhỏ! - Một giọng nói vang lên như đang gọi cô.

Hina như nhìn thấy ma khi phát hiện có người đang ngồi trên băng ghế dưới gốc cây anh đào. Một người phụ nữ tóc dài và có gương mặt khá nhỏ, nhưng bà ấy trông rất cao.

- Bà là ai thế? Tại sao...?

- Không cần phải ngạc nhiên như thế đâu! Chúng ta chỉ làm quen nhau thôi! Được chứ?

*

Hina thức dậy trên giường của mình. Cô không khỏi bàng hoàng bởi giấc mơ kia, nó không hẳn khiến cô sợ nhưng cô cứ thấy nó có vẻ gì đó không được bình thường cho lắm. Nhất là người phụ nữ kia! Bà ấy khiến cô ấy thấy như mình từng gặp ở đâu đó rồi nhưng có lúc cô lại thấy cũng xa lạ như lần đầu tiên họ gặp nhau. Những xúc cảm chồng chéo lên nhau làm cô không suy nghĩ được cái gì cho nên hỗn hển.

Bầu trời bên ngoài vẫn chìm trong sự âm u và tĩnh mịch, nó khiến Hina nghĩ rằng ước gì mình được “phóng thích” vào mùa hè thì tốt quá, cô có thể sẽ tự do không sợ thời tiết xấu, còn có thể đi biển vào kì nghỉ hè nữa. Nhưng sự thật thì bây giờ vẫn đang là giữa tháng mười một giá rét không hơn, gió vẫn rít vào cửa sổ khiến công chúa nhỏ khó chịu và bất an, không hiểu học sinh phải khó khăn thế nào trong suốt bao nhiêu ấy năm tới trường và chống chọi với giá rét trong khi những việc cô làm chỉ là di chuyển từ phòng học ngoài trời sang một nơi ấm cúng hơn, đi giữa những hành lang có máy sưởi và chỉ cách phòng mình có vài bước.

Nhưng bây giờ không phải là lúc cô hối tiếc, cô chỉ mới vừa rời khỏi Hoàng cung có một ngày, không lí nào lại nhớ về cái nơi địa ngục ấy được. Sau sự xa hoa kia là gì chứ?! Toàn là sự lừa lọc thôi! Hinaki thấy tốt hơn khi lại được nhìn thấy cô bạn mới quen ngủ trong phòng mình. Chắc hẳn cô nàng lo lắng cho cô lắm! Có điều, chỉ hai giây sau đó thì cô không còn thấy an tâm nữa mà là thấy tội lỗi thì đúng hơn... Miwahi đang nằm lăn lóc chần ngay cửa ra vào phòng cô (mà trước đây là phòng của Rika) mà không có chần hay gì cả, trong khi cô đắp những hai cái chăn nhưng vẫn cứ than vãn về việc thời tiết quá tệ.

- Miwahi à! - Cuối cùng cô cũng ngồi dậy và mang chăn ra cho bạn mình.

- Uhm... - Miwahi có vẻ như đã bị đánh thức. - Cậu tỉnh rồi sao?

- Đây là lúc cậu lo cho tớ à? Cậu nằm đây bao nhiêu lâu rồi hả?

- À! Không sao đâu mà! - Cái phẩy tay như phẩy ruồi của cô nàng càng không khiến cho cô trông không ổn hơn chút nào. - Tớ quen rồi! Thói quen ấy mà! Tớ qua tớ ngủ cùng với cậu vì thấy tình trạng cậu tệ quá, nhưng trong khi ngủ thì tớ lại lăn ra đây...

- Hả?

Câu chuyện nghe buồn cười đấy, mà Hina thì lại không thể cười nổi.

*

- Tớ qua cậu không sao đấy chứ? - Miwahi hỏi trong khi đang dọn thức ăn sáng ra bàn.

- À! Không sao đâu! Cậu đừng lo quá!

- Tuy con sốt của cậu đỡ nhiều rồi nhưng tớ qua trông cậu tệ lắm ấy! - Cô nàng nhăn mặt - Chắc sau này tớ phải nấu luôn cả thức ăn tớ cho cậu!

- Tớ không muốn làm phiền cậu vậy đâu! - Thiết tình Hinaki không muốn trút thêm gánh nặng cho cô ấy nữa. - Tớ không sao mà! Chỉ tại hôm qua có một số chuyện...

- Cậu bảo cậu bị dị ứng hả? Dị ứng gì thế để tớ biết mà không nấu, chuyện đó nguy hiểm lắm đấy!

- Không! Không phải loại dị ứng như cậu nghĩ đâu! Chỉ cần một mình tớ tránh là được rồi! - Vừa nói công chúa nhỏ vừa bắt đầu ăn. - WOA~

Nhưng thức ăn của Miwahi nấu thật không thể chê vào đâu được, khiến cho cô công chúa nhỏ không thể ngậm miệng vào mà ăn cho đàng hoàng.

- Cậu học nấu ăn à?! Tuyệt thật đấy!

- Thế à? - Cô nàng mỉm cười. - Là tớ học từ mẹ của tớ đấy! Bà ấy là một người rất tuyệt đối với tớ! - Vừa nói Miwahi vừa ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hina. - Còn cậu thì sao? Bố mẹ cậu là người thế nào?

- Hả? - Suýt tí nữa thì cô gái nhỏ phun thức ăn trong miệng mình ra ngoài, nhưng cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại. Bây giờ là lúc để trí tưởng tượng bay xa rồi... - Họ cũng không có gì đặc biệt đâu! Chỉ là những người làm công ăn lương bình thường thôi mà. Nhưng mẹ tớ thì lại là một người dễ khiến cho người ta chết ngạt đấy!

- Sao? Sao lại chết ngạt?

- À! Chỉ là cách bà ấy nói chuyện thôi! Một người cứng nhắc, tớ đã rất vất vả để bà ấy hiểu được điều mà tớ mơ ước!

- Thì ra chuyện của cậu với mẹ cậu không tốt à?! Vậy nên cậu chuyển tới đây một mình sao?

- Chỗ này là do công ty sắp xếp cho cậu à? Khi dọn tới cậu có nghe nói gì về người chủ trước không?

- Cái đó... - Miwahi cô suy nghĩ trong khi ngậm một mồm thức ăn trong miệng. - Tớ cũng không chắc lắm nữa! Họ không nói gì cả! Có chuyện gì à?

- Không, tớ chỉ tò mò thôi!

Bỗng dưng đang ăn thì Miwahi như chợt nhớ ra điều gì đó.

- Như hôm qua đã hứa thì hôm nay chúng ta sẽ đi tham quan thành phố nhé!

- Tất nhiên! - Công chúa nhỏ cười tít mắt.

*

Bầu trời của một ngày tháng mười một vẫn âm u như thường lệ, trông như là tuyết có thể rơi bất cứ lúc nào. Các cây ven đường đã trút sạch lá, không còn vương vãn bất cứ thứ gì thuộc về mùa thu dịu dàng nữa. Giờ đây sự khô khốc và ảm đạm bao phủ lên tất cả mọi thứ. Cảnh vật thay đổi cũng khiến con người có chút hoảng loạn, tâm trạng cũng có chút tồi tệ. Trên đường đến trường, Miwahi và Hina đã phải cố gắng chịu đựng những cơn gió quất vào mặt gây cảm giác giống như bị bỏng vậy. Hinaki không nghĩ cuộc đời học sinh của mình sẽ bắt đầu một cách khắc khổ thế này, khác hẳn với giấc mơ đêm qua. Cô chẳng biết là tới khi cây anh đào ấy nở thật thì liệu cô có còn ở đây nữa hay không nhưng cô thật muốn nhìn thấy nó nở đẹp tuyệt như vậy. Thậm chí cô còn không biết trong sân có một cây anh đào cho tới khi thấy giấc mơ kì lạ kia. Khi bị hôn mê thì đúng là cái gì con người ta cũng nghĩ ra được.

Trong lớp học, ai nấy bước vào cũng thốt lên một lời than vãn:

- Sao năm nào cũng thế này... - Tehara, cô bạn ngồi cạnh Miwahi trong lớp với gương mặt nhỏ tới đáng sợ và mái tóc xoắn tít rõ ràng là bẩm sinh, cũng bước vào cùng lúc với hai người.

- Tổ sắp chết rồi đây! - Hina ụp mặt xuống mặt bàn và ngược dậy ngay lập tức vì bàn hoàng nhận ra là mặt bàn cũng lạnh không kém gì ngoài trời.

- Hìhi! Cậu đáng yêu thật đấy! - Tehara bật cười bởi cái sự ngốc nghếch đột ngột của Hinaki.

Cô công chúa cảm thấy như não mình đã bị đóng băng trước cả khi bão tuyết tới.

- Khi có tuyết rồi thì chúng ta cũng chán bị với bài thi cuối kì rồi còn gì nữa! - Miwahi vừa ngồi xuống là đã lật bài vở ra. - Tổ mong là những ngày này sẽ kéo dài thêm chút nữa vì tớ thật sự thấy không ổn, có lẽ tớ cần thêm chút thời gian để làm quen với bài tập ở đây!

- Cậu sẽ ổn thôi mà! Tại vì lạ môi trường thôi! - Tehara cố trấn an Miwahi vì trông cô nàng không có vẻ gì là nói dối. - Còn cậu thì sao? - Và cô ấy xoay sang Hina liền sau đó. - Cậu có gặp khó khăn gì với kì kiểm tra không?

- Không! - Một câu trả lời đầy quyết đoán. Hina không cần quá nhiều thời gian để mà suy nghĩ bởi vì bài vở chỉ là trò muối với một công chúa đã được đào tạo từ nhỏ và hoàn thành chương trình văn hóa từ hồi mười ba tuổi - Có gì đâu chứ!? Bài tập hay kiểm tra chỉ giống như một mớ hỗn độn cần được dọn dẹp thôi!!!

- Hà? - Cả Miwahi và Tehara cùng đồng thanh vì phát ngôn có tính chất bất cần và gây sốc kia.

Đương nhiên là Hina chẳng việc gì phải quan tâm tới mấy bài kiểm tra vở văn kia, chúng chẳng chứng minh cho được chuyện gì cả. Nhưng cô nghĩ là mình không nên nói câu lúc này, dù sao thì nếu như cái lão bên bộ Giáo dục mà nghe được thì chắc là cô và lão sẽ cãi tay đôi với nhau mất. Phần thắng luôn luôn nghiêng về phía cô áp đảo nhưng mà lão ta nói chuyện chỉ khiến cô muốn dùng tới tay chân thôi nên lỡ có chuyện gì thì cũng toàn chuốc rắc rối vào thân. Lão ta chẳng sao cả nhưng cô thì sẽ không sống sót dưới tay của Hoàng hậu Kojimoto.

À mà bây giờ đâu phải lúc để cô nghĩ vớ vẩn những chuyện như thế này...

- Hôm qua Kawahachi đúng là quá ư đẹp trai đi! Các cậu có thấy không? - Hai cô bạn khác cũng vừa bước vào lớp và chưa gì đã đụng tới “món nghề” của Miwahi.

Hinaki âm thầm nhìn Miwahi chịu đựng việc để không thoát nên bất cứ lời nào cho thấy anh chàng kia là thần tượng của cô. Việc giữ gìn này trông thật là khó khăn quá và đôi lúc Hina thấy cô bạn cùng nhà với mình thật là khó hiểu, chẳng có việc gì phải che giấu chuyện đó cả. Mà cô nghĩ đôi khi Kawahachi có khi còn thích hơn khi dạy dỗ cho fan hâm mộ của mình nữa kia, thế mà Miwahi lại cứ kìm nén như thế. Sáng nay, vì muốn cho công chúa nhỏ thôi buồn khi thời tiết không tốt, cô nàng đã tuôn một tràn tất tần tật những gì cô biết về anh chàng thần tượng kia, nói không sót một chi tiết, thậm chí những điều tốt đẹp cô nàng càng tô đậm vào. Một nỗ lực thần kì khiến cho Hina không bị gục ngã sau cơn bệnh tới qua mà vẫn có thể lết nổi tới lớp.

- Này! Này! Trông trên tivi không hấp dẫn mấy nhưng bên ngoài nhìn tuyệt hơn đúng không? - Tehara cũng nhanh chóng nhập hội với họ.

- Cũng già rồi mà... nhưng hát thì nghe tuyệt đấy!

- Cậu ổn không thế? - Hinaki thì thầm và tai Miwahi. Mặc dù cố tập trung vào cuốn vở bài tập trước mặt nhưng cô gái nhỏ biết là cô nàng đang lảng tai nghe. - Cậu cố chịu đựng thế này có ngày bùng nổ đấy!!

- Không... không sao mà... - Cô nàng trả lời lại cô với chất giọng run run và nụ cười trừ gượng gạo.

Hina thờ dãi. Đúng là phức tạp quá đi mà! Làm thế nào mà cô nàng kia có thể chịu đựng được như vậy. Cô thấy chuyện đó thật phi thường quá! Như vậy không khác nào bị gió quất vào mặt mà không thể làm được gì, trong khi công chúa nhỏ chỉ muốn đâm đá vào không khí cho hả giận thì Miwa chỉ có thể lẳng lặng kéo khăn lên mặt để giữ ấm vậy!

Trong lúc cuộc nói chuyện của mấy cô gái vẫn tiếp tục xoay quanh chủ đề về anh chàng ca sĩ hôm qua tới giao lưu với trường thì có thêm một người khác nữa bước vào lớp học (hình như Hinaki từ công chúa sắp trở thành một cái camera giám sát của lớp học rồi). Ngay lập tức, các cô ấy ngưng bật và thò thè với nhau về nhân vật kia, anh chàng bình thân ngồi xuống và gục mặt xuống mặt bàn.

Nhưng mà, cũng giống như Hina ban nãy, cậu ta phải ngược lên ngay lập tức vì mặt bàn quá lạnh.

- Bọn tớ nghĩ hai người là anh em thật chứ không phải chỉ là vô tình trùng họ thôi đâu! - Mấy cô bạn quay ra chọc Hina.

- Gì chứ?! Làm sao có chuyện đó được!

- Cả hai đều ngốc như nhau! - Tehara khúc khích cười. - Nhưng mà có vẻ như cậu ta sắp nổi tiếng hơn cậu rồi đấy!

- Sao vậy?

- Cậu không nhận ra à?! - Komi, một trong hai cô bạn ban nãy nói chuyện về Kawahachi, nói. - Cậu ta trông đâu có tệ chứ! Bọn con gái lớp bên đang rần rần lên ấy! Chỉ vì cô bạn lớp trưởng bên 2 - 5 vô tình nhìn thấy cậu ta trong phòng chờ ngày hôm qua mà lớp ấy đang loạn cả lên kia!

- Không ngờ nổi tiếng nhanh như vậy! Trở thành tâm điểm của trường rồi cậu ta sẽ mệt với Kei đấy! - Người còn lại là người duy nhất Hina không biết

tên hướng ánh mắt triu mến về phía của cậu ta.

- Kei là ai vậy? - Cô gái nhỏ thắc mắc.

- Cậu ấy là “Hoàng tử” của trường này! Cô lớp trưởng ấy vốn mê cậu ta như điên rồi mà hôm qua chỉ vừa thoáng nhìn thấy Takahashi ngồi trong phòng chờ thôi mà đã loạn lên như vậy rồi!

- Tên đó được mỗi cái vẻ ngoài đẹp trai thôi chứ ăn chơi sa đọa mới là nghề của hắn ta. Tớ không thích kiểu người đó chút nào! - Tehara dường như phản đối kịch liệt. - Ít ra thì cũng phải có cái gì đó ngoài vẻ bề ngoài chứ!?

- Gì vậy!/? Con người ta như vậy có gì để cậu chê chứ?

- Cậu ta không chịu học hành thôi mà chứ có phải là học dở đâu hả?

- Sao? Các cậu bình cái tên suốt ngày ra về đó á?...

Hinaki nhanh chóng rời khỏi cuộc trò chuyện, dù sao thì cô cũng chưa gặp tên kia lần nào mà cô cũng thấy cái danh xưng “Hoàng tử” kia thật quá đáng. Chắc là tại họ chưa biết một hoàng tử thật sự là như thế nào, chứ một kẻ chỉ có bề ngoài không thể nào là hoàng tử được. Đó là điều mà cô vẫn nghe lỏm được mỗi khi Phụ vương dạy dỗ anh cô, và, đôi khi cả vị Hoàng tử hơn cô những mười ba tuổi là anh họ cô nữa. Không phải cô không có hứng thú với con trai, chỉ là, hình như vẫn chưa có ai để mà cô toàn tâm toàn ý quan tâm người đó.

Cô bất chợt liếc xuống phía bàn cuối lớp, nơi mà cái cậu sắp-trở-thành-hoàng-tử kia ngồi. Trong một thoáng, cô cứ ngỡ là cậu ta vừa nhìn cô, nhưng cậu ta lập tức quay mặt ra cửa sổ. Ánh mắt xanh thẳm ấy nhìn ra xa xăm, dường như không hề bị giới hạn bởi khuôn viên trường. Nhiều lúc, cô cảm thấy ánh mắt ấy có gì đó giống với cô, ánh mắt của sự tự do, của khát khao mong muốn điều đó mãnh liệt cho đến ngày nó thành sự thật. Hina nghĩ rằng là do chính bản thân mình thiếu hụt quá nhiều, hay chỉ đơn giản là cô không thể nào đọc suy nghĩ và tâm trạng người khác qua ánh mắt được.

Nhưng cô gái nhỏ đã nhầm!

*

Kawahachi nhìn thấy những dải mờ trước mắt. Cậu biết rõ một điều rằng đó là sự thật, từng là sự thật. Giác mơ ấy quay lại như ám ảnh, nỗi ám ảnh đã ở đó suốt mười bốn năm qua. Trán cậu vã mồ hôi, đồng tử trong mắt cậu nở to. Hơi thở không ổn định, Kawahachi quyết định ngồi dậy thay vì cứ ở đó chịu trận. Cậu thường xuyên rơi vào trạng thái này trong suốt mười bốn năm, mỗi sáng thức dậy với cơ thể hoàn toàn kiệt sức vì cơn ác mộng. Nhưng bản thân cậu vẫn cứ muốn nhìn thấy nó, cơn ác mộng ấy khiến cậu cảm thấy bình tâm lại trong những lúc hoảng loạn, những lúc không biết bản thân mình muốn gì, những lúc hoang mang cực độ.

Một cơn ác mộng đau đớn khiến cậu không thể từ chối nó trong cuộc đời mình. Nói đúng hơn thì chính nó đã giữ cho cậu sống sót tới ngày hôm nay.

Căn hộ mà cậu ở cùng gia đình nằm trên tầng mười hai của một chung cư lớn ngay trung tâm thành phố Tsugini. Căn hộ rộng rãi và khang trang với nội thất hiện đại, một chuẩn mực của cuộc sống xa hoa của một ngôi sao. Đây là căn nhà cậu mua được khi vừa bước sang tuổi mười chín - cái tuổi mà nhiều người vẫn còn phải ăn bám gia đình - ngay khi cậu bước chân vào showbiz hai năm năm. Chừng ấy thời gian đã níu giữ con người thật sự của cậu lại, một thế giới khắc nghiệt nhưng may mắn thay cậu vẫn có thể giữ được bản thân mình. Trong cái thế giới mà mọi người phải trả quá nhiều cái giá để có được sự nổi tiếng thì cái cậu phải trả chỉ là một nụ cười không bao giờ thay đổi và toàn bộ những thứ cậu đã bỏ đi từ rất lâu - cuộc sống hoàn hảo của cậu.

Sau khi thay đồ, cậu chàng bước xuống nhà bếp. Vào giờ này mẹ cậu đã đến công ty nội thất của mình để trông coi việc kinh doanh rồi, mặc dù bà ấy cũng không phải còn trẻ trung là bao nhưng bà ấy là một người phụ nữ “giỏi việc nước đảm việc nhà”, mẫu phụ nữ mà cậu muốn lấy làm vợ nhất. Nhưng thật tiếc là bây giờ không còn người nào như thế nữa. Cho dù bây giờ tất cả mọi người trên vương quốc này - hay thậm chí là cả thế giới này - biết rằng cậu có một cô bạn gái xinh đẹp cũng là một cô ca sĩ đầy tiếng tăm của một nhóm nhạc nổi tiếng hơn cả cậu, thế nhưng sẽ không còn người phụ nữ mà cậu muốn lấy làm vợ nữa. Nhất định không!

Vẫn như thường lệ, bữa sáng của cậu đã được đặt sẵn trên bàn cùng một lời nhắn chúc ngon miệng từ mẹ. Bà ấy là người nắm rõ lịch hoạt động của cậu thế nên bà ấy biết rõ ngày nào cậu được nghỉ để chuẩn bị thức ăn, một người mẹ tuyệt vời nhất thế giới, cậu thấy thế. Không ai trên thế gian này có một cuộc đời hoàn hảo như cậu cả! Đó chính là điều mà bất cứ ai nhìn vào cuộc sống của cậu cũng có thể thốt ngay lập tức. Nhưng như cậu đã nói, cái giá của nó đã được trả rồi. Ngoài bữa sáng ra thì trên bàn còn một phong thư nữa. Hôm nay có vẻ như nó được gửi tới sớm hơn thường lệ, bình thường phải khoảng hai ba ngày nữa cơ. Cậu cần phong thư lên, kiểm tra địa chỉ và tem thư rồi thả nó xuống.

Cậu không quan tâm nữa!

Bên trong đó chỉ là một kịch bản được viết vô cùng hoàn hảo thôi!

Khi bắt đầu ăn thì cũng là lúc Kawahachi kiểm tra lại trong đầu mình những việc mình cần phải làm hôm nay: Không có gì cả. Cậu chỉ phải tới công ty vài tiếng để dạy dỗ cho cô học trò nhỏ của mình trước khi con nhóc debut chính thức mà theo kế hoạch thì khoảng giữa năm sau hoặc là vào mùa thu. Nói chung là thời gian thực tập sinh của con bé vô cùng ngắn, hồi đó cậu phải làm thực tập sinh những hai năm cơ, từ khi cậu mười lăm tuổi. Kawahachi lắc đầu xua đi những suy nghĩ mà cậu biết là nó sẽ chồm nở trong đầu mình, cậu không muốn nhớ tới khoảng thời gian đó.

Khi cậu mười lăm tuổi.

Sau khi ăn cậu nghĩ đã quá muộn để tập thể dục buổi sáng rồi. Bây giờ đã là mười một giờ kém. Thế nên chàng ca sĩ quyết định ra trung tâm mua sắm. Trung tâm mua sắm Honaka nằm không xa khu chung cư của cậu bao nhiêu cả, nếu muốn nói là ngay sát bên chắc cũng không có hề gì. Cậu tuy là một ca sĩ có tiếng nhưng khi ra đường thì cũng chẳng phải hóa trang gì nhiều hết, có lẽ do cậu đã ở trong ngành giải trí quá lâu, lâu tới mức người ta không thích quan tâm tới những người như cậu nữa, cậu đã quá già so với cái thể hệ thần tượng trẻ như bây giờ. Với cặp kính đen và dáng đi chuẩn như người mẫu, cộng thêm chiều cao vượt trội nữa, thỉnh thoảng có một vài cô vài bác lớn tuổi nhìn ra cậu và muốn chụp hình chung, cậu cũng vui vẻ nhận lời. Các cô ấy không phải kiểu người suồng sã như mấy nàng học sinh trung học nên cậu vẫn thích cảm giác đó hơn, một người nổi tiếng đủ để bản thân thỏa mãn.

Trung tâm mua sắm vào một ngày thường không quá đông nên cậu cũng thấy khá thoải mái. Ánh sáng yếu ớt của một ngày mùa đông ảm đạm bị khúc xạ thành những dải sáng trải khắp tầng năm của khu mua sắm hòa cùng với ánh đèn lúc nào cũng như ban ngày ở đây, không ai nghĩ là mình đang phải trải qua một ngày trời tiết sâu nào. Thỉnh thoảng trong lúc vui vẻ lượn vòng qua các khu buôn bán, cậu cũng có nghe thấy người ta nói về mình, nhưng theo kiểu cậu không thích nhất. Họ nói về mối quan hệ công khai của cậu và cô ca sĩ kia. Có đôi lúc cậu thấy mình thật thấp hèn trong chuyện này, chính vì ban đầu cậu không đủ kiên quyết nên cuối cùng kết quả mới biến thành thế này. Có lẽ vì sống trong thế giới tồi tệ và hèn hạ của showbiz quá lâu nên cậu cũng trở nên như thế rồi chẳng? Cô gái ấy trên danh nghĩa thì đúng là bạn gái cậu đấy, nhưng đó chỉ là kết quả của một cuộc thương lượng có lợi cho hai bên, công ty cậu và công ty cô ấy sẽ cùng nhau phát triển. Chuyện tình cảm như trong mơ của một cặp đôi tự như chàng hoàng tử với nàng lọ lem sẽ đánh bóng tên tuổi cho cậu, một năm mới bắt đầu cùng với thông tin cậu hẹn hò nỡ rộ.

Nhưng cậu tự nhủ rằng mình sẽ không còn là một kẻ hèn hạ lâu nữa, mọi chuyện sắp kết thúc rồi! Cậu muốn phủ nhận bằng mọi giá, rằng mình đúng là một người không bị thế giới khắc nghiệt này làm cho vấy bẩn nhưng mà cậu đã vấy bẩn rồi, chỉ là do cách cậu bị vấy bẩn quá ư tuyệt vời, nó khiến cho tất cả mọi người hạnh phúc, thế nên không ai nhận ra điều đó.

Cậu dừng bước trước một cửa hiệu thời trang mới mở mang tên Dandelion - hoa bồ công anh - cũng như tên của vương quốc này. Bên trong cửa hàng bán quần áo thời trang cho nữ, những mẫu thiết kế được đăng kí bản quyền, chúng được đặt theo từng loại như áo thun, áo sơ mi, áo kiểu, quần âu, váy công sở, trang phục cho giới trẻ và những người sành thời trang. Các áp phích quảng bá của một cặp đôi tràn trề sức sống được treo khắp nơi, nhãn hiệu này được cậu ca sĩ kia và cô nàng diễn viên này nhận lời làm người mẫu quảng cáo. Và đây là một trong số những cửa hàng đầu tiên của em gái cậu. Thật tiếc một điều là cho dù có một người anh trai nổi tiếng, đương nhiên là một ngôi sao quảng cáo hàng đầu nữa, nhưng con bé lại quyết định chọn một thần tượng teen thật sự, một người khiến giới trẻ ngày nay chao đảo. Kawahachi cũng không thấy phiền hà gì lắm cho tới khi biết được rằng cậu ta chính là em trai cô bạn gái giả mạo của cậu.

Đôi khi số phận dẫn con người đi vào con đường cùng, mà bây giờ cậu cũng không còn cách nào khác, con bé bây giờ đã hai mươi lăm tuổi rồi và nó có thể làm bất cứ thứ gì nó muốn. Cậu không muốn can thiệp gì vào cuộc sống của nó nữa. Kawahachi buồn rầu nhìn mấy cô trông cửa hàng cười đùa với nhau trước khi tiếp tục cái chuyến tham quan chẳng có nguyên do gì của mình. Hôm nay là một ngày nghỉ, và khác với thường ngày cậu sẽ đắm đầu vào việc sáng tác hay đi thăm thú một nơi tuyệt đẹp nào đó bên rìa thành phố thì cậu lại đang đi trong một khu mua sắm vắng ngắt, với các mẹ các cô đi sắm sửa cho gia đình, một cách vô ích. Cậu chưa bao giờ có ý niệm sẽ bỏ qua bất cứ một thời khắc nào để làm việc hay cố gắng vì cuộc sống của mình, nhưng hơn mười bốn năm hoàn toàn không còn điều quan tâm gì khác ngoài công việc, âm nhạc, gia đình lần đầu tiên cậu muốn có một ngày không phải làm gì cả, không mang trên mình một gánh nặng nào cả.

Cậu cũng nhận ra là ngày hôm nay vô cùng thất thường, cậu thức dậy lúc gần mười giờ rưỡi (bởi vì cậu chàng có một cuộc sống rất mẫu mực với việc không về nhà quá trễ, không ngủ quá khuya, không ngủ nướng vào sáng hôm sau) và ăn sáng khi trời đã vào trưa. Bây giờ lại ăn trưa vào lúc ba giờ chiều. Lần đầu tiên cậu không giữ lời hứa: lời hứa rằng cậu sẽ có một cuộc sống thật tốt, không được để cho bản thân làm những điều ảnh hưởng tới sức khỏe.

Kawahachi vào một nhà hàng đồng quê nhỏ, nơi mà cậu đã trở thành khách quen, ở đây cậu không sợ bị làm phiền vì khách ở đây đều biết thỉnh thoảng cậu sẽ ghé tới, thậm chí họ còn biết cả những chuyện mà cậu muốn giấu với cả thế giới. Đằng sau ánh hào quang của sân khấu, đôi khi cũng có những góc khuất mà không ai cũng nhìn thấy như vị trí của cái nhà hàng nhỏ không tên này, sâu trong một con hẻm dẫn vào một xóm buôn bán nghèo mà hàng ngày con người phải trầy trật mới tìm được miếng ăn.

Trong quán, những cái bàn gỗ ép được đặt hờ hững vô qui luật nằm ngổn ngang nhưng cậu không thấy bất tiện hay khó chịu về việc đó. Trên tường rêu mọc lấm tấm, chân tường thì đang bắt đầu bị nước ăn đến mốc meo hết, vừa trát vữa hết cả ra, tạo nên một không gian có chút nghệ thuật mà nhiều quán xá hiện giờ dù có thể nào cũng không tạo ra được một bản sao có thể chuyển tải được hết vẻ đẹp rất khó tả ấy. Có điều thay vì khiến cho người khác thích thú bởi vẻ đẹp có chút rêu phong nhuốm màu thời gian kia thì nó đang khiến cho chú Hattori - chủ nhà hàng này, một ông bác mặt mũi bặm trợn với mấy hình xăm có chút “ngộ nghĩnh” rải rác khắp cơ thể - lo lắng rằng bức tường ấy có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

- Lâu vào một ngày như thế này là nhất nhì? Cậu trai trẻ? - Ông chủ nhà hàng vui vẻ mỉm cười với cậu.

- Thật chứ? Cháu sẽ phải trả tiền hai cái lẩu như mọi lần nhì?! - Kawahachi đáp lại một cách hết sức tự nhiên.

- Cậu ăn nhiều thế sao? Vào giờ này à?!

- Đương nhiên rồi ạ!

- Phải rồi! Tôi cứ tưởng cậu ghé đây vào một ngày như thế này là có nguyên do nào chứ?! - Ông chủ hỏi một câu đầy ẩn dụ, buộc chàng ca sĩ phải nói ra những tâm sự sâu xa nhất của mình mà ngay cả bản thân cậu cũng muốn tránh không nghĩ tới.

- Chú Hattori! Nếu chú như cháu thì chú có chịu đựng được không?

- Suốt mười bốn năm ư?! Thật ngốc khi nghĩ như thế đấy! Cho dù có bao nhiêu năm trôi đi thì đối với tôi, cậu cũng không khác nào lần đầu tiên bước chân vào đây mười bốn năm trước cả!

- Vâng! Vẫn ngây thơ và ngốc nghếch như thế!

- Đánh giá đúng đây chàng trai! - Vừa quay lưng định bước vào bên trong bếp ông ấy vừa nói với lại như mới chợt nhớ ra. - Nhưng hôm nay tôi sẽ chỉ cho cậu ăn món lẩu hải sản thôi! Tránh việc cậu tự tử bằng thức ăn! - Kết thúc câu nói bằng nụ cười xòa thân thiện, không ai biết được là ông ấy đang nói thật hay nói đùa.

- Cháu không làm việc ngu ngốc ấy đâu!

- Phải rồi nhỉ? Giờ cậu còn có bạn gái phải lo mà! - Dù bước vào bếp rồi nhưng giọng ông ấy vẫn vọng ra.

- Chú thôi giỡn trên nỗi đau người khác đi!

Khi đến đây, Kawahichi luôn ngồi ở cái bàn gỗ nhỏ nhìn ra con phố vắng vẻ (mà nếu hôm ấy cái bàn không nằm ngay vị trí ấy thì cậu cũng sẽ lờ nó lại. Dù sao thì ông chú ấy cũng là người hay hành động theo bản năng, mà cơ bản là cái nhà hàng này cũng chẳng có trật tự gì - y như chú ấy vậy - nên mỗi lần tới thì đồ vật lại ở một nơi khác nhau). Trong đầu cậu có hàng ngàn suy nghĩ đang chạy vùn vờ từ sáng, đó là lí do tại sao cậu lại đi lang thang vô định không chủ đích như vậy. Cậu cố gắng lờ bức thư kia đi nhưng chắc chắn rằng cậu không thể quên được sự hiện diện của nó.

Mỗi tháng đều có một bức thư như thế. Suốt mười bốn năm qua. Không một tháng nào thiếu.

Người viết đề tên trên thư là một cô bạn học cùng trường với cậu hồi cấp hai. Ấy là quãng thời gian mà cậu vừa được may mắn nhận vào làm thực tập sinh của công ty quản lý. Cô bạn không học cùng lớp với cậu và cậu cũng không hề quan tâm tới cô ấy cho tới một ngày mùa đông, cậu bắt gặp cô gái chạy đi trong màn tuyết dày đặc mà trên người chỉ có mỗi một chiếc áo len mỏng. Cả thân thể cô ấy run lên cầm cập nhưng cô gái với vóc dáng bé nhỏ vẫn cắn răng chịu đựng. Cậu đang trên đường về nhà cùng đám bạn của mình, hôm ấy là một ngày cậu không có lịch tập ở công ty, và cậu cứ bị ám ảnh mãi về chuyện đó. Ngay hôm sau, chàng ca sĩ nhất định đuổi theo cô ấy, như một bản năng, cậu cũng không hiểu là khi ấy mình đã nghĩ gì khi chạy theo một cô gái mà bản thân chưa bao giờ nói chuyện, họ thậm chí còn không học cùng lớp. Và cô ấy đã dẫn cậu tới đây - cái nhà hàng nhỏ này - nhưng vào thời đó nó không trông xập xệ như bây giờ. Cô ấy là nhân viên bán thời gian đầu tiên và cũng là cuối cùng của nơi này, tới bây giờ cũng thế.

Một năm sau cuộc rượt đuổi kì lạ ấy, cô nàng biến mất không dấu vết cho tới khi cậu bắt đầu nhận được thư của cô. Cô thông báo với cậu rằng cô sẽ đi Tulip để học tập, và kể từ ngày đó, những bức thư cô gửi về cho cậu đều không khác gì một tập nhật kí. Quá trình từ khi cô ấy là một cô nhóc mới mười lăm tuổi tới khi cô ấy là một sinh viên, rồi tới thực tập sinh, và cuối cùng cô ấy đang vui vẻ hạnh phúc với người chồng mới cưới cùng công việc là một biên tập viên của mình. Họ cưới nhau hai tháng trước và cậu không được mời.

Nhưng làm sao mà mời được chứ?! Ngay từ đầu cậu đã nói, đó là một kịch bản...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng Tử Trung Học

Vườn trồng nho lớn nhất của Hoa Hướng Dương nằm ở phía nam của thành phố thủ đô, là nơi cung cấp nho lớn nhất cả nước và cũng là nơi ủ rượu vang có chất lượng tốt nhất vương quốc. Đi giữa những giàn nho xanh mát bên dưới nhà kính, Himeshiro không thể phủ nhận được chuyến đi này khiến cho cậu mở mang tầm mắt rất nhiều, cậu cũng ngộ ra lí do tại sao nơi này lại trở thành một cường quốc nông nghiệp như thế...

Không! Không đúng! Cậu không nghĩ như vậy! Đó chỉ là cậu muốn thế thôi! Tâm hồn cậu bây giờ không còn tập trung vào mấy trái nho được nữa... Nho là gì chứ? Mèo có ăn được không?

- Ừm... tớ có một câu hỏi... được không?

- Gì vậy?

- Thực sự thì như vậy có giống như là đang đi tham quan thành phố không vậy?

- Tớ... tớ nghĩ là có chứ! Không phải ai đi tham quan thành phố cũng được vào đây đâu nhé! - Giọng của Miwahi thực lòng chỉ khiến người khác nghi ngờ thêm.

- Vậy mà tớ cứ nghĩ là mình đang làm chuyện gì phạm pháp ấy... - Hiraki không khỏi khó xử trong tình huống này.

Chẳng là, như ai cũng biết đấy, hôm nay Miwahi có hứa sẽ dẫn công chúa nhỏ đi tham quan thành phố nơi họ sống. Nhưng chẳng biết thế nào mà bây giờ họ lại đang đứng đây - trước cổng công ty của Miwahi - cái bảng tên công ty "HK Hajime Ent." hiện đang ở trước mắt họ.

- Tớ... tớ xin lỗi! - Miwahi muốn khóc ròng. - Nhưng thực sự là tớ lỡ hứa với cậu chứ tớ cũng chỉ mới tới đây được có một tháng thôi, tớ thậm chí còn thấy lạ lẫm hơn cậu vì tớ là người nước ngoài nữa kia...

- Thôi được rồi! - Hina thở dài. - Tham quan ở đây cũng được đấy nhưng mà quan trọng là liệu người ta có cho tớ vào hay không?!

- Không sao đâu! Mọi người ở đây đều rất thoải mái, cậu đi với tớ chắc cũng không sao! - Lại thêm một câu miễn cưỡng nữa.

Dù sao thì cô bạn nhỏ này cũng chỉ mới là thực tập sinh ở đây thôi, tự nhiên dẫn bạn vào công ty tham quan như vậy thì cũng có chút không phải. Hina ít nhất cũng biết được những thứ đó, à mà có khi cô còn biết nhiều hơn người thường nữa ấy chứ, mấy cái phép tắc trong Hoàng cung thì có mà học cả đời cũng không hết nhưng một khi đã học thì giáo viên bắt phải học cho bằng hết.

- Chúng ta về nhà thôi! Chuyện đi tham quan này thì để sau cũng được mà!

- Cậu không sao chứ? Hay chúng ta cùng đi ăn gì đi...

- Không sao! Cậu muốn nấu món gì cho tớ ăn để đền tội không nào? - Vừa nói Hina vừa khoác tay lên vai bạn mình. - Như thế tuyệt hơn ăn ở ngoài đúng không?!

- Thật chứ? - Trông Miwahi phấn chấn lên hẳn.

Cô nàng như được sống lại vậy, cả hai say mê lên danh sách món ăn trong khi đi vòng ra trục quốc lộ chính. Nhưng lại đột nhiên phải ngừng bước do một chiếc xe vừa đỗ lại trước mặt họ.

Miwahi nhanh chóng nhận ra nó. Xe của Kawahachi.

- Em đi đâu thế, nhóc? Không phải vừa nhắn tin là hôm nay em có việc sao? - Chàng ca sĩ ló đầu ra cửa xe mà không quên mang mắt kính vào, dù gì thì đây cũng là trên trục quốc lộ chính người người nườm nượp qua lại.

- Em... hứa là sẽ dẫn bạn em đi chơi nhưng mà bây giờ lại không biết đi đâu nên chuẩn bị về đây ạ! Em xin lỗi vì đã hoãn buổi học...

- Thế à? Kế hoạch nghe hay đấy! - Kawahachi liếc mắt sang Hina. - Bạn em à?

- Vâng! - Hina cúi người đủ 90 độ. - Em là Hinaki Takahashi học cùng lớp với Miwahi ạ!

- Hinaki? Nghe giống tên công chúa nhỉ?

- Dạ? - Hinaki trở mặt ngạc nhiên. - Chỉ... là trùng hợp thôi ạ!

- Tội chỉ đùa thôi! Nhưng Miwahi bảo hoãn buổi học mà? Không phải em vừa đi từ trong công ty ra sao?

- Bọn em định sẽ mua gì đó để về nhà nấu ạ! Nhưng sao anh cũng ghé công ty thế?

- Tiện đường thôi! Tội đưa hai đứa đi nhé! Ngoài trời lạnh thế này...

*

Kawahachi không biết là ngày hôm nay có thù oán gì với cậu hay không mà cậu toàn làm những việc đi ngược lại với mong muốn của bản thân. Một ngày thực sự chẳng có ích lợi gì. Chỉ đơn giản là cậu làm mọi chuyện mà chẳng hề suy nghĩ, cứ thế để mặc thời gian và dòng đời của người khác cuốn cậu đi. Nghe thì có vẻ là lười nhưng chẳng tra trề không hề nghĩ rằng đó chính là việc mà cậu đã làm bấy lâu nay, chỉ khác ở chỗ cậu có nhận ra không thôi.

Rốt cuộc cả ba cùng nhau đến trung tâm mua sắm (một nơi nào đó không phải nơi cậu đi vòng vòng ban trưa). Nói đúng hơn thì đó chỉ là một siêu thị nhỏ gần với nhà của Hinaki và Miwahi. Họ đi vòng qua khu bán thực phẩm tươi sống không một bóng người rồi gây lộn nhau vì không biết nên ăn món cá hay món thịt, Kawahachi không thích cá vì ban nãy cậu vừa mới ăn một cái lẩu hải sản xong còn Miwa thì muốn nấu món canh cá nóng hổi bồi bổ cho Hina vừa mới sốt hôm qua. Khu bán trái cây đầy những món hoa quả trái mùa tươi ngon được trồng trong những nhà kính tốt nhất, đó là kết quả một trong số những thỏa thuận đầu tiên của Bò Công Anh Xuân với Hoa Hướng Dương về việc nhập khẩu trái cây và qui trình sản xuất thực phẩm nông nghiệp. Trong khi Hina lần lựa trước những quả hồng mà cô yêu thích thì hai người kia đang không biết nên chọn trái cây nhiệt đới hay là trái cây ôn đới, chàng ca sĩ thích ăn mùa nào thức đó còn cô nhóc học trò mới của cậu thì bảo trái cây nhiệt đới mới hợp với sự năng động của Hinaki. Dù sao thì đây cũng là bữa ăn để xin lỗi công chúa nhỏ, thế nhưng từ bao giờ đã thành cuộc tranh cãi của hai người.

Hina bỏ thêm hai giỏ hồng vào trong xe đẩy rồi mặc kệ hai người họ. Cô không biết đó là tín hiệu tốt hay tín hiệu xấu nữa. Kiểu như hai người đó trông có vẻ khá hợp nhau khi cứ tranh luận với nhau suốt như vậy, chứng tỏ rõ ràng họ có quan tâm tới suy nghĩ của người kia. Nhưng mà theo những gì mà cô gái nhỏ thu thập được trong lúc họ cãi nhau thì có vẻ như nếu mọi chuyện có đúng như vậy đi chẳng nữa thì mối quan hệ này cũng sẽ chẳng đi tới đâu cả. Hoặc là gây ra những điều đáng tiếc.

Công chúa nhỏ học làm quen với thế giới bên ngoài bằng cách một mình đẩy xe hàng đi khắp khu mua sắm, từ bao giờ cô đã bỏ mặc hai người kia muốn làm gì thì làm ở khu bán thực phẩm để dần thân vào một không gian buôn bán tấp nập nào là trang sức rồi đồ gia dụng, thiết bị công nghệ cao, quần áo, ... Những thứ đó không là gì so với cuộc sống gần như dư thừa vật chất của cô nhưng khi nó được bày trên giá như thế, cô cảm thấy chúng thật sự có giá trị hơn bao giờ hết. Trên các màn hình rộng của trung tâm mua sắm đang phát một đoạn MV của một cô ca sĩ thuộc một nhóm nhạc lớn nhưng hiện tại đang quảng bá ca khúc solo của mình. Và nhân vật nam chính trong MV đó không ai khác ngoài người vừa mới ban nãy còn đứng cách cô gái nhỏ chưa tới một cánh tay - Shinichi Kawahachi. Bởi thế nên cô mới bảo là mối quan hệ này không khác nào một ngõ cụt, bởi vì cậu ta đã có bạn gái, một cô bạn gái nổi tiếng và xinh đẹp. Nhưng người trong cuộc nhất định không thể nhận ra điều đó!

Do mãi mê chìm đắm vào một thế giới khác nên cô gái nhỏ chẳng biết cái gì gọi là quan sát, hậu quả của việc đó là cô đâm sầm vào ai đó ngay trước quầy tính tiền. Cô nhóc không có ý định tính tiền như từ bao giờ đã đi tới tận đây.

- Cô không sao chứ? - Giọng của một chàng trai vang lên cùng lúc với một bàn tay chìa ra trước mắt Hina, đồ đạc trong xe đẩy bị đổ tung tóe.

- À! Không sao! - Công chúa nhỏ bò dậy nhặt những thứ mà mình đã cho vào giỏ chứ chưa đứng lên vội.

- Tôi thật sự xin lỗi! - Người kia nói, chàng trai đang cố hết sức để khiến cho cô nhóc chú ý tới mình và tới thiệt hại mà cô gây ra một chút nhưng có vẻ như nỗ lực ấy chẳng ăn nhằm gì.

- Không sao! Tôi mới là người có lỗi mà... - Cùng lúc đó, Hinaki cũng nhận ra là mấy trái hồng mà mình vừa mua đã dập nát hết cả do cú va chạm. - Trời ơi! Chúng tươi ngon như thế vậy mà...

- Tôi nghĩ là cô phải mua trái khác thôi!

- Hà?

Tới tận khi đó, công chúa nhỏ mới nhận ra sự tồn tại của người kia. Cô ngước lên nhìn một chàng trai có gương mặt trắng nõn như con gái nhưng lại giữ lại một chút gì đó rất thu hút của đàn ông. Cậu ta đang nhìn cô với ánh mắt đen thẳm như bầu trời đêm, ánh mắt như xoáy sâu người nhìn vào đó.

- À... - Có chút bối rối hiện lên trên gương mặt cô nhóc. - Nhưng tôi... không nhớ đường tới chỗ bạn này...

- Sao cơ?

- Chuyện là vậy đây! Thật xin lỗi vì đã làm phiền anh! - Vừa nói Hinaki vừa đứng dậy phủi sạch quần áo rồi đưa tay kéo cậu chàng cũng loay hoay giúp cô nhặt đồ từ nãy tới giờ.

Cậu chàng nhìn cô với ánh mắt lưỡng lự như thể không biết có nên nắm lấy tay để một cô gái kéo mình dậy hay không. Nhưng cuối cùng cậu cũng cầm lấy tay Hina, đôi bàn tay bé nhỏ nhưng mềm mại một cách lạ thường nhờ nhận được sự chăm sóc đặc biệt của Hoàng gia Kojimoto.

- Chắc cô mới tới đây nhỉ? Vậy tôi đưa cô tới chỗ mua hoa quả nhé!

- Thật vậy sao? - Cô nàng hớn hờ ra mặt. - Có điều, tôi thật sự không làm phiền anh đây chứ?

- Đương nhiên là không rồi!

*

- Em thật sự đã gặp được một chàng trai tốt đấy! - Kawahachi nói khi miệng đầy thức ăn. - Có khi nào cậu ta sẽ để ý em không??

- Anh thấy vậy à? - Hina cũng đang trong tình trạng tương tự.

- Nay hai người! Sao hai người không ăn cho xong rồi hẳn nói nhỉ? Thức ăn nóng đấy! - Miwahi cố khuyên nhủ nhưng có vẻ như chẳng có tác dụng gì.

Đến cuối cùng, thực đơn vẫn là do Kawahachi quyết định. Họ ăn thịt bò nướng tẩm gia vị và uống nước có ga cùng với món bánh trứng tráng miệng đầy hấp dẫn vẫn đang ở trong lò nướng. Cả Hina và Miwahi đều không nghĩ là anh chàng sẽ ở lại, dù sao thì chuyện này nghe cũng có chút không bình thường cho lắm. Theo những gì Miwahi nói thì Kawahachi không có vẻ gì là một người thân thiện tới mức sẵn sàng ở lại nhà của học trò mình. Nói thân thiện thì có chút không đúng, nhưng đối với những người trầm tính và trưởng thành như chàng ca sĩ thì có lẽ việc ăn tối ở nhà của học trò mình nghe như có gì đó không khớp lắm vậy!

- Miwahi à! - Hina thật sự không thể không hỏi sau khi Kawahachi đã ra về. - Tôi cảm thấy như bạn này cậu đã sắp không chịu đựng được nữa rồi ấy!

- Hà... có vẻ đúng như cậu nói đấy! Làm sao tôi chịu nổi khi anh ấy vào nhà chúng ta ăn tối mà còn với thái độ tích cực như vậy nữa chứ? - Cô nàng nằm vật ra giường mình trong lúc nó đã bị phủ lên toàn là ảnh của Kawahachi mà Miwa đã in ra và mang theo.

Nói tới chuyện tranh ảnh thì có lẽ anh chàng ca sĩ không nên bước vào phòng riêng của Miwahi. Nó trông chẳng bình thường tí nào. Tuy tới Tomotomi có hơn một tháng nhưng căn phòng của cô nàng đã kín hết nào là khung ảnh rồi poster khắp mọi nơi. Các bức tường đều bị bao phủ bởi Kawahachi trên mọi phương diện: sáng ngời ngời và đầy nam tính đồng thời cũng không kém phần hiền hòa và thể hiện rõ là một người đầy tri thức. Nếu như Miwahi còn muốn giữ bí mật chuyện mình là fan của anh ta thì có lẽ không nên mạo hiểm để Kawahachi tới đây thêm lần nào nữa.

- Cậu chấp nhận tất cả mọi thứ như vậy à? - Hina bày bừa tất cả số hình mà Miwahi có ra giường rồi cũng nằm ngã ra sàn.

- Thế cậu nghĩ tôi còn lựa chọn sao?

- Ngay cả khi anh ta đã có bạn gái à?

- Sao cậu biết chuyện đó vậy?! - Cô nàng ngồi bật dậy vì bất ngờ.

- Thế cậu nghĩ tớ không biết sao?! Chuyện đó nhan nhản khắp nơi như vậy làm sao mà tớ không biết cho được chứ?! Kể cả hai người đó còn đóng MV ca nhạc cùng nhau...

- Thế à?! Cậu biết cả rồi sao?! Vô vọng thật nhỉ?

- Này! - Công chúa nhỏ thở ra. - Tớ không muốn khiến cậu buồn nhưng chuyện này nghe không có chút hi vọng nào cả!

- Vậy nếu như tớ có lí do để tin thì sao? Nếu như thực sự mọi thứ không như những gì mọi người thấy?

- Hả? - Lần này cả Hina cũng ngồi dậy. - Cậu nói vậy là sao?

- Cái đó... chuyện tình cảm của hai người đó... là giả!

Hinaki có chút khó hiểu, cô nàng nhăn tít mặt lại.

- Chuyện này chỉ có người trong công ty mới biết thôi! Là tin nội bộ, và tớ chỉ vừa mới biết khi đặt bút kí vào bản hợp đồng. Thật sự ngay từ ban đầu tớ cũng không hề nghĩ tới chuyện một ngày nào đó mình cũng sẽ là một trong số ít những người biết được bí mật được coi là mảnh lõi trong showbiz. Nó khiến tớ càng không thể nào từ bỏ cho dù biết là mọi thứ sẽ không thể nào như tớ mong đợi được cả!

- Hóa ra là vậy! - Cô gái nhỏ gật gù trong lúc Miwahi dọn dẹp lại cái đồng bừa bộn mà cô vừa bày ra. - Phức tạp nhỉ?

- Ủ! Từ khi quyết định trở thành ca sĩ thì tớ đã chấp nhận rồi, bởi vì tớ không thể từ bỏ cơ hội đó được, tớ không nỡ để nhìn thấy mẹ tớ sống trong cảnh nghèo khổ và phải lăm lũi trong một xã hội không thể ngoi lên được. Anh ấy chính là ánh sáng phía cuối con đường của tớ! - Cô nàng khẽ mỉm cười thật nhẹ. - Có điều tớ cảm thấy như hôm nay anh ấy có chuyện gì đó... cách hành xử của anh ấy không được bình thường cho lắm!

- Phải đấy! Ngay từ đầu đã có chút không bình thường rồi! Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ? - Hina cố gắng vắt óc ra nhưng chịu không thể nào can dự vào chuyện của người khác.

*

Khoang chính của phi cơ được trang trí không khác nào một khách sạn thu nhỏ với bộ sofa bọc lụa đỏ đắt tiền và đồ nội thất dát vàng ở giữa gian, bên trái là khu vực làm việc của đức vua được ngăn với gian giữa bằng một bức bình phong họa một con hạc lớn đậu bên một bờ suối. Trong khi quốc vương đang tranh thủ giải quyết công việc của mình trước khi phi cơ hạ cánh, cô nàng Miêu tinh ngồi như tượng trên sofa mà không biết mình phải làm gì, đúng hơn là không có việc gì để làm cả. Đôi mắt mèo của cô bị hút vào con hạc trên bức bình phong, có điều gì đó có chút quen thuộc khi cô nhìn vào nó. Cô nhớ rằng khi ngôi làng của cô chưa bị đốt phá, trong ngôi nhà dành cho trưởng làng cũng có một bức bình phong to như thế này, cao hơn cả cô và rộng tới vài sải tay chứ không ít. Bút pháp của hai bức tranh này có chút giống nhau, ngay cả màu sắc trông khá cũ và nhợt nhạt của nó cũng vậy nhưng về nội dung thì khác. Bức bình phong trong làng cô họa một cô gái đang ngồi trên mỏm đá với ánh mắt trong ra xa về khu rừng nằm gần đấy, trước mặt cô ấy là một con suối. Người lớn trong làng bảo rằng đó chính là Nữ thần của Miêu tinh, là hiện thân cho sự phồn thịnh một thời của dòng họ Miyano. Nhưng vì một lí do nào đó mà viên ngọc đính trên trán của Nữ thần bị đánh cắp và đẩy cả dòng họ vào cảnh thất thủ trong cuộc chiến Hồng Yên, phải rút lui về sống trong một ngôi làng nhỏ như thế này.

Chuyện về cuộc chiến của vài chục năm trước thì cô không biết nhiều, có điều trong làng sau đó đã rộ lên một tin đồn rằng viên đá đó thực sự đã trở về với dòng họ nhưng không ai biết nó ở đâu và tại sao nó không được trả về cho Nữ thần trên bức bình phong kia. Trong làng có rất nhiều chuyện xảy ra mà đôi khi một cô gái vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành như cô sẽ không thể biết được, trong số đó chắc cũng có lí do tại sao ngôi làng cô lại bị khai tử như thế.

- Cô Miyano?! - Quốc vương bước ra khỏi tấm bình phong và khiến cô nàng như đang bị thôi miên kia gật mình.

- Vâng!?...

- Thật là bất tiện khi bắt cô phải bắt cô mặc bộ đồ hầu gái ấy nhỉ? - Vừa nói Mokiro vừa ngồi xuống đối diện Miyano với một nụ cười thân thiện. - Nhưng tất cả cũng vì sự an toàn của cô thôi!

- Vâng! Tôi thật sự còn đang không biết phải trả ơn cho Quốc vương như thế nào nữa! Có lẽ cả đời này cũng không đủ!

- Không cần như vậy đâu! Ta giúp cô không phải vì cần được trả ơn, mà cuộc đời cô kể từ giây phút này cũng không phải dùng để trả ơn cho ta đâu!

- Ý... ý quốc vương là sao ạ? - Cô nàng Miêu tinh nghiêng đầu thắc mắc.

- Chúng ta có thể thỏa thuận điều này được không?

Rốt cuộc cũng tới. Đây chính là điều mà chàng Thế tử đã nói trước với cô: Không được thỏa thuận bất cứ điều gì với ông ấy. Miyano có chút không hiểu hai bố con này có chuyện gì với nhau nhưng có vẻ như từ cái cuộc nói chuyện ban chiều thì chàng Thế tử sau khi trở về phòng có chút bức dọc kèm theo sự căng thẳng vô hình nào đó. Cô cũng không đủ thông minh hay hiểu biết nhiều về chính trị nên cũng như đang bối rối giữa hai lối rẽ. Có điều, nếu như cô không thỏa thuận, có thể cô sẽ không vướng phải những rắc rối mà chính cô cũng không lường trước được.

Điều quan trọng bây giờ là làm sao có thể từ chối được một lời đề nghị đến từ một người như Quốc vương, đó không có vẻ gì là chuyện đơn giản.

- Thừa Quốc vương! Trước hết, tôi muốn biết tôi sẽ làm gì khi tới vương quốc của Người được không?
- Ta sẽ cho cô một thân phận mới, hoàn toàn hợp pháp, một công việc ổn định mà cô muốn, một nơi để cô sống hết quãng đời còn lại của mình. Nhưng quan trọng chính là cái quãng đời còn lại ấy của cô đấy!
- ... - Miyano im lặng cho Quốc vương nói hết.
- Cô sẽ phải thực hiện một thỏa thuận để có được tất cả những thứ đó!
- Vậy tức là tôi nhất định phải thực hiện thỏa thuận ấy? - Miyano cảm thấy như cô sắp không còn đường lui nữa, mà không, ngay từ đầu cô đã đánh cược đi một con đường không có đường lui rồi.
- Không phải là chuyện gì khó khăn đâu! So với việc bị săn đuổi và trốn một cách bất hợp pháp sang nước khác thì cô sẽ được sống một cuộc sống vô cùng bình thường và tốt đẹp, tốt đẹp hơn cả cuộc sống trước đây của cô nữa!
- Tôi có thể tin Quốc vương sao? Làm sao tôi biết được là Người không giao tôi cho bọn họ?
- Vậy thì cô đã không chọn phương án bước lên phi thuyền này rồi!
- Người đang đặt tôi và một tình thế đã rồi! Đáng lẽ ra tôi nên biết chuyện này sớm hơn mới phải. Có phải vì tôi thuộc một dòng họ phản loạn không? Bởi thế nên ai cũng muốn trừ khử tôi? Ngoại trừ Thế tử của Người?

- Chính là do Thế tử đấy! Điều kiện của tôi chính là trong suốt quãng đời còn lại của cô, cô không được phép chạm tới cậu ấy thêm một lần nào nữa. Cuộc đời của cô và cuộc đời của cậu ta sẽ trở về như hai ngày trước đây, là những đường thẳng song song tồn tại không được cắt nhau thêm một lần nào nữa. Chắc hẳn là chuyện đó quá đơn giản với cô!

Miyano không thấy chuyện này có gì đáng để vui mừng. Cô bị Quốc vương áp đảo không thương tiếc, không chống cự, không ngoi lên, không gì cả. Bởi vì trước mặt cô là một người đã chăm lo cho đất nước của Người từ khi chỉ mới là một đứa trẻ mười sáu tuổi (cái này là do nghe lén được từ cuộc nói chuyện của họ hôm qua. Dù sao có những lúc năng lực đặc biệt của Miêu tinh dùng cũng không đến nỗi tệ!), Miyano không có cách nào cả. Cô đã rơi vào cái vòng lẩn tránh. Nếu cô không chết, cô cũng sẽ bị quản thúc dưới một cái mác dễ chịu hơn.

- Thế tử là người đã cứu tôi! Chính anh ấy mới là người cứu tôi chứ không phải Quốc vương! Bởi thế chẳng lẽ tôi sẽ phải sống cả đời mà không được gặp anh ấy thêm một lần nào sao? Tôi nhất định sẽ không đồng ý! - Cô nàng liều lĩnh cương quyết ra mặt.

- Ta không muốn cô nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng ấy! Chỉ là... - Ánh mắt của Quốc vương nhanh chóng sụp xuống tầm thăm dưới sàn. Sâu trong đôi mắt ấy là một nỗi lo lắng dường như vẫn thường trực ở đó. - Ta chỉ có thể trông chờ vào mỗi mình con trai ta thôi! Ta không muốn có chuyện gì xảy ra với nó cả, trong khi, cô biết đấy, bây giờ và ngay cả về sau nữa cô cũng không thể nào sống một cuộc sống như người bình thường nữa. Nếu có chuyện gì thì ta không tin là cô và con trai ta có thể bảo đảm được sự an toàn cho vương quốc này. Cả hai đều còn quá trẻ và sơ suất như nhau, thế nên cô mới ngoan ngoãn nghe theo ta mà ở đây như thế này.

Cô nàng Miêu tinh hết đường chống cự. Cô không còn gì để nói. Cô không thể thắng nổi một ván nào khi đánh cược như thế này.

- Chỉ một lần thôi thì sao? - Miyano cúi gầm mặt xuống, cô không còn dám nhìn vào Mokiro nữa bởi cô sẽ không thể giữ nổi một chút bình tĩnh cuối cùng của mình mất. - Tôi muốn được nói lời cảm ơn với Thế tử. Một lần nữa! Bởi vì bây giờ tôi đã không còn bất kì mối bận tâm nào nữa rồi, tôi sẽ nhận được một cuộc sống khác từ Người, bắt đầu lại từ đầu! Cho dù tôi không còn mang dòng máu Miêu tinh nữa nhưng trong bản chất không thể thay đổi, tôi muốn được làm theo nghi thức truyền thống của dòng họ mình. Đó chính là lòng tự trọng của chúng tôi! - Cuối cùng thì nó lại thành xin xỏ mất rồi!

- Như thế cũng được! Tôi sẽ cho cô một cơ hội vậy! Thế tử sẽ trở về Bồ Công Anh Xuân trong vòng vài ngày tới. Trong khi ta sắp xếp thì cô sẽ sống ở Hoàng cung một thời gian, được chứ?!

- Vâng! Cảm ơn Người đã chấp nhận thỉnh cầu của tôi!

*

Phi cơ Hoàng gia hạ cánh khi ngày mới còn chưa bắt đầu. Đồng hồ lớn của khu nhà chờ nơi phi trường vừa điểm sang giây thứ hai của mười hai giờ đêm. Một đêm quanh vắng và lạnh lẽo. Giữa đồng không mông quạnh, gió đông thổi như những con dao hai lưỡi, rạch vào bất kì phần da thịt nào không được che chắn, thêm vào cả gió từ cánh cửa phi cơ tạo ra, thật tình quá khắc nghiệt với một người quen sống nơi thời tiết thuận lợi như Miyano. Cô nàng Miêu tinh khúm núm lại trong chiếc áo choàng rộng thùng thình màu xám mà Quốc vương đưa cho đi theo sau Người và phía sau lưng cô là đoàn tùy tùng.

Mặc dù là vào nửa đêm nhưng toàn bộ tòa nhà chờ của phi trường vẫn sáng trưng đèn như chờ đợi. Nói là khu nhà chờ chứ thực ra đó là một tòa nhà năm tầng với ba mươi bốn phòng đầy đủ những tiện nghi cần thiết cho một chuyến bay Hoàng gia, và cả một tòa tháp không lưu luôn sẵn sàng chờ lệnh để phi cơ có thể cất cánh bất kì lúc nào thời tiết thuận lợi. Ánh đèn vàng hắt ra từ khu nhà chờ làm cho Miyano chói mắt, nó hoàn toàn tách biệt so với sự u ám giữa bóng tối đặc sệt ngoài đường băng. Khi bước vào bên trong và được tận hưởng chút ấm áp ít ỏi, cô mới thôi cảm thấy như mình đang chênh vênh giữa một vùng đất lạ.

Trời bên ngoài không có tuyết, nhưng dường như chính điều đó mới khiến cho mọi thứ ngọt ngào hơn bao giờ hết.

*

Ánh sáng là thứ tuyệt vời nhất mà Hina từng cảm nhận khi tới vùng đất này. Ngày hôm nay, ánh sáng tràn ngập khắp mọi nơi, mọi ngõ ngách của trường trung học Daisari đều được bao phủ bởi thứ ánh sáng tuy yếu ớt nhưng dịu dàng. Bỏ qua một bên những hôm trời u ám thì thế này mới thực sự là thời tiết. Cho dù biết rõ là đây sẽ chỉ là một khoảnh khắc hiếm hoi sẽ nhanh chóng rồi đi, nhưng không khác nào một đứa trẻ con, công chúa nhỏ vẫn cứ xem nó như một hạnh phúc bất ngờ mà cô xứng đáng được hưởng. Đây chỉ mới là khúc dạo đầu cho một mùa đông thực sự.

Hòa nhịp cùng với không gian mở rộng của khuôn viên trường, nhà ăn cũng tràn đầy ánh sáng. Mọi người nhón nháo như được tiếp thêm sinh lực giữa những ngày tăm tối sâu sẫm, ngay cả đến thức ăn như cũng thấy ngon hơn hẳn.

- Tuyệt quá đi mất! - Hinaki reo lên làm cả nhà ăn trong một khắc ngắn ngủi đều hướng về phía cô. Điều đó làm cho cả bàn đều rơi vào trạng thái bối rối không biết nên xử trí thế nào.

- Hina à! Cậu nói câu đó bao nhiêu lần suốt từ sáng tới giờ rồi đấy! - Miwahi nhắc khẽ khẽ vì hình như vẫn còn nhiều người vẫn đang chú ý cái hành động thất thường của Hina vào một ngày thất thường như thế này.

- Có sao đâu chứ! - Vượt ra khỏi khuôn phép, cô nhóc bắt đầu cái thói xấu là vừa ăn vừa nói.

- Đúng đấy! Chỉ có cảm thán một chút thì cũng chẳng có chuyện gì to tát cả! - Tehara dường như vẫn rất bình tĩnh trước “dư luận”. - Có điều... - Cô nhanh chóng nhận ra có sự bất thường đặc biệt khác vào ngày hôm nay nên đánh mắt sang phía Komi và Kisa đang ngồi đối diện. - Sao hai cậu cũng ở đây thế? Bình thường có khi nào các cậu xuất hiện trong nhà ăn đâu!

- Này! Cậu cũng phải hiểu cho bọn tớ chứ?! - Komi giải thích. - Bọn tớ định bỏ phi vụ này rồi nhưng do nó hot quá nên tớ mới tới đấy!

- Phi vụ gì cơ? - Cô gái nhỏ neho mày thắc mắc khi thấy Kisa lôi mấy ảnh đã giấu sẵn ra. Vốn dĩ hai cô nàng là người của câu lạc bộ Báo chí.

- Là “Hoàng tử”! - Kisa không ăn nữa mà thay vào đó là sửa sang lại đồ nghề của mình. - Sẽ có một tin hot vào ngày mai và hẳn là ảnh sẽ bán chạy lắm!

Thì ra đó là mục đích thực sự. Bán ảnh của “Hoàng tử”!

Không đợi cho bất kì ai giải thích, chàng “Hoàng tử” bước vào nhà ăn ngay sau đó. Bầu không khí vốn đã sôi động nay không khác gì buổi biểu diễn hôm trước của Kawahachi cả. Tụi con gái thì nhau xì xầm vì hình như, cũng giống như Komi và Kisa, cậu ta có vẻ như không thường xuyên xuống nhà ăn. Hôm nay thật sự có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chuyện gì đó mà công chúa nhỏ cảm thấy rất bất an...

- Tới rồi! - Kisa lia máy ảnh nhanh như tia chớp. Cô nàng thực sự rất hợp với công việc này nếu như nhìn theo một khía cạnh nào đó.

Chàng “Hoàng tử” có vẻ không chú ý lắm tới nhóm người đang nháo nhào vì mình trong các dãy bàn của nhà ăn, thậm chí ngay cả trong khu vực của các cô đầu bếp (cậu thực sự là một ngôi sao trong trường này). Cậu cũng không hề có ý định sẽ ăn trưa ở đây, cậu không thích thức ăn tẻ nhạt ở đây. Kei Hajime - tên của cậu - dường như không tồn tại từ lâu rồi. Mọi người chỉ biết tới cậu như một “Hoàng tử” không ai có thể cạnh tranh trong ngôi trường này.

Bởi vì điều đó nên cậu có trách nhiệm phải chấp nhận nghe người khác tỏ tình gần như ba mươi ngày trong tháng, mười hai tháng trong năm và cứ như vậy tới nỗi cậu không còn bất kì cảm xúc nào khi người khác làm điều đó nữa. Đúng hơn một người như cậu không cần những cảm xúc dư thừa đó. Hôm nay cậu tới đây cùng một mẫu giấy nhắn trong tay (mọi người thường để giấy nhắn địa điểm trên mặt bàn cậu mỗi khi cần tỏ tình. Cứ giống như họ đang đánh một ván cờ để biết liệu ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng vậy!). Cậu không hiểu có cô gái nào lại muốn làm chuyện đó ngay trước mặt nhiều người như thế này, cô ta muốn nổi tiếng theo cách khác thường sao? Đương nhiên là khác thường rồi bởi vì cậu chắc chắn không bao giờ đồng ý.

- Cậu bảo là thấy ngọt ngào khi xuống nhà ăn mà! - Cô bạn thân của cậu xuất hiện làm cậu giật cả mình. - Mấy anh chàng đi cùng cậu đâu!? Không phải họ thích mấy trò này lắm sao?

- Họ bị phạt viết kiểm điểm rồi! Ai lại bảo đi chơi ngu trong lớp chứ?

- Ha! Mọi người sao không chịu ngoan ngoãn một chút nhì? Sắp có sự kiện hot cơ mà...

Tiếng cười của cô nàng vang lên bất chấp mọi ánh nhìn của mọi người. Họ cảm thấy hơi bất thường một chút khi nhìn thấy cô ấy nói cười bình thản với cậu như vậy nhưng mà họ cũng biết rõ rằng hai người vốn dĩ là bạn với nhau từ nhỏ. Lớp trưởng của 2 - 5 luôn tự hào rằng mình có một cậu bạn mà không ai sánh bằng, tiếng vang của lớp 2 - 5 đều đến từ chàng “Hoàng tử” đặc biệt này. Nhưng có một điều mà họ không hề biết về cô gái ngây thơ kia.

Chính cô ấy mới là lí do khiến cậu không thể nói đồng ý với bất kì ai. Chính cô gái đã ở bên cạnh suốt bao nhiêu năm vẫn không thể nhận ra được tình cảm của cậu. “Hoàng tử” nghĩ rằng mình cần phải làm gì đó trước khi quá muộn, phải làm thế nào đó để cô ấy nhận ra tình cảm ấy, để cô ấy biết rằng trái tim họ vốn là cùng một nhịp đập bởi vì nếu như cậu tỏ tình chắc chắn cô ấy sẽ từ chối. Nó sẽ đẩy cậu và cô ấy vào chân tường, bế tắc. Cậu phải tìm cách nào đó và phải nhanh lên.

- À!... - Một cô gái tiến về phía cậu, một cô gái nhỏ nhắn và chắc chắn là học sinh lớp dưới. - Em có thể nói với anh chuyện này không?

Chính là cô ấy - chủ nhân của mảnh giấy hẹn.

- Chào em! - Khi trả lời cô bé thì cậu nhận ra là trong khi cậu không để ý cô bạn thân của cậu đã chạy đi và nhập vào với hội bạn của mình từ lúc nào.

- Em... - Cô nhóc ấp úng không dám mở miệng. - Em rất vui khi anh có thể tới đây!!

Trong lúc ấy, Kisa vẫn bấm máy liên tục để mang lại những bức ảnh chân thực nhất về sự kiện.

- Thực sự là có chuyện này luôn sao? - Hina thấy có chút không quen lắm. - Mọi người không thấy rất xấu hổ sao?

- Cũng có nhiều người xấu hổ nên hẹn cậu ta ở chỗ vắng đây chứ! Nhưng mà dù có hẹn ở đâu thì hai cô này cũng tìm ra thôi! Và câu trả lời cũng không thay đổi!

- Anh xin lỗi! Anh không thể nào chấp nhận được! Cảm ơn em vì đã mền anh! - Chàng “Hoàng tử” nói một câu không thể nào không quen thuộc hơn khi đang đứng giữa nhà ăn.

- Cô bé đó là gì chứ? Nghĩ mình có thể vượt qua được bao nhiêu người từng tỏ tình sao? - Komi bình luận, cô nàng có vẻ không thấy chút thiện cảm nào với cô nhóc vừa tỏ tình thất bại kia. Bởi vì lúc nào cũng thất bại. Kể từ khi “Hoàng tử” bước chân vào ngôi trường này và từ khi hai cô nàng trong hội báo chí quyết định bám càng theo cậu ta để kiếm chút lợi nhuận thì cậu ta chưa bao giờ để bất cứ ai có thêm hi vọng nào.

Nghe thì đáng tiếc đấy nhưng nó làm hài lòng rất nhiều người thương thầm trộm nhớ cậu ta mà không dám nói ra. Và vì vậy nên ánh của cô mới bán chạy như tôm tươi mỗi khi có chuyện xảy ra!

Có điều, trong lúc mọi người đang bầu vào bình luận cô nhóc xấu số kia, khen có mà chê bai cũng có hầu hết lại thiên về tiêu cực nhiều hơn, thì cô công chúa nhỏ lại gần như đứng hình ra vì có gì đó cứ lẩn cấn trong đầu cô. Hina không biết ở anh ta có gì mà cô lại cứ thấy khúc mắc trong lòng như vậy. Cứ như cô đã gặp cậu ta ở đâu đó, một lần nào đó không quá xa với hiện tại.

Nhưng khi cô nhóc nhớ ra được thì cũng là lúc cô ngạc nhiên nhìn thấy cả nhà ăn ai nấy đều há hốc miệng và “Hoàng tử” đang tiến về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

- Tại sao lại là tôi chứ? - Khi đã ra khỏi nhà ăn thì Hina mới bắt đầu nhìn nhận vấn đề

- Sao cậu cứ hỏi câu đó suốt thế?

- Này! Rõ ràng chúng ta chỉ vừa mới va phải nhau hôm qua thôi đúng không? Vậy thì hà cớ gì cậu có thể tuyên bố một chuyện nghe chẳng có lý chút nào như vậy chứ? - Rốt cuộc thì kẻ đang kéo tay cô đi từ trong nhà ăn ra ngoài sân trong dành cho thành viên các câu lạc bộ điền kinh cũng chịu ngừng lại.

Cuối cùng cổ tay công chúa nhỏ cũng đã được thả tự do, chưa có ai dám mạnh động với cô như vậy cả (đương nhiên là vì cô không nhớ ra chuyện cách đây hai ngày khi cô bị buộc phải rời khỏi cửa hàng thức ăn nhanh). Nhưng bây giờ cô cũng chẳng phải lúc để cô truy cứu chuyện ấy làm gì. Cô đã nhớ được chàng “Hoàng tử” kia cô đã từng gặp ở đâu, bởi thế cô mới thấy có gì đó không ổn như thế.

Mà không, những gì không ổn phải là những gì mà cậu ta nói trong nhà ăn mới đúng chứ...

- Tớ thật tình chỉ là bất đắc dĩ thôi, nếu như cậu phiền thì tớ cũng thật lòng xin lỗi cậu! - Chàng “Hoàng tử” đến cuối cũng nói được một câu nghe đàng hoàng.

- Thế thì sao? - Hinaki cau có. - Cậu tưởng cậu là “Hoàng tử” thì nói gì ai cũng phải nghe à? Tại sao tôi lại bị lôi vào trò đùa của cậu với mấy cô nàng ngây thơ vô tội ấy vậy?

- Tớ có một chút rắc rối cần phải giải quyết! Nếu được thì cậu có thể giúp tớ được không?

Hina nhún mày. Cô không hiểu là ý cậu chàng muốn gì.

- Tôi sẽ phải làm gì cho cậu sau khi cậu đột ngột tuyên bố đang hẹn hò với tôi à? - Cô nàng bắt mắt.

- Thực ra...

Hajime cố gắng giải thích cho công chúa nhỏ hiểu được cái kế hoạch bộc phát của mình mà bây giờ cậu cũng không còn đường thoát nữa rồi. Tất cả cũng tại cậu càng lúc càng sợ hãi một ngày nào đó tình cảm của cậu vẫn không được giải bày. Đến cuối cùng thì cậu cũng chỉ là một chàng trai nhát cáy mà thôi.

- Cậu có thể đồng ý được không? - Cậu “Hoàng tử” nhìn Hina dò xét.

- Vậy là tôi sẽ giả vờ làm bạn gái cậu để khiến cô bạn lớp trưởng nổi lòng ghen tị để rồi xác định tình cảm thật sự đối với cậu sao? Cậu tự tin vào khả năng hiểu tâm lý con gái của mình như thế sao?

- Ý cậu là sao?

- Cậu không nghĩ tôi trường hợp ngược lại à? Lỡ như cô ấy thấy cậu có bạn gái rồi cũng tìm bạn trai cho mình thì sao chứ? Cậu định trở thành một kẻ không ra gì trong mắt mọi người à?!

Cậu chàng đau khổ ôm lấy đầu, thật là cậu ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Hơn cả thế, cái cách nói không có chút cảm xúc nào của Hinaki có thể khiến người ta trở thành một kẻ thất bại đến không còn gì để mất nữa chỉ trong khoảnh khắc.

- Thế tớ phải làm gì đây! - Cậu ta yếu đuối hơn hẳn những gì cô nhìn thấy khi còn ở trong nhà ăn, một “Hoàng tử” xem mọi người chỉ là để làm nền cho mình trở nên nổi bật, tất cả chỉ còn lại một người đang bế tắc vì tình không hơn.

- Tôi sẽ thử vậy! - Hina không chịu nổi việc mình có ác cảm khi nhìn thấy con người thật của cậu ta như thế này. Thế nhưng cô nàng lại nghĩ được trải qua cảm giác có một người bạn trai hồ thật sự chắc cũng tuyệt hơn trên phim nhiều lần, một cách để tận hưởng cuộc sống trung học thật sự - Chỉ một tháng thôi! Nếu như cô ấy vẫn không tỏ ra thái độ gì hay cho là có thái độ gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng sẽ chấm dứt.

- Hả? Chỉ một tháng thôi à?

- Như thế đã là nhiều rồi đấy! - Công chúa nhỏ trừng mắt. - Nếu không tôi sẽ phải chịu đựng một người như cậu bao lâu nữa hả? Đến khi cô ta lấy chồng à?

*

Hina nằm dài và vắt chân lên thành giường để suy nghĩ. Thú thật cô nàng khá là thích cái kiểu nằm này cho dù nó không có được “thanh cao” cho lắm và trong Hoàng cung thì chuyện như thế này càng bị cấm tiệt. Nhưng ở đây thì mọi chuyện không hề như thế. Thịnh thoảng Miwahi có hơi than phiền chút về việc chân của cô chạm vào mấy bức poster nhưng kể ra thì như thế cũng chẳng là gì so với việc bị mấy vú em dần cho vài tiếng đồng hồ về phong thái cần có của một công chúa. Nhiều khi cô cũng không biết cô là công chúa hay họ mới là công chúa nữa, nếu như vậy sao ông trời không sinh ra họ là công chúa đi cho rồi!

- Cậu không phải đang nghĩ về chuyện hồi trưa ở nhà ăn đấy chứ? - Miwahi bỗng đứng lên tiếng khi đang nằm ngay bên cạnh cô, dù sao thì đây cũng là phòng của cô ca sĩ tương lai. Nếu cô không lên tiếng thì Hina đã nghĩ là cô ngủ rồi.

- Hả?

- Chuyện đó à? Cậu biết cậu ta như thế nào mà mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy? Không phải từ ngày cậu chuyển tới đây tớ vẫn luôn theo sát bên cậu sao? Hay là vào cái hôm cậu bị sốt? Có phải cậu ấy đưa cậu về nhà không?

- Miwahi, tớ mới gặp cậu ta hôm qua thôi! Khi cậu và anh Kawahachi đang bận cãi nhau lúc mua thực phẩm đấy!

- Ừm? Vậy làm thế nào mà...?

- Kì lạ lắm đúng không? Tớ cũng không biết mọi chuyện làm thế quái nào mà trở thành như vậy nữa... - Hina thở dài, cô không biết là mình có làm chuyện đúng với luân thường đạo lý hay là chuyện mà bất cứ nữ sinh trung học nào cũng từng làm hay không. Nhưng mà nghe cái kiểu ngạc nhiên của cô bạn cùng nhà thì cô nghĩ chắc là không rồi. - Khi cậu ta tiến về phía tớ thì tớ còn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa là... chắc là Kisa và Komi sẽ sung sướng lắm khi bán được một loạt ảnh chụp cận cậu ta như vậy...

- Sao thế? Nghe như cậu sắp khóc tới nơi kia... không giống với một người đang bán khoán vì vừa được tỏ tình gì cả?!

- Bởi vì có những chuyện xảy ra cứ như trên phim vậy! Nhưng có nhiều người đâu biết được là có nhiều thứ cho dù cố thế nào cũng không thể nào mà giống với phim ảnh được, có chăng chính là trí tưởng tượng của con người quá phong phú.

- Sao? Sao tự nhiên lại làm thơ vậy? - Miwahi ngồi bật dậy vì thấy bạn mình có quá nhiều dấu hiệu thất thường. - Không có chuyện gì đấy chứ? Hay cậu vui quá nên thành ra như vậy? Kể ra thì từ trước tới nay cũng đâu có cô nàng nào lọt được vào mắt xanh của cậu ta chứ? Không phải cậu sướng nhất rồi sao, cũng chưa chuyển tới được bao lâu?

- Phải rồi! Làm sao có ai lọt được vào mắt xanh của cậu ta chứ? Một gã si tình hạng nhất...

*

- Có vẻ như mọi chuyện đang diễn biến rất tốt! Tôi thật sự không nghĩ cậu nên làm chuyện đó vào thời điểm chúng ta chuẩn bị cho ra album mới như thế này! - Chủ tịch Umiko Hajime của công ty HK Hajime Ent thông báo với Kawahachi một tin nghe không tốt lành tí nào.

- Nhưng chẳng phải là chuyện ấy đã được quyết định từ khi Joudouki còn chưa về đây hay sao? Làm sao mà cô có thể hoãn nó tiếp tục được?

- Là do bên phía công ty họ đề nghị chúng ta. Tình hình bên đó không được tốt lắm! Cổ phiếu rớt giá thê thảm, tình hình nội bộ rối ren hơn nữa còn phải giải quyết quá nhiều đơn kiện của ca sĩ cũng một lúc, họ đang hi vọng chúng ta cho họ một con đường sống cuối cùng. - Vừa nói cô ấy vừa lật qua lật lại xấp hồ sơ trước mặt như thể cô cần phải học thuộc nó vậy.

Kawahachi biết quá rõ rằng cô ấy chỉ đang trốn tránh ánh mắt của cậu mà thôi. Chuyện quyết định chia tay cái cô nàng ca sĩ thần tượng kia đã được ấn định ba tháng trước vậy mà bây giờ cô ấy lại thông báo đòi lại một cách đơn giản như vậy, đương nhiên cậu không thể chấp nhận được. Cậu muốn album của mình ra đời hoàn toàn không có bất cứ ai đứng sau, cho dù theo tình hình bây giờ thì công ty của cô nàng kia không còn đủ sức để chống đỡ cho họ nữa chứ đừng nói gì đến cậu, cậu không thích vướng bận với cô nàng lắm chuyện đó lâu hơn nữa. Hẹn hò thế nào được khi mà họ chỉ mới ăn tối với nhau có một lần và có cả đại diện của hai bên công ty? Cậu không tin được là chủ tịch của cậu có thể nói như thế.

- Cậu lại đang nghĩ xấu về tôi à? - Cô ấy lên tiếng khi thấy cậu nhóc của mình im lặng quá lâu.

- Cháu không có! Nhưng cháu đang tự hỏi tại sao dạo gần đây cô lại trở nên dễ dãi với mọi chuyện như thế?! Cô đâu phải một người từ thiện phân phát lòng tốt của mình ở khắp nơi?

Chủ tịch không thể trả lời rằng bởi vì mọi chuyện không phải chỉ có một kết thúc tốt đẹp cho mỗi mình cậu. Mà bây giờ cô cũng không chắc rằng kết thúc chuyện này có tốt đẹp hay không, mọi chuyện vẫn đang mờ mịt trước mắt.

- Cậu đúng là người lớn thật rồi nhỉ? Nhưng không phải chuyện nào cũng được giải quyết theo lí trí đâu! Có những chuyện đôi khi cũng cần có trái tim nữa! - Ánh mắt cô ấy lúc này không muốn trốn tránh cậu ca sĩ nữa nhưng dường như nó đang nặng trĩu dần đi.

- Chuyện này có cần phải dùng tới trái tim sao?

- Nếu cứ như thế này thì cậu sẽ trở thành một “tôi” thứ hai đấy cậu nhỏ!

Kawahachi nhìn chủ tịch của mình như đang mang trên vai một gánh nặng vô hình. Trong quá trình cậu thay đổi và trưởng thành, luôn sát cánh bên cậu vẫn chỉ là chủ tịch. Cậu đã không nhận ra từ bao giờ chủ tịch của cậu lại thay đổi đến như thế này, có chăng là do cậu vẫn gặp chủ tịch mỗi ngày nên mới không thể nhận ra những thay đổi nhỏ nhặt đang ngày một hiện ra rõ ràng hơn trên gương mặt cô ấy. Mười bốn năm trôi qua, khi cậu lớn lên thì cô ấy cũng già đi. Ngày đầu tiên khi gặp cô ấy cậu đã từng nghĩ chưa có một người phụ nữ nào hoàn hảo hơn chủ tịch nữa, kể cả vẻ đẹp bên ngoài lẫn khí chất bên trong. Chính chủ tịch là người đã dạy cho cậu biết thế nào là sự hoàn hảo nhưng không hoàn hảo, có đôi khi chính sự không hoàn hảo lại khiến cho một con người hoàn hảo hơn.

Cậu đã trở thành một người như vậy, cậu cũng muốn được trở thành một người như chủ tịch của mình.

Nhưng dường như có điều gì đó đã thay đổi, rõ rệt hơn bao giờ hết. Tại sao cô ấy lại bất chấp những qui tắc khắc khe nhất của bản thân mình về ngành giải trí để đi ngược lại tất cả chỉ với một mục đích muốn cậu trở nên nổi tiếng hơn một chút sau quãng thời gian có vẻ như an nhàn trước đây? Có lẽ cậu không thể nổi tiếng như thế các cô cậu hotboy hotgirl nhưng chính vì cậu đã luôn có một vị trí an toàn trong cái giới này và ảnh hưởng sâu rộng đối với dư luận nên đôi khi cậu nghĩ không cần phải làm quá lên nữa. Một cuộc sống an bình tốt đẹp không phải là một lựa chọn tuyệt vời sao?

Đã vậy nên cậu càng không thể hiểu nổi.

Sau khi Kawahachi rời khỏi đó, chủ tịch vẫn chưa thể thờ phào nhẹ nhõm.

- Cô nghĩ thằng bé có nhận ra được điều gì không? - Mẹ của cậu chàng, phu nhân Kawahachi bước ra từ căn phòng thông sang bên cạnh.

- Tôi nghĩ với cái đầu đó thì không phát hiện ra chuyện gì mới là lạ. Ngay khi tôi quyết định bắt đầu chuyện này thì vốn dĩ đã rất không bình thường rồi.

- Nhưng đó chính là cách nhanh nhất mà cô có thể nghĩ ra, và nó thật sự có tác dụng đấy chứ?!

- Bà định làm gì với con bé?

- Con bé cũng tới đây được một tháng rồi nhưng hai đứa chẳng có biểu hiện gì cả nên chắc chúng ta phải chờ đợi thôi!

- Đôi khi tôi cũng không biết là bà yêu thằng bé tới mức như thế hay là bà đang áp đặt nó nữa?

- Nó đã sống như vậy suốt mười bốn năm rồi, cô không thấy sao? Nó khác hẳn với ngày đầu tiên bước vào công ty này. Tôi cho rằng chưa bao giờ mình lại có một quyết định đúng đắn như vậy cả!

*

Rika ngồi thẩn thờ giữa một không gian bảo vệ cô ra khỏi sự giá buốt đến run người của mùa đông vừa mới bắt đầu. Cô không quen việc uống trà và ăn điểm tâm trong phòng vì nó khiến cô thấy ngột ngạt nên cô mới chạy ra nhà kính như thế này. Bên trong nhà kính, những tán cây mọc um tùm một cách tự nhiên nhưng không làm người ta sợ hãi, thiên nhiên ở đây tuy là nhân tạo nhưng như được tiếp thêm một nguồn sinh khí mới khi cô đặt chân vào. Đương nhiên vì cô là con gái của Mẹ Thiên Nhiên nên dù ở bất cứ đâu, thế giới tự nhiên cũng luôn chào đón cô.

Ở cái tuổi tứ tuần rồi nhưng ở Rika vẫn giữ được nét đẹp gần như không thay đổi của mình. Có vẻ như cái đó chỉ một phần nhờ vào sự chăm sóc tận tình của Hoàng gia, phần lớn chắc là vì thời gian của cô đã bị chậm đi mất những mười năm so với người thường. Với một cơ thể không thể bị tổn thương,

Hoàng hậu không lo lắng khi thời gian trôi đi. Mặc dù cô không thể bắt từ (bởi vì cô đã đánh đổi sự bắt từ đó với cuộc sống này) nhưng cô vẫn không thấy mình đã có một lựa chọn sai lầm. Cô thích cuộc sống bây giờ...

Nhưng dạo gần đây khi con cái cô bắt đầu lớn dần thì cô về như cô bắt đầu thấy tuổi già đang đến với mình, nhanh hơn bao giờ hết. Mới hôm trước cô vẫn đang đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết để sinh ra chúng thì bây giờ chúng đều có thể tự lập rồi. Cô không hiểu sao khi để Himeshiro bước vào chính trường, cô lại chẳng có một chút lo lắng nào cả, đứa con trai của cô đã xây dựng được lòng tin ở cô từ khi còn là một cậu nhóc. Vậy mà ngày để Hinaki bước ra khỏi cuộc sống của mình, cô lại cảm thấy hụt hẫng đến như thế. Cảm giác như chính cô đang nhìn lại quãng thời gian mà mình từng có, những giây phút đã qua và bây giờ cô đang trao lại nó cho con bé. Nhưng cũng chính vì thế nên cô mới lo lắng. Cuộc đời cô không phải là những chuỗi ngày bình yên hạnh phúc, cô đã sống thực sự nhưng nó chưa bao giờ là một cuộc sống dễ dàng cả.

Và cô chỉ mới làm điều đó cách đây có vài ngày, vậy mà cô cứ ngỡ là đã lâu lắm rồi vậy!

- Anh không thích bộ mặt cau có đó chút nào cả! - Giọng Mokiyo vang lên, vọng vào các mặt kính khiến cho Hoàng hậu giật cả mình.

- Anh về từ khi nào thế?

- Tối hôm qua! Em làm anh buồn đấy nhé, chồng về khi nào mà cũng không biết! Có ngày không có để mà giữ nữa ấy...

- Anh dám sao? Thoái vị ngay lập tức đấy! Anh biết là luôn có người sẵn sàng thay thế vị trí của anh mà đứng không?

- Anh đã là vua ba mươi năm tròn rồi đấy! Em nghĩ có thể làm được sao? - Quốc vương, mặc bộ đồ thể thao như chuẩn bị cho một cuộc chạy bộ buổi sáng, ngồi xuống bàn ăn cùng với người phụ nữ của đời mình.

- Chính vì biết không thể làm gì được anh nên em mới nói, để anh thôi ảo tưởng về sức mạnh của mình đi!

Quốc vương có tình bực miệng lại nhưng cuối cùng vẫn bật cười thành tiếng.

- Gì thế? - Rika bắt mắt. - Sao anh cười?

- Không ngờ em dễ thương thế đấy!

- Sống tới tận giây phút này rồi mà anh còn nói được câu đó thì không phải là quá già tạo sao?

- Anh nghĩ là chúng ta đang gặp rắc rối đấy! Có vẻ vì chúng ta dễ thương như vậy chăng? - Mokiyo nói nửa thật nửa đùa. - Anh cảm thấy chính là do chúng ta đã quá dễ dãi!

- Anh thôi nói đùa đi! Nhưng mà... chuyện gì rắc rối?

- Con trai chúng ta gây rắc rối rồi! Chúng ta cứ nghĩ bản thân nó như vậy thì sớm một chút cũng không sao, nhưng rõ ràng trong ánh mắt của nó đã có gì đó thay đổi.

- Ý anh là chuyện đó đấy à? - Rika lơ mơ nhận ra được điều mà Quốc vương muốn nói tới.

- Không chỉ đơn giản chỉ là “chuyện đó” đâu! - Giọng của Mokiyo ngay lập tức chuyển tông. - Nó đã gây ra chuyện mà nếu như không ngăn lại từ đầu thì có lẽ sẽ thành chiến tranh thế giới đấy!

*

- Cái này trông tuyệt quá! Tớ lấy hai tấm này nhé! - Hai cô nàng bên lớp 2 - 2 xúm xít lại quanh bàn của Komi ngay khi vừa có tiếng báo hiệu hết giờ.

- Nhưng tấm này có cô ta mà, cậu lấy làm gì?! - Một trong hai cô hồ báo giật lại tấm hình trong tay bạn mình mà không hề nhận ra thái độ bất bình của Komi.

- Này! Không thích thì thôi, đừng làm hư ảnh dùm, cái nào cũng là nghệ thuật hết ấy!

- Nó đẹp là được mà, sao phải nhắc tới chuyện đó làm gì?!

- Không nhắc tới thì chắc là tức tới chết mất! - Thêm một cô nàng mới tới nữa chen vào cuộc mua bán công khai của Komi.

Tất cả những người còn lại nhanh chóng nhận ra đó chính là cô nàng ngày hôm qua đã bạo gan dám tỏ tình dưới nhà ăn với “Hoàng tử” nhưng hậu quả nhận được được thì hết sức thương tâm. Cho dù là có thích hay ghét thì cũng phải công nhận số cô bé quá ư là xui xẻo.

- Em tới mua ảnh à? Không phải chuyện hôm qua thành ra như vậy rồi sao? - “Chủ hàng” cũng vô cùng tò mò.

- Em tới tìm cô gái hôm qua dám cướp bạn trai tiềm năng của mình đấy chứ? Nghe nói là thành viên lớp chị mà? - Nhìn bề ngoài thì đúng là không thể đánh giá con người được, cả ba cô nàng còn lại đều gật gù trước triết lý ấy.

- Cậu ấy không ở đây vào giờ này đâu! Vô ích thôi!

Trong khi mấy cô nàng vẫn tranh luận vô cùng sôi nổi thì họ không để ý lắm tới mấy dáng người khả nghi nấp phía cửa lớp.

- Mọi chuyện chuyển biến xấu thật đấy! - Tehara nhận định tình hình.

- Tớ đã không nghĩ là mình có thể bán được ảnh trong thời kì nhạy cảm này, nhưng không ngờ làm ăn cũng vẫn tốt như thường ấy chứ! - Kisa hí hửng.

- Này, tớ đâu có nói về chuyện đó!

- Phải làm sao nếu con bé ấy cứ tìm cậu như vậy!?! - Miwahi ngược nhìn Hina một cách tuyệt vọng khi bên trong lớp học, cô nhóc kia đang chà đạp bức ảnh có dính cả Hinaki vào trong đó dưới gót giày mình. Komi gần như phát điên mà hét loạn lên, còn Kisa đang đứng cùng họ thì bịt cả hai mắt lại để không nhìn thấy cảnh tượng “thương tâm” ấy xảy ra với những đứa con tinh thần của mình.

- Tớ thấy lo cho tương lai con nhóc đó hơn! Sao cứ phải làm quá lên vì chuyện mà đáng lẽ ra con người ta phải thể hiện nó một cách tế nhị chứ?

Sau câu tuyên bố của công chúa nhỏ, tất cả mọi người đang quan sát tình hình “chiến sự” trong lớp cũng phải nán lại để chuyển ánh mắt sang cô nàng Hina thì hoàn toàn không có chút khái niệm nào về lí do họ nhìn mình.

- Sao vậy?

- Cậu mới nói câu đó đấy à? Có mượn ở đâu không? Nó xuất phát từ miệng cậu thật đấy à? - Tehara dường như chính là người phản ứng mạnh mẽ nhất.

- Takahashi? Nhà cậu không phải là nhà triết học nào đó chứ? - Kisa cũng ngạc nhiên không kém.

- Sao vậy? Tớ đâu có nói sai chứ?! - Tới lúc đó, cô gái nhỏ vẫn chưa thể nhận định được vấn đề.

- Này! - Kisa nói. - Đáng ra thì khi thích một người nào đó cậu phải dũng cảm bày tỏ chứ? Đúng không? Cậu đâu có cả ngàn cuộc đời để mà phung phí? Hơn nữa chỉ trong vồn vẹn có ba năm trung học tuyệt đẹp của cuộc đời thì cậu càng phải tranh thủ chớp lấy thời cơ chứ?!

Hinaki tiếp nhận “triết lí” kia như nuốt lấy từng lời.

Kì thực, cô chưa bao giờ trở nên tức giận với mấy giáo viên lễ nghi trong cung như lúc này. Tới tận bây giờ cô mới biết những thứ nghe vô cùng tốt đẹp kia chỉ là chữ viết trên giấy và đã quá lạc hậu với thời đại này rồi. Trong phút chốc, công chúa nhỏ cảm thấy như mình đã bị biến thành một trò cười.

- Hay là do cậu vừa được tỏ tình nên không muốn quan tâm tới mấy thứ đó nữa? - Tehara dò hỏi không có chút giấu diếm nào. - Cậu và “Hoàng tử” là thật sao?

- Cái đó... là thật đấy! - “Hoàng tử” từ đâu xuất hiện choàng tay vòng qua vai của Hina rồi cúi xuống nhìn cô nàng. - Sao cậu lại còn chần chừ trong khi đã chấp nhận lời tỏ tình của tớ chứ?!

Hinaki muốn hôn!

Muốn hôn!

- Hả? Sao... sao cậu lại ở đây vậy?

- Sao? Tớ muốn cùng về nhà với cậu không được sao? Đó là chuyện mà các cặp đôi vẫn làm mà... - “Hoàng tử” bị bất ngờ khi bị cả đám con gái tấn công và đẩy cậu đi khỏi cửa lớp một đoạn thật xa. Chẳng lẽ nếu như mấy người trong lớp mà thấy cậu ta thì chắc có chiến tranh thật mất!

- Tôi không về nhà với cậu được! - Hina thẳng thừng. - Nếu vậy thì Miwahi sẽ đi một mình à?

- Hả?

- Bọn tớ cùng nhà! - Miwahi nghĩ là mình nên giải thích chuyện này. - Nhưng mà nếu hai cậu đi cùng cũng không sao đâu, dù gì tớ cũng không quan trọng chuyện đó!

- Này! - Cô công chúa phản kháng.

Nhưng hình như không có hiệu lực.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Chẳng phải cậu đã đồng ý giúp tớ rồi sao? Vậy mà cứ tỏ thái độ như vậy thì người khác sẽ nghi ngờ đấy! - Anh chàng “Hoàng tử” thấy tổn thương khi bị đối xử như thế.

- Cậu không biết xem xét tình hình gì cả! Muốn làm gì thì làm! - Không biết vì lý do gì mà mỗi khi tới gần hay chỉ đơn giản là nghe tới cậu ta thôi thì Hina cũng thấy như không được thoải mái cho lắm. Máu nóng phải nói là cứ sôi lên gùn gục. - Trong lớp có cô nàng đã tỏ tình với cậu hôm qua đấy! Không mang cậu tránh xa chỗ đó thì không khéo có chiến tranh mất!

- Tại sao lại có chiến tranh? Mà sợ gì chiến tranh chứ, bây giờ cô đã có tớ rồi thì cô đâu cần phải sợ gì nữa...

- Đó mới là rắc rối lớn nhất đấy!

Cả hai vừa nói vừa rẽ vào nhà hàng đồng quê nhỏ, nằm khuất trong một con hẻm nghèo. Các căn nhà xập xệ và tạm bợ của khu này hoàn toàn khác hẳn với các cao ốc và bao nhiêu là hàng quán lẫn với các cửa hiệu sang trọng ngoài đường lộ. Người ta sẽ không thể nào tưởng tượng được là cả hai cảnh tượng đó chỉ cách nhau có vài bước chân và một ngõ quẹo. Hina gần như đã không thể tin được vào mắt mình.

- Cô sống trong khu nhà giàu đúng không? Cùng nhà với Joudouki mà nhỉ? Vậy nên chắc là cô chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này. - Cậu chàng giải thích lúc cả hai đã hoàn toàn chìm ngập trong bầu không gian âm thấp đầy mùi rêu của nhà hàng nhỏ.

Hinaki bị cuốn hút bởi cái gì đó có chút bụi bặm và toát lên một nỗi đau ngấm ngầm ở đây. Nó khiến cô không thể nào thôi liên tưởng: những con xóm nghèo ngay giữa lòng thành phố đô hội và nhộn nhịp, những con người lầm lũi trong kiếp sống chật vật ngay bên cạnh những người giàu sang tới mức quảng tiền ra cửa sổ. Các bức vách trong nhà hàng bám đầy rêu và những vết nứt toác trông như chúng có thể đổ xuống bất cứ khi nào. Đây không phải là nghệ thuật, đây là sự nghèo khổ.

- Mắc mớ gì mà cậu phải nghiêm túc vậy?! Chúng ta đâu phải đang đi tham quan thành phố? - Hina nói đúng lúc một người đàn ông cao to bước ra khỏi tấm màn ngăn giữa nhà bếp và khu vực dành cho khách, thoạt nhìn thì cô nhóc tưởng đó là người “bảo kê” của chỗ này.

Hinaki lại cho rằng nếu như ở đây có bảo kê thì chắc chắn không phải nhà hàng nhỏ bình thường mà chính là một bệ ngoài của một tổ chức xã hội đen nào đó. Có thể “Hoàng tử” không biết gì về thế giới ngầm ấy nên mới đưa cô tới đây như để tham quan một quán ăn có kiến trúc độc đáo nhưng lại không hề biết rằng, như vậy chẳng khác nào chui đầu vào rọ. Cô là công chúa, và tất cả bọn xã hội đen đều biết cô.

Công chúa quay đầu nhìn quanh để tìm kiếm dấu hiệu của mấy chàng cận vệ. Có điều, có thể đứng như anh trai cô nói, họ chỉ ở đây vài ngày và sau đó giãn ra dần để cô thấy thoải mái hơn. Những gì dính dáng tới Hoàng cung thì đúng là phiền thật, nhưng có những lúc cô lại phải cần họ vì cô không phải người bình thường.

- Hai đứa ăn gì nào? Lẩu đồng quê hôm nay bị giới hạn lại với hải sản và rau mầm mùa đông thôi! - Ông chú kia lên tiếng ngay sát bên cạnh Hina làm tim cô nàng nhảy thình thịch trong lồng ngực.

- Rau mầm đi ạ! Hôm nay chú thu hoạch rau mầm rồi sao? - Trong khi “Hoàng tử” toe toét trả lời thì ông chú cao to nhưng lại có nụ cười hiền từ và dễ chịu bắt đầu khiến cho công chúa nhỏ hạ mức đề phòng của mình xuống.

- Ủ! Một mẻ lớn và còn tươi nguyên luôn! - Nói một hồi ông ấy đánh mắt về phía Hina. - Đây là bạn gái cháu à?

- Vâng! Cháu đưa cô ấy tới giới thiệu như những gì cháu hứa!

- “Tình yêu sét đánh” có sức mạnh ghê vậy sao? Đánh bật luôn cả cô nàng hay đi cùng cháu tới đây à?

- Cái đó lại là chuyện khác ạ! Khi nào có kết quả gì hay ho cháu cũng sẽ nói cho chú nghe!

Ông ấy cười xòa rồi bước về lại phía sau tấm màn, ông nói gì đó với người phụ việc bên trong khi cậu chàng “Hoàng tử” nghịch mấy thứ dưa muối đặt sẵn trên bàn.

- Này “Hoàng tử”! Ông chú đó không phải là xã hội đen đấy chứ? - Vẫn là phải hỏi lại cho chắc.

- Xã hội đen gì kia! Ông ấy hiền lành như cục bột ấy!

- Lỡ có chuyện gì mà cậu không biết thì sao?

- Làm gì có chuyện vớ vẩn, ông ấy mở nhà hàng này ở đây ba mươi lăm năm rồi đấy! Ai mà không biết ông ấy chứ? Nhưng mà... có phải ban nãy có ai đó ở trong bếp không?

- Phụ việc của ông ấy chẳng?

- Không phải đâu! Ở đây không có ai ngoài ông ấy, cũng không hề có con cháu gì cả! Ngoại trừ một lần duy nhất!

- Lần duy nhất? - Cái cách nói của cậu ta khiến cô nhóc tò mò.

- Phải! Cách đây mười bốn năm có một cô gái từng làm phụ việc ở đây! Vốn dĩ ông ấy không muốn nhận ai cả nhưng vì cô ấy trông cũng xơ xác như ông nên ông mới đồng ý. Cô ấy đã trở thành người phụ việc duy nhất ở đây! Khi ấy cô ấy vẫn là một học sinh cấp ba.

- Vậy giờ cô ấy ở đâu?

- Có người bảo cô ấy đã được bảo lãnh đi nước ngoài nhờ một mệnh thường quân nào đó, nhưng cũng có người bảo là cô ấy đã chết khi cô ấy chưa làm ở đây được bao lâu. Tuy vậy, có lẽ kỉ ức về cô gái ấy trong chú Hattori thì có vẻ như vẫn chưa bao giờ phai nhạt. - “Hoàng tử” kể một cách tâm huyết.

- Thế... - Hina vừa định mở miệng cảm thán thì ông chủ bậm trợn kia đã mang nồi lẩu ra, theo sau ông ấy là một chàng trai trẻ măng măng chén bát và các thức ăn kèm

Không quá khó khăn để nhận ra cậu ta. Hinaki không biết làm thế quái nào mà cậu ta lại có thể xuất hiện ở mọi nơi cô tới như vậy. Không phải là cô nhóc ghét bỏ gì những loài không-phải-con-người nhưng mà cậu ta đã chạm vào cô một lần, và kỉ niệm đó thì chẳng mấy tốt đẹp.

- Cháu tưởng chú sẽ không bao giờ có người phụ việc nữa chứ? - Trong khi chàng “Hoàng tử” bắt chuyện một cách thân mật với ông chủ thì cô nhóc cố gắng tránh mọi ánh nhìn về phía cậu kia.

- Chú cũng không có ý định đó, có điều cậu ấy có vẻ rất thật lòng và tốt bụng! - Ông ấy cười híp cả mắt.

- Thật ra thì chú cũng thông minh quá ấy chứ...

Cuộc hội thoại từ lúc nào đã lọt ra khỏi ý thức của công chúa nhỏ, bây giờ cô chỉ đang cố điều chỉnh nhịp thở cho thật đều và không để lộ ra là mình đang run lên. Không chỉ là chạm vào, ngay cả tiếp xúc gần như thế này cô cũng không thấy thoải mái chút nào hết.

Cậu chàng Miêu tinh đặt các đĩa đựng thức ăn phụ lên bàn mà không hề rời mắt khỏi Hina. Một cách cố ý, cậu đặt các đĩa thật gần cô gái nhỏ và kiểm soát để đừng chạm vào tay cô nhóc đang để trên bàn. Một con lạnh chạy dọc sống lưng cô.

- Đúng không, Hina? - “Hoàng tử” vừa hỏi cô chuyện gì đó.

- Há?

- Cậu để đầu óc ở đâu thế? Tớ bảo là Takahashi cùng họ với cậu đúng không?

- À... đúng vậy!

- Thế đấy ạ! Nếu chủ muốn bọn cháu sẽ biến cậu ta thành con mèo gọi khách cho chú! - Cậu ta vui vẻ quay lại với ông chủ Hattori.

- Cái gì? - Tai này chạy sang tai kia, Hinaki giật mình thảng thốt. - Cái gì mà mèo?

- Sao? - Cả hai người kia cùng ngạc nhiên, rõ ràng là hồn vía cô nàng đã lên mây hết.

Nhưng chỉ có một người không phản ứng.

- À... không có gì! - Công chúa đành cười trừ cho qua chuyện.

- Được rồi! Muốn làm gì thì tùy hai đứa nhưng làm ơn nghĩ cho Kawahachi với đấy! Hai đứa ăn ngon miệng nhé! - Vừa nói ông ấy vừa rời đi, cả cậu chàng kia cũng đi theo vào. Hinaki cảm thấy như mình vừa giảm bớt đi hàng ngàn gánh nặng chứ chẳng chơi.

- Cậu không sao chứ? - Cậu chàng bạn trai hờ của cô quan tâm thăm hỏi.

- Không, tôi đâu có sao! - Hinaki nghĩ rằng mình cần phải hoàn hồn lại. - Mà “Hoàng tử” này...

- Cậu cũng gọi tớ là “Hoàng tử” sao? - Tự nhiên cậu chàng lại không nhịn được cười khi phát hiện ra chuyện đó. - Cậu cũng là fan cuồng mà không chịu thú nhận hả?

- Cậu mở miệng nói cái gì vậy hả? - Chưa gì mà cô lại thấy ghét tên này không khác gì lúc đầu. - Tôi không thèm đâu nhé! Chỉ tại tôi chẳng biết nên gọi cậu là gì cả!

- Vậy thì... cứ gọi tớ là Keimie đi! Nghe cho nó đáng yêu!

- Tôm quá! - Hina muốn nôn hai lần trong cùng một ngày và cô có thể chắc chắn đó không phải là do thức ăn của Miwahi hay là bữa trưa cô ăn trong nhà ăn. - Nhưng khi này, tôi nghe ông chủ nhắc tới ai đó tên là Kawahachi?

- Cậu không biết nhì? Chính là cậu ca sĩ hôm trước tới trường của chúng ta đấy! Anh ta là khách quen ở đây! Từ tận mười bốn năm trước kia!

- Cái gì? Từ khi còn là một cậu nhóc á? - Công chúa nhỏ không giấu được sự ngạc nhiên của mình.

- Vậy, nếu cậu cũng là fan của anh ta thì tớ cho cậu biết một thông tin mật nhé! - Cậu chàng cúi xuống tầm mắt của Hina rồi nói thật nhỏ. - Cô gái làm việc ở đây mười bốn năm trước chính là mối tình đầu của anh ta đấy!

*

Ngay giữa giờ nghỉ, Miwahi nhận được một tin nhắn “khẩn” từ cô bạn cùng nhà với mình: “Tối nay chúng ta phải nói chuyện mới được! Tớ vừa vớ được một thông tin vô cùng có giá trị!” Cô nàng chẳng hiểu gì cả! Hina có chuyện gì quan trọng tới như vậy chứ? Thậm chí cả hai cũng chưa ở bên nhau được bao lâu, vậy mà đôi khi cô nàng cảm thấy Hina đối xử với cô cứ như một người đã quen từ lâu lắm ấy. Chuyện đó một phần khiến cô an lòng nhưng một phần cũng khiến cô cảm thấy có chút khó hiểu.

- Anh à! - Một cô gái ăn mặc vô cùng xinh đẹp bước vào phòng làm việc riêng của Kawahachi. - Anh không có trong đó à? A!

- Chào chị ạ! - Miwahi dù không biết là ai nhưng vẫn đứng dậy cúi chào, một phép tắc vô cùng quan trọng.

- Ô! Cô bé là Joudouki đúng không?

- Đúng... đúng vậy ạ! - Cô nàng ngạc nhiên khi người này biết mình.

- Anh Kawahachi có ở đây không thể?

- Anh ấy đã đi lấy bản phối nhạc mới của anh ấy rồi ạ! Hình như là quản lý có bảo nhạc sĩ thay đổi gì đó! Nhưng có chuyện gì...

- Không có gì! - Cô nàng cười toe, khác hẳn với vẻ hốt hải ban đầu khi cô bước vào phòng. - Có chút chuyện trong nhà thôi ấy mà! Mà đây là lần đầu tiên gặp tận mặt em đấy! Trông xinh thật!

- Sao ạ?

- À~ Chị chưa giới thiệu nhỉ? Chị là Funo Kawahachi, em gái của Shinichi Kawahachi!

- Ôi! - Mắt cô nhóc sáng rỡ khi nhận ra đó không phải một cô gái có mối quan hệ nào khác với thần tượng của mình. - Thật chứ ạ?

- Đương nhiên rồi! Chị thấy em trong cái MV ấy là đã rất thích em rồi đó, không ngờ bên ngoài em lại dễ thương hơn cả trong ấy nữa cơ! Anh Shinichi đâu có kể gì về em đâu! Tức anh ấy thật!

- Thật ạ?! Em vui lắm khi chị nói vậy!

- Nhưng mà... - Tự dưng Funo cúi sát người xuống để chiều cao mình ngang bằng với cô nhóc (do cùng một gen nên trông cô nàng em gái cao chẳng khác nào người mẫu) và thì thầm - ... chị cảm thấy nụ hôn đó... thật là có chút không bình thường đấy! Nếu như em chịu khai thật thì chị sẽ tha cho!

Hai má Miwahi nóng bừng, cô nàng không biết phải trả lời thế nào vì quá bối rối:

- Sao... sao mà chị biết chuyện em là fan của anh ấy ạ?

- Fan??? Chứ không phải em thích anh trai chị à?

- Sao ạ? - Mặt Miwahi đỏ cả ra.

- Em đúng là thú vị thật đó! - Cô nàng nhà thiết kế với thân hình người mẫu kia phá ra cười cùng lúc Kawahachi bước vào trong phòng.

- Có chuyện gì vui thế sao?

Không chỉ có mỗi Funo giật mình khi thấy anh trai mình đang đứng sò sò ra đó mà Miwahi cũng rơi vào trạng thái lo lắng tới không thờ nổi.

Cứ như là Kawahachi đã nghe chuyện cô là một fan của anh.

*

- Em tới có chuyện gì vậy? - Kawahachi chất vấn em gái mình, thường thì gia đình họ sẽ không tìm tới chỗ làm việc của nhau chỉ vì một lý do ngớ ngẩn nào đó.

- Em tới hỏi về chuyện này! - Vừa nói, Funo vừa chìa ra trước mặt anh mình bức thư ngày hôm trước mà cậu chàng đã không thèm đụng tới mà để nguyên lại trên bàn bếp. Đúng là sau khi về nhà từ chỗ của cô học trò, cậu không thấy nó đâu nữa.

- Thì sao? - Câu hỏi của anh chàng ca sĩ tới một cách hờ hững.

- Anh còn hỏi nữa à? - Bây giờ trên gương mặt của cô em gái đã hoàn toàn biến mất cái vẻ nhắng nhít và yêu đời của mình, dường như ngay cả một người lạc quan như Funo cũng thấy chuyện này không phải là chuyện đùa. - Chẳng phải chị ấy chết rồi sao? Cả anh và em đều biết rõ mà đúng

không? Vậy tại sao bức thư này còn tồn tại?

Kawahachi im lặng. Cậu không muốn giải thích, mà bây giờ cũng không phải lúc để giải thích. Những lá thư được gửi từ Tulip, bởi một cô gái nào đó, tại một địa chỉ nào đó mà cậu chưa bao giờ từng điều tra, chắc chắn đều là giả. Chỉ là câu hỏi: Ai là người đã làm vậy với cuộc đời cậu? Ai lại muốn khiến cậu tin rằng cô ấy còn sống? Tác giả của cái kịch bản tưởng chừng hoàn hảo được viết bởi những lá thư ấy là ai?

Nhưng có những lúc cậu không muốn thắc mắc nữa, Kawahachi đã quá mệt mỏi với việc khuấy động lại thứ quá khứ đầy những mật ngọt nhưng cũng đầy những vết hằn ấy.

- Cái em nhìn thấy đúng là sự thật đấy! Nhưng anh không biết ai là người đã làm như vậy! Không chỉ có một đầu, có hàng tá như thế, nó được gửi đều đặn cho anh mỗi tháng! Trong suốt mười bốn năm qua!

- Sao anh không nói cho ai nghe về nó cả?

- Thế thì có được gì?! Tất cả chúng ta đều biết sự thật thì cần gì phải biết tới thứ ảo tưởng đẹp đẽ ấy?

Funo nhìn những nỗi đau đang hiện lên rõ nét trên gương mặt của anh trai mình. Khi chuyện ấy xảy ra cô chỉ là một đứa trẻ vừa tròn mười tuổi, các kí ức rời rạc về một nỗi đau đã ập đến quá đột ngột với anh mình giống như những mảnh ghép không hoàn chỉnh. Dưới ánh sáng đèn của hành lang và những vệt sáng lọt vào từ bên ngoài của một đô thị nhộn nhịp đang lên đèn, Kawahachi gần như đang cự tuyệt việc nhớ về chuyện đó. Qua bao nhiêu đó thời gian, con người gần như có thể quên đi bất cứ việc gì vậy mà cô vẫn thường xuyên cảm thấy anh mình bị con đau đó ám ảnh, nó len lỏi và làm anh ấy trượt dài. Cho dù bên ngoài, Kawahachi luôn tỏ ra là một con người tự lập cứng cỏi, bất cứ ai cũng có thể tìm một chỗ dựa khi nhìn thấy anh nhưng ở một góc khuất nào đó, cô gái ấy vẫn tồn tại.

Người ta vẫn nói rằng nếu đó là người còn sống, tình yêu - dù nhanh hay chậm - cũng sẽ có một ngày mà nó chỉ còn để lại trong lòng con người một vệt nho nhỏ giữa vô vàn kí ức, nhưng đối với người đã chết, vị trí ấy sẽ mãi mãi chết theo. Đối với Kawahachi, cô gái ấy sẽ thuộc về cậu mãi mãi.

- Em sẽ không hỏi anh chuyện này nữa! Cả anh cũng vậy, hãy để chị ấy ở lại ở một nơi nào đó đi! Anh không cần thiết phải cứ giữ lấy mọi thứ và cho rằng tội lỗi ấy là của mình để rồi khiến chị ấy phải sống một cách đau đớn như vậy trong trái tim anh. - Funo gần như không thể kềm chế được khi nhìn thấy Kawahachi bị một thứ không thuộc về thế giới này làm cho thành ra như vậy. - Nhưng em sẽ truy cứu tới cùng chuyện này! Anh có thể bỏ qua, còn em thì không!

Cô nàng quay gót đi mà không thèm nhìn lại đến một lần.

*

Ở bất kì ngõ ngách nào trong thành phố Tsugini, người ta cũng có thể cảm nhận được mùa đông đang thực sự ở rất gần. Cái lạnh đến dai dẳng phá hỏng một giấc ngủ giữa con mọt mõi, nó càng lúc càng phá phách hơn và không chừa bất kì ai. Rồi sau đó nó bắt tất cả phải dậy thật sớm vì không ai có thể chống chịu lại với nó, với cái khô khốc có thể cảm nhận được trong từng hơi thở. Mùa đông là thế, con người nhận ra nhau qua từng hơi thở.

Khi thức dậy, ai cũng nghĩ rằng hôm nay sẽ có tuyết.

- Anh có ghé qua chỗ em không? - Hinaki vừa cố nhồi thức ăn vào miệng vừa kẹp điện thoại bên tai mình.

- Xin lỗi em! Nhưng anh có chuyện phải về Hoàng cung gấp! - Thế tử Himeshiro từ chối, một chuyện không hề bình thường.

- Sao chứ? Từ bao giờ mà anh xem Hoàng cung quan trọng hơn em vậy?! - Công chúa nhỏ nổi nóng. - Em hết giá trị lợi dụng với anh rồi à?

- Hina à! Ý anh không phải như vậy! Mà chẳng phải em đã ra sống độc lập rồi sao? Đừng có mà cái gì cũng nạnh anh như vậy! - Himeshiro cố cắt cuộc hội thoại.

- Em nạnh anh á?!

- Thôi được rồi mà! Anh cúp máy đây, anh đã ở trên không phận nước ta và chuẩn bị hạ cánh rồi! Tạm biệt em!

Chàng Thế tử cúp máy không thương tiếc, không muốn quan tâm tới thái độ đang gần như muốn phát khóc của cô em gái.

Cho dù ngoài trời lạnh tới nỗi người đi đường như sắp đóng thành băng rồi nhưng mà Hina cảm thấy như máu nóng trong người mình sôi sục. Từ khi nào mà anh trai cô hồ hững với cô như thế? Trước đây chuyện gì Himeshiro cũng sẽ sẵn sàng lắng nghe nhưng bây giờ có vẻ khác. Cuộc gọi trước cũng giống như lần này, có này có nọ đề mà cúp máy. Chẳng lẽ anh trai cô có mối quan tâm nào khác? Hết bực tức tới thấy lạ lùng, dù sao thì anh trai cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Hoàng cung là một ngôi nhà, nơi cần phải về cho dù có chuyện gì, cả. Bởi thế nên mấy trò nghịch ngợm của cô mới được Himeshiro ủng hộ như vậy. Nhưng bây giờ thì anh ấy lại hỏi hà muốn về đó, bỏ mặc công chúa nhỏ với vấn đề khúc mắc không được giải quyết.

Hinaki chỉ là muốn có ai đó nghe mình nói về cái chuyện con dị ứng khó chịu kia. Cô không thể nói với Miwahi chuyện đó được vì cho dù có nói thì cũng đâu làm được gì. Trong con bé tắc tễ này vậy mà cô cũng không gọi được cho cô hiệu trưởng Yaku, Hina hoàn toàn không biết phải làm gì, có khả năng mẹ cô đã phong tỏa mọi liên lạc của cô với cô hiệu trưởng trường phép thuật sau chuyện đó rắc rối mà cô gây ra. Nhưng chuyện này có giống mấy chuyện đó đâu chứ?

Chuyện này thực sự là vấn đề!

Nếu như cô vẫn cứ phải chịu con dị ứng này dài dài thì có khả năng nó sẽ nặng hơn và biến chứng thành cái gì ai mà biết được chứ!

Buồng thông điện thoại xuống nền nhà lạnh ngắt, công chúa ường mình trên sofa hưởng thụ một ngày nghỉ không phải làm gì mà quên mất luôn là mình còn bữa sáng đang ăn dở trong bếp. Trong khi mới sáng sớm cô nàng Miwahi đã đi đâu đó và để thức ăn lại cho cô như thể đó là trách nhiệm của một người mẹ, Hina nhận ra là mình hoàn toàn không có chuyện gì để làm trong cái thế giới mới mẻ này. Một cuộc đời cô vốn dĩ trống rỗng cho dù có bị nhét vào bao nhiêu là kiến thức, bao nhiêu là xa hoa, bao nhiêu là tiện nghi đi chăng nữa. Nó vẫn trống rỗng không khác nào lúc ở Hoàng cung.

Cô cần phải làm điều gì đó để tránh việc mình chuyển ra sống riêng như thế này hóa ra lại dẫn về lối mòn cũ. Vì thế, mặc cho việc ngoài trời thời tiết có tệ tới mức nào, cô vẫn mặc áo và bước ra. Cô không biết là mình sẽ đi đâu vào một ngày nghỉ như thế này nhưng công chúa nhỏ vẫn mặc kệ vì có lẽ cô sẽ lại làm theo quán tính như bao lần.

Nhưng quả là không thể coi thường mùa đông ở Bồ Công Anh Xuân được. Trời vẫn không có tuyết nhưng hơi thở thì như chưa kịp rời khỏi cơ thể đã đóng băng lại mất rồi. Sáng nay dự báo của nhà đài là cả thành phố sẽ nhanh chóng chìm trong màn sương mù dày đặc, mà Hina đã bỏ qua cảnh báo ấy. Rốt cuộc là không thấy nổi phía trước nữa.

- Trời ạ! Chuyện gì thế này? - Cô nhóc mở miệng than vãn dù biết là chẳng có tác dụng gì.

Nhưng cô nhanh chóng ngậm miệng lại và không dám hé thêm một lời nào nữa vì khí lạnh tràn vào làm cổ họng cô như bị hàng ngàn mũi kim li ti đâm vào làm trầy xước khắp nơi. Đúng là không thể coi thường mùa đông! Cô công chúa nhỏ cứ liên tục lặp lại chuyện đó trong đầu như một cái máy, có lẽ thời tiết cũng khiến các nơ ron thần kinh của cô hoạt động chậm lại và dường như là dậm chân tại chỗ.

Bước đi ngược lại với hướng gió, những cơn gió cứ liên tục thốc vào mặt cô khiến cô nhóc phải dùng tay che mặt lại. Cho dù đang đi trong một khu phố mà nhà nhà nối sát nhau nhưng có vẻ như gió vẫn luôn lách được vào. Hinaki đi ra khỏi con ngõ có vỉa hè lát gạch đỏ cổ kính nhà mình rồi tiếng về phía trục đường trung tâm. Cô bắt gặp đi theo con đường tới trường quen thuộc tới trường của mình nhưng khi gần tới thì lại quyết định rẽ ra đường quốc lộ lớn. Con đường quốc lộ với chín làn đường rộng thênh thang và hệ thống đèn báo hiệu rắc rối hiện ra trông thật thảm vì vào giờ không phải cao điểm như bây giờ và khi thời tiết chán ngắt khiến bất kì ai cũng phải cân nhắc lựa chọn ở nhà nếu đó không phải là chuyện gì quan trọng.

"Cũng may là chưa có tuyết, mà mọi chuyện đã thành thế này!" Hina nghĩ thầm như vậy rồi đi dọc theo quốc lộ trải dài với các cửa hàng lớn, một nơi chắc hẳn sẽ rất tấp nập vào ban đêm, bây giờ lại đang nằm yên như rơi vào một giấc ngủ không mấy mong muốn. Quần áo, đồ dùng thể thao, xe đạp, đồ chơi trẻ con, các khu bách hóa,... nơi nào cũng mang một bộ mặt buồn thảm giống như nhau không khỏi khiến cho người ngắm cũng khiến thấy mọi thứ ảm đạm theo. Hina cứ đi giữa một bầu không khí bị bóp nghẹt như vậy mà không hề nghĩ tới chuyện sẽ tìm một nơi nào đó ấm áp như một quán cà phê ven đường hay một khu bách hóa có máy sưởi. Đầu óc cô giờ không còn thuộc về thế giới này nữa, nó cứ lang thang giữa con đường quốc lộ và những hạt bụi gần như đứng im trong không khí.

Hinaki khá thắc mắc chuyện sáng nay Miwahi ra ngoài sớm như vậy trong khi đêm hôm qua rõ ràng là cô nàng nói mình không có buổi tập vào hôm nay. Và nơi duy nhất mà cô có thể nghĩ cô nàng tới là nơi mà cô đã kể với cô nàng ngày hôm qua - cái nhà hàng đồng quê nhỏ trong con xóm cũng không to hơn tí nào ấy. Dù sao thì đó cũng là một câu chuyện khá là thú vị. Không biết từ bao giờ mà cô đã xen vào khá nhiều chuyện của cô bạn mới quen của mình. Kì thực chỉ là ngẫu nhiên thôi nhưng dường như cô cảm thấy giống như là định mệnh đã sắp đặt như vậy.

Định mệnh sao lại không sắp đặt cho cô một cuộc sống bình thường nhỉ? Như vậy có khi bây giờ cô không phải căng não ra để mà nghĩ xem mình cần phải làm gì trong cái thế giới mới này... Cô đã đấu tranh để tới được một Vùng đất hứa như nơi này nhưng khi tới rồi thì cô thấy như mình đang lạc lối trong một mê cung có quá nhiều lựa chọn. Cô không biết nên đi con đường nào. Có điều cô không phải là một cô gái bất hạnh, cho dù có những người được sinh ra trong cuộc sống bình thường thì khi đứng trước ngưỡng cửa cuộc đời họ cũng trở nên do dự, mất phương hướng, có khi còn chọn nhầm đường gây ra những hậu quả đáng tiếc chôn vùi cả cuộc đời họ. Hina không muốn mình như vậy, và cũng không biết phải làm sao để tránh được sai lầm đó. Nếu thực sự Định mệnh là một thứ gì có quyền năng đến vậy thì liệu Định mệnh có thể đưa cô tới con đường mà mình thật sự muốn đi hay không?

Câu hỏi của cô bị bỏ dở ở đó. Nếu Định mệnh có thể làm được chuyện đó thì liệu có nhiều người đi lạc trong mê cung này hay không? Và thế rồi công chúa nhỏ quyết định không tin vào Định mệnh nữa, không khác nào một thứ tự huyền hoặc mình. Một thứ khiến bản thân không còn tin vào mình nữa mà lại tin vào một thứ mơ hồ chắc gì đã là có thật!

Một thứ chắc gì đã có thật...

Trên đường đi, có một thứ đã cắt ngang suy nghĩ của công chúa nhỏ. Một cô nhóc chỉ chừng ba bốn tuổi đang tiến gần về phía cô. Với gương mặt bầu bĩnh và đáng yêu, cô nhóc mặc một bộ - trông như đồng phục, của trường mẫu giáo chẳng? - nhìn thẳng vào cô khi đột ngột dừng chân lại khi cách cô chỉ vào bước chân.

Hina im lặng và ngừng bước trong giây lát. Cô nàng không biết là liệu ở tuổi đó thì cô nhóc đã biết nói chưa?! Con bé hoàn toàn không nói gì cả mà chỉ nhìn cô một cách chăm chú như đang đòi hỏi chuyện gì đó.

- Em đi lạc sao? - Đó là thứ duy nhất mà Hina có thể nghĩ ra.

- Đi chứ? - Nhưng con bé chỉ hé môi trả lời một cách hồ hững.

- Đi đâu cơ? - Cô nàng bắt ngờ vì thái độ lạ lùng của cô nhóc.

Nhưng con bé đã bước đi ngay trước cả khi công chúa nhỏ kịp phản ứng thêm. Và, lo lắng và thấy kì lạ, Hina cũng bước theo con bé.

Ven đường quốc lộ có một lối rẽ, lúc con bé rẽ vào đó, nó gần như chạy. Tốc độ của Hinaki cũng tự khắc thay đổi. Nhưng rõ ràng là cô cảm thấy lối rẽ này rất quen, cứ như là cô đã tới đây lần nào đó rồi vậy. Thậm chí cô còn không có thời gian cân nhắc, con nhóc kia làm cô thấy lo lắng, một đứa trẻ đi một mình giữa một đại lộ lớn như vậy rất nhiều khả năng sẽ gặp phải những chuyện không may. Và những lời con bé nói với cô - như một lời mời mọc hơn là một lời cầu xin giúp đỡ. Phải chăng nó muốn cô đi theo? Tại sao lại như vậy?

Cô rẽ theo nó rồi phát hoảng vì không biết con bé đã chạy chốn nào nhưng rồi lại thấy nó lấp ló nơi một lối đi giữa hai tòa nhà cao tầng. Một là khu chung cư, một là một tòa nhà bốn tầng với mặt trước có bọc thêm một lớp kính chịu lực màu nâu sẫm. Không chần chờ, tới lượt cô cũng lách theo lối đi nhỏ ấy. Có một cái gì đó thôi thúc cô mặc dù cô cũng không hiểu chuyện này sẽ dẫn tới đâu hay có ý nghĩa gì. Đến lúc con bé chính thức biến ra khỏi tầm mắt cô thì Hina mới thấy hoang mang, cô dừng chân lại trước một bức tường rào. Bên kia tường rào kính xen kẽ những trụ gạch đỏ cách tân là một cái hồ nước thuộc tòa nhà trông như văn phòng với lớp kính nâu khá đặc trưng. Trông cứ như là một khu vườn sau vậy, cây cối mọc um tùm quanh tiểu cảnh là một hòn non bộ hoành tráng gồm những dãy núi nhỏ và những đỉnh núi to, một số nơi thấp xuống kết hợp với một dòng thác nhân tạo uốn lượn tạo thành một công trình thực sự nổi lên sức sáng tạo diệu kì của người làm nên nó.

Và con bé kia đang đứng ở một trong số các phần lõm xuống ấy...

Hinaki hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động. Con bé ấy làm cách nào để vào trong đó chứ? Có chăng là nó đã lợi dụng những dây đá nằm kề ngay bức tường rào kính để nhảy sang? Cho dù có như vậy thì chiều cao của bức tường rào cũng không dễ dàng gì để leo qua đối với một cô nhóc chỉ chừng ấy tuổi. Hay là cô đoán nhầm? Con bé nhiều tuổi hơn chăng?

Bức tường rào kính chắn cao chỉ cao tới ngực cô nhưng đủ để trở thành một trở ngại. Cô là một công chúa và cô không biết leo trèo, và lại chỉ vì một con bé mà cô xâm phạm gia cư bất hợp pháp thì cũng không hay chút nào. Trong lúc cố gắng gây sự chú ý với con bé kia, Hina đã đặt được cả hai tay của mình lên bức rào bằng kính, rồi sau đó là một chân, chỉ là chân còn lại thì không dễ dàng gì. Con bé ấy đang chênh vênh giữa hai gò đá cao, nhìn cái dáng vẻ thon dong kia thì ai cũng sẽ nghĩ rằng cô nhóc đang đi trong sân nhà mình.

Có một chút khó khăn để Hina cố đặt chân kia lên bức kính trong lúc tay cô gần như chỉ còn một xú nữa thôi sẽ nắm được gấu váy đồng phục của con bé kia. Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy, bởi vì Hina vốn là một công chúa.

*

Miyano không có thời gian để ở đó mà trầm mình trong bồn tắm mặc dù là đó gần như là sở thích của cô và chỉ khi có nó cô mới thực sự trở về là chính mình. Cô nàng Miêu tinh chấp nhận mình không còn là chính mình nữa bởi vì bây giờ cô không phải đang ở nhà, đang ở trong ngôi làng với người thân - những Miêu tinh thân thiện và luôn luôn giúp đỡ cô vì họ là gia đình cô - đây là Hoàng cung của Bỏ Công Anh Xuân, một nơi cách khu K20 gần sáu nghìn km và là một nơi nguy hiểm ở khắp nơi. Cô không được phép để mình lơ là bất kì giây phút nào. Kể cả trong lúc tắm!

Tiếng chuông reo lên khiến cô giật mình trời đầu dậy khỏi làn nước ấm đang dần trở nên lạnh ngắt trong bồn. Tiếng chuông reo báo hiệu thời gian của cô đã hết và cô phải nhanh chóng thay đồ, bộ đồ hầu gái, rồi bắt đầu công việc của ngày hôm nay. Cô được ở lại đây chờ Thế tử về với một điều kiện là cô cũng phải làm việc - đức vua không cho bất cứ ai ăn không ngồi rồi ở đây. Một Hoàng cung với những qui tắc mà người ngoài nhìn vào cũng phải giật mình. Miyano chưa bao giờ thử tưởng tượng ra một Quốc vương của một nước thì sẽ trông như thế nào và có chăng thì họ cũng chỉ là những kẻ ngồi trên chi tay năm ngón mà thôi. Nhưng khi gặp Quốc vương của nơi này cô đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ thiên cận đó của mình. Cho dù đối với cô sau cuộc trò chuyện ấy thì Quốc vương Kojimoto rất đáng sợ nhưng sau một vài ngày sống ở đây, cô không thể không công nhận rằng ông ấy đúng là một vị minh vương thật sự. Với khí chất ấy và hình tượng rắn rỏi ấy, tưởng chừng sẽ không ai có thể đánh đổ được một người như vậy.

Quốc vương đúng là một người đặc biệt khiến bất kì ai đã gặp cũng sẽ phục tùng dưới chân mình, nhưng đồng thời cũng là một người rất đôn hậu, một người cha luôn lo lắng cho con trai như bao người cha khác.

Mấy ngày trước, những ngày đầu tiên ở đây, Miyano làm việc dưới bếp phụ giúp các đầu bếp làm những công việc vặt như sơ chế thức ăn và thỉnh thoảng theo một người phụ nữ trên năm mươi mấp ú vào trong kho để lựa chọn thực phẩm. Cô nhận ra chính bà ấy mới là người quyết định hôm nay ăn món gì chứ không phải là bếp trưởng. Công việc ở đó chưa bao giờ được ngại tay vì nếu không là ba bữa cho các thành viên Hoàng gia (cũng chục người chứ chả ít) thì cũng là chuẩn bị trà bánh và thức ăn trên cho các khách của Quốc vương và Hoàng hậu. Cũng may là từ khi tới đây cô chưa phải phục vụ bữa tiệc Hoàng gia thực thụ nào, nội chỉ nhìn trên tivi cũng thấy nó hoành tráng rồi chứ đừng nói gì tới một bữa tiệc thực sự mà cô phải chạy như cái chong chóng suốt cả từ vài ngày hôm trước. Chỉ là ba bữa ăn thôi mà cô cũng thấy mệt là đi sau mỗi ngày làm việc.

Nhưng hôm nay cô sẽ không xuống bếp nữa. Hôm qua cô sợ ý làm đứt tay khi thái rau nên hôm nay cô được chuyển sang bộ phận dọn dẹp. Nghe thì có vẻ nhẹ nhàng hơn thật đấy nhưng chưa biết thật sự thì thế nào.

Các nữ hầu của Hoàng cung sẽ tập hợp lại dưới sảnh để nhận công việc của mình vào đầu ngày, Tổng quản là người giao việc cho họ hôm nay. Khi đứng xếp hàng để nhận lệnh, Miyano có nghe nói là chuyện này thật đúng là không bình thường. Hình như vào những ngày khác người giao việc cho họ là Tổng quản của từng lâu đài nhưng hôm nay đây lại là vị Tổng quản chung của Hoàng cung - một người có uy quyền ở đây chỉ sau Quốc vương và Hoàng hậu - trong lót một ông già phải hơn bảy mươi tuổi chứ chả chơi với vẻ ngoài trau chuốt lịch thiệp.

Ông ấy giao cho cô phần việc dọn dẹp phòng của Thế tử bởi vì Thế tử vừa đáp phi cơ về hai giờ trước và hiện đang ở cùng với Quốc vương để báo cáo kết quả chuyến ngoại giao của mình. Một thông tin mà cô nàng Miêu tinh đã chờ đợi bấy lâu nay đến một cách hoàn toàn bất ngờ, như thể ông ấy cố tình nói cho cô nghe vậy. Nhưng thấy ý tưởng đó viển vông quá nên cô xua tan nó đi trong khi bước lên cầu thang để tìm phòng Thế tử như trên bản đồ mà cô được đưa (làm việc ở Hoàng cung thì luôn cần tới bản đồ). Căn phòng cũng không quá khó tìm như cô nghĩ và Miyano bắt tay ngay vào việc cũng lúc với những hình ảnh về vị cứu tinh của mình chạy ngập trong đầu.

Hiện giờ Himeshiro đã ở đây. Cô đã khá lo lắng khi phải một mình đối mặt với Quốc vương nhưng cuối cùng cô thấy mình đã cố gắng hết sức. Nói vậy không giống như kiểu cô muốn được khen nhưng mà phải nói là để dung hòa được cả hai cha con họ đúng là cả một vấn đề. Về phần bản thân cô thì

thấy mỗi quyết định của Quốc vương đều là đúng đắn cả, những lựa chọn tốt cho con trai mình để tránh những hậu quả đau buồn nhất cho - phải ít nhất là - ba vương quốc chứ không ít ỏi gì. Nhưng nếu như vậy cô không khác nào một con phản bội lại người mà mình đã mang ơn. Kể từ khi cô có thể sống sót rời khỏi cuộc càn quét của lũ đó, cuộc đời cô tựa như những hạt bụi trong không khí, lững lờ và không biết phải đi về đâu thì Thế tử xuất hiện như ánh sáng phía cuối con đường. Giờ cô mới thấy mấy lời nói dối của mình khi ấy đúng là đáng xấu hổ quá đi mất, sao cô cứ phải làm như mình là một con điểm làm gì trong khi cậu chàng đã biết rõ thân phận của cô kia chứ! Đáng lẽ ra cô không nên nói mấy lời như vậy!

- Chúng ta nói chuyện một chút được không? - Một giọng nói vang lên khi Miyano định ôm một đồng áo gối và ra giường tới khu vực giặt là.

Cô nàng Miêu tinh có nằm mơ cũng không ngờ là mình sẽ được nói chuyện cùng ai. Miyano đã hi vọng rằng đó là Himeshiro vì dù sao trong một ngày ở lại căn phòng khách sạn của anh chàng cô cảm thấy như mình chỉ có thể thân nổi với anh ta mà thôi. Mặt khác, cô cũng không nghĩ là mình sẽ được gặp lại Thế tử sớm như vậy, nếu như anh ta không phải chạy tìm cô ngay khi vừa về tới đây.

Nhưng xen với nỗi thất vọng vì không phải là người mình chờ đợi chính là sự ngạc nhiên tột độ khi thấy người đang lướt qua cô trong phòng Thế tử không ai khác là mẹ của anh ta - Hoàng hậu Kojimoto.

Miyano cúi gập người 90o đúng theo qui tắc mà cô chỉ kịp học trong vòng có ba tiếng sau cuộc nói chuyện với Quốc vương ngày hôm ấy.

- Hoàng hậu! - Cô nói một cách cung kính.

- Không sao đâu! Cô không cần phải hành lễ như vậy đâu! Tuổi chúng ta chắc không chênh nhau là mấy mà, đúng không?

Cô nàng Miêu tinh không khỏi ngạc nhiên khi nghe điều đó. Không những Thế tử có khả năng nhìn ra được một loài sinh vật khác thường như cô mà Hoàng hậu cũng lại là một người am tường hơn cả thế nữa.

- Thưa Hoàng hậu! Thần không biết Hoàng hậu mất thời gian tới đây có chuyện gì? - Tới tận khi ấy cô nàng mới ngẩng đầu lên và bị vẻ rạn ngời của Rika làm cho chao đảo, người phụ nữ ấy dù đã vào tứ tuần nhưng sự thanh cao và nét đẹp ấy chỉ như thể của một người chưa qua ba mươi là bao nhiêu.

Thật ra đánh giá như vậy thì cũng không có gì sai cả, Rika tuy là con gái của Mẹ Thiên Nhiên nhưng cô cũng không phải là sở hữu sự bất tử. Cuộc đời của Rika đã bị mất đi quãng thời gian trẻ trung đẹp đẽ nhất nên có một chút khác thường ở tuổi tác cũng không là gì.

- Đương nhiên là phải có lý do chứ!? - Vừa nói, Hoàng hậu vừa ngồi xuống chiếc ghế bành cạnh bàn uống trà đang chất đồng hồ sơ. - Ta nghĩ là Quốc vương đã nói với cô vài chuyện nhỉ?! Nhưng ta tin là trong chuyện này ta có thể làm tốt hơn cả chồng mình!

- Dạ?

- Kể ra thì cô cũng đúng là Miêu tinh nhỉ? Có thể làm ra được một chuyện nghe vô cùng thú vị như vậy! - Nói tới đây, Rika bỗng cười khúc khích.

- Sao cơ ạ?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tiếng bước chân nện thình thịch lên mặt sàn láng óng của Hoàng cung và càng lúc càng dồn dập hơn, thể hiện cả sự gấp gáp của chủ nhân nó. Hành lang hoàn toàn yên ắng như bị đánh thức dậy khỏi một giấc ngủ dài bởi những âm thanh cứ được nước to dần lên.

Và càng lúc càng gần hơn.

Tới khi cánh cửa bật mở và Himeshiro nhìn thấy cô nàng Miêu tinh ngoan ngoãn ngồi chỗ bàn uống trà đã được dọn sạch sẽ trong phòng mình, cậu mới cảm thấy yên tâm phần nào.

Trông cô ấy như một con mèo con. Trông cô ấy như một con mèo con... Cậu cứ liên tục lặp lại trong đầu mình như thế...

- Hắt xì! - Tiếng hắt xì đáng lo ngại của Hina phá tan bầu không khí có chút ngột ngạt.

Cô đúng là một con ngốc khi cứ cố gắng chụp lấy con bé kia. Cho tới khi phát hiện ra là mình không còn khả năng giữ thăng bằng nữa và một nước bay xuống hồ của khu tiểu cảnh. Giữa mùa đông khắc nghiệt thế này, đây chẳng phải là chuyện giỡn chơi. Hinaki chỉ hi vọng rằng cô sẽ không bị sốt thêm lần nào nữa.

- Em ổn không? - Kawahachi vừa nói vừa đặt một cốc trà nóng vào tay Hina.

- Em không sao đâu ạ! Chắc là do cú ngã ban nãy, sẽ nhanh chóng khỏi thôi! Xin lỗi vì làm phiền anh như vậy!

Cô không biết là mình may mắn hay xui xẻo mà lại rơi vào đúng công ty quản lí của anh chàng này. Thật ra khi thấy anh ta bay xuống hồ đỡ mình lên cô còn tưởng là mình đang mơ nữa chứ, hoặc là mê sảng do nhiệt độ nước quá thấp, dù sao thì sáng nay nhà đài cũng đã cảnh báo về việc thời tiết không thuận lợi cho việc ra ngoài hay các hoạt động thể chất ngoài trời - ví dụ như bơi chẳng hạn.

Công chúa nhỏ thổi một làn hơi vừa bay lên khỏi miệng cốc rồi nhấp môi để hồng lấy lại chút hơi ấm cho cơ thể mình. Mặc cho việc cô đã choàng cả một cái chăn bông - hẳn là Kawahachi dùng nó cho những lúc phải ở lại công ty khi công việc ngập đầu - nhưng nó gần như chẳng có chút hiệu quả gì rõ rệt. Cô vẫn cứ run lẩy bẩy từ khi bước vào trong phòng làm việc của cậu chàng ca sĩ. Nói là văn phòng làm việc nhưng trông nó giống như một căn phòng trưng bày của những người thích sưu tầm nhạc cụ và có chút giống một phòng thu âm kiêm luôn phòng karaoke. Nơi làm việc của ca sĩ thật mới mẻ đối với những gì cô từng tưởng tượng ra. Tuy nói ra thì nghe có chút hỗn độn nhưng thực chất căn phòng vô cùng ngăn nắp, đây dường như chính là điểm khác biệt rất đặc trưng của Kawahachi mà Miwahi đã nói.

- Em thật là làm tôi nhớ tới lần đầu tiên Joudouki tới đây! Con bé cũng ngã hết như em vậy, nhưng hình như Joudouki không biết bơi thì phải?!

- Sao ạ? Miwahi cũng ngã như vậy sao? - Hina lần đầu tiên nghe nói chuyện này.

- Phải! Khi tôi hỏi thì cô nàng nói là đã đuổi theo một con nhóc mặc đồng phục mẫu giáo nên mới ngã như thế?! Em nghe xem có thể tin được không chứ?!

- Vậy anh có tin không? - Giọng của công chúa nhỏ bỗng chốc trở nên nghiêm túc. Khi nghe Kawahachi nói những chuyện đó thì cô biết rằng cô không phải đang đối mặt với một vấn đề mà bất kì học sinh cấp ba nào cũng có thể gặp phải. Ngay cả cậu chàng ca sĩ hẳn cũng như vậy!

- Sao em lại hỏi tôi như vậy?

- Nếu em nói với anh là em cũng nhìn thấy con bé ấy thì anh có tin không? Một con bé mặc đồng phục mẫu giáo?!

Kawahachi ngằn ngừ một lúc như suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

- Tôi tin!

- Anh cũng nhìn thấy sao?

- Thịnh thoảng!

- Thịnh thoảng?

- Tôi không nghĩ là em cũng như vậy nhưng tôi có thể thấy được từ khi tôi còn nhỏ rồi! Thịnh thoảng nó khiến tôi sợ nhưng riết rồi cũng quen. - Kawahachi thả lỏng người trong tư thế thoải mái nhất trên ghế sofa tiếp khách.

- Miwahi biết chuyện này không?

- Tôi có kể con bé nghe, cũng giống như em vậy. Joudouki có chút sợ hãi vì con bé không giống tôi nhưng rồi tôi cố trấn an. Hình như dạo gần đây chuyện đó không xảy ra nữa!

- Anh và Miwahi biết cô bé đó không? Con bé mặc đồng phục ấy!?

- Không! Hoàn toàn không!

Hina thoáng im lặng. Cô không hiểu lắm. Vậy ra con bé đó tuy không phải là sản phẩm của trí tưởng tượng nhưng nó cũng không có thực. Giống như một thứ tồn tại giữa hai thế giới.

Một thứ tồn tại giữa hai thế giới?!

- Em cũng không biết tại sao nữa! - Công chúa nhỏ có chút hoang mang. - Tại sao con bé ấy lại muốn dẫn em tới đây?

- Dẫn đường à?

- Vâng!

*

Miwahi thổi một luồng hơi ấm vào hai tay mình ngay khi vừa bước chân vào nhà hàng nhỏ nằm ngay trong con hẻm mà Hina đã chỉ cho cô biết ngày hôm trước. Những gì mà công chúa nhỏ nói vẫn còn như ám ảnh lấy cô, một câu chuyện tưởng như siêu thực mà cô muốn được tận tay mình nghe từ chính ông chủ của nhà hàng đồng quê không tên, thậm chí là không bằng hiệu này.

Nhà hàng xập xệ này thêm một lần nữa làm nền cho một khung cảnh u sầu của khu xóm nghèo, trôi lên như một pháo đài hoành tráng giữa bao nhiêu thành quách tường chùng đã sụp đổ. Đồ đạc bên trong lộn xộn, những bức vách như sắp mục rữa tới nơi đang oằn mình chịu con gió rét. Miwahi đưa mắt tìm cho mình một chỗ ngồi tránh gió, rõ ràng là ngay cả đến hệ thống sưởi cũng tồi tàn không kém. Cùng lúc đó, có một người bước ra từ trong bức

mành ngăn cách giữa nhà bếp với khu vực đón khách.

- Takahashi? - Cô nàng hơi bị bất ngờ.

- À! Chào cậu! Tớ tìm chỗ cho cậu ngồi nhé! - Vừa nói cậu chàng vừa nhìn quanh rồi kéo hai cái bàn gần cửa sổ về phía gần máy sưởi nhất. - Thông cảm nhé! Hình như hôm nay trời lạnh quá mà máy sưởi thì lâu rồi chưa được bảo trì!

- Không sao! Tớ không quan tâm chuyện đó! - Miwahi chưa ngồi xuống đã dò hỏi - Nhưng ông chủ quán thì sao? Ông ấy có ở đây chứ?

- Ông ấy đi mua ít đồ dùng rồi! Chắc là sẽ về ngay thôi! Cậu chờ một chút nhé!

- Cậu... làm thêm ở đây à?! - Ngay khi cậu chàng định bước trở vào thì cô nàng lại lên tiếng.

- À! Ủ! Cậu muốn uống gì trước khi gọi món không?

- Không! Cảm ơn cậu!

Sau khi Takahashi đã hoàn toàn lùi vào trong thì có hai người đàn ông bước vào quán. Một người có bộ râu rậm còn một người có gương mặt nhỏ tới đáng sợ. Trông như họ vừa từ một khu công trình nào đó tới đây ăn trưa vậy, bộ đồ công nhân bị dính đầy vôi vữa, những bàn tay thô ráp kéo đẩy những chiếc bàn đặt ngẫu nhiên trong nhà hàng nhỏ một cách nhẹ nhàng như không. Tới tận khi đó, cô nàng mới nhận ra một điều vô cùng hiển nhiên là từ này tới giờ cô chính là khách hàng duy nhất. Một nơi vắng vẻ đến nỗi nó khiến cô lo lắng cho tình hình kinh doanh của nhà hàng mà thậm chí cô cũng chẳng biết tại sao.

Không khí bỗng chốc lại khiến cô thấy quen thuộc cho dù cô chỉ vừa bước chân vào đây chưa tới năm phút.

Trong khi đó, hai người khách kia dường như đã chú ý tới cô gái lạ mặt:

- Cô bé là người quen của cậu nhóc mới tới làm chẳng? - Người có bộ râu rậm như mấy tay giang hồ thứ thiệt kia (thậm chí ông ta còn có một hình xăm lộ ra nơi mu bàn tay) lên tiếng. Nhưng cái chất giọng the thé khiến người ta không thấy chút trùng khớp nào với cơ thể cường tráng của ông ấy.

- À! Dạ vâng! Là bạn học của cháu ạ!

- Haha! Lão Hattori mãi không chịu nhận người làm vì quán xá ế ẩm nhưng vừa nhận người vào làm thì chọn đúng ngay một cậu đẹp mã. - Ông ấy quay sang tán gẫu với người bên cạnh nhưng cũng như đang nói với Miwahi. - Thế là sắp giàu to rồi còn gì!

- Cháu có thể hỏi...

- Sao?

- Chủ quán là người như thế nào ạ?

- À! Hattori ấy hả? Ông ta trông khá giống ta ấy chứ nhỉ? Haha...

- Nhà hàng nhỏ này chỉ có người quen mới tới thôi nên mọi người mới nói đùa với nhau như vậy đấy! - Đối lập hẳn với người đàn ông bặm trợn kia, người có gương mặt nhỏ nhắn nói nhẹ nhàng và không đồng bộ lắm với bộ đồ xốc xếch dơ bẩn ông ấy đang mặc. - Nhưng mà sao cháu muốn biết về ông ấy vậy?

- Cháu có chút chuyện muốn hỏi...

Takahashi lại bước ra lần nữa, lần này mang theo nước cho hai vị khách mới và cả thực đơn cho Miwahi.

- Có chuyện gì à? Thực ra thì mọi người đến đây đều là khách quen, chuyện gì của ông chủ hay là của nơi này mọi người đều biết cả! - Ông "râu ria" vẫn cười, một người hài hước một cách khiến người ta rợn người. - Cô nhóc có thắc mắc gì?

- Thực ra... là về chuyện cô gái đã làm việc ở đây mười bốn năm trước ạ!

Một khoảng lặng khá dài. Hai người đàn ông nhìn nhau. Cái nhìn như truyền tải một thông điệp ngầm mà chỉ hai người mới hiểu. Trong khi đó chàng Miêu tinh không động đậy, chờ cho giây phút đó qua đi.

Đó là chuyện mà không phải trong bất cứ cuộc chuyện trò vui vẻ nào họ cũng có thể nhắc tới. Hơn thế, mỗi lần đề cập về cô gái ấy, họ cũng vẫn luôn phải cân nhắc từ ngữ làm sao cho mọi chuyện nghe nhẹ nhàng nhất, tránh khơi dậy những chuyện không hay đã từng xảy ra trong quá khứ.

Về cô gái ấy.

Cô gái có một giá trị vô cùng quan trọng với hai người đàn ông.

*

Hinaki bắt đầu cảm thấy những chuyện không bình thường cứ liên tục ập đến với cuộc đời mình. Cô cũng không biết chuyển rời khỏi Hoàng cung này tới tận bây giờ có ý nghĩa gì. Đồng ý là khi cô đặt nhà đi theo mấy chuyện học ngoại khóa của trường phép thuật thì việc gặp và tiếp xúc với những thứ không bình thường là bắt buộc nhưng cô không thể hiểu nổi tại sao cho dù đã cố hòa nhập vào với cuộc sống thường nhật cô cũng không tránh khỏi chúng.

Cô bé đó kì lạ, thậm chí cô cũng không hề nhận ra điều đó. Cô đi theo nó như một phản ứng tự nhiên, giống như bị thôi miên vậy cho dù cô tự nhận rằng mình khá là nhạy cảm với những “thứ” như thế. Mà còn ngạc nhiên hơn nữa khi cô bạn của cô và thần tượng của cô ấy cũng làm được chuyện đó, họ nhìn thấy cô bé kia. Cô vẫn chưa cân nhắc tới khả năng là họ cũng nhìn thấy những thứ siêu nhiên như vậy. Kawahachi đã thừa nhận, Miwahi thì chưa nhưng cái đó là do cô chưa tiết lộ cho bạn mình biết mình thực sự mình là người ra sao.

Cho dù có trốn chạy cũng không thoát khỏi.

Công chúa nhỏ nhắm mắt để tự trấn an bản thân. Cô nhớ lại những điều mà cô hiệu trưởng Yaku đã nói với mình để bình tâm lại mỗi khi rơi vào trạng thái hoảng loạn khi gặp sự cố về vấn đề con dị ứng khó chịu của cô đối với những-thứ-không-phải-là-con-người - điều mà cô đã quên mất phải áp dụng khi đụng mặt với cậu chàng Miêu tinh hôm trước, lúc đó cô thậm chí còn chẳng giữ nổi bản thân mình nữa chứ đừng nói gì tới chuyện cân nhắc. Quan trọng nhất vẫn phải là đừng để cho chúng làm chủ mình, đừng để sự hoang mang và sợ hãi lấn áp, hít sâu rồi quay lại thể giới con người. Xung quanh cô đều là con người. Thậm chí Kawahachi hay Miwahi cũng là con người, có thể họ cũng chỉ giống cô, cảm nhận nhạy cảm hơn người khác về sự xuất hiện của “chúng”. Cô nhóc dừng chân ngay giữa con phố để nhìn ngắm mọi người đang nhanh chóng hoàn thành công việc cuối ngày của mình - trở về nhà. Đây là cuộc sống của con người, khi phớt lờ lên đèn và chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo bao bọc xung quanh, mọi thứ sôi động hẳn lên mặc kệ thời tiết và nhiệt độ ngày càng xuống thấp liên tục đe dọa mọi người về một đợt tuyết rơi đầu mùa không mấy dễ chịu. Nhưng sâu trong thâm tâm, Hina đang chờ đợi ngày ấy tới, đợt tuyết rơi đầu tiên trong năm là một ngày trọng đại đối với cô.

Cô nàng đã lang thang suốt một ngày nghỉ cuối tuần mà không làm được gì cả. Miwahi để lại cho cô một tin nhắn rằng công ty có chuyện gấp muốn gọi cô tới nên cô ấy đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho cô ở nhà. Chỉ việc hâm nóng lại thôi.

Mọi thứ thật quá đổi bình thường. Nghe như cô là một người vừa mới thất nghiệp nhận định về một ngày của mình. Hinaki quay về nhà, khi căn nhà vẫn còn chìm trong bóng tối, không buồn bật đèn, cô đi thẳng lên phòng mình. Và mọi chuyện lặp lại tương tự với căn phòng. Không có một chút ánh sáng nào cả. Ánh trăng quá yếu để soi sáng căn phòng của cô. Hina nhắm mắt lại cô tìm ra lí do tại sao mình lại ở đây và rồi thật nực cười khi nhận ra rằng cô ở đây là do cô muốn vậy. Cố tìm ra lí do tại sao cô lại gặp con bé kia, cô cho rằng có lẽ là do định mệnh. Nhưng tại sao định mệnh lại như vậy?

Mệt mỏi cho dù không hề làm gì, công chúa chỉ muốn nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Nhưng ngay khi cô vừa xoay người sang tư thế dễ chịu nhất để chuẩn bị bỏ mặc mọi thứ lại thì một âm thanh khô khốc vang lên giữa một bầu không khí im lìm làm cô bừng tỉnh.

*

Đồng hồ lớn trong thị trấn vừa điểm sang tám giờ tối. Thời gian đường phố trở nên nhộn nhịp đến bất thường, vào một ngày có vẻ như không thích hợp lắm để ra ngoài như thế này nhưng giới trẻ vẫn luôn sung sức trở thành bộ mặt của thành phố. Những cô gái mặc váy ngắn như thách thức cả ông trời, khoác lên mình những trang phục hợp thời và đắt tiền nhất đi lại dập dềnh dưới phố. Những cậu chàng bánh bao nhanh chóng khoác tay qua vai bạn gái mình như một hành động biện minh cho việc họ chỉ muốn được gần gũi nhau hơn và một phần nào đó là để giữ ấm cho nhau giữa cái giá buốt, khiến gương mặt cô gái ửng hồng như được đốt lửa từ bên trong. Cậu “Hoàng tử” trung học cũng nghĩ rằng vào một dịp như thế này thì khoác tay lên vai cô bạn gái hờ rồi cùng nhau chụp một tấm sẽ rất tuyệt. Hi vọng tấm ảnh ấy sẽ khiến cho cô bạn thân của cậu nhanh chóng nhận ra con ghen ngầm đang len lỏi trong mình. Cậu nhận ra rất nhanh chóng sự thay đổi của cô nàng lớp trưởng lớp 2 - 5, dường như khi đi bên cạnh cậu cô ấy đã tỏ ra dễ dãi hơn nhiều. Sáng nay khi họ gặp nhau ngoài bến tàu điện, thậm chí cô nàng còn nói tới chuyện có bạn gái của cậu. Rõ ràng là cô quan tâm tới chuyện của cậu.

Ý tưởng mà không được thực hiện thì tiếc quá, cậu bấm số gọi điện cho Hina với những hình ảnh về tương lai tươi sáng hạnh phúc của cậu chạy trong đầu. Cậu hoàn toàn có thể chắc chắn về kế hoạch của mình mặc dù cứ luôn lo lắng thái độ thù địch của cô nàng bạn gái hờ. Chuyện này sẽ bung bét hết nếu cậu làm phật ý cô nàng. Bây giờ cậu thấy bên trong cái đáng về dễ thương đó thì Hinaki có chút đáng sợ nhiều hơn. Cậu cũng thắc mắc chẳng hiểu sao cô nàng lại ghét cậu trong khi cậu là một người dường như hoàn hảo như vậy. Hay là cô ta không thích người chỉ chú trọng về bề ngoài như cậu nhỉ?

Suy nghĩ của cậu bị cắt ngang khi đầu dây phía bên kia vang lên tín hiệu không trả lời. Keinie chưng hửng, nhưng rồi cậu cũng tự trấn an mình rằng cho dù có nghe máy thì cô nàng chắc chắn cũng không đồng ý với cái ý tưởng điên rồ và bốc đồng của cậu. Thậm chí cậu cũng không gọi tới cuộc thứ hai, không cần phải mắc công làm gì cả, chỉ là cậu nghĩ nếu được thì tốt.

Cậu tự hỏi không biết là vai của Hina có nhỏ lắm không, trông cô nàng nhỏ quá...?!

*

Khu nhà của Hina bị tách bạch hẳn khỏi tiếng ồn ào và huyền ảo đến từ trục đường chính của thị trấn và cũng là trục lưu thông đông đúc nhất thành phố mặc dù chỉ cách đó không quá hai dãy nhà. Nơi đây thật sự giống như là một thế giới khác, một ốc đảo giữa lòng sa mạc. Tiếng gió rít lên ngoài cửa sổ giờ đây không thể tới được tai của Hina nữa. Cô đang dần bước chân vào một thế giới mà cô không lường trước được mức độ nguy hiểm của nó.

Khối nhà của ngôi biệt thự là một khối chữ L với ba tầng vô cùng bình thường. Và Hinaki cũng nghĩ là nó chỉ là một ngôi nhà bình thường cho tới khi tiếng động kia làm cô vực dậy khỏi con chập chờn. Âm thanh nghe như không phải vang lên từ đâu đó xa lắm, thật ra khi ấy không có gió lớn như bây giờ, không khí hoàn toàn im lặng, một điều kiện tuyệt vời để xác định mọi thứ. Ban đầu cô chỉ nghĩ đó là âm thanh đến từ con đường phía trước nhà, nhưng nghe thì có vẻ không xa tới vậy. Hơn nữa nó không giống tiếng bước chân cho lắm, nghe như có vật gì đó băng gổ va vào nhau.

Tiếng lục lọi?

Hina rùng mình. Cô không phải là loại người thích phim kinh dị, cũng không phải là fan của phim truyền hình có đề tài về máy thử ma quái, thậm chí cô còn biết là chúng thật sự tồn tại. Và về bản chất thì cô SỢ PHẢI ĐỐI ĐẦU VỚI CHÚNG. Cô không thích tình trạng của mình lúc này tí nào. Nhưng cho dù có làm sao thì cô cũng không được phép cứ nằm như vậy. Lỡ là trộm thì sao? Mà nếu là trộm thì không phải xuất đầu lộ diện sẽ càng nguy hiểm hơn sao?? Hay là cứ nằm yên đây?

Gió bên ngoài bắt đầu gào thét đòi hỏi hơi ấm. Hina không thấy chút hơi ấm nào xung quanh mình kể từ khi bước chân xuống cầu thang, cô thò ra cả khối, chuyện này không hề dễ chịu. Hinaki đánh liều cầm theo một cái cúp đặt trên giá sách trong phòng mình, cô không bật đèn nên cũng không quan tâm lắm đó là thể loại cúp gì, và vớ đại cây đèn pin cũ kĩ trong hộp tủ. Hina sẽ không làm gì cả nếu như không nghĩ tới chuyện sẽ có chuyện gì đó xảy ra với ngôi nhà. Đây là nhà của mẹ cô và cô không muốn có bất kì mất mát nào. Công chúa nhỏ không thích chuyện mình bị đe dọa theo kiểu này và luôn thăm cầu nguyện cho đó chỉ là một trong mấy vệ sĩ của cô vô tình chạm vào thứ gì đó dưới bếp, hay đâu đó trong các căn phòng trống ở tầng trệt. Nhưng những âm thanh kia vẫn cứ liên tục đều đều chứ không phải là tiếng va chạm. Cô gần như chắc chắn là không phải tiếng va chạm! Thế mới là vấn đề chứ! Chưa bao giờ cô thấy căn vệ sĩ của mình như thế này, cô không muốn chỉ có một mình trong một ngôi nhà lớn với mấy tiếng động kì lạ như vậy. Tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nếu như mà bây giờ cô bắt gặp cái gì chắc cô sẽ lăn ra đất mất thôi!!

Trong bếp không có gì cả, và không phải vệ sĩ của cô. Không có vệ sĩ ở đây, bây giờ thì cô nhóc đã có thể chắc chắn. Nếu có chắc họ đã phải phát hiện ra âm thanh ấy trước cả cô nữa kia. Bây giờ cô chỉ có một mình.

Ánh sáng của cái đèn pin cũ lờ mờ khiến mọi thứ còn trong đáng sợ hơn nữa. Hinaki rẽ ở hành lang, âm thanh kia mỗi lúc một gần cô hơn. Cuối cùng, cô ngừng lại trước cánh cửa khép hờ của căn phòng cuối cùng. Rợn cả tóc gáy, cô không chắc là mình muốn tiếp tục cuộc truy tìm ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe tim này. Cô tự hỏi có ai trong đó hay không? Căn phòng không hắt ra tí ánh sáng nào cả, cô hé mở cửa để kiểm tra công tắc điện để chắc chắn nó vẫn ở chế độ "off". Cô không chắc trong phòng có gì, cô chỉ đi theo mẹ mình một lần để tham quan và từ khi chính thức sống ở đây thì cô dành toàn bộ thời gian của mình cho việc đèn trường và làm mấy thứ linh tinh - những việc mà các nữ sinh cấp ba thường làm.

Gần như nín thở, cô rọi đèn pin vào trong phòng. Âm thanh kì lạ cứ vang lên liên tục từ nãy tới giờ bỗng nhiên im bật, một cách đột ngột và khó hiểu. Hina điều chỉnh lại hơi thở, nếu không thì cô không biết mình có thể sống thêm bao nhiêu lâu nữa trong tình trạng này: áo khoác mỏng tang, hơi thở không đều, không khí khô không ủng hộ việc cô thở gấp để lưu thông máu lên não. Cô là một công chúa và cô đã nghe rất nhiều chuyện ma trong Lâu đài, nhưng chúng đều không hề đáng sợ, cô gặp hầu hết chúng khi còn nhỏ (thậm chí mẹ cô còn không biết cô có thể) và chúng đều khá dễ thương. Chúng không làm hại cô. Chúng ở bên cạnh cô. Còn bây giờ thì khác, cô không biết mình đang đối diện với cái gì. Một thứ không ổn định và trấn áp tinh thần cô.

Cô đã gặp quá đủ chuyện không-bình-thường-so-với-cuộc-sống-nữ-sinh từ khi tới đây rồi. Sáng nay cũng thế và bây giờ cũng vậy.

Mọi thứ tĩnh mịch như chết lặng đi. Trong phòng không có gì cả, trừ một bức ảnh to, một bức chụp ảnh bảy cô gái chen chúc nhau trên chiếc sofa ở phòng khách và vài người nữa ở phía sau, một bức chụp đại gia đình kì lạ mà mẹ cô không muốn giới thiệu với cô bất cứ ai trong số họ. "Vẫn là cái sofa đó. Sau 20 năm" Hinaki lại rùng mình khi nghĩ tới thứ làm cho không khí trong phòng trở nên rùng rợn hơn.

Cái âm thanh kì lạ kia đã kết thúc, cô nghĩ là mình nên về phòng được rồi. Chuyện này đi quá giới hạn rồi. Cô đóng cửa phòng rồi tiến về phía lối rẽ.

Nhưng gần như ngay sau đó, có một người nữa cũng bước ra khỏi đó. Công chúa nhỏ chết đứng khi nhận ra là thật sự có ai đó trong nhà mình ngay khi cô đã định bỏ cuộc vì thấy chuyện này sẽ chẳng tới đâu cả. Càng lúc càng gần. Khoảng cách được rút ngắn nhanh tới đáng sợ, tới nỗi cô không có thời gian để mà cảm thán, hay là sợ hãi.

*

- Cậu mà có chuyện gì chắc tớ tự đào huyệt chôn mình chắc còn sướng hơn. - Hina nghe có tiếng nói chuyện xung quanh mình.

Cô tự hỏi có chuyện gì đã xảy ra. Ánh sáng chói tới mức nó sắp giết hết mấy tế bào não của cô rồi. Hinaki đưa tay lên che thứ hào quang trước mắt mình.

Không hình như không phải tiếng nói chuyện, cô cảm thấy như chỉ có một người đang ở gần mình thôi. Miwahi về rồi à? Cô ấy đã bắt được kẻ đột nhập chưa? Cô ấy có bị tên đó tấn công không? Mọi chuyện ổn thỏa chưa?

Công chúa biết là chưa, ngay khi cô nhớ ra đó không phải là giọng của cô bạn cùng nhà mình. Một giọng nam, một giọng nói không thuộc về ai trong số những người cô quen biết. Mà có thể là có một người: người mà cô nhìn thấy chưa tới một phần nghìn giây trước khi ngất.

- Người là ai? - Hinaki bật dậy trước ánh mắt ngạc nhiên của người kia, cậu ta cứ nghĩ là cô vẫn còn rơi vào hôn mê sâu sau chuyện ấy.

Rõ ràng cô cố gắng phản ứng mạnh mẽ để trấn áp kẻ kia ngay khi nhận ra mình không bị trói tay chân hay thứ gì đó tương tự. Nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra ngay người đang ngồi bệt dưới đất cùng với một thau nước ấm chính là người cùng họ với mình, cậu Takahashi, Miếu tính.

"Thậm chí mọi chuyện còn tệ hơn ban nãy", cô đánh giá tình hình theo hướng tiêu cực.

- Được rồi! Cậu không cần làm ầm lên làm gì đâu! - Cậu chàng lên tiếng.

Giọng nói đặc biệt gây ấn tượng không giống như vẻ ngoài lạnh lùng của cậu ta ở trường học hay vào cái lần cô gặp cậu ta trong quán ăn nhanh cách đây vài ngày. Hina không biết tại sao mình không nhận ra điều đó sớm hơn, như khi giới thiệu trên lớp chẳng hạn, hay vào cái lần hải hùng ấy cũng thế. Nếu nhận ra chắc cô sẽ không sợ hãi như vậy hay phản ứng thái quá như thế. Nghe những câu chữ như là một bản nhạc được sắp xếp hoàn hảo.

Nhưng cô thấy việc mình bình thần chấp nhận chuyện đó mới là bất bình thường nhất. Cô không khó thờ hay thấy phát sốt như lần đó. Riết rồi cô cũng không hiểu nổi mình là sao nữa.

- Có chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy? Sao cậu lại ở đây? - Hina lấy lại bình tĩnh để hỏi những câu nghe “có muối” một chút.

- Cậu không thấy mình nên nằm xuống sao? Không thấy chóng mặt hả? - Takahashi cố ấn cô xuống ghế sofa trong phòng khách nhưng Hina từ chối và hất tay cậu ra.

- Đó là vấn đề quan trọng ở đây à? Nếu cậu không thể giải thích thì cậu phải vào đồn thôi! Chuyện đó không hay ho gì khi cậu vẫn là một học sinh cấp ba đâu! - Cô nhóc lớn tiếng đe dọa nhưng cô biết là mình mới là kẻ yếu thế ở đây.

- Được rồi! Tổ đầu hàng, tớ không muốn cứ chơi trò giấu giếm lằng nhằng này nữa!

- Ý cậu là sao?

- Là Hoàng hậu! Bà ấy nhờ tớ sắp xếp lại mấy thứ dưới tầng hầm mà tớ thì cứ nghĩ là cậu vẫn chưa về. Thậm chí cậu còn không bật đèn!

- Hoàng hậu!? - Hina phát hoảng khi nghe nhắc tới mẹ mình. - Cậu và Hoàng hậu thì liên quan gì tới nhau chứ?

- Haizz... - Cậu chàng thờ dài. - Cậu không biết hay giả vờ không biết thế, Công chúa?

- Há?

- Tớ chính là cận vệ của cậu đấy!

- Sao?

- Thôi làm bộ mặt ấy đi!

- Cậu... - Cô nhóc lắc đầu mấy cái để cầu mong cho thứ mình đang nhìn thấy sẽ biến mất. Cô chỉ đang mơ. Không, không phải. - Cậu đang đùa chuyện gì thế!? Đột nhập vào nhà tớ và nói đùa, cậu không thấy hơi quá đáng sao?

- Cậu cần bằng chứng chứ gì? - Takahashi vừa nói vừa laoy hoay một hồi sau đó rút điện thoại của mình ra. - Để tớ gọi cho Hoàng hậu nhé! Bởi vì hôm trước cái cậu kia bị cậu phát hiện rồi nên giờ chỉ còn mỗi tớ là cận vệ của cậu thôi! Cậu tưởng là một mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, cậu tưởng bà ấy sẽ dễ yên chắc? - Vừa nói cậu ta vừa bấm số - Mà cậu cẩn thận thì có mức độ thôi chứ?! Ai lại cầm cái cốc nguy hiểm ấy, cậu không ngắt chắc tớ vào viện rồi!

- Nói nhiều quá! Cậu nghĩ cậu đang gọi cho ai đó hả?

- Hoàng hậu! Mẫu hậu của cậu chứ còn ai vào đây! Vì tớ là người duy nhất nên bà ấy muốn liên lạc trực tiếp với tớ!

- À! - Rốt cuộc đầu dây bên kia cũng đã có người nhắc máy. Hina nhìn đồng hồ lớn trong nhà: đã hơn mười giờ một chút. - Vâng! Thưa Hoàng hậu! Xin lỗi Người ạ! Cháu bị phát hiện rồi! - Nói xong cậu ta hướng điện thoại về phía Hina.

Cô gái nhỏ cầm lấy rồi cúp máy không thương tiếc và quyết định gọi bằng chính điện thoại của mình.

- Mẹ à? Chuyện gì đấy ạ?! - Hoàng hậu bắt máy gần như ngay lập tức.

- Con sao vậy? Mẹ bảo cậu ấy chuyển máy cho con mà sao con lại ngắt máy?

- Ý mẹ là sao? Cậu ta là cận vệ mà mẹ phải đến thật sao?

- Này! Chứ con nghĩ mẹ để con một mình bơi giữa một thế giới lạ lẫm và nguy hiểm như vậy sao?

- Mẹ à! - Cô nàng không khỏi kêu lên.

- Con yên tâm đi! Cậu ta chỉ làm bán thời gian thôi! Nếu không theo con trên lớp thì cậu ta chỉ là một người bình thường làm công cho mẹ thôi! - Giọng của Rika nghe có vẻ là thỏa mãn hơn là miễn cưỡng phải nói ra chuyện bà đã bí mật cho người theo sát cô dù biết cô vô cùng ghét. - Nhưng con không được đuổi cậu ta đâu đấy!

Hina liếc nhanh sang người bạn đồng hành bất đắc dĩ của mình khi cậu ta đứng dậy và mang theo cả chậu nước lúc này đã nguội ngơ nguội ngắt. Thật lạ lùng khi cô hoàn toàn mất cảnh giác ta cho dù cơ thể của cô phản ứng rất mạnh mẽ với sự xuất hiện của cậu ta.

- Mẹ! Vậy tại sao lại là Miêu tinh? Nếu con nhìn không nhầm thì cậu ta là Miêu tinh đúng không? Một người như vậy sao lại là linh cận vệ của Hoàng gia được chứ?

- Ôi, con nhận ra rồi sao? Thật ra mọi chuyện cũng không tệ tới như vậy đâu. Theo mẹ biết thì tới thời điểm này cậu ta vẫn làm rất tốt! - Giọng của mẹ cô rõ ràng là đang mừng rỡ một cách khó hiểu.

- Vậy ý mẹ là chuyện này không sao ư? Mẹ nghĩ mọi thứ sẽ ổn nếu như con có một cận vệ luôn ở bên cạnh mình lại là “thứ” con không chịu nổi sao? - Đối với Hina thì đó thật sự là vấn đề.

- Con cứ để cậu ta làm những chuyện phải làm, còn con thì cứ vui vẻ hưởng thụ những tháng ngày mà con đã lựa chọn đi! Được chứ? Mẹ không thể để con một mình được!

Công chúa nhỏ thờ dài. Cái kiểu chống đối của cô không thể dùng được trong trường hợp này. Một là vì cô không muốn mẹ cô mang nhiều gánh nặng hơn nữa, dù gì bà ấy cũng đã chịu hiểu cô một chút. Hai là vì cô bắt đầu thấy mình chưa dứt liền ngay lập tức với những thói quen khi còn ở trong Hoàng cung được, có lẽ cô phải tập từ từ. Mẹ cô nói đúng, cô thực sự sợ hãi khi chỉ có một mình.

- Được rồi! Nhưng con không muốn chuyện này kéo dài lâu đâu!

- Cậu ta cũng có cuộc sống riêng mà! - Hina nhớ lại việc cậu ta làm thêm ở chỗ nhà hàng của ông chú bậm trợn kia. - Mẹ sẽ nhắc nhở cậu ta để con được thoải mái nhất có thể!!

- Vâng! Con biết rồi! Con cúp đây!

- Sao hả? Đã tin chưa? - Cậu chàng đã quay lại phòng khách và hỏi liền lập tức ngay sau khi cô gái nhỏ gác máy.

- Như thế thì có ý nghĩa gì! Cậu không được kè kè theo tôi ở trường đâu đấy! Trông cậu cứ như mấy tên biến thái!

- Cậu đùa đấy à? Không phải bạn cậu bảo là tớ sắp sửa soán ngôi “Hoàng tử” của bạn trai cậu rồi sao? Tức là tớ cũng không tệ đâu nhé?

- Sao cận vệ của tôi lại có thể tự tin bảo mình chuyện cậu ta đẹp trai được nhỉ? Cậu có phải cận vệ thật không đấy!?

- Cậu đã nói chuyện với Hoàng hậu rồi còn gì? **TỚ LÀ CHÍNH GỐC NHÉ!**

- Nực cười thật! Cậu tính làm gì? Đe dọa tôi chắc!?

- Tớ sẽ làm thế nếu tình huống cho phép, chuyện này sẽ dễ dàng hơn nếu cậu chịu nghe lời một chút, Hoàng hậu lo lắng đúng là không thừa chút nào mà!

- Cậu ta vừa nói vừa giữ lấy cổ tay của Hinaki để trấn áp.

Khoảng cách giữa họ gần tới nỗi hai người có thể nghe rõ được hơi thở của nhau. Công chúa nhỏ đã sai lầm khi nghĩ rằng cậu ta vô hại, khi nghĩ rằng cái con dị ứng khó chịu kia đã kết thúc. Không phải như vậy, với khoảng cách này, cô bắt đầu thấy khó thở và rồi nhịp tim dồn dập khiến lồng ngực cô như muốn nổ tung ra. Thế này không hay chút nào.

Trong khi đó, về mặt của Takahashi lại là về mặt của người chiến thắng.

- Chúng ta... - Hina dùng hết sức bình sinh để đẩy tay cậu ta ra. - Chúng ta sẽ thỏa thuận! Được chứ?

- Cậu là Công chúa mà, tất nhiên là tớ sẽ luôn tuân lệnh! Nhưng tớ không từ bỏ công việc của mình đâu, tớ cần công việc này!

- Được rồi! Cậu, không được tới quá gần tôi. Mười mét! OK?

- Há?!

*

Rời khỏi căn phòng tập khi trời đã hửng sáng, Kawahachi mệt tới mức chỉ muốn ngủ ngay lập tức. Cậu muốn về nhà và rơi vào vòng tay tuyệt diệu của Thần Ngủ, cậu muốn được vuốt ve bằng những giấc mơ đem lại sức sống cho cậu. Nói trắng ra, cậu muốn được nhìn thấy giấc mơ “đó”.

Càng lúc càng gần thời điểm diễn ra concert cuối năm của cậu. Năm nào cũng thế, vào ngày đầu tháng mười hai, cậu sẽ tổ chức một concert kéo dài hai ngày để phục vụ fan của mình. Năm nay cậu không cho ra sản phẩm âm nhạc nào mới, thế nên cậu sẽ chỉ việc hát lại mấy bài cũ không thì cải biên nó một chút, remix lại cho phù hợp với dòng nhạc thị trường. Một năm đầy biến động sẽ kết thúc bằng một món quà như dành tặng cho những người có đủ khả năng để chịu đựng những điều cậu gây ra - không, những điều mà ngành giải trí này đã gây ra - cậu không biết là có thể làm gì nữa đối với những người đã luôn ủng hộ mình. Cậu muốn được làm gì đó nhiều hơn nữa. Có lẽ cậu sẽ nghĩ tới chuyện đó khi album comeback được chuẩn bị suốt ba tháng qua chính thức ra mắt và cậu sẽ được chính thức xuất hiện trên màn ảnh rộng vào những ngày đầu tiên của năm mới. Một khởi đầu đầy tốt đẹp bù đắp lại cho năm qua, đối với cậu thì năm nay đúng là một thất bại, chỉ là không ai nghĩ nó là một thất bại cả. Họ cho rằng đó là một thành công lớn trong sự nghiệp của cậu trong khi không hề quan tâm cậu đã phải can đảm chịu đựng chuyện đó như thế nào.

Cuối năm nay cậu sẽ đánh dấu chấm hết cho một chuyện đã dày vò cả cậu và fan của cậu trong suốt một năm qua.

Kawahachi đã không còn quan tâm mọi chuyện diễn ra như thế nào nữa từ rất lâu rồi. Cậu chỉ là đang cố gắng một cách vô vọng, một vỏ bọc mà cậu không chắc rằng bản thân có đủ can đảm để mà trút bỏ nó không.

Ngay khi cậu bước trở lại phòng làm việc của mình sau gần một ngày trời ở trong phòng thu âm. Dường như cậu bị giật mình khi nhìn thấy Joudouki ngủ quên trên tràng ki vương vãi đầy những bản nhạc cậu viết riêng cho cô - những bài hát sẽ được ra mắt cùng với cô gái nhỏ. Cậu choáng vài giây đầu

nhưng cuối cùng cậu cũng nhớ ra là ngày hôm qua chủ tịch đã nói với cậu về một số vấn đề hợp đồng còn lại mà cô nàng phải thực hiện. Có lẽ cô đã ở trong phòng chờ cậu mà không biết cậu có việc và tới tận giờ này cậu mới hoàn thành, việc thu âm này nọ luôn kéo dài hơn dự kiến.

Bỗng nhiên chàng ca sĩ cảm thấy tức cười không tả được. Đôi khi cô nhóc ngây thơ tới mức cậu không hiểu nổi là khi bước chân vào showbiz cô có thể chống chọi lại nổi với sự cạnh tranh khốc liệt ở đó hay không? Cô mảnh mai quá và yếu ớt quá, hiền lành quá, giống như lần đầu tiên cậu gặp cô vậy. Joudouki lúc đó hoàn toàn không nhận ra là chất giọng của cô đáng yêu và thu hút cậu tới như thế nào. Trong câu chuyện của cậu và cô nhóc này có quá nhiều điểm khó hiểu, không giống như họ chỉ vừa mới gặp nhau vài tháng trước. Mặc cho việc người đề nghị cậu đến gặp cô gái này là chủ tịch nhưng người thực sự muốn trở thành thầy của cô ấy lại chính là cậu. Một quyết định đến với Kawahachi cũng bất ngờ như là khi nó đến với Joudouki vậy.

Cậu chàng ngồi xồm xuống để nhìn cho kĩ cô gái nhỏ, gương mặt khi ngủ của một cô gái trẻ đúng là thật quá đỗi trong sáng, tựa như một thiên thần. Chàng ca sĩ tự hỏi không biết là đã bao nhiêu lâu rồi cậu không còn có bất cứ cảm giác nào với con gái nữa? Đôi khi cậu thấy những cô gái được phong là hotgirl hay các cô nàng ca sĩ diễn viên với gương mặt hấp hồn người khác kia chỉ là xinh hơn những người khác thôi. Cậu không phủ nhận việc họ được ông trời ban cho vẻ đẹp ấy (hay là được các bác sĩ thẩm mỹ ban cho) nhưng cậu chưa bao giờ cảm thấy như mình đã thích họ. Thậm chí còn chưa đủ để gọi là “thích” chứ đừng bàn tới việc liệu cậu có thể “yêu” bất kì ai trong số họ hay không. Lần đầu tiên ngoại lệ đến với cậu như thế này, vậy mà bản thân cậu lại muốn chối bỏ nó. Joudouki quá nhỏ, cô nhóc kém cậu những mười một tuổi, giống như một đứa em gái bé nhỏ vẫn luôn lèo đèo theo đuôi mình ở mọi nơi.

Cho dù có cố gắng chối bỏ nhưng dạo gần đây cậu bắt đầu không chịu được cảm giác mỗi khi nhìn vào cô nhóc này. Cảm xúc đã quay trở lại với cậu, không đúng lúc và có lẽ cũng không đúng người nữa. Mỗi tình đầu của cậu đã để lại một lỗ hổng quá lớn mà cậu không chắc là ai đó có thể lấp đầy được nó. Hơn nữa Kawahachi không nghĩ là mình có thể có tình cảm với cô nàng này, chắc hẳn chỉ là một loại thu hút đặc biệt nào đó mà một nghệ sĩ tiềm ẩn có được thôi. Giống như một dạng thôi miên có sẵn trong người vậy, hầu hết những người như vậy đều tỏa sáng một cách rất đặc biệt cho dù họ không phải quá giỏi giang hay là cố tình làm cho mọi người chú ý tới mình. Joudouki khá hơn cậu về khoảng đó!

Cậu chàng đưa tay lên vén một lọn tóc vừa phủ xuống trán và roi lên mũi khiến cô nhóc cảm thấy ngứa và quẹt mũi trông như một đứa trẻ con. Cậu bật cười giòn giã và suýt làm cô ấy thức giấc. Nhưng may mắn là cô ấy chỉ trở mình. Bấy giờ thì họ đã mặt đối mặt với nhau, khoảng cách nhỏ giữa mặt cậu và mặt cô nàng không đáng để kể đến nữa. Chuyện này làm cậu nhớ tới ngày hôm đó.

Ngày mà nụ hôn đầu của cô nhóc đã bị cậu cướp mất!

*

BỐN THÁNG TRƯỚC

Bãi biển Oyu, vương quốc Hoa Hồng Vàng.

Riyu Hatsune, cô bạn gái hờ của cậu, đúng là một kẻ lăm trò nhiều tật. Cậu không hiểu sao mình phải đồng ý chuyện quay MV solo cùng với cô ta, nếu như không có chuyện đó là chỉ thị của công ty quản lí. Và khi đó cậu chưa biết là chuyện này sẽ trở thành một hiện tượng khi MV chính thức phát hành. Kawahachi kiểm tra lại kịch bản lần cuối trước khi chuẩn bị bấm máy. Hôm nay đã là ngày thứ hai quay phim và nếu như đạo diễn kịp tiến độ thì chỉ trong vòng hôm nay sẽ đóng máy, dù vậy cậu không thích cái viễn cảnh phải ngồi trong buổi tiệc đóng máy với đủ thứ lời chúc mừng hay khen hai người đẹp đôi rồi mấy trò chơi gán ghép này nọ. Phiên phức chết đi được!

Trong lúc cậu đang cố nghĩ ra cách để tránh né buổi tiệc đó thì đạo diễn gọi cậu và lại chỗ mình. Cô nàng ca sĩ kia hình như đang mặt nặng mày nhẹ chuyện gì đó với ông ấy. Cậu biết vị đạo diễn này, một người đặc biệt nổi bật trong giới của họ và trong giới truyền thông, một người đặc biệt khó tính và có kỉ luật đối với đoàn làm phim của ông ấy. Cậu chỉ có thể nghĩ ra rằng cái cô nàng kia đã làm gì đó trái ý ông ấy. Không phải ai thuê ông ấy cũng có quyền chen chân vào tác phẩm của ông.

- Chúng ta viết lại ngay kịch bản đi rồi quay chứ? Mất thời gian một chút thì cũng có ảnh hưởng gì đâu!! – Mặc dù chưa tới chỗ dù họ ngồi nhưng cậu chàng đã nghe được tiếng tranh luận khiến cho cô nàng biên kịch đứng ngay bên cạnh cũng thấy bối rối.

- Chúng ta không thể làm vậy đâu! Không thể vì diễn viên không tới được mà tự tiện thay đổi kịch bản được! - Lập trường của đạo diễn vẫn rất vững chắc.

- Nhưng chúng ta bỏ qua đoạn đó không được à?! Cảnh đó sẽ không hay khi phát đâu, làm sao mọi người có thể nhìn bạn trai tôi hôn một cô gái nào khác được chứ? Fan hâm mộ sẽ nổi giận đấy! Ông có chắc là chịu đựng được dư luận và sự nổi giận của họ không? - Cô nàng vẫn cứ khẳng khái quyết không thay đổi ý định của mình.

Kawahachi không thích cái kiểu con gái có thể lớn tiếng với người khác như vậy, mà cậu còn nghe đâu đó phong phanh rằng chính cô ta đã mua chuộc để cô diễn viên kia cáo lỗi vì hộ chiếu của cô ta có vấn đề nên không tới được. Ngay từ đầu đây đã là một màn kịch do cô ta dựng nên hòng thay đổi kịch bản này. Nhưng cậu thấy nó không tệ! Dù sao cậu cũng không muốn biết ý kiến dư luận ra sao sau khi MV được tung ra thị trường, cậu chỉ muốn làm cô ta tức chết một lần khi phải cắn răng nhìn cậu hôn một cô gái khác cho dù cậu chẳng có cảm tình với cả hai người. Nghe như cậu đang trả thù vậy! Cậu vốn không phải người ích kỉ kiểu đó nhưng cô ta khiến cậu sôi máu.

- Có chuyện gì thế, đạo diễn? - Cậu chàng lên tiếng khi bước tới chỗ máy quay dày đặc.

- Chúng ta hoãn lại chừng vài phút nhé! Cảnh hôn ngoài còn cần chút vấn đề ấy mà!

- Tôi nghe nói là nữ diễn viên ấy không tới được? Chẳng lẽ kịch bản sẽ bị đổi sao?

- Đúng vậy! - Riyu chen ngang hòng cậu. - Không phải anh cũng nghĩ hay nhất là thay đổi kịch bản sao? Anh nói với đạo diễn chuyện đó đi! Cái đó mà lên hình thì fan của chúng ta không phải sẽ rất thất vọng và tức giận sao?

Kawahachi thấy cái kiểu cô ta nói với cậu nghe thật buồn cười quá đi mất. Cô ta trông đợi vào cậu à?!

- Gì chứ, đạo diễn không thể thay đổi kịch bản đâu nhé! Tôi thật sự thấy kịch bản rất chặt chẽ và thuyết phục ấy chứ! - Cậu nói làm cho cô biên kịch khề mỉm cười. - Chúng ta có thể tìm người thay thế cô ấy được không? Đạo diễn có thể gọi cho bên phía đại diện hỗ trợ của Hoa Hồng Vàng để hỏi xem liệu có thể tìm được ai đó vào lúc này không! Chúng ta có thể quay cảnh ấy sau mà!

- Gì kia? - Cô nàng Riyu tròn mắt. Rõ ràng cậu đã chơi cô ta một vố.

- Nhưng phải trước khi hoàng hôn xuống! - Đạo diễn nhấn mạnh. - Chúng ta không thể chờ quá lâu được!

Cùng lúc đó, chị make up của cậu bước tới. Chị Yuu - người đã đồng hành với cậu trong suốt sáu năm qua ở mọi nơi cậu tới - thủ thỉ vào tai cậu:

- Con bé tới rồi đấy! Chị không biết có nên bảo nó lên trên phòng khách sạn của em không?! Như vậy không sao chứ?

Kawahachi có lẽ chỉ chờ có vậy.

- Có vẻ như chị không cần đề cô nhóc ở nơi buồn chán đó cho tới tận giờ nghỉ trưa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

MỘT TIẾNG SAU

Bãi biển Oyu, vương quốc Hoa Hồng Vàng.

- Chuyện này thực sự không sao chứ? - Joudouki hơi run sợ trước quyết định của cậu.

Nhưng mà bây giờ có muốn cũng không thể thay đổi được gì nữa rồi. Cậu đã bảo với đạo diễn để cô nhóc thay thế cô diễn viên kia. Dù sao thì một cảnh hôn cũng không cần phải dùng tới khả năng diễn xuất đại tài để làm gì. Miễn sao Joudouki có thể hoàn thành nó. Mọi chuyện cũng chẳng có gì to tát. Cô nàng sẽ phải tập làm quen dần với ống kính máy quay và cho dù là tập luyện bây giờ thì cũng không có gì để gọi là quá sớm cả.

Cả hai đang đứng trên một cồn cát nhô ra giữa biển, một vị trí thật tuyệt vời để người khác có thể cảm nhận một vẻ đẹp rất lãng mạn của bãi biển nổi tiếng nhất Hoa Hồng Vàng này. Họ chuẩn bị quay một cảnh cũng lãng mạn không kém, nhưng nói chung thì sau mười năm đóng phim, Kawahachi hoàn toàn không thấy chút đáng ngại nào với những cảnh quay kiểu này. Cậu chỉ là đang lo cho Joudouki thôi! Cô nàng tinh khiết và trong sáng tựa như một viên ngọc chưa được mài giũa, và chắc hẳn “chuyện này” cũng chưa có một chút trải nghiệm nào. Vấn đề quan trọng rồi đây!

Miwahi bình tĩnh tới phát sợ cho dù ban đầu cô nghe nói tới chuyện này thì cô còn không thể hình dung mọi chuyện như thế nào. Mà nói đúng hơn thì cô chết đứng ra rồi muốn hối hận hay là sợ hãi cô cũng chẳng thể làm gì được nữa.

- Được chứ? Không sao chứ?

- Chuyện này không phải đột ngột quá sao? - Miwahi nói mà giọng không lấy được chút cảm xúc nào. - Em sẽ phải làm chuyện đó thật à?

- Đương nhiên là thật rồi! - Kawahachi xác nhận. - Coi như bước đầu tiên của em trước khi debut đi! Hơn nữa, chúng ta có nhiều vấn đề với nó hơn so với chỉ là một cảnh quay bình thường đấy!

- Vấn đề gì cơ? - Cô nàng nheo mắt.

- Chúng ta đã nói về việc đưa cảm xúc vào lời bài hát ngày hôm qua rồi đúng chứ? Nói thật thì việc anh làm vậy đã là giản lược và đi tắt rất nhiều rồi, thế nên em cần phải tập trung hơn nữa. Hi vọng em thật sự muốn trở thành một ca sĩ và thực hiện đúng trách nhiệm của mình đối với khán giả! - Vừa nói cậu chàng ca sĩ vừa siết chặt vòng tay của mình để cô nhóc áp sát vào ngực cậu.

Miwahi đã cố gắng chịu đựng. Cố gắng không tỏ ra bị phản kích khi nhìn thấy Kawahachi bằng xương bằng thịt, cố gắng bình thần trước mỗi khi nhìn ánh mắt và gương mặt đó ở khoảng cách không-thể-gần-hơn-được-nữa - cái khoảng cách mà cho dù trong mơ cô cũng không thể ngờ tới được. Nhưng ngay trong giây phút này thì toàn bộ những cố gắng đó sắp đổ sông đổ biển hết. Cô phải làm sao để giữ bản thân không đi quá giới hạn khi đang đứng trong vòng tay của chính thần tượng mình như thế này? Cảm nhận được hơi ấm và cả những nhịp đập sâu trong lồng ngực kia? Đúng vậy, cô sắp không thể chịu nổi nữa rồi... Cô sẽ bị vỡ tung ra mất! Cô sẽ để lộ bí mật rằng cô đã thích cậu ngay trước cả khi họ gặp nhau mất! Cô sẽ đánh đổ toàn bộ những thành trì đã được xây nên vốn dĩ để bảo vệ cô cho tới giây phút này. Cô cũng không ngờ là nó sẽ ngăn ngui như vậy.

Phía đằng xa, đạo diễn đang cố bắt loa thông báo với cả hai người rằng cảnh quay sắp được bấm máy và cô lẫn cậu phải nhanh chóng kết thúc việc thỏa thuận sao cho diễn xuất tự nhiên và ăn ý nhất. Cô gái nhỏ và Kawahachi đang đứng giữa cồn cát, cách khá xa khu vực của các máy quay, sẽ không có bất kì cảnh quay cận nào cả, để tránh hết mức những phản ứng quá khích của fan khi nhìn thấy thân tượng của mình ôm hôn một cô gái khác mà không phải là bạn gái của anh ta, để hình ảnh của một “cặp đôi hoàn hảo” sẽ không bị đổ vỡ. Chính vì thế họ cũng không thể nghe thấy cả hai đang nói gì với nhau.

Cũng không ai biết Joudouki là ai. Một cô gái bất chợt xuất hiện ngay phút chót giúp cho kịch bản không bị thay đổi và không làm trễ lịch quay. Đương nhiên việc này cũng khiến một vài người không hài lòng nhưng một số người thì rất hài lòng. Chẳng hạn như vị đạo diễn đang cau bần vì chuyện cứ liên tục bị làm phiền vì chuyện kịch bản và chàng ca sĩ vừa có một món hời nhờ việc đổi chác.

Cậu chàng có vẻ không thể nén nổi nụ cười tỏa nắng của mình - vốn dĩ không để lộ cho nhiều người thấy trừ những trường hợp bất khả kháng như công việc - trước mặt cô nhóc. Một nụ cười há hê vì cậu đã làm sụp đổ mọi toan tính của Riryu.

- Chuẩn bị sẵn sàng chứ? - Cậu cúi xuống hỏi.

Nhưng cô gái nhỏ đang bị ngợp thờ thì vội vàng đặt hai tay vào giữa cơ thể họ để ít ra vẫn có chút khoảng cách cho cô thở lại bình thường. Cô vẫn chưa thể thở lại bình thường được, nhất là khi mà mỗi lúc áp lực càng nặng nề hơn.

- Có nhất định phải là em không?

- Em không muốn debut chắc? Nếu như ngay cả hát sao cho thể hiện hết được cảm xúc của bài hát mà em cũng không làm được thì anh chắc chắn rằng em sẽ phải trở về với người mẹ đang phải vất vả vì mình đây, trong khi rõ ràng cô biết để nuôi em cho tới khi em có việc làm thì rất lâu đúng không? Tập trung vào cảm xúc, và sao đó hãy cho anh thấy em có thể làm tốt hơn thế nữa khi đứng trên sân khấu ở Bô Công Anh Xuân!

Joudouki chỉ vừa mới nghe hết câu, thậm chí cô còn chưa kịp hiểu hết những gì Kawahachi muốn nói, thì cậu chàng đã cúi xuống - trước cả khi đạo diễn hô “Action!”

Những dòng chảy trong người cô gái nhỏ như sắp vỡ tung và phá bỏ hết mọi qui tắc của nó. Cô cần phải tập trung vào, đúng vậy, cố gắng thở sâu và cảm nhận hương vị thật sự của tình yêu rồi sau đó đưa nó vào trong bài hát của mình. Đó đáng ra phải là những gì cô làm! Nhưng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô, thứ duy nhất còn tồn đọng lại trong khoảnh khắc này chính là thứ xúc cảm kì lạ đang chảy trong huyết quản. Ánh mắt cậu nhìn cô trong giây cuối cùng trước khi môi họ chạm vào nhau, nó không giống như bất kì thứ gì cô từng tưởng tượng ra, cứ như đây không phải một cảnh quay vậy. Nó tràn đầy sức sống và dịu dàng đến nỗi làm mọi thứ trong cô như tan chảy!

Nhưng cô gái nhỏ đã tự hứa với lòng mình rằng cô phải chiến thắng, cô không thể để “diễn xuất” của Kawahachi huyền hoặc mình. Tất cả chỉ là diễn xuất! Đó chính là sự chuyên nghiệp. Cô đã xem con người ấy như thế bao nhiêu lần rồi, những nụ hôn thật tới nỗi mẹ của nữ diễn viên chính cũng phải lo lắng liệu tình cảm trong họ có nảy sinh hay không. Đơn giản cậu coi nó là công việc và chỉ đang cố gắng hoàn thành tốt nó, cho dù là công việc mà cậu không hề thích thú gì chẳng nữa. Đó mới chính là thân tượng của cô!

Bỗng dưng, ngay lúc cô ngỡ là mình đang làm rất tốt thì nụ hôn của Kawahachi mỗi lúc càng khiến cô thấy không yên. Vòng tay của chàng ca sĩ mỗi lúc một quấn chặt hơn quanh người cô nhưng vẫn vô cùng dịu dàng để không làm cô đau, cậu luồn tay ra sau gáy cô để môi họ không còn một khoảng hở và những gì cô cảm nhận được sau đó chính là “không là gì cả”. Chân cô gần như đã rời khỏi mặt đất vì sự chênh lệch chiều cao của cả hai, nhưng đó không phải là thứ phải nói đến trong thời khắc này.

Kawahachi đang hôn cô.

Shinichi Kawahachi đang hôn cô.

Một nụ hôn thật sự chứ không phải là diễn xuất!

Thay vì tiếp tục thuyết phục bản thân mình rằng đó chỉ là diễn xuất, lần này cô đã hoàn toàn buông xuôi. Quên mất cả việc phải ghi nhớ những thứ sẽ được đưa vào bài hát, cảm xúc của một người đang yêu hay diễn xuất. Cô thả lỏng toàn thân để cảm xúc xâm chiếm như một con quái vật đáng sợ nhưng cũng rất đổi ngọt ngào, nó chạy qua mọi góc ngách trong cơ thể cô rồi khuấy động tất cả mọi thứ.

Thậm chí đến cả những thứ đáng ra sẽ không bao giờ quay trở lại cũng lăm le rời khỏi vị trí vốn có của nó.

Nơi đáy của kí ức...

*

7 GIỜ 30 PHÚT

Tsugini, Bô Công Anh Xuân.

Miwahi biết là mình sắp nhớ ra chuyện gì đó. Ngày hôm đó cũng vậy. Hôm nay cũng vậy, khi cô mơ thấy những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm đó cô cũng không tài nào hiểu nổi. Kí ức đó là gì chứ? Cô cứ ngỡ là nhớ hết được mọi thứ nhưng dạo đó trở đi cô nhận ra bên trong mình, một góc khuất nào đó vẫn có một thứ mà cô không nắm bắt được.

Nhưng quan trọng hơn, sao cô cứ cảm thấy giấc mơ ấy thật đến kì lạ.

Cô gái nhỏ giật mình bật dậy trên tràng kỉ. Những giây đầu tiên cô đã phát hoảng khi thấy mình ở đây. Nhưng dần dần khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua cô thậm chí còn hoảng hơn nữa. Cô đã ngủ quên trong phòng làm việc của Kawahachi!

- Em không sao chứ? Có vẻ như em mệt mỏi lắm!

- A!

- Gì vậy? - Kawahachi phì cười khi cứ liên tục viết viết vẽ vẽ gì đó lên bản nhạc trắng tinh.

Chàng ca sĩ đang ngồi cuối tràng kỉ, gần tới nỗi dường như chỉ cần vươn tay ra cô có thể chạm vào. Vậy mà trước đây, cách đây cũng không quá lâu, chuyện đó gần như trong mơ cũng không thể nào xảy ra được.

- Em xin lỗi vì đã ngủ trong phòng của anh! - Joudouki chỉnh trang lại đầu tóc nhân lúc Kawahachi còn chưa quay sang nhìn mình.

- Em mệt lắm à!? Thấy em ngủ ngon nên anh để em ngủ thêm một chút nữa!

- Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?

- Hơn 7 giờ rưỡi một chút!

- Sao?

Cô nàng hét văng lên khiến cậu ca sĩ phải đưa tay che tai mình lại. Miwahi nhận ra việc mình trễ học thì đã quá muộn.

- Vấn đề không to tát gì chứ? - Kawahachi vẫn bình tĩnh trước phản ứng của cô nàng.

- Em nghĩ là có đấy ạ! Em thậm chí còn không có giấy xin nghỉ! Anh không đánh thức em dậy à? Hôm nay là thứ hai kia mà!

- Anh xin lỗi! Anh biết giấc ngủ quan trọng thế nào đối với nghệ sĩ nên anh không muốn đánh thức em dậy!

Nhìn Miwahi tiu ngưu, cậu lại tiếp tục thấy buồn cười. Từ khi nhìn thấy cô nhóc ngủ trong phòng mình từ tờ mờ sáng tới giờ không hiểu sao cậu cứ muốn cười mãi, một biểu hiện ngay đến bản thân cậu cũng cảm thấy lạ lùng. Nhưng thật sự những nụ cười đó khiến cậu thư giãn rất nhiều, bao nhiêu mệt mỏi khi cậu phải làm việc suốt một ngày trời qua trong phòng thu âm dường như tan biến hết cả. Giống như một phép màu vậy!

Không phải là cậu muốn Joudouki bùng học, chỉ là vì đôi khi cậu nghĩ tới cuộc đời học sinh của mình, có những lúc cậu cũng muốn như vậy. Một lúc nào đó được thoát khỏi những bộn bề của công việc, học hành để có thể cho bản thân mình một khoảng lặng mà nghỉ ngơi. Thực ra cậu đã xin phép thay con bé rồi, và thực tình là khi nhìn thấy bộ mặt đồng lõa của vị hiệu trưởng không hiểu sao cậu lại thấy buồn cười nữa...

Cậu không còn nghĩ tới chuyện về nhà hay ngủ một giấc, quên cả đi giấc mơ mình muốn thấy nhất. Cậu muốn hôm nay sẽ là một ngày thật dài.

*

- Miwahi ở đâu rồi chứ? - Hina tự chất vấn bản thân mình khi đang ngồi trong nhà ăn và tay thì bấm điện thoại liên tục mà không ai trả lời máy.

Cả đêm qua công chúa nhỏ bận rộn với việc đối chất với cái cậu chàng cận vệ kia và rồi sau đó ngủ lả đi vì mệt mà không hề nhận ra cô bạn sắp trở thành ca sĩ của mình đã đạt nhà. Hina nhắm lại trong đầu thì thấy chẳng có lí do gì để Miwahi phải ngủ ở ngoài cả. Thậm chí, cô nàng còn biết rất rõ là cô không thích ngủ một mình vì rất hay thức giấc giữa chừng bởi những giấc mơ làm cô sợ. Mấy ngày nay Hina cũng thường ngủ bên phòng cô bạn thay vì bên phòng của mình vì cô không thích ngủ một mình. Chắc chắn là Miwahi biết rõ chuyện đó! Cô chỉ nghĩ được là có thể bạn mình đã ngủ quên ở đâu đó, mà không cần nghĩ cũng biết là chỉ có thể ở công ty thôi, Miwahi chỉ biết có mỗi chỗ đó.

Nhưng điều quan trọng hơn là cô nàng còn không thèm tới trường, ai cũng biết là Miwahi chăm chỉ thế nào khi cố hòa nhập vào với cộng đồng mới và cũng cố gắng làm bài tập để không bị tụt lại phía sau chỉ vì lí do công việc. Chuyện nghỉ học này nghe thật không hợp lí chút nào cả! Thậm chí còn không có tới một cú điện thoại hay tin nhắn thông báo cho cô, vậy mà hình như có ai đó đã đưa đơn xin phép cho cô nàng. Hinaki không biết chuyện gì cả!? Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra thế không biết!

- Cậu vẫn không gọi được cho Miwa à? - Tehara ngồi bên cạnh cô cũng lo lắng trong khi chờ Kisa và Komi mang thức ăn tới bàn mình.

- Không! Tôi không biết là có chuyện gì với cậu ấy nữa! - Hina thờ dãi.

- Nghe bảo là đơn của cậu ấy được đưa trực tiếp cho hiệu trưởng luôn ấy! Tôi cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra! - Cô nàng nhún vai rồi gơ tay vẫy hai cô nàng chậm chạp kia đang lách người ra khỏi đám đông chỗ quầy thức ăn. - Mà này, bạn trai cậu không xuống ăn cùng cậu nhì?

- Chuyện đó có quan trọng trong tình hình này đâu chứ? - Công chúa nhỏ trốn tránh vấn đề. Thực sự cô không muốn cậu ta xuất hiện ở đây chút nào cả.

- Sao vậy? Chuyện đó làm cậu khó chịu hả? - Chàng "Hoàng tử" từ đâu xuất hiện và ghé sát tai công chúa nhỏ từ phía sau.

- Này! - Cô nàng giết nãy.

- Chào mọi người, không phiền nếu tớ ngồi đây chứ? - Cậu chàng bỏ qua thái độ của Hina mà thân nhiên ngồi vào bàn cười tươi rói.

- Không sao! Đương nhiên là bọn tớ không phiền rồi! - Kisa chuẩn bị sẵn máy ảnh ngay khi chỉ vừa bước tới và đặt khay thức ăn của mình xuống bàn. - Cậu có vui lòng cho bọn tớ chụp ảnh một chút được không?

- Không sao! - Bỗng nhiên cậu ta kéo vai công chúa nhỏ lại gần mình và sẵn sàng để cho Kisa bấm máy.

Tiếng máy ảnh vang lên nghe vô cùng vui tai, tâm trạng của cô nàng nhiếp ảnh gia cũng vui vẻ bất thường. Cô nàng biết rằng chắc mấy fan của anh chàng không thấy hay ho gì khi “Hoàng tử” có bạn gái nhưng mà họ nhất định sẽ muốn biết mặt ai là người đã cướp mất trái tim của anh ta. Một cơ hội để kiểm soát chút đỉnh từ sự kiện này!

Cùng lúc đó, Hina cũng hiểu ra lí do tại sao cậu chàng lại làm thế. Cô bạn thân của cậu - lớp trưởng lớp 2 - 5 vừa đi ngang qua sau lưng hai người. Nhưng không có chuyện gì xảy ra hết! Cứ như cô ấy xem màn tình cảm vừa rồi của hai người là không khí và cứ thế đi thẳng tới chỗ ngồi của mấy cô nàng cùng hội mình cách đó hai dãy bàn.

- Cô ấy tên gì vậy nhỉ?- Hinaki ghé sát tai cậu như thể hai người là tình nhân thật vậy. Mặc dù không cố ý nhưng rõ ràng công chúa nhỏ diễn quá tốt!

- Norika Joujiki!

- Tôi cảm thấy như cô ta không chú ý gì tới chúng ta cả! - Hina cảm thấy tình hình vô cùng đáng lo ngại.

- Có lẽ cô ấy ra về thế thôi! Chứ cô ấy có thể làm gì khi chúng ta đang công khai hẹn hò chứ? - Cậu chàng cũng thì thầm.

- Này! Thế cậu nghĩ cô ấy không muốn để cho cậu có thời gian hẹn hò mà dần dần tách xa cậu ra hơn sao?

- Tớ vẫn thường xuyên rủ cô ấy đi ăn mà! Hôm qua tớ đã cho cô ấy xem ảnh chúng ta ăn trong nhà hàng của chú Hattori đấy, xem chừng cô ấy cũng có chút phản ứng!

- Phản ứng thế nào cơ?!

- Cô ấy bảo cậu xinh lắm!

- Này, không phải đó là một lời nhận xét bình thường sao? Rồi cậu có tấn công cô ấy không?

- Có chứ! Tớ hồi xem cô ấy thấy tớ hẹn hò với cậu thế nào!

- Rồi cậu nói sao?

- Tớ bảo là tớ thấy rất tuyệt nhưng cậu xa cách như thế nào ấy!!

- Tốt đấy! Ít ra thì khi lên kế hoạch này cậu cũng nghĩ tới khả năng mình làm được!

- Tớ sẽ coi đó như một lời khen nhé! - Chàng “Hoàng tử” trưng ra nụ cười đáng yêu nhất của mình. Kisa nhanh chóng chụp ngay khoảnh khắc đó.

Hình như họ đã quên mất là trong khi họ nói những chuyện mà không ai ngờ tới thì những người xung quanh đang dồn mọi sự chú ý vào họ. Một cặp đôi nổi tiếng!

- Thôi mơ đi! Mà sao cậu lại phải cứ cố lấy lòng tôi nhỉ? Cho dù mọi người có thích cậu thì tôi cũng sẽ không thích đâu! - Hina bĩu môi.

- Này, dù sao chúng ta cũng hợp tác lâu dài mà!

- Để tôi nhắc cho cậu nhớ nhé! Chỉ một tháng thôi! Kế hoạch của cậu có phá sản hay không thì tôi cũng mặc kệ!

- Đương nhiên tôi bảo đảm nó thành công rồi! Đừng có bi quan như vậy chứ?! Tớ thấy cậu đang làm rất tốt là chuyện khác!

- Đừng có nịnh bợ!

Hina cố tránh xa cuộc hội thoại với cậu ta ra và chú tâm một chút tới chế độ dinh dưỡng của mình. Dù thế nào cô cũng đã bỏ bê chuyện ăn uống kể từ khi tới thị trấn này. Ăn uống thả cửa, cuộc sống vô độ: nghe như những chuyên gia dinh dưỡng Hoàng gia sẽ không thích chuyện này tí nào. Rất có thể lần tới khi cô gặp lại họ thì công chúa bé bỏng ngày nào sẽ trở thành một bà cô béo ú mất!

Chợt nhớ tới Hoàng cung, Hinaki như hoàn toàn quên mất kẻ bám đuôi mình từ sáng tới giờ. Cô giống như bị tẩy não sau giấc ngủ đêm qua vậy.

Cô nàng nhìn quanh quất nhà ăn đông đúc giờ ăn trưa. Có quá nhiều học sinh ở đây, hơn phân nửa số học sinh của trường ăn ở nhà ăn này. Qui mô rộng lớn cũng là một vấn đề khi phải tìm một người khá “trơ” về mặt nhận thức đối với người khác. Thật sự, những cận vệ ngầm chính là những công tắc kẻ hoa có khả năng phi phạm là khiến người khác hoàn toàn không chú ý đến mình. Cô tập trung vào khu vực các góc của nhà ăn, các bàn bên cạnh cửa sổ

và chỗ người khác ít chú ý nhất - gần nhà vệ sinh. Và đúng như cô nghĩ, chàng cận vệ của cô đang ngồi ngay một bàn nằm phía bên kia chỉ tuyền với bàn của cô, bàn của cậu ta kê ngay cửa sổ nhà ăn nhìn ra khuôn viên trường nhưng tầm nhìn đã bị che khuất bởi hàng cây bụi có chiều cao ngang tầm mắt không mấy hợp lí. Không ai muốn nhìn tới một điểm cụt như vậy cả!

Cô gái nhỏ ý thức được rằng cậu ta đã quan sát tất cả mọi hành động của cô từ này tới giờ: những cử chỉ tình tứ của cô với “Hoàng tử” trung học Daisari. Đúng vậy, đó là công việc chính của cậu ta, theo dõi cô, chỉ khác là không phải mọi lúc mọi nơi thôi. Nhưng đó lại là những cử chỉ cô dung để gây hiểu lầm cho người khác, chẳng có lí gì nó lại không khiến cho cậu ta nghĩ những chuyện giống như bao người khác cả. Khả năng rất cao là nó sẽ xuất hiện trong bản báo cáo hàng tháng (hoặc hàng tuần, hay cũng rất có thể là hàng ngày) của cậu ta về cho mẹ cô. Một tin tức không tốt tí nào. Cô không làm chuyện phạm pháp nhưng đây chắc hẳn không phải chuyện mà mẹ cô muốn thấy con gái mình làm ngay khi mới vừa rời khỏi cuộc sống đầy khuôn phép của Hoàng cung.

Cậu chàng đã nhận ra là cô đang nhìn cậu. Không phản ứng gì, cậu ta cúi xuống đĩa ăn dường như còn y nguyên của mình. Cậu ta không ăn gì cả, cứ như mấy món trong khay chỉ là một thứ công cụ để cậu ta ngụy trang thôi.

Lốp da tắc kè hoa! Tự nhiên cô nàng lại liên tưởng.

Trong một hành động không ngờ tới, cậu ta đứng dậy rồi cầm điện thoại ra khỏi phòng.

Khi đó Hina đã nghĩ tới việc sẽ có thêm một vài điều khoản mới trong bản thỏa thuận giữa hai người!

*

Funo Kawahachi dậy trễ hơn thường ngày. Cô nàng kéo lê tấm chăn từ trên giường ra tới tận cửa phòng mình. Thật không thể tưởng tượng nổi cô đã mệt mỏi ra sao khi trở về từ buổi chụp hình ở tận khu vực rừng Quốc gia Bô Công Anh cho dòng sản phẩm dành cho nam vừa mới tung của mình. Chàng ca sĩ làm hình ảnh quảng bá cho đợt sản phẩm này đúng là một người chuyên nghiệp, cậu ta khiến cho tất cả mọi người trong ê kíp hải lòng. Chỉ từ mình cô! Dường như cậu ta không buông tha cô một giây phút nào, bất cứ khi nào có vấn đề - dù là một vấn đề nhỏ nhất mà ắt hẳn là tự bản thân cậu ta cũng khắc phục được - cậu ta cũng đều gọi cô lại. Là một nhà điều hành nhưng cô cũng đồng thời là nhà thiết kế, Funo phải chạy qua chạy lại sửa phục trang cho cậu ta mà lại phải vừa sắp xếp mọi người trong tổ thực hiện. Cứ như cô đã trải qua một tuần cùng một lúc vậy!

Nhưng cô lại không muốn cắt quan hệ với cậu ta. Cậu ta chính là con gà đẻ trứng vàng không chỉ của riêng công ty quản lí của cậu ta mà còn cho thương hiệu thời trang của cô nữa. Hơn nữa, trong chuyện này thường thì người ta sẽ nghĩ tới đại cuộc nhiều hơn.

Dehiki Hatsune, một thành viên của một nhóm nhạc mới nổi lên như một hiện tượng trong vòng vài tháng trở lại đây. Nhóm của cậu ta chính là hi vọng duy nhất để vượt lại việc công ty đang xuống dốc trầm trọng do có quá nhiều scandal với các nhân viên. Mà công ty lại chính là công ty quản lí của Riyu Hatsune, bạn gái hờ của anh trai cô, và cậu ta - thật không biết là may hay là không may - lại là em trai của Riyu. Nghe thật tức cười, nhưng sự thật này khiến người ta tin hơn vào việc thế giới này, Vũ trụ này vẫn bé nhỏ hơn ta tưởng. Những cuộc gặp gỡ với cậu ta cho Funo thêm một cơ hội để tin rằng cô có thể một phần nào đó giúp anh cô đẩy nhanh tiến độ của cuộc chia tay đầy nước mắt (có lẽ của fan chứ không phải của anh cô) với cô nàng kia. Sợi dây liên kết của anh cô với Riyu Hatsune từng là hi vọng duy nhất của họ, nhưng bây giờ thì cục diện sẽ khác. Cô biết rằng Kawahachi sẽ thông báo chia tay với cô ấy sau khi concert cuối năm nay diễn ra. Không còn nhiều thời gian nữa. Vậy nên cô phải tung sản phẩm mới càng sớm càng tốt nếu như muốn bên công ty kia buông anh trai của cô ra.

Cái thế giới hỗn độn đó thật sự quá phức tạp mà cô nhất định không muốn đụng tới nếu như anh cô không rơi vào trạng thái gần như là bất lực với tình hình hiện tại. Trông anh cô luôn khó chịu khi phải bắt buộc nghe theo lời công ty mà công khai quan hệ với cô kia trong khi rõ ràng trước và sau khi công khai họ gần như chẳng hề chạm mặt nhau. Kawahachi cũng không thích loại người giả tạo như vậy, bề ngoài tỏ ra thánh thiện trong sáng nhưng thực ra lại là con người mưu mô tới mức khiến người ta phát kinh hãi. Hơn nữa, chuyện có bạn gái không nằm trong những dự định tương lai của anh ấy. Cô biết một chuyện mà chỉ có cô và anh cô biết, về số phận của cô gái duy nhất mà anh ấy yêu thương, về cô gái giả mạo trong bức thư kia.

Funo chợt nhớ về bức thư mà cô lấy được trên bàn ăn hôm trước. Cô nàng bỏ dậy, lại một lần nữa kéo lê cái chăn từ cửa phòng tới chỗ bàn làm việc của mình, bên trong hộp tủ, bức thư vẫn nằm đó. Cô phát hiện ra mấy hôm trước là trên bức thư không có tem luân chuyển của Hoa Hồng Vàng, theo như đúng bức thư nói thì cô ấy sống ở Hoa Hồng Vàng. Cô đã thử tìm hiểu, đó là không phải là tem đi quốc tế của vương quốc ấy. Có ai đó đã giả mạo con tem và bức thư. Mặc dù mệt mỏi nhưng hôm nay cô nhất định phải đi hỏi chuyện về con tem ấy. Nó là manh mối quý nhất!

Nhưng có lẽ trước khi đi tìm người giúp thì cô phải đi ăn cái gì trước đã. Bụng cô đang biểu tình rầm rộ rồi!

Cô nàng lôi quần áo ra khỏi tủ, tắm nhanh qua rồi ra khỏi phòng, thậm chí cái chăn cũng vứt luôn dưới sàn vì cô đinh ninh rằng rồi mẹ mình cũng sẽ dọn thôi!

Khi xuống tới bếp và thấy thức ăn để sẵn trên bàn cô mới chợt nhớ ra rằng: mẹ cô có việc và sẽ về vào trưa mai. Tối hôm qua hình như cô có nghe nhưng mà chắc do mệt quá nên cô chẳng thèm để ý gì cả. Ngay cả bây giờ cô cũng chẳng thể ăn nổi nữa, mặc dù cô đã đói ngấu rồi.

Ngay khi đó, cô có điện thoại tới.

*

Con đường mòn dẫn vào một lối đi nhỏ xíu, thậm chí cả xe máy cũng không thể lên vào. Funo hơi hối hận khi mình đi cả một đôi cao gót chót vót trong khi con đường này dường như sẽ kéo dài vô tận và càng lúc nó càng tỏ ra giống như là một con đường rừng hơn là một con hẻm nhỏ vẫn chỉ quanh quẩn đâu đó trong thành phố. Hai bên đường đi là những bụi cỏ cứ chốc chốc lại cửa vào đôi chân trắng ngần để lộ ra của cô nàng chỉ vì cái váy ôm sát quá chi là ngắn. Chuyện này bắt đầu không thú vị như là ban đầu cô đã tưởng tượng!

Có lẽ mọi chuyện cũng là do cái tên chết tiệt nào đó!

- Cô không sao chứ? Con đường này cứ như là vừa có một trận bão quét qua ấy! - Cái câu quan tâm vô thường vô phạt ấy chẳng làm thay đổi tình hình được chút nào.

- Này! —Funo mệt mỏi kêu lên, rõ ràng là cô bắt đầu không còn đủ sức lực để mà tức giận nữa mặc dù cô nàng dường như chỉ muốn đập phá cái gì đó trước mắt. - Cậu đang đùa tôi đấy à?! Cậu có thể loại bạn nào có thể ở một nơi như thế này chứ?

- Cậu ấy chỉ muốn có một nơi yên tĩnh để toàn tâm toàn ý cho công việc thôi! - Cậu chàng đang đi bên cạnh cô vừa nói vừa liếc nhìn xuống đôi bàn chân bắt đầu loạn xạ của Funo. - Nhưng cô ổn thật không đấy! Bộ đồ này thực ra trông không hợp với việc đi tới một nơi như thế này!

- Cậu có phải đang đùa tôi không đấy! - Mồ hôi nhễ nhại, cô nàng vẫn hít hơi thật sâu để lấy hết sức bình sinh mà hét lên. - **THẾ TẠI AI MÀ MỌI CHUYỆN MỚI THÀNH NHƯ THẾ NÀY CHỨ?**

Thật ra thì cô nổi giận không phải là không có lý do. Thậm chí lý do còn rất chính đáng nữa cơ! Nếu không phải cậu ta gọi điện thoại tới nói rằng mình có một người bạn có thể giúp cô xác định được bất kỳ một con tem nào đến từ đâu thì cô cũng không vướng vào chuyện này. Có lẽ cậu ta đã nghe cô kể chuyện tìm người giám định tem với mấy người trong tổ sản xuất. Mà đáng ra cô cũng không nên cứ đâm đầu vào mà tin cậu ta ngay từ đầu khi không có bất cứ bằng chứng nào cả. Cậu ta là một ca sĩ thần tượng, cậu ta không giống như một người có thể có được một người bạn am hiểu thật sự như cậu ta nói về lĩnh vực hiếm hoi này.

Nếu không phải cậu ta gọi tới thì cô đã tìm tới viện bảo tàng hay nơi nào đó đại loại như vậy rồi!

Thật không thể tin được là cô tin đã Hatsune. Dehiki Hatsune rõ ràng không phải loại người dễ cô tin tưởng kiểu này!

- Vậy thì chính xác chúng ta phải đi tới bao giờ chứ hả? - Sau một hồi bình tâm lại cô cũng đã lên tiếng. Họ cũng đi được trên cái con đường bị cây xanh che phủ tới nỗi không thấy ánh sáng này hơn hai mươi phút rồi, dưới cái lạnh của tháng mười một, đó gần như là một kì tích.

- Tôi nghĩ là... chúng ta tới rồi! - Cậu chàng chỉ tay về phía cuối con đường.

Một căn nhà gỗ nhỏ hiện ra phía cuối con đường tựa như một ánh sáng lóe lên giữa đêm tối. Bị khoảng không gian um tùm cây cỏ xung quanh bao bọc, Funo thật chẳng hiểu nổi tại sao người ta có thể xây nên được nó, mà cũng chẳng biết là ai có thể muốn xây một căn nhà ở chỗ này. Giống như là nó đã ở đây lâu lắm rồi. Mái ngói bên trên hình như vừa được lợp lại vì trông nó khác hẳn với phần nền gỗ còn lại của toàn kiến trúc. Bé nhỏ nhưng hiệu quả.

Sau một hồi nhìn ngắm, cô nàng mới nhận ra rằng đây đã là cuối con đường mà họ đi. Một ngõ cụt. Cứ như là chủ nhân căn nhà muốn tạo ra con đường này chỉ để dẫn tới nhà họ vậy, trên suốt chặng đường mà họ phải đi xe lại trong một gara để vào đây không có bất kỳ một lối rẽ nào. Một con đường mòn duy nhất! Thật không thể tưởng tượng được ra người mà cô sẽ nói chuyện là một người như thế nào!

Hatsune gõ cửa. Cánh cửa gỗ rắn chắc như muốn bật lại những cú gõ của chàng ca sĩ thần tượng. Rốt cuộc cũng có người mở cửa.

Một cậu chàng trông trẻ tuổi Hatsune và có gương mặt gầy, khá phù hợp với dáng vẻ của một người đi ở ẩn trong một ngôi nhà như trong phim kinh dị này. Trong ánh sáng mờ mờ khi bị cây cỏ che phủ và bầu không khí lơ lửng này, thật là khó nhận ra là ở đây có chút kĩ xảo nào hay không. Cũng có lý do mà cô thấy cậu chàng vừa ra mở cửa cho mình có chút giống một nhân vật lúc nào cũng đầy một mối trong một phim kinh dị mà cô từng coi. Và sau đó bị ám ảnh những mấy ngày liền.

- Chào hai người! Tôi cứ sợ là hai người không tìm ra được nơi này! - Cậu ta có vẻ cũng biết cuộc sống của mình khiến người ta hiểu kì tới mức nào. - Hai người vào nhà đi!

Bầu không khí trong nhà thật sự khác hẳn, hơi ấm từ lò sưởi lan rộng ra tới tận cửa. Nội thất bên trong căn nhà gỗ được đặt khít nhau tới nỗi khiến người ta cảm thấy ngạt thở thay cho những thứ đồ vật vô tri kia. Trên các giá, sách cũng được xếp vô cùng ngăn nắp và dường như không có nổi một chỗ trống để chen một hạt bụi vào giữa chúng. Và căn nhà chỉ có một gian duy nhất, đó chính là gian họ vừa bước vào. Thật không thể đoán được là cậu ta làm nghề gì khi cậu ta làm việc ở một nơi tách bạch và kì lạ như vậy. Cứ như cô nàng vừa bước vào căn phòng của những ông già kể chuyện cổ tích vậy.

Bị ngập trong ánh sáng vàng bao phủ toàn bộ căn nhà nhỏ, Funo thấy có chút choáng váng. Tại cô đi nhiều quá chăng?

- Hai người vất vả rồi! Tôi đã định sẽ không tiếp mọi người ở đây nhưng tại người ta vừa giao hàng tới, nếu không làm ngay thì chúng sẽ hỏng mất! - Cậu chàng dụi mắt cố che giấu sự mệt mỏi của mình rồi kéo những chiếc ghế bị xếp vào một góc gần ra chút đỉnh để họ có chỗ ngồi.

- Cậu đang nói tới “chúng” à? - Hatsune chỉ tay vào những thùng trông như chỉ vừa được khai, một số trong số chúng vẫn còn nguyên keo.

Funo ngồi xuống chiếc ghế đệm bọc một lớp vải mang họa tiết thổ dân, chiếc bàn và ba chỗ ngồi vừa được dẫn ra dường như đã chiếm hết khoảng không duy nhất của căn nhà ở ngay trước lò sưởi. Không biết có phải do tiếp xúc quá đột ngột với hơi ấm hay không mà cô thấy cơ thể mình trở nên lạnh lẽo một cách bất thường. Funo tự trấn an rằng một chút nữa sẽ hết thôi. Cũng đã mò tới tận đây, cô thật lòng hi vọng không phải là công cốc!

- Ủhm! - Anh chàng mỉm cười với Funo khi đặt nước xuống chiếc bàn nhỏ, Dehiki cũng ngồi xuống sau một hồi đi lòng vòng tham quan căn nhà. - Thật là thứ lỗi cho tôi vì sự bất tiện này nhé!

- Không sao! - Cô nàng nhận lấy ly nước và mỉm cười đáp trả lại. - Chúng ta vào vấn đề chính nhé!

- Vâng! Tôi cũng rất tò mò! Tôi là Kaitou Sato, bạn hồi cấp ba của Dehiki! Tôi cũng nghĩ là có vấn đề gì đó khiến cậu ta tìm tới chỗ mình!

- Vâng! Tôi là Funo Kawahachi. Thật ra là tôi muốn thử tìm hiểu xem một vấn đề! Cậu có thể giúp tôi xác định một con tem có thể tới từ đâu không? - Vừa nói Funo vừa rút từ trong chiếc túi của mình ra cái phong bì thư của anh mình, nhưng cô đã để lá thư lại nhà.

- À! Vấn đề của cô là vậy à! - Cậu chàng Sato nhận lấy cái phong bì rồi trầm ngâm xem xét. - Tôi thật lòng không muốn tò mò quá về chuyện của cô nhưng tại sao cô muốn làm thế vậy!

- Cậu nói như thế là tò mò quá rồi đấy!

Thậm chí cô nàng không cho cậu chàng tội nghiệp tới một cơ hội. Funo không muốn nói cho bất kì ai về chuyện này, nó hơi bất thường và cô muốn xác thực chuyện bất thường đó, theo dõi dấu tem kì lạ này chính là hướng đi duy nhất!

- Phải rồi! - Cô đề thêm. - Bức thư này được gửi tới từ Hoa Hồng Vàng nhưng dường như con tem ấy không phải tới từ đó thì phải, tôi không phải người quá am hiểu về chúng!

- Vậy cô muốn biết thực sự con tem này tới từ đâu à? - Vừa nói, Sato vừa bước tới một trong số các giá sách, phải khó khăn lắm cậu mới có thể lôi ra được một cuốn. Trông như đó là cuốn mới nhất được đặt vào vị trí ấy.

- Có thể là vậy! - Tới tận khi ấy, cô mới biết rằng mấy cuốn sách nặng trĩu bị chèn ép trên giá không phải là sách mà là những cuốn lưu giữ tem.

- Vậy tôi có thể nhận được gì từ chuyện này!

- Tôi vẫn chưa nghĩ tới nhưng mà cậu muốn gì tôi sẽ cố gắng! Thật ra tôi không biết cậu làm được không nhưng cái tôi muốn chính là không biết cậu có thể tìm ra được bức thư này đã từng đi qua bưu điện nào không!

- Ý cô là nó đã được gửi từ đâu ấy hả?

- Tôi nghĩ tôi là vậy!

- Này, sao cô nói chuyện nghe mơ hồ quá vậy! - Chàng ca sĩ im lặng nãy giờ mới chịu lên tiếng. - Nói cụ thể hơn đi chứ?! Sao tự nhiên chủ tịch cả một thương hiệu như cô lại muốn theo dấu tem của một lá thư làm gì!

- Chủ tịch thương hiệu? - Cậu chàng đang mỳ mề nghiền cứu gì đó từ cái cuốn lưu trữ tem khá ngạc nhiên. - Cô ấy sao? - Cậu ta đánh mắt về phía Funo.

- Cậu là đồ gà mờ mà! - Hatsune nháp một ngụm trà nóng trước khi trả lời bạn mình, mắt cậu cứ dán vào một lô tem vừa vớ được từ trong mấy thùng vừa được chuyển tới - Dandelion, là thương hiệu tờ đang quảng bá ấy!

Vừa nói chàng ca sĩ vừa chỉ vào một hình thêu hoa bồ công anh bé xíu trên cánh tay áo của mình. Cậu chàng kia mất một lúc để hiểu ra vấn đề, nhưng rồi cậu cũng gật gù và tiếp tục quay lại với công việc xem xét con tem bé xíu trên tấm phong bì.

- Có vẻ như là... - Cuối cùng cậu cũng đưa ra kết luận. - Cô đoán đúng rồi đấy! Cô Kawahachi này, hình như cô nghi ngờ có ai đó giả mạo bức thư này nhỉ? Rõ ràng người đó rất khéo léo khi chọn con tem này. Về mặt hình thức thì con tem đúng là “hàng chính hãng” đấy, nhưng như cô nói, nó không phải là loại tem gửi quốc tế.

- Vậy có manh mối nào nữa không? - Funo nín thở chờ đợi.

- Tớ xem với được không? - Cậu ca sĩ chồm lên nhìn qua tay bạn mình. Nhưng bỗng cậu giật mình khi nhìn thấy nó.

- Phán rằng bên ngoài quá dày! - Sato soi con tem dưới một cái kính hiển vi.

Nó là một con tem giả!

*

- Ủm...

- Ủm...

- Vậy ý cậu là tới tận bây giờ mọi thứ vẫn không tiến triển gì à? - Hina mở miệng, vô thưởng vô phạt.

- Nếu đã có tiến triển thì tớ không cần thiết phải gọi cậu ra đây! - Chàng “Hoàng tử” rõ ràng đang tuyệt vọng.

- Không phải trưa nay cậu còn mạnh miệng lắm à?

- Đó không phải là vấn đề bây giờ!

- Cậu không cần phải cầu với tôi, chẳng có lợi ích gì cả!

Thế rồi cả hai lại im lặng. Bầu không gian có chút ảm thấp của nhà hàng đồng quê như đang trút thêm gánh nặng lên tâm trí họ. Kế hoạch của cậu hoàng tử trung học bắt đầu chưa được bao lâu mà dường như có nguy cơ phá sản quá cao. Hajime đã quá sợ xuất khi nghĩ rằng cô bạn thân của mình là một cô gái như bao cô gái khác. Một lớp trưởng như cô ấy không phải loại người có thể để lộ ra cảm xúc của mình một cách dễ dàng như vậy. Cậu cần phải làm mạnh tay hơn!

Trong khi đó, Hinaki dường như thấy được điều này trước cả khi chuyện nhảm nhí này bắt đầu. Cậu ta sẽ không thắng nhanh như vậy, mà cũng sẽ không bao giờ có cơ hội thắng cũng nên.

Hina bức mình không đụng tới món lẩu trên bàn, cô cảm thấy mình đang làm những chuyện chẳng đâu vô đâu trong khi tới tận bây giờ cô vẫn chưa thể liên lạc được với Miwahi. Điện thoại vẫn không có chút tín hiệu trả lời nào. Nhưng quan trọng hơn hết thì vẫn là phải tìm cách đối phó với tên cận vệ đáng chết của mình. Thà đừng để cô biết chứ bây giờ thì chuyện này không hề dễ dàng chút nào, cô cảm giác như mình đang bị quan sát ở khắp mọi nơi. Cô nhất định phải tìm cách nào đó để tống cậu ta đi!

Nhưng vừa nhắc tới thì thấy cậu ta bước ra từ sau tấm màn ngăn giữa nhà bếp và khu vực tiếp khách. Sau giờ học thì cậu ta làm việc ở đây. Nếu không phải tại cậu “Hoàng tử” thì cô không đời nào bước vào đây.

- Tôi mang thức ăn kèm tới ạ! - Cậu chàng bung một khay toàn những đĩa nhỏ đựng thức ăn kèm với lẩu và gia vị ra.

Có điều, cũng vào lúc đó, cậu ta dúi vào tay cô một mảnh giấy nhỏ.

*

- Này! Cậu có thấy ai là cận vệ mà muốn gọi chủ nhân ra lúc nào thì gọi không hả? - Đang lúc bức bối nhiều chuyện thiệt là cái chàng cận vệ không biết phép tắc này đang làm cô phát cáu.

- Xin lỗi Người! Nhưng mà chuyện này thực sự không hay chút nào cả! - Cậu cận vệ vẫn giữ vẻ mặt tỉnh bơ.

Cả hai đang đứng phía sau nhà hàng, con ngõ nhỏ dường như không đủ để cậu chàng giữ được khoảng cách mười mét như thỏa thuận, cậu đành đứng gần hơn miễn là không khiến Hina nhận ra được. Cậu cũng đã khoác thêm áo cho cô bởi vì đứng ở giữa trời đông như thế này sẽ không tốt cho sức khỏe tí nào. Coi như cậu đã hoàn thành xong nhiệm vụ một cách xuất sắc rồi!

Có điều, trông chủ nhân của cậu vẫn không có tí gì là hài lòng.

- Thật ra tôi nghĩ cũng đúng lúc lắm! - Hina lên tiếng. - Tôi đã nghĩ tới việc chúng ta sẽ có thêm một vài điều khoản nữa!

- Là gì thế ạ?

- Cậu không báo cáo gì về chuyện tôi có bạn trai đấy chứ? - Cho dù là có chậm trễ thì cô vẫn phải giải quyết chuyện này.

- Sự an toàn của cậu mới là điều tớ phải báo cáo, chứ không phải chuyện đời tư của cậu!

- Nhưng cậu sẽ vẫn báo cáo đúng không? - Hina giằng từng tiếng một, muốn cậu ta hiểu rằng chuyện cậu ta đang chen vào cuộc sống của cô không hay chút nào cả.

- Hình như chúng ta đang cùng muốn nói tới một chuyện đấy! Tớ không muốn xen vào cuộc sống của cậu vì đây chỉ là nhiệm vụ. Nhưng cậu nghĩ thế nào khi Hoàng hậu biết được chuyện cậu lại hẹn hò đùa giỡn với người khác như vậy?! Thật ra thì tớ nghĩ có rất nhiều cách để hưởng thụ cuộc sống của một nữ sinh bình thường hơn là cậu nghĩ đấy! Nếu cậu muốn tớ rất vui lòng chỉ dẫn cho cậu!

- Cậu nghĩ cậu đang nói gì vậy? Hẹn hò đùa giỡn?

- Đó không phải vấn đề của cậu sao? Cậu tưởng tình yêu sét đánh có thật à?! Đó chỉ là ảo tưởng của một người lần đầu tiên biết tới mọi thứ mà thôi! Giống như khi người ta tưởng nhầm...

Thậm chí chàng cận vệ còn chưa nói hết câu thì cậu đã cảm nhận một cơn đau, với cậu thì nó không khác gì một cơn gió rất buốt, lướt qua mặt mình.

Hina cảm thấy như mình thực sự chẳng là gì cả. Cô làm gì để một người chẳng có tí quyền hành như kẻ này hạ nhục như thế? Trái tim cô bị rạch nát khi cậu ta xem cô không hơn một đứa con nít vừa mới chập chững vào lớp một. Đối với cậu ta thì một công chúa thật sự như cô không khác nào một con rối trong tay người khác, một người luôn ảo tưởng về một thế giới toàn màu hồng. Cô chính là một nàng công chúa mộng mơ không hơn, cô chỉ là đang làm ra vẻ như mình là người lớn, đang làm ra vẻ như mình biết mọi thứ về thế giới, hiểu rõ bản chất của nó và muốn tự tay mình vẽ ra một thế giới nhiều hơn nữa, nhiều màu hồng hơn nữa mà thôi!

Yuki đặt tay lên chỗ cái tát. Con đau không là gì cả nhưng cậu dường như cũng đang cảm nhận được nỗi đau đang giằng xé trái tim bé nhỏ của nàng công chúa. Cậu có quyền gì để nói như vậy? Nếu như Hinaki tức điên lên thì cậu chỉ có còn đường chết! Quan trọng hơn hết, cậu đã xem thường cô. Giương mặt của Hina đang mờ đi trước mắt cậu, bởi những cơn gió lạnh lẽo vô tình đang rít qua các khe hở giữa những mái nhà lỏng lẻo. Khoảng cách giữa họ được rút ngắn chỉ còn một bước chân, thậm chí chỉ cần đưa tay ra cậu cũng có thể chạm vào cô. Vậy mà không hiểu sao cậu lại thấy mọi thứ xa

xăm đến vậy!

- Đó không phải là chuyện của cậu! Cậu không cần xen vào! Tôi có thể đuổi cậu ngay ngày mai!

Công chúa nhỏ chỉ nói có thể rồi bước vào bên trong, không quên phủ phàng quăng trở lại nền đất lạnh cái áo mà Takahashi đã khoác cho mình.

Cậu chàng cần vệ nói mà không hề suy nghĩ. Cậu chưa bao giờ hối hận về những điều mình đã nói như vậy. Cuộc đời cậu phụ thuộc cả vào khả năng làm chủ tình thế và cảm xúc của người khác, vì vậy cậu mới có được vị trí như ngày hôm nay. Thế mà cậu thật không ngờ mình lại có thể không kềm chế thốt ra một điều ngu ngốc như vậy!

Bởi vì cậu tin rằng tình yêu sét đánh là có thật...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Mấy cô nàng trò chuyện rôm rả trong nhà vệ sinh làm cho Miwahi mỗi lúc một cảm thấy hồi hộp. Thật là kì lạ khi mà tới tận giây phút này cô nàng mới thấy hồi hộp! Sau cả một ngày đi loanh quanh trong khu trò chơi trung tâm lớn nhất thành phố - Khu giải trí liên hợp Tsugini - cùng với thần tượng trong mơ của mình, tới tận bây giờ cô mới cảm thấy được rằng đây rõ ràng là một buổi hẹn hò. Cô và Kawahachi cùng chơi trò chơi, ăn kẹo bông gòn, thưởng thức cốc tai via hè, dường như cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày nào đó mình sẽ được nhìn thấy một Kawahachi “chân thật” đến như vậy.

Cuối cùng, sau khi đã cố gắng thông tư tưởng cô nàng mới dám bước ra khỏi nhà vệ sinh, mấy cô gái kia vẫn đang vui vẻ trò chuyện và tranh thủ dặm lại lớp trang điểm trên mặt mình. Thực lòng, vào một thời điểm trọng đại như thế này thì Miwahi cũng không muốn mình xoàng xĩnh đi bên cạnh một người đặc biệt như Kawahachi.

- Sao lâu thế? Bụng em ổn không? - Cậu ca sĩ lo lắng hỏi khi thấy cô nàng mò về chỗ ngồi mặc dù vẫn ăn kem tinh bơ. Cả một quảng trường rộng lớn của khu vui chơi đã được dùng để dựng một sân khấu ca nhạc. Và bây giờ thì nó sắp chật kín người.

Kể ra thì việc hai ca sĩ đi xem một buổi biểu diễn miễn phí cũng hơi lạ lùng. Tuy vậy nhưng cậu chàng không cảm thấy buổi biểu diễn này tầm thường, nó đã trở nên đặc biệt hơn bao giờ hết, giống như sự đặc biệt của cái ngày hôm nay vậy!

- Em nghĩ là mình không sao rồi! - Mặt cô nàng bệt ra vì hình như bụng cô đã bắt đầu biểu tình sau một ngày ăn uống vô độ.

- Trông không có vẻ gì là như vậy cả! - Kawahachi nhăn mặt phủ nhận.

- Nếu mà chuyên viên dinh dưỡng của em mà biết em ăn uống như thế nào ngày hôm nay chắc là cô ấy sẽ giết em chết mất! - Vừa nói cô vừa tưởng tượng ra trong đầu cảnh tượng người phụ nữ được coi là chuẩn mực của cái đẹp ấy, với cái váy bó và áo vest ôm tôn dáng, sẽ nổi xung thiên lên là cô đã muốn rừng mình.

- Cũng đúng nhỉ? - Cậu chàng phá ra cười, cả hai đang tưởng tượng ra cùng một hình ảnh. - Cô ấy là người đáng sợ nhất công ty đấy! Ngay cả chủ tịch cũng từng bị cô ấy cảnh cáo!

- Nhưng không phải là chị make up của anh mới là người đáng sợ sao? Chị ấy sẽ không vui nếu như anh cứ đi bang bang như cả ngày hôm nay mà không quan tâm gì tới da dẻ mình!

- Chị Yuu cứ nhắc tôi mãi về chuyện lão hóa da. Chẳng lẽ tôi già tới mức đó sao? - Tiếng ầm ầm khi chương trình chuẩn bị bắt đầu làm cho họ đang phải cố gắng nói lớn hơn.

- Không có đâu! Mọi người có xem anh già đi nữa thì với em anh... còn già hơn cả như vậy nữa kia!

- Em nghĩ em là ai mà có thể nói một người cả đời dùng bộ mặt mình để sống rằng họ già hả?!

- A...

Cậu chàng nhăn cả cây kem đang ăn dở trên tay vào mặt cô nhóc tội nghiệp không thể phản kháng. Cứ như vậy, cậu mỉm cười mà không hề nhận ra mình đang vui vẻ tới mức nào. Quên mất cả bản thân vẫn luôn giữ cho mình một vẻ điềm tĩnh chín chắn. Cậu đứng là người như vậy, nhưng không phải hôm nay.

Chương trình phục vụ ca nhạc của khu giải trí đã bắt đầu từ bao giờ mà họ không hề chú ý tới. Một nhóm nhạc nữ đồng thành viên đang nhảy hết mình trên sân khấu, mọi người ai nấy đều thấy phấn khích, họ là một trong những nhóm nhạc quốc dân tạo nên một làn sóng fan hâm mộ trải dài và rộng khắp nhiều quốc gia. Rất tiếc khi phải nói rằng Kawahachi không mấy vui vẻ khi phải gặp họ ở đây. Không phải vì cậu chàng là con người chỉ biết tới mỗi mình mình, tới mỗi dòng nhạc mà mình theo đuổi bấy lâu nay mà không muốn quan tâm tới thị trường. Chỉ là cô ta đang ở đó, Hatsune đang ở trên sân khấu!

Vậy mà cậu cứ tưởng nhóm của cô ta sẽ không bao giờ tham gia mấy buổi buổi diễn “quên” như thế này. Có vẻ như công ty của cô ta đang tuột dốc thê thảm thật, đó cũng là nguyên do mà chủ tịch của cậu muốn cậu tiếp tục kéo dài mối quan hệ đẹp đẽ nhưng hào huyền kia.

Khi cậu liếc nhìn sang Joudouki, cậu cảm thấy sự yên lặng đến đáng sợ đang bao trùm lấy cô nhóc. Cậu biết rằng cô nàng này chẳng hề ảnh hưởng gì tới chuyện cậu có bạn gái cả vì cô ấy có phải fan của cậu đâu! Thế nên cậu mới tò mò cái thái độ kia.

- Sao vậy? - Cậu ghé sát vào tai Miwahi rồi nói lớn mới mong át được tiếng nhạc, tiếng trống nện thùng thình trên sân khấu.

- Dạ? - Cô nhóc như giật mình đáp lại như một phản ứng tự nhiên.

- Em không sao chứ?! Mặt em sao thế kia!

- Chắc là tại chứng khó tiêu thôi ạ!

- Không sao chứ? Trông em buồn nhiều hơn đấy! Em đang suy nghĩ cái gì vậy?

- Chúng ta tới nơi khác nói chuyện được không? Ở đây ồn ào quá!

*

- Vậy...

- Em nghĩ chỉ là những suy nghĩ vu vơ thôi thì không nên làm phiền tới anh... - Miwahi cuối cùng cũng bị cậu chàng ca sĩ lôi ra một nơi vắng vẻ, một băng ghế nằm đâu đó trong khu giải trí, nơi mà người ta vì bận tập trung vào buổi biểu diễn miễn phí kia nên không chú ý tới họ.

- Tôi không nghĩ nhiều tới như vậy, nhưng em đừng giả vờ như mình quên nhé! Như đã hứa, em sẽ phải dùng cảm xúc của mình vào nhiều mục đích khác nhau đấy, nên tốt hơn là em nên thành thật trước khi tôi khơi ra!

Các buổi học của cả hai dường như vẫn như những ngày đầu khi Miwahi mới biết tới thế giới đằng sau ánh hào quang. Kawahachi không bắt cô phải hát thật hay mà là hát bằng cả trái tim mình, nhưng ban đầu cô không tỏ ra về gì là mình có khả năng truyền tải cảm xúc tốt. Thậm chí cô rất ít nói và đến cách chia sẻ vấn đề của mình cô còn làm không tốt chứ đừng nói gì đến việc truyền tải cảm xúc tới nhiều người như vậy. Bởi thế cả hai nhất trí là cô sẽ phải chia sẻ cảm xúc của mình cho cậu cho dù là chuyện nhỏ nhặt thế nào chẳng nữa. Các buổi học bắt đầu bằng những vấn đề và kết thúc bằng những vấn đề như vậy! Có điều Miwahi không nghĩ rằng chuyện đó kéo dài tới tận bây giờ như vậy, sau bốn tháng thì cô nghĩ việc nắm được tâm trạng bài hát của cô cũng đã tiến triển rồi nhưng những buổi học thì vẫn không kết thúc. Bây giờ, xen lẫn với những buổi học thanh nhạc chính thức với giáo viên, cô vẫn phải chia sẻ mọi thứ cho thân tượng mình một cách vô điều kiện.

- Em thật lòng không nghĩ rằng anh sẽ thích vấn đề này!

Tuy vậy, có vẻ như Kawahachi nghĩ rằng mình biết con bé sắp nói gì.

- Khi em nhìn thấy cô ấy trên sân khấu, em đã nghĩ tới anh! Em không biết anh nghĩ gì mỗi khi đối diện với cô ấy nhưng em cảm thấy như mình không thể không nghĩ về... ừm, em biết là em không nên nói!

- Ý em là gì?

- ... - Miwahi nhìn cậu chàng và cố gắng lục lọi trong đầu từ ngữ nào đó có thể khiến cô né tránh được “tội trạng” của mình. Nhưng không có, như đã hứa, điều khoản bắt buộc của những buổi học kiểu này, cô phải nói thật. - Chỉ là vô tình thôi, em biết được chuyện về... mối tình đầu của anh!

Đồng tử trong mắt Kawahachi dần rộng ra. Và cậu biết rõ chuyện đó, cậu không trốn tránh nhưng chỉ hi vọng rằng Joudouki không nhận ra. Bản thân cậu cũng không tin được điều mà cô nhóc vừa nói ra.

- Em vừa nói gì thế?

- Em xin lỗi! Nhưng buổi học này chỉ là dành cho em thôi nên anh không nói ra cũng không sao cả! - Miwahi gập người, cúi đầu nhận tội và thầm mong cậu chàng không nổi giận. Nói thật thì từ khi gặp mặt, cô chưa bao giờ thấy Kawahachi nổi giận nhưng cô vẫn rất sợ mỗi khi nhìn thấy cậu như vậy, ít nhất là trên tivi.

- Này! Em sao vậy? Tôi có nói gì đâu! Tôi chỉ thắc mắc về cảm xúc của em thôi!

- Vậy là không sao ạ?

- Cứ nói đi! Những gì em nghĩ...

- Thật ra, em thật sự rất khâm phục cô gái ấy, cô gái mà anh từng yêu ấy! Ngay cả bản thân em cũng nghĩ rằng chắc là cô ấy phải đặc biệt lắm, một người như vậy! Bởi thế, khi nhìn anh phải giả vờ hẹn hò với một người khác em lại nghĩ không biết liệu anh có từng yêu một ai đó khác hay không? Ngoài trừ cô ấy ra, liệu anh có phải dẫn vật mỗi khi nhìn thấy hình ảnh mình và chị ca sĩ kia trên mặt báo không? Có vẻ nghe hơi ngớ ngẩn nhưng em tự nhiên cảm thấy đau...

Đang nói thì bỗng dừng cô nàng ngừng lại. Nếu tiếp tục nói, cô lo sợ rằng không biết liệu bản thân mình có thể giữ được bí mật của chính mình hay không. Không phải là cô muốn nói nó ra cho nhẹ người mà cô sợ một lúc nào đó cô sẽ lỡ mồm nói ra chuyện đó, cô có thể nói cho Kawahachi nghe mọi cảm xúc của mình đúng như lời hứa về mấy buổi học nhưng cô không thể để cho cậu biết được cảm xúc thật sự của mình. Bí mật quan trọng nhất của cô!

- Em nói vậy không có nghĩa là bắt anh trả lời hết mấy câu hỏi ấy đâu! Thực ra nếu có thực sự hỏi thì em cũng không nghĩ là anh sẽ trả lời! - Cô nói tiếp và lảng tránh vấn đề của chính mình và do chính mình khơi ra.

- Tôi đương nhiên là sẽ không trả lời rồi! - Kawahachi xác nhận. - Nhưng khi nói vậy, không phải là em đang đặt mình ở cương vị của tôi đấy chứ?

- Em đâu thể hiểu được anh nghĩ gì chứ!? Em chỉ là một đứa thích làm to chuyện lên thôi! Anh không cần quan tâm tới chuyện đó làm gì đâu! - Vừa nói Miwahi vừa dậm đứng dậy. - Chúng ta có nên quay trở lại buổi biểu diễn không?

Nhưng chàng ca sĩ đã giữ tay cô lại.

- Trả lời đi!

- Em... thật sự không biết! Em chỉ tự hỏi không biết anh có bao giờ cảm thấy giống em hay không thôi! Bởi vì nếu em là anh, em sẽ đau chết đi được!

Kawahachi hoàn toàn bị đánh gục. Khi Joudouki quay lại nhìn cậu, hai hàng nước mắt cô đã chảy dài. Cậu tự hỏi tại sao cô lại tự dằn vặt bản thân, tự mình đau khổ bởi vấn đề của người khác? Làm thế nào cô biết được cậu đã đau đớn như thế nào? Đúng vậy, cô không biết, chính cô nhóc cũng đã nói như vậy, nhưng cô cũng không biết những gì cô đang chịu đựng cũng chính là những gì cậu đã chịu đựng bao nhiêu năm qua.

- Sao em lại khóc chứ? - Cậu kéo tay Miwahi ngồi xuống rồi tìm khăn tay. - Đó đâu phải là chuyện của em?

- Em đúng là một con ngớ ngẩn mà! Đúng vậy, chuyện đó mắc mớ gì tới em chứ?! - Cô nàng vẫn khóc khi cậu cố lau nước mắt cho cô.

- Nín đi!

- Anh nói gì chứ! Chính anh buộc em khơi ra còn gì!

- Này, nếu em không nói ra thì em định chịu đựng như vậy à? Em sẽ khóc một mình vì một chuyện không liên quan tới mình à?

- Ai nói là không liên quan chứ! Anh là thầy của em còn gì!?

- Được rồi! Không sao mà! - Kawahachi kéo cô gái nhỏ vào lòng mình.

Cậu cảm thấy cô ấy thật sự quá bé nhỏ, như thể cô ấy không hề thay đổi gì từ hồi mười lăm tuổi.

*

Khi sự lo lắng của Hina dành cho bạn mình đã đạt tới giới hạn thì cũng là lúc có tiếng động cơ xe vang lên ngoài cổng. Công chúa nhỏ vội vàng xông thẳng ra ngoài mà không thèm mặc thêm áo hay gì.

- Cậu không sao chứ, Miwahi? - Vừa hỏi cô nàng vừa tra khóa vào cái ổ to khủng khiếp để mở cửa cổng.

- Hinaki!? - Cô nàng cùng nhà cũng có vẻ thấy hơi lỗi. - Xin lỗi cậu nhé! Vì biến mất cả ngày hôm nay!

- Trời ạ! - Hina ôm chầm lấy bạn mình. - Cậu không sao cả!

- Tớ xin lỗi, từ tối hôm qua điện thoại tớ đã hết pin nhưng khi phát hiện ra thì tớ không còn gì để sạc cho nó cả! - Cô nàng nói rồi liếc nhìn về phía Kawahachi đang đi vòng qua xe để tới chỗ hai cô gái.

- Tôi xin lỗi! Là lỗi của tôi!

- Anh đi cùng cậu ấy cả ngày hôm nay sao? - Cô gái nhỏ từ lo lắng và tò mò chuyển thành ngạc nhiên chỉ sau vài giây. - Hai người đi đâu à?

- À! Cái đó...

- Vì tôi thấy tâm trạng không tốt nên muốn cùng ai đó ra ngoài thôi! Thật là không nghĩ tới chuyện em lo lắng như vậy!

- Hai người đi đâu đấy?! - Hina hỏi Miwahi nhưng nghe giống như đang chất vấn chàng ca sĩ hơn.

- À! Anh ấy có thể về được không? Trời lạnh thế này mà cậu cũng không mặc áo khoác nữa...

*

Quảng đường từ hành lang nối khu vực nhà hành chính dành cho giáo viên với khu vực lớp học tới “vùng an toàn” - theo ngôn ngữ của những học sinh

không ưa cái thời tiết dờ dờ ương ương này gọi - dường như sắp trở thành một cái tủ lạnh ngoại hạng. Hina phải khum người lại và cố nép vào người Miwahi đang đi bên cạnh mới mong là bản thân sẽ không đầu hàng cái rét buốt đến tột người này. Chút hơi ấm từ cô bạn nhỏ cũng không làm cô hài lòng cho lắm.

- Bây giờ mới hơn tám giờ một chút thôi mà, cậu không thể cứ co rút vào người tởm như vậy, trời cũng không thể ấm lên được đâu! - Miwahi cố trấn an cô nàng bị hội chứng ám ảnh thời tiết kia.

- Này, cậu không thấy việc đi bên ngoài vào lúc này nghe rất bất khả thi sao?!

- Nhưng vì cô nhờ tớ đi lấy giấy tờ mà, cũng đâu còn cách nào khác. Ai bảo cậu đi theo làm gì chứ?!

- Nếu tớ không đi với cậu thì thậm chí ở trong lớp còn tệ hơn ấy chứ?

- Chuyện gì vậy?

- “Hoàng tử” đang phát khùng lên rồi! Cậu ta muốn thể hiện tình cảm một cách mãnh liệt hơn nữa, cậu ta muốn theo tớ ở mọi nơi. Nếu như tớ không trốn nhanh thì cậu ta cũng sẽ tìm tới thôi! Như vậy càng phức tạp hơn nữa. Chuyện đã vốn phức tạp như vậy rồi mà còn...

- Cái gì phức tạp? Không phải chính cậu đắm đầu vào nó sao? - Miwahi nhăn mặt vì biết Hina không thích nhắc tới chuyện đó, nhưng biết sao được, tình hình này cũng không thể trách ai khác được.

Dĩ nhiên là vì cô không biết mọi chuyện còn phức tạp tới mức nào nữa khi mà chàng cận vệ mới chính là nguyên nhân chính khiến cho Hina phải lo lắng. Công chúa nhỏ mặc dù rất muốn làm cương đề cho cậu ta bỏ cuộc nhưng mà cô cũng không muốn quá liều lĩnh, mẹ cô mà biết được chuyện này thì đúng là không hay chút nào (mà cô nghĩ có khi bà ấy cũng biết rồi, mà khi nghĩ lại thì thấy bà ấy sẽ không để yên nếu biết một chuyện như vậy nên cô lại suy ra là bà ấy chưa biết). Thế nên, một mặt cô vẫn tỏ ra cứng đầu như thể có thể đuổi cậu ta bất cứ lúc nào nhưng một mặt cũng không muốn khiến cho cậu ta có nhiều hơn lí do để mà tỏ cáo cô.

Vấn đề nằm ở đó. Cô bị kẹp chặt bởi quyết định không chín chắn của mình, một quyết định non nớt khi cô hề lường trước được những nguy cơ tiềm ẩn. Chẳng hạn như cô đã hoàn toàn quên mất rằng có thể - cho dù không phải là Takahashi đi chăng nữa - thì vẫn còn nhiều cận vệ khác theo dõi cô.

- Này! - Tự nhiên Miwa dừng chân hẳn lại rồi nhìn về phía xa xăm nào đó phía bên kia khuôn viên trường.

Hinaki cũng tò mò nhìn theo nhưng bây giờ đang là giờ nghỉ nên không biết được là cô bạn cùng nhà cô đang nhìn ai. Cho tới tận khi cô nhìn Miwahi nheo mắt lại xem xét.

- Có ai đó không phải là học sinh đang ở đó đúng không? Ngay bên cạnh cô bạn lớp trưởng ấy!?

Cô nàng chỉ tay về phía ừm, người mà Hina không muốn phải đụng mặt nhất - cô nàng lớp trưởng lớp 2 - 5 - đang nói chuyện với ai đó, mà đúng như Miwa nói, không phải là học sinh trong trường. Người đó cầm trên tay giấy bút và cổ đeo máy ảnh. Cả hai nhanh chóng nhận ra: phóng viên!

Cô bạn kia thì sau khi nghe người đó nói một hồi cũng quyết định ngó quanh quất quanh sân trường rồi chỉ về hướng tòa nhà hành chính mà cả hai vừa mới rời khỏi.

Đó là trước khi họ phát hiện ra cả hai đang đứng trên hành lang.

- Không hay rồi! - Bỗng dưng Miwahi kêu lên rồi kéo tay Hina chạy một mạch, không lời giải thích.

- Chuyện gì vậy? - Công chúa nhỏ phát hoảng.

- Tớ không biết! Tớ đã được dạy rằng phải tránh càng xa mấy tay phóng viên càng tốt. Nhưng bản thân tớ cũng có linh cảm chẳng lành!

- Chuyện gì cơ chứ?

- Họ có thể là phóng viên mảng giáo dục tới đây viết báo về ngày kỉ niệm thành lập trường thứ năm mươi sáu tới đây, nếu vậy thì không có gì đáng lo cả! Nhưng họ cũng có thể là phóng viên mảng báo chí và...

- Có chuyện gì đó đã xảy ra ở công ty cậu sao? - Bây giờ cô gái nhỏ có thể hiểu được phần nào những thứ đang diễn ra trong đầu Miwahi.

- Phải!

- Và dựa theo cái cách mà cô nàng kia nhìn cậu thì mọi chuyện có vẻ đang nghiêng theo hướng thứ hai?

- Có lẽ!

Bây giờ thì cả hai đã ở trong “vùng an toàn”. Các cô gái cố gắng hình dung trong đầu đã có chuyện gì xảy ra ở HK Hajime Ent. Có thể là ai đó vừa làm rò rỉ thông tin về việc họ đang đào tạo một ca sĩ mới là Miwa? Có thể một trong số ít những bản thu âm ít ỏi của cô đã lọt ra ngoài? Có thể...

Không, không! Cô nàng cố gắng không nghĩ tới nó.

Nhưng rõ ràng trong tình hình này thì dường như những giả thuyết kia nghe không thuyết phục lắm. Chỉ có nó thôi!

Cô nàng ngừng lại giữa hành lang tầng hai - với vô vàn những thứ không hay ho gì vừa mới xuất hiện trong đầu - và nhìn xuống bên dưới. Giờ nghỉ giải lao vẫn chưa kết thúc, tay phóng viên vẫn đứng đó.

*

- Chuyện lớn thật rồi đây! - Hina thật không tin vào mắt mình khi đọc những gì đang tung hoành trên các trang mạng xã hội và báo mạng, cả lá cải lẫn không lá cải.

Tay phóng viên ban nãy chỉ là một khối đầu nho nhỏ, bây giờ thì cả cổng trường đều bị bao vây bởi phóng viên, các bảo vệ phải chặt vật lăm mới giữ cho họ không vào được bên trong khuôn viên trường. Ngay cả thầy hiệu trưởng cũng phải đứng ra giải tán. Nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

Bây giờ tình hình đã thay đổi!

Đã hết giờ nghỉ giải lao nhưng ngay cả học sinh và giáo viên dường như cũng không ai muốn bắt đầu trở lại công việc thường ngày của họ. Tất cả đều nghe ngóng! Từ hành lang vào trong lớp học, có những học sinh trở thành một phóng viên bắt đầu đi cho lớp của mình, đưa những thông tin nóng hổi nhất từ cổng trường tới tận tay bạn học. Làn sóng ấy đang ngày một lớn dần ra. Và khi mà Hinaki và Miwahi phát hiện được chuyện gì đang xảy ra thì có lẽ là cả trường cũng biết cả rồi!

- Tôi phải làm gì bây giờ đây chứ? - Giọng của Miwahi không giống như là người đang khóc, nhưng Hina nghĩ là chắc cũng sắp rồi.

Công chúa nhỏ thấy trong tình huống này mà không khóc thét lên thì mới là lạ ấy! Làm thế quái nào mà cô bạn nhỏ của cô vẫn chưa debut mà đã vướng vào scandal rồi chứ lại?! Thật không thể tin nổi là tối đêm qua cô phóng viên ở khu giải trí ấy, có lẽ là họ theo chân nhóm nhạc của cô nàng kia tới, đã chụp được những bức ảnh nóng "bóng tay" của hai người. Trong khi muốn khui bí mật về một cặp đôi chưa bao giờ hờ hển với báo chí về chuyện hẹn hò đẹp như trong mơ của mình thì lại vô tình vớ được những bức ảnh - tưởng chừng là về - một cặp đôi hoàn hảo như trong mơ khác. Thật là một tấn bi kịch! Thậm chí những bức ảnh đó không chỉ là những bức ảnh thông thường nữa, Kawahachi gần như không hề nhận ra mình bị chụp lén và câu ca sĩ đối xử với cô nhóc cứ như là bạn gái thật ấy. Chuyện này bắt đầu rùm beng lên chỉ trong vòng có ba tiếng đồng hồ kể từ khi nó xuất hiện trên các tranh mạng và diễn đàn.

Ngay cả Hinaki cũng thấy bối rối chứ đừng nói gì tới cô bạn mình. Đối với Miwahi thì coi như chuyện trở thành ca sĩ sẽ mãi mãi trở thành dĩ vãng, nếu như chủ tịch có cách nào thì chưa biết nhưng tương lai gần nhất mà cô nhóc nhìn thấy chính là bị đuổi cổ khỏi công ty. Bản lí lịch sáng bóng và sạch trơn của Kawahachi đã bị cô làm cho lem luốc, đó là chuyện mà chính bản thân cô cũng không thể chấp nhận được. Người ta sẽ phê bình thần tượng của cô, và coi anh ta như một con người không phẩm chất bỏ qua hết mọi cố gắng của anh từ hồi còn là một học sinh cấp ba tới giờ. Hơn hết, ít nhất thì Kawahachi cũng sẽ được yên chứ không như cô, cô sẽ bị mọi người chửi rủa và tẩy chay, không còn bất cứ cơ hội nào để bước chân vào con đường nghệ thuật nữa. Đó chính là dấu chấm hết cho tất cả! Không phải là do cô bị quan mà chính là do bản chất chuyện này chính là như vậy, rồi nó sẽ diễn ra đúng như vậy!

- Được rồi! Nhất định họ phải có cách giải quyết chứ? - Hina đứng thẳng dậy, chân cô sắp tê hết vì ngồi dưới sàn nhà vệ sinh rồi. Không còn cách nào khác, phải trốn khỏi cả giáo viên và học sinh trong trường, cả hai chỉ còn biết chui vào nhà vệ sinh và khóa cửa lại.

- Không có đâu! Cậu tốt hơn là không nên hi vọng!

- Cậu thử gọi cho Kawahachi chưa?

- Chưa!

- Điện thoại cậu đâu? Tôi sẽ gọi! Không thể để cậu cứ trốn ở đây được! Họ phải giải quyết chuyện này chứ?!

- Trong cặp tót! Cậu không nhớ sao? Chúng ta không còn cách nào khác cả, ngoài việc đợi họ bỏ cuộc và rời khỏi đây! - Tình trạng mỗi lúc một xấu đi, Miwa gục đầu vào vai cô bạn mình và khóc như một đứa trẻ.

Vấn đề ở đây là cô đã phải đối mặt với chuyện này quá sớm. Cô tới đây để trở thành ca sĩ, để giúp gia đình mình có được một cuộc sống ấm no và giải quyết số nợ mà bố cô đã phải vào tù để tránh việc chi trả. Vậy mà bây giờ chính vì cái cảm xúc của riêng cô mà mọi thứ hỏng hết!

- Nhất định là sẽ có cách thôi! - Hina cố trấn an cô nàng, nhưng dường như đó là một cố gắng vô vọng.

Mấy tấm ảnh vui vẻ trông như một buổi hẹn hò của họ đang thu hút các cư dân mạng. Thật là công chúa nhỏ không muốn cho Miwa xem những dòng bình luận mà mọi người để lại sau khi xem chúng, thậm chí cô còn nhận ra trong đó có cả một vài người trong lớp cô, một vài lớp khác, và rất nhiều nhân vật mà cô không bao giờ biết tới và cũng không cần phải biết tới. Ai ai như cũng đang muốn bay vào cầu xé hay hành hạ bạn cùng nhà của cô cho hả dạ bởi vì cô đã làm ô uế cặp đôi hoàn hảo nhiệm màu của họ. Mọi người bảo vệ Kawahachi, bảo vệ Hatsune chứ không quan tâm gì tới một cô gái đang phá đám hạnh phúc của người khác. Và cũng không ai muốn tin rằng đó chỉ là hiểu lầm cả! Chuyện này thật tuyệt vời với họ vì họ lại sắp có chuyện để mà tám với nhau, các bạn học của cô sẽ có thêm chuyện mà đề cập đến trong mấy buổi hội hè, sẽ có thêm người để ghét bỏ và tẩy chay. Nghe thật là vui tai quá đi!

Hóa ra đây chính là sự khắc nghiệt của ngành giải trí, và nó không giống như những gì cô đã được xem trên mấy bộ phim thần tượng. Nhất định là không giống rồi!

Trong khi Hinaki cảm thấy nỗi tuyệt vọng đang lan truyền từ cô bạn sang mình thì bỗng dưng cánh cửa nhà vệ sinh rung lên dữ dội. Có ai đó đang phá cửa?!?! Thêm hai đợt rung chuyển nữa, âm thanh đó gần như át hẳn cả tiếng người đang vô cùng rối loạn ngoài cổng trường và khiến Miwa phải ngược mặt dậy.

- Ai... - Nhưng ngay khi Miwa định mở miệng thì Hinaki đã kịp chặn lại.

Cánh cửa lại rung lên và rõ ràng là các bản lề đang bắt đầu lỏng dần ra, trông chúng như không thể chịu nổi tới hai cú đập như vậy nữa. Và đúng như họ đoán, nó ngã rầm xuống trước khi họ đếm nhầm tới mười trong đầu.

- Hai người ổn chứ?

Hina cảm thấy như trút được cả mười cân khi thấy chàng cận vệ đã tìm ra mình. Mặc dù chuyện đó cũng không vui vẻ nhiều nhận gì cho cam.

- Không ai theo cậu tới đây chứ?!

- Theo tin tình báo thì không! - Cậu chàng Miêu tinh nói và bị Hinaki ban cho một cái nhủ mày không hài lòng. Đương nhiên ai mà chẳng biết tin tình báo của quốc gia thì tốt nhưng nó không nên được sử dụng ở đây! Khi mà thân phận của cô vẫn cần được bảo vệ. - Ừm, nhưng hai người không nên cứ ở đây mãi, mọi người đã phát hiện ra sự vắng mặt rất bất bình thường đó rồi đấy! Trong vài phút nữa thì giám thị sẽ xuống mời cả hai lên văn phòng...

- Cậu không thấy tình hình không mấy suông sẻ à? - Cô công chúa nhỏ cất ngang. - Cậu có ý kiến nào khả thi hơn không? Ngoài việc ngồi chờ giám thị tới? Cậu muốn họ nộp cậu ấy cho báo chí chắc?

Có điều, cậu cận vệ chưa kịp trả lời thì điện thoại của Hina đã vang lên.

- Alô?

- Là Takahashi phải không? - Cô nhóc không thể không nhận ra được giọng nói đặc biệt tới cả khi nghe qua bộ lọc điện thoại của chàng ca sĩ.

- Là anh à?

- Tôi không gọi được cho Joudouki?!

- Đương nhiên là không rồi! Bọn em đã phải trốn trong nhà vệ sinh từ khi chuyện này bùng nổ cả ra đấy!

- Được rồi! Tôi cũng hiểu vấn đề mà! Cô ấy đâu rồi!

- Mất tinh thần! Và em không nghĩ cậu ấy sẽ nói được câu nào đâu!

- Chủ tịch cần em ấy tới!

- Mọi chuyện đi quá xa rồi, em biết chứ! Và bây giờ công ty anh định làm gì để cạy cậu ấy ra khỏi sàn nhà vệ sinh nữ đây?

- Takahashi, em cũng nên bình tĩnh lại chứ?! Mọi chuyện chỉ có thể được giải quyết một khi em ấy tới công ty...

- Nhưng trong tình trạng mà phóng viên đang vây quanh như thế này thì không thể?! Các anh chỉ có một lối duy nhất là cửa sau thôi! Em hi vọng cuộc gọi tiếp theo của anh sẽ có chút chất xám của người tình tào hơn!

Cô công chúa cúp máy cái rụp trong cơn bực tức. Chính cô cũng không hiểu nỗi cơn bực tức này từ đâu ra trong khi rõ ràng là cô không hề ghét Kawahachi, thậm chí khá là ấn tượng cậu chàng về bản lí lịch sạch sẽ của một người không bị thế giới hỗn loạn của showbiz làm cho đổ đốn ra. Thế nhưng bây giờ cô gần như sẵn sàng hét vào mặt cậu ta bất cứ khi nào có cơ hội. Hinaki dường như cũng ý thức được rằng chuyện này một phần chính là do cậu ca sĩ gây ra, nếu như cậu ta không xem thường vị trí của mình hiện giờ và ít ra nên suy nghĩ một chút trước khi đưa ra quyết định quan trọng là chia tay cô bạn gái hờ kia như vậy. Bây giờ việc ấy sẽ càng khó khăn hơn và làm tổn thương đến một người vô tội là Miwahi.

- Chúng ta sẽ ra ngoài bằng cổng sau của trường! - Hina thông báo. - Không còn cách nào khác cả!

- Sao chúng ta lại phải rời khỏi đây? - Miwa dường như lại là người ngạc nhiên nhất, cô nàng nói trong cơn nức vì khóc.

- Công ty cần cậu tới, đây là chuyện lớn rồi!

- Bây giờ tới đó thì được gì chứ? Ngoài việc bị chỉ trích? Có khả năng tớ sẽ bị tổng cổ ra khỏi công ty?

- Cho dù là như vậy đi chăng nữa...

- Anh ấy đã nói gì với cậu?

- Đó là tất cả! Và chúng ta phải rời khỏi đây!

*

- Cả hai giải thích chuyện này như thế nào? - Chủ tịch cứ đi đi lại lại trong phòng không yên suốt từ lúc Kawahachi và Miwahi bước vào.

Nhưng đáp lại câu hỏi ấy là một sự im lặng đến đáng sợ. Cả hai nhân vật chính của câu chuyện nghĩ rằng thật ra thì không cần phải giải thích chuyện này cũng rõ ràng rành ra đó rồi. Chỉ là dường như cả hai không ai muốn mở miệng giải thích sự thật mà báo chí đã hiểu lầm.

- Vậy... chúng ta phải làm sao? Đó mới là vấn đề đúng không? - Kawahachi không biết là thái độ bình tĩnh của mình đang khiến cho vị chủ tịch muốn lên tăng xông máu, mặc dù bà ấy chưa bao giờ có tiền sử bệnh tim.

- Cậu nghĩ là chuyện cậu gây ra tầm thường à?

- Đương nhiên không phải vậy! Nhưng chủ tịch không nghĩ đây là lúc giải quyết tốt hơn giải thích sao?

- Này, nếu tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra thì làm sao giải quyết được chứ?

Lần đầu tiên trong suốt hơn một thập kỉ làm việc với chủ tịch, Kawahachi đã cãi lại bà ấy. Chỉ vì một điều mà cậu nghĩ rằng bà ấy sẽ nghĩ giống như cậu, cậu cứ đinh ninh rằng bà ấy luôn tin tưởng cậu, bà biết chuyện gì đã xảy ra và vấn đề duy nhất phải giải quyết ở đây chính là cánh báo chí. Thế nhưng cậu đã lầm? Chủ tịch muốn biết sự thật, bà ấy thay đổi hay là vấn đề này khiến bà ấy thay đổi? Mà cho dù thế nào đi chăng nữa thì rõ ràng là bà ấy đã nghi ngờ chuyện báo chí đang phao tin là thật, ngay cả khi cậu đã hứa với bà ấy rằng cậu sẽ nói cho bà ấy biết tất cả mọi chuyện trước khi cậu muốn làm điều gì đó, bà ấy sẽ biết tất cả.

Trong đầu chàng ca sĩ đầy những mối nghi vấn, không có bất kì cách giải thích nào cho sự bất thường này. Làm thế nào mà bà ấy lại nghĩ rằng cậu có thể có tình cảm với con bé nhỏ hơn cậu những mười một tuổi? Tuổi già không thể đến với bà ấy nhanh như vậy được... Chủ tịch của cậu không thể nào nghi ngờ mọi chuyện mà không có bất kì căn cứ nào. Trừ khi bà ấy có căn cứ nào đó...

- Cháu nghĩ rằng tất cả là tại cháu! - Miwahi bỗng đứng lên tiếng cắt ngang cố gắng giải thích vấn đề đang xảy ra của Kawahachi, nhưng mà sớm muộn gì thì cậu cũng phải kết thúc nó vì nó không mang lại kết quả gì cho việc mà họ đang cố giải quyết.

- Mọi chuyện? - Chủ tịch gợi ý

- Vâng! Hôm qua con đã bùng học, con đi cùng anh ấy!

- Vậy là chuyện đó... có thật!?

- Không ạ! Cháu không nói chuyện cháu hẹn hò với anh ấy là có thật, chỉ là hôm qua đúng là cháu đi cùng anh ấy!

- Vậy là con thương thầm cậu ta? Và chuyện này là do con gây ra vì không thể giấu được tình cảm dành cho thầy mình?! Khi làm mọi chuyện con có suy nghĩ tới vấn đề mà mình sẽ mắc phải không? Ta nhớ là có nhắc tới trong bản hợp đồng béo bở kia?

- Cô sẽ đuổi con? - Cô nàng chỉ dám liếc nhìn khi chủ tịch đang hùng hục lửa hận thế kia.

- Chủ tịch! Không có lí tí nào cả! - Kawahachi thấy rằng nỗ lực im lặng của mình đang không mang lại bất kì kết quả nào nên sau khi bật dậy khỏi ghế và tỏ thái độ với chủ tịch của mình thì cậu lại quay sang quát vào Miwahi. - Còn em nữa, em nghĩ là mình đang sống trong một thế giới toàn người tốt sao? Em nghĩ tôi không lo lắng cho em như em đang làm vì lo lắng cho tôi sao? Em không nhớ lí do tại sao mình tới đây à? Em nghĩ sau khi hủy hợp đồng em có thể trở về như trước đây à?

Nhưng cô gái nhỏ nhìn cậu không chớp mắt. Kawahachi không muốn nói dối, mặc dù hầu hết những lời nói dối của cậu vô hại nhưng cậu nhất định không muốn nói dối trước mặt chủ tịch của mình. Hơn nữa, chủ tịch cũng không biết gì về gia cảnh của Miwahi hiện tại cả, bà ấy không biết được việc ép cô nàng theo cách đó sẽ chỉ khiến cô ấy khổ sở hơn mà thôi!

- Vậy thì... cái gì mới có lí nào? - Bà ấy nghiêm nghị nhìn cậu trẻ nổi loạn của mình.

- Cô sẽ làm gì cô ấy? Nếu như chuyện đó là thật?!

- Sao cậu cần biết chuyện đó chứ?

- Bởi vì có thể cô cũng sẽ làm với con tương tự cô ấy!

- Vậy sự thật là gì?

- Không có gì cả! Cứ như là cô không biết con là người như thế nào vậy!

- Vậy thì vì có gì mà cậu phải im lặng và nổi đóa lên như vậy chứ? Cậu không thấy mâu thuẫn à?

- Chỉ vì con không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, trông cô không có chút gì là sẽ quyết định mọi chuyện theo cách thông thường cả!

- Vậy cậu có nghĩ chuyện này bình thường không? Những bức ảnh đó còn kinh khủng và rõ ràng hơn cả mấy bức ta dùng hồi cậu và Hatsune quen nhau

nữa! - Dường như với bà ấy, thời điểm này chuyện đó nói ra thật nhẹ nhàng. - Cậu nghĩ ta có nên tin hay không?

- Con đã hứa, và chủ tịch biết là con không nói dối!

- ... Ta không nghĩ vậy! Cả hai có thể quyết định nói hay không sau cũng được, nếu như cậu thật sự nghĩ cho cả sự nghiệp của cậu và cô ấy thì nhanh chóng lên, ta không có thời gian giải quyết chuyện này đâu! Cậu cũng biết rồi đấy, ta không có nhiều kinh nghiệm trong việc giải quyết scandal nên cô cậu hãy liệu đường mà tính!

- Là con! - Sau một hồi, rốt cuộc Kawahachi cũng nói thật mà quên chuyện suy xét lí do khiến cậu đề phòng chủ tịch của mình. - Chính con là người đề nghị có một buổi học ngoài trời!

- Vậy là... cậu mới là người có vấn đề à? Cậu thích con bé à?

- Khoan đã! Sao cô cứ nghĩ là những chuyện báo chí tiêu đề là thật thế?!?

- Vậy thì sao? - Chủ tịch nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ đang rơi vào con hoang loạn thật sự vẫn giữ kẽ từ nãy tới giờ.

- Vâng! Đó chính là tất cả!

*

Hina không nghĩ tới chuyện mình đứng ở đây trong thời điểm này thật là điều khác thường. Tất cả cũng tại cô không nghĩ rằng mấy tay phóng viên đó đánh hơi được chuyện xe tới rước Miwahi bằng cửa sau nhanh đến vậy. Thậm chí khi họ chỉ vừa mới bước xuống khỏi cầu thang phụ thì đã bị bao vây. Cái quang cảnh hỗn loạn đó thật sự là Hina không muốn nhớ lại chút nào cả, cũng chính vì vậy mà ngay cả cô cũng bị cuốn vào đó rồi đi theo Miwahi một cách bất đắc dĩ.

Nhưng mà cũng không phải chỉ có một mình cô.

- Cậu nghĩ là chúng ta có nên chuyển trường không? - Yuki bất chợt hỏi.

- Tôi không thích nói chuyện với cậu!

- Bây giờ nó không còn là một ngôi trường bình thường nữa rồi! Không phải mong ước của cậu là muốn có một cuộc sống bình thường sao? Nữ sinh trung học thường không có một ngôi trường nổi tiếng theo kiểu đó đâu!

- Cậu chẳng có quyền gì để phán xét ở đây cả!

- Phải rồi! Vì cậu còn giận chuyện ở chỗ bác Hattori!

- Không liên quan gì cả!

- Nói thật nhé! Tôi không thích phán xét người khác như cậu nghĩ đâu, chỉ là chuyện này không giống như vậy! Tôi chỉ muốn chắc rằng cậu cẩn thận thôi! Cậu có thể thích cậu ta rồi, vậy thì cứ chấp nhận và thú thật đi, không việc gì phải cứng rắn mà cho cậu ta thấy cậu có thể không giống mấy cô gái khác. Cậu là một nữ sinh bình thường cơ mà!

- Cậu có thôi không thì bảo! - Công chúa nhỏ gần như phát điên mà chỉ muốn nhận đầu cậu ta vào bồn cầu hay là cái gì đó tương tự thế để cậu ta im miệng lại.

Thật tình cô không thấy điều gì tốt đẹp ở cái gã này để mẹ cô thuê anh ta cả. Cô cũng thật cảm phục khi mà không hiểu bằng cách nào cậu ta im thin thít như thể là người tự kỉ trong lớp được trong khi dường như không có vẻ gì là cậu ta sẽ ngừng nói ngay cả khi chẳng ai thèm nói gì với cậu ta. Trong khi cô lo lắng muốn chết vì trong phòng họp tình thoảng lại vang lên những âm thanh như thể họ đang cãi nhau trong đó thì cậu ta thì chỉ quan tâm những chuyện không đâu vào đâu. Cứ như thể cậu ta là một cái xác biết đi không có trái tim vậy! Điều đó cũng khiến cô nghĩ lại, thật ra thì mọi người làm việc trong Hoàng cung vốn dĩ để sống mà không có trái tim rồi, cô gái nhỏ cảm thấy may mắn vì bản thân ít nhất cũng giữ cho mình một chút gì đó của con người.

Cùng lúc đó, có một cô gái bước tới ngồi xuống cùng họ trên cái băng ghế ngay cạnh phòng chủ tịch. Cô ấy đi cùng một người trông không quá ba mươi với gương mặt khá là hút người nhìn nhưng có vẻ như người kia đã bước vào phòng còn cô thì ở lại đây. Diễn biến mới này càng khiến cô gái nhỏ tò mò hơn những chuyện đã diễn ra trong đó!

- Thật ngại khi đã bắt hai em cũng phải ngồi đây! - Cô ấy đưa một cốc cà phê bốc khói nghi ngút cho cô và một cốc nữa cho chàng cận vệ của cô mà không giữ cốc nào lại cho mình.

- Chị là...

- Make up của cậu ấy! Chị là Yuu Kinoshita! - Chị ấy mỉm cười. - Đừng lo lát nữa họ sẽ cho người đưa các em về thôi!

- Ý em không phải chuyện đó! - Hinaki không giấu được nỗi lo của mình. - Liệu có chuyện gì xảy ra với cậu ấy không?

- Ừm, theo kinh nghiệm của chị thì không có ai bị đuổi khỏi công ty mà không có lí do thật khủng khiếp đâu! Chủ tịch là một người đặc biệt, và tuyệt vời

hơn người khác vẫn tưởng đấy! À, nhưng như thế này có được gọi là rất khủng khiếp không ta? Dù sao thì từ trước tới giờ công ty cũng chưa bao giờ dính phải scandal nào như thế này cả! Cũng được xem là một bước ngoặt lớn rồi đấy!

- Cậu ấy thật sự sẽ bị đuổi việc sao?

- Chị đùa thôi mà! Không có chuyện đó đâu!

- Nhưng em thật sự sợ lo lắng! Cậu ấy không phải là người như vậy, em chỉ hi vọng chủ tịch sẽ hiểu được sự thật và thông cảm cho họ! - Dường như Hina không hề đựng tới một giọt cà phê nào trong cốc cả.

Nhưng mà cậu cận vệ đã nốc hết từ bao giờ:

- Chị có nghĩ là cô bạn em sẽ lại được đến trường nữa không? - Trông giống một câu pha trò nhưng cậu chàng đã cố hết sức nghiêm túc nhất có thể trong khi đồng thời cố phi cái cốc cà phê rỗng vào thùng rác phía đối diện.

- Rất khó đấy! Có thể cô ấy sẽ có một gia sư riêng! - Cô nàng make up phỏng đoán.

- Và cả một cái khóa mật mã nữa! Để không ai vào được nơi cô ấy ở để mà làm phiền hay moi tin!? - Cú ném trật lất khiến cậu hơi bất mãn khi phải rời khỏi chỗ ngồi nhặt nó lên.

- Thôi nào, không tới mức đó đâu! Mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi! - Thật sự cô nàng lại thấy kiểu pha trò của Yuki cũng có chút thú vị.

- Người bạn này đi cùng chị là ai vậy ạ? - Hina chột hỏi.

- Là quản lí của cậu ta! Nếu họ gọi cậu ta tới thì có lẽ mọi chuyện đã được sắp xếp xong cả rồi!

Đúng như những gì cô make up nói, hai giây sau đó, cả cậu quản lí và Miwahi cùng bước ra.

- Miwa!

- Mọi chuyện thế nào rồi?! - Cậu chàng vẫn đứng cạnh cái thùng rác mà cậu vừa bỏ cốc cà phê vào.

- Mọi chuyện ổn rồi!

Tuy miệng nói thế nhưng mắt của cô nàng ngấn nước. Mọi chuyện thật sự đã xong chỉ là hậu quả của nó không tài nào lường trước được.

*

Miyano khó nhọc lôi cái vali của mình trên những tấm gạch đỏ lạnh cóng. Không có ai quen biết, không có ai có vẻ gì là muốn giúp đỡ cô, cô nàng cảm thấy như mình thực sự không thuộc về thế giới này. Mà đúng là vậy, cô vẫn yêu cùng đất xinh đẹp màu mỡ nơi mình lớn lên với các cánh đồng xanh rộng mở gần như vô tận và những ngôi nhà nhỏ quay quần bên nhau ấm cúng hơn là cái nơi mà mọi người dường như chỉ biết tới lợi ích của mình như nơi này. Cô chứng kiến mọi thứ xảy ra trong cái Hoàng cung đó và giờ cô lại cảm thấy đúng đắn khi không ở lại như những gì mà Himeshiro đã dặn. Cô không thể chôn sống cuộc đời mình ngay sau khi vừa chính thức trưởng thành ở một nơi như vậy được. Nơi đó thật sự khủng khiếp, thế giới được bao bọc quá kĩ càng trong sự giả tạo của bà Hoàng hậu và những con người cho mình là cao quý. Dường như cô thật sự chỉ cả, thấy có mỗi Quốc vương là không rơi vào cái vòng xoay an toàn chết tiệt đó. Ở Người có điều gì đó khiến cho người khác cảm thấy khâm phục và khiến cô thấy an tâm mặc dù những cuộc nói chuyện ngắn ngủi giữa cô và Người không lấy làm gì dễ chịu. Cô muốn được ở bên cạnh con người đó lâu hơn nữa...

Nhưng không! Hoàng hậu đã cho cô một lối thoát và cô không muốn bỏ qua cơ hội ấy. Bà ấy đề nghị cho cô một ngôi nhà thuê và một cái tên mới, một thân phận mới nhưng nói thật là cô chấp nhận nhưng cũng không hài lòng gì cho cam. Cô nhận ra thứ mà cả hai người ấy đều cố gắng bảo vệ chính là cậu con trai của mình – Chàng Thế tử Himeshiro. Mặc cho việc bên ngoài cậu ta đã được coi là một con người trưởng thành hơn cả cái tuổi hai mươi của mình nhưng mà bản chất vẫn chỉ là đứa con trai bé bỏng mà họ cố bảo vệ mà thôi!

Cái gia đình đó thật sự phức tạp!

Miyano dừng chân khi đi qua gần hết con phố mang trên mình vẻ cổ kính trước một ngôi nhà trông cũng cổ kính không kém. Nó vốn đã được xem là hình mẫu của sự cổ kính từ khi mới được xây nên, tới bây giờ trông nó còn cổ kính hơn nữa. Cuộc đời mới của cô sẽ bắt đầu tại đây!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Có ai đó từng nói về ngày tuyết rơi đầu tiên trong năm, về những điều đẹp đẽ mà nó đem lại. Hinaki tin vào chúng, vào những câu chuyện ấy!

Bầu trời những ngày cuối tháng mười một được bao phủ bởi lớp kem tuyết ngọt ngào. Dịu dàng phủ lên cái mái đầu xanh trẻ đang tuôn ra từ cánh cổng trường. Hương thơm không phải ai cũng cảm nhận được phả phất trong gió như một nụ hôn của tạo hóa. Không phải cái về hưng phấn của mùa hè, không phải cái mềm mại của mùa thu cũng chẳng phải cái trong sáng của mùa xuân. Chính cái nét dịu dàng ấy khiến cho Hinaki trân trọng ngày tuyết rơi đầu tiên hơn bất cứ ngày nào trong năm. Đó cũng là ngày cô sinh ra, vào ngày tuyết rơi đầu tiên của mười bảy năm về trước.

Có điều sinh nhật cô không phải hôm nay, có vẻ như năm ấy là một năm khá lạ lùng khi mà ngày tuyết rơi đầu tiên tới trễ như vậy, cứ như nó đang đợi thời khắc cô ra đời. Câu chuyện huyền hoặc ấy mẹ cô đã kể cho cô nghe từ khi cô còn là một cô nhóc không hề biết tới chuyện cố gắng thoát khỏi bà ấy. Bà ấy vẫn luôn muốn cô tin rằng cả thiên nhiên xung quanh cũng vẫn luôn chờ đợi cô, sự ra đời của cô là một điều vô cùng diệu kì với bà ấy và với cả đất nước này. Đôi khi công chúa nhỏ cũng tự hỏi không biết là anh trai mình có một câu chuyện đặc biệt nào giống như vậy hay không. Cho dù tới tận khi đã to đầu thế này nhưng cô vẫn cứ tin vào điều đó, giống như một cách bám víu vào cái tuổi thơ đẹp đẽ của mình, một tuổi thơ đầy những câu chuyện cổ tích, đầy những cuộc phiêu lưu của những nàng công chúa (chứ không phải của Hoàng tử).

Đã một tuần rồi kể từ khi Miwahi không được phép tới trường nữa, cô bạn của cô có một gia sư riêng ở nhà. Đối với Hina chuyện đó giống như là vừa xảy ra ngày hôm qua vậy, Miwa bị cấm túc còn Kawahachi thì trốn ra nước ngoài coi như để mọi chuyện tạm lắng xuống trước. Cách này đã từng có hiệu quả trong quá khứ nhưng dường như tới tận hôm nay mọi chuyện ở trường cô vẫn chưa lắng xuống được như mong đợi. Cô hoàn toàn bị cô lập với những người bạn xung quanh chỉ vì công chúa nhỏ không muốn hé răng bất cứ điều gì về Miwahi, những cuộc nói chuyện của cô với bạn bè chỉ là những cuộc nói chuyện vu vơ, thậm chí họ còn không đã động gì tới chàng bạn trai hờ của cô. Miwahi có lẽ sẽ không dễ dàng gì có lại được cuộc sống như trước kia nữa, mọi thứ sẽ khó khăn với cả cô ấy lẫn cô.

Những bông tuyết đẹp đẽ lơ lửng trôi trước mắt cô.

Tuyết đầu mùa đến sớm hơn cô mong đợi, từ sáng sớm những bông tuyết đã xuất hiện và xoay vòng trong không khí. Tới giữa trưa thì thừa bớt đi và bây giờ, khi ra về, thì chúng lại nặng hạt hơn. Tần suất có thể lớn nhỏ khác nhau nhưng ngày tuyết rơi đầu tiên thực sự không cho mọi người có một giây phút nghỉ ngơi nào cả. Tuyết rơi liên tục.

Hina trầm ngâm nhìn chúng trong suốt tất cả các giờ học - cô đâu có cần học đâu - cô như bị thôi miên, mụ mị đi vì vẻ đẹp thanh tao của chúng.

Ừm, và cô cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng tuyết sẽ gây ra chuyện gì to tát nếu như cô không bỏ quên ô ở nhà...

- Cậu không sao chứ? - Tên cận vệ đã đứng bên cạnh từ lúc nào lên tiếng. Cô nàng bị kẹt lại ở dưới mái hiên vì đợt tuyết rơi đầu tiên trong năm.

- Ý cậu là gì?

- Cậu không định về nhà à?

- Đương nhiên phải về rồi! - Hina trả lời nhưng ánh mắt vẫn chăm chú vào những thực thể bé nhỏ xinh đẹp kia.

- Vậy thì về thôi!

- Nhưng mà...

Khi cô quay sang thì thấy cậu chàng đang nghiêng ô về phía cô. Rõ ràng cô không thể nào đánh giá thấp trình độ chuyên môn của cậu ta được, Hina không thấy bất kì sai sót nào dù là nhỏ nhất của cậu ta. Ngoại trừ chuyện hôm trước dám lên mặt dạy đời cô.

Cái đó thì không tha được!

- Chúng ta về chứ?!

- Không! Tôi phải đi một chỗ khác! Cậu mau đi tới chỗ làm thêm của mình đi!

- Thực ra thì hôm nay nhà hàng đóng cửa! Chúng ta cùng đi không được sao?

- Cậu quên rồi sao? Cái thỏa thuận của chúng ta!

- Đương nhiên không thể quên được, nhưng bây giờ là trường hợp đặc biệt mà! Đúng không? - Cậu cận vệ nhìn cô rồi nháy mắt đầy ẩn ý.

Nhưng Hinaki không thèm muốn biết cái ẩn ý đó là gì. Dù sao thì cô cũng chẳng quan tâm tới cái người không biết tới phép tắc gì như vậy. Vài ngày nữa cô sẽ tông cô cậu ta đi, cô thật sự cảm thấy cậu ta đã đi quá xa bốn phận của một cận vệ rồi. Mẹ cô có muốn thuyết phục hay, thậm chí là, năn nỉ thì cũng chẳng có ích gì đâu! Kể từ cái hôm cậu ta dạy đời cô về chuyện bạn trai bạn gái cô đã thấy bức bối rồi, giữ lại một Miêu tinh bên mình cô cũng không thấy yên tâm chút nào.

Nhất là khi ở trong cái trường hợp bất khả kháng như bây giờ cái thỏa thuận kia chẳng có tí trọng lực nào với cậu ta...

Mà không!

- Chẳng có gì đảm bảo điều đó cả! - Vừa nói cô công chúa nhỏ vừa giật phăng cái ô ra khỏi tay người vừa mới đe dọa cô. - Cậu nghĩ cậu là ai mà có thể đi chung ô với tôi hả?

- Yahhh~ - Rõ ràng Takahashi chỉ còn biết gọi với theo, cậu đã quên mất chuyện công chúa của cậu không phải là người dễ xoi như vậy, dù sao thì cũng là người có thâm niên trốn nhà đi rong như ăn com bữa suốt cả năm qua.

*

Cửa hàng nơi Miyano làm việc nằm trong khu trung tâm Honaka, một cửa hàng thời trang có thương hiệu, Dandelion, đây là một trong những chi nhánh đầu tiên của hệ thống thương hiệu thời trang vừa mới khai trương này. Tuy nhiên cô không dùng tên thật của mình - Yui Kurui - là cái tên thay thế. Một cái tên bình thường thể hiện một con người bình thường đang cố gắng kiếm miếng ăn bằng một công việc bán thời gian rẻ mạt. Nói thật là cô nàng Miêu tinh không thích chuyện này cho lắm. Làm sao mà một Hoàng hậu đầy uy quyền như vậy mà chỉ có thể sắp xếp cho cô một công việc không-thể-nào-xoàng-hon như thế này được chứ?! Cô đã không hi vọng đó là một việc kiếm được một núi tiền trong một ngày hay là trưởng phòng, giám đốc nhưng ít ra nó cũng phải tốt hơn một người làm công chút chứ? Bây giờ, mọi thứ chỉ đơn giản là cô được nhập cư hợp pháp chứ chẳng có gì nữa cả, không có bất cứ quyền lợi nào của một người được Hoàng hậu nâng đỡ hết!

Bởi vậy cô mới nói là cô không ưa cái Hoàng cung đó. Bọn người đó không hơn mấy tên đã đốt làng của cô là bao nhiêu cả. Trận đại hoạn đó ít ra cũng không khiến cô thấy căm phẫn nhiều như khi bị mấy người trong cái Hoàng cung ấy xem như một con rối. Họ chỉ đang cố giải quyết cô và trả lại sự an toàn cho cậu Thế tử của mình thôi. Chưa bao giờ cô muốn trả thù họ như lúc này. Nhưng cô phải làm sao chứ? Cuộc đời cô đã bị chôn chân ở một ngôi biệt thự cũ kĩ với hai con nhóc học sinh và cả cái công việc chán chết này nữa... Thậm chí ngay cả gặp chàng Thế tử kia cũng không nổi! Cô đúng là một con cóc mà, cô đáng ra không nên tin người như vậy! Cho dù đã biết thế giới này rất đáng sợ nhưng cô vẫn cứ đâm đầu vào. Tất cả cũng tại cái Hoàng cung ấy!

- Yui à! Có người tìm cô kia! - Cô nàng quản lí gọi ới vào trong khi Miyano đang xếp đồ lên giá trong kho.

- Vâng!!

- Chị à?! - Hina vui vẻ mỉm cười khi thấy cô bước ra.

Tới tận lúc đó cô mới nhớ là đã tới giờ con bé tới lấy bộ quần áo mà hôm qua cô mượn tạm cho một cô nàng nhân viên cũng làm ở đây. Cái cô Horie đó có mỗi việc hện hò mà cũng quên khuấy đi nữa thì cô thật không biết phải làm sao, làm cô phải đi mượn đồ của Hinaki.

- Chị thấy em đâu cần vội như vậy đâu! Dù sao thì cũng về nhà mà!

- Em phải đem tới tiệm giặt là mà! Chị thì bận làm, Miwahi thì không ra khỏi nhà được. Dù sao thì em nghĩ mình cũng nên có chút trách nhiệm!

- Cảm ơn em nhé! Thật ra chị cũng nghĩ là ghé hiệu giặt là nữa thì tối mắt rồi! - Miyano lôi một cái túi mang hiệu hoa bồ công anh của Dandelion ra khỏi quầy tính tiền rồi đưa cho Hina. - Mà có lẽ là cô ấy cũng giặt rồi nên em không cần phải giặt lại đâu!

- Vậy à!? - Công chúa nhỏ kiểm tra lại quần áo của mình trong khi Miyano quay trở lại công việc. - Nhưng mà Miwahi bảo là muốn ăn bánh gạo đấy à? Chị biết làm cái đó không?

- Em ghé chỗ nào mua đi!

- Em nghĩ là cậu ấy muốn chị dạy đấy à!

- Dạy á?!

- Ủhm cũng tại sau khi cô gia sư về rồi cậu ấy buồn lắm không có gì làm hết! Vậy nên...

- Chị hiểu rồi! Nhưng tiếc là chị cũng không biết làm mấy cái đó! - Miyano xếp lại sổ sách tên quầy thu ngân, vừa xong thì có điện thoại tới.

Nhưng cô quản lí vội vã nghe máy trước cả khi cô nàng Miêu tinh kịp trở tay:

- Vâng! Chi nhánh Honaka Dandelion xin nghe! A! Là Hatsune sao? Kawahachi?! A khoan... - Nhìn cái cách cuộc gọi kết thúc bất ngờ như vậy, Hina và Miyano đứng nhìn nghĩ rằng chắc là chị quản lí cũng đang bị ức chế lắm.

- Ai thế ạ? - Miyano hỏi.

- Là Hatsune! Cậu ta sắp tới đây rồi!

- Sắp tới là sao chứ? - Một giọng nói vang lên mà không phải là giọng ai trong số họ.

Chàng ca sĩ thần tượng xuất hiện như một vị thần trên đỉnh Olympic. Mắt kính che gần hết nửa mặt nhưng người đối diện vẫn có thể nhìn ra được có điều gì đó khiến người này không giống bất cứ ai. Hina không phải là lần đầu tiên được nhìn thấy một người nổi tiếng bằng xương bằng thịt nhưng kì thực cô thấy người này đúng là có một sức hấp dẫn không tài nào miêu tả nổi. Có điều, hà cớ gì mà một người nổi tiếng lại xuất hiện ở nơi đông đúc này?

- Cô ấy không có ở đây thật đấy à? - Cậu ta lên tiếng mà không cần biết chào hỏi hay là làm màu (cũng may là cậu ta không làm màu).

- Nay, tôi đã nói là không có! - Cô quản lí cứng rắn.

- Nhưng mà tôi đã tới tất cả các chi nhánh rồi! Rốt cuộc là cô ấy trốn đi đâu chứ?
- Làm sao tôi biết được! Nếu như cô ấy ở nhà thì sao? Mà có việc gì cần tìm giám đốc gấp vậy?
- Đương nhiên là chuyện gấp rồi! Chị mau gọi cho cô ấy đi! Nếu nói là chuyện liên quan tới Kawahachi là tự nhiên cô ấy sẽ xuất hiện thôi!
- Sao cậu không tự đi mà gọi ấy!
- Cô ấy có chịu nghe máy của tôi đâu chứ?! Nhưng nếu như cô ấy biết là liên quan tới anh ta thì nhất định sẽ chịu lộ mặt ra thôi!

Cô quản lý vẫn cố gườm cậu ta trước khi bốc điện thoại lên gọi cho cô nàng giám đốc không biết đang ở đâu. Trong khi đó cậu chàng ca sĩ sốt ruột đứng ngồi không yên. Ngay cả Hina cũng thấy không yên, không phải vì phản kích khi được nhìn thấy một chàng Hoàng tử tuổi teen ngay trước mắt mình mà là vì những gì anh ta vừa nói.

Không phải là cô không biết đây là cửa hàng của em gái chàng ca sĩ mà Miwahi thầm thương trộm nhớ đang ôm lấy mối tình đầu khổ và bế tắc của mình ở nhà. Ngay từ đầu khi chị Yui (mà thực sự là Miyano) vờ mới chuyển tới và nói rằng mình sẽ làm việc ở đó thì Miwa có vẻ như đã rất phản kích rồi. Thậm chí, công chúa nhỏ còn không thể ngờ được rằng cô bạn cùng nhà của mình có cả một danh sách địa chỉ tất cả các cửa hàng chi nhánh lẫn cửa hàng chính của Dandelion (fan ruột đúng là có khác) mà chưa chắc gì mấy nhân viên có thể biết hết, hơn nữa vì Miwa còn là người chung một công ty với anh chàng nên những thông tin đó càng đáng tin hơn. Và đương nhiên nghe tới cái danh “anh trai của giám đốc” ở ngay tại “địa bàn” thế này thì chắc chắn không thể không nghĩ tới Kawahachi mà cô quen biết.

Vấn đề là đã có vấn đề gì nghiêm trọng xảy ra mà Miwahi không được thông báo? Bởi vì nếu có thông báo gì thì bạn cô đã phải nói cho cô nghe rồi.

- Em... có thể hỏi chuyện này được không? - Hina rụt rè lên tiếng khi mà cô quản lý vẫn đang bận kết nối với giám đốc chỗ này.
- À! - Tự nhiên anh chàng bật ra như đứng rồi, thậm chí Hinaki còn chưa kịp nói gì. - Là chữ kí đúng không? Em muốn xin chữ kí hả? Em có giấy bút gì không? Ở đây anh không mang theo gì hết!

Hinaki như nai vàng ngơ ngác. Cô sắp bị cái bệnh ngội sao của anh chàng này làm cho sắp phát nôn ra rồi!

- Hina! Chị không nghĩ là em cũng là fan của cậu ấy đấy! Khách hàng quen và cũng là gương mặt thương hiệu Dandelion dành cho phái mạnh đấy! - Cô nàng Miêu tinh tranh thủ PR, đúng như những gì được ghi trong hợp đồng của cô với Dandelion: Quảng bá mọi lúc mọi nơi.
- Không phải! Giờ này chị còn tranh thủ PR được sao? - Nói xong, công chúa nhỏ quay lại với chàng thần tượng teen. - Em muốn hỏi là có chuyện gì đã xảy ra với anh ấy. Anh Kawahachi ấy!
- Nhóc biết anh ta sao? À mà anh ta cũng là ca sĩ nhĩ? - Cậu chàng quên mất người đang được nhắc tới là tiền bối của mình.
- Ừm quan hệ gián tiếp ấy mà! Nhưng chỉ là em tò mò không biết có chuyện gì xảy ra với anh ấy mà khiến anh phải gấp gấp tới báo cho em gái của anh ấy như vậy?!

Có điều, thay vì trả lời cô nhóc thì cậu ta lại neho mày nhăn mặt đủ kiểu. Giống như là đang đấu tranh nội tâm xem liệu có nên nói ra hay không, nhưng thực chất lại là thắc mắc không biết tại sao một con bé vô tình tới cửa hàng này lại biết nhiều thứ như vậy. Theo những gì cậu biết thì gia đình của Kawahachi không thích công khai sự nổi tiếng của con mình cũng như chắc chắn rằng cô em gái sẽ không lấy tiếng tăm của anh trai để lảng xê cho thương hiệu này. Bởi thế mới có cái ghi chú cho nhân viên là phải “quảng bá mọi lúc mọi nơi”.

- Nhóc có quan hệ thế nào với cô ấy vậy!?
- Chuyện quan trọng hơn không phải là chuyện anh Kawahachi sắp gặp chuyện gì sao?
- Hay em là fan của Kawahachi?
- Đây!

Đúng lúc Hina bắt đầu nổi nóng vì mớ câu hỏi thiếu muối của cái anh chàng kia thì cô nàng quản lý đã kết nối được liên lạc với người mà anh ta cần tìm. Hatsune chỉ nhún vai trước khi lách người qua công chúa nhỏ để tới quầy thu ngân nhận điện thoại.

- Đây! Em hỏi chuyện đó cho Miwahi hả? - Chị Yui cũng tò mò.

Nhưng lúc đó Hinaki đã bắt đầu không còn nghe thấy gì xung quanh mình nữa. Mọi thứ ở thế giới này dường như biến mất trước mắt cô. Chỉ còn lại chàng thần tượng teen đang nói như muốn nuốt cả lưỡi xuống cổ họng để giải thích mớ loằng ngoằng nào đó cho cô giám đốc ở phía đầu dây bên kia. Cô công chúa cố gắng phủ nhận, nhưng không thể. Mọi thứ không quá rõ ràng như khi cô gặp tên Miêu tinh. Sự khác biệt của anh chàng với con người không nhiều như cậu chàng cận vệ của cô nhưng rõ ràng cô nhận ra được sự khác biệt ấy. Hina không muốn kết án bất cứ ai nữa, cô không muốn biết chút nào về thế giới không bình thường ấy nữa nhưng mà sao mọi thứ cứ không ngừng phơi bày ra trước mắt cô - một thế giới mà những thứ thật và tưởng chừng như không thật đan xen vào nhau.

Cô không muốn biết. Vậy mà cuối cùng cô cũng biết.

Bởi vì chàng thần tượng teen kia chính là một Hồ ly.

Cô nhóc cứ đứng trân ra đó cho tới khi cậu ta cúp máy, theo dõi từng cử động một của cậu ta. Dựa trên những gì cậu ta nói thì có vẻ như đây không phải là chuyện mà một người nào đó trong công ty có thể biết được mà thông báo với Miwahi. Bạn của cô có thể là một con nghiện thật sự, cô nàng đó có thể bất chấp bất cứ thứ gì để biết được nhiều nhất về Kawahachi. Cô thì khác, Hina không mù quáng như vậy vì thứ nhất, cô không phải là fan hâm mộ và thứ hai, cô không có thứ tình cảm đặc biệt nào với anh ta như Miwa. Công chúa nhỏ chẳng việc gì phải đắm đầu vào chuyện này chỉ vì muốn được trở nên thân thiết hơn với bạn mình, để có nhiều chuyện hơn mà nói với nhau. Cho dù bản thân cô biết rằng Kawahachi ở cái thế giới mà anh chàng Hatsune kia biết và Kawahachi ở thế giới của người nổi tiếng mà cô biết hoàn toàn khác nhau nhưng cô không có quyền tò mò tọc mạch mà hơn hết là cô không muốn phải dùng cái khả năng mà mình học được khi ở trường Đại học Pháp thuật của cô hiệu trưởng Yaku chỉ để phục vụ cho một lí do vô vẩn, mà thực ra cô cũng không thích tí nào việc mình biết được ai đó không phải con người.

Nhưng ít nhất, anh ta không khiến cô lên cơn dị ứng như chàng cận vệ chết bầm của cô...

*

Tiếng gọi của người phục vụ phòng làm cho thân hình nặng nề của chàng ca sĩ phải lết dậy và lúc 5 giờ chiều. Kawahachi biết là mình đang bắt đầu ăn ở như người tiền sử rồi!

- Ngài có một cuộc gọi dưới sảnh ạ! - Anh chàng phục vụ trong bộ đồng phục chỉnh tề thông báo.

- Dưới sảnh? - Cậu chàng vẫn trong tình trạng nửa ở hiện thực, nửa ở vô định.

- Vâng! Vì người ấy nói rằng điện thoại ngài không thể liên lạc được!

Kawahachi thờ dài. Giấc ngủ của cậu bị phá hỏng bởi một ai đó vô trách nhiệm không nhận ra rằng cậu đang ở trong một kì nghỉ, phải nói là, ngủ đông! Chính nó, cậu không nói ẩn dụ hay dùng phép tu từ nào đâu. Điện thoại cậu hết pin từ hôm qua nhưng cậu quá mệt mỏi để sạc nó. Chưa bao giờ cậu thấy mọi thứ lại nặng nề như vậy.

Nhưng hôm nay cô ấy không tới. Vị cứu tinh của cậu không còn bên cạnh cậu nữa, để những giấc mơ không đầu không cuối kéo dài đến vô tận kéo cậu đi!

Lại một kì nghỉ khác.

Kawahachi chưa bao giờ nghĩ là có năm nào trong thâm niên mười năm trong ngành giải trí của mình cậu lại được công ty cho đi du lịch nghỉ mát nhiều như năm nay. Đầu năm thì đi Hoa Hồng Đỏ trốn scandal hẹn hò với cái cô ca sĩ thích làm gì thì làm kia, hè thì vướng vào vụ đi tìm Joudouki mà coi như cậu có thêm một kì nghỉ dài những hai tuần trong khi trước đó thì do quay phim nên lịch trình kín mít. Và bây giờ, tới tận cuối năm rồi mà cậu vẫn được công ty phóng túng cho một chuyến du lịch tự chọn trong vòng mười ngày. Giữa mùa đông thế này rồi mà còn đi du lịch kiểu gì nữa chứ!? Nhưng đối với cậu thì bây giờ đã là tốt lắm rồi! Cậu không thích scandal cũng không giỏi đối phó với chúng vậy nên tốt hơn là né nó ra.

Sai lầm của cậu là quá lơ là rằng không có nhiều người quan tâm tới cậu. Rõ ràng mấy tay săn ảnh vẫn hoạt động tích cực để hòng tìm một tin giật tít nào đó cho sự nghiệp yên bình như mặt hồ đóng băng của cậu, và họ càng hoạt động dữ dội hơn nữa khi mà tin đồn của cậu hẹn hò bị tung ra. Một chiêu bài đánh lừa thị trường giải trí nhưng cũng là mồi chôn cuộc sống hoàn hảo mà cậu từng có. Cậu không xoay sở tốt như cậu từng tưởng tượng. Kết quả chính là sai sót khi để họ nhìn thấy cậu quá thân mật với học trò của mình, một người còn chưa bao giờ được nhắc tới trong các hoạt động của cậu và của HK Hajime Ent. Cô gái ấy sẽ giống như một nàng công chúa ngủ quên bị đánh thức chậm trễ của họ và sẽ xuất hiện một cách bất ngờ không hề có thông báo trước.

- Alô! - Mặc dù mệt mỏi nhưng cậu vẫn xuất hiện dưới sảnh trong tình trạng mà bất cứ một tay săn ảnh nào cũng phải trầm trồ khi nhìn thấy.

- Anh? Em là Joudouki đây! - Giọng của cô gái nhỏ vang lên như những thanh âm trong trẻo của một bài hát thánh ca. - Anh không sao chứ? Công ty nói là không liên lạc được với anh?

- Không sao! Lỗi kết nối thôi! Điện thoại của tôi hết pin! Nhưng công ty có chuyện gì sao?

- Không ạ! Họ lo lắng khi không liên lạc được thôi ạ! Kì nghỉ của anh thế nào?

- Vậy em nghĩ là thế nào? - Giọng cậu ca sĩ bỗng chốc chùng xuống.

- Tệ lắm! Em đoán vậy! Em hi vọng anh không thấy quá nhiều áp lực!

- Không phải người cảm thấy tệ hơn là em sao?

- Không có đâu ạ! Em tin vào những gì chủ tịch nói! Rằng bà ấy sẽ bảo vệ chúng ta!

- Tôi xin lỗi, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó đều là do tôi cả!

- Mỗi lần em gọi anh đều nói chuyện đó! Em ổn mà!

- Chủ tịch muốn nói với anh rằng hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Bà ấy muốn được gặp lại anh!

- Tôi biết rồi! Tôi sẽ chọn chuyến bay sớm nhất!

Cậu làm hỏng tất cả.

Sự nghiệp của cậu.

Sự nghiệp còn chưa chớm nở của Joudouki.

Đại cuộc của HK Hajime Ent.

Vậy mà giờ cậu vẫn ung dung ở cái bãi biển này.

Hôm nay là ngày cuối cùng cậu ở đây, vãn bãi biển mà cậu và Joudouki từng cùng trao nhau một nụ hôn nồng nhiệt dưới cái lốt của một cảnh quay lãng mạn trong hàng ngàn cảnh quay lãng mạn mà cậu từng thực hiện. Cậu đến Hoa Hồng Vàng không theo bất cứ một kế hoạch nào cả. Khi ra sân bay cậu chọn ngay một vé mà chuyến bay của nó chuẩn bị cất cánh, nó đưa cậu tới đây!

Vậy mà việc đầu tiên khi tới đây của cậu không phải là đi nghỉ ngơi hay là tìm cách gạt sạch những vết nhơ mà mình vướng vào sau bao nhiêu năm gìn giữ một lí lịch trong trắng. Cậu tìm tới nhà mẹ của Joudouki. Cậu nghĩ rằng ít nhất bà ấy phải được nghe mọi chuyện từ chính những người trong cuộc. Nhưng cậu khá ngạc nhiên với cách đối mặt của bà ấy với thông tin tưởng chừng như một tin dữ mà cậu đem đến, bà ấy không ngạc nhiên hay giận dữ, cũng không trách móc và bắt cậu phải làm sao khôi phục tương lai cho con gái bà. Bà ấy chỉ nhìn cậu rồi cười, bà ấy gần như đã chấp nhận tất cả những chuyện này khi đồng ý cho con gái mình bước chân vào thế giới ấy. Bà ấy càng khiến cho cậu thấy tội lỗi của mình nặng nề hơn.

Cậu không trở lại đó thêm lần nào nữa. Những ngày còn lại của kì nghỉ cậu đốt thời gian vào những trò vô bổ, cố gắng nghĩ ra gì đó, một ý tưởng nào đó có thể giúp cậu thoát khỏi hoàn cảnh này, ý tưởng nào đó có thể mở ra lại một tương lai mà đáng ra Joudouki sẽ được nhận. Cậu nghĩ tới cô học trò nhỏ của mình nhiều hơn bất cứ lúc nào. Trong suốt quãng thời gian cậu dạy dỗ cô nàng, cậu chưa bao giờ nghĩ tới cô nhóc nhiều như vậy. Nó khiến cậu tự hỏi về lí do thực sự khiến cho ngày hôm đó cậu lại muốn được ra ngoài cùng cô nhóc để rồi bị bắt gặp như thế. Phải chăng vì tâm trạng cậu tốt lên bất thường sau khi hoàn thành xong những khâu chuẩn bị cuối cùng cho concert cuối năm của mình? Phải chăng cậu đã ở trong vỏ bọc quá lâu và khi nhìn thấy sức sống tràn trề của cô nhóc, cậu cũng muốn có được chút ít nào đó?! Phải chăng chính là khi cậu nhớ lại nụ hôn ngày hôm ấy cũng tại chính nơi này gần nửa năm trước? Khi họ gặp nhau?

Khi họ gặp nhau?

- Chú có thích kem không? - Con bé hỏi cậu, lần đầu tiên kể từ khi gặp con bé, cậu mới thấy nó mở miệng.

- Không! - Cậu trả lời ngay lập tức.

- Tại sao?

- Bởi vì chú lớn rồi!

Mùa đông thực sự đã đến. Cậu có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương của gió biển. Nhưng vào lúc này, cậu không muốn trở lại khách sạn. Căn phòng với bốn bức tường ấy càng khiến cậu hoang mang hơn. Quan trọng hơn, lần đầu tiên cậu có thể nói chuyện với con bé mặc đồng phục của học sinh mầm non mà cậu đã cố đuổi theo bất cứ khi nào nhìn thấy. Con bé như một bóng ma, nhưng cũng như một thiên thần.

- Tại sao suốt thời gian qua cháu cứ tránh né chú? - Cậu chủ động bắt chuyện, không để cơ hội vụt ra khỏi tầm tay mình.

- Tại sao chú tránh né bản thân mình?

- Đó không phải là câu mà một đứa trẻ như cháu nên hỏi, hơn nữa, vì chú hỏi trước nên cháu phải trả lời trước chứ? - Kawahachi thấy mình hơi giống một tên điên khi người ngoài nhìn vào sẽ thấy cậu độc thoại bên bờ biển khi mặt trời sắp lặn. Không ai nhìn thấy con bé cả, ngoại trừ cậu, Joudouki và cô bạn của cô nhóc.

- Cháu phải trả lời trước rồi mới được hỏi à? - Cô nhóc tròn mắt nhìn cậu.

- Đúng vậy!

- Bởi vì chú phải biết sự thật!

- Sự thật gì? - Chàng ca sĩ bắt đầu đánh hơi thấy có điều gì đó bất thường.

- Sự thật ấy!

- Chú không biết! Chú nghĩ là cháu muốn nói chú biết!?

- Đó không phải chuyện có thể dễ dàng nói ra đâu!

- Thế nên mới cần phải nói ra chứ đúng không? Có chuyện gì cháu lại muốn cho chứ biết tới như vậy?

Kawahachi nín thở chờ đợi. Con bé đang nheo mắt nhìn cậu như đang phân vân xem có nên nói hay không. Nhưng cậu biết rằng con bé sẽ nói. Bởi vì đó là lí do nó muốn cậu theo nó.

- Đó chính là cháu! Người mà chú luôn ở bên cạnh chính là cháu!

- Sao kia? Ý cháu là à?

Con bé không nói nữa mà chỉ tay về phía cồn cát đang nhô ra giữa biển.

Cảm nhận chất adrenalin đang chảy trong huyết quản, lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu kì nghỉ này Kawahachi mới thực sự thấy mình tỉnh táo.

*

Khu vực dành cho khách VIP.

Hinaki đã quá quen với khung cảnh lộng lẫy của những nơi như thế này, cô cũng quen với cung cách người ta phục vụ những vị khách VIP của nhà hàng nhưng mà lần này thì cô thực sự ngạc nhiên với cách họ phục vụ người nổi tiếng. Với những vị khách quan trọng thì họ thường sẽ rất cẩn trọng, không để hờ hắt cứ sai sót nào, làm việc như những cỗ máy được lập trình hoàn hảo tới từng chi tiết. Thế nhưng với một ngôi sao như - một thần tượng teen chẳng hạn - họ sẽ không ngại ngần gì làm quá lên để được anh ta chú ý tới như thế đó sẽ là lần duy nhất họ được gặp mặt một người mà nếu như may mắn họ có thể trở thành vợ của người ấy. Hina quá hiểu tâm lí của mấy cô nàng kiểu như này vì ở nhà cô cũng có một cô nàng còn kinh khủng hơn cả họ nữa.

Sau cái màn sẵn đón đạo đầu của mấy cô tiếp viên, Hinaki thấy phát mệt. Chẳng còn hứng thú nào mà trò với cả chuyện nữa.

- Nhóc có thể nào thôi thờ dài được không? Anh không có nhiều thời gian rảnh đâu đấy! - Chàng thần tượng bỗng chốc trở nên cáu gắt khi bị nắm được điểm yếu.

Một bữa tối dùng để đổi lại một cuộc nói chuyện và một bí mật.

- Anh thắc mắc chuyện đó à? Em thì không thấy vậy! Có những chuyện em còn thắc mắc hơn nữa kia!

- Nhóc làm sao biết được chuyện đó?!

- Em nghĩ rằng nếu đã có khả năng thì cũng không khó lắm!

- Nhóc nghĩ anh tin chuyện nhóc nói à?

- Nếu không tin thì anh đã không theo em tới đây!? Hay là anh muốn em làm cho anh lòi cái đuôi cáo ra như ban nãy?

- Này! - Cậu chàng cố gắng nén cơn giận xuống. - Em cũng hiểu rằng anh là một thần tượng đấy! Em phải cẩn thận vào!

- Em ngờ rằng đó là lí do tại sao bây giờ chúng ta lại ở đây!

- Vậy nhóc muốn gì?

- Thật ra mọi chuyện đơn giản hơn anh tưởng đấy! Nếu như ban nãy anh chịu khai ra thì bây giờ cũng chẳng phải tốn tiền một bữa tối! - Hina tỏ ra bình tĩnh khi vừa nói vừa nhăm nháp món khai vị của mình.

- Là chuyện liên quan tới Kawahachi? Nhóc thật sự không từ thủ đoạn gì để có thể biết được chuyện đó à? - Hatsune bắt đầu thấy con nhóc trước mặt cậu không phải hạng cậu có thể cắt đuôi nhanh chóng được.

- Em thấy chuyện đó cũng không có gì lớn lao cả!

Cậu chàng thờ dài trước khi kể ra mọi chuyện. Tất cả những chuyện cậu được biết về bức phong bì kia, cậu cũng đã phải dùng một vài thủ đoạn để biết được chúng nên coi như cậu phải trả giá vậy. Chỉ là Hina nhất định hứa sẽ giữ bí mật!

- Vậy là mọi hướng nghi ngờ đều chuyển sang hướng của mẹ anh ấy? Nhưng sao bà ấy lại phải làm vậy với con trai mình chứ? - Công chúa nhỏ rút cuộc cũng nắm được phần nào câu chuyện.

- Đó cũng là những chuyện mà anh và cô ấy đang muốn tìm hiểu!

- Anh có nghĩ rằng anh Kawahachi biết chuyện này không? Có vẻ như đó là lí do anh ấy không muốn chị Funo tham gia vào?

- Anh không nghĩ tới chuyện đó! Nhưng hôm nay anh đã thông báo với cô ấy về việc đã xác nhận được chuyến bay cách đây chừng mười ngày của mẹ cô ấy. Theo những gì mẹ cô ấy nói thì bà có công việc đặc biệt nào đó không thể hoãn lại, cứ nửa năm một lần. Có một lần trời bão tới mức các chuyến bay đều bị hủy nhưng bà ấy nhất quyết cứ phải ở lại sân bay chờ chuyến sớm nhất mà không quan tâm gì mặc dù cô ấy rất lo cho sức khỏe của bà khi phải ra nước ngoài như vậy.

- Bà ấy đi đâu?

- Tulip! Theo lịch trình của một hãng vận tải hành khách thì bà ấy đã tìm tới một khu rừng nằm tách biệt so với khu dân cư.

- Chẳng có lí do nào để như vậy được!?

- Thế nên anh mới nói là không bình thường!

Thế nhưng điều đó làm cho Hina nhớ lại những kí ức gần gũi mà cô có được cách đây hơn hai tuần, trước khi cô tới Tomotomi. Đúng vậy, cô đã bị lạc trong một khu rừng đúng như những gì mà Hatsune đã miêu tả.

- Còn địa chỉ thì sao?

- Đây! - Cậu chàng đưa cho cô xem một địa chỉ được ghi lại trong ghi chú của điện thoại.

- Chính là chỗ đó! - Hina hoàn toàn chắc chắn.

- Nhóc biết chỗ đó à? - Cậu chàng thần tượng như đã tìm ra vị cứu tinh của đời mình.

- Em từng tới đó! Sâu trong rừng có một ngôi nhà của một bà lão. Xung quanh đó còn có kết giới nữa, rõ ràng bà ấy không phải là một người đơn giản, hơn hết bà ấy còn là mẹ của một hiệu trưởng của cả một trường pháp thuật. Có lí do gì để mẹ anh ấy tìm tới một người có khả năng sử dụng linh lực như vậy chứ?

- Vậy là bà ấy tìm tới một pháp sư?!

- Nhưng vẫn chưa biết chuyện này có liên quan gì tới mấy lá thư kia mà? Có thể bà ấy chỉ xem phong thủy hay là nhờ trừ tà! Mấy thứ tương tự như vậy!!

- Nhưng sao phải tới theo lịch trình nghiêm ngặt vậy?

- Em có nghe phong phanh chuyện anh Kawahachi có thể nhìn thấy những thứ bất thường. Có lẽ mọi thứ bắt đầu từ đó chăng? Chỉ có nước hỏi trực tiếp hai người ấy thôi! Nhưng đó lại là phương pháp bất khả thi nhất! - Hina cảm thấy mình đang càng lúc càng bị cuốn sâu vào chuyện này.

Cô đã đứng. Kawahachi không thể chỉ đơn giản là có khả năng nhìn thấy mấy thứ không bình thường nếu như cậu ta chỉ là một người bình thường. Chắc là chuyện đó có liên quan ít nhiều gì tới mấy cuộc viếng thăm của bà mẹ.

- Vậy nhóc nghĩ có nên tìm tới đó không? Cho dù là hai chuyện có liên quan tới nhau hay không thì ít nhiều gì mọi thứ cũng rất đáng ngờ. Chắc chắn là Funo sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!

- Gia đình họ không có vẻ gì là phức tạp đến như vậy cả? - Hinaki cứ trầm ngâm mãi.

- Có khi có ẩn tình bên trong!

- Nếu như chuyện bà ấy tìm pháp sư không liên quan tới mấy lá thư mạo danh vô nghĩa kia mà có liên quan tới chuyện tới cô gái đã mất kia thì sao? Mọi tình đầu của anh Kawahachi ấy? Giống như khi người ta cầu siêu cho linh hồn người đã khuất ấy!

- Cũng đâu cần phải theo chu kì suốt mười bốn năm như vậy chứ?! Có khi cô ấy đầu thai mấy kiếp rồi ấy!

- Nhưng nếu cô ấy chưa đầu thai thì sao?

- Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mà nhóc đang nghĩ! - Cậu chàng lắc đầu liên tục. - Mấy thứ đó làm sao mà...

- Vậy chứ anh nghĩ sao? Không phải anh không tin là người ta không thể đầu thai ấychứ? Anh cũng là người có thể hiểu mấy chuyện đó còn gì?!

- Anh không thích việc nhóc cứ lôi chuyện ấy ra đâu nhé!

- Điều mà anh và hai người kia cần biết không phải cũng là chuyện mà em cũng rất muốn biết sao?

- Quan trọng hơn là làm sao để biết được liệu cô ấy có đầu thai hay chưa?!

- Thật ra có một cách! Nhưng đó là một phép thuật bị cấm!

*

Là lần thứ hai cậu quay lại căn nhà cũ của Miwa. Cánh cửa khép hờ cho thấy vẫn có người vẫn thức dù bây giờ đã hơn tám giờ tối. Căn nhà hai gian bé nhỏ là nơi sống cho hai mẹ con nhà Joudouki và một bà cụ, cả gia đình của người cô nữa. Như vậy là quá nhiều cho một ngôi nhà. Cả hai mẹ con họ phải chật vật lắm mới có thể nuôi nôi nhau và sống trong một căn nhà như thế. Cho dù bằng tiền mà Joudouki gửi về có thể bảo đảm cho họ một chỗ ở

tốt hơn, một môi trường tốt hơn nhưng mẹ của cô ấy dường như không muốn đi chuyển cho tới khi Joudouki thực sự trở thành một ca sĩ. Và con đường ấy đang dần dần khép lại trước mắt họ. Sau ngày đầu tiên ấy cậu không có đủ can đảm để đối diện với người mẹ có gương mặt đau buồn ấy nữa. Nỗi đau từ bà cứ ngấm dần vào người cậu, đổ tội cho cậu mặc cho cậu biết bà ấy làm vậy chẳng có gì sai cả. Thế nhưng cô bé kia đã cho cậu thêm dũng khí để mà quay trở lại đây một lần nữa.

Không có âm thanh nào phát ra từ trong nhà cả. Theo như trước đây cậu có nghe Joudouki nói qua thì người dân ở đây đi ngủ từ rất sớm bởi vì công việc của họ thường bắt đầu từ khi trời còn chưa hừng sáng. Thế nhưng vì đèn vẫn mở trong nhà nên cậu tin rằng có thể ai đó vẫn còn thức.

- Anh làm gì ở đây thế? - Một cậu nhóc từ đâu xuất hiện ngay sau lưng cậu chàng khiến cho Kawahachi gần như nhảy cẫng lên.

- Ôi trời! Em làm anh giật cả mình!

- Anh vẫn còn đến để xin lỗi à? Mẹ nói là chuyện đó không quan trọng nên anh hãy quên đi rồi mà?!

Thằng nhóc chỉ mới học năm cuối tiểu học nhưng có vẻ như là nó biết chuyện hơn cậu nghĩ. Nhưng mà cậu đâu có tới vì lời xin lỗi mà cậu đã chịu đựng nó quá đủ trong mười ngày qua rồi!

- Anh không tới vì chuyện đó! Nhưng không biết em có thể giúp anh chuyện này không?

- Chuyện gì cơ? - Thằng nhóc nghiêng đầu thắc mắc, gương mặt nó hiện ra trong cảnh tranh tối tranh sáng khi chỗ họ đứng chỉ được chiếu sáng một chút nhờ ánh đèn từ trong nhà hắt ra.

- Em có cuốn album ảnh nào khi chị em còn nhỏ không? Khoảng bốn hay năm tuổi ấy!

- Sao anh lại hỏi cái đó? - Cậu nhóc nheo mắt vì cảm thấy đề nghị này có chút kì lạ.

- Ủhm, anh cần một chút tư liệu để dùng khi chị em debut ấy mà! Nhưng nếu tới lúc đó lại quay lại đây thì thật là không tiện cho lắm!

- Anh phải gặp mẹ em thôi! Máy chuyện đó em không biết!

Kawahachi thất vọng tràn trề. Cậu cố gắng tránh né một cuộc nói chuyện với người mẹ nhưng cuối cùng thì cũng chạy không thoát. Nếu cậu muốn có được thứ cậu muốn thì cậu bắt buộc phải nói chuyện với bà ấy.

Đương nhiên là cậu chàng gần như ngộp thở khi ngồi trên trần kỉ dài trong nhà - một cái trần kỉ dài làm bằng gỗ và có lẽ trong đời cậu cậu đã không nhìn thấy một chiếc như vậy từ khi bà của cậu mất, tức là chừng hai mươi năm trước. Bà mẹ của Joudouki quay trở lại và ngồi xuống bên cạnh cậu cùng với một cuốn album trong tay. Bấy giờ cả căn nhà đã chìm trong bóng tối và gian phòng khách nhỏ bé này chính là gian duy nhất còn sáng.

- Tại sao cậu lại muốn xem? Lí do thực sự ấy!

- Đó là lí do thật sự ấy à! - Kawahachi nói khi nhìn người mẹ lật những trang album đã nhuộm màu thời gian, nói gì thì nói, ít nhất cũng đã là mười mấy năm rồi từ khi mấy bức ảnh này được chụp.

- Cậu nghĩ tôi tin chắc?

- Vậy tại sao cô lại nghĩ rằng con nói dối? Cô có lí do nào đặc biệt không?

- Thật ra là có nhưng cậu không phải người mà ta cần phải nói! - Bà ấy điềm tĩnh nói rồi đưa cuốn album cho cậu chàng.

Thật sự thì bà ấy trông không khác mấy những người dân làng biển hiền lành nhưng khi cậu tiếp xúc vài lần, Kawahachi không còn cảm giác ấy nữa. Bà ấy có chút gì đó rất khác, phong thái ấy, cách nói chuyện ấy...

Và rồi cậu không còn quan tâm gì tới mấy chuyện nhỏ nhặt đó khi cầm trên tay những bức ảnh kia. Cậu chàng bàng hoàng tới suýt đánh rơi thứ đang cầm trên tay.

Cô gái bé nhỏ trong ảnh không khác nào cô bé mà cậu từng nhiều lần cố gắng đuổi theo! Gương mặt ấy, cái váy đồng phục ấy, ánh mắt sáng long lanh ấy... Có điều gì đó không đúng! Cậu cam đoan với bản thân mình.

Làm sao một người có thể lớn lên mà không có linh hồn của mình kia chứ?

*

- Vậy là chuyện này không thể làm sáng tỏ nếu như mọi người cứ tiếp tục đoán mò đúng không? Phải có gì đó chắc chắn hơn chứ? - Miwahi rốt cuộc cũng được biết câu chuyện ấy.

Kể từ khi nghe thấy chuyện đó, có vẻ như tâm trạng của cô nàng chuyển từ “vô cùng tội tệ” sang “ít tội tệ hơn”. Ngay cả Miwa cũng thấy có gì đó rất bất bình thường sau mọi chuyện. Cô từng nghĩ rằng mình biết rất nhiều về thân tượng của mình nhưng tới giờ cô mới nhận ra thực chất bao nhiêu đó chẳng là gì cả. Thế giới mà cô biết trước đây và bây giờ, thế giới mà Kawahachi tồn tại trong đó, cô không hề biết gì cả. Đó là một thế giới nguy hiểm và lạ lẫm hơn rất nhiều.

- Có thể anh Kawahachi đã biết điều gì đó nhưng anh ấy không nói gì cả! - Hina vừa thở dài nói vừa lật điên cuồng mấy cuốn album ảnh chất đống trong phòng của Miwahi. Vẫn như bao lần, cô không tin nổi là bạn mình lại là một người thần kì tới mức vác bao nhiêu là poster và mớ ảnh ấy từ Hoa Hồng Vàng tới đây.

- Vậy tại sao anh ấy không chịu nói gì? - Miwa đứng tựa lưng vào cánh cửa để mở nhìn ra hành lang.

Khung cảnh bầu trời phía sau khung cửa ấy đã bị phủ kín bởi màn tuyết trắng. Chiều nay, Hinaki cứ tưởng là đợt tuyết đầu mùa thế là kết thúc nhưng không ngờ ngay khi vừa về tới nhà cô lại đón thêm một đợt tuyết khác. Có vẻ như thời tiết năm nay khá là bất thường, tuyết đầu mùa không thể rơi nhiều như vậy được.

- Cậu có nghĩ là anh ấy sẽ nói điều gì cho cậu biết không? - Hina vẫn chưa từ bỏ, chuyện này khiến cô thấy phấn khích cho dù bản thân công chúa nhỏ cũng không nghĩ rằng xen vào chuyện của người khác là chuyện hay ho gì.

- Chắc là không? Nhưng vào cái hôm mà tớ và anh ấy bị chụp được ảnh ấy, thực ra hôm ấy tớ thấy anh ấy có vẻ rất lạ!

- Là á?

- Phải! Anh ấy rất khác. Cứ như anh ấy đang nhìn vào tớ nhưng thực sự không phải như vậy! Đó là khi tớ nhắc tới chuyện mối tình đầu của anh ấy, có vẻ như anh ấy vẫn chưa hề quen bất cứ ai từ khi cô ấy biến mất!

- Biến mất! Chúng ta không ai biết là cô ấy đã qua đời hay chỉ đơn thuần là không ở đó nữa! - Công chúa nhỏ gật đầu trước cách dùng từ của Miwa.

- Và tớ có cảm giác như không còn bất cứ điều gì tớ nghĩ về anh ấy là chắc chắn nữa! Vậy nên chắc chuyện đó chẳng quan trọng gì đâu!

- Cho tới khi chị Funo biết thêm được điều gì! Thật ra nếu như chị ấy nghi ngờ mẹ mình là người đã viết ra cái kịch bản hoàn hảo trên mấy bức thư ấy thì cũng không phải là không có lí. Có thể bà ấy biết được chuyện gì đó, có thể là nguyên nhân tại sao chị kia biến mất và làm vậy như một cách để trấn an anh ấy!

- Nhưng cậu không thấy chuyện đó quá ư nguy hiểm sao? Bà ấy cũng biết tình cảm của anh Kawahachi sâu nặng như vậy! Hậu quả là tới bây giờ anh ấy vẫn còn đau khổ về chuyện ấy!

- Trừ phi bà ấy có lí do để chắc chắn cô ấy sẽ quay trở lại đây! - Hina nhún vai chịu thua. Cuộc đua suy luận này sẽ chẳng dẫn tới đâu cả vì họ không thể nào hỏi bất kì ai trong cuộc, họ không có quyền ấy!

- Nếu như cô ấy quay lại thì tớ phải làm sao đây!

Miwahi quay mặt ra cửa và cố để không khiến cho công chúa nhỏ đoán ra được cảm xúc của mình. Nhưng thật ra thì không cần nhìn cô nàng cũng biết quá rõ rồi. Cái nỗi lo lắng mơ hồ ấy luôn xuất hiện trong tâm trí của Miwa từ khi biết được chuyện về mối tình đầu của Kawahachi. Một câu chuyện lãng mạn tựa như một câu chuyện cổ tích giữa Hoàng tử và Lọ lem như vậy làm sao có thể khiến cho người ta không cảm động cho được. Hơn thế đối với Miwahi đó còn là vấn đề của trái tim khi cô không muốn giành giật tình cảm với một người đã ngự trị trong tim chàng ca sĩ quá lâu như vậy! Ngay từ đầu Hina đã biết, tình cảm của Miwahi là một thứ gì đó quá vô vọng.

- Này, Hina! - Bỗng dưng cô nàng neho mày nhìn về phía cổng chính đang bị phủ mờ bởi những cơn gió tuyết. - Hình như có ai đó ở trước cổng đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chẳng hiểu làm thế quái nào mà người ta có thể bảo đây là ngày tuyết rơi đầu tiên trong năm được. Tuyết rơi dày đặc như thể có một cơn bão cứ hoành hành suốt ở Tomotomi từ sáng đến giờ. Chàng cận vệ bỗng chốc thấy việc mình đang trầm mình trong trận tuyết này cứ như là một điều gì đó tự nhiên lắm vậy! Chiều nay công chúa nhỏ đã lấy mất cái ô duy nhất của cậu khiến cho cậu phải chịu trận suốt từ đó, và lại cậu cũng không biết phải làm sao ngoài việc theo sát cô công chúa với cái lịch trình bất thường kia. Hơn nữa cậu tên là Yuki - tuyết, ngay cái tên của cậu cũng nói lên rằng số phận cậu gắn liền với những bông tuyết xoay tròn ấy.

Tuyết! Cậu từng tự hỏi không biết tại sao cô ấy lại trông chờ nó như vậy?! Liệu cô có bao giờ trông chờ cậu như vậy không?

- Cậu bị điên à? - Giọng của Hinaki vang lên ngay sau khi cậu chàng phát hiện ra rằng tuyết đã thôi thốc vào mặt mình.

Công chúa nhỏ đang nghiêng ô về phía cậu. Một cảnh tượng ngược lại với ban chiều.

- Công chúa!/?

- Này! Cậu quên là không được gọi tôi như thế à? - Hina cuối cùng cũng tìm ra được điều tắc trách duy nhất của cậu ta từ trước tới giờ trong khi cậu chàng đứng dậy và nắm lấy chiếc ô thay cho cô công chúa của mình.

- Tôi cứ nghĩ là không quá mười mét chứ?! - Cậu chàng lại liếc mắt đầy ẩn ý.

- Trường hợp bất đắc dĩ thôi! Dù sao thì tôi cũng vào trong bây giờ đây! Nhưng đầu cậu bị gì thế hả? Cậu có bị điên không khi cứ ngồi ngoài trời như vậy trong khi tuyết đang rơi? Cậu không làm thêm thì về nhà đi chứ?

- Nhưng tớ có việc phải làm mà!

- Việc gì? Bảo vệ tôi à? Thực ra cậu giám sát tôi thì có. Nhưng sao cậu không chịu đổi một chút trách nhiệm ấy cho việc thư giãn hay rảnh rỗi dành cho bản thân mình? - Hina hoàn toàn không hiểu chân lí mà mấy người này phải theo là thứ gì mà bắt họ phải hành xác mình như vậy.

- Bởi vì hôm nay là ngày mà cậu chờ đợi! Chỉ là một chút tò mò thôi! - Một nét tinh nghịch vụt thoáng qua gương mặt tưởng chừng trắng bệch ra rồi hòa vào với tuyết của cậu. Cậu ta bây giờ giống một cục tuyết thực sự!

- Cái gì mà ngày tôi chờ đợi?! Cái đó thì liên quan gì tới cậu!/?

- Thật tình là tớ rất thất vọng khi cậu nói rằng cậu chờ đợi ngày tuyết rơi đầu tiên đến vậy, bởi vậy, một cách vô thức, tớ cũng đã chờ đợi như vậy.

- Tôi đi vào đây! - Hina đảo mắt ngán ngẩm, tự hỏi không biết có phải do đứng dưới tuyết quá lâu nên hẳn ta nói chuyện không cần có cấu trúc câu không nữa?!

- Khoan đã! - Cậu chàng nắm cổ tay công chúa nhỏ lại.

- Này! - Cô nàng hét lên. - Với điều này cậu có thể bị tru di tam tộc đấy!

- Xin lỗi vì tớ không thể vào trong nhà và nói chuyện với cậu, nhưng cậu đang đắm đuối vào chuyện gì thế? Rõ ràng cậu đã đi sai hướng hoàn toàn với mục đích ban đầu là có một cuộc sống trung học bình thường. Nhưng cậu có biết càng lúc cậu càng xa rời điều đó không?

Hina chứng lại. Công chúa nhỏ cứ như vừa bị lôi lại từ một nơi nào đó xa xăm lắm.

- Cái tên ca sĩ mà hôm nay cậu nói chuyện cùng vốn dĩ không phải là loại người mà cậu nên tiếp xúc! - Cậu cận vệ tiếp tục nói. - À không, thậm chí hẳn còn không phải là người nữa!

- Còn cậu thì sao?

- Há?

- Cậu là người chắc? Tôi đã bảo cậu đừng có mà can dự vào chuyện của tôi kia mà?

- Khoan đã?! Ý cậu là...

- Đương nhiên là tôi biết cậu không phải con người. Vậy nên tôi mới khó chịu như vậy đấy! Tôi không thích các cậu! - Hina không nghĩ là mình sẽ nói ra chuyện này vào lúc này, khi vai cô đã ướt từ bao giờ vì tuyết tan.

*

Có điều gì đó mà Hina không muốn. Cô gái nhỏ cảm thấy như có chuyện gì đó cô không nên làm. Kể từ khi cậu ta xuất hiện, cậu ta vẫn luôn cố gắng bảo vệ cô, từ những chuyện nhỏ nhất tưởng chừng như không liên quan đến việc bảo vệ cô của cậu ta. Liệu đó chính là những gì mà học viện quân sự dạy họ? Lòng trung thành tuyệt đối chăng? Hay là trách nhiệm với công việc? Không hiểu sao Hinaki không hề thấy vậy. Những việc cậu ta làm không giống với bất cứ công việc nào của những cận vệ mà cô biết. Công chúa nhỏ không phải là lần đầu tiên có mặt vụ của riêng mình, thế nhưng cậu ta khác hẳn với họ. Cách cậu ta đối xử với cô, cách cậu ta chăm sóc cô, cách cậu ta lo lắng cho cô mặc cho công việc của mình đang bị đe dọa cứ như cô là một người vô cùng quan trọng với cậu ta chứ không phải là người mà cậu ta phải bất chấp tính mạng mình để bảo vệ.

Nhưng đây là lúc cô phải nghĩ tới chuyện đó chăng? Mặc cảm tội lỗi vì đã đuổi cậu ta. Hinaki đã quyết định gọi cho mẹ mình sa thải tên Miêu tinh ngay sau đó mà không có một chút ngần ngại nào như ban đầu. Chính việc cảm thấy áy náy nên ban đầu cô không đuổi cậu ta nhưng bây giờ cô không thể chịu đựng được việc cậu ta cứ can thiệp vào chuyện của cô nữa!

- Chúng ta phải làm sao khi bản thân ta làm một việc mà ta không muốn? - Phù thủy không gian hỏi một câu nghe rất chi là phù hợp với hoàn cảnh.

Hina đang dần học cách quen với những giấc mơ có người phụ nữ này. Lúc nào cũng thế, với mái tóc dài và bộ tranh phục rườm rà tới mức không thể rườm rà hơn, ngồi phía sau vườn nhà cô, dưới cây hoa anh đào lúc nào cũng nở hoa. Nơi này không hề bị thời gian và không gian của thế giới thực ảnh hưởng tới. Kể từ lần đầu tiên ấy, Hina bắt đầu cảm thấy cuộc nói chuyện giữa họ có chút gì đó thần bí. Cô không biết người này muốn gì, nhưng mà bà

ấy đặc biệt đến nỗi khiến cô thấy không cần thiết phải hỏi chuyện đó.

- Con MUỐN làm thế! Cậu ta không có quyền hạn gì cả mà vẫn cố chấp ngay cả khi con cố gắng cảnh cáo cậu ta về chuyện cậu ta sẽ mất việc!
- Cậu ta nói đúng tất cả mọi chuyện. Phải vậy không?
- Phải... - Hinaki phụng phịu gật đầu, đó chính là nguyên do khiến cô thấy khó chịu mà giờ cô mới nhận ra.
- Cho dù có ở đâu, cậu ta cũng đã tìm con. Vậy nên con hãy cố gắng tận hưởng những ngày tháng bình yên còn lại đi! - Nữ phù thủy vừa nói vừa mỉm cười.
- ? Khoan đã! Người nói vậy là sao?

*

Công chúa nhỏ giật mình thoát khỏi giấc mộng kì ảo của mình mà vẫn không tìm được chỉ dẫn nào. Cô ngồi thần thờ trên giường và cố gắng phân tích mấy lời kì lạ mà bà ấy nói. Cô không hiểu lắm mấy cái kiểu nói như làm cho người khác phát điên lên vì phải đoán đó. Cuối cùng vẫn không đưa ra được kết luận nào cả. Mà đó chỉ là một giấc mơ thôi mà! Cô việc gì phải tin như thế!

- Hina? - Miwahi ló đầu vào phòng cô nhóc.
 - Há?
 - Ủhm thực ra thì cậu biết đấy! Hôm nay là ngày anh Kawahachi về nước!
 - Thì sao? Sáng nay tớ và chị Yui có thử làm bánh gạo theo công thức tìm được trên mạng mà tớ thì không thể ra ngoài được!
- Nghe tới đó cũng đủ hiểu!
- Vậy mấy giờ anh ấy đáp máy bay?! - Để khỏi nói lòng vòng, cô nàng đi luôn vào vấn đề chính.
 - Khoảng 9 giờ!
 - Tớ vẫn đang học mà!
 - Vậy nên sau giờ học cậu có thể mang cho anh ấy giúp tớ được không? - Miwa nhìn bạn cùng nhà với mình bằng ánh mắt cầu xin.
 - Biết rồi mà! - Công chúa nhỏ chỉ còn nước thở dài. - Cậu có muốn tớ hỏi điều tra vài chuyện luôn không?
 - Này! Cậu đừng có lôi chuyện đau lòng ra với anh ấy chứ?
 - Nói đùa thôi mà! Nhưng chắc gì anh ấy biết được sự thật chứ? Ý tớ không phải là về mấy bức thư giả mà về mẹ của anh ấy!
 - Tớ thấy chúng ta tọc mạch quá rồi! Tớ cũng không thích thấy anh ấy phải bối rối vì chuyện chúng ta điều tra chuyện gia đình anh ấy, hơn nữa không phải là cậu và anh Hatsune hứa là sẽ giữ bí mật à? Ngay cả chỉ Funo cũng không hó hê gì nữa là...
 - Được rồi! Được rồi! Tớ không nói gì nữa đâu mà! Cậu đúng là nghiêm túc quá! Đùa chút cũng không cho!

*

Cửa hàng bán vật dụng dành cho thú nuôi Jinny nằm ngay trên con đường nối từ khu quảng trường đáp tàu vụ trụ tới trục quốc lộ chính của thành phố thủ đô Onawaki. Ba mươi năm trước, kể từ khi người lãnh đạo đương nhiệm lúc đó chính thức bị phế chức sau cái chết của ông, nơi này đã được thay đổi từ một tiệm áo cưới hạng sang dành cho giới thượng lưu thành một cửa hàng bán vật dụng thú nuôi có vẻ ngoài bình thường hơn một chút. Việc làm ăn ở một nơi heo hút như thế này, cho dù có là đang ở trung tâm của thành phố chính đi chăng nữa, thì vẫn rất khó khăn. Nhưng thực chất càng có ít khách tới nơi đây thì chủ nhân của nó càng cảm thấy yên tâm bởi vì đó chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài mà thôi.

Cấu trúc bên trong của nó đã được nâng cấp nhưng thực chất thì về mảng kiến trúc mọi thứ vẫn nằm nguyên như vậy. Những tầng ngầm, những lối thang máy bí mật, những căn phòng trắng tinh có hệ thống theo dõi định vị khổng lồ - một thế giới khác đã nằm bên trong lòng nơi này như một trái tim của cả thế giới. Trụ sở nhánh của NAI.

- Nghe nói cậu lại gây nhau với bố mẹ? - Agarito Otaki, một trong những đặc vụ có tuổi đời còn khá nhỏ trong trụ sở này, lo lắng cho cô bạn mình.
- Các cậu lúc nào cũng nhanh tay hết! - Erika phụng phịu.

Erika Onawaki - con gái của vợ chồng Hoàng tử Kian Onawaki - một cô công chúa không muốn theo khuôn phép khác. Tuy nhiên, trong khi Hina hoàn toàn không có thiên hướng nào mà mình mong muốn thì Erika lại luôn ước mơ được trở thành một điệp viên của NAI. Và cuối cùng cô cũng đã thực hiện được điều đó khi giờ đây cô đang ngồi trong phòng họp chính của trụ sở. Mặc cho công việc chỉ là giải quyết những vụ lẻ tẻ nhưng cô khá là thích thú bởi vì không gì có thể so sánh được khi đang làm nhiệm vụ của một điệp viên thật sự. Và bố mẹ cô không hề biết tí gì về chuyện này!

- Nếu cứ tiếp tục như vậy cậu không thể yên ổn được đâu! - Cậu chàng cố gắng cảnh báo nhưng đối với Erika thì nó không khác nào đàn gảy tai trâu.
- Cậu có biết là họ vô lí thế nào không? Chỉ vì tớ bỏ một buổi học năng lực Hoàng gia mà họ thành thế đấy! - Cô nàng nằm dài xuống bàn, để mặc cho mớ tóc màu hạt dẻ trải ra trên mặt bàn trắng tinh.
- Để tớ đoán nhé! - Cậu chàng tỏ ra thích thú. - Không phải là do chuyển viếng thăm đột ngột hôm qua của vị giám đốc tài chính điển trai trên đường số 5 đó chứ?
- Tên đó mà điển trai ở chỗ nào không biết nữa!
- Thế là đúng rồi! Chỉ tại lo đuổi theo hán ta mà cậu quên mất cả chuyện mình còn công việc của Hoàng gia, kể ra thì một kẻ thù như thế có chút nguy hiểm thật đấy! - Otaki vừa nói vừa cười như nắc nẻ.
- Vui cái đầu cậu đấy! - Cô công chúa nổi xung thiên lên. - Chuyện đó mà cậu cũng đem ra giỡn à?
- Này! Tớ xin lỗi, được chưa?! - Cậu chàng nhanh chóng thủ thế trước khi cô nàng định động thủ.

Nhưng Erika lại xiêu xuống. Có vẻ như chuyện lần này không dễ dàng như cô tưởng tượng. Cô đã gia nhập NAI chính thức được năm tháng rồi. Trong thời gian hoạt động ấy, may mắn thay là cô không bị thương hay xây sát gì, nhiệm vụ của người mới thường đơn giản có điều nó thiên về giấy tờ nhiều hơn. Công chúa không thể tưởng tượng ra được việc khi mình bị thương thật sự thì sẽ như thế nào bởi vì lần này nhiệm vụ không còn đơn giản nữa, những kẻ thù mà cô phải đối mặt nguy hiểm hơn nhiều. Như vậy nghĩa là cô sắp trở thành một mật vụ thật sự. Và bí mật bé nhỏ này của cô chắc chắn sẽ không thể kéo dài lâu hơn quá vài tháng. Khi đó có lẽ cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà!

Tuy nói là công chúa nhưng cô không có dòng máu Hoàng gia chảy trong người, bố cô - Hoàng tử Kian - chỉ là anh nuôi của một trong hai cô công chúa sinh đôi thôi (và vì câu chuyện ấy quá phức tạp nên cô nghĩ rằng nếu kể ra thì chắc vài ngày cũng chưa xong mất). Và đương nhiên là nếu như vậy thì chuyện cô bị đá ra khỏi nhà chẳng phải chuyện lạ lùng hay là không thể.

- Tớ không muốn mọi chuyện kết thúc như vậy! - Cô nàng bỗng đứng hùng hổ đứng dậy.
- Kết thúc gì cơ? - Hai cô mật vụ khác bước vào phòng đúng lúc ấy.

Hana Chihimaru là nhóm trưởng của chi nhánh này và Samire Hitowa là một trong những người có thâm niên làm việc lâu nhất ở chi nhánh cửa hàng thú nuôi Jiny. Trong khi người ngoài luôn phải ngược nhìn Hana vì sắc đẹp và trí tuệ của cô ấy thì đối với Samire mọi người sẽ luôn phải nhìn cô ấy bằng ánh mắt ngưỡng mộ vì cô chính là con gái ruột của tập đoàn tài chính Hitowa - một trong những tập đoàn tài chính nắm giữ toàn bộ hoạt động trao đổi tài chính và tiền tệ của thủ phủ Onawaki. Vai trò của hai người họ tuy không giống nhau nhưng đều có thể khiến cho Bán đảo lười liềm này chao đảo.

- Này! Em không định đi lật đổ chế độ mẫu hệ của Hoàng gia Onawaki đấy chứ? - Cô nàng Samire tinh nghịch ngồi xuống bên cạnh cô công chúa mà chọc ghẹo. - Cho dù có là NAI thì chuyện đó cũng là phi vụ hơi bị lớn à nha!

- Chị à! Đầu tới mức đó chứ?! - Kì thực là cô công chúa không thích bị chọc ghẹo chút nào. - Chỉ là chút rắc rối thôi mà chị làm như em sắp làm loạn Onawaki lên ấy!

- Nhưng nếu như vậy thì nói cậu làm loạn Onawaki cũng đâu có sai đúng không? - Cậu bạn ngồi bên có vẻ như là người duy nhất biết được chuyện gì đang xảy ra ở đây.

- Vậy... - Cô nàng nhóm trưởng bắt đầu nổi nóng khi không có ai chịu giải thích. - Có ai định nói gì cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không nhỉ?

- Có gì đâu ạ! Chỉ là em đang lo sợ chuyện em là mật vụ sẽ bị bố mẹ biết thôi! - Erika đau khổ và bế tắc nói mà như sắp khóc tới nơi.

- À! Thì ra là thế! - Hana vừa nói vừa chỉnh lại góc quay của các camera trên màn hình lớn. - Họ cần một chút thời gian thôi! Chắc là khi để em gia nhập thì Cục trưởng cũng đã nghĩ tới vấn đề ấy! Sao em không thử hỏi bà ấy?

- Chị ấy nói đúng đấy! - Samire đồng tình.

Có điều lúc đó, vấn đề quan tâm của Erika và hai người khác không còn là câu chuyện vật vãn ấy nữa. Tất cả đều bị một chấm nhỏ trên màn hình camera thôi miên. Chính là đối tượng mà họ đang theo dấu!

*

- Chúng em đang ở trên đại lộ số 8! - Otaki vừa nói vào bộ đàm vừa nhấn chân ga. - Sẽ tiếp cận mục tiêu trong vòng ba mươi giây nữa!

- OK! Bọn chị sẽ tới đó nhanh nhất có thể! Nhớ là không được gây ra tai nạn đấy! - Nhóm trưởng chỉ đứng chỉ huy trong nhiệm vụ này.

- Chị không phải nhắc đâu ạ!

- Cái tên chết bầm này, nhất định phải xử lí! - Erika lên tiếng ngay khi cuộc điện đàm giữa hai người kia và kết thúc.

- Không phải vì cậu có tư thù cá nhân đấy chứ?!

- Cho dù có hay không gì kết quả cũng như nhau cả thôi! - Rõ ràng cô công chúa đang rất tập trung khi không ngừng nhìn chăm chăm vào chiếc xe hạng sang trước mặt.

Năm giây nữa mọi chuyện sẽ trong tầm tay của cô. Cái tay giám đốc này dám ra tay với hàng loạt cô gái giống như một trò tiêu khiển vậy, những cô gái xinh đẹp và nóng bỏng mất làm việc văn phòng. Hầu hết họ đều có quan hệ với hắn ta, không mật thiết nhưng đủ để hắn ta lợi dụng và rồi xử lý tất. Nhờ vào cái bộ mặt điển trai kia cả! Vậy mà ban đầu cảnh sát khu vực không hề phát hiện ra. Cũng có thể là do địa điểm các cô gái bị sát hại cách khá xa nhau và dường như không thể tìm thấy điểm chung nào giữa họ cả. Gã này giữ cho mình một lí lịch trong sạch và mua chuộc cả cảnh sát để ếm vụ việc xuống. Cơ mà hắn làm sao có thể giàu bằng và quyền lực bằng gia thế của nhà cô tiểu thư Hitowa chứ!? Thế nên cuối cùng bọn cảnh sát khu vực mới chịu phun ra.

Chiếc xe của họ áp sát chiếc xe hạng sang ngay lân bên cạnh, ép họ phải đổ vào lề. Thế nhưng tay lái xe nhận ra sự có mặt của họ và nhanh chân tẩu thoát. Chiếc xe ấy vọt qua trước mặt họ chỉ trước khi cả hai xe va chạm nhau trong chưa đầy một tích tắc.

- Khi thật! - Otaki cảm lái tức phát điên lên.

- Đứng để họ vào đường cao tốc! - Erika phân tích tình hình khi cậu bạn ngồi bên cạnh lại tiếp tục nhấn chân ga.

Hai chiếc xe phóng như bay trên con đường vắng vẻ. Hôm nay thời tiết không tốt lắm, tuy là trời không có tuyết nhưng mà người dân không ai muốn ra đường khi mà không khí khô và lạnh thế này. Ngay cả Erika cũng không muốn bởi vì mấy chuyên gia sức khỏe của cô không khuyến khích việc làm này. Có điều cô mặc kệ tất cả. Con mồi đang ở trước mắt và chỉ vừa thoát trong gang tấc thôi thì không thể kết luận được gì, cô không được để hắn chạy thoát như hôm qua.

Còn hai mươi giây nữa là vào đường cao tốc. Cô không muốn rượt đuổi ở nơi mà người ta luôn phải chạy với vận tốc trên 100 km/h, tay quái xế trước mặt có thể tránh được họ cũng không phải hạng vừa. Nếu lần này lại bắt hụt thì họ nhất định sẽ lần trốn, như vậy sẽ khó khăn hơn nữa. Chắc chắn bạn đồng hành của cô cũng ý thức được chuyện đó. Otaki đánh tay lái sang lân bên cạnh, cố gắng chạy lên song song nhưng tay bên kia cũng làm hết như thế. Trên con đường hầu như không có ai, họ tha hồ mà lạng lách. Cho tới khi họ đụng phải ngã tư ngay khi chuẩn bị lên đường cao tốc thì một chiếc xe bòn từ đâu trời tới. Cả hai vị quái xế không ai chú ý tới đèn tín hiệu đã chuyển sang màu đỏ từ lúc nào. Chiếc xe phía trước thẳng gấp, làm cho bánh xe kêu ken két khi ma sát vào mặt đường với tốc độ cao như vậy. Họ suýt nữa thì đâm vào cột đèn đường nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng quay trở lại đường chính. Chiếc xe hạng sang thì đâm vào sau đuôi của chiếc xe bòn. Vị tài xế xe bòn ló đầu ra chửi rủa.

Otaki thở phào khi nhận ra cuối cùng chiếc xe kia cũng đã chịu dừng lại. Thanh chắn phía sau chiếc xe bòn bung ra cắm ngay và kính chắn gió phía trước nhưng sau khi xem xét thì cậu chàng kết luận hai người ngồi trong xe không bị gì nghiêm trọng ảnh hưởng tới tính mạng. Erika nhanh chóng cởi dây an toàn rồi nhảy ra khỏi xe.

- Thiệt tình! Cũng may là tớ không va chạm với họ nếu không thì bằng lái của tớ đi tong rồi! - Otaki nói khi đang bước đi mỗi lúc một nhanh tới hiện trường tai nạn và tranh thủ lấy công tay ra.

- Phải rồi! Cậu vừa mới có bằng lái có hai tháng mà dám thử tài lái lạng lách thế đấy!

*

- Hẹn nhóm? Là gì thế? - Hina lạ lẫm trước một khái niệm hoàn toàn mới mẻ.

- Đương nhiên là hẹn hò rồi! - Tehara tỏ vẻ thích thú. - Các cậu đi cùng chứ?

- Chắc là các cậu ấy rất tuyệt! - Kisa cũng phấn khích không kém, mặc kệ cho không khí ngột ngạt và đông đúc của nhà ăn. - Trường Nam sinh Emoto toàn là những con người ưu tú!

- Nghe nói là các cậu ấy sẽ tới năm người ấy! Chúng ta cũng phải nhanh chóng chọn cho đủ người mới được!

- Để coi... - Tehara vừa ăn vừa nhẩm đếm. - Tớ, Kisa, Komi, Hina thì không tính vì cậu ấy có Kei rồi... Chắc phải tìm thêm một vài người nữa!

- Hơi khó đấy! Rù thêm mấy bạn lớp khác nữa đi! Mấy người chơi chung với các cậu ấy! - Kisa đề nghị khi thấy số lượng bên mình không đồng đều với hội nam sinh.

- Vậy lớp 2 - 5 thì sao? - Cậu chàng "Hoàng tử" trung học bỗng nhiên đưa ra ý kiến.

- Hả? Có phải cậu đang nói tới cô bạn thân của cậu không? - Tehara nhanh chóng nhận ra vấn đề. - Như vậy không sao chứ? Cậu thì đi với bạn gái!

- Đó chính là lí do đấy! Chính vì tớ có bạn gái nên tớ không thể để cậu ấy bơ vơ được nữa! Cũng phải kiếm cho cậu ấy một đức lang quân chứ!

- Cậu nói vậy cũng có lí đấy...

Hina không nhận ra rằng những cuộc hội thoại ấy đang càng ngày xa rời với bản thân cô. Nói đúng hơn là cô công chúa nhỏ đã không còn lắng nghe nữa. Tâm trí cô không còn quan tâm tới chuyện liệu có những ai sẽ tới buổi hẹn nhóm ấy hay là không ai còn quan tâm tới một người đã từng là bạn của họ là Miwahi đang cô đơn ở nhà một mình hay không (cũng không hẳn vì bây giờ thì cô nhóc đang ở nhà với gia sư của mình). Hina cảm thấy có gì đó không

ồn ngay khi bước chân vào lớp sáng nay.

Tên đó không hề nghe lệnh chẳng? Cậu cận vệ mà cô đã đuổi việc vẫn đến trường như bình thường. Cô bắt đầu thấy thắc mắc, hay là cậu ta vẫn chưa nhận được lệnh chính thức truyền từ trên xuống? Mà không phải trước đây cậu ta nói là nhận lệnh trực tiếp từ mẹ cô sao? Cũng không hẳn như vậy vì cho dù cậu ta vẫn tới lớp nhưng cậu ta không còn theo cô nữa. Bây giờ cũng không! Cậu ta không theo cô như trước đây nữa. Cô thấy có một chút bất thường mà cũng chẳng hiểu tại sao mình lại thấy thế. Đáng ra cô phải vui mừng vì mình không còn bị giám sát suốt ngày nữa nhưng thay vào đó lại như có một khoảng trống kì lạ đến đáng sợ đang khiến cô run rẩy.

Nói trắng ra là cô thấy không an toàn.

Mà Hinaki lại chẳng thấy có lí do gì để thấy không an toàn khi đang sống trong một môi trường hoàn toàn bình thường như thế này. Trường học bảo vệ cô, bảo vệ cái thế giới mà cô muốn có nhất, đương nhiên là chuyện đó ngoại trừ vấn đề cô cứ không ngừng tiếp xúc với những-thứ-không-phải-con-người. Nhưng chả phải cậu ta cũng thế sao? Ban đầu cô sợ cậu ta còn hơn là những người khác nữa, con dị ứng của cô tái phát vô cùng mãnh liệt không giống với bất kì ai. Vậy mà bây giờ cô lại tự hỏi chuyện gì đang diễn ra?

- Tớ ra ngoài một chút! - Công chúa nhỏ bất ngờ đứng dậy. Không chỉ khiến cho những người ngồi cùng bàn mình giật nảy lên mà còn khiến những người khác cũng bất ngờ theo bởi vì từ khi cô trở thành bạn gái của chàng “Hoàng tử”, cô đã không giống với bất cứ ai trong số họ rồi. Bây giờ lại thêm chuyện của Miwahi khiến cô gần như trở thành tâm điểm được mọi người để mắt tới nhất khi xuống nhà ăn.

- Sao vậy? Cậu còn chưa ăn xong kia! - Kei nhắc khéo và kéo Hina ngồi trở lại ghế rồi thì thầm - Cậu không sao chứ? Đừng có gây ra vấn đề không cần thiết! Họ mà nghĩ tớ và cậu gây nhau là có chuyện lớn ngay đấy! Hơn nữa còn buổi hẹn nhóm nữa, cậu không được phá vỡ kế hoạch của tớ!

- Tớ hơi mệt! Xin lỗi cậu! - Nhưng Hina vẫn kiên quyết dứt áo ra đi.

Bây giờ cô không thấy quan tâm lắm tới ánh nhìn của mọi người mặc dù biết rằng mình như đang đi giữa một con mura đạn là những ánh nhìn thắc mắc xen lẫn soi mói của mọi người. Trong đầu cô chỉ hiện lên mỗi một câu hỏi: Cô đã làm gì để bây giờ cảm thấy chông chênh, mất cân bằng như thế này? Mặc cảm tội lỗi chẳng? Vì đã đuổi một người làm công việc của mình “tốt” hơn cả “tốt”?

Hina rời khỏi tòa nhà phụ là khu ăn uống và nhà thể dục, nhưng thay vì đi tìm phòng y tế hay về lớp để cố gắng bình tâm lại, công chúa nhỏ đi tìm cậu ta. Cậu cận vệ của cô. Chuyện đó cứ liên tục ám ảnh Hina. Cô muốn biết bây giờ cậu ta đang ở đâu. Khuôn viên phía sau trường là nơi mấy cô nàng không ăn trưa trong nhà ăn tìm tới để chén bữa trưa mang theo từ nhà của mình. Nếu như cậu ta là một người khuôn phép như những gì cô nhìn thấy suốt quãng thời qua thì có lẽ cậu ta sẽ tới đây, tìm một chỗ yên tĩnh nào đó. Trên những cành cây cao chẳng? Một cách để không ai tìm ra mình? Một nơi bí mật nào đó? Cô lúng lúng mọi ngõ ngách trong sân sau trường mà không thèm quan tâm những người ăn trưa ở đó đang nhìn mình bằng một ánh mắt gần như xa lạ. Cứ như họ cho rằng chẳng có lí do gì để một người nổi tiếng trong trường, một người có đủ khả năng tài chính để mà ăn trưa ở nhà ăn có thể tìm tới đây để mà kết bạn với họ cả. Họ xem cô và họ ở hai đẳng cấp khác nhau. Kể từ khi tới Tomotoni, Hina đã học được rất nhiều thứ, một trong số đó chính là cái cách mà người ta nhìn người khác và đánh giá họ với những gì họ có chứ không phải những gì họ hiểu được từ tâm hồn người ấy. Cũng có thể là không có ai có đủ quan tâm để làm việc đó cả.

Thậm chí cô nàng không thể cười nổi nữa khi nhận ra là mình đã tìm được người cần tìm. Những suy nghĩ rối loạn, xô đẩy nhau trong tâm trí cô choáng hết cả các cảm xúc bình thường của một con người. Đó là khi đã gần hết giờ ăn trưa, tên Miêu tinh đang đứng ở tít sau cái cây cuối cùng trong khuôn viên trường và đang nghe điện thoại của ai đó. Một cuộc hội thoại nghiêm túc?

- Vâng, tôi đã làm hết sức thưa Hoàng hậu! - Hinaki không nghĩ cậu ta đang nói chuyện với mẹ mình, từ chỗ nấp cô có thể nghe thấy rõ cậu ta nói những gì. - Tiếc là cô ấy vẫn chưa nhận ra thông điệp mà hôm ấy tôi mang đến!... Vâng, mọi thứ trong tầng ngầm đã được sắp xếp đâu vào đấy! Miễn là cô ấy không khởi động được máy tính thì sẽ không sao. Có điều, sao người vẫn cứ phải mạo hiểm chuyện đó vậy?

Cô nhóc thấy khó chịu vì cô không biết họ đang nói chuyện gì và cô cũng không nghe được tiếng mẹ mình trả lời.

- Tôi hiểu ạ! Tôi sẽ kiểm tra lần nữa trước khi không trở lại đó nữa! Thật xin lỗi Hoàng hậu vì không thể giữ lời hứa tới cùng! - Cô gái nhỏ đã ngạc nhiên khi cậu ta dùng từ “lời hứa” chứ không phải là “nhiệm vụ”. - Và lại nếu như người có thể thì tại sao không để cho cô ấy một gợi ý? Quá nhiều? Quá nhiều là sao ạ? Vâng! Vâng! Bí mật của người đương nhiên là sẽ được tìm thấy thôi chỉ là tôi không muốn người mạo hiểm như vậy chỉ để kể cho cô ấy nghe về cuộc đời mình!

Rốt cuộc Hina cũng không hiểu ý họ là gì?! Bí mật? Tầng hầm? Ngày hôm đó?

*

- Em uống nước nhé! Có lẽ cuộc họp của họ sẽ kéo dài thêm ít phút nữa! - Vừa nói cô nàng make up cho Kawahachi vừa đặt trà xuống cho Hina.

Có quá nhiều chuyện đang xảy ra mà cô không tài nào nắm bắt được nên kì thực lúc này Hina không muốn chen chân vào cái cuộc điều tra bất hợp pháp của nhà Kawahachi nữa. Tuy nhiên vì lời hứa mang bánh gạo đến cho chàng ca sĩ nên công chúa nhỏ không tài nào chạy trốn được. Rốt cuộc, cô cũng chỉ muốn yên thân nhưng cuối cùng lại thành ra là đắm đầu vào những rắc rối còn phức tạp hơn.

- Cảm ơn chị ạ!

- Trông em có vẻ rất mệt mỏi! Chắc là có nhiều chuyện ở trường lắm kể từ khi chuyện ấy xảy ra nhỉ?

- Vâng! Mà chuyện ấy sao rồi ạ? - Hinaki hóp lấy một ngụm trà trong tách.

- Có lẽ sẽ được giả quyết nhanh thôi! Em đừng lo lắng quá!

Nói rồi, cô ấy bước ra để một mình Hina lại trong phòng làm việc của chàng ca sĩ. Căn phòng vẫn trông không khác gì lần cuối cùng cô tới tới đây, vẫn cái kiểu lộn xộn của nghệ sĩ nhưng Kawahachi lại khiến nó trở nên ngăn nắp đến lạ kì. Vali của cậu chàng vẫn còn để ngay dưới cây đàn, chắc chắn là Kawahachi vẫn chưa rời khỏi đây từ khi đáp máy bay. Cô công chúa nhỏ cũng khá ngạc nhiên vì từ lúc đó tới giờ cũng là ít nhất tám tiếng rồi, không có lí do gì khiến anh chàng lại ở lại thay vì về nhà cả, ngay đến cuộc họp cũng không kéo dài tới mức đó. Hina bỗng dưng để ý thấy có cái gì đó đang được để trên bàn. Một cuốn album trông rất cũ.

Không nên nói tò mò, cô nhóc để tách trà xuống và cầm cuốn album lên. Những bức ảnh cũ kĩ được lồng trong album chắc là cũng phải có niên tại trên chục năm vì nó đã bắt đầu mờ dần rồi, hơn nữa chất lượng ảnh cũng rất kém nữa. Nhân vật chính trong những bức ảnh ấy là một cô bé chừng bốn hay năm tuổi gì ấy. Những góc chụp khác nhau về nên một bức chân dung của một cuộc sống bình lặng của cô nhóc. Cô nhóc bên chậu hoa, lì xì ngày tết đến cô nhóc bắt ếch, giặt dãi, làm nũng... tất cả đều rất đáng yêu, rất thật. Nó khiến Hina cảm thấy khóe mắt mình cay cay. Không phải vì hồi tiếc hay ghen tị, bởi vì cô cũng từng có một cuộc sống như vậy, những bức ảnh như vậy, bố mẹ cô đã từng xem cô là cả thế giới. Cô tự hỏi, rốt cuộc thì ai là người đã đẩy họ ra xa nhau đến vậy? Người dân ư, họ chiếm hầu hết thời gian làm việc của bố mẹ cô, cả hai đều làm việc vì thần dân của vương quốc này? Anh cô ư, anh ấy không thích có một đứa lắc nhắc nào đó bỗng nhiên xuất hiện và chiếm hết tình yêu lẫn sự quan tâm của bố mẹ? Cho dù có là gì đi chăng nữa thì cũng không phải sắt!!!

- Em tới à? - Kawahachi xuất hiện bất ngờ làm cô giật thót cả mình, cậu chàng nhìn xuống cuốn album trên tay Hina. - Em xem nó rồi à?

- À! Em thật sự không có ý đó đâu ạ! Thật lòng xin lỗi...

- Không sao! Dù gì thì em cũng nên biết mà, anh cũng nghĩ là sẽ tìm em! - Kawahachi để mớ giấy tờ trên tay xuống chiếc đàn trong góc phòng rồi ngồi xuống bên cạnh công chúa nhỏ.

- Sao ạ?

- Đó là ảnh của Miwahi khi còn nhỏ đấy!

- Thật hả? - Hinaki cứ giống như là mới chớp được vàng vậy. - Ôi cậu ấy khi còn nhỏ đáng yêu thật đấy! Ban đầu em còn tưởng là của em gái anh cơ...

- Vấn đề chính là nằm ở chỗ nó không phải của em gái anh đấy!

- Vậy... là ý gì ạ?

- Cô gái mà chúng ta gặp hôm ấy, cái cô gái mà em đã đuổi theo để rồi bay xuống hồ nước ấy! - Vừa nói chàng ca sĩ vừa lật sang trang sau và chỉ tay vào bức ảnh chụp Miwahi trong bộ đồng phục của học sinh mẫu giáo.

Hina ngay lập tức nhận ra điều mà cậu chàng muốn nói, nhận ra cả bộ đồng phục ấy, gương mặt ấy, gương mặt mà ban đầu cô đã không để ý tới những nét tương đồng đến kì lạ kia.

- Làm sao có chuyện đó được chứ? - Sự ngạc nhiên nhanh chóng chuyển thành lo lắng trên gương mặt cô công chúa nhỏ.

- Thế nên tôi mới nghĩ tới chuyện sẽ hỏi em đấy! Tuy tôi không phải là người biết phép thuật, cả gia đình tôi cũng thế nhưng bản thân tôi có thể cảm nhận được một thế giới khác biệt đang diễn ra song song với thế giới này. Tôi cũng biết là em cũng biết những điều đó!

- Anh nói đúng! Em từng là học viên không chính thức ở Trường Đại học phép thuật Hoàng gia Tulip. Nói qua thì em cũng có biết sơ sơ thôi! - Cô cũng biết cả chuyện mẹ anh tới gặp một nữ pháp sư hàng tháng nữa, nhưng Hinaki không phun chuyện đó ra vì không có vẻ gì là giả thuyết ấy của cô chính xác cả. Mất cả buổi tối nhưng cô và chàng ca sĩ Dehiki Hatsune không thể đưa ra kết luận nào. - Anh nghĩ em biết chuyện gì đã xảy ra với cô bé ấy và Miwahi?

- Thực ra cả hai người mà chúng ta nhắc tới là một!

- Là... một á?

- Chính cô bé đó nói vậy! Thế nên tôi mới nghi ngờ và đến hỏi về cuốn album ấy!

- Vậy ra anh không nói với anh về chuyến đi nghỉ của anh, anh đã tới nhà cậu ấy?

- Phải! Vậy em có giả thuyết nào không? Bản thân tôi không tin là một người có thể sống mà không có linh hồn như vậy!

- Ý anh là cậu ấy đã chết, à không, cô bé đó đã chết từ khi bốn tuổi? Linh hồn đó rõ ràng phải gắn liền với cơ thể nhưng vì một lí do nào đó cả hai lại bị tách ra?

- Tôi có nghĩ tới chuyện đó nên có hỏi mẹ Joudouki, bà ấy nói rằng năm cô ấy bốn tuổi. Cả gia đình đã từng bị một vụ tai nạn giao thông trên đường đưa Joudouki tới trường, tuy nhiên có vẻ như vụ tai nạn không nghiêm trọng lắm. Họ được ra viện vài tuần sau đó. Cái đó nghe không khớp lắm với những gì tôi nghĩ.

- Nếu như trong vụ tai nạn đó cô bé chết thật thì có thể có một khả năng...

- Khả năng? - Kawahachi neho mày nhìn công chúa nhỏ.

- Linh hồn bên trong cơ thể ấy đã được thay thế! Đó không phải một phép thuật phổ biến nhưng cũng không phải là không có. Nó sẽ giải thích tất cả!

- Vậy à?! Thế nếu như vậy thật thì linh hồn bên trong cơ thể của Joudouki bây giờ không phải là linh hồn thật sự của cơ thể ấy?

- Không có cách nào kiểm chứng được giả thuyết ấy nếu như không thể gặp trực tiếp được người đã thực hiện nó! - Hina quả quyết. Thực ra bây giờ thì việc tìm ra người có thể thực hiện được thứ phép thuật như vậy giống như là mò kim đáy bể vậy, chưa kể tới việc cô không phải chuyên gia trong lĩnh vực này.

- Vậy có cách nào xác định được linh hồn hiện nay là của ai không? Tôi không nghĩ linh hồn kia nói dối, con bé đã cố nói với tôi chuyện đó!

Kì thực là Hinaki đã thấy phát một khi mà hết người này tới người kia cứ liên tục hỏi cô về chuyện xác định những thứ đã không còn tồn tại như một sự sống đúng nghĩa nữa. Có điều việc này không bất khả thi như việc xác định ai đó đã đầu thai hay chưa.

- Em sẽ cố tìm cách! Nhưng em nói rồi, em chỉ là tay ngang thôi! Em không dám chắc với anh chuyện gì. Có thể sẽ phải nhờ một người khác!

- Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả! - Vừa nói cậu vừa day day thái dương. - Ngay từ khi mới gặp Joudouki tôi đã thấy có điều gì đó không ổn ở cô bé rồi! Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này!

Ngay cả Hinaki cũng không hiểu. Cô không hiểu tại sao cả hai người họ đều cùng lúc có vấn đề như vậy. Không chỉ là về mẹ của Kawahachi, ngay cả Miwa cũng có vấn đề. Rốt cuộc cô không hiểu là họ còn bao nhiêu điểm tương đồng nữa?

*

Bóng đêm đã bao trùm lên mọi thứ. Không khí lạnh lẽo càng làm cho mọi vật xung quanh công chúa nhỏ trông càng đơn điệu hơn. Hina đã đợi cho tới khi mọi người đi ngủ hết cô mới dám mò xuống căn phòng này. Ngay từ lần đầu tiên tới đây cô gái nhỏ dường như đã cố gắng né tránh nó xa nhất có thể. Những thứ trong đó, nội thất và cái cảm giác rợn người ấy khiến cô không dám nghĩ đến nó thêm bất cứ lần nào nữa. Cô tự hỏi rốt cuộc tại sao căn phòng đó lại như vậy? Trông nó không hề giống một nhà kho, nhưng cũng không hẳn là một phòng sinh hoạt vì chẳng có gì trong đó sất!

Hinaki hé mở cánh cửa. Nó không khóa.

Giống hệt lần trước.

Căn phòng tối om. Công chúa nhỏ mó tay tìm công tắc điện. Căn phòng bừng sáng, chiếc đèn chùm lộng lẫy trên trần kia trong không giống như được thiết kế để đặt vào một căn phòng gần như bị bỏ hoang như thế này. Lần trước cô chỉ rọi đèn pin tìm kẻ đột nhập nên không nhận ra sự có mặt của thứ tạo tác đẹp đẽ này. Bây giờ trông bức tranh đặt giữa phòng cũng ít đáng sợ hơn một chút. Dưới sàn có một tấm thảm màu đỏ với những hoa văn thêu tay vô cùng kì công. *Rõ ràng nơi này được chăm chút còn hơn cả những căn phòng khác trong nhà, cô nghĩ.*

Thời gian trầm trở kết thúc, cô không nên mất thời gian nữa vì bây giờ cô không biết mình phải tìm gì. Thế nhưng cô đã phần nào hình dung ra được lí do tại sao mẹ cô lại muốn đưa cô tới đây. Đó không đơn giản chỉ là một món quà! Dựa trên những gì mà chàng cận vệ nói với mẹ cô thì có lẽ bà ấy muốn cô tìm thấy nó: Một thứ gì đó liên quan đến cuộc đời bà ấy. Cô giống như bị cuốn vào một trò chơi mà ngay từ đầu cô đã không đọc hướng dẫn luật chơi. Thế nên mới có một người hướng dẫn không mong muốn.

Nếu mọi chuyện thật sự như vậy thì cô phải tìm ra nó càng nhanh càng tốt. Ít ra thì cậu ta đã nhắc tới một cái máy tính. Thế nhưng căn phòng này không có gì cả. Bên trên phòng này là phòng của mẹ cô, căn phòng mà cô đang dùng.

Có thể là bên dưới.

Công chúa nhỏ nghĩ là mình không đủ sức để nhấc bức tranh ra khỏi vị trí nên cô ngồi xuống và bắt đầu cuộn tấm thảm. Khi nó được cuộn đến giữa phòng thì Hina thấy có một tay nhấc và một cánh cửa hình vuông trở xuống nền nhà. Là một căn phòng ngầm! Cô chạm tay vào tay nhấc, ngay cả cánh cửa bí mật này cũng không khóa. Cô cho rằng có lẽ là một, cậu ta đã quên khóa nó lại khi đuổi theo cô lần trước và hai, là cậu ta cố tình không khóa nó để cô dễ dàng tìm ra thứ được giấu bên dưới kia.

Không chậm chạp nữa, Hinaki bỏ qua con sợ hãi do cái bầu không khí u ám bất thường xung quanh mình gây ra để tập trung vào những manh mối được sắp đặt sẵn để cô tham gia vào trò chơi bất đắc dĩ này. Cầu thang đi xuống khá lớn và chỉ có một lớp bụi mỏng bám quanh, *nó không bị bỏ hoang.* Hina tự nhắc lại trong đầu mình rằng bây giờ đã là giữa đêm và không ai có thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào mà, có lẽ, cô sẽ vô tình gây ra. Căn phòng bên dưới, ừm Hinaki không nghĩ là có thể gọi nó chỉ là một căn phòng, đó là một dãy hành lang đầy những hàng ha sa số dây cáp nối và dây điện, trên tường là những giá sách với những cuốn sách lớn. Nơi này sáng trưng như ban ngày ngay khi cô vừa bước xuống tới. Chắc hẳn là công tắc của căn phòng ở trên cũng mở cả đèn ở đây. Dây đèn chạy khắp hành lang và cuối hành lang, giống như cô đang bước trong một căn hầm chứa kho báu, và cái rương chứa đầy vàng đã ở trước mắt.

Giờ thì cô biết những dây điện và dây cáp loằng ngoằng kia là gì.

Chúng là một phần của một siêu máy tính. Cái máy tính mà họ nói tới không phải chỉ là một cái máy tính cỡ nhỏ bình thường.

Nó không giống như trên tàu vũ trụ hay là những thiết bị công nghệ cao mà con người vẫn dùng, nó không phải để dùng cho những mục đích tầm thường như thỏa mãn các nhu cầu cá nhân và tích hợp mọi thứ và một con chip đa năng nhỏ xíu. Đó là một ngân hàng thật sự! Các siêu máy tính không phải là một trò chơi. Giống như thứ cô vừa chạm tới, thứ mà mẹ cô muốn cô biết không phải là một trò chơi đơn thuần.

Tên Miêu tinh có nói tới việc *miễn là cô không đụng tới cái máy tính* nhưng cô không cho rằng cô cần biết điều gì từ cái thứ đồ cổ khủng khiếp này. Tuy cô không phải chuyên gia tin học hay máy móc nhưng cô từng thấy thứ tương tự khi ở trong Trường của cô Yaku, phép thuật không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, vậy nên họ dùng thứ công nghệ tương chừng lạc hậu này. Thực chất thì không có thứ gì có thể dùng để lưu trữ và bảo mật thông tin tốt như nó. Không một đường truyền nào bị rò rỉ, không một byte dữ liệu nào thất thoát, sau hai mươi năm, những con quái vật công nghệ này vẫn là bất khả chiến bại. Cho dù các công nghệ tân tiến có thể hiện đại tới đâu nhưng nó luôn có kẽ hở - những thứ mà các nhà khoa học tin rằng sẽ nhanh chóng tìm ra phương pháp để làm được như những siêu máy tính.

Hinaki tìm tới cái nguồn và bật nó lên. Cô chưa bao giờ sử dụng một siêu máy tính nên công chúa nhỏ bước tới giá và tìm một cuốn sách hướng dẫn trong lúc “con quái vật” ấy khởi động (Hinaki không hề biết là mẹ cô chưa từng gọi cái siêu máy tính ấy bằng một cái tên khủng khiếp như vậy). Nhưng cô nhóc nhanh chóng nhận ra trên giá không chỉ có sách hướng dẫn như cô nghĩ. Còn có cả những tập dữ liệu thống kê rất dày.

Chúng là thứ gì vậy? Mẹ cô cất những tài liệu quốc gia ở đây chắc?

Chiếc siêu máy tính đã khởi động xong.

Và cả một ổ khóa khác cũng cùng lúc được mở mà Hina không hề hay biết...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

CĂN CỨ NAI TẠI KICHINO - VƯƠNG QUỐC HOA HƯỚNG DƯƠNG

00 giờ 01 phút

Chiếc đồng hồ quả lắc ở cuối phòng vừa nhịp sang ngày mới. Các thành viên ngồi trong phòng làm việc với sức chứa hai mươi người đang gà gât giữa cơn nửa tỉnh nửa mơ như một người say rượu không biết là mình say. Họ đang canh chừng một nghi can mà họ vừa mới lần ra được trong vụ khu K20, các tài liệu vẫn ở ngay trên bàn nhưng cái màn hình trên máy tính cá nhân đều đã vụt tắt. Họ nhất định phải thủ tiêu hai người còn lại trong dòng họ đó theo chỉ thị của cấp trên, kế hoạch không được có một sơ hở nào.

Khi đó, tiếng chuông báo động bỗng nhiên reo lên đánh thức tất cả mọi người. Họ đã được huấn luyện với một tinh thần thép nên ngay khi vừa tỉnh dậy ai nấy đều nhanh chóng bắt tay vào công việc của mình, không một chút lung lạc, không một chút do dự. Nguyên nhân khiến cho chuông báo động kêu chính là do một tin tức nào đó đã tấn công hệ thống điều hành trung tâm của họ.

Nhưng không có dữ liệu nào bị mất. Mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát.

*

CĂN CỨ NAI TẠI TULIPIA - VƯƠNG QUỐC TULIP

02 giờ 50 phút

Chuông báo động vẫn thường xuyên kêu. Ở trong một môi trường mà mọi người phải phối hợp với nhau vô cùng nhịp nhàng giữa hàng trăm mật vụ khác này, ai cũng có công việc riêng của mình. Họ biết tiếng chuông báo động đó là của ai.

Nhưng lần này thì không.

Nakamichi cùng hàng loạt các trưởng nhóm điều tra hốt hoảng nhìn lên màn hình lớn khi nguồn dữ liệu đang chạy điên cuồng trên đó. Họ vừa bị tấn công và các nguồn dữ liệu đang chạy về phía đó!

*

CĂN CỨ NAI TẠI TRỤ SỞ NHÁNH ONAWAKI - BẮN ĐẢO ONAWAKI

05 giờ 46 phút

Hana bàng hoàng nhận lệnh từ cấp trên. Công vẫn đang buộc cô và đội của cô phải tham gia và một phi vụ lớn trên quy mô chưa từng thấy, mặc dù cô cũng biết rằng cũng sẽ có nhiều đội khác được cử đi nhưng sự bất an vẫn quay lấy cô. Trưởng nhóm nhìn hai cô cậu đang nằm ngả vật ra bàn vì đối phó

với tin tức tồi tệ. Họ đã phải giành giật từng dòng dữ liệu một trong khi nó cứ chảy như suối trên màn hình, tuy nhiên chúng không biến mất như cô nghĩ. Nữ nhóm trưởng đã tưởng rằng có ai đó cố tình đánh cắp dữ liệu của họ nhưng cuối cùng thì có vẻ như chỉ là có người đang truy cập vào hệ thống từ một nguồn khác. Không thể xác định được nguồn truyền dữ liệu đó tới từ đâu.

Theo thống kê ban đầu thì kể từ 0 giờ ngày hôm nay đã có hơn 2000 căn cứ rơi vào cùng tình trạng. Một phần chúng tập trung ở hành tinh Hoa nên có thể có cơ sở để cho rằng nguồn truy cập kia tới từ đó, chỗ còn lại thì rải rác khắp 70 hành tinh lân cận. Có điều, như vậy không giải thích được việc cả căn cứ của cô cũng bị ảnh hưởng trong khi máy tính chủ ở căn cứ chính thức NAI vẫn an toàn.

Ngay khi những dòng dữ liệu được kiểm soát trở lại, cô biết rằng khi đó cô và nhóm của mình sẽ phải rời khỏi đây.

- Đáng lẽ sẽ không như vậy mới đúng! - Chàng cận vệ nhận điện thoại trực tiếp của mình ngay trong gian bếp nhỏ hẹp của nhà hàng đồng quê.

- Ta cũng đang thắc mắc! - Rika lo lắng không kém gì cậu chàng khi nhận được tin tức xảy ra tối hôm qua. - Ta đã cố trấn an NAI nhưng chuyện này sẽ nhanh chóng bị nghi ngờ thôi! Như thế không khác nào làm khó những người biết chuyện.

- Vậy người sẽ không ngăn cản người của họ mở cuộc điều tra?

- Hai giờ sau khi những tháp dữ liệu bị truy cập thì bên họ đã phát lệnh điều tra rồi! - Hoàng hậu bắt lực nói.

- Nếu như họ biết chuyện thì sao? Nếu như họ điều tra ra được thì công chúa sẽ như thế nào?

- Ta đành chịu thôi! Ta sẽ mua chuộc những người được cử tới đây! Danh sách sẽ được gửi trong vòng nửa tiếng nữa!

- Người nghĩ như vậy không sao chứ? - Cậu chàng vừa nói vừa ngó nghiêng để xem ông chủ nhà hàng có vẻ giữa chừng hay không. - Có khả năng người cũng sẽ bị nghi ngờ!

- Chúng ta không thể tránh khỏi việc bị nghi ngờ. Đáng lẽ con bé không thể mở được nó mới đúng chứ!?

- Tôi cũng rất thắc mắc! Rõ ràng ngày hôm trước tôi còn không thể làm gì được!

- Ta nghĩ cậu nên hỏi con bé! Rốt cuộc thì tại sao nó mở được mật mã của NAI!

- Vâng! Tôi đã rồi!

Yuki mệt mỏi ngã đầu tựa vào bức tường bên cạnh. Đáng lẽ cậu phải có mặt ở đó để giám sát việc này theo đúng kế hoạch ban đầu nhưng chính do cái tội thích tọc mạch nên cậu mới bị cho thôi việc. Cậu cũng không kháng cự được vì công chúa đã phát hiện ra thân phận thật của cậu, nếu cô ấy mà rêu rao lên thì cậu chết chắc. NAI sẽ không còn là chốn dung thân của cậu và Hoàng hậu nhất định không còn cách nào khác ngoài sa thải cậu vì áp lực của dư luận và còn nhiều thứ khác nữa. Đàng ra cậu nên tận hưởng kì nghỉ của mình cho ra hồn chứ không nên bon chen đòi thêm công việc.

Đã ba ngày rồi và NAI cũng đã hành động. Cậu không biết phải làm sao để lấp liếm được chuyện này. Rõ ràng đây chỉ là một sai lầm tình cờ thôi nhưng họ nhất định sẽ làm quá lên.

- Cậu có thể gọt củ cải trắng không? Gọt rồi để hết sang bên kia!!! – Vừa về ông chủ đã ra lệnh rồi chỉ tay về phía góc bếp, nơi mà cậu phải xếp lại mọi thứ sau khi làm xong.

- Vâng!

- Cậu không sao đấy chứ? Nghỉ học thật à?!

- Chắc chỉ là tạm thời thôi ạ! Chú không cần lo đâu! - Yuki trả lời và bắt tay vào công việc sơ chế rau củ.

- Cũng có người từng nói với ta như vậy, nhưng rốt cuộc thì lại nuốt lời!

- Là... cô gái trước kia sao? - Cậu chàng phỏng đoán. - Cháu có nghe thoáng qua về cô ấy!

- Đó là một người rất quan trọng với ta! - Ông ấy xác nhận.

- Nhưng cô ấy bỏ học sao?

- Là do gia đình khó khăn! Nhưng sau đó ta không nghe tin gì về con bé nữa! Ngày hôm ấy Kawahachi và con bé gây nhau rồi hai đứa cùng rời khỏi đây, ngày hôm sau con bé không đến, cả cậu ta cũng không. Ta nghe bảo con bé được người khác nhận nuôi rồi đi nước ngoài.

- Như vậy không phải quá tốt rồi sao?

- Ta không chắc! Ta thấy lo lắng nhiều hơn! Hi vọng là ta sai và con bé vẫn sống tốt!

- Chắc chắn là như vậy rồi!

*

Tiếng động cơ gầm rú ngoài cửa sổ lớn khiến cho mọi cơ quan của những người ngồi trong phòng điều khiển nín thở. Họ cố gắng tập trung vào nó, bất kì âm thanh lạ nào cũng có thể chấm dứt tất cả. Điện đàm vang lên những âm thanh rè rè khi đầu dây bên kia không có ai trả lời. Tàu đang đi vào bầu trời với cơ chế tự lái! Hai mươi giây nữa họ sẽ phải bật cơ chế hạ cánh bằng tay.

Tất cả mọi người đều trở thành những con người thần kì tự nguyện không hít thở trong hai mươi giây ấy cho dù biết người đang điều khiển chiếc phi thuyền kia là một người sành sỏi việc này không ai sánh bằng.

Khi phi thuyền tạo ra một vết khói dài trên nền trời...

*

Cuộc hẹn nhóm đầu tiên trong cuộc đời Hina là một thảm họa.

Công chúa nhỏ không biết nói thế nào nhưng cô cảm thấy không được an toàn lắm trong cái thế giới sa đọa này. Cô chưa từng biết thế giới sau giờ tan học của học sinh cấp ba lại thế này. Phải chăng cô là một cô học trò ngoan ngoãn xinh đẹp quá lâu rồi?

- Cậu không định uống thêm sao? - Tiếng hát với âm lượng cực đại của Kisa khiến cho những người khác trong phòng karaoke cũng phải hét theo mới có thể mong người đối diện mình nghe được. Cô nàng đang phiêu trên từng nốt nhạc với một anh chàng thậm chí còn chẳng thèm mặc áo đang đứng kế bên cô vũ.

- Chúng ta chưa về được sao? - Hina nói nhưng cảm thấy như mình không phải là người thốt lên câu đó.

Cô chỉ uống có hai ly bia nhưng đã xin quắc cần câu.

- Còn sớm mà... - Cậu bạn trai hờ của cô nhìn đồng hồ rồi nói, cậu ta thậm chí đã phải nheo mắt lại dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của chỗ này mới nhìn thấy rõ mặt số. - Với lại chúng ta vẫn chưa làm gì cả! Tớ phát bực với tên khốn đang cứ tán tỉnh Norika từ nãy tới giờ!

- Cậu không biết đây là buổi hẹn nhóm à? - Hina tuy đã thấy lằng lằng nhưng trí óc vẫn hoạt động bình thường. Cô biết chắc rằng cậu ta đã say sau khi nốc hết cả hai vại bia. - Cậu làm ơn đi! Cậu mới chính là người cần rời khỏi đây đó!

- Cậu không biết à? Đương nhiên tớ biết hẹn nhóm là như thế này chứ? Nhưng cậu không biết lí do tại sao tớ làm vậy à?

- Cậu muốn cô ấy nhìn thấy chúng ta hẹn hò sao? - Không biết tại sao tự nhiên Hinaki lại cảm thấy mình tỉnh như sáo.

- Cậu biết rõ thế còn gì? - Hajime oạt người xuống cái ghế bành trong một nỗ lực vô vọng của Hina để lôi cậu ta ngồi thẳng lên.

Chắc chắn là cậu ta đã tới giờ hạn rồi. Có vẻ một tháng là quãng thời gian quá dài để chờ đợi. Mà đúng ra là chỉ còn có một tuần nữa thôi! Cậu ta đã cố gắng tới mức này thì cô cũng nghĩ tới việc mình nên làm gì đó chứ không phải làm một con bù nhìn cho thiên hạ nữa. Cô đã nghĩ tới chuyện phải tỏ ra thế nào đó với cô bạn lớp trưởng kia. Đúng lúc cô ấy đá mắt về phía họ, mặc cho cái cậu chàng kia vẫn cố gắng thuyên huyên mong ngóng một cơ hội để có thể hẹn hò với cô nàng một lần nữa. Nhưng cậu ta cũng bất ngờ khi cô nàng lớp trưởng đột ngột đứng dậy và tiến về phía Hina.

- Cậu ta không sao chứ? - Vừa hét lên cô ấy vừa vả liên tiếp vào mặt cậu chàng “Hoàng tử”.

- Tớ nghĩ là do uống quá nhiều! - Hina thấy hơi rợn người khi chứng kiến cảnh ấy. Kei cuối cùng cũng chịu mở mắt ra nhưng khái niệm của cậu ta về không gian xung quanh dường như vẫn rất lơ mơ.

- Cậu là bạn gái kiểu gì để mà cậu ta ra nông nổi như vậy hả?

- Há? - Công chúa há hốc khi nghe điều đó.

- Này! Cậu có chịu tỉnh không hả? Ai cho cậu uống say như vậy chứ? - Cô nàng ngó lơ Hina và quay lại trấn áp tinh thần cậu chàng như thể không có ai xung quanh vậy.

Tiếng hát đã dứt nhưng tiếng nhạc đã dừng, mọi người bị những lời nói lớn tiếng kia làm cho mất hết cả cuộc vui. Nói đúng hơn là họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cứ giống như một người quản lí của người nổi tiếng phải luôn ở bên đề đốc thúc một người không được làm hỏng hình tượng của mình vậy.

- Cậu đang la hét om sòm gì vậy? - Rốt cuộc cậu ta cũng nói trở lại và cùng ngồi thẳng lên. - Cậu sao dám nói thế với cô ấy chứ?

- Cái gì cơ? - Hai mắt của Norika trông như sắp rơi khỏi tròng.

- Cậu nghĩ cậu là ai mà lại nói với cậu ấy như vậy?!

- Khoan đã, khoan đã... - Hinaki cố gắng chen vào để biết rốt cuộc thì vấn đề của hai người này là gì.

Nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy là chuyện này sẽ dừng lại cả.

- Cậu ấy là bạn gái của tớ còn cậu thì sao? Bạn gái của tớ là gì mà cậu lại có thể nói vậy với cô ấy chứ? - Giọng của cậu ta nghe vô cùng tỉnh táo.
- Tớ đang lo cho cậu đấy! Cô ấy thích cậu ư? Nhưng cô ấy chẳng biết lo lắng gì cho cậu cả! - Bây giờ thì tiếng nhạc đã không còn nữa, mọi người trong phòng có thể nghe rõ những gì họ nói.
- Cậu thì sao? Cậu lo lắng cho tớ ư? Mà thậm chí cậu còn không thích tớ? Ý cậu là gì? Trở thành một vị thánh và ban phát sự độ lượng?
- Cậu say rồi đấy Kei à!
- Tớ say thì sao? Chính vì thế tớ mới biết con người của cậu đấy!
- Con người của tớ? - Nước mắt tràn khóe, Norika đã đi tới gần giới hạn của mình.
- Phải đấy! Cậu đang hi vọng điều gì? Không ai chăm sóc tớ tốt hơn cậu sao? Không ai lo lắng cho tớ nhiều hơn cậu à?
- Đúng thế đấy! Không phải quá rõ ràng rồi sao? Bạn gái của cậu có thể làm được thế không? Một người vô dụng chỉ biết làm dáng như vậy về cơ bản không thể trở thành bạn gái của cậu được. Tớ đã hi vọng gì nào? Cậu trở thành một người hoàn hảo như vậy cũng không phải là nhờ tớ sao? Vậy mà bây giờ chỉ tại một người từ đâu xuất hiện mà cậu trở nên như vậy! Cậu thật sự quá khác trước đấy!
- Tớ đã thay đổi, vậy mà cái nhận được chỉ là như thế này! - Cứ như “Hoàng tử” đang nói với chính mình vậy. - Tớ đã nghĩ mọi chuyện có thể thay đổi!
- Mọi chuyện thay đổi thật rồi đấy! Cậu đã có những gì cậu muốn, một cô người yêu ông ọ suốt ngày chỉ biết làm dáng hơn nữa lại còn ở cùng với một kẻ thích làm người thứ ba như vậy ư nào cô ta không như vậy? Sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải hối hận thôi! Cậu không còn cần tớ nữa rồi!

Đó là lần đầu tiên Hina cảm thấy cậu ta giận đến như vậy. Gương mặt “Hoàng tử” đỏ cả lên không phải vì say hay vì ánh đèn màu lập lòe trong phòng. Hina không phản ứng gì cả khi bị sỉ nhục như vậy, cô vẫn cứ đứng trơ như tượng bên cạnh cậu nhưng Kei thì không thể chịu đựng nổi điều đó. Cứ như cậu thật sự đã xác định được rằng tình cảm của cô ấy sẽ không bao giờ hướng về cậu. Cả trước đây và cả sau này. Cả cơ thể cậu căng cứng, cậu không biết phải làm gì tiếp theo. Con giận trong cậu đã phát triển từ sự thất vọng.

Chính sự thất vọng đó đã khiến cho cậu rời khỏi đó. Cậu không muốn nói gì nữa. Cũng không muốn can hệ gì, không muốn nhớ tới.

- Tôi đã hi vọng mọi chuyện sẽ khác! - Khi cả hai ngồi trong công viên trung tâm, Hina nghĩ là mình có thể sẽ an ủi cậu ta đôi chút. - Cậu có thể sửa chữa mọi thứ! Bây giờ vẫn chưa muộn mà!!
 - Cậu nghĩ gì mà lại nói là chưa muộn?! - Hình như cậu chàng đã tỉnh hẳn mà không cần đến thuốc giải rượu.
 - Cậu có thể nói thích cô ấy! Dù sao tôi cũng hiểu được khi cô ấy làm như vậy! Cô ấy không muốn phải nói điều đó trong tình huống như vậy, trước mặt những người đó hơn thế nữa là trước mặt tôi. Trông cô ấy sẽ rất thảm hại!
 - Ý cậu là sao? Tức là cô ấy không cố ý à? Ngay cả khi cô ấy nói cậu như vậy, cậu vẫn bênh cô ấy?
 - Tôi cho rằng trong hoàn cảnh đó người ta hoàn toàn có thể hiểu được! - Hina gật đầu chấp nhận cho dù trước thái độ không thể hiểu nổi của Kei.
 - Tớ chẳng biết phải nói sao?! Có phải vì chuyện này không hề liên quan gì tới cậu không?
 - Không biết! - Cô gái nhỏ cũng chả biết phải giải thích ra sao. - Nhưng mà nếu cậu muốn kết thúc mọi chuyện trước khi thời hạn đến thì đây là một cơ hội đấy!
 - Cậu chỉ quan tâm tới thời hạn à?
- Hinaki ngó ra mắt một lúc. Thực ra cô cũng đang cố tìm cách giải thích. Mặc dù khá bực tức khi cô nàng lớp trưởng sĩ và Miwahi nhưng về cơ bản thì cô thấy tội cho cô ta hơn, cô cũng không biết là mình rốt cuộc là đang quan tâm tới cái gì nữa.
- Đại loại là tôi cũng không rõ! - Cô nàng nói rồi đưa tay lên mân mê mấy lọn tóc được vén gọn qua một bên của mình.
 - Hay là... - Tự nhiên cậu chàng “Hoàng tử” lại phì cười. - Cậu thích tớ rồi đúng không?
 - Hả? Cậu đang nói gì thế?
 - Thực ra thì ngay từ đầu tớ cũng đã nghĩ tới chuyện cậu sẽ thích tớ rồi! Tớ là Hoàng tử trung học lại công khai thích cậu, nói chuyện cũng không tệ, mấy buổi hẹn hò tuy là giả nhưng mà lại đâu có giống là giả lắm, về mặt cơ bản thì đúng là hẹn hò mà! Nếu như thế rồi thì chuyện cậu không phản đối cuộc tranh cãi giữa bọn tớ cũng dễ hiểu thôi!

Lần này tới lượt Hina không nhận được cười.

- Đây!

- Này! Tôi đang an ủi cậu không có nghĩ là cái gì tôi cũng sẽ nói đâu nhé!? - Nhưng công chúa nhỏ dù biết không phải phép nhưng lại không kềm được.
- Cậu đang nói gì vậy?!
- Cậu đó tôi phải hỏi cậu mới đúng! Làm sao mà có chuyện tôi thích cậu được chứ? Này! Đáng ra tôi sẽ không hiện thế này đâu, chỉ tại cậu đang như vậy nên tôi không muốn nói thôi!
- Vậy là... không có à?
- Đương nhiên là không! - Và cô nàng vẫn cười khúc khích.

*

Funo nghe thấy tiếng nói vang vọng xung quanh mình. Hai giây sau đó cô nàng mới nhớ ra là mình đang ngủ trong phòng khách, cơ thể cheo leo trên cái sofa. Cô nhận ra là dạo gần đây cô rất hay ngủ lơ đãng mà khi tỉnh dậy quên mất cả lí do tại sao mình lại ở đó. Cũng may là cô chưa bao giờ ngủ ngoài công viên hay là xô nào đó. Ánh sáng đầu ngày không thể đánh thức được cô bởi vì trời đang có tuyết, mặt trời cứ như là đang vào lúc xế chiều. Âm thanh khiến cô tỉnh giấc là của chiếc điện thoại của mình nằm trên quầy rượu gần đó. Nó reo ầm ỉ.

- Alô? - Bằng cái giọng uể oải, cô nàng bắt máy.
- Là Funo á?! - Funo nhanh chóng nhận ra giọng thư kí trưởng ở cơ quan của mẹ mình, một người phụ nữ tuy luống tuổi nhưng xinh đẹp đến lạ lùng. Đôi khi cô cũng không biết bà ấy có phải là ma cà rồng hay không nữa. - Mẹ cháu đâu rồi nhỉ?
- Sao ạ? - Cô nhìn đồng hồ. Thường thì vào giờ này mẹ cô đã đi rồi cơ mà. - Cháu nghĩ là bà ấy sẽ tới ngay thôi!
- Thực ra hôm nay bà ấy không có lịch họp nên có lẽ sẽ không tới nhưng mà bỗng dưng có chuyện đột xuất! Cô tưởng bà ấy đi cùng cháu?
- Là sao ạ?
- Bà ấy bảo là đi công việc với cháu! Ta tưởng là phải đi chung chứ?!
- Không gọi được cho mẹ sao ạ?
- Máy bận nên ta nghĩ là nên gọi cho cháu thì nhanh hơn!
- Vâng! Cháu cũng không biết nữa, có lẽ mẹ chỉ ra ngoài một lát rồi quay lại ngay thôi!
- Được rồi! Sẵn tiện cháu có thể mang giúp cô một tập tài liệu được không? Tập tài liệu màu xanh có in dòng chữ nổi ấy!
- Nó là gì vậy ạ?
- Ừm là hợp đồng mà cô đang cần gấp!
- Vâng ạ!
- Cảm ơn cháu nhiều nhé!

Phía bên kia cúp cái rụp.

Trong khi còn ngơ ngác, Funo cố để không phải nghi ngờ mẹ mình thêm điều gì nữa. Bây giờ mọi chuyện đã không còn dừng lại ở việc mấy lá thư nữa. Cô hoàn toàn không thể tin nổi mẹ mình sau khi biết bà ấy đang giấu diếm chuyện gì đó như vậy. Hơn nữa trong suốt mười bốn năm thì không thể chấp nhận được. Cô nàng đã từng cố gắng xâu chuỗi những sự việc mình biết theo những hướng thông thường nhất, thế nhưng có lẽ vì chuyện này không bình thường được nên không thể suy diễn theo hướng đó. Mặc dù giả thuyết mẹ cô đi gặp một kết giới sư nghe vô lí lắm nhưng nó giải thích được việc tại sao bà ấy lại đi vào rừng sâu như vậy. Thành ra cô thấy nghi ngờ tất cả những điều bất bình thường mà mẹ cô làm. Funo không muốn như vậy nhưng cô không còn có thể có phản ứng nào khác.

Cô nàng giám đốc trẻ lè chân ra khỏi ghế sofa rồi vào phòng làm việc của mẹ. Cô dường như đã tỉnh hẳn khi bị những bí ẩn kích thích. Tập tài liệu gần như phai ngay trước mắt: một tập tài liệu màu xanh với dòng chữ nổi mạ vàng. Cô nghĩ hẳn phải là một hợp đồng quan trọng lắm thì cái bìa nó mới hoành tráng thế này, thực ra thì công ty cũng có cũng có một vài cuốn giống vậy nhưng tiếc là chưa có cơ hội được dùng tới.

Mặc kệ bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn, Funo không cảm thấy đói. Cô cũng không nhớ rõ là tối hôm qua cô đã ăn gì nhưng bây giờ cô không thấy đói gì cả, hẳn là nếu như uống rượu thì cô cũng phải thấy khó chịu rồi nhưng thay vào đó cô lại thấy tỉnh táo vô cùng. Khoác áo vào rồi xuống hầm để xe, trên đường đi cô tranh thủ kiểm tra lại hộp thư của mình và thầm hi vọng sẽ có tin nhắn nào đó gợi ý cho cô về những gì đã diễn ra tối qua. Nhưng vô vọng! Không có gì cả, toàn là tin nhắn thúc việc giao hàng tới các cửa hàng. Funo đã dặn mấy người ở phòng kinh doanh lo chuyện này nhưng không hiểu sao mọi người thường hay nhấn tin trực tiếp cho cô hơn. Có lẽ họ đã quen như vậy từ khi quan hệ giữa cô và họ gần gũi hơn bây giờ, vào cái thuở cô mới chấp chững lập nghiệp, bây giờ tất cả đều giữ những vị trí then chốt trong hệ thống các chi nhánh cửa hàng của cô. Funo cho rằng chuyện đó cũng tốt tuy nhiên có một chút rắc rối vì bây giờ cô đã quá bận để có thể trả lời cho họ, cô chỉ có thể hi vọng họ có thể bỏ qua cho mình.

Trong đám tin nhắn còn có cả một tin nhắn của Hatsune. Mặc dù cô không ưa gì cậu ta nhưng mà kì thực bây giờ cậu ta chính là nguồn thông tin duy nhất của cô. Cô cũng khá thắc mắc chuyện tại sao mà cậu ta biết được chỗ mẹ cô tới có một pháp sư ở đó nữa, nghe rất chi là hào huyền nhưng bây giờ cô không có cách nào khác là phải tin vào tất cả các giả thuyết nếu muốn tìm ra được sự thật. Ngoài lí do đó ra thì cô không thể tin tưởng gì ở cậu ta, mặc cho cậu ta đang khiến cho nhân hiệu của cô ăn nên làm ra nhưng mà cô đâu phải là người có chủ ý muốn mời cậu ta chứ?!! Chính cậu ta là người đã đòi làm, một kẻ hời hợt với mọi thứ, dùng vẻ bề ngoài kiêu con và tự tung hô bản thân như vậy đúng là không thể dùng được. Nhưng cô cũng biết một bí mật của chị em cậu ta. Dù chỉ là tình cờ nhưng chuyện này khiến cô và cậu ta cứ như oan gia không tài nào dứt ra được. Cậu ta chắc chắn đã dùng thuật gì đó của hồ ly đối với cô, chỉ là Funo hi vọng không phải mấy cái cậu ta dùng với mấy cô nàng ngốc nghếch say mê cậu ta như điều đó.

Khi nghĩ tới đó đột nhiên cô thấy mình đã trở thành quá lứa rồi. Một cô gái không còn phát cuồng vì thần tượng, không còn vương vấn gì bạn bè trung học và những cuộc vui tuổi trẻ nghe thật không giống với một người chỉ vừa chuẩn bị bước sang tuổi hai mươi sáu. Đôi khi cô cũng nghĩ đó là một loại gen di truyền khi mà anh trai cô thậm chí còn trưởng thành hơn như vậy từ khi mười bảy tuổi. Tới giờ thì cô hoàn toàn đồng ý chuyện anh cô đã thành một ông già mất rồi. Nhưng nói thật là cô nghi ngờ cái trưởng thành ấy là sự thu mình lại hơn, chính là vì chuyện cô gái ấy. Khi đó mặc dù cô chỉ vô tình biết được nhưng sự thật đã rất đau đớn rồi.

Cô gái ấy đã chết.

Trước mắt cô và anh trai cô chứ không phải là đi du học. Nhưng thật không hiểu lí do tại sao mà bây giờ lại có những tin đồn ấy, cứ như thể xác nhận những bức thư gửi cho anh cô là thật vậy. Quá khứ và hiện tại cứ rối bưng rối mù vào nhau khiến cô sắp phát điên rồi thế nhưng ít ra nó khiến cô thấy như mình vẫn còn có ích, vẫn có thể làm được gì đó ngoài một cỗ máy kiếm tiền. Anh cô đã trở thành như vậy nên thực tình là cô rất sợ.

“Chúng ta ăn trưa cùng nhau được không? Tối hôm qua trông cô không ổn lắm nên tôi chỉ muốn thấy cô an toàn thôi!”, rốt cuộc khi ngồi vào xe mình cô mới đọc tin nhắn của cậu ca sĩ. Lời lẽ kiểu này cứ như đang cưa cẩm cô không bằng, cậu ta có muốn tiến chức kiểu gì cũng chẳng có lí do gì để mà cưa cẩm cô cả, nếu chỉ ít là cậu ta chưa muốn chết...

“Cậu rảnh thì đi vài vòng kiếm người bắt tay hay xin chữ kí đi! Tôi không rảnh”, Funo trả lời, quăng điện thoại trở vào túi xách rồi nổ máy xe.

Công ty của mẹ cô nằm trên đường ở hướng ngược lại với hướng cô đi làm nên cô không thường xuyên biết được lịch trình của mẹ mình, cũng không thường xuyên ghé qua bởi vì thế trong suốt những năm qua cô không hề biết những chuyện đang diễn ra. Cho tới khi biết được thì có những chuyện gì đã xảy ra rồi cô lại không tài nào biết được. Con xé đời mới của Funo dừng lại trước cổng công ty, cô nàng nhanh chóng nhận ra xe của mẹ mình đang đậu trong sân. Cô chắc mẩm rằng hẳn là thư kí trưởng đã gọi được cho bà ấy và trong khi đang phân vân liệu có nên xuống xe hay không thì cô thấy mẹ mình từ trong công ty đi ra.

Có vẻ như cô sẽ không vào trong.

Chiếc xe kia rời khỏi khuôn viên nhỏ bé của công ty, Funo cũng đuổi theo sau khi để lại một tin nhắn cho thư kí trưởng của mẹ cô rằng cô không tìm thấy cái tập hợp đồng đó. Cô cố giữ khoảng cách an toàn để không bị phát hiện. Thế nhưng sau đi được một lúc thì cô phát hiện ra mình đã được dẫn tới một nơi mà mình chưa bao giờ tới, giữa thành phố mênh mông này, kì thực là Funo không rảnh rẽ lắm cũng tại cô rất ít khi ra ngoài trừ khi có công việc hoặc chuyện trường lớp. Nói chung cô không phải tuýp người biết rõ xã hội này, cũng nhờ vào sự bảo bọc quá kĩ càng của gia đình. Nghĩ tới đó cô thấy hơi thiệt thòi khi rốt cuộc cô không biết lợi ích thực sự của sự bảo bọc ấy là gì mà cả cô và anh cô dường như đã mất đi quá nhiều thứ, bị dồn nén trong cái vỏ bọc mà người ta gọi là tầng lớp thượng lưu.

Khung cảnh lướt qua những ô cửa kính chắn gió là những ngôi nhà nhỏ nằm trong những mảnh đất quá bé nhỏ để nhận ra ở đó có một ngôi nhà, các khu vui chơi bé tí tẹo với những trò chơi cũ kĩ nhuộm màu thời gian, những con người làm công việc chân tay không kiếm được bao nhiêu đang lẩn lủi trong cuộc sống này, giữa một thành phố phồn hoa.

Chiếc xe phía trước dừng lại đột ngột trước một gian hàng bánh gạo. Funo cũng đỗ xe lại ở một khoảng cách đủ để quan sát cuộc trò chuyện của hai người, nhưng chịu không thể nghe được gì!

*

Kể từ đầu tuần chàng cận vệ không hề tới lớp. Hina nghĩ rằng cậu ta đã bỏ cuộc, hay đúng hơn có lẽ do cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ của mình nên chẳng có lí do gì để quanh quẩn bên cô nữa. Nghĩ tới đó khiến cô thấy thật thoải mái và không còn cái cảm giác dẫn vật khó chịu hôm trước. Duy chỉ có cái công chúa nhỏ thấy như có gì đó thiếu thiếu vậy nhưng lại tự trấn an bản thân rằng mình chỉ không quen với một cuộc sống không còn sự bảo vệ của Hoàng cung nữa.

Rốt cuộc sau ba tuần thì họ cũng chịu buông tha cho cô!

Thế nhưng cô vẫn chưa hết băng khoăn về những gì mẹ cô muốn cô xem. Cuộc đời của bà ấy thật là quá phức tạp. Khi xem cô cũng đã có thể tưởng tượng ra những chuyện đã xảy đến, những hồ sơ tuyệt mật từng liên quan đến mẹ cô đã vẽ ra một bức tranh to lớn trong đó những mối quan hệ cứ chồng chéo lên nhau. Sau ngày hôm đó cô cũng vẫn tiếp tục nghiên cứu, nguồn thông tin dường như không bao giờ kết thúc đó khiến cô thích thú. Có vẻ như mẹ cô có quá nhiều thông tin của NAI cứ như là siêu máy tính ấy là một phần hệ thống của NAI không bằng vậy.

Nhưng có lẽ nhờ vậy mà cô biết được một chuyện mà dường như có cả đời cô cũng không thể nào ngờ được.

- Hà? Ủ! Cậu ổn không? Cậu nghĩ là mình làm được chứ? - Tình hình là công chúa nhỏ đang trốn trên sân thượng để nghe điện thoại của Miwa trong giờ giải lao. Mặc cho chuyện bây giờ cả trường đều biết cô ấy đang chuẩn bị để trở thành ca sĩ nhưng vì scandal, Hina không muốn ai biết thêm bất kì điều gì nữa.

- Tớ cũng không chắc! Nhưng cũng không thể bỏ cuộc giữa chừng đúng không?
- Phải rồi! Dù gì cũng phải làm mà! - Cô gái nhỏ thở dài. - Nhưng cậu đang ở đâu đấy?
- Ủhm tớ đang trong phòng hòa âm! Sẽ có người khác thay anh Kawahachi dạy tớ trong thời gian này do anh ấy bận chuẩn bị cho concert hai ngày nữa!
- Ít ra thì chắc công ty sẽ tách hai người ra một thời gian. Chuyện này giống như là mạo hiểm vậy!
- Không sao đâu! Tớ nghĩ rằng điều quan trọng nhất chính là niềm đam mê mà!
- Cậu nói thì hay lắm!
- Được rồi! Tớ nghĩ là tớ sẽ trở lại trường nữa! Chủ tịch đã có quyết định rồi!
- Chuyện đó thì hơi khó khăn đấy!
- Thôi nào... Cậu đừng có làm tớ nản chí chứ!
- Tùy cậu thôi! Nhưng mà tớ thật sự hi vọng có thể học ở nhà, tớ không muốn cậu tới trường nhưng nếu chuyển trường thì cũng không có gì khác hơn cả.
- Hina à! Tớ làm được mà!
- Được rồi! - Hinaki cười thoáng qua rồi cúp máy.

Cô biết là không thể can thiệp vào chuyện của bạn mình nhưng cô không thích nghĩ tới cái viễn cảnh mà Miwa bị kì thị khi tới trường chút nào. Đường như bởi vì bản thân cô cũng đã từng trải qua quãng thời gian khó khăn đó, cũng từng chịu sự kì thị đó khi còn là một công chúa. Chính vì cô không giống người khác nên mọi chuyện mới như vậy và hiện giờ thì tình trạng của Miwa chính xác là như vậy. Hinaki không hi vọng chuyện bản thân mình sẽ lại gặp lại bản thân mình một lần nữa ở đây, vì thế cô muốn giúp bạn mình không bị tổn thương như cô từng bị.

Nhưng nói gì đi nữa thì quyết định hoàn toàn ở Miwahi thôi...

Công chúa nhỏ nùng mình trước một cơn gió thoáng qua. Tuy hôm nay không có tuyết và cũng chỉ là một cơn gió thoáng qua nhưng nó mang theo những giọt hơi nước li ti cửa vào da thịt không khác nào bị hàng mũi kim châm vào người. Cô gái nhỏ nghĩ đã tới lúc mình xuống khỏi chỗ này rồi!

- Cậu không biết thế nào là bảo vệ sức khỏe của mình à? - Một tiếng nói vang lên trước cả khi Hina kịp quay người lại, cùng lúc với một luồng hơi ấm ngay lập tức ôm trọn lấy lưng cô.

- Cậu làm gì ở đây thế? - Hina bị bất ngờ tới suýt tí nữa thì không nói nên lời khi thấy chàng cận vệ của mình đang đứng đó.

- Nếu tớ không ở đây thì cậu chết cóng rồi!

Mặc cho việc chính vì đang phải bảo vệ thân phận mình nên cậu ta mới được miễn phần dùng kính ngữ với cô nhưng kì thực là cô không thích cậu ta gọi cô như thể hai người thân thiết nhau lắm kiểu đó. Nếu cậu ta chịu hiểu thì tốt biết bao!!!

- Cậu đang đùa với tôi đấy hả? - Vừa nói Hina vừa rút sâu người hơn vào chiếc áo choàng. Rõ ràng là áo choàng của cô. - Tại sao cậu lại vào trường khi mà đang nghỉ học?

- Vì chuyện này quan trọng! - Về mặt cậu ta dường như cũng nói lên được điều đó.

- Cậu chẳng phải đã hết nhiệm vụ rồi sao? Tôi cứ tưởng cậu đã phải trở về Trung đội Cận vệ bốn ngày trước rồi chứ?!

- Vậy là cậu đã nghe lén cuộc điện thoại của tớ đúng không?

- Gì... gì chứ!? - Hina bối rối vì cô là người sai trong chuyện này. - Tôi chỉ tình cờ nghe được thôi mà! Nhưng không phải cậu và mẹ tôi cũng muốn như vậy sao?!

- Thực ra nếu như cậu không nghe được cuộc nói chuyện ngày hôm đó thì có lẽ tớ cũng sẽ để cậu nghe thấy một cuộc nói chuyện khác thôi!

- Vậy thì cậu còn nói gì nữa! Tôi cũng không hiểu sao cậu và mẹ tôi lại thích nhiều chuyện như vậy, rõ ràng chỉ cần nói cho tôi là được mà! - Đúng là tới tận lúc này cô gái nhỏ cũng không hiểu nổi chuyện đó.

- Nhưng cho dù cậu đã nghe rồi nhưng cậu vẫn cố lờ đi lời cảnh báo đó!

- Lời cảnh báo?!

- Lời cảnh báo về chuyện siêu máy tính. Sao cậu có thể giải được mật mã đó?! Nếu như không có nó thì những thông tin trong phòng đều đủ cả mà!

- Mật mã gì cơ?

- Mật mã của các tháp dữ liệu liên thông. Sao cậu biết được?!

- Làm gì có mật mã nào chứ? Tớ không thấy bất kì chỗ nào hỏi mật mã cả!

Cả hai cùng ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì đã xảy ra. Để bảo vệ những thông tin tuyệt mật của NAI, siêu máy tính cũ của những thành viên trước đây được dùng để chứa những đường dữ liệu liên thông cho phép kết nối dữ liệu giữa nhiều siêu máy tính thuộc trung tâm NAI, vì lí do đó nên nó có thể truy cập liên thông từ bất kì nguồn thông tin nào cả mới lần cũ. Hơn nữa, Hakashi Ayasaki là chủ nhân của chiếc siêu máy tính này, hiện giờ chính là chủ tịch của NAI nên công dụng và khả năng của nó không dừng lại ở đó. Ngoài siêu máy tính trung tâm, siêu máy tính này đã trở thành một nguồn dự phòng tránh bất trắc xảy ra và đương nhiên là sự tồn tại của nó không được phổ biến sâu rộng lắm ngay cả trong nội bộ những thành viên cấp cao. Nói chính xác hơn, không ai biết sự tồn tại của nó và chủ tịch cũng sẽ không để ai biết được sự tồn tại của nó bởi vì vậy nên khi nguồn truy cập thông tin xuất hiện thì không ai tìm ra được nó đến từ đâu. Chính vì thứ bí mật này nên bây giờ NAI đang loạn lên để tìm ra nguyên do, Hakashi không còn cách nào khác để tránh khỏi nghi ngờ không đáng có đã phải để cho cuộc tìm kiếm này được triển khai trên quy mô rộng.

Yuki chỉ là vô tình cần phải được biết thông tin này khi Hina chạm phải vào cánh giới mà thậm chí chính cô là người phạm phải cũng không hề biết đã có chuyện gì phải xảy ra.

- Mọi chuyện đã rắc rối hơn rồi! Tớ thực sự không nghĩ là sẽ đi xa tới mức này! - Chàng cận vệ cảm thấy để giải thích được chuyện đó cho Hinaki là cả một vấn đề.

- Nhưng rõ ràng chuyện này quá vô lí không phải sao? Chỉ cần chủ tịch của NAI đứng ra giải thích là được mà!? - Công chúa nhỏ cũng không tin nổi rằng mình có thể hiểu nổi nguyên nhân sâu xa của chuyện này.

- Khi đó sẽ càng làm cho người khác nghi ngờ thêm thôi! Chắc chắn người khác sẽ nghĩ tới việc tại sao bà ấy lại cố tình giấu siêu máy tính ấy. Khi đó chắc chắn người ta sẽ nghĩ theo hướng tiêu cực rằng bà ấy đang âm mưu gì đó.

- Nói thế cũng phải! - Công chúa xui xẻo. - Tất cả là tại tôi đúng không? Vậy sao cậu không nói sớm hơn?

- Tớ không nghĩ là cậu vẫn còn truy cập vào đó! Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy hả?

- Này! Cậu quá đáng rồi đấy nhé! Cậu nghĩ cậu là ai mà lại lên mặt kiêu đó? - Hinaki nổi nóng khi Yuki cứ làm như là cô chính là tội phạm liên hành tinh vậy, trong khi đáng ra cho dù có chuyện gì đi nữa thì cậu ta cũng không được vượt quá khuôn phép giữa Hoàng thân và cận vệ. - Cậu ăn nói như thế chưa qua đào tạo gì vậy! Rốt cuộc cậu làm sao có thể mua chuộc mẹ tôi đưa cậu vào vị trí này vậy?

- À! Vẫn còn một vấn đề chưa được làm rõ nhỉ?

- Ý cậu là sao?

- Từ giây phút cậu bước vào căn phòng ấy thì nhiệm vụ của tớ đã kết thúc rồi! - Vừa nói cậu ta vừa lấy ra từ trong túi áo đồng phục một cuốn sổ trông như password, với hình của cậu ta trên đó. - Bây giờ chúng ta không còn thể loại quan hệ đó đâu! Tớ là mật vụ NAI!

- Hả?

- Đây đáng ra là kì nghỉ của tớ nhưng vừa đặt chân tới Bồ Công Anh Xuân thì đã được triệu vào cung. Cuối cùng thì nhận việc mà chẳng hề hay biết! Và xét về mặt tuổi tác thì xưng hô như vậy là quá khiêm nhường rồi... - Yuki đột dưng ghé sát vào tai cô nhóc. - ... Thừa công chúa!

Hina hoàn toàn đứng hình.

Đáng lẽ ngay từ đầu cô chẳng nên thỏa thuận gì với con người này hết!

- Và bây giờ cái thỏa thuận ấy chẳng có tác dụng gì cả! - Cậu chàng nói tiếp như thể đọc thấu suy nghĩ của cô. - Chúng ta có nên thay đổi một chút không?!

Ngay từ giây phút đầu tiên cậu ta đã muốn trấn áp cô, nhưng Hinaki thật không ngờ cậu ta làm mọi cách để cô ngoan ngoãn nghe lời cậu ta mặc cho việc hiện tại cậu ta đang làm là xúc phạm tới Hoàng thân. Mà Hina có phải là loại chịu để cho người khác trấn áp đâu, chắc chắn là cậu ta đã chọn nhầm mục tiêu.

- Tên cậu... - Cô nhóc cẩn thận nhìn lại tên của cậu chàng trên cuốn sổ. - Yuki Takahashi! Đúng rồi, nhất định là tên giả! Đúng ra phải là Yuki Miyano nhỉ?

- Sao cơ? - Cậu chàng bắt ngờ trước đòn phản công.

- Tôi biết cậu là ai. Thật là không biết sao cậu có thể vào được NAI với thân phận như vậy nữa, nhưng mà tôi nhắc lại: Tôi và cậu hình như chẳng có liên quan nào với nhau cả. Nếu cậu thực sự là NAI thì làm ơn đừng có mà ở đó kết tội cho tôi mà hãy tìm ra nguyên nhân tại sao cái siêu máy tính ấy không có cái khóa mật mã nào đi! Có thể bà chủ tịch quên mất là mình chưa cài chăng? Nếu như theo tôi biết thì bà ấy cũng tới tuổi lắm lắm rồi đấy! Và cậu chẳng có lí do gì ở đây cả, cậu được gì khi lòi cá tôi vào à? Cậu nghĩ tôi sẽ rảnh rồi mà bắt đắc dĩ trở thành mật vụ với cậu chắc? Cậu không biết tôi là ai sao? Vậy thì tại sao tôi lại phải nghe lời cậu?...

Kì thực là Hina nói rất nhiều nhưng nó chẳng vào tai Yuki được là bao nhiêu. Cậu chàng đã hoàn toàn bị con giận đến run người chiếm lấy. Hiện thực bỗng chốc mờ đi trước mắt cậu. Hina dường như đã nắm được điểm yếu của cậu và cô ấy biết rõ điều đó hơn ai hết. Rốt cuộc thì công chúa cũng là một người được nuôi dưỡng trong một giai cấp hoàn toàn khác với cái người ta có thể nghĩ tới, việc cô ta có khả năng điều khiển người khác cũng không có gì là quá lạ lẫm. Nhưng điều quan trọng ở đây chính là cô ta đã chọn sai đối tượng rồi! Trong giây phút ấy, cậu chàng bỗng chốc cảm thấy con người mình thật đáng sợ nhưng cũng chính cái cuộc đời chết tiệt này đã đẩy cậu trở thành con người như vậy.

Cậu cũng nhất định không thể chịu thua.

Trong lúc Hinaki đang thao thao bất tuyệt như đang cố tổng hết bức xúc trong người ra ngay khi vừa tìm được cơ hội thì Yuki không nói không rằng kéo cô nằng sất vào người mình. Cái khoảng khắc ngắn ngủi dừng lại, gương mặt họ cách nhau chưa đầy một xăng ti, công chúa nhỏ dường như vẫn chưa biết có chuyện gì đang xảy ra, trong đầu cô những suy nghĩ chưa kịp thành lời đã bay biến đi đâu mất.

Yuki không biết mình đang nghĩ gì và tại sao cậu lại muốn làm thế. Cuối cùng cậu vẫn để mặc cho bản thân trôi theo lựa chọn đó.

Bây giờ đã quá trễ để quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

- Không được! Chúng ta không đi chỗ khác được sao? - Hinaki nhất định không chịu cho dù Kei có nín kéo thế nào.

- Này! Ở đây thì có vấn đề gì chứ! Hơn nữa không phải ở đây để chịu hơn sao? - Cậu chàng cố gắng thuyết phục.

- Không là không!

Vấn đề ở đây không phải là chỗ đó tốt hay xấu mà là do cô không thể quay vào trong đó. Cái gì mà “Em không chạy thoát được đâu! Chính vì giữa chúng ta không còn ràng buộc nào nữa”, thật là làm sao cái tên đó có thể nói như vậy sau khi cướp đi mất nụ hôn đầu mà cô gìn giữ bao lâu chứ! Bộ hẳn tưởng cô có thể xiêu lòng chỉ vì chút đường mật ấy thôi à? Thật sai lầm, quá sai lầm! Nhưng cô cũng không còn mặt mũi nào mà gặp hẳn nữa. Cứ nghĩ tới chuyện đó là công chúa nhỏ không biết phải làm thế nào. Một người đột ngột xuất hiện trong cuộc đời cô rồi làm rối tung mọi thứ trong cuộc sống bình yên mà cô đã phải đấu tranh để có được. Cho dù xét trên phương diện nào thì đó cũng không phải kẻ mà cô muốn gặp lại.

Hina không lường trước được việc chàng trai bất hạnh đang đi cùng cô lại là fan cuồng của cái nhà hàng bé tí hìn ấy.

- Sao cậu cứ nhất định phải hẹn hò ở cái nơi tồi tàn ẩm thấp đó thế? - Rốt cuộc họ chọn một quán cà phê yên tĩnh và riêng tư đủ để người khác không nghe thấy những gì họ nói. Hina không có ý gì với nơi đó nhưng cô buộc phải nói vậy để không tới đó, cô có lí do.

- Tớ thấy chỗ đó có gì đâu chứ?! Cậu thích những nơi sang trọng thế này à?

- Đây không phải là “sang trọng” mà là “trông giống một buổi hẹn hò bình thường”!

- Cậu muốn hẹn hò với tớ thế cơ à?!

Thiệt là Hina muốn vớ lấy bất cứ thứ gì trong tầm tay của mình.

- Thôi thôi! Được rồi! Tớ không nói nữa! - Chàng “Hoàng tử” cảm thấy trong lòng bất an. - Nhưng bình thường cậu có nói gì đâu! Sao tự nhiên hôm nay lại như vậy?!?

- Tôi không muốn tới đó nữa! Thế thôi! - Hinaki vừa nói xong liền cúi xuống uống nước như thể không muốn quan tâm nữa. - Mà sao cậu quan tâm thế? Cậu nên lo chuyện của cậu kia kìa, chỉ còn có một tuần thôi!

- Tớ muốn trả ơn cậu, không được sao?

- Trả ơn gì cơ?!

- Chuyện cậu đã an ủi tớ!

- Chuyện đó lớn vậy sao? Tớ hôm qua trông cậu như người chết rồi ấy!

- Này nói hơi quá rồi đấy nhé! - Kei lồng lộn lên.

- Chỉ tại cậu mà tôi không đi chơi được với bạn bè đấy cậu biết không! Chỉ toàn tốn thời gian với mấy buổi hẹn hò vô nghĩa!

- Cậu không biết đấy thôi! Tuy là tớ có nhiều bạn thật đấy nhưng dường như chưa có ai từng an ủi tớ cả. - Nói tới đó đột nhiên cậu ta chẳng lại. - Tốt hơn cậu không nên kết bạn kiểu đó!

- Kiểu đó là kiểu gì cơ? - Công chúa nhỏ cau mày nhìn cậu bạn trai hờ.

- Cậu có thể không nhận ra nhưng tớ thì không ngốc! Sau chuyện của Joudouki, ai cũng nhìn cậu với ánh mắt không bình thường cả, cứ như thể cậu cũng cùng một hội với cô ấy vậy!

- Này! Miwa không có như thế! Cậu mà nói tiếng nữa là chấm dứt ngay bây giờ đấy

- Khoan khoan! Tớ nói gì đâu chứ! Đó là cách nhìn khách quan thôi! Thành thạo cậu cũng phải để ý tới số đông một chút! Họ sẽ không chơi lại với cậu nếu như cậu không phải là bạn gái của tớ. Vậy đấy!

- Ý cậu là... - Hina thật sự có hơi ngờ ngợ chuyện mà chàng “Hoàng tử” đang nói. - Họ chỉ đang lợi dụng việc đó để tiếp cận cậu?

- Có thể hiểu đơn giản là vậy!

Nhưng cậu chàng không ngờ là mình ăn choảng ngay sau câu phát ngôn ấy.

- Này! - Cậu ta la lên khiến một vài vị khách “ít quan tâm tới chuyện người khác nhất” cũng quay lại nhìn.

- Cậu tưởng cậu là ai thế?! Thôi cái suy nghĩ cho mình là trung tâm của tất cả mọi thứ đi!

- Nếu tớ cho mình là trung tâm thì việc gì tớ phải lập ra cái kế hoạch này với cậu hả?

- Chính vì như vậy mới có cái kế hoạch ngu ngốc này đấy! Nếu như cậu biết nghĩ cho cô ấy thì cậu đã là người tỏ tình trước rồi! Làm thế quái nào mà một người đàn ông như cậu có thể hi vọng một cô gái tỏ tình với mình chứ?! - Thiệt là hôm nay Hina thấy mình bị bức xúc hơi nhiều. - Cậu đúng là một người chỉ biết coi người khác đang xoay quanh mình thôi! Cậu nói gì mà cách nhìn khách quan? Nếu biết nhìn khách quan thì cậu đã phải hiểu cô ấy đã chờ đợi cậu nói ra câu nói ấy rất lâu rồi! Rốt cuộc là cậu bị ngốc tới mức nào vậy hả?

- A... này... - Cậu chàng hoàn toàn không thoát nên được lời nào.

- Tôi chịu hết nổi cậu rồi đấy! Một tuần còn lại chưa biết liệu sẽ đi tới đâu nhưng nhất định cậu phải tỏ tình với cô ấy! - Công chúa nhỏ hạ quyết tâm.

- Gì cơ?

- Đẹp hết mấy buổi hẹn hò vô nghĩa như thế này! Cậu không hiểu à?!

*

- Miwa đâu rồi nhỉ? - Cô nàng Miêu tinh hỏi khi thấy thiếu người trong giờ ăn tối.

- Cậu ấy đến công ty rồi ạ! - Hina nhón tay lấy một nhúm rau sống trên bàn ăn vô tư. Cô công chúa chưa ra khỏi cung bao lâu mà đã hoàn toàn rũ bỏ những quy tắc từng bắt đi bắt dịch ấy rồi. - Hi vọng là mọi chuyện có thể chuyển biến tốt!

- Như vậy không sao chứ?!

- Scandal làm sao có thể làm hỏng cả đời người được! Quan trọng là cậu ấy nhất định sẽ không bỏ cuộc!

- Chị thật sự khâm phục cô bé ấy!

Xém một xúu nữa thì công chúa nhỏ đã lỡ miệng nói ra điều mình đang suy nghĩ rằng người đang cùng ngồi ăn với cô mới đúng là đáng khâm phục. Chuyện Yui là Miêu tinh có vẻ như không khó nhận ra, nhưng làm cách nào để có thể sống sót qua trận hỏa hoạn ấy và chạy đến tận đây thì đúng là phi thường. Những điều mà cô lưu tâm trong những hồ sơ mật của NAI chính là nó, cô không ngờ chuyện đó có thể xảy ra với một dòng họ Miêu tinh lâu đời như vậy.

Để chắc chắn, Hina đã gọi cho mẹ mình.

- Tại sao con hỏi mẹ chuyện đó!? - Hoàng hậu ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của cô con gái nhỏ về một lí do nghe hơi không liên quan.

- Con tình cờ thấy nó thôi! Và con nghĩ chị Yui chính là một trong hai người ấy! Đúng chứ ạ!?

- Đúng vậy! Nhưng mẹ cần con giữ bí mật chuyện này, và nhất là không được đung vào siêu máy tính ấy nữa cho tới khi có người tới giải quyết!

- NAI sẽ không giải quyết đâu! Con nghe tên đó nói rồi, mẹ đừng tưởng là con gái mẹ chẳng biết gì cả! - Hinaki phát cáu vì tới giây phút này vẫn bị xem là con nít trong khi ở tuổi cô thì mẹ cô hoàn toàn đã có thể một mình quyết định mọi chuyện rồi.

- Thôi được rồi! Chuyện này liên quan đến anh con nên đừng để cho anh con biết chuyện cô gái ấy ở đâu. Đó là vấn đề chính trị đấy!

- Nghe như lần đầu tiên mẹ và con nói về vấn đề chính trị nhỉ? - Hina thả mình xuống giường rồi tháo cái nơ trên đồng phục ra, kì thực là cô không thích cái nơ ấy nhiều như bộ đồng phục. - Nhưng mà chuyện liên quan tới anh là sao thế?

- Chính anh con là người đã tìm ra cô ấy đấy! Và cả bố mẹ đều không muốn chuyện này ảnh hưởng tới anh con, cô ấy là mục tiêu của NAI!

Sau đó là một tràn giải thích lí do nữa. Thật lòng trong ngày hôm nay cô nàng đã phải nghe những điều rất khó hiểu nhưng không hiểu sao cô cảm thấy biết rõ nó tương tợ như thể mình chính là người trong cuộc vậy. Không quá khó để nắm bắt những gì NAI suy nghĩ, đơn thuần là họ chỉ đang cố làm mọi thứ để giữ một trật tự nhất định cho thế giới này nhưng cũng vì vậy mà họ dường như đang làm những chuyện hơi phi lí và trái với đạo làm người. Rốt cuộc họ lại muốn triệt tiêu dòng họ Miêu tinh ấy, và bây giờ chỉ còn lại hai mục tiêu.

Thực ra chuyện này hơi khó hiểu vì Yuki cũng là Miêu tinh nhưng cô không tìm ra nổi lí do cậu ta lại có thể trà trộn vào được NAI. Và lại nghe không giống như là cậu ta vừa thoát chết khỏi một trận hỏa hoạn chút nào, thực ra cậu ta cứ như là một thành viên cốt cán đang nghỉ mát thật vậy!?

- Cái đó thì ta nghĩ con nên hỏi trực tiếp cậu ấy! - Hoàng hậu khuyên. Nhưng đó là chuyện duy nhất công chúa nhỏ không thể làm được. Làm sao cô có thể nói chuyện với tên đó một cách bình thường được chứ? - Hẳn là cậu ấy sẽ vẫn đi theo bảo vệ con cho dù nhiệm vụ của cậu ấy đã kết thúc nên hãy hỏi cậu ấy nếu có cơ hội!

- Tại sao lại như thế!? Cậu ta có lí do gì khi cứ đi theo con chứ?

- Vì con cũng là mục tiêu của NAI! Chỉ là do họ chưa nhận ra thôi!

Lí do của mẹ cô đưa ra nghe không có chút thuyết phục nào cả, hay đúng hơn là nó không đủ thuyết phục đối với cô. Nhưng bà ấy cúp máy ngay sau đó khi mà cô không kịp nói gì thêm, cũng chưa kịp hỏi về cái “người tới giải quyết” kia. - Nghe mờ ám chết đi được! Hơn nữa cô cảm thấy họ chẳng giải quyết được chuyện gì cả. Đến cuối cùng thì cô cũng đang bị coi là tội phạm liên hành tinh và dường như cô không thể làm gì để tự cứu mình. Ít nhất thì cũng phải có cách nào đó chứ!?

- Hina này! - Cô nàng Miêu tinh lôi công chúa nhỏ về với hiện thực. - Hình như là chuẩn bị tới kì thi học kì rồi nhỉ?!

- À! Vâng ạ! - Vừa nhồi com vào miệng cô gái nhỏ vừa trả lời.

- Chắc là Miwa phải sớm trở lại trường thôi! Nếu không thì không kịp ôn thi mất! Nếu trượt thì còn là vấn đề lớn hơn cả chuyện scandal nữa kia...

- Em chắc cậu ấy cũng nghĩ vậy!

- Còn em thì sao? Em không thấy áp lực trong kì thi à?! - Yui thắc mắc.

- À! Em không sao! Chỉ là một kì thi thôi mà...

- Ờ? Sao em nói nghe dễ dàng thế chứ!? Em phải hiểu là những kì thi quan trọng như thế nào với tương lai của mình chứ? Sao có thể giữ thái độ hờ hững vậy được! Rốt cuộc em muốn trở thành gì nào?

- Trở thành gì ấy ạ? - Hina ngẩn cả ra.

- Em thật sự chưa nghĩ tới việc mình sẽ trở thành gì sao?

*

Erika cảm thấy bất an trong lòng khi bị gọi tới trụ sở chính như thế này. Một phần lí do chính là cô không hiểu sao mọi người đều được nhận nhiệm vụ và rời khỏi Onawaki trong khi cô lại phải nhận nhiệm vụ ở lại trông cửa hàng Jinry gần như vô thời hạn, tất cả cũng tại vụ tin tặc tấn công hôm bữa mà gần như các đội thuộc trung ương đều nhận cùng một vụ chính là tìm kiếm nguyên nhân của nó. Hơn nữa, cô thấy như là mình bị cố tình bỏ lại vậy! Dù sao thì trong cửa hàng cũng còn nhiều nhân viên nữa chỉ đâu phải là chỉ còn mình cô chứ? Cô không thích việc mình bị phân biệt đối xử kiểu như cô vẫn còn nhỏ để tham gia vào những vụ có quy mô lớn thế này, Erika đã từng nhiều lần ước mong được thực hiện nhiệm vụ ở nơi nào đó mà không phải là Onawaki vì vậy cô gần như không chịu nổi cái cảnh bị phân biệt như vậy!

Bây giờ cô càng thấy tức hơn nữa khi biết được là chuyện này vốn dĩ do cấp trên đưa xuống. Nếu không thì sẽ không có chuyện cô sẽ bị gọi đến trụ sở chính vào một ngày bình yên thế này. Erika cố thờ ơ đều lại bình thường để trấn an mình. Dù sao thì cho dù trong đại sảnh có rất nhiều người nhưng dường như không có bất cứ ai nhìn cô khi cô bước vào cả, điều đó có nghĩa là đây là một cuộc gặp không được công khai. Cô công chúa vào thang máy và lên tầng năm - tầng có phòng làm việc của chủ tịch NAI - Hakashi Ayasaki - cùng với hai nhân viên khác. Cả hai đều trông luống tuổi, hai nhân viên cấp cao của trụ sở. Thật là khó để tìm ra những người trong trụ sở trung ương mà lại chưa quá ba mươi tuổi, hầu hết những người ở đây đều trải qua một quãng thời gian rất dài làm việc ở các trụ sở nhánh và lập được những chiến công hiển hách. So với họ thì Erika còn lâu mới bằng được. Cô gái nhỏ cẩn thận quan sát khi họ nói chuyện với nhau, những câu chuyện bình thường như thể những nhân viên nhà nước làm công ăn lương nào về gia đình, con cái, bạn bè lối sống của lũ trẻ bây giờ,... sẽ không có chuyện cô có thể nghe được thông tin từ bất kì vụ nào khi họ đang trò chuyện trong thang máy như thế này cả. Đôi khi bản thân cô cũng ngạc nhiên với chính những điều đang diễn ra, mặc dù là người đã quá quen với cuộc sống khắc khe của Hoàng gia nhưng cô đúng là cảm thấy được những qui tắc bất di bất dịch ở đây vẫn có điều gì đó lạ lẫm với mình.

Lại một lần nữa cô cảm thấy như mình vẫn còn phải cố gắng nhiều lắm!!

Erika ra khỏi thang máy trong khi hai người kia vẫn đi tiếp lên tầng trên. Dù sao thì tầng trên cũng là nơi có ít áp lực hơn. Công chúa không biết là mình được gọi đến vì chuyện gì nữa nên cô thấy hơi bối rối chứ không phải vì sắp mặt đối mặt với người có quyền lực tối cao nhất ở cái tòa nhà hai mươi sáu tầng này. Cha mẹ cô và bà ấy trông có vẻ như là có mối thân cận, chính bà ấy - một người phụ nữ hơi kì lạ - đã chấp nhận cô và chấp nhận cả thân phận của cô, hoàn cảnh của cô. Điều mà Erika lo sợ nhất chính là một ngày nào đó cô sẽ vào phòng bà ấy và bố mẹ cô cũng ngồi ở đó, sẽ sớm thôi!

Nhưng chắc chắn rằng cô không tin chuyện ngay bây giờ chính là lúc đó.

- Tôi rồi à? - Hakashi đứng dậy ngay khi cánh cửa mở ra. - Mau vào nhanh đi! Chúng ta không nên để ai nhìn thấy!

Erika không chắc là mình có thể bước nổi vào bên trong khi mà bố mẹ cô cũng hướng ánh nhìn về phía này. Chắc chắn là cô sẽ bị đuổi khỏi nhà! Nhưng làm sao mà chủ tịch lại gần như vui vẻ khi chào đón chuyện này được kia chứ? Không! Khi bước thêm gần chút nữa, cô mới cảm thấy không khí nặng nề trong căn phòng này. Vậy là thời khắc đã đến!

- Con mau ngồi xuống đi! - Cả chủ tịch và mẹ cô, công chúa Megumi, cùng lên tiếng.

- Nhưng mà... - Vừa ngồi xuống cô vừa dò xét cả ánh mắt của bố mẹ mình, may thay họ không giận dữ. Nhưng cô chắc là sẽ nhanh thôi. - Chuyện này là sao vậy ạ? - Cô gái nhỏ vẫn còn gãi vờ ngứa thẹn.

- Chúng ta có một chuyện cần con! - Thật bất ngờ là bố cô lại là người lên tiếng.

- Cần con?

- Vì bây giờ con là người của NAI! - Khi nói điều đó trong chủ tịch dường như có một chút thoải mái, sau đó cả ba người lớn cùng quay vào nhìn nhau còn Erika thì nhìn họ như thể mắt sắp rời khỏi眶.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

- Bố mẹ... không cảm thấy chuyện này có gì đó hơi bất thường sao? - Từ nãy giờ công chúa đã phải cân nhắc để lên tiếng.

- Điều bất thường đó không phải là điều chúng ta cần nói đâu! - Giọng của Hoàng tử Kian rõ ràng là nghiêm nghị. - Con có lẽ cần phải biết nhiều hơn bản thân mình!

- Cái này... - Chủ tịch Hakashi đẩy về phía cô một tệp tài liệu. Chưa bao giờ trong đời mình Erika nghĩ là sẽ nhận được nhiệm vụ trực tiếp từ chủ tịch của NAI. - Chúng ta cần con, và đây là nhiệm vụ sẽ chỉ có bốn chúng ta biết!

- Sao lại có chuyện này ạ?!

- Lạ thôi! - Mẹ cô thở hắt ra. - Vì con là người của Hoàng gia!

Về cơ bản thì ánh mắt của cô như đang cầu xin ai đó trong số “bốn chúng ta” có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra. Và rồi cuộc thì chuyện cô là người của Hoàng gia quan trọng hơn cả việc bố mẹ cô bỗng nhiên biết con gái mình là nhân viên của NAI? Hay là họ đã biết ngay từ đầu?

- Con có biết đội của mình đang nhận được lệnh điều tra gì không? - Rồi cuộc nữ chủ tịch NAI cũng lên tiếng.

- Có ạ! Là lệnh điều tra vụ tin tặc!

- Chúng ta biết nguyên nhân của chuyện đó!

- Sao ạ? Chủ tịch biết ai là người gây ra chuyện đó sao?

- Biết nhiều hơn vậy nữa kia! Ta biết cả nguồn gốc của nó.

- Vậy tại sao người lại còn phát lệnh điều tra trên qui mô rộng?

- Vì bên trong có nhiều vấn đề hơn cả như vậy! - Hakashi cố gắng tránh việc giải thích dài dòng. - Đó chỉ là một vỏ bọc bên ngoài thôi! Ta cần con tới đó và vô hiệu hóa chiếc siêu máy tính ấy. Chuyện này hoàn toàn là bí mật tuyệt đối!

- Con có thể biết thêm lí do không? - Erika vẫn chưa hết thắc mắc. - Thực ra thì chiếc siêu máy tính đó là gì và tại sao chủ tịch lại làm vậy?

- Bé cưng à! Con sẽ được biết những chuyện đó sau, được chứ? - Mẹ cô cố gắng trấn an.

- Mẹ con nói đúng đấy! - Chủ tịch nói. - Hồ sơ này chính là tất cả những gì con cần phải biết! Hai giờ nữa phi thuyền tới Hoa sẽ cất cánh, hẹn gặp con ở đó!

*

Erika nhồi đồ của mình vào vali mà không cần phải cân nhắc xem mình nên mang theo gì khi tới đó. Dù sao cũng đang là mùa đông nên cô nhét hết áo

ấm và khăn choàng vào trong lúc những hình ảnh hiện lên trong đầu chính là hình ảnh của bố mẹ cô khi họ ngồi cùng xe với cô lúc trở về. Họ im lặng. Và họ không hề trách mắng cô hay có ý nói lời gì đó như vậy. Điều đó khiến cô tự hỏi chuyện gì đã xảy ra, và rốt cuộc thì chủ tịch đã nói gì với họ? Nhưng đáp lại sự tò mò của cô chỉ là sự im lặng. Cô gái nhỏ cố gắng khiến họ lên tiếng khi hỏi về những gì viết trong tệp hồ sơ kia nhưng họ chỉ trả lời chứ không đa động gì tới chuyện đó. Và dường như họ biết rất nhiều về chuyện này.

- Bố mẹ có liên quan gì tới vấn đề của NAI vậy?

- Con nghĩ bố mẹ làm điều xấu khi muốn che đậy một chuyện như vậy!/? - Mẹ cô có chút bất an nhưng bố cô thì không.

- Bởi vì đó là một phần tuổi thơ của chúng ta. Mọi người lớn lên và gắn liền cuộc sống với nó!

- Với gì kia? Siêu máy tính ấy à? Sao bố mẹ lại từng gắn liền với nó trong khi người của NAI không ai được biết cơ chứ?

- Đó là những chuyện rất dài! - Bố cô thở một nhọc, thực ra thì Hoàng tử chưa tới cái tuổi phải thơ như vậy mới hít đủ khí vào buồng phổi. - Khi nào tới đó, con sẽ có tất cả những lời giải thích!

Erika nhận ra là ai cũng thích nói mập mờ cả. Chuyện ấy khó giải thích tới như vậy? Và cái siêu máy tính kia có vai trò gì? Họ chỉ cố gắng giải thích cho cô nghe lý do tại sao mọi người nhất định phải bảo vệ nó. Nếu không như vậy thì nội bộ NAI sẽ bị lung lay và khó lòng giúp mọi người có thể an tâm tin tưởng vào chính tổ chức của mình. Những người còn lại trong hội đồng chắc chắn nghi ngờ lý do khiến cho chủ tịch giấu đi sự tồn tại của siêu máy tính đó. Thực ra thì không cần tới hội đồng, công chúa nhỏ cũng rất khó chịu khi bà ấy giữ cho mình một bí mật như thế. Cho dù có thể nào cô nhất quyết phải biết rõ chuyện này.

Trong khi thu xếp hành lý, Erika cũng vất luôn cả tệp hồ sơ nhiệm vụ của mình vào đây mà chưa ngó qua tới một lần. Những suy nghĩ khác liên quan tới chủ tịch cứ khiến cô phải bức rức không yên. Coi như cô may mắn đã đi trước đội mình một bước, cô nhất định phải tìm cho ra cái bí mật ấy.

Nhưng cô nàng hơi khựng lại khi nhớ lại chuyện họ bảo cô được chọn vì cô chính là người của Hoàng gia...

- Thừa công chúa! Mọi thứ đã sẵn sàng rồi ạ! - Người hầu của cô gọi vọng vào.

*

Miwa ngồi như bức tượng trên chiếc sofa trong phòng của Kawahachi và nhìn hết người này tới người khác lượn đi lượn lại trong phòng của mình để lỏm mấy cái nhạc cụ di chuyển tới sân vận động. Cô nàng không hiểu sao bây giờ mình lại ở đây nữa, ngày mai chắc chắn cô sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng hỗn độn này nữa do khi ấy mọi người đều làm việc ngoài sân vận động cả rồi. Đến cuối cùng cô cũng đâu có được gặp Kawahachi chứ! Vậy mà cô vẫn cứ bám trụ một cách vô thức ở đây!

Cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để trở thành một bóng ma ở đây nhưng thật không ngờ mọi chuyện còn tệ hơn những gì cô nghĩ tới. Mọi người không ai nhìn cô khi đi ngang qua cả, các thực tập sinh khác thì nhìn cô bằng cặp mắt khinh thường, dè bĩu bởi chính cô đã khiến cho cuộc sống tương lai họ có khả năng sẽ khó khăn hơn nhưng cũng có khả năng cô tự giết mình và rồi họ sẽ được thay thế khi debut. Người dạy thanh nhạc cho cô chỉ dạy một cách dửng dưng như thế rồi đây cô sẽ chẳng cần dưng tới chúng vì cô sống bằng scandal là quá đủ rồi. Và hơn tất cả, cô vẫn chưa gặp mặt Kawahachi lần nào kể từ ngày đó. Trong khoảng thời gian chảnh ca sĩ đi nghỉ tránh né scandal cô vẫn còn thỉnh thoảng gọi điện nhưng từ khi trở về đây thì máy của cậu chàng chỉ toàn báo bận hoặc là tắt máy.

Miwahi thật sự đang bế tắc. Cô từng nhìn thấy trước viễn cảnh này ngay trong lúc trốn ở nhà vệ sinh hôm đó, vậy mà cô còn không ngờ tới chuyện mình sẽ khóc một lần nữa khi ở ngay tại đây. Không còn ai ra vào phòng nữa, bây giờ căn phòng trống trơn và chỉ còn lại vài thứ đồ đạc cá nhân của Kawahachi. Những giọt nước mắt cô đon và tủi hổ cứ thế chảy ra khỏi khóe mắt cô. Cô không thể tìm được ai để chia sẻ, mặc dù là bạn cùng nhà nhưng cô không thể nói với Hina vì một khi đã lo lắng rất có thể cô ấy cũng sẽ bị cuốn theo cô, đã từng một lần như vậy rồi và cô thì không muốn làm trở ngại cuộc sống bình thường của cô ấy. Kawahachi là người duy nhất cô nghĩ tới, là người duy nhất có thể lắng nghe cô trong những buổi học nhưng bây giờ chắc chắn anh ấy cũng đang cẩn thận với cô vì cô chính là mối đe dọa lớn nhất cho công ty. Mọi chuyện sẽ cứ như thế này mà kết thúc...

- Em không sao chứ? - Một giọng nói bất chợt vang lên bên tai cô.

*

- ùhm, em có thể hỏi được không ạ? - Miwa vừa nói vừa dè dặt ngó quanh cái cửa hàng bánh gạo mà mình đang ngồi, rõ ràng là một nơi buôn bán không được thuận lợi cho lắm vì xung quanh đây vắng tanh.

- Sao? - Funo vẫn ăn rất vô tư, và gọi thêm món. - Cô ơi cho thêm hai phần bánh gạo cay đặc biệt ở đây nhé cô!

- Sao chúng ta lại ăn ở đây ạ!/?

- Có sao đâu! Rõ ràng đồ ăn ở đây rất ngon mà, đúng không?

Mặc dù cho Funo rất muốn nói cho cô bé cùng biết nhưng chuyện này vốn không phải chuyện mà người ta có thể nói lung tung nên cô đành ngậm miệng. Nếu tới đây một mình cô sợ sẽ bị sinh nghi nên tốt hơn là đi cùng một cô nhóc học sinh là tốt nhất, cho dù Miwa không mặc đồng phục nhưng thật sự thì bà cô kia cũng sẽ ít nghi ngờ hơn.

Người phụ nữ bán bánh gạo này rõ là một mối đe dọa. Không hiểu vì lý do gì mà mẹ cô lại tới đây, thế nên nhất định cô phải tìm cho ra nguyên nhân.

- Bánh gạo nóng hổi tới đây! - Bà ấy niềm nở phục vụ hai vị khách duy nhất trong cái quán nhỏ chỉ có vài bộ bàn ghế. - Ngon miệng nhé hai đứa!
- Đương nhiên là ngon miệng rồi ạ! Cô làm ngon quá trời luôn, chắc là con cô phải tự hào lắm nhỉ?
- Con à!? - Bỗng nhiên cô ấy hơi khựng lại.
- Cô không có con sao ạ? - Miwahi cảm thấy bà ấy đang bối rối.
- Ủ! Cô từng có một đứa con gái! Nhưng nó đã mất rồi! Do tai nạn giao thông!
- Cô sống một mình ạ? - Đến lượt Funo hỏi.
- Ủ! Cũng quen rồi! Cuộc sống không khá giả nhưng cô vẫn sống rất ổn!

Nhưng cả Funo lẫn Miwa đều cảm thấy rất không ổn, sắc mặt bà ấy rất nhợt nhạt, ngay cả đến việc nở nụ cười với bà ấy dường như cũng rất khó khăn. Bà ấy mỉm cười trước khi rời khỏi bàn cả hai nhưng nụ cười nhuốm đầy nỗi đau và sự mệt mỏi.

- Con gái bà ấy... - Miwahi chỉ dám thì thầm. - Chắc là một người vô cùng quan trọng!
- Chắc chắn là vậy rồi!
- Nhưng mà, sao tự nhiên chị lại gọi em ra đây thế?
- Ủhm... - Funo nhét đầy cả một họng. - Ông em ề ầm ủa!
- Dạ?
- Đây! - Rốt cuộc nỗ lực nuốt của cô nàng giám đốc cũng thành công. - Trông em thế thảm lắm đây! Với lại chị nghĩ dạo này anh trai chị chắc rất bận nên không có thời gian cho em được! Chị nghĩ anh ấy cũng nhất định không muốn bỏ rơi em đâu!
- Ngay cả chị cũng tin tin đồn đó sao?
- Đương nhiên là không tin rồi!
- Anh ấy có nói gì với gia đình không ạ?! - Miwahi lo lắng và xuống sắc thấy rõ.
- Không! Chỉ lẳng lặng như thể “ta đây trong sáng thì không cần giải thích mọi người sẽ tự hiểu ta” ấy! Đúng là cù lần hết mức, anh ấy nghĩ showbiz này là trò chơi chắc??
- Anh ấy thật sự không muốn mọi người lo lắng!
- Ngốc! - Funo dùng đầu gối vào đầu cô nàng khiến Miwa như muốn khóc thét lên. - Như vậy mới càng khiến cho người khác lo lắng đấy!!! Mặc kệ anh ấy đi! Quan trọng là em kia!
- Em á?
- Phải! Cái ông anh trời đánh đó nhất định không sao đâu! Còn em không phải khi này mới vừa khóc sao? Chắc là tại vì em chưa gặp được anh ấy đúng không?
- Em... có một thắc mắc!
- Hừm?

- Chị thực sự không tin vào tin đồn sao lại có thể nói như thế là em và anh ấy thân thiết nhau như vậy? Thực ra nếu em là chị thì em sẽ ngăn cản việc em và anh ấy gặp nhau bằng bất cứ giá nào. Vậy tại sao...

- Em còn chưa hiểu sao? - Funo bật cười. - Chị hiểu anh trai chị còn hơn cả anh ấy hiểu chính bản thân mình ấy chứ! Vậy nên, em không cần phải lo gì cả! Em nhất định sẽ thực hiện được giấc mơ của mình!

Funo không muốn nói rằng cô đã nhìn thấy anh mình bức dọc như thế nào mặc dù trong suốt thời gian scandal vừa qua và thời điểm chuẩn bị concert hiện tại, anh ấy chỉ xuất hiện ở nhà có vồn vện năm tiếng. Kawahachi không nói ra nhưng cô dường như hiểu thấu hết những gì anh ấy suy nghĩ từ khi chứng kiến cái chết của “cô gái ấy” mười bốn năm trước. Anh ấy chưa bao giờ như vậy! Tức là Miwahi đã phải có một vị trí nào đó, có thể không quan trọng bằng “cô gái ấy” nhưng nhất định đủ để anh ấy cảm thấy không an toàn.

- Chị hỏi chuyện này được không?
- Sao ạ?

- Có phải cái ngày hai người bị chụp hình lại, chính anh ấy là người đã rủ em ra ngoài không?

- Vâng... vâng ạ!

Cuối cùng cô cũng có được câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Tớ thích cậu!

- Khoan đã! Cậu nghĩ như vậy đủ thuyết phục sao?

- Tớ muốn nói điều này từ rất lâu rồi! Tớ biết cậu đã chịu đựng rất nhiều vì tớ. Đó không chỉ là sự biết ơn, là vì tớ thích cậu!

- Thật không thể tin nổi là cậu thậm chí còn không thể nghĩ ra được một lời tỏ tình cho đáng hoàng! - Hina cúi bần, chống tay lên lan can tầng thượng nhìn chàng “Hoàng tử” trung học hào hoa của trường Daisari đang tập đi tập lại màn tỏ tình một cách ngu ngốc.

Giờ cô mới biết là thực sự ai cũng có những lúc trở nên ngu ngốc như vậy. Cho dù cậu ta có là người được hàng tá các cô gái trong trường mến mộ đi chăng nữa thì cậu ta cũng chỉ sẵn sàng quỳ xuống vì một người mà thôi. Nhưng thậm chí cậu ta còn không biết cách quỳ xuống thế nào cho trông mình bớt ngu ngốc một chút.

- Thế tớ phải làm sao đây!?

- Cái đó cậu hoàn toàn có thể tham khảo mà!!

- Tham khảo? - Cậu chàng nghiêng đầu thắc mắc.

- Phải! Thực ra thì tôi cũng chưa tỏ tình lần nào nên không thể nói chắc là cậu có làm đúng hay không! Chỉ là trên quan điểm cá nhân thôi! Tôi thấy cậu nên tham khảo cách khiến cho các cô gái hài lòng...

- Cậu nói thì nghe hay lắm! Nhưng mà tham khảo ở đâu chứ?

- Phim truyền hình chẳng hạn? Mấy bộ phim tâm lý rẻ tiền vậy chứ làm ăn cũng ngon lắm! - Vừa nói công chúa nhỏ vừa gật gù, thật ra đó là kinh nghiệm duy nhất của cô trong “lĩnh vực” này.

- Cậu đang đùa tớ đấy à?

- Sao cậu không thử học hỏi nhỉ? Mấy cô nàng chẳng phải rất thích xem sao?

- Nói lại thì... - Cậu chàng ngẫm nghĩ. - Hình như Norika cũng thích mấy bộ phim ấy lắm!

- Thấy chưa! Chỉ cần cậu biết ý cô ấy! Cậu phải làm nhanh trước tối mai đấy!

- Sao lại là tối mai?

- Đương nhiên là trước khi cô ấy thay đổi quyết định rồi! Tôi cũng chả rảnh rỗi với trò chơi của cậu mãi!

- Nhưng từ trước tới giờ cô ấy xem phim gì từ đâu có biết chứ! - Chàng “Hoàng tử” lại làm loạn lên.

- Thật ra là phim gì chả được! - Hina thấy ngán ngẫm cái tên đầu đất này lắm rồi! - Cô ấy vốn dĩ đã thích cậu thì cho dù nó củ chuối thế nào cô ấy cũng chấp nhận nhưng ít ra cũng phải ra dáng đàn ông một chút chứ!

- Cậu khó tính như vậy thì chỉ cần tớ khiến cậu thấy hài lòng nghĩa là tớ sẽ thành công đúng không?

Thực ra Hinaki không có ý như vậy nhưng cô nàng vẫn thản nhiên coi như ít ra thì cậu chàng cũng có chút cố gắng.

- Tớ có thể xem cậu là cô ấy chứ?

- Nếu cậu thấy như vậy có thể khiến cậu khá hơn?! Nhưng tôi nói trước là sên quá là tôi cho de đấy nhé, cậu tự mà lo liệu phần còn lại!

- Cậu... - Kei tự dừng hạ giọng xuống và bước gần hơn về phía cô. - Cậu thực sự xem thường tớ vậy sao? Từ đầu cậu đã cho rằng kế hoạch này là vô nghĩa và rồi nó sẽ chẳng đi tới đâu cả! Cậu vẫn nghĩ tớ không xứng đáng?

- Cậu sao vậy? - Công chúa nhỏ thấy bất ngờ vì rõ ràng cô vẫn cư xử với cậu ta như ban đầu nhưng vẫn cẩn thận lùi lại. - Tò làm cậu bất bình à?

- Thậm chí cậu chắc chắn còn tin rằng tớ chẳng thể tỏ tình nổi với cô ấy!?

- Này! Tôi nói như vậy bao giờ...

Hina chưa dứt tiếng thì đã bị cậu ta dồn vào tường, cả hai tay cậu ta tạo thành một cái khóa không cho cô thoát ra khỏi cái khoảng không gian nhỏ bé giữa cơ thể to lớn của cậu và bức tường sau lưng cô. Tim Hina nện thình thịch trong lồng ngực, cô không biết tự nhiên sao cậu ta lại nổi đóa lên như vậy. Cô càng không giải thích được những hành động của cậu ta.

- Thực ra là không thể... - Cậu ta gục đầu xuống như bất lực, hoàn toàn trái ngược với cái kiêu làm chủ tình hình ban nãy.

- Cái... cái gì không thể?

- Tớ không thể nói là tớ thích cô ấy được!

- Tại sao? Cậu đang biến tôi thành con ngốc ấy à?

- Không phải! Bởi vì em ngốc sẵn rồi!

- Này, cậu chán sống rồi! - Hina muốn đẩy cậu ta ra nhưng cô càng cố đẩy cậu ta càng áp sát hơn. “Cứu với!”

- Gì chứ! Em vẫn không chịu hiểu sao? Em thực sự còn ngốc hơn cả cô ấy nữa!

Hina nheo mắt. Cô đang cố gắng giải mã xem cậu ta muốn gì, có điều Kei đã nói ra trước khi cô kịp hình dung tới điều đó:

- Người anh thích là em chứ không phải cô ấy! Đúng vậy đấy! Kế hoạch này từ đầu đã là vô vọng rồi bởi vì anh không có ý định dùng một tháng đó để khiến cô ấy nói thích anh mà là để em thích anh, để anh tiếp cận em!

- Hả? - Đồng tử trong mắt Hinaki dần ra hết cỡ. - Này! Này!

- H...haha!

- Gì vậy?

- Cậu thực sự xiêu lòng đúng không?

- Ờ?

- Vậy là tớ có thể yên tâm mình nhất định sẽ tỏ tình thành công rồi! - Chàng “Hoàng tử” buông cô nàng ra khi mà Hina vẫn còn chưa hết sững sờ. - Phải nói là tớ cũng coi đủ phim truyền hình để có kinh nghiệm rồi chứ nhỉ?!

Công chúa nuốt xuống cổ họng cái ực. Cô chưa bao giờ muốn dùng bạo lực với ai nhưng bây giờ thì muốn rồi đấy!

- Cậu muốn chết hả?

*

Rika cảm thấy như mình sắp chết vì căng thẳng tới nơi rồi. Chỉ vừa mới giải quyết được vụ con trai xong rồi tới vụ con gái, cô thật sự không biết sống sao nữa. Lúc nào cũng trong tình trạng căng như dây đàn, cô không biết bao giờ thì sợi dây này sẽ đứt. Cô chỉ sợ các con cô sẽ bị đẩy vào những nguy hiểm không đáng có. Đáng ra ngay từ đầu cô không nên quyết định nhanh chóng như vậy. Bởi vì cô đã đinh ninh rằng mọi chuyện sẽ ổn, chẳng có lý do gì để lo lắng khi mà căn phòng đó được bảo vệ một cách triệt để như vậy. Mật mã đó đúng là một bức tường nhưng nó không là gì so với thứ thật sự bảo vệ sự an toàn của siêu máy tính ấy: Chính là một kết giới đặc biệt được tạo ra bằng một sức mạnh tồn tại duy nhất trên thế giới này. Vì vậy nên Hoàng hậu không hề nghĩ tới chuyện sẽ có chuyện này xảy ra. Hơn thế, con gái cô không hề biết gì cả, nó tiếp xúc với những nguồn thông tin đó như một tờ giấy trắng, điều đó không phải là ý hay. Những bí mật kinh khủng của cái thế giới đó, cô không muốn để con bé biết.

Rika đã hi vọng rằng những bí mật mà mình tiết lộ có thể khiến cho con bé tin vào gia đình hơn, rằng không có bí mật nào giữa họ nữa. Cô muốn rút ngắn khoảng cách của thời gian đã bị lấy đi trong suốt thời niên thiếu và khiến các con cô sống mà như bố mẹ chúng không tồn tại. Cả hai đứa đều là những đứa trẻ thông minh, nhất định chúng đã cảm nhận được điều đó, và Rika muốn bù đắp nhưng cuối cùng lại thành ra chính cô là người đã đẩy chúng vào những rắc rối ấy. Cô không thể để chúng tự giải quyết được, đây không phải là những chuyện chúng có thể nắm bắt được và có thể tự giải quyết.

- Em đang run kìa, Rika!? - Quốc vương nhíu mày lo lắng. - Em không sao chứ?

- Em xin lỗi! - Hoàng hậu thở hắt ra, cô đã không chú ý rằng mình đang đi xuyên qua một khu rừng, những hình ảnh lướt qua ô cửa xe đã khiến cô bấn loạn. - Em chỉ là đang hơi đau đầu một chút!

- Hay là em nghỉ nhé! Chuyện này một mình anh làm cũng được mà! Sao em cứ nhất định đòi đi theo?

- Làm sao em có thể không đi chứ!? - Rốt cuộc Rika cũng thả lỏng để mỉm cười.

- Đừng như vậy nữa!

- Sao?

- Em đang gồng mình lên để chịu đựng tất cả những chuyện này đó! Em nên thôi dằn vặt mình vì nghĩ đó là lỗi của em nữa đi! - Quốc vương bức xúc nói ra suy nghĩ của mình, Mokiroy không thể chịu nổi khi nhìn vợ mình như vậy. - Anh biết em đang suy tính cái gì trong đầu nhưng em đã làm mọi chuyện một mình quá lâu rồi, tới mức em quên mất là anh có thể giúp em!

- Anh... này, anh đang dối à?

- Gì chứ?

- Anh dối chứ còn gì?! - Rika phì cười, chả hiểu sao bao nhiêu nỗi lo lắng của cô tiêu tan chỉ khi vừa nhìn thấy cái điệu bộ trẻ con của chồng mình. Không giống như một quốc vương của một nước, đó chính là lúc cô nhìn thấy một Mokiroy đơn thuần nhất. - Anh nghĩ em đang cố gánh vác một mình sao? Em đã hứa là sẽ không khiến anh lo lắng hay đau lòng mà! Em nhất định sẽ giữ lời!

- Các con chúng ta lớn rồi! - Bỗng dưng Quốc vương hạ giọng xuống.

- Đương nhiên là em biết!

- Em không phải cứ chăm chăm cho chúng nữa!

- Vậy thì anh cũng đừng có mà bảo vệ Himeshiro thái quá nữa!

- Chuyện đó không liên quan mà! Thăng bé cũng biết chuyện này rồi! Nhưng nó hứa là sẽ không nói gì khiến Hina lo sợ.

- Anh nói cho thăng bé sao?

- Ừ! Rika này, chúng ta sắp giải quyết được rồi! Thế nên em yên tâm được chứ? - Ánh mắt của Quốc vương như thể đang cầu xin.

Hoàng hậu cũng không thể nói thêm được gì:

- Em biết rồi!

Cùng lúc đó, đoàn xe Hoàng gia bắt đầu giảm tốc độ rồi dừng lại trước một lối rẽ xuống một hồ nước tự nhiên lớn giữa rừng. Họ đã không còn xa lạ gì nữa đối với nơi này, nhưng cũng do lâu rồi mới quay lại nên cảm giác ngày xưa ùa về làm họ choáng ngợp. Rika bước ra khỏi xe, Mokiroy nối gót theo sau. Họ bước tới vùng đất trống rộng lớn ven hồ, nơi đã từng là một đồng cỏ nát giờ đây đã trở thành một khu dinh thự nhỏ xây theo lối kiến trúc mộc mạc và giản dị được dùng để thực hiện những giao dịch mật giữa Hoàng gia Kojimoto và NAI. Thực ra vì ở Bồ Công Anh Xuân không còn chi nhánh nào của NAI nữa nên họ mới cần một nơi có thể trao đổi thông tin với nhau và bây giờ nơi này bỗng chốc trở nên quan trọng hơn bao giờ hết. Dù sao thì cũng rất ít khi sử dụng tới nên nơi này thường được dùng cho mấy buổi họp mặt của nhân viên hay là hội hè hơn là cho công việc hành chính.

- Quốc vương! Hoàng hậu! - Tổng quản Mokoto cúi người chào khi cả hai bước qua ngưỡng cửa của dinh thự.

- Họ tới chưa? - Trong khi Quốc vương vẫn đang bước tiếp vào trong, dẫn đầu đoàn cận vệ, thì Rika ngừng lại hỏi vị tổng quản.

- Vâng! Cách đây một tiếng, thưa Hoàng hậu!

- Được rồi! - Rika gật đầu rồi bước tiếp.

Cho dù có là bao nhiêu năm đi nữa, những kí ức ở đây đã in hằn trong tâm trí cô tới nỗi dường như cô không thể quên được bất kì chi tiết nào của ngôi dinh thự này. Nơi trước đây là hành lang dài dẫn hẳn ra vườn sau với những lối rẽ bất ngờ nay đã trở thành một đại sảnh rộng rãi hơn, nơi có nhà bếp đã được thay bằng một bàn uống trà nhỏ nhưng ấm cúng, mọi người dường như đang cố cái tổ nơi này để nó không còn vương vấn chút bụi nào của quá khứ nhưng thật ra thì chẳng cần phải nhìn lại ngôi nhà bị thiếu rui ấy, chứng kiến lại cảnh tượng ấy thì Rika, ngay từ khi nhận ra mình đang đến đâu, đã cảm nhận được những kí ức ấy đua nhau trở về. Những năm tháng cô phải đấu tranh với chính cuộc sống của mình, thân phận của mình nhưng cô đã rất vui vẻ, lúc nào cũng đầy năng lượng, bây giờ nó bỗng chốc trở thành những thứ thuộc về ngày “hôm qua”. Nhưng Hoàng hậu cảm thấy nó chỉ như mới vừa xảy ra đây thôi!

Cầu thang dẫn lên tầng hai cũng tạo ra một bầu không khí dễ chịu với nhiều hình trang trí ngộ nghĩnh tựa như trong nhà trẻ vậy, những hình thú được cắt dán một cách cầu thả như thể chúng được cắt bởi bàn tay trẻ con. Tầng hai chỉ có vồn vẹn một phòng được dùng để sinh hoạt chung, vẫn mang chút cảm giác không khác nào trong những khu dinh thự nghỉ dưỡng bình thường, mọi nơi đều toát lên vẻ thoải mái và khiến người khác cảm thấy được thư giãn. Điều đó khác hẳn với trước đây, nơi đúng hơn không thể tìm chút gì thuộc về quá khứ đau thương đã từng diễn ra ở đây nữa.

Bước vào căn phòng lớn, Rika rút cuộc cũng tiến về phía Quốc vương:

- Sao vậy? - Mokirot ghé tai cô.

- Không có gì đâu! Họ đâu rồi!? - Hoàng hậu cảm thấy thắc mắc vì ngoài họ và các cận vệ không còn ai khác trong phòng nữa trong khi đáng ra những người kia đã tới trước.

- Họ để lại cho chúng ta một lời nhắn! - Mokirot chỉ tay về phía chiếc bàn ở chỗ bộ sofa nơi góc phòng, tờ giấy nhẵn màu vàng được kê dưới một cốc thủy tinh.

Rika cẩn thận tiến lại gần mặc dù biết rằng chẳng có nguy hiểm nào ở một nơi thế này cả, cứ như là sự cẩn thận với mọi thứ xung quanh đã trở thành một phần của cô. “Nó trong tủ đựng tách!” lời nhắn ngắn gọn được ghi bằng nét chữ như của một cô gái. Hoàng hậu liếc nhìn về phía chiếc tủ đựng tách kê gần cửa sổ nhìn ra hồ nước, các bộ tách được xếp cẩn thận, ngăn nắp, không hề có dấu hiệu nào cho thấy có gì đó được đặt vào đó. Cô tiến gần hơn về phía đó, các cận vệ dè chừng bước trước cô hai bước để phòng bắt trộm. Nhưng họ đã lo hơi quá, không có gì cả. Chiếc tủ đựng tách không có bất kỳ sự đe dọa nào.

- Tại sao lại thế này nhỉ? Em tưởng anh phải tò mò muốn thấy nó chứ?

- Anh không muốn là người tìm ra nó trước em! Dù sao anh cũng không thích thứ đó cho lắm! - Quốc vương mỉm cười. - Nhưng nếu em cần gợi ý thì...

- Anh biết nó ở đâu sao?

- Nếu em muốn biết!

- Mà mắc gì anh không thích cơ chứ!?

- Đây, kệ anh đi! Em không tự nghĩ ra nguyên do được à?

Cô bỏ qua mấy câu nói vớ vẩn của chồng mình để qua lại với chiếc tủ đựng tách:

- Tại sao họ lại bày ra trò này chứ? - Vừa nói, Rika vừa cúi xuống mở hai cánh tủ gỗ phía dưới.

- Anh nghĩ là một cách để đảm bảo an toàn thôi!

Hoàng hậu coi như chấp nhận giả thiết đó.

Bên trong phần tủ phía dưới có một số hộp nhưng để bảo quản những bộ tách quý. Không có gì bất thường cả! Cô mở thử chiếc hộp lớn nhất ra, bộ tách làm bằng sứ xanh quý hiếm được bảo quản cẩn thận trong đó, người chăm sóc nơi này hẳn phải là một người rất quan tâm đến trà đạo. Rika thử tìm một manh mối khác ngoài nghĩ rằng nó sẽ nằm đâu đó trong mấy cái hộp nhưng kìa nhưng có vẻ như cái tủ này không có gì bất thường cả. Cho tới khi Rika kiểm tra một cái hộp nhưng nhỏ chỉ đựng vừa hai cái tách, khác hẳn so với những bộ tách kia, thay vì những cái tách nằm ngửa lên thì lần này hai chiếc tách lại nằm úp xuống.

Cuối cùng cô cũng gặp lại nó!

Bông hoa Thất quang.

*

Con bão tuyết đang chờ cơ hội nổi lên bất cứ lúc nào ngoài cửa sổ, thời tiết kiểu này khiến công chúa nhỏ không yên tâm chút nào cả. Dù gì thì tối nay cũng là lúc diễn ra concert của Kawahachi và Hina đã nhận một trọng trách cao cả là phải mang quà chúc mừng tới đó, nếu thời tiết cứ tiếp tục như thế này thì cô e rằng nhiệm vụ của mình sẽ khó khăn hơn bao giờ hết. Nói như vậy không phải vì cô sợ khó khăn mà là vì dù thế nào đi nữa thì cô cũng thấy ra ngoài vào một ngày thời tiết như thế này thật chẳng phải ý kiến hay ho gì.

- Cậu nghĩ là sẽ thành công chứ? - Kei huyếch vào khuỷu tay cô nàng khi thấy Norika, cô nàng lớp trưởng là bạn thân từ nhỏ của cậu, bước vào căn tin.

Như mọi ngày, họ vẫn tập trung dưới căn tin vào giờ ăn trưa và chẳng thể né tránh kiểu gì được cả. Mặc cho việc cô nàng lớp trưởng thấy Hina vô cùng chướng mắt thì công chúa nhỏ vẫn không thấy phiền hà gì cả, hơn thế cô còn cho rằng đó là một dấu hiệu tốt. Ít thì cho tới giờ phút này, kế hoạch của Kei Hajime cũng có một chút tác động tới cô ấy mà như vậy có nghĩa là cô ấy có tình cảm với cậu ta. Cho dù cô cảm thấy cái kế hoạch của chàng “Hoàng tử” rất chi là nhảm nhí nhưng mà cũng không có gì là vô lý nếu như cậu ta không thích cô ấy đến như vậy. Lần đầu tiên từ khi bắt đầu chuyện này, Hinaki cảm thấy nó rất thú vị!

- Tôi chỉ có thể nghĩ đến trường hợp xấu nhất là hai người sẽ lại gây nhau giữa căn tin thôi! Thậm chí còn tệ hơn cả ngày hôm trước nữa, nhưng cái cậu cần là một cuộc hẹn đúng không? - Hina cắn một miếng táo lớn rồi nhận xét, bây giờ cô thấy mình hoàn toàn có thể nắm được cậu ta trong lòng bàn tay. Nói vậy nghe hơi quá, có điều tình hình bây giờ thì đúng là như vậy đấy!

- Được rồi! - Có vẻ như cậu hoàn tử trung học đã hạ quyết tâm, rồi cậu đứng dậy bước thẳng tới chặn đường cô bạn thân.

Hina chỉ có thể hi vọng là mấy cô nàng ngồi cùng bàn với mình đang bận rộn với mấy bức ảnh đủ để không quan tâm chuyện gì đang xảy ra. Sau ngày hôm đó cô cứ tưởng là họ đã phải làm âm chuyện trong quán karaoke lên nhưng không ngờ họ lại chịu im lặng đến vậy. Mà cũng có khi cô là người cuối cùng được biết trong cái trường này cũng nên...

- Cậu cần gì? - Norika hỏi và nhìn Kei với ánh mắt sắc lẹm. - Cậu hạnh phúc quá rồi nên cần gì nữa?!

- Norika! Mọi chuyện không giống như những gì cậu nghĩ đâu! - Chàng “Hoàng tử” cố trấn an cô nàng. - Chúng ta nói chuyện một chút được không?

- “Hoàng tử” à! Cậu thấy giữa chúng ta còn chuyện gì để nói nữa sao? - Norika chính là người tạo nên cái danh hiệu “Hoàng tử” đó nhưng chưa bao giờ cô nàng gọi Kei như vậy.

Mặc dù nhóm Tehara đang bận rộn tổng hợp mấy bức hình nhưng có vẻ như mọi người trong căn tin bắt đầu bàn tán về họ rồi và không có cách nào để không chú ý tới hai người nổi bật nhất cái trường này đang đầu khẩu với nhau. Ngay cả Kei cũng lo ngại chuyện ấy, cậu tìm kiếm sự trợ giúp nào đó từ công chúa nhỏ nhưng cô nhóc chỉ im lặng gặt đầu bảo cậu tiếp tục những gì đã chuẩn bị.

- Dù sao đi nữa chúng ta cũng là bạn. Tớ không thể để hiểu lầm này cứ tiếp tục như vậy nữa!

- Vậy cậu muốn gì nào? Có hiểu lầm gì sao? Tớ nghĩ chúng ta đều đã chơi bài giữa chứ?

- Cho dù cậu có muốn chỉ trích tớ như thế nào đi chăng nữa thì... sáu giờ tối nay trước công viên trung tâm, tớ sẽ đợi cậu! - Kei dứt khoát rồi quay lưng bỏ đi.

Cả phòng ăn nhốn nháo hết cả lên. Những gì họ thì thầm với nhau chỉ xoay quanh chuyện cứ như là Kei sẽ hẹn hò với Norika sau lưng Hinaki vậy:

- Này! - Tehara cũng thấy vô cùng thắc mắc. - Cái hồi này là gì vậy? Cậu ta công khai hẹn hò với cô ấy ngay trước mặt cậu mà có vẻ như cậu vô cùng bình tĩnh nhỉ?

- Cái đó chẳng liên quan gì tới tớ cả! - Hina cảm thấy mấy chuyện giải thích này thật phiền phức. - Các cậu tha cho cậu ta đi!

- Cậu nói vậy cũng được sao? Bây giờ hai người là cặp đôi nổi tiếng nhất trường rồi đấy! Cậu phải có trách nhiệm với fan hâm mộ của bạn trai cậu chứ?!

- Ngay cả Kisa cũng buông mấy bức ảnh trên tay mình xuống. Bây giờ thì Hinaki thấy thấu hiểu cho những người đang ở giữa cơn bão scandal rồi, cái gì người khác cũng có thể suy ra được cả.

- Này! Đừng có làm quá lên vậy chứ? Các cậu cũng thấy mức độ nghiêm trọng của cuộc cãi vã hôm trước rồi đấy!

- Là chuyện ở quán karaoke trong buổi hẹn nhóm ấy hả? - Komi bỏ luôn công việc ăn uống đang dở để quay sang góp chuyện.

- Gì thế? - Kisa giấy lấy. - Hình couple của các cậu bắt đầu bán được thì xảy ra chuyện này là sao chứ?! Mặc dù bọn tớ biết về cuộc cãi vã hôm đó nhưng mọi người đâu có ai biết! Nhất định ảnh hưởng tới thị trường kinh doanh của họ vậy!

Cô nhóc không hiểu được những gì đang diễn ra trong đầu mấy cô nàng này nữa, rõ ràng chuyện này nghiêm trọng hơn mấy bức ảnh đó, vậy mà họ cứ làm như mọi thứ của “showbiz” đều ảnh hưởng tới thị trường kinh doanh của họ vậy!

- Tệ lắm đúng không? - Kei thờ dãi khi thấy Hina bước lên sân thượng. Thực ra là trong kế hoạch không có màn chạy lên đây nhưng mà do quá lo lắng nên cậu chàng hoàn toàn làm theo bản năng.

- Cậu để tôi một mình chống chọi với mấy cô nàng đó!

- Xin lỗi nhé!

- Trông mặt cậu kìa!

- Sao? - Cậu chàng ngược nhìn Hinaki khi cô nàng ngồi xuống bên cạnh cậu.

- Cậu thậm chí còn chưa ăn xong bữa trưa nữa!

- Chuyện đó quan trọng vậy sao?

- Đương nhiên! - Cô công chúa quả quyết dựa trên kinh nghiệm của mình với mấy cô chuyên gia dinh dưỡng.

- Này! - Cậu chàng tự nhiên phì cười. - Cậu không thấy tớ vừa làm chuyện ngu ngốc à? Cậu đang cố an ủi tớ kiểu gì đấy?!

- Chuyện đó đâu có ngu ngốc chứ? - Hina cũng mỉm cười. - Cậu làm rất tốt! Sớm muộn gì họ cũng tìm ra sự thật thôi!

- Sự thật? - Kei nheo mày.

- Sự thật rằng chuyện của chúng ta chỉ là một kế hoạch và nó đang đi tới hồi kết!

Trong gần một phút sau đó, cậu chàng hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì khi nghe câu nói đó, cậu cũng không biết phải nói gì mà cứ thế để cho mình bị cuốn đi. Mặc cho cậu biết Hina rất lạnh lùng với cậu, cô ấy chưa bao giờ tỏ ra chút thân thiện nào nhưng cậu không tin nổi là thậm chí khi có nhiều chuyện xảy ra như vậy, khi mà gần như lúc nào họ cũng hện hò như vậy mà Hinaki vẫn nói với cậu như thể họ là hai người hoàn toàn xa lạ. Cậu chẳng thể nói rằng mình muốn Hina cũng thích cậu nhưng ít ra giữa họ cũng không phải là những khoảng trống như vậy. Cũng có những lúc cậu cảm thấy cô nàng rất đáng yêu và rất ấm áp nhưng dường như chúng chưa bao giờ dành cho cậu dù chỉ một lần hay một chút ít. Điều đó khiến cậu cảm thấy như ánh hào quang của mình chỉ giống như một thứ ảo ảnh không thể nào chạm vào cô ấy được.

Cậu không muốn cô ấy nói rằng chuyện giữa họ đang đi tới hồi kết. Cậu không muốn nghĩ tới nó nhưng thực sự cậu phải thừa nhận. Ít ra thì cậu không muốn để mất tình bạn với một cô gái đặc biệt đến vậy! Cô gái thậm chí chưa bao giờ xem cậu là một người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tuyết đang rơi.

Mọi người giống như đang bị chậm mất lại một nhịp. Tất cả đều đứng nhìn trân trân những bông tuyết đang xoay trong không khí. Đối với họ, chuyện tệ nhất đang tới.

Kawahachi không muốn nhìn mọi người lo lắng như vậy. Năm nào cũng thế, concert của cậu diễn ra cuối năm, những ngày thời tiết không được ổn định cho lắm nhưng đúng là chưa bao giờ mọi chuyện tệ như năm nay. Dịp Valentine vừa rồi cậu đã phải hủy concert một lần cũng do bão tuyết và lần đó thật sự tệ hại. Cậu, và tất cả mọi người không ai muốn chuyện đó xảy ra một lần nữa. Tất cả những gì họ có thể hi vọng là cho tới giờ mở cửa sân vận động thì trận tuyết này sẽ không phát triển thành một cơn bão.

- Hi! - Funo nhảy vào phòng trang điểm của chàng ca sĩ với một con gấu bông bự gần bằng chiều cao của cô và một rổ trái cây như thể cô vừa thương lượng được giá với một nhà vườn nào đó.

- Em làm gì ở đây thế?

- Gì chứ?! Vậy em về đây! - Cô nàng giám đốc trẻ con quăng con gấu và tấn quả xuống đất rồi quay lưng mở cửa.

- Này này!

- Anh thật là... mọi người sắp quên mất mặt anh rồi đấy!

- Năm nào chẳng thế mà em còn dỗi!

- Em dỗi sao?! Về cơ bản là anh chẳng quan tâm gì tới người khác hết!

- Quan tâm gì cơ? Anh thì lại thấy là anh rất quan tâm tới người khác đấy! Em không thấy anh luôn được khen về chuyện đó sao?

- Anh từ bỏ tính khiêm tốn của mình khi nào vậy?! - Vừa nói cô em của thả túi xách của mình xuống và ngã người ra chiếc sofa giữa phòng.

- Sao? - Kawahachi hất mặt về phía con gấu và mớ hoa quả mùa hè. - Lần này thì bắt ngờ theo phong cách gì thế?!

- Gì vậy! Bất ngờ như vậy không đủ với anh à?!

- Kawahachi? - Cậu chàng ca sĩ chưa kịp trả lời em mình thì chị make up đã ló đầu vào. - Cậu stylist bảo em qua kiểm tra trang phục đấy! Thực ra thì chị định làm thay luôn nhưng có nhiều việc quá!

- Kiểm tra trang phục? - Funo hớn hờ. - Em giúp được không?

- Funo? Nếu em giúp được thì còn gì bằng chứ! - Chị Yuu cảm thấy thoải mái hẳn ra.

- Phòng đó ở đâu nhĩ?! - Cô nàng ra khỏi phòng một cách hớn hờ nhưng cũng không quên quay lại. - Anh à! Hôm nay anh sẽ để anh chịu trách nhiệm phục trang cho anh nhé!

Kawahachi còn gì để nói nữa đâu, dù sao thì em gái cậu cũng là người làm trong ngành công nghiệp thời trang. Cậu thấy cũng hơi có lỗi với nhà mình vì cứ vào thời điểm này mỗi năm là cậu gần như không hề về nhà mà ăn ngủ và sống luôn ở công ty, rất may là cho dù thế nào thì mọi người cũng rất thông cảm cho cậu chuyện ấy.

Đúng lúc đó thì tiếng nhạc chuông điện thoại từ đâu vang lên khiến cậu chàng giật mình. Bài hát nhẹ nhàng của một cô gái nào đó phát ra từ chiếc túi xách

của em gái cậu, Funo bỏ đi mà quên cả vật dụng cá nhân của mình. Kawahachi không muốn xâm phạm chuyện cá nhân của em gái mình nhưng mà người gọi kia cứ liên tục gọi mặc cho việc cậu đã cố gắng lờ nó đi. Rốt cuộc thì cậu cũng phải đứng dậy.

Cuộc gọi kết thúc ngay khi cậu vừa cầm chiếc điện thoại lên, có vẻ như người gọi không có đủ kiên nhẫn. Nhưng đúng lúc cậu định bỏ chiếc điện thoại trở lại vào chiếc túi xách thì bức ảnh nền trong điện thoại khiến cậu chú ý. Kawahachi không biết chuyện là em gái cậu và Joudouki thân nhau tới mức có thể cùng nhau chụp ảnh tự sướng để làm hình nền điện thoại thế này.

Gương mặt của Miwa hiện lên cả trong tâm trí cậu, cậu chàng dường như đã quên mất cô bé sau một thời gian không gặp. Trước đây gần như ngày nào họ cũng gặp nhau vậy mà scandal kia và cả việc chuẩn bị cho concert đã khiến họ sắp quên cả gương mặt nhau rồi. Kawahachi đã tưởng là vào một dịp như thế này thì cô bé sẽ tới chỗ cậu để tặng quà chúc mừng như Funo vừa nãy vậy. Nhưng Joudouki không hề gọi cho cậu tới một cuộc điện thoại kể từ ngày đó. Ngay cả khi cậu biết là cô đã quay lại làm thực tập sinh nhưng cậu cũng không thể ở bên cạnh cô bé những lúc nhạy cảm như thế này, chỉ là cậu quá bận với công việc và không thể nào thôi nghĩ về những gì mà một cô gái bé nhỏ như vậy phải chịu đựng những thử thách khiếp như là làn sóng của dư luận trong cái showbiz khắc nghiệt này. Cũng có thể nói cậu cảm thấy không thoải mái vì thấy bản thân chưa làm tròn trách nhiệm của một người nâng đỡ cô bé. Chuyện này làm cậu nhớ tới cô giáo trước đây của cậu luôn ở bên cạnh cậu những lúc cậu thấy hoảng loạn nhất. Vậy mà lần này cậu lại không thể làm gì được ngoại trừ việc im lặng và để một mình Joudouki phải chịu đựng tất cả. Nụ cười mà cậu nhìn thấy trong bức ảnh vẫn là nụ cười đặc biệt của cô bé mà cậu từng biết nhưng nó cũng đã mất đi chút vẻ hồn nhiên vốn dĩ ban đầu rồi.

- Anh yêu~~!

Giọng nói thánh thót của người vừa bước vào phòng khiến cậu chàng giật mình thả chiếc điện thoại rơi vào trở lại chiếc túi xách của cô em gái. Đương nhiên là phải thánh thót rồi, bởi vì cô ta là ca sĩ cơ mà.

- Cô tới hôm nay làm gì? Không phải thỏa thuận là ngày mai sao? - Kawahachi buông ra thứ chất giọng lạnh lùng nhất của mình và quay lại chỗ chiếc ghế bên bàn trang điểm mà không quan tâm gì tới người đang cố tìm chỗ nào đó để hạ "món quà" của mình xuống. Con gấu bông của cô ta không bé hơn của Funo là bao nhiêu.

- Anh vẫn còn nghĩ tới thỏa thuận đó sao? Anh yêu? Thời thế không phải đã thay đổi rồi à?

- Thay đổi?

- Anh không thấy bây giờ tình hình rất bất lợi cho anh sao? - Cô nàng ngồi xuống ghế sofa và ra vẻ bình thản.

Kawahachi đã rất muốn kết thúc mối quan hệ giả vờ với cô ca sĩ này. Rõ ràng cô ta chẳng thể nào làm cậu cảm động tới mức sẽ yêu cô ta sau một năm qua cả. Nhưng, Riyu Hatsune - không phải là một người dễ buông như vậy. Hơn nữa một người đặc biệt như cậu sẽ càng khiến cô ta bám chặt hơn thôi, bởi vì cô ta biết cậu có thể dễ dàng nhìn ra chuyện cô ta là hồ ly.

- Tôi không thích việc thay đổi kế hoạch của mình lắm! Vậy nên cô sẽ không có được những gì cô muốn đâu!

- Tại sao lại không? Anh muốn chia tay ư? Anh ngốc thật là hay là anh muốn em giải thích cho anh hiểu rằng nếu anh chia tay em bây giờ thì hậu quả sẽ là không thể lường trước được? Em thật sự không biết con ngốc đó là ai nhưng mà anh chỉ đang tự làm khó mình và đẩy con bé kia xuống vực thẳm mà thôi!

Cậu chàng ca sĩ không dễ bị khiêu khích như vậy.

- Cô nghĩ chuyện này kéo dài thêm nữa thì sẽ được lợi gì chứ?

- Anh thôi cái kiểu ăn nói lạnh lùng với người khác như vậy đi! Em tới đây là để giúp anh đấy!

- Giúp? - Chàng hoàng tử ballad nhún mày.

- Em có cách có thể khiến scandal của anh êm xui và xóa tan hết những nghi ngờ của báo chí! Đây không phải là cơ hội quá tốt hay sao?

- Cách ư?

- Chúng ta sẽ để cho họ thấy rằng chúng ta yêu nhau thế nào! Em biết là anh đã nghĩ tới nó nhưng bỏ qua vì nó nghe không giống anh chút nào, thế nhưng để em nói cho anh nghe lí do tại sao bây giờ nó chính là lí do tốt nhất nhé!? - Cô nàng cười tươi rói như thể chuyện họ đang nói chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Kawahachi vẫn chưa biết là cô ta đang định nói điều gì nhưng rõ ràng là cậu có linh cảm không lành. Với một con hồ ly như cô ta thì mưu mẹo chẳng là gì cả, thậm chí cô ta có thể leo lên tới một vị trí cao như vậy trong ngành giải trí này đương nhiên là cậu không thể xem thường cô ta được.

- Cô cũng biết là tôi chẳng thích gì mấy trò phô trương đó, mà ngay từ đầu không phải là thỏa thuận chỉ làm những gì người kia thấy thoải mái thôi sao?

- Em không biết ý anh là sao nhưng em đã nói ngay từ đầu rồi mà! Thời thế đã thay đổi! - Cậu chàng cũng cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt cô gái đó, rốt cuộc thì cô ta cũng chơi bài ngửa với cậu. - Theo như em thấy thì anh đang cố gắng bảo vệ con nhóc ấy! Làm như thế thì con nhóc ấy sẽ được xóa sạch hoàn toàn tội lỗi mà anh thì lại nhận được sự chú ý của truyền thông nhiều hơn nữa. Không phải tốt hơn sao? Đó không phải là điều hoàn hảo mà anh luôn hướng đến hay sao?

- Cô... sẽ giúp sao?

- Đương nhiên với một điều kiện! - Nụ cười khi nãy vẫn còn nguyên trên môi cô nàng ca sĩ. - Anh sẽ trở thành bạn trai thật sự của em, và thỏa thuận trước đây của chúng ta sẽ thay đổi! Em mới là người đề nghị chia tay!

*

- Cậu đừng lo lắng nữa! Tớ đã đang đi trong hành lang rồi này! Cơ mà chị Yuu đưa cho cái bản đồ làm tớ hoa cả mắt nên không biết phải đi hướng nào nữa! - Hina chăm chú nhìn ngó xung quanh trong khi đang nói chuyện điện thoại với Miwa.

- Cậu phải nhanh lên thôi! Tớ đang ở trong sân vận động rồi!

- Cậu nhất định phải tới mới được sao? Nhớ có người phát hiện ra cậu thì sao? - Hina cảm thấy lo lắng cho cái quyết định liều lĩnh của cô bạn mình.

- Tớ đã nguy trang rất kĩ rồi, không ai nhận ra đâu! Với lại dù gì thì được tới đây chính là giấc mơ của tớ mà! Hơn nữa không biết thì khi nào tớ sẽ phải rời khỏi đây nên nhất định phải tới mới được!

Hiraki không thể hiểu nổi cái logic của Miwa nhưng đầu đó trong câu nói ấy, cô cảm nhận được rằng Miwa đang tuyệt vọng. Và cô không thể nói được gì. Đó là sự thật.

- Được rồi! Tớ cúp máy đây! Người ta bắt phải tắt điện thoại! Tất cả còn lại nhờ cậu đấy!

- A! Khoan, khoan...

Cuối cùng thì trận tuyết cũng chịu dừng lại để thời tiết trong có vẻ dễ chịu một chút. Mặc dù biết rằng đã sắp tới giờ diễn nhưng Hina nghĩ rằng mình nên đưa đồ chúc mừng trước khi Kawahachi diễn thì tốt hơn. Chỉ riêng việc tìm cái phòng trang điểm của anh chàng đã khiến cô công chúa sắp bỏ cuộc rồi nên cô không nghĩ là mình có thể tới đó kịp lúc trước khi bắt đầu.

Nhưng do mãi chú ý tới tấm bản đồ nên cô nàng đã đâm sầm vào ai đó trong hành lang.

- Ôi! Tôi thật sự xin lỗi! - Hina khúm núm vừa nhặt đồ của mình lên vừa nói với hi vọng là người kia sẽ tha thứ vì cô không nghĩ mình còn thời gian giải quyết bất kì chuyện gì nữa.

- Là em à? - Giọng nói nghe rất quen vang lên.

- A!

- Em tới chúc mừng anh sao? - Kawahachi với gương mặt được trang điểm cẩn thận đang đứng trước mặt cô nhóc.

- Anh biết cô bé này sao? - Funo đi bên cạnh tò mò.

- Là bạn cùng nhà với Joudouki ấy! - Cậu chàng giải thích.

- Ôi! May thật đấy! Em đang không biết phải tìm anh ở đâu!

- Nhưng bây giờ anh chuẩn bị đi thay đồ rồi! Anh sẽ gặp em trong phòng trước khi diễn nhé!

- A!

- Sao?

- Phòng đó ở đâu ạ?!

*

Công chúa nhỏ thấy căn phòng này khá là giống với căn phòng của cô vào mỗi dịp sinh nhật. Quả tặng chất thành đồng ở đây và cô không nghĩ là có chỗ nào có thể ngồi được ở đây. Mấy con gấu bông to gần bằng người thật mới chính là những kẻ thống trị ở đây! Điều đó khiến cô nghĩ tới chuyện một ngày nào đó, Miwa cũng sẽ có một căn phòng này cho riêng mình, đó chính là lí do của tất cả cố gắng trong hiện tại. Nhưng dường như cái viễn cảnh ấy đang ngày một xa xăm hơn đối với cô bạn cùng nhà với cô. Miwa đang chìm trong tuyệt vọng, những ánh sáng lẻ loi đang bao bọc xung quanh cô gái nhỏ ấy bây giờ chỉ là những mong ước còn lại của một fan hâm mộ muốn được tận mắt nhìn thấy thân tượng của mình.

Tiếng vang trong sân vận động đang càng ngày càng lớn hơn. Và chắc chắn là Miwahi đang chen chúc trong đám đông ấy, hòa vào họ để mong được nhìn thấy Kawahachi dù là ở một thế giới rất xa. Bao nhiêu đó đủ làm cho Miwa mãn nguyện.

Hiraki muốn giữ những giọt nước mắt của mình lại nhưng cô đành bất lực như chính cô cũng đang ở đâu đó trong cuộc chiến bất lực của Miwahi.

- Em không sao chứ? - Kawahachi đẩy cửa vào phòng ngay sau khi đã thay đồ. Cậu chàng trông vô cùng bảnh bao trong bộ vest được cắt may vô cùng chăm chút và thời thượng.

- À! - Hina quệt vội dòng nước mắt. - Không sao đâu ạ! Em tới để đưa quà cho anh! Vì Miwa không tới được! - Miwa bắt cô nhóc không được nói chuyện cô nàng đang ở đây với Kawahachi.

- Cảm ơn em nhé! Vất vả cho em tới đây!

- Không sao đâu ạ! Em thấy chỗ này rất tuyệt! Chúc anh có một concert thành công!

- Á! Xin lỗi em nhé! Trong phòng bây giờ không có chỗ ngồi!

- Không sao đâu ạ! Em về ngay thôi!

- Khoan đã! - Ngay lúc Hina định rời khỏi phòng thì cậu chàng lên tiếng. - Tôi có chuyện muốn hỏi!

- Dạ?

- Joudouki... không sao chứ?!

- Sao ạ?

- Vì tôi không gọi cho cô bé được! Tôi rất lo lắng! - Kawahachi cảm thấy thật khó khăn để nói ra chuyện này.

- Cậu ấy chắc chắn là đang rất cố gắng ạ!

Hina mỉm cười trấn an Kawahachi, nhưng cô không thể chấp nhận được chuyện mình đang nói dối.

*

Cả sân vận động như đang hòa quyện vào cùng với tiếng hát ngọt ngào tràn đầy cảm xúc của chàng ca sĩ được mệnh danh là Hoàng tử Ballad. Những âm thanh của kí ức tràn về trong những người đang thưởng thức bài hát ấy, giọng hát ngọt ngào truyền cả vào đó những mảnh kí ức đẹp đẽ mà một người từng trải qua trong tình yêu. Miwa từng tự hỏi chắc chắn là Kawahachi đã phải học tập rất chăm chỉ để có thể truyền được cảm xúc vào những bài hát đau đớn ấy, thế nhưng bây giờ cô nhận ra rằng người đứng sau những thành công hiển hiện tại của cậu chàng không phải là có một người dẫn dắt tốt mà chính là bởi vì chính Kawahachi cũng đã trải qua cảm giác đau khổ ấy. Mặc dù không biết hiện tại “người ấy” mà mọi người thường nhắc tới đang ở đâu nhưng cô chắc chắn rằng Kawahachi vẫn không thể nào quên được cô gái ấy.

Miwa biết là mọi chuyện vốn dĩ ngay từ đầu đã là vô vọng. Vậy mà cô vẫn cứ cố bám níu lấy tới tận lúc này. Nhưng cô gái nhỏ không hề hối hận. Giấc mơ của cô chính là được đứng trong sân vận động này, nhìn người mà cô vẫn ngưỡng mộ từ khoảng cách dường như không thể chạm tới. Có lẽ đó cũng chính là vị trí mà cô bây giờ. Miwa biết rằng có rất nhiều thứ đã thay đổi trong thời gian cô trở thành học trò của Kawahachi, sự ngưỡng mộ ngày ấy của một cô nhóc học sinh cấp hai đã thay đổi...

Và cô không muốn Kawahachi nhìn thấy sự thay đổi ấy.

“Chúng ta liệu có tìm lại được nhau...”

Kawahachi neho mắt cảm nhận ánh đèn sân khấu rơi thẳng vào mắt mình. Cậu đang hát bằng cả trái tim mình, lúc nào cũng vậy. Cậu hạnh phúc vì được đứng trên sân khấu cho dù cuộc đời thật sự của cậu đã bị chôn vùi. Nhìn những người hâm mộ cậu, có người đã ở đó suốt 8 năm tổ chức concert của cậu, có người ít hơn, chỉ mới vài lần hay mới chỉ là lần đầu. Thế nhưng cậu vẫn cảm nhận được thứ tình cảm mà họ dành cho cậu, một thứ có thể thay đổi bất cứ lúc nào, một thứ không hề chắc chắn nhưng nó mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì. Đó chính là thứ khiến cậu cố gắng, khiến cậu cảm thấy ấm áp một chút giữa cái mùa đông lạnh giá này.

Cậu biết trời bên ngoài vẫn đang có tuyết rơi...

“Em sẽ quay lại con đường cũ chứ?”

Những điều cậu đang hát cũng chính là những điều cậu đang hi vọng mặc cho người mà cậu muốn nhận được những thông điệp ấy đã không còn tồn tại nữa.

“Anh sẽ nhìn thấy em một lần nữa chứ?”

Có cái gì đó vừa vụt qua trước mắt Miwahi. Trong một thoáng, cô đã nhận ra cô bé đó - con bé mà không biết làm thế nào cô cứ thấy tò mò về nó. Tại sao con bé ấy lại ở đây?! Cô biết rằng con bé ấy là một linh hồn và những chương ngại vật lí không là gì với nó cả nhưng điều cô thắc mắc chính là lí do con bé ấy lại ở đây? Trong concert của Kawahachi?

“Điều gì làm em trở nên xa cách như vậy?”

Kawahachi nhìn vào nơi mà ánh đèn sân khấu vừa sượt qua. Một cái bóng bé nhỏ chạy qua khu khán đài ngay phía trước mặt cậu. Cậu chàng cố gắng không chú ý tới nó để tập trung vào lời hát của mình, đoạn cao trào của bài hát đang tới gần...

Thế nhưng...

“Nỗi đau em để lại anh sẽ chịu đựng tất cả. Chỉ hi vọng em có thể ra đi với một nụ cười!”

Miwa thở gấp, cô gần như sắp cạn kiệt năng lượng nhưng dường như nụ cười con bé kia đang càng lúc càng cuốn cô gái nhỏ vào sâu hơn cuộc rượt đuổi này. Con bé chạy qua hai khu khán đài ngay trước sân khấu chính nhưng Miwa không hề nghĩ tới chuyện Kawahachi có thể phát hiện ra được chuyện gì đang xảy ra bởi vì không có chút ánh sáng nào xung quanh cô cả, mọi người đều tập trung vào chương trình đang diễn ra một cách suông sẻ.

“Anh sẽ vẫn chờ đợi em”

“Anh sẽ vẫn chờ đợi em

Chờ đợi tới ngày em có thể nhận ra rằng anh vẫn đang nhìn ngắm em

Từ một nơi rất xa...”

Kawahachi không tin những gì mà mắt mình vừa nhìn thấy nhưng chắc chắn là cậu đã nhìn thấy nó.

Kể từ ngày mà cậu và cô bé linh hồn đó nói chuyện, cậu thật vẫn chưa tin vào những gì mình biết. Nhưng cậu có thể hi vọng điều gì chứ? Trái tim cậu đã hi vọng điều gì?

*

- Mời công chúa đi lối này! - Cô hầu cúi người cung kính chỉ lối cho Erika bước vào một hành lang ốp gạch đỏ như thể đang ở thời trung cổ.

Cô công chúa không phải lần đầu tiên tới đây, thực ra khi nhỏ cô cũng từng tới đây với mẹ mình, nhưng mọi thứ dường như quá lạ lẫm. Có lẽ là do thời gian đã trôi qua khá lâu rồi và cô cũng không nhớ là mình có được nhìn thấy bức tường ốp gạch đỏ này, trông nó hoàn toàn tách biệt với khối kiến trúc Hoàng gia cao quý mà nó nằm bên trong đó.

Hành lang ấy không quá dài như cô tưởng. Nàng hầu gái dẫn cô đi theo một lối hình vòng cung chừng hơn hai mươi bước thì gặp một ngã rẽ, sau ngã rẽ ấy là đã có thể thấy lại ánh sáng mặt trời. Đó cũng là lúc công chúa nhận ra mình đã ra khỏi tòa lâu đài và khoảng không bên ngoài mà cô nhìn thấy được bao bọc bởi một mảng xanh rộng lớn cùng một ngọn đồi nhân tạo ở góc của khu vườn. Đây có lẽ là nơi mà những thành viên Hoàng tộc nghỉ ngơi nên Erika thấy hơi lạ khi mà người của Hoàng gia Kojimoto muốn gặp cô ở đây. Rõ ràng cô không tới đây để nghỉ ngơi hay tận hưởng cuộc sống hoàng gia mà cô đã tận hưởng đến chán ngán.

Rika đang đợi cô gái nhỏ.

- Thật là vui khi gặp lại công chúa! - Hoàng hậu đứng dậy khi nhìn thấy Erika.

- A! Thật là Hoàng hậu không cần như vậy đâu ạ!

- Cháu thật sự lớn lắm rồi đấy! Có thể nhận ra là cháu đã trưởng thành rồi! - Rika vừa ngồi xuống vừa ra hiệu cho người mang thức uống ra. - Thật là làm người ta nhớ tới lúc mình còn trẻ!

- Còn trẻ ă?! - Bỏ qua lễ nghi, cô công chúa thấy tò mò nhiều hơn.

- Phải! Trước đây ta cũng từng là thành viên của NAI!

- Thật ă? - Erika nói rồi cúi người cảm ơn cô hầu mang cho cô một tách trà xanh. - Nhưng thật là cháu thắc mắc lí do cháu lại ở đây hơn!

- Ta nghĩ là cháu đã đọc số hồ sơ về chuyện này! Bao nhiêu đó đúng là chưa phải tất cả thật nhưng mà nó cũng đủ để cháu hiểu tình hình rồi!

- Cháu không biết tại sao chuyện này phải nhất định giao cho cháu!? Cái lí do vì cháu là người trong Hoàng tộc thật là không chấp nhận được? Hơn nữa, ...

- Ta biết là cháu có rất nhiều thắc mắc! Nhưng một khi đã bước chân vào thế giới này, cháu sẽ phải tự mình giải thích mọi thứ. Những gì ta nói với cháu chỉ có thể cung cấp một phần nào thôi! Không quá khó hiểu để cháu thắc mắc chuyện tại sao chỉ có người của Hoàng tộc mới được biết chuyện này...

Hoàng hậu vừa nói dứt lời thì Erika nhìn thấy chú phi công - người đã lái phi thuyền đưa cô tới đây - bước tới mang theo một chiếc hộp nhưng màu đen trên tay.

- Anh tới à?! - Rika mỉm cười khi người kia đặt chiếc hộp nhưng lên bàn uống trà.

- !A... cháu có thể hỏi...

- Thực ra, cháu biết là tất cả những người được biết chuyện này đều là Hoàng tộc, đây là anh trai của Quốc vương! - Hoàng hậu giới thiệu.

- Sao ạ? - Erika cứ như là vừa gặp ma. - Sao lại có chuyện đó!?

- Thực ra thì có nhiều nguyên nhân lắm! - Hirowa lên tiếng. - Xin lỗi cháu vì ta không giải thích với cháu sớm hơn!

- Chuyện này! Thật là bất ngờ quá!

- Không sao đâu! Ai biết cũng sẽ như cháu thôi! Nhưng ta phải đi bây giờ, cháu nói chuyện với Hoàng hậu đi!

- Gì vậy? - Rika nhăn mặt. - Anh không ở đây sao? Mokiro vẫn chưa về mà?! Ít nhất thì cũng đợi anh ấy về chứ?

- Được rồi! Anh sẽ quay về ngay thôi mà!

Hirowa nói rồi bước vào trở lại hành lang ốp gạch đỏ. Bởi vì tính chất của sự việc nên không có bất cứ người ngoài nào tham dự vào nhiệm vụ này, Erika nhận thức được điều đó, thế nhưng đến cả anh trai của Quốc vương Kojimoto cũng trở thành phi công thì... thật là cô thấy quá sốc. Bây giờ cô mới biết sự to lớn của NAI vượt trên cả quy mô của một tổ chức ngầm quốc gia.

- Thực ra... - Rốt cuộc Rika cũng lên tiếng trở lại. - Bởi vì có nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cháu không nên nghi ngờ cục trưởng, những chuyện rắc rối này cháu sẽ giải quyết được thôi!

- Vậy... cái này không liên quan gì đến chính trị ạ?

- Sao? Cháu cảm thấy nặng nề à?

- Vâng! - Công chúa nhỏ thú nhận. - Cháu chưa gia nhập NAI lâu nên kì thực là cháu vẫn rất sợ, nhất là bây giờ bố mẹ cháu đã biết việc này nhưng họ lại chẳng hề nói gì cả. Cháu rất lo lắng!

- Ta nghĩ là họ đã biết chuyện cháu ở NAI trước cả khi cháu gặp họ ở phòng cục trưởng kia! Nhưng nhiệm vụ này chắc là sẽ khó mà thực hiện được nếu như cháu không gia nhập NAI!

- Rốt cuộc... nhiệm vụ thực sự của cháu là gì vậy ạ?

- Cháu không thắc mắc tại sao lại tồn tại một siêu máy tính cùng chia sẻ thông tin với họ mà lại không ai nhận ra trong một thời gian dài vậy sao?

- Thật ra thì cháu chẳng thấy thông suốt chỗ nào trong chuyện này cả, số hồ sơ đó giải thích một cách rất mơ hồ!

- Vốn dĩ ở đó có một kết giới đặc biệt không bất cứ ai có thể phá vỡ được. Và nó được tạo ra bởi thứ này...

Rika đã lâu rồi không được cảm nhận cảm giác này nữa, cảm giác mà một người nào khác biết được sự tồn tại của một thứ tưởng chừng quá siêu thực đối với vụ trụ rộng lớn này. Đã hơn hai mươi năm nay nó vẫn ngủ yên trong một căn phòng bất khả xâm phạm ở Onawaki, và chưa có ai trong số họ nghĩ rằng họ sẽ lại sử dụng nó một lần nữa bởi vì mỗi lần nó khởi vòng phong ấn là một lần họ phải đối mặt với những điều khủng khiếp: những cuộc tranh giành được sắp đặt trước, những ích kỉ của bản thân họ, chính họ phải đấu tranh với con người bên trong mình chứ không phải là với thế giới bên ngoài. Điều đó khiến chính Rika cũng nghi ngờ lí do thực sự mà Mẹ Thiên Nhiên tạo ra nó không phải chỉ là để dùng cho cuộc "Đại kiến tạo" như ban đầu họ vẫn tưởng.

Bên trong chiếc hộp nhưng, vẻ đẹp bất chấp thời gian của nó đang tỏa sáng, là thứ vẻ đẹp không thể tưởng tượng ra được. Những luồng ánh sáng tựa như một phiên bản thu nhỏ của mặt trời. Chính xác hơn, nó là phiên bản thu nhỏ của chính thế giới này, của những thứ tạo ra thế giới này.

- Nó... là gì thế ạ? - Erika giống như vừa chứng kiến quang cảnh đẹp nhất trong vụ trụ, mà không hẳn, vì cô cũng chẳng biết cảm giác mình đang cảm thấy là gì nữa.

- Chính là thứ đã tạo ra kết giới đó! Đơn giản thì là như vậy!

- Đơn giản?

Hoàng hậu không muốn giải thích thêm bất cứ điều gì, bởi càng ít người biết về nó thì vẫn tốt hơn.

- Nó chính là chìa khóa để đóng cánh cổng rò rỉ thông tin đó lại! Ta bắt buộc phải dùng tới nó vì nó chính là thứ tạo ra kết giới bất khả xâm phạm ấy, nếu không ta cũng không muốn trung ra một thứ nguy hiểm như vậy!

- Nguy hiểm!? - Cô công chúa cảm thấy càng lúc nhịp tim mình càng đập nhanh hơn, cô đang phải đối mặt với một nhiệm vụ cấp 6 khi mà vừa gia nhập NAI có năm tháng ư? Vậy thì những nhân viên lâu năm ở đâu???

- Ta cần cháu tới đó và vô hiệu hóa nó, sau đó là khiến siêu máy tính trở thành một con đường một chiều!

- Đường một chiều? - Kì thực là cô nàng thấy mình sắp thành một con ngốc khi cứ liên tục nhắc lại lời của Hoàng hậu như một cái máy như vậy.

- Phải! Tức là thông tin chỉ có thể truyền từ siêu máy tính trung ương tới siêu máy tính này mà không thể đi theo con đường ngược lại. Cháu có lòng tin không?

- Cháu thực sự không nghĩ là mình sẽ làm được?!

- Đừng lo! Khi tới đó có một người sẽ hỗ trợ cháu! Hơn nữa...

- Sao ạ?

- Người đã gây ra chuyện này chính là con gái của ta! Ta nghĩ cháu nên biết chuyện đó, bởi vì nhiệm vụ của cháu không chỉ kết thúc ở đó.

- A! Cháu nghĩ là có một chuyện quan trọng hơn cần phải hỏi! Lúc này Hoàng hậu nói là nó bất khả xâm phạm đúng không ạ? Vậy tại sao con gái người lại có thể mở nó ra được? - Bỏ qua chuyện ngạc nhiên (vì hình như có nhiều chuyện xảy ra khiến cô nàng bị miễn nhiệm với việc ngạc nhiên rồi!), Erika đi thẳng vào vấn đề mà cô thấy khó hiểu nhất từ khi nhận nhiệm vụ này.

- Đó chính là mấu chốt của vấn đề đấy! Ta cần cháu tìm hiểu lí do vì sao lại có chuyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

- Này! Cậu có thấy ổn không khi mà cậu về rất trễ hôm qua rồi còn tới công ty ngay cả ngày nghỉ như vậy? Cậu là người thép chắc? - Hina cảm thấy ức chế vì chuyện toàn phải nói chuyện với Miwahi qua điện thoại kể từ ngày lệnh cấm túc kia hết hiệu lực. Miwa gần như mọc rễ ở công ty.

- Tớ không sao! Cậu và chị Yui cứ ăn uống vui vẻ đi! Chị ấy nấu món cậu thích mà, đúng không?

- Miwa!

- Này! - Bỗng dưng giọng của cô nàng khác hẳn khiến Hina càng không an tâm - Hôm qua, khi ở concert, tớ đã gặp con bé ấy!

- Con bé ấy?! - Vì là vấn đề nhạy cảm nên công chúa nhỏ chuyển sang nói thầm - Chuyện là sao vậy?

- Tớ không biết! Tớ cố đuổi theo nhưng vì trong đó tối quá, và lại tớ không đuổi kịp nên chẳng biết thêm được gì cả!

Hina đã rất khó tâm chuyện không thể nói được với bạn mình chuyện Kawahachi từng nói chuyện với con bé đó. Cái con bé thích tỏ ra nguy hiểm ấy đúng là quá phiền phức! Cô không hiểu cái trò rượt đuổi này có gì hay khi mà nó cứ để cho Miwa vờn mình trong khi lại dễ dàng chịu phun ra với Kawahachi?

- Tớ hiểu rồi! Cậu liệu mà ở công ty ăn uống cho đàng hoàng! - Hina nói như thể mấy chuyên gia tâm lí của mình khi còn ở Hoàng cung.

- Tớ biết rồi, biết rồi mà!!

Công chúa nhỏ giận dữ cúp máy.

- Sao vậy? - Yui đang đứng ngay bên cạnh hỏi.

- Không sao đâu ạ! Xem ra trưa nay chỉ có hai chúng ta thôi! - Hina nói khi đèn xanh rồi cả hai cùng băng qua giao lộ đông đúc ngày cuối tuần.

Công chúa nhỏ thật sự thấy mình sẽ giống như một người bình thường thật sự nếu như không phải suy nghĩ tới những chuyện kì lạ. Cô luôn ước ao được đi dạo phố một cách bình thường như thế này, được cùng giúp người khác nấu nướng, tận hưởng một ngày nghỉ cuối tuần như bao người khác. Được rụt cổ vào trong chiếc khăn quàng vào một ngày trời đang có tuyết rơi lất phất tuyệt diệu hơn nhiều so với chỉ nhìn ngắm chúng qua ô cửa sổ của một căn phòng ấm áp. Bởi vậy cô mới chờ đợi thời khắc tuyết đầu mùa tới thế, giống như một bước ngoặt đánh dấu rằng cô đã thay đổi. Tuy ban đầu có chút sợ hãi nhưng phải chăng mong muốn mãnh liệt được sống trong một thế giới như thế này đã giúp cô vượt qua tất cả?!

Trên giao lộ trung tâm, nơi giao nhau của nhiều trục đường quan trọng của thành phố, đón nhận một đợt tuyết mới. Mặc kệ điều đó, giao lộ vẫn đông đúc

như nó vốn vẫn vậy, có lẽ đột rét không thể ngăn cản họ vào guồng quay của công việc hằng ngày. Làm sao mà Hina có thể mong muốn một cuộc sống vô vị như thế được nhỉ? Nỗi mà mọi người đã quá chán ngán khi cứ phải lặp đi lặp lại nó mỗi ngày? Giống như những gương mặt ảo não mà cô đang nhìn thấy, mọi người cảm thấy chán nản với chính cuộc đời mình, họ cứ hi vọng nếu như mình tiếp tục làm việc thì một lúc nào đó mình sẽ được đáp trả bằng một cuộc sống thư thả hơn, ít áp lực hơn. Trong những bộ đồ công sở nhàm chán, họ dường như đã quên mất bản thân mình mà chỉ như một con thiêu thân lao đầu vào nó cho dù đã thấy trước tương lai.

Phải chăng cô cũng đang như thế?

Công chúa nhỏ cảm thấy đồng cảm với những đứa trẻ đang được bố mẹ nắm tay đi trên phố phía bên kia đường. Những đứa trẻ mà rồi đây chúng cũng sẽ đối mặt với những suy nghĩ giống như cô bây giờ, những gương mặt ấy sẽ không còn giữ được vẻ hồn nhiên ấy nữa. Cô bé với chiếc bong bóng đỏ nổi bật ấy rồi sẽ lạc lõng như khi đang đứng một mình giữa một thế giới rộng lớn bộn bề như vậy...

Mà khoan đã, sao con bé ấy chỉ đứng có một mình?

Hina khựng lại một nhịp để nhìn cho rõ những thứ đang diễn ra bên kia đường. Và cô không thể nhầm lẫn đâu được nữa. Chính là con bé ấy, con bé linh hồn kì lạ ấy!

Nó đang đứng phía bên kia đường với một cái bong bóng trong tay như lần đầu tiên cô gặp nó. Một thực thể tồn tại giữa hai thế giới. Cứ mỗi lần nó xuất hiện là cô lại thấy không kiềm nén được nỗi tò mò, mặc cho chuyện này là chuyện của Miwahi chứ không phải chuyện của cô nhưng cái vẻ vô tư nhưng hững hờ khó hiểu đó khiến cô không muốn để vuột mất cơ hội nào.

- Chị à! - Hinaki nói với cô nàng Miêu tinh đang mê mẩn mấy con búp bê trông như người thật bên trong mộ cửa hàng. - Em có chút chuyện, chị cứ về nhà trước đi nhé!

- Hả? - Yui quay lại nhưng khi ấy cô công chúa nhỏ đã hòa vào đám đông đang đợi đèn tín hiệu ở nơi mà họ vừa băng qua.

Hina biết rằng mình chẳng có lí do gì để đuổi theo con bé đó cả, thế nhưng cô cứ chạy theo bản năng, cố gắng nắm bắt vào tầm mắt những hình ảnh thoát ẩn thoát hiện của chiếc bong bóng đỏ. Khi cô đã ở được phía bên kia đường, cô nhận ra là mình đang bị con bé kia dẫn dắt, con bé đi chuyển mỗi lúc một nhanh hơn còn cô thì bị rừng người trên phố như đang níu chân lại. Hinaki quyết định bỏ qua thứ lí do mà cô cố tìm ra để đuổi theo cô bé, bây giờ thứ đó chẳng có ích gì cho cuộc rượt đuổi này, nó sẽ chỉ khiến cô bị tuột lại phía sau.

Công chúa cứ đuổi theo mà không quan tâm gì tới xung quanh. Họ đi qua chừng ba bốn con phố nhỏ, hai lần cô suýt mất dấu chỉ vì con bé chạy qua vạch qua đường trước khi đèn đỏ và cô mắc kẹt lại. Cho tới khi cô cứ tưởng là sắp đuổi kịp thì chân cô lại cứ như một kẻ phản bội, nó ê buốt và như sắp rụng ra tới nơi. Hina không nhớ rằng chân mình yếu tới như thế, khi trước cô chẳng bao giờ gặp vấn đề với nó. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó tiếp xúc với cái lạnh lâu như thế. Nhưng cô biết là cô sắp không chịu nổi nữa rồi! Mọi sự gắng gượng của cô đã sụp đổ hết ngay khi cô nàng chụp ếch trước mặt bao nhiêu người vì mặt đường trơn trượt do đóng băng. Đó cũng là khi cô buộc phải bỏ cuộc.

Công chúa nhỏ tức tới mức phát khóc, thậm chí cô còn không đứng dậy nổi. Chân cô dường như bị nghiêm trọng hơn là chỉ có một vết trầy xước khó nhận ra, Hina không thể nhấc chân lên nổi.

- Hina? - Công chúa nhỏ thấy một bàn tay giơ ra trước mặt mình. - Cậu không sao chứ??

- Là cậu! - Hina ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu chàng cận vệ của mình. - Sao lại...?

- Không sao chứ?! - Cậu chàng kéo cô công chúa nhỏ dậy.

Nhưng có vẻ như Hinaki vẫn không thể tự đứng lên nổi nên khi vừa gượng dậy được thì cô ngã ập vào người của chàng cận vệ. Cô nàng như sắp khóc tới nơi vậy, đây rõ ràng không phải lúc cô nên trở nên yếu đuối như vậy trước mặt một người như cậu ta, người mà mới hôm trước dám mạo phạm thân thể Hoàng tộc một cách trắng trợn như vậy...

- Cậu ổn chứ? - Vừa nói cậu chàng vừa bế bổng cô lên hết như cô chỉ là một con búp bê vải.

- Đây, đây...

- Không sao!! Khác với hôm trước, trường hợp này là hoàn toàn được phép đấy! - Mặc cho cô công chúa phản đối cậu vẫn cứ bế cô vào trong nhà hàng đồng quê.

Tới lúc đó, Hinaki mới nhận ra sự có mặt của cậu ta ở đó là dĩ nhiên vì cô đã tự té ngã ngay trước cái nhà hàng mà cậu ta làm việc. Nghĩ tới chuyện đó khiến cô thật thấy mất mặt!

Nhà hàng vẫn mang phong cách lộn xộn như thế, bàn ghế không lúc nào giống lúc nào và máy sưởi thì đang bật khiến cô công chúa đang chết cứng lấy nó làm niềm an ủi cho cái cơ thể lạnh ngắt như sắp chết của mình. Yuki đặt cô ngồi xuống một cái bàn nằm ở góc phòng. Hina lại thấy an tâm hơn khi trong nhà hàng chẳng có ai cả (cũng giống như bao lần vẫn thế).

- Chờ nhé! Tớ vào lấy đồ sơ cứu! - Yuki nói rồi biến vào phía sau tấm màn ngăn cách với nhà bếp.

Hina nhìn theo cậu ta như thể cậu ta có thể sẽ tan ra được dưới ánh nắng đó vậy. Cô không hiểu lí do tại sao cậu ta vẫn cứ ở đây trong khi mà rõ ràng chính cậu ta nói với cô rằng cậu ta đã kết thúc nhiệm vụ từ hồi nào hồi nao rồi. Ban đầu vốn dĩ đã không thích rồi mà Yuki lại còn dám hôn cô nữa, thế là

đâm ra Hina lại không biết phải cư xử thế nào. Một tên như vậy, cô chỉ muốn tru di cửu tộc...

- Này, cậu ổn thì hãy thôi cái kiểu nhìn khiến người ta rợn người ấy đi!

- Sao... sao hả? - Tự dưng công chúa nhỏ lại nói lắp.

Thật là cô chỉ muốn vả vào miệng mình!

- Cậu... hãy quên chuyện đó đi! - Yuki cúi xuống mở hộp cứu thương ra rồi kéo chân Hina đặt lên một chiếc ghế.

- Quên?

- Chẳng phải chính cậu cũng không thấy thoải mái sao? Vậy thì hãy quên chuyện đã xảy ra ở sân thượng hôm đó đi! - Cậu chàng bắt đầu quần băng.

- À... - Hina kì thực không muốn nhớ lại nhưng mà cuối cùng lại bị cậu ta nhắc. - Tôi không thích để tâm những chuyện đó! - Dù sao thì cô nàng cũng không còn cách nào khác ngoài nói dối. - Nếu cậu nghĩ chuyện đó có thể ảnh hưởng được tới tôi thì cậu nhầm rồi đấy!

- Phi~

- Này! Gì chứ? Cậu đừng tưởng cậu không còn là cận vệ của tôi thì muốn làm gì thì làm nhé! - Hina nổi đóa lên ngay khi Yuki hoàn tất vòng băng cúi cùng cho cái vết thương ngay chỗ đầu gối, vết trầy nặng nhất say cú ngã vừa rồi.

- Xin lỗi! Chỉ là trông cậu không thoải mái như vậy!

- Xin lỗi! Nhưng tôi thoải mái như vậy đấy! - Cô công chúa nhún giọng.

- Được rồi, được rồi! Nếu cậu cứ xốc nổi như vậy thì vết thương sẽ đau đấy! - Kì thực điều này làm cho Yuki nhớ tới những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ, cậu phì cười vì không thể nén nó lại được.

Cậu chàng tiếp tục với cánh tay phải mà Hinaki đã dùng để chống khi ngã xuống.

- Nhưng... nếu như không gặp cậu ở đây thì chắc tôi nghĩ là mình sẽ tới tìm cậu!

- Hừm?

- Thực ra thì hôm nay người làm nhiệm vụ sẽ tới!

- Người làm nhiệm vụ gì vậy? Này, cậu nói năng cho rõ ràng đi, đừng có biến tôi thành một con ngốc thế chứ!?

- Người sẽ đến để vô hiệu hóa cái siêu máy tính mà cậu táy máy vào đấy! Có lẽ cậu sẽ biết cô ấy cũng nên! Nghe nói là người của Hoàng tộc hay gì đó đại loại như vậy... - Yuki cẩn thận kiểm tra những vòng băng trước khi cố định nó lại và kết thúc công việc của mình.

- Sao lại có cả người của Hoàng tộc ở đây nữa vậy? Chuyện này đúng là càng ngày càng khiến cho người ta thấy có chút khó hiểu đấy!?

- Vốn dĩ những chuyện thế này không dành cho những người như cậu mà! Vậy nên... - Cậu chàng "cửu cận vệ" cuối cùng cũng đứng dậy đóng nắp hộp cứu thương lại sau khi hoàn tất công việc sơ cứu của mình. - ...bởi thế nên có khó hiểu cũng không sao cả. Thật ra tớ nghĩ là Hoàng hậu muốn cậu càng ít lún sâu vào chuyện này càng tốt, nó đã là chuyện của quá khứ và bà ấy muốn cậu có một cuộc sống bình thường đúng như những gì cậu muốn!

- Cậu nghĩ rằng mình có thể hiểu hết bà ấy sao? - Giọng của Hina bỗng chốc chùng xuống, ngay cả ánh mắt và thần thái của cô cũng vậy. - Bà ấy là người đã sinh ra tôi, vậy mà đôi lúc tôi còn cảm thấy như chúng tôi ở những thế giới quá cách xa nhau. Một người ngoài như cậu có thể nói được những lời đó sao?

- Cậu...

- Bà ấy muốn tôi có được cuộc sống bình thường sao? Vậy thì tại sao ngay từ đầu bà ấy không chịu cố gắng để hiểu tôi thay vì bắt tôi phải hiểu cho bà ấy chứ? Cậu không nghĩ tới lí do tại sao bà ấy muốn tôi biết được những chuyện đã từng xảy ra sao? Cuộc đời bà ấy là một chuỗi những sự việc to lớn, bà ấy muốn tôi hiểu được sự quan trọng của bà ấy chứ có tốt đẹp gì đâu?! Ngay cả chuyện mà mấy người cho rằng nghiêm trọng đó, thậm chí bà ấy cũng chẳng thêm quan tâm tới suy nghĩ của tôi như thế nào. Cơ bản rằng bà ấy chỉ đang cố giải quyết hậu họa thôi! - Hina bắt đầu không kiềm chế nổi những thứ chất chứa trong lòng mình.

Cả hai người đều đã chạm vào nỗi đau đớn thầm kín nhất của nhau. Yuki không biết rằng mình đã chạm vào điều gì cũng giống như trước đây cô ấy đã không hề biết đến những vết thương lòng cậu đã cố che giấu. Cách họ thể hiện nỗi đau khác nhau và cậu nghĩ rằng cho dù mình có thể kiềm chế tốt hơn thế nhưng nó cũng khiến cho nỗi đau của cậu bị khoét sâu hơn. Ít ra cậu cảm thấy vấn đề của họ vẫn có thể giải quyết được.

Trừ việc cậu không thể nào cứ nhìn cô công chúa này khóc lu loa lên trong nhà hàng được.

- Hoàng hậu nhất định không nghĩ những điều tương tự như thế đâu! Tớ không biết là cậu có cho rằng tớ tự cao khi chen vào chuyện của cậu không, nhưng nhất định bà ấy không nghĩ như vậy!

- Cậu nói đúng đấy! Cậu đúng là quá tự cao mà! - Hina bỗng vùng nhảy xuống khỏi cái bàn mà cô ngồi nãy giờ, nhưng ngay lập tức Yuki phải đỡ cô vì Hina không thể đứng được. - Trông tôi quá thảm hại đúng không? Không hiểu sao mỗi khi gặp cậu tôi đều trở nên thảm hại như vậy...

- Tớ, chưa bao giờ nghĩ như vậy! Thế nhưng tớ thật bất ngờ khi biết cậu nghĩ về Hoàng hậu như thế!

- Cũng phải thôi! - Cô công chúa nhỏ rút cuộc cũng chịu để yên cho cậu chàng bế ngồi trở lại trên bàn. - Người như cậu làm sao có thể hiểu được những gì đang diễn ra chứ?!

Yuki đưa tay gạt đi một giọt nước mắt vừa rời khỏi khóe mi của công chúa. Hinaki thoáng giật mình khi tiếp nhận cử chỉ đó, nhưng thêm một lần nữa cô lại không làm gì cả. Cô không còn cảm thấy khó chịu nữa mà thay vào đó có một chút gì đó cô đã chấp nhận rằng mình tốt hơn không nên tỏ ra thảm hại nữa.

- Từ từ rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi! - Yuki cố tỏ ra bình thản nhất để trấn an cô gái nhỏ. - Tớ cũng đâu phải ngốc tới nỗi không thể biết những chuyện có thể xảy ra ở Hoàng cung chứ? Chắc chắn là... rất ngộp thở đúng không? Sống ở một nơi như vậy, nhưng vẫn luôn cảm thấy cô đơn?

- Cậu thôi tỏ ra mình biết hết đi!

- Gì chứ? Tôi biết thật mà!

- Thôi đi! Hà có gì tôi phải nói với cậu chứ? Cậu đừng tưởng thấy được tôi khóc là có thể nắm thóp được tôi nhé!

- Hóa ra cậu còn hùng hổ đến vậy!? Theo tớ được biết thì nhà cậu chẳng có ai hỗ trợ đâu!

- Tôi không có hỗ trợ! Cậu cẩn thận cái mạng mình đấy! Cậu biết là tôi phải nhân từ lắm mới để một kẻ biến thái như cậu còn nhón nhơ thế này không hả?

- Biến thái...? Đây, cậu nghĩ tớ là loại người đó á?

- Không thể thì là gì nào? Vậy có kẻ nào chỉ vì tôi mới có vài câu mà kích động tới nỗi lấy đi mấy nụ hôn đầu đời của tôi không? Người thường có bao giờ làm vậy không hả?

- Đây! Chẳng phải đã bảo cậu quên chuyện đó rồi sao?

- Cậu tưởng nói quên là quên được sao? Cậu nghĩ tôi là loại người gì hả? Đáng ra ngay từ đầu tôi phải tránh xa cậu ra mới đúng!

- Đây! - Yuki thật là không thể đầu khẩu với cô gái này, trong bất cứ chuyện gì. - Ý tớ khi đó không phải như vậy!

Thế nhưng họ không nhận ra được là còn có một người nữa ở đó.

*

- Ủm... đại loại là đó là lí do cậu không muốn tới đây đấy hả? - Chàng “Hoàng tử trung học” có vẻ khá sốc sau câu chuyện mà mình vừa nghe được.

Chuyện này nghe có vẻ quá bất hợp lí nhưng trong trường hợp này thì với tư cách một người bạn trai, cậu không được phép bình luận gì cả. Thế nhưng cậu tò mò tới nỗi không thể khiến cho Hina thấy bất ngờ hơn được chút nào.

- Cậu biết được chuyện chẳng hay ho đó rồi... thì làm ơn giữ mồn giữ miệng vào! - Hina gằng giọng cảnh cáo.

- Nghe có vẻ hơi bất hợp lí khi tớ không được phép ghen đúng không?

- Mặc kệ cậu!

Cùng lúc đó, Yuki mang nôi lều ra với gương mặt giống hệt như hồi cậu vẫn tới trường, lạnh tanh, không có một chút cảm xúc nào lọt ra được khỏi gương mặt ấy. Ngay cả Hina cũng thấy là cậu “cực cận vệ” của mình đúng là quá tài ba.

Kei nhìn cậu chàng bằng ánh mắt hình viên đạn mặc dù biết chuyện này chẳng liên quan gì tới mình. Yuki cũng nhìn lại nhưng tuyệt không thể hiện bất kì thái độ gì. Cuộc chiến thần lặng cứ thế mà có thể kéo dài mãi nếu như Hina không lên tiếng.

- Nhưng mà... có một chuyện tôi muốn hỏi cậu!

- Hửm?! Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện vừa rồi à? - Kei nói khi Yuki cúi chào trước khi bước vào phía sau tấm màn ngăn với nhà bếp. - Thật ra cậu ta có cần như vậy không chứ? Không phải cậu ta mới là người có lỗi sao? - Tự dưng cậu chàng lại tỏ ra dễ phòng.

Thật là với đánh giá của công chúa nhỏ thì đề phòng cũng chẳng là chuyện gì quá khó hiểu. Bản thân Yuki cũng toát ra một cái gì đó rất đáng sợ rồi, thêm cả cái kiểu hành xử như người khác chẳng là gì như vậy nữa, nếu như cô không phải là công chúa và là từng là người cậu ta từng bảo vệ chắc là cô cũng phải đề phòng với một người như vậy. Sự đáng sợ đó khác hẳn với cái cách mà người ta thường nghĩ về một người đáng sợ nữa kia, nhất là khi nó trốn phía sau cái vẻ như sinh hiền lành và cái mặt hốt bạc của Yuki.

- Cậu làm ơn có thể quên chuyện đó đi được không?! - Hinaki nghiêm khắc nhấn mạnh.

- Thì... - Kei động đũa mà chẳng thấy chút hứng thú nào. - Tùy cậu!

- Thế Norika thì sao? Buổi hẹn ngày hôm qua ổn chứ?

- À! Cái đó...

- Cậu đừng nói với tôi là mọi chuyện đã đổ bể nhé?! - Cô công chúa linh cảm có chuyện gì đó đã xảy ra. - Ngày hôm qua tôi không rảnh rang để theo cậu nên cậu trốn tránh việc đó à?

- Ừm... không phải là trốn tránh! - Ngọn lửa bên dưới nồi lẩu bắt đầu khiến công chúa nhỏ thấy ấm người được đôi chút, tiếng nước lục đục trong nồi làm người khác có chút nôn nao. Trong lúc nước vẫn chưa sôi và không có bất kì chủ đề nào để trốn tránh câu chuyện, Kei cảm thấy như mình sắp bị phanh thây tới nơi.

- Cậu có nghiêm túc không vậy hả? Rốt cuộc là hôm qua hai người có gặp nhau không? Cậu đừng có bảo với tôi là công tôi đã trở thành công cốc nhé!

- Đương nhiên là tớ có tới chỗ hẹn rồi! Norika cũng thế! Nhưng mà... tớ không nói được chuyện đó!

- Hả? - Hinaki chau mày.

- Đại loại như là cô ấy chẳng cho tớ nói câu nào cả! Cuộc hẹn kết thúc, cô ấy bỏ về mà chẳng cho tớ cơ hội nào!

- Cậu là người nắm bắt cơ hội gọi là cơ mà!

- Cậu làm như cái gì cũng đơn giản không bằng?! - Cậu chàng "Hoàng tử" quyết định làm lơ Hina thay vì cứ phải chịu mấy màn tra tấn này.

- Cậu biết đúng không? Tuần sau là tuần cuối cùng rồi, tới lúc đó thì cho dù cậu có cầu xin tôi cũng không gia hạn thêm đâu!

- Nhưng nếu có gia hạn thêm thì chúng ta cũng đâu thể làm thêm được gì chứ? Chỉ là nếu như có thể cảm cự được tới lúc cậu ấy nguôi giận... Khoan đã! - Tự nhiên cậu chàng nhảy ra khỏi chỗ ngồi rồi giật lấy tay của công chúa nhỏ - Cậu bị sao vậy?

- Trượt chân ngã! Cậu thôi đánh trống lảng đi! - Hina cố đẩy Kei ra nhưng cậu chàng dai hơn cô nghĩ.

- Này, vết thương thế này lỡ bị lại sẹo thì sao?

- Cậu lo thái quá rồi! Do cậu ta băng cho hoành tráng thế thôi!

- Cậu không biết cẩn thận gì cả! - Gương mặt chàng "Hoàng tử" biến sắc hẳn, cậu thật sự lo lắng khi lần đầu nhìn thấy Hina bị thương.

- Có bỏ thức ăn vào nồi không thì bảo! Nó sẽ nổ bây giờ đây! - Yuki ló đầu ra khỏi nhà bếp cảnh cáo chuyện nồi nước lẩu đã sôi ừng ục từ bao giờ, các bọt khí đang đội nắp nồi lên như thể có một con quái vật đang lăm le chui ra từ bên dưới.

Kei đành bỏ tay cô nhóc ra rồi quay lại với nồi lẩu, cho thức ăn vào.

- Nồi lẩu mà nổ sao? Có cần phải cường điệu hóa lên vậy không chứ!? - Vừa làm cậu chàng vừa lăm bằm.

Cậu chàng bị cảm giác lo lắng cho Hina và con khó ở khi gặp Yuki mà dường như quên mất rằng đáng ra mình phải thấy nhẹ nhõm phần nào khi mà cô công chúa nhỏ không còn truy hỏi chuyện gì đã xảy ra với buổi hẹn ngày hôm qua nữa. Kei không còn mặt mũi nào để kể cái câu chuyện đó, nhất là với Hina, người đã luôn hi vọng vào khả năng thành công của nó sau khi cậu đã thuyết phục được cô nàng hôm ở trên sân thượng. Khi đó cậu cũng chẳng hiểu mình bị cái quái gì nữa, cậu hoàn toàn không có bất kì dự định nào khi mà đột ngột nói mấy câu nghe sến sẩm đó và gần như chế ngự khả năng kiểm soát tình hình tuyệt đối của Hinaki.

Khi đó Hinaki hoàn toàn mất cảnh giác, cậu cũng thế.

Bởi vì cậu chur bao giờ tỏ tình với con gái, càng không có thái độ ve vãn hay tỏ ra có tình cảm đặc biệt với họ nên chuyện cậu có thể khiến một người có cái đầu lạnh như Hina bị thuyết phục như vậy là một điều quá phi lí. Cho tới ngày hôm qua, cậu mới thật sự giải đáp được những điều ngu ngốc và chẳng giống cậu chút nào ấy.

*

17 tiếng trước...

Công viên Trung tâm Tsugini.

Mặt trời ịch lạch bước khỏi vị trí quen thuộc của mình trên bầu trời mùa đông ảm đạm một cách chậm chạp. Tưởng chừng là vậy nhưng chưa tới hai giờ sau thì cái quả cầu ấm nóng mọi lúc mọi nơi đó đã hoàn toàn chìm vào trong chiếc chăn của mình rồi, không để lại một chút ánh sáng nhạt nhòa nào nữa.

Chàng Hoàng tử trung học cuốn hai tay vào trong túi của áo choàng nhưng vẫn không khiến cho cậu cảm thấy ấm hơn được chút nào cả. Cậu đã phải chờ đợi ở đây, chứng kiến cảnh tượng cái tay ấm nóng đó sung sướng tận hưởng đặc quyền luôn ấm nóng của mình, và sẽ chẳng hay ho gì nếu như nhà cậu biết được chuyện này. Không phải cậu là kiểu con người xem lời nói của cha mẹ là thánh chỉ toàn năng nhưng cậu cũng đủ hiểu họ, đủ không thờ ơ để biết rằng cho dù có như thế nào thì họ cũng lo lắng cho cậu. Và nhất định là họ sẽ không đồng ý chuyện cậu đứng chờ một cô gái trong giá rét thế này giữa trời đông suốt cả giờ đồng hồ. Nghe thì có vẻ lãng mạn đấy nhưng mà một người thực tế thì sẽ hiểu rằng chuyện này nghe giống ngu ngốc nhiều hơn.

Cậu chàng tự trấn an bản thân. Khi nghĩ quần trong lúc bị con giá rét hành hạ, cậu cảm thấy mình thật quá ích kỉ. Cậu đáng phải bị như vậy, ở đây, giữa mấy con gió tuyết thất thường này vì đã làm tổn thương tới cô gái mà cậu nhất định không muốn làm tổn thương nhất trong suốt quãng đời còn lại của mình. Làm sao mà cậu có thể sung sướng cho được khi mà biết rằng cô ấy phải đau khổ thế nào mới cư xử như vậy chứ?! Vậy mà cậu cho rằng có lúc cậu đã nghĩ tới việc bỏ về, rằng cô ấy sẽ không tới. Tới chừng như cậu sắp tuyệt vọng thì Norika lại xuất hiện sau lưng cậu.

Gương mặt cô gái bị bao phủ không chỉ bởi bức màn sương lạnh lẽo của mùa đông mà còn cả bởi sự lạnh lẽo và cô đơn trong tâm hồn. Chưa bao giờ nó hiện rõ như thế trong suốt những năm cô yêu thầm Kei và cứ giữ mãi những cảm xúc ấy cho riêng mình.

- Cậu ổn chứ? - Cậu chàng vội vội vàng vàng lên tiếng.

- Tớ không sao! Nhưng trời lạnh đấy! Cậu nên nói nhanh rồi về nhà đi, không việc gì phải làm quá lên như vậy! - Giọng của Norika còn khiến Kei cảm thấy lạnh hơn cả thời tiết bên ngoài, thế nhưng...

- Cậu... vẫn cứ lo cho tớ. Dù bất kể có chuyện gì xảy ra!

- Không cần cậu phải quan tâm! Và đừng có làm bộ mặt giả tạo đó nữa! Tớ thấy phát ngáy lên rồi!

- Giả tạo? Chẳng lẽ tới giờ cậu vẫn không thể tha thứ cho tớ sao?

- Tha thứ à? Tớ đã tha thứ cho cậu rồi đấy thôi! - Nụ cười bỗng dưng hé ra trên môi cô nàng, vẻ nghiêm nghị luôn khiến người khác phải dè chừng của cô biến mất hoàn toàn.

Đâu đó nơi nụ cười bắt chợt ấy chính là sự bất lực.

- Cậu đang nói gì vậy? - Kei bối rối. - Nếu cậu tha thứ cho tớ thì sao cậu vẫn cứ như vậy? Cậu cứ xem tớ như thể kẻ thù của cậu vậy?! Con gái thật sự khó hiểu đến vậy sao?

- Nếu như cậu đã nói con gái khó hiểu... ừ thì đúng là khó hiểu thật đấy! Chính tớ cũng cảm thấy không thể hiểu nổi chính mình nữa! - Ánh mắt của Norika cứ rơi xuống, rơi xuống những bông tuyết đọng lại dưới nền đất sau trận tuyết ban sáng không tài nào tan nổi.

- Norika! Nếu như cậu không thể hiểu nổi chính mình, tớ có thể nói cho cậu hiểu! Tớ xin lỗi vì đã nói điều này quá muộn nhưng...

Câu nói nghe mượt mà và lưu loát vô cùng của chàng "Hoàng tử" bỗng chốc bị bỏ dở khi cậu lại thấy cô bạn thời thơ ấu của mình mỉm cười lần nữa. Cậu đã mừng thầm hi vọng rằng cuối cùng thì cô gái ấy cũng đã chịu chấp nhận, ngay trước cả khi cậu kịp nói lời tỏ tình. Thế nhưng ánh mắt cậu sa sầm xuống khi nhận ra đó lại là một nụ cười chua chát nữa.

- Hóa ra không chỉ có mình tớ ngu ngốc mà ngay cả cậu cũng vậy nhỉ?

- Cậu nói gì thế? Tớ muốn nói...

- Đừng cố gắng nữa! Tớ biết những điều cậu muốn nói, nhưng nó không dành cho tớ được!

- Khoan đã! Có chuyện này cậu phải biết. Tớ không có gì với Hinaki cả, chúng tớ chỉ là giả vờ, chính tớ là người đã nhờ vả cô ấy trở thành bạn gái tớ. Tớ biết là mình ích kỉ nhưng tớ chỉ muốn cậu biết rằng bản thân cậu, rằng cảm xúc của tớ không phải chỉ tới từ một phía... - Kei cố gắng giải thích khi mà cậu biết rõ cả cậu và Norika đều đang rối bời như nhau.

- Hóa ra là vậy nhỉ?!

- Bối thế...

- Nhưng đã quá muộn rồi!

Cậu chàng đưa tay định nắm lấy tay cô bạn lớp trưởng nhưng cô ấy rút tay lại trước khi cậu kịp chạm vào.

- Tớ đã nói, tớ đã nói là nó không phải sự thật mà! - Rốt cuộc chính cậu lại là người quát tháo vì quá bức xúc.

- Tớ tin cậu! - Norika đưa tay lên má cậu chàng, hơi ấm khiến cho cậu cảm thấy như mình vừa mới lên mây, nhưng rồi ngay lập tức bị lôi về mặt đất. - Thế nhưng chính cậu cũng đang tin vào những điều giả dối mà mình bày ra đấy! Tớ đã hối hận!

- Hối hận?

- Tớ đã hối hận vì mình đúng là một con ngốc. Tớ không biết nắm lấy cơ hội khi mà cậu còn bên cạnh tớ. Cậu đã nghĩ bản thân mình ích kỉ nhưng thật ra

tớ còn ích kỉ hơn cả cậu nữa...

- Bây giờ... tớ vẫn ở bên cạnh cậu đấy thôi!

Nhưng cô nàng lớp trưởng lắc đầu phủ nhận điều đó.

- Tớ... thích cậu! - Vừa nói, tay của cô nàng trượt xuống ngực của cậu chàng. Nơi có trái tim - Khi tớ nói câu ấy thì ở đây của cậu có cảm thấy gì không?-

- Sao cậu lại hỏi vậy chứ? Cậu đã hiểu tớ...

- Chắc là vậy nhỉ? Hiểu cậu tới mức tớ biết được rằng cậu không hề cảm thấy gì nữa!

- Này! Sao cậu nói vậy? Sao cậu biết là tớ không cảm thấy gì chứ? Tớ...

Sau đó là một khoảng lặng.

- Cảm thấy như trái tim mình sắp bung ra khỏi lồng ngực tới nơi, bản thân được sống tới giây phút này thật không uống phí. Cho dù chỉ là một cử chỉ cũng đủ khiến cho cả cơ thể như hòa tan vào cùng không khí, ghen tị với bất kì điều gì xung quanh vì tất cả đều có thể tự do trong khi bản thân thì bị ràng buộc bởi cái cảm xúc quái quỷ nhưng lại ngọt ngào đến nao lòng. Chính là khi cậu yêu một người! Thế nhưng cậu đã không còn cảm thấy như vậy nữa đúng không? Cậu chỉ nói yêu tớ vì đó vốn dĩ là điều cậu muốn nói từ rất lâu rồi, chứ không phải vào giây phút này. Vì vậy, đừng tự lừa gạt bản thân mình nữa!

- Cậu nghĩ cậu có thể nói những lời đó sao?

Chàng Hoàng tử trung học nghĩ rằng Norika không tin mình nên mới nói những lời đó. Cậu kéo tay cô tới một gốc cây gần đó, cậu dồn cô vào thân cây như khi nó đã thành công với Hina, hi vọng rằng nó sẽ khiến Norika thôi nói mấy lời ngu ngốc.

Nhưng rồi cậu nhận ra, chính mình mới là kẻ ngu ngốc.

- Tớ...

Đúng vậy! Cậu ngu ngốc! Bởi vì cậu nhận ra rằng cô ấy đã nói đúng!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

HINAKI KOJIMOTO

Có lẽ ngay từ đầu đây đã là câu chuyện của tôi rồi. Vậy mà nhiều khi không hiểu sao tôi lại cảm thấy mình đang đi sai hướng. Giống như những chuyện xảy ra xung quanh tôi, tôi đã bắt đầu cảm thấy chúng đều đi sai hướng cả. Phải chăng cuộc đời thực sự phải chính là đi sai hướng? Điều mà tôi sẽ không thể học được giữa một cuộc đời như sắp đặt sẵn trong Hoàng cung từ tưng luôn bị bao vây bởi những đường biên tường chừng dài vô tận kia?

Giống như việc tôi phát hiện ra rằng cuộc đời tôi bây giờ còn tệ hơn thế nữa?

Sai hướng không phải là chuyện quá hệ trọng, mọi thứ đều sẽ tìm được phương hướng mà mình đã định sẵn. Nhưng còn với tôi thì sao? Tôi hoàn toàn không có cả hai thứ đó: không có phương hướng định sẵn và cũng chẳng có chuyện đi sai hướng.

Tôi bị lạc trong cái mê cung mà chính mình tạo ra thế nhưng lại không có ai giúp tôi. Vậy nên tôi đâm ra sợ chính câu chuyện của mình.

Bởi vì chúng không hề giống như câu chuyện của mẹ tôi, một câu chuyện li kì từ đầu đến cuối. Một câu chuyện khiến người khác cảm động. Tôi không thể nào làm được như bà ấy, thế rồi tôi trốn tránh, nhưng rốt cuộc thì vẫn bị lôi vào nó.

Bằng chứng chính là việc cô công chúa của Onawaki đang ở đây.

- Chúng ta bắt đầu thôi nhỉ? - Erika mỉm cười khi nhìn thấy tôi đang đứng giữa căn phòng trống hươu trống hoắc nằm ngay dưới phòng ngủ của mình. Tôi thấy cô ấy thoáng giật mình khi nhìn thấy bức tranh sau lưng tôi. Hình như ai cũng có cùng một cái cảm giác rờn rợn khi nhìn vào nó thì phải.

- Ủhm... có một chuyện tớ đang tự hỏi... - Tôi ngập ngừng. - Sao lại là cậu vậy?

- Ủhm... - Cô nàng đảo mắt. - Tớ không giải thích được không? Dù sao thì tớ cũng không rõ nữa!

- Được rồi! - Cái cậu “cựu cận vệ” chen ngang. - Chúng ta bắt đầu trước đi! Cả hai người có thể giải thích sau!

Vừa nói xong, cậu ta bước tới ngang tầm tôi rồi ngồi xuống lật tấm thảm trải sàn lên làm lộ ra cánh cửa xuống căn phòng siêu máy tính được ngụy trang hết như một viên gạch lỗi. Cậu ta đưa tay vào khoảng hõm xuống bất thường của “viên gạch” ấy rồi mở nó ra. Cầu thang ngầm hiện ra như trong mấy bộ phim bom tấn về những phòng thí nghiệm của các tổ chức ngầm.

- Ngạc nhiên thật! - Erika nhe răng.

Tôi gật gù.

Chúng tôi cùng xuống bên dưới phòng siêu máy tính, len lỏi giữa những bó dây không lồ và những kệ hồ sơ dày đặc. Chiếc siêu máy tính nằm im im ở cuối hành lang ấy.

- Trông nó không giống như là một siêu máy tính có khả năng làm được những chuyện như vậy nhỉ? - Cô công chúa thắc mắc. - Nó trông giống một món đồ cũ cần được thanh lí hơn!

- Thật ra thì tớ không nghĩ vậy! Tớ thật sự ngạc nhiên về những gì mà tớ đã thấy đấy! - Tôi nói chêm vào khi Erika đặt một cái hộp nhung lên bàn siêu máy tính, tóm lại đó là nơi duy nhất có thể để đồ đạc lên.

- Cậu không biết được mức độ khủng của những thứ như thế này đâu! - Đến cả cô nàng cũng thể hiện sự bất ngờ khi lần đầu tiên gặp chúng. - Ở NAI tất cả giống như là một phiên bản nâng cấp trên phim ấy!

- Nhưng mà... đó là gì thế? - Tôi chỉ vào cái hộp nhung và khi nhìn sang tên kia thì tôi thấy cậu ta đang nhăn mặt nhủ mày. Tôi làm gì cậu ta chứ?

- À! - Cô bạn vừa khởi động chiếc siêu máy tính vừa trả lời. - Một thứ vô cùng quan trọng. Tớ cũng chưa hiểu rõ lắm về chuyện này nhưng mà tóm lại chúng ta có vấn đề với thứ này!

- Tớ... chẳng hiểu cậu nói gì cả?! - Tôi nghiêng đầu thắc mắc, màn hình siêu máy tính khởi động và hiện lên chính xác những gì mà tôi đã từng thấy. - NAI không nói gì cho cậu sao?

- Sao cậu không hỏi là mẹ cậu không chịu tiết lộ thêm gì cho tớ biết? Mà tớ đã từng hi vọng là cậu cũng biết ít nhiều về nó, nhưng mà chắc không phải vậy!

- Cậu thực sự không biết về nó sao? - Cậu chàng im hơi lặng tiếng nãy giờ bước tới và mở chiếc hộp nhung ra.

Bên trong là những viên đá đầy màu sắc được ghép lại với nhau, những mảnh giống như những cánh hoa, ánh sáng từ chúng hòa quyện với nhau khiến chúng trông hoài hòa và hoàn hảo hơn bất kì viên đá nào trên thế giới này. Thật cứ như là chúng không thuộc về vũ trụ này vậy.

Nhưng tôi có cảm giác đã từng nghe về thứ này ở đâu đó rồi thì phải.

- Nó không được nhắc trong sổ hồ sơ về mẹ cậu sao? - Cậu chàng Miêu tỉnh gợi ý.

- Không! - Tôi vẫn cố suy nghĩ để chắc rằng mình không nhớ nhầm. - Mà hình như có thứ gì đó, có điều chúng chỉ là thoáng qua thôi! Phần lớn trong sổ chúng nói về những người quan trọng trong NAI thời kì trước!

- Cục trưởng trước đây? - Erika đoán mò.

- Một phần! - Tôi trả lời. - Có lẽ là cả chuyện của cục trưởng hiện tại nữa!

- Ủm... hai người có thể rời khỏi đây một lát được không? - Cô công chúa đề nghị. - Tớ nghĩ là mình phải kiểm tra một số thứ trước khi tiến hành khóa nó lại.

*

Tôi gần như đã ngủ quên trên sofa. Bị đánh thức bởi tiếng lục đục, khi tôi mở mắt ra thì thấy chị Yui đang bước vào trong phòng khách còn cái cậu “cựu cận vệ” thì đã biến đi đâu mất, mà tôi cũng chẳng quan tâm chuyện đó.

- Chị đi đâu thế ạ? - Tôi hỏi bằng cái giọng ngáy ngủ, từ chiều tới giờ tôi chẳng thấy bóng dáng chị ấy đâu.

Đồng hồ trên tường chỉ hơn mười một giờ rồi.

- Chị đến sinh nhật của một nhân viên cùng làm việc trong cửa hàng ấy mà... - Chị ấy vừa nói vừa cời giày rồi tới áo khoác. - Nhưng sao em lại ngủ ngoài này thế?

- À! Em về phòng ngay đây! Chị cũng đi ngủ đi! - Tôi nói rồi cuộn gối lên phòng.

- Chúc em ngủ ngon! - Chị ấy nói với theo khi tôi leo lên cầu thang, còn tôi thì chỉ kịp phẩy tay.

Đầu óc tôi vẫn còn chao đảo vì giấc ngủ chập chờn kia. Rõ ràng cái tên Miêu tinh chết bầm kia nói rằng sẽ đánh thức tôi dậy chừng nào Erika làm xong công việc nhưng bây giờ thì hẳn lại biến mất tiêu. Tôi cũng chẳng biết là công việc đã xong chưa, có điều, với tình hình là chị Yui vừa về như thế này thì tôi không thể ghé qua phòng đó kiểm tra được. đành đợi tới khi chị ấy đi ngủ hẳn rồi tính tiếp.

Có điều, tôi không nghĩ là công chúa Erika sẽ rời khỏi đây mà chưa nói chuyện thẳng thắn với tôi. Không hẳn là chúng tôi quá thân (dù sao thì chúng tôi cũng chưa gặp nhau từ hồi tôi mười tuổi tới giờ) nhưng chắc chắn là tôi biết về chuyện nhất định cô ấy sẽ không rời đi mà không nói chuyện với tôi. Hơn nữa, tôi muốn biết tại sao cô ấy lại có mặt ở đây hôm nay. Có thể trước đây tôi hồ hởi với chuyện này, nhưng bây giờ thì tôi muốn biết rồi. Nhất là từ khi tôi nhìn thấy thứ bên trong cái hộp nhưng ấy. Tôi muốn biết nó thật ra là gì và tại sao nó liên quan tới chuyện này.

Tôi ghét cái cảm giác không biết tại sao mình lại thấy khó chịu như thế này nữa.

Có người lại, tôi gần như chết cứng khi bước đi trên hành lang đang ngập tuyết. Tuyết rơi không ngừng từ chiều tới giờ, có lúc chỉ bay bay nhưng có những lúc tưởng như cơn gió tuyết có thể thổi bay ngôi nhà từ thời cổ đại này. Miwahi còn sợ rằng nếu tuyết rơi nhiều quá thì cô sẽ không thể tới được buổi concert thứ hai của Kawahachi nhưng cuối cùng thì cũng thuận lợi vì tuyết đã chịu ngưng chừng hai chục phút. Nhưng bao nhiêu đó thì chẳng đủ gì cả. Dù sao thì bây giờ cũng chưa vào mùa giáng sinh thể nhưng không hiểu sao tuyết lại như vậy nữa. Mà nếu như tôi ở ngoài này thêm một giây nào nữa chắc tôi sẽ thành tượng đá mất.

Cánh cửa phòng của tôi mở ra cùng lúc tôi nghe thấy âm thanh vù vù phát ra từ bên trong. *Là tiếng máy sưởi*. Có điều, tôi nhớ là mình đã tắt nó trước khi Erika tới rồi cơ mà? Hơi nóng phả ra tới ngay sau đó làm tôi có cảm giác như mình được lên tiên...

Rồi tôi đột ngột bị bẻ ngoặt sang một bên ngay khi vừa bước chân vào phòng. Có ai đó, có ai đó đang bịt chặt miệng tôi! Kê đó lôi tôi từ cửa phòng tới tận giường trong khi tôi vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra. Trong bóng tối, tôi huơ tay khắp nơi như mong nắm được thứ gì đó nhưng kẻ bí ẩn giữ tôi chặt như một gọng kìm, một tay chặn ngang miệng, một tay vòng quay hông tôi. Tôi như sắp khóc tới nơi, tôi như thấy được cả những đốm tuyết trắng ẩn hiện ngoài cánh cửa mở ra ban công. Rốt cuộc thì tên đó là ai, tên đó muốn gì?!

Tôi bị vật xuống giường mà không có đến một chút sức để kháng cự lại. Đây không phải là lần đầu tôi thấy ghét cái cơ thể yếu ớt như cọng bún thiêu của mình. Tôi không tài nào tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cả cơ thể tôi như đóng băng mặc dù trong phòng có máy sưởi, hai tay tôi bị nghiền chặt xuống giường và tôi không khác nào đang bị kẹt trong một cái quan tài chật chội và không có ánh sáng. Tôi không biết gì cả, cũng không tự hỏi tại sao lại có chuyện này, tôi cũng không biết cả chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Đầu óc tôi trống rỗng trong ít nhất là hai mươi giây.

Cho tới khi kẻ đó kề miệng sát tai tôi, hơi thở của hắn ấm nóng như hơi phả ra từ máy sưởi:

- Im lặng! - Hắn thì thầm - Cậu không muốn bị chị ta phát hiện ra tôi ở đây chứ?

Hai giây để tôi xác định giọng nói ấy. Cũng là khi mắt tôi dần dần quen với bóng tối và nhận diện được cả khuôn mặt của người đột nhập.

Đường như thấy tôi đã hiểu ra vấn đề, kẻ đó buông tôi ra rồi bước xuống giường. Tôi ngồi dậy nhìn hắn bật công tắc đèn trong phòng như thể đây là một nơi quen thuộc lắm với hắn.

- Cái quái gì vậy! - Tay Miêu tinh cẩn thận chịu nhịn để không phát ra âm thanh đau đớn nào sau khi lãnh trọn cú đá vào cẳng chân. - Cậu bị gì thế?

- Không phải tôi mới là người phải hỏi câu đó sao? - Tôi thì thầm một cách bức bối. - Cậu đang làm cái gì trong phòng của tôi vậy?

- Trốn chứ làm gì! - Cậu ta cũng thì thầm lại. - Cậu muốn chị ta về và thấy cậu đang dắt trai về nhà sao?

- Dắt trai về nhà?

Tôi hơi bất ngờ nhưng mà ngẫm lại thì cũng thấy đúng.

Nhưng đương nhiên là có chuyện không thể tha thứ được.

- Mà cậu làm gì tôi thế hả? Không biết thế nào là chào hỏi đàng hoàng à? - Tôi nóng máu trong khi cậu ta thông thả tựa người vào bàn học của tôi.

- Nếu bật đèn lên thì cậu thấy tôi trong phòng rồi la lên thì sao? Ai cũng sẽ phản ứng như vậy nên tôi đương nhiên là phải ra tay trước rồi!

Tôi biết mình là người bị hại nhưng không hiểu sao câu nào của tên này nghe cũng có lý đến vậy chứ?!

- Bộ cậu không còn chỗ nào để trốn sao? - Tôi hẳn học nhìn cậu ta.

- Tôi chỉ nghĩ được mỗi chỗ này, dù sao thì cũng còn hơn cái căn phòng treo đầy áp phích như trong công ty quảng cáo kia! - Cậu ta ám chỉ phòng của Miwa. - Với lại, một phòng cuối dãy không phải lúc nào trông cũng an toàn hơn sao?

- Tôi cứ tưởng là cậu và Erika đã xong việc rồi!

- Đương nhiên là công việc của NAI không đơn giản như cậu tưởng rồi! Với lại dù sao thì cậu cũng không được lại gần căn phòng đó cho tới khi xong việc.

- Ý cậu là sao thế?

- Chúng tôi nghi ngờ việc cậu có thể mở được mặt nạ ẩn của siêu máy tính ấy không phải là cố tình mà là vô ý!

- Đương nhiên là thế rồi!

- Không phải như vậy! Có thể chính “cậu” đã mở nó mà ngay cả cậu cũng không biết được! - Cậu ta cố gắng cắt nghĩa, có vẻ như người của NAI không phải ai cũng có khả năng giải thích tuyệt vời. - Tôi nghe nói chuyện cậu từng bị mất tích vài lần trong khi trốn nhà đi hả?

- Chuyện đó thì liên quan gì tới cậu? Mà nhất là liên quan gì tới chuyện này? - Tôi càng lúc càng không hiểu nổi cái lí luận của tên này.

- Nói cho dễ hiểu thì có khả năng là cậu đã mang về đây thứ gì đó trong những chuyến du ngoạn của mình và... - Cậu ta đang nói thì im bặt như phải suy nghĩ lại.

Về mặt cậu ta trông không thích thú gì khi phải nghĩ tới nó, nhưng cho dù đó là gì đi chăng nữa thì tôi cũng hi vọng mình có thể hiểu được. Tôi muốn cậu ta làm ơn cắt nghĩa cho đàng hoàng.

- Và?

- Ừm nó ảnh hưởng tới kết giới bảo vệ siêu máy tính. Bản thân mặt khẩu ấy vốn dĩ đã là một cái cảm ứng chứ không phải là loại mặt khẩu mà người ta có thể nhập vào ổ cứng vậy nên hi vọng là cậu không mang thứ gì về và khiến cái cảm ứng ấy nhận dạng. Đó có thể là nguyên nhân chính!

Mặc dù đã hơi thông một chút nhưng tôi vẫn nghĩ rằng chuyện cậu ta nói hơi bất thường:

- Chẳng lẽ tôi mang thứ gì đó về đây mà bản thân tôi cũng không biết à?

- Đương nhiên là có thể đấy! Đó là giả thuyết tốt nhất mà chúng tôi có.

- “Chúng tôi”?

Cậu ta nhìn tôi như thể tôi sắp moi tìm gan hay lục phủ ngũ tạng của cậu ta ra không bằng. Đôi khi hành động của cậu ta hơi thất thường.

- Khả năng ấy rất khó có thể xảy ra! Chúng tôi buộc phải nghĩ tới nó bởi vì nó chính là điều cuối cùng để nghĩ tới! - Cậu “cực cận vệ” nhắm mắt nhíu mày.

Tuy là tôi không biết chuyện gì đang xảy ra thật nhưng dựa vào biểu hiện của cả Erika và cậu ta, rõ ràng, bây giờ tôi không còn nghĩ rằng đây là một chuyện tầm thường nữa. Đã vậy, nó liên quan tới bản thân tôi, những điều mà bản thân tôi cũng không biết. Có cảm giác như “tôi” trong con mắt của NAI trở nên quá lạ lẫm với tôi vậy. Rốt cuộc “tôi” đã gây ra chuyện gì? Và tại sao ngay cả bản thân tôi cũng không biết điều gì đã xảy đến với bản thân mình?

*

Tôi cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần sau chuyện ngày hôm qua. Tới cuối cùng, nỗ lực phớt lờ những chuyện liên quan tới NAI để có được một cuộc sống bình thường của tôi đã thất bại. Kể từ bây giờ, tôi cũng không biết mình sẽ làm gì với cuộc sống của mình nữa. Đầu tàu đã lệch ra khỏi đường ray nghĩa là cả con tàu sẽ không bao giờ quay lại con đường cũ an toàn ấy được nữa.

Tôi nhận ra mình chỉ kịp cảm nhận cuộc sống bình yên của một học sinh trung học được có một tháng. Quảng thời gian ngắn ngủi, nhưng vẫn còn tốt hơn là không được biết đến nó dù chỉ một ngày. Được nhìn ngắm những bông tuyết giữa một không gian đầy tuyết thay vì trong một căn phòng âm áp đúng là tuyệt vời hơn rất nhiều. Tôi không còn sợ mỗi khi ngày mai đến nữa bởi vì tôi có thể chắc chắn rằng mỗi ngày sẽ lại thật khác trước kia. Cho dù thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ lựa chọn quay trở lại nơi đã chôn cất tuổi thơ của mình nữa.

Tôi đã quyết định như vậy khi tôi quyết định tìm hiểu một cách nghiêm túc những chuyện đang xảy ra xung quanh mình. Tôi hi vọng mình sẽ không sai lầm khi nhận lời đề nghị giúp đỡ của cái tay Miêu tinh kia, tôi không ưa gì cái tên dám cả gan cướp nụ hôn đầu đời của mình nhưng tôi cảm thấy ngay cả hấn dường như cũng có cái gì đó rất giống tôi. Tôi cũng muốn tìm hiểu những chuyện đã từng xảy ra với hấn. Nếu như tôi không vô tình đọc được tập hồ sơ liên quan tới dòng họ Miêu tinh thì có lẽ tôi đã không nương tay với hấn rồi. Đáng lẽ ra tôi nên được biết sớm hơn chuyện cậu ta và chị Yui cùng một dòng họ nhưng tôi cảm thấy thật khó mở lời với chị Yui chuyện ấy nên có lẽ tôi sẽ đợi cho tới khi thời cơ thuận lợi.

Kế hoạch cuộc đời của tôi coi như là đã được sắp đặt xong một nửa, đó sẽ là những điều tôi làm cho tới khi tìm thấy được con đường thực sự của mình. Nhưng điều đó chỉ đúng với thời điểm trước khi tôi bước vào căn phòng đầy áp phích của Miwahi sáng nay.

- Miwa! - Tôi gần như hét lên khi nhìn thấy cô nàng nằm vật dưới sàn cùng gương mặt lấm lem mascara đã khô như bóc trên mặt.

Mặc cho tôi không lạ lẫm gì với chuyện cô bạn của mình thường xuyên không thể ngủ yên trên giường được, cậu ấy gần như luôn hoạt động quá nhiều trong khi bộ não thì nghỉ ngơi, thế nhưng tôi vẫn bị giật mình khi nhìn thấy cơ thể oặt oèo của bạn mình cùng với gương mặt mệt mỏi kia.

Tôi sang để đánh thức cô ấy cùng đến trường chứ không phải sang để xem phim kinh dị.

- Hina? - Có vẻ như chuyện của mascara là do cậu ấy khóc quá nhiều, ngay cả mắt cũng sưng húp lên.

- Có chuyện gì vậy? Hôm qua cậu về lúc nào vậy? Chuyện gì xảy ra thế?

- Cái đó...

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Nhưng cô ấy không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tôi có cảm giác buổi đầu tiên đi học trở lại của Miwahi thật sự rất gian nan. Mặc cho việc scandal kia phần nào đã lắng xuống thì khi cô nàng xuất hiện ở trường, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về chúng tôi. Những câu chuyện tán gẫu vô thưởng vô phạt của những người ngồi trong căn tin vào giờ ăn trưa dù vô tình hay cố ý đều không thể không tránh việc nó hướng về người vẫn cứ luôn ngồi im lặng trong góc phòng. Tôi nói rằng tôi muốn ngồi cạnh cô ấy nhưng Miwa không muốn và bảo tôi hãy quan tâm tới bạn trai mình hơn một chút.

Cô ấy hoàn toàn cự tuyệt.

Tôi đã biết rằng Miwahi đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện này nhưng tôi không nghĩ cậu ấy chuẩn bị tinh thần kĩ càng như thế để rồi bị đánh gục ngay trước cả khi chưa thức dậy. Tôi ngờ rằng có chuyện gì đã xảy ra...

- HA HA! - Những tiếng cười vang khắp phòng khiến tôi như muốn bước tới và khiến cho tất cả bọn họ ngậm miệng lại.

Trên mặt bàn của Miwa bị vẽ đầy những con chữ lằng nhằng mà thật trớ trêu thay những người cười to nhất lại là những người từng chơi cùng với cậu ấy - hội của Tehara và mấy cô nàng săn ảnh. Cô bạn đứng chờ người trước cảnh tượng ấy.

Tôi cũng vậy!

Đây chính là điều mà không phải bất kì một học sinh nào cũng trải qua.

Mặc dù tôi không phải là người bị chơi khăm bởi những người bạn của mình, thế nhưng tôi cảm thấy như mình đang bị hạ nhục.

Vậy mà tôi không làm gì được!

Miwahi không muốn tôi làm gì cả!

Cô ấy chỉ muốn thế giới xung quanh cô ấy im lặng, cô ấy muốn tôi ít nhất hãy giữ cho thế giới của chúng tôi im lặng.

- Cậu không thể nói cho tớ nghe có chuyện gì đã xảy ra sao? Có chuyện gì đã xảy ra trong concert tối hôm qua à?

Nhưng Miwa vẫn cứ im lặng.

Cô ấy đang khóc nhưng cố nén những giọt nước mắt.

- Cậu không muốn làm gì sao? - Một giọng nói vang lên cùng lúc với khi tôi có cảm giác ai đó đặt tay lên vai mình.

- Gì vậy? - Tôi giật bắn mình khi thấy tên Miêu tinh đứng sau lưng mình. - Cậu chui từ đâu ra thế?

- Cậu thôi hỏi mấy câu thừa thãi đi được không?

- Cậu không thấy mình kì lạ khi cứ xuất hiện ở trường trong khi đã nghỉ học sao?

- Về cơ bản thì tớ đâu cần đến trường!

- Về cơ bản thì cậu cũng chẳng cần phải đi làm thêm làm quái gì!

- Được rồi! - Cậu ta đầu hàng. - Thôi nói nhảm đi! Có chuyện gì với cô nàng thế? - Vừa nói cậu ta vừa đá mắt về phía Miwa đang ngồi ở sát mép hàng rào chắn của sân thượng.

- Tôi cũng đâu có biết! Tôi cũng muốn biết có chuyện gì đã xảy ra đây này!

- Họ... - Đột nhiên cậu ta chỉ tay về phía lớp của chúng tôi.

Dù đang trong giờ nghỉ trưa nhưng bây giờ có rất nhiều người ở trong lớp của tôi, từ vị trí của sân thượng chúng tôi gần như có thể quan sát được hết những chuyện xảy ra trong đó. Có vẻ như họ cảm thấy rất há hê sau khi khiến cho Miwahi trở nên như vậy. Không hẳn là tôi thấy ghê tởm họ, nhưng tôi không chịu nổi cảm giác như họ tỏ ra rằng mình chẳng có tội lỗi gì sau khi gây ra chuyện như vậy.

- Sao hả?

- Có phải có chuyện gì đang diễn ra không? - Cậu ta chỉ tay vào Tehara đang há hốc mồm nhìn vào màn hình máy tính bảng của mình.

- Gì chứ? Lại gì nữa? - Tôi cũng ngay lập tức lôi điện thoại của mình ra rồi tra từ khóa “Shinichi Kawahachi”.

Kết quả hiện ra trên màn hình là một loạt những bài báo mới chỉ đăng vài phút trước. Mặc dù tôi chưa đọc bất kì cái tí nào nhưng, *nhất định đã có chuyện gì đó!*

Hầu như trang báo mạng nào cũng đưa cùng một thông tin với dòng tít nóng hổi kèm theo bức ảnh ghép giữa chàng thần tượng của Miwa cùng với cô ca sĩ thần tượng được xem là biểu tượng của nhan sắc tự nhiên (tuy vậy nhưng tất cả mọi người đều biết chuyện cô ta phẫu thuật thẩm mỹ, riêng tôi thì tin rằng vẻ đẹp đó là thật vì cô ta là hồ ly tinh thì chẳng cần phẫu thuật làm gì cho tốn công): Cặp đôi Lọ lem ngọt ngào, như chưa bao giờ trải qua cơn bão.

Khi tôi lướt xuống phần tin tức chính thì cũng là lúc tôi nghe thấy tiếng thút thít của Miwahi. Cho dù tôi biết là cô ấy có thể đau lòng thật nhưng cảm xúc của cô nàng thì thật đúng là nhạy cảm quá!

Tôi thừa biết đã có chuyện gì xảy ra khi nhìn thấy cái tít ấy nhưng thực sự khá là ngạc nhiên khi lần này chính hai người đó là người gây ra tin đồn này chứ không phải do cánh paparazzi như lần trước. Riya Hatsune đã đăng lên trang cá nhân của mình bức ảnh chụp tự sướng cùng với anh Kawahachi ngay giữa concert của chàng ca sĩ. Nghe không giống như anh chàng ca sĩ trầm lặng mà tôi biết chút nào nhưng lần này không thể nói là không tin được. Chẳng khác nào bảo rằng tình cảm giữa họ là thật!!!

Cái đó có thể tốt cho sự nghiệp của Miwa nhưng không tốt cho chuyện tim mạch của cô nàng chút nào...

- Tôi đã thấy nghi ngờ ngay từ ngày hôm trước mà! - Tôi thờ dãi.

- Cậu biết gì à? - Cậu “cựu cận vệ” cứ thích chen ngang.

- Ngày concert đầu tiên tôi đã thấy anh ấy hơi lạ! Anh ấy bảo anh ấy lo lắng cho cậu ấy!

- Chuyện này thật là... bởi vậy tớ mới không thích giới showbiz thị phi ấy!

- Cậu không thích thì mắc mớ gì tôi chứ? - Tôi nói rồi bỏ sang an ủi Miwa.

Vai của cô nàng cứ run lên bần bật, theo từng hồi nấc.

- Anh ấy... có nói gì với cậu không? - Tôi chạm vào cô ấy để giữ cho cô bạn, ít nhất là, đừng có run nữa. - Anh ấy lại lên báo rồi! Rõ ràng là anh ấy không thích chuyện này!

- ... - Đáp lại tôi chỉ có tiếng nấc.

- Tớ thấy anh ấy có vẻ rất kì lạ ngay từ ngày hôm trước, chắc chắn là chuyện này là vì cậu!

- Cậu đang cố an ủi tớ sao? - Khi cô ấy quay người lại phía tôi, gương mặt cô ấy đã bị bao phủ bởi một màn nước mắt. - Cho dù như vậy thì cũng có giải quyết được gì chứ, cậu đừng nói như thể cậu biết tất cả về anh ấy! Làm sao tớ biết bên trong trái tim đó nghĩ gì chứ? Tớ là gì mà anh ấy có thể hi sinh bản thân như vậy? Cậu không thấy chuyện cậu nói quá vô lí hay sao?

Tôi như ngơ người trước cơn giận dữ của cô ấy. Khi rơi vào trạng thái như vậy con người không thể nào giữ cho lí trí vững vàng được. Nhất là khi chuyện của trái tim phụ thuộc tất cả vào cảm xúc, tôi thấy tội nghiệp cho cô ấy hơn là tức giận.

- Cậu bị gì vậy hả? - Bỗng nhiên tên Miêu tinh chen vào khiến tôi giật mình, cậu ta kéo Miwa đứng thẳng người dậy mặc kệ cô ấy có đồng ý hay không. - Sao cậu không giỏi mà đi giận dữ với mấy người đối xử với cậu như vậy ấy! - Vừa nói cậu ấy vừa chỉ tay về phía lớp của chúng tôi. - Cậu không thấy Hina đang cố bảo vệ cậu sao? Cô ấy làm gì nên tội để bị cậu đối xử như vậy chứ?

- Này, tự dừng cậu chen vào chuyện này làm gì chứ? - Tôi đứng chắn giữa để tách cậu ta và Miwahi ra, thực sự luôn cần cảnh giác cái tên cao to này, đáng về của cậu ta cộng với gương mặt “lạnh băng sinh” kia có thể dọa chết bất cứ ai. - Cậu không thấy cô ấy đang vô cùng kích động sao?

- Cậu là gì chứ? Cậu nghĩ mình là gì mà có thể chịu đựng chuyện đó? Đừng có mà ở đó nghĩ mình cao thượng nữa, hãy cho cô ta biết thế nào là thứ quyền lực mà cậu vẫn luôn thể hiện trước mặt tôi ấy!

- Cậu mắc gì phải giận cá chém thớt! Cậu ấy thì liên quan gì tới chúng ta?!

- Tớ đang bảo vệ cậu đấy! Đồ ngốc!

- Ai cần cậu bảo vệ? Cậu đâu còn là gì với tôi nữa!

- Khoan đã! - Miwa hét lên làm cả hai chúng tôi ngừng bật. - Làm ơn hãy yên lặng đi!

Cậu ấy chạy xuống khỏi sân thượng trong nước mắt vẫn chảy. Nhiều lúc tôi thấy khâm phục cô bạn cùng nhà với mình vì cô ấy lấy đâu lấy nước mắt để không biết! Mà đây đâu phải lúc để nói về chuyện đó!

Tôi định đuổi theo thì cái tên Miêu tình giữ tay tôi lại.

- Gì thế?

- Để cô ấy yên đi! Nếu không còn chưa biết là cô ta còn làm tổn thương tới cậu như thế nào nữa đâu!

- Làm ơn đừng có nghĩ về cô ấy như thế! Mà cậu cũng đang trở nên kích động quá đấy, cậu chẳng có tư cách gì để nói về Miwahi như vậy cả! - Tôi trượt mắt xuống tay mình thì cậu ta mới chịu buông tay tôi ra. - Mà tôi thấy đúng là cậu rảnh rồi thật đấy, bộ NAI hết chuyện cho cậu làm rồi hả?

- Tớ đến để thông báo một chuyện! Chiều nay công chúa Erika muốn gặp cậu!

*

Rốt cuộc do scandal kia nên tôi phải đưa Miwa tới tận cổng sau công ty (như thường lệ, cổng trước lại ngập phóng viên) rồi mới dám về. Trên đường đi cô ấy vẫn không mở miệng nói câu nào, tôi không biết liệu cô ấy có đang nghĩ gì về chuyện mà tên Miêu tình kia nói hay không. Tuy nhiên, dù là đang nghĩ gì cô ấy cũng không hề khóc nữa, tôi phát hiện cô nàng giữ cảm xúc của mình rất tốt trước người khác nhưng bản thân thì lại không chịu đựng được chính cảm xúc của mình.

Nói gì thì nói, tôi vẫn không nghĩ rằng anh Kawahachi lại yêu cô thần tượng kia thật. Anh ấy đã từng công khai với Miwa rằng chuyện yêu đương ấy là giả thì chẳng việc gì bây giờ lại bảo là thật cả. Quan trọng hơn, tôi nghĩ anh ấy đang cố gắng bảo vệ sự nghiệp của Miwa còn cô nàng thì nhất nhất không chịu tin lời tôi. Bởi vì thật sự cô ấy cảm thấy bản thân mình không thể nào quan trọng với anh ấy như vậy được. Ngoại trừ việc trông anh ấy rất khác thường vào cái lần cuối cùng tôi gặp anh ấy. Nó cứ không thể nào rời khỏi suy nghĩ của tôi được. Liệu tôi có thể tin rằng Miwa thật sự đã trở nên quan trọng với anh ấy tới mức anh ấy có thể làm vậy hay không?? Nếu như thế thật thì không phải là chuyện rất tốt rồi sao?

Do cứ mãi suy nghĩ mà cú vấp vào gờ cửa lửa trong cửa hàng suýt làm tôi chập ech lần nữa trong khi vết thương hôm qua vẫn chưa lành. Đứng mất mặt luôn!

- YO! - Erika vẫn tay chào tôi khi cô ấy ngồi tí trên tầng hai của cửa hàng.

Tôi vẫy tay chào lại rồi ra hiệu cô ấy chờ tôi gọi nước dưới quầy. Trong khi cô nhân viên đang nhập hóa đơn hàng, tôi liếc nhìn lên chỗ cô công chúa xinh đẹp kia. Cô ấy đứng là rất nổi bật với mái tóc hạt dẻ được trau chuốt kỹ càng và gương mặt hoàn hảo cho dù không ăn vận quá nổi bật. Cái khí chất của Hoàng tộc phải nói là toát ra khỏi người cô ấy ào ào như thác nước. Trong khi nhìn lại mình, tôi dường như chưa bao giờ bị “nhận nhầm” là công chúa cả! Cho dù cái tôi thay đổi duy nhất chỉ có cái tên chứ không thêm gì nữa...

- Tớ đã nghĩ chúng ta phải gặp nhau chỗ nào kín đáo hơn chứ? - Tôi ngồi xuống và mỉm cười.

- Đáng lẽ ra chúng ta phải ở khách sạn của tớ nhưng vì một vài sự cố nên tớ phải rời khỏi khách sạn sớm hơn dự kiến! - Vừa nói cô ấy vừa liếc mắt ám chỉ cái va li đang để cạnh chân ghế, cái vali nhỏ gọn hơn tôi tưởng.

- Có chuyện gì với phòng khách sạn sao?

- Không! Cái cô nàng làm pháp sư gì đó vừa mới chuyển tới khách sạn rồi làm ầm lên chuyện “cần một căn phòng thuần khiết” khiến tớ phát mệt! Với lại tớ không muốn ở gần những người như cô ta!

- Hả? Sao vậy?

- Vốn dĩ NAI cố gắng tránh né những người như vậy hết sức có thể để không bị phát hiện. Phiền phức lắm! Mà có thể cậu cũng biết cô ta đấy!

Cô công chúa chỉ tay lên màn hình đang đưa tin tức thời trong cửa hàng. Chương trình đang đưa một bản tin về một cô gái học sinh trung học có khả năng cảm nhận được những thứ siêu nhiên và có sức mạnh trừ tà. Cô ấy nó khi phỏng vấn rằng cô ấy ở đây để đuổi theo mục tiêu của mình và cho dù là người nổi tiếng nhưng cô ấy bảo không muốn công việc của mình ảnh hưởng tới người khác, nhất là giới truyền thông. Có điều, thứ duy nhất tôi nghĩ ra được là nếu cô ta không muốn làm phiền người khác thì làm ơn đừng có xuất hiện trên tivi làm gì!

Cùng lúc đó, phục vụ mang nước của tôi lên.

- Tớ cảm thấy thật tốt khi cậu có thể nói về NAI một cách bình thường như vậy! - Tôi đợi người phục vụ rời khỏi đó và cho qua chuyện cái cô nàng thích tự PR bản thân kia để quay sang cô công chúa mà tôi, có vẻ như, không gặp rất lâu rồi.

- Như vậy là sao?

- Tức là trước đây cậu từng tung hô về nơi ấy như là người dân tung hô Hoàng tộc ấy! Cậu thực hiện được giấc mơ của mình thật là tốt!
- Tớ cũng thấy vậy!
- Nhưng mà Hoàng tử và Công chúa không nói gì sao? Dù gì thì chuyện này cũng nghe không giống như những gì mà Hoàng tộc như cậu thường làm!
- Cậu nói gì vậy? Không phải cậu cũng là Hoàng tộc sao?
- Này, này! - Tòe giật mình khi Erika lỡ miệng nói ra chuyện tôi là Hoàng tộc rồi cuống quýt ra hiệu cho cô ấy. - Tớ ở đây thì làm sao lại là Hoàng tộc được!
- Mà... - Cô công chúa nhăn mặt. - Chuyện cậu ở đây là sao vậy?
- Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ nữa mà cậu bắt tớ trả lời câu hỏi của cậu!

Erika thở dài rồi như chợt nhớ ra điều gì đó:

- Nhưng chúng ta ở đây đâu phải để nói chuyện phiếm đúng không?
 - Đúng nhĩ? - Tòe nhận ra mức độ nghiêm trọng trong cách mà cô nàng đổi giọng. - Vậy... rốt cuộc là vì lý do gì cậu gọi tớ ra đây?
 - Hina này! Chắc là Takahashi đã nói với cậu chuyện mặt khẩu bị bẻ quá dễ dàng đúng không?
 - Phải! Nhưng tớ không biết gì cả? Tớ không chắc là mình có mang thứ gì về từ mấy chuyến du lịch của mình hay không.
 - Ủ! Tớ cũng nghĩ là cậu không biết! Bây giờ siêu máy tính ấy đã được khóa lại rồi, vấn đề còn lại chính là cậu đấy! Cậu không thể cứ sống mà không biết có gì đó trong cơ thể mình được, và lại những thứ thường không có dấu hiệu gì đặc biệt lại là những thứ vô cùng nguy hiểm!
- Nói thật là khi nghe Erika nói thế tôi mới thấy lo cho bản thân mình, tới tận giờ tôi mới biết tại sao tất cả mọi người lại cuống cả lên chỉ vì một siêu máy tính bị khóa trong suốt hai mươi năm ấy. Tôi không hề nghĩ tới chuyện bên trong mình có một thứ gì khác tồn tại. Tôi không hề nhận ra điều đó!
- Thật sự như vậy sao?
 - Ừm, nhưng bây giờ mọi thứ chỉ là giả thuyết thôi! Ban đầu chúng tớ nghĩ đó là do có gì đó thay đổi nguồn năng lượng xung quanh đây, nhưng cậu ta đã kiểm tra. Và không có gì cả!
 - Chẳng lẽ không còn có gì khác có thể mở mặt khẩu đó nữa sao, dù sao thì...
 - Không có đâu! Bởi vì viên đá ấy!
 - Cậu đang ám chỉ viên đá nằm trong cái hộp nhưng?
 - Phải!
 - Tớ cũng đang muốn hỏi cậu đây! Rốt cuộc thì đó là thứ gì mà lại có thể khiến tất cả mọi người nghĩ rằng không có bất kì thứ gì xâm phạm được vào nó chứ?

Nàng công chúa ngồi trước mặt tôi im lặng như đang tìm cách giải thích cho tôi.

- Cậu không đọc được thông tin về nó trong những hồ sơ về mẹ mình sao?
- Tớ không nhớ rõ lắm! Chỉ là, tớ biết chuyện bà ấy từng là người của NAI và trong thời gian đó dường như đã xảy ra tranh chấp gì đó giữa bà ấy và cựu cục trưởng NAI.
- Theo như tớ kiểm tra thì đúng là có vẻ như NAI đã cố gắng càng ghi chép về nó càng tốt, thành ra cuối cùng những chi tiết về nguyên nhân gây ra vụ đó đã bị tránh né không nói tới. Nhưng tớ không nghĩ rằng không có bất kì nơi nào lưu giữ thông tin về nó, ngay từ khi đọc tập hồ sơ về chuyện này tớ đã thấy nó có gì đó không rõ ràng rồi!
- Ý cậu là ngay cả cậu cũng không biết về nó sao?
- Họ dường như chỉ đề cập về việc khóa cái siêu máy tính ở nhà cậu lại, nhưng tớ thì không chịu nổi cái cảm giác như mình không được phép biết gì ngay cả khi đã là người của NAI thế này! Hơn nữa, người giao viên đá đó cho tớ không phải là NAI mà chính là mẹ của cậu!
- Vậy chẳng lẽ bà ấy thực sự từng là người sở hữu nó sao?
- Tớ không dám chắc nhưng... - Cô công chúa ngập ngừng. - Khi tớ nhận nhiệm vụ này, chính cục trưởng của NAI là người đã trực tiếp nói chuyện với tớ và bảo rằng chỉ có người trong Hoàng tộc mới được phép biết chuyện này. Hoàng hậu Kojimoto cũng nói với tớ rằng tớ không cần phải nghi ngờ về khả năng của viên đá, bởi vì NÓ KHÔNG ĐƯỢC TẠO RA BỞI CON NGƯỜI!

- Hà?

- Tôi đã nghĩ rằng cậu là con gái của bà ấy thì cậu có thể biết thêm được điều gì khác! Quan trọng hơn, rõ ràng thứ bên trong cậu có thể bề bầy được kết giới ấy mà không gây ra bất kì dấu hiệu nào khiến cho tôi càng lo lắng cho cậu hơn. Chỉ còn CẬU là nguyên nhân duy nhất chúng tôi có thể nghĩ tới mà thôi!

Tôi từng sốt tới nỗi không thể nào cử động nổi. Nó giống như khi bác sĩ nói với bạn rằng bạn chỉ còn sống được có vài tháng nữa vì một căn bệnh ung thư nào đó vậy. Trong trường hợp của tôi thì nó giống như một bản án treo mà tôi không biết khi nào mình bị hành quyết, mà cũng chẳng biết lí do tại sao tôi lại bị như vậy. Giống như tôi chưa từng biết gì về bản thân mình cả mà phải ngồi đợi người khác tới giải thích cho mình.

Câu hỏi duy nhất hiện lên trong đầu tôi lúc này chính là: Tôi đang chứa chấp cái gì trong mình chứ? Nếu như câu trả lời có thể là một loại virus nào đó mà con người chưa thể tìm ra được hay một căn bệnh lạ thì tôi còn có thể hi vọng vào sự tiến bộ của y học. Thế nhưng đó là một thứ gì đó mà ngay cả *những thứ không phải con người* cũng không thể với tới được...

*

- Mẹ à! - Tôi nằm như một xác chết trong phòng, không còn chút sức sống nào, cứ như vừa bị Erika hút hết máu vậy! - Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra với con vậy hả mẹ?

- “Cung à! Con ổn chứ?” - Giọng của Hoàng hậu cứ ong ong trong đầu tôi.

- Mẹ à! Rốt cuộc thì thứ mẹ đưa cho con là gì vậy? - Tôi để mở loa ngoài điện thoại và khóa cửa phòng lại để không ai có thể vô tình bước vào và nghe được câu chuyện. Tôi cảm thấy quá mệt mỏi để cảm nó lên.

- “Ý con là Bông hoa Thất quang?”

- Bông hoa Thất quang!? - Những ngôn từ mà bà ấy sử dụng nghe thật xa lạ. - Là tên của viên đá đó sao?

- “Ta nghĩ rằng con có rất nhiều điều muốn biết! Những điều mà ta không thể nói được với Erika!”

- Con nghĩ con còn muốn biết cả những chuyện mà mẹ cũng không thể giải thích được nữa cơ! Rốt cuộc con đã không được biết những chuyện gì và rốt cuộc con bị cái gì cơ chứ?

- “Ta biết con cũng rất hoang mang nhưng ban đầu ta yên tâm vì con không phản ứng nhưng xem ra bây giờ mọi chuyện trở nên quá tệ rồi! Mẹ xin lỗi!”

- Con... không trách ai được cả! Tất cả những chuyện này là do con gây ra cả!

- “Có một số chuyện ta cần phải nói với con, chúng ta không thể nói qua điện thoại được!”

- “Nhưng mẹ đâu thể tới gặp con đúng không?!” - Tôi cảm thấy thật vô vọng vì bây giờ tôi đang ở cách Hoàng cung hơn mười giờ ngồi xe.

Chưa bao giờ tôi thấy mình cần một ai đó ở bên cạnh như thế này. Một ai đó có thể giải thích cho tôi chứ không phải những thứ chỉ được viết trên giấy như một câu chuyện cổ tích về một người mẹ vĩ đại!

- “Con yêu! Đương nhiên là được chứ!?”

- Sao cơ?

- “Thật cảm ơn con vì đã gọi điện cho ta, nếu không ta không biết con sẽ như thế nào nữa, không biết ta sẽ cảm thấy tồi tệ thế nào vì đã để con một mình trong khi con đang mất phương hướng nữa!”

Nhưng khi tôi chưa kịp trả lời thì bà ấy đã tắt máy.

Chị Yui bảo tôi ăn cơm hai tiếng trước nhưng tôi không thể nào ăn nổi. Cũng chẳng thể nào ngồi dậy. Tôi rõ ràng không phải kiểu người bi quan nhưng không hiểu sao cơ thể tôi không hề nghe lời tôi nữa. Tôi có linh cảm rằng chuyện này không chỉ đơn giản ngay cả với mẹ tôi nên bà ấy mới nói giọng lo lắng như vậy. Từ rất lâu rồi tôi chưa bao giờ nghe giọng nói đầy lo lắng ấy, tôi cảm thấy như mình đã ảm lại một chút đau đó trong tâm hồn mình. Chẳng phải tôi trốn nhà đi cũng chỉ để nhận được sự lo lắng quan tâm như vậy khi trở về đấy sao?! Đó là điều mà tôi nhận ra rằng tôi mong muốn hơn bất kì thứ gì chứ không phải chuyện tôi muốn được sống một cuộc sống của nữ sinh bình thường.

Bây giờ tôi nhận ra, cuộc sống của một nữ sinh không phải chỉ có mỗi quãng thời gian gắn liền với trường lớp, bạn bè, người yêu hay với những vấn đề của tuổi mới lớn. Tôi có thể có được tất cả những thứ đó trong suốt một tháng qua nhưng tôi quên mất rằng một nữ sinh bình thường còn có cả một gia đình luôn chờ đợi mình chứ không phải là một ngôi nhà trống vắng, bữa ăn nhanh ngoài quán hay là có người luôn quan sát bảo vệ từ xa. Đó không phải là cuộc sống mà tôi mong muốn, tôi thấy mệt mỏi khi nghĩ rằng mình rồi sẽ nhanh chóng đối mặt với những thứ tồi tệ mà tôi thậm chí còn chưa có được những thứ quan trọng với mình, ở bên cạnh những người quan trọng với mình.

Bạn trai cũng không, gia đình cũng không, Miwa thì vẫn giận tôi chuyện hồi sang. Tôi chỉ có một mình khi nhận được tin tức như thể mình sẽ không còn sống bao lâu trên đời này nữa. Nhờ như mọi người không thể tìm ra được nó là thứ gì thì sao?

Tôi co người người lại trên giường và cảm nhận cái lạnh của hơi tuyết bên ngoài. Hôm nay tuyết vẫn rơi!!! Vì cảm thấy cần cái gì đó ngay tay mình nên tôi nghĩ mình nên trở mình sang hướng khác nhưng tôi đột ngột khựng lại khi rõ ràng cảm giác ấy không bình thường chút nào. Cứ như có thứ gì đó bên dưới lớp nệm trôi lên vậy?

Tò mò, tôi ngồi dậy và lật tấm nệm lên.

Không có gì cả!

Tôi tháo tấm ra trải giường ra.

Có gì đó như một góc sách lòi ra khỏi lớp bông nệm, như thể nó được giấu vào trong ấy rồi chẳng may bị xô xích nên lòi lên. *Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lộ ra!*

Cuốn sách ấy nặng phải tới cả tấn chứ không ít!

- Hina! Cậu có trong đó không? - Miwahi đứng ngoài cửa gọi vọng vào. - Ngủ rồi sao?

- Không! - Tôi vội vàng nhét cuốn sách ấy vào trong hộc tủ của bản học rồi quay sang nhét nệm vào trong tấm ra trải. - Chờ tí một chút!

- Tớ... nói chuyện với cậu một chút được chứ?

- Được mà! Chờ tí...

- Cậu ổn không vậy? Chị Yui nói với tớ là cậu không ăn tối rồi còn khóa cửa phòng!!

- Tớ không sao mà! - Tôi nói và chạm mặt với cậu ấy ngay khi cánh cửa phòng bật mở - Cậu không cần phải lo lắng!!

- Nhưng... - Gương mặt Miwa hiện lên đầy vẻ hối lỗi, có lẽ cô ấy thấy khó chịu với việc đối xử với tôi như vậy hồi trưa trên sân thượng.

- Cậu không thấy lạnh sao? - Tôi nép người cho cô bạn bước vào phòng vì bên ngoài vẫn có tuyết rơi lất phất.

Miwa vẫn không nói tiếng nào cho tới khi tôi ngồi xuống giường cùng cô ấy:

- Thiết kế của ngôi nhà này thật là, tại sao lại để hành lang hở hên như vậy không biết nữa, mấy ngày như thế này đúng là không dám xuống lầu luôn! - Tôi nói một câu vô thưởng vô phạt hi vọng có thể khiến không khí bớt căng thẳng.

- Cậu... không sao thật chứ?

- Cậu vẫn cứ lo lắng chuyện đó à? Tớ đã nói tớ không sao rồi mà!

- Thật là xin lỗi cậu! Khi ấy tớ hoàn toàn không biết là mình đang làm gì nữa!

- Không sao đâu! - Tôi cảm thấy vui vì ít nhất cô ấy sẽ không giữ cảm giác khó chịu ấy trong lòng mãi. - Nhưng cậu đã biết ngọn ngành chuyện này ra sao chưa?

- Ừm! - Cô ấy nhìn tôi cân nhắc, riêng tôi thì cảm thấy chẳng cần cân nhắc gì nữa – Ban này, ở công ty, tớ đã gặp anh ấy rồi!

- Anh ấy nói gì?

- Anh ấy nói rằng mọi chuyện đúng như những gì tớ nhìn thấy! Anh ấy không muốn làm khó tớ nên...

- Ý anh ấy là gì vậy?

- Cậu nói đúng đấy! Anh ấy làm vậy là vì tớ!

Đúng như tôi nghĩ mà! Chắc chắn cô nàng kia không bỏ qua cơ hội kéo dài mối quan hệ mà Kawahachi đã cố gắng cắn răng chịu đựng suốt cả năm qua. Ít ra nó cũng cứu rỗi công ty cô ta trong một thời gian nữa trước khi mọi chuyện dần qua.

Đó chắc chắn là lí do khiến anh ấy trông “khó ỡ” như vậy hôm tổ chức concert.

- Tớ chưa bao giờ nghĩ rằng anh ấy sẽ làm vậy! Anh ấy nói rằng mọi chuyện với tớ chỉ mới bắt đầu nên hình ảnh là vô cùng quan trọng còn với anh ấy, dù thế nào đi nữa anh ấy cũng đã những chân quạ sâu vào nó rồi nên có thêm một chút nữa cũng không sao!

- Anh ấy nói vậy thật à?

- Nhưng tớ nhất định không muốn anh ấy làm thế! Tớ... - Cô nàng ngập ngừng. - ...tớ chẳng là gì cả. Đó là chuyện anh ấy không thích nhất: những cô nàng thần tượng đồng đánh và scandal. Vì một đứa chẳng ra gì như tớ mà anh ấy phải...

- Nhất định... khi làm vậy, anh ấy nhất định không nghĩ rằng cậu là một đứa không ra gì! Bởi vì anh ấy đã nói là anh ấy lo lắng cho cậu khi tớ gặp anh ấy ở concert. Tớ không có quyền phán xét chuyện của cậu nhưng dường như tớ đã cảm thấy sự thay đổi trong mối quan hệ giữa anh ấy và cậu.

- Ý cậu là tớ có thể hi vọng sao?

- Đương nhiên là tớ không biết rồi!

- Gì thế? - Cô nàng ông ọ, rốt cuộc thì nụ cười cũng thật sự xuất hiện trở lại trên môi cô ấy.

Cho dù mọi chuyện có thể nào, đến cuối cùng cô nàng ca sĩ của tôi cũng đã mỉm cười trở lại. Nhưng tôi không chắc là mình cũng có thể làm được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tôi thường nhận thức rất rõ được mình đang mơ khi tôi gặp người phụ nữ ấy - Người phụ nữ đặc biệt luôn ngồi dưới gốc cây anh đào nở hoa như trút trong vườn sau nhà. Mỗi lúc như thế gió đều thổi rất mạnh, hoa anh đào bay như trút nhưng không bao giờ chúng rơi đi. Thế nhưng hôm nay không chỉ có mỗi bà ấy. Mà còn cả mẹ tôi.

Tôi đã từng nói rằng tôi biết mình nằm mơ, tuy thế những giấc mơ xuất hiện người phụ nữ ấy luôn rất thật, thật đến lạ lùng. Điều đó càng khiến tôi thấy rợn người hơn bởi mẹ tôi vừa nói với tôi chuyện chúng tôi nhất định sẽ gặp mặt nhau vài tiếng trước. Và bây giờ thì tôi được gặp bà ấy.

Trong giấc mơ của tôi!

- Hôm nay thật là khác thường đúng không? - Phù thủy không gian Yuuko lên tiếng.

- Thật ra là bắt đầu từ tối hôm qua rồi ạ! - Tôi thấy hơi ngại ngùng khi mẹ tôi đứng ngay kia, bên cạnh nữ phù thủy.

- Chúng ta sẽ nói chuyện quan trọng ngày hôm nay nên mẹ con cũng sẽ có mặt!

- Mẹ?

Tôi cảm thấy rất kì lạ. Như cái cách mà hai người ấy nhìn nhau, giống như đã quen nhau từ thuở nào vậy. Gương mặt của cả hai đều cùng hiện lên một nỗi lo âu.

- Thật cảm ơn bà vì đã để tôi được gặp con bé! - Mẹ tôi nói với phù thủy Yuuko. - Thật là cháu nghĩ mình sẽ không bao giờ quay lại đây nữa nhưng đến cuối cùng lại thành như thế này!

- Không sao! Chúng ta cũng đâu biết mọi chuyện sẽ thành như thế nào. Vậy nên mới bảo là chuyện này đúng là ngoài tầm kiểm soát của TẤT CẢ!

- Con... có thể được biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Đương nhiên rồi con yêu! - Mẹ nhìn tôi bằng cái nhìn triu mến nhưng cũng chứa đầy tâm sự. - Ngày hôm nay con sẽ được biết tất cả!

*

Tôi nghĩ là mình cần một chút thời gian để chấp nhận tất cả những chuyện này. Nghe cứ như là tôi vừa mới xem một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng hay gì đó vậy! Còn hơn cả khi tôi biết có gì đó đang ở trong người mình nữa.

Ở thế giới này, chuyện những người có khả năng cảm nhận thấy những thứ “bất thường” là hoàn toàn bình thường, giống như những người được tham gia vào NAI cũng ít nhất được học về những kiến thức cơ bản nhất về những “thứ tồn tại cùng con người” và hầu hết họ đều có khả năng cảm nhận được kết giới dù không thể tự tạo ra nó. Còn có cả những trường dạy phép thuật như trường của cô hiệu trưởng Yaku nữa, những thứ như vậy không phải là những chuyện không thể dù đôi khi người ta cũng khá ít quan tâm tới nó bởi vì chúng không ảnh hưởng quá sâu rộng vào thế giới con người mà chỉ ảnh hưởng tới một bộ phận những người biết về chúng. Tôi cũng chỉ là một con người bình thường vốn không thể nhìn thấy được những-thứ-không-phải-con-người nhưng nhờ vào những buổi học ngoại khóa với trường Đại học phép thuật mà tôi đã có khả năng ấy ngay cả khi tôi không hề mong muốn. Có vẻ như việc đạo gần đây tôi tiếp xúc với thế giới con người nhiều nên cảm giác “dị ứng” với chúng đã phần nào giảm bớt.

Đúng vậy! Đó là những điều vô cùng bình thường trong thế giới này, thế nhưng tôi đã vô tình được biết cả những điều “không bình thường” ngay cả trong

một thế giới như thế. Đó là bí mật về mẹ tôi. Điều mà không được ghi lại trong bất cứ ghi chép nào, ngay cả ghi chép của NAI.

Bà ấy không phải con người, cũng không thuộc về thế giới của những sự tồn tại khác. Bà ấy là con gái của người tạo ra thế giới này, không, nói như thế không thể nào diễn tả được hết mức độ của chuyện này...

Đúng hơn là Mẹ Thiên Nhiên - Người kiến tạo nên thế giới này.

Cuốn sách mà tôi tìm được trong phòng chính là lời giải thích về sự tồn tại của viên đá nằm trong chiếc hộp nhưng.

Tôi nghĩ mình sắp phát điên mất rồi! Ngay cả chuyện mẹ tôi gặp tôi trong giấc mơ đó là “sự thật”. Không phải một giấc mơ, đó là sự thật xảy ra ngay trong giấc mơ của tôi. ĐÓ là một thế giới khác. Mẹ tôi phải mất cả đêm để kể hết cho tôi nghe về thân phận của bà ấy, ngay cả chuyện sự có mặt của bố tôi trên thế giới này cũng chính là để chuẩn bị cho một “người thay thế”, một thỏa thuận giữa con người và thần linh mà tôi nghĩ là quá khó để giải thích. Tôi không biết phải giải thích thế nào với những chuyện xảy ra khi tôi chưa ra đời nhưng khi nghe mẹ tôi và, nữ phù thủy không gian Yuuko, kể lại nó tôi có cảm giác như mình ở đó thật vậy.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra còn đầu óc tôi thì đã bảo hòa nên không muốn hiểu bất cứ chuyện gì nữa vậy!

Điều khiến tôi thấy nhẹ nhõm nhất chính là dường như mẹ tôi đã lựa chọn một con đường để tất cả chúng tôi được cùng sống trong một thế giới. Bà ấy đã từ bỏ việc trở thành một vị thần để đổi lại một cuộc sống có giới hạn cùng bố con tôi, ngay cả việc tôi và anh được sinh ra như những người bình thường không liên quan gì tới thần linh hay có những khả năng đặc biệt hơn người thường.

Chúng tôi là “người thường” ngoại trừ phần thân thể ra...

- Hina, Hina, cậu có nghe tớ nói gì không thế? - Miwa hươu hươu tay trước mặt tôi để kéo tôi về với hiện tại rằng tôi đang ngồi trong phòng ăn nhưng tôi chưa đụng tới tí thức ăn nào trong đĩa.

- À! Không, tớ có nghe mà!

- Từ sáng tới giờ trông cậu cứ thơ thẩn như người trên mây ấy!

Tôi chỉ còn biết cười trừ đáp lại lời cô nàng. Khi nhìn cô bạn lo lắng như vậy tôi thật sự rất muốn trút hết bầu tâm sự của mình ra, tôi thấy có lỗi với cô ấy. Nhưng mà tôi có thể làm gì được chứ! Thậm chí tôi còn không thể nói với cô ấy chuyện tôi là Hoàng tộc và anh tôi chính là người sẽ trở thành người cai trị vương quốc này trong tương lai. Làm sao tôi có thể bắt cô ấy nghe cái câu chuyện như thể chuyện cổ tích dành để kể trước khi trẻ con đi ngủ kia được chứ?

Ngay khi tôi vừa định đụng đĩa vào đĩa thức ăn thì điện thoại tôi reo lên. Là điện thoại của công chúa Erika Onawaki:

- Tớ nghe đây! - Tôi vừa bắt máy vừa ra hiệu với Miwahi rằng tôi sẽ ra hành lang.

- “Hinaki?”

- Sao vậy?

- “Tớ chuẩn bị lên máy bay đây! Mặc dù mọi chuyện đã giải quyết xong nhưng để đảm bảo mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường thì tớ vẫn phải nhập hội cùng nhóm điều tra của mình để tiến hành cho đến khi vụ này đi vào ngõ cụt!”

- Chẳng phải đó là chuyện chắc chắn rồi sao?! - Tôi lách người qua vài cô bạn đang trò chuyện trên đường tới quầy thức ăn trước khi chạm tay tới nắm đấm cửa chính của căn tin dân ra hành lang.

- “Ừm, cậu cũng hiểu mà! Chuyện này hơi nhạy cảm!” - Có vẻ như cô ấy cũng thấy khó khăn khi phải nhắc tới vụ này, dù sao nó cũng liên quan tới toàn những nhân vật quan trọng và những thứ tuyệt mật. Erika có thể không biết hết nhưng giờ thì tôi đã biết. - “Tớ đã nói chuyện với mẹ cậu! Dù sao thì tớ cũng phải đưa viên đá trả lại cho bà ấy mà, bà ấy có vẻ đã bớt lo cho cậu!”

- Cậu sẽ vẫn tiếp tục điều tra chứ?

- “Ừ! Tuy tớ chỉ mới gia nhập NAI nhưng do tớ là người duy nhất được tiếp cận vụ này nên có lẽ tớ sẽ tiếp tục theo dấu. Tớ cũng lo cho cậu mà!”

- Cảm ơn cậu! Tớ cũng không biết mình đang như thế nào nữa! Cảm xúc của tớ phức tạp quá! - Tôi vừa nói vừa đóng cánh cửa lại sau lưng mình.

- “Tớ biết mà! Tớ nhất định sẽ tìm ra! Và lại...” - Cô ấy ngập ngừng như thể không chắc chắn việc liệu có nên nói với tôi.

- Và lại?

- “Ừm, cái cậu đã đưa tớ tới nhà cậu, hai người có thân nhau không?”

- Gì vậy? Tớ và tên đó sao mà thân được chứ? - Tôi bị bất ngờ khi Erika đổi chủ đề bất chợt. - Nhưng sao tự nhiên cậu hỏi vậy?

- “A! Không có gì. Chỉ là cậu nhất định không được quá thân thiết với tên đó! Hấn... có điều gì đó không bình thường!”

- Cái đó á! Vì tên đó là Miêu tinh thời, đúng không? Cậu không nhận ra à?

- “Vậy sao?” - Tôi cảm thấy như ở đầu dây bên kia có nhiều tiếng gọi như thể sắp tới giờ máy bay cất cánh. - “Chắc là vậy đó! Cậu cũng nên cẩn thận một chút nhé! Tôi giờ tờ bay rồi!”

- Ủhm! Chúc cậu may mắn nhé! Nếu có chuyện gì cậu nhớ gọi trực tiếp cho tớ!

- “Tớ sẽ gọi trực tiếp cho cậu! Trước khi thực hiện nhiệm vụ này tớ đã được dặn là không được tin bất kì ai mà!” - Tôi nghe thấy tiếng cô nàng cười.

- Ủ! - Tự nhiên tôi cũng bất giác cười cho dù cô ấy cũng không thể nhìn thấy được.

Tôi cúp máy trước Erika rồi ngã người vào tường giữa hành lang không một bóng người, mọi người hoặc đã tập trung hết ở trong căn tin hoặc đã cùng nhau ăn uống ở đâu đó. Dù biết mình không thể tránh né được nhưng tôi thực sự đã lún chân quá sâu rồi!

*

- Rồi khỏi nơi đó, thật sự trông cậu như sống dậy ấy! - Tôi nhận xét khi Miwa hạnh phúc thưởng thức bánh gạo như thể người xưa vừa thưởng trăng vừa uống rượu ấy.

- Tớ cũng cần phải sống chứ?! Mặc dù vậy nhưng tớ cũng không thể nào bỏ trường học được. Mẹ tớ bảo rằng tớ nhất định sẽ hối hận nếu như rời khỏi trường học quá sớm như bà ấy trước đây vậy!

Dường như tôi có thể mỉm cười bất kì khi nào cô bạn cùng nhà với mình cười. Sau bao nhiêu chuyện như vậy, được nhìn thấy lại nụ cười trong sáng của cô ấy như là được nhìn thấy lại ánh mặt trời vậy. Miwahi đã chịu đựng rất nhiều nhưng cô ấy cũng vẫn không ngừng cố gắng. Giấc mơ của Miwa chính là được trở thành một người giỏi giang đa tài nhưng không bao giờ vướng phải scandal như Kawahachi vậy mà chưa gì cô ấy đã phải tiếp xúc với chúng. Ngay cả việc đến trường là một lễ dĩ nhiên nay cũng trở nên quá khó khăn khi mà chúng tôi hoàn toàn đã bị cô lập khỏi thế giới ấy. Chúng tôi chỉ có một mình trong căn tin giống như một ốc đảo giữa lòng sa mạc (mấy hôm nay không hiểu sao mà tay “Hoàng tử” kia cứ đứ đứ mãi với việc giúp đỡ đội bóng rổ mà bỏ tôi một mình trong căn tin trong khi chúng tôi cần ai đó bảo vệ nhất). Những người bạn trước đây tưởng chừng thân thiết nhưng sau khi công khai cô lập Miwahi vào hôm qua chúng tôi không còn như trước kia nữa, thậm chí họ còn có ác cảm với cảm hai hơn người khác.

Tôi cũng bị liên lụy vì tôi chơi cùng cô ấy. Nhưng tôi không thể bỏ rơi cô ấy được, tôi không giống như người khác vì tôi biết tất cả mọi chuyện. Và tôi cũng không hề hối hận, tôi đã chấp nhận rằng cuộc đời nữ sinh của mình đã kết thúc không bởi vì chỉ do mỗi một nguyên nhân ấy.

- Tớ cảm thấy cậu cũng khá hơn rồi ấy chứ! Bây giờ còn dẫn tớ đến cả một chỗ mới ngoài công ty nữa chứ! - Tôi chọc ghẹo để cho cô nàng vui lên và cũng để đôi chút không khí.

- Uhm! Cái này là do đi cùng chị Funo ấy!

- Cậu đi cùng em gái của anh Kawahachi ư? - Tôi đang ngón thức ăn những cũng cố hỏi. - Khi nào thế?

- Trước concert của anh Kawahachi cơ! Trông tớ thật thảm hại khi chị ấy phát hiện ra tớ đang ngồi khóc trong phòng làm việc của anh Kawahachi! - Miwa mếu mọt nhưng kì thực cô ấy đã vui vẻ trở lại.

- Cậu cũng ghê gớm thật đấy!

- Ghê gớm gì cơ?! Là do chị ấy đề nghị mà!

- Cậu đúng là cáo già trong lột nai tơ đó! - Tôi vừa tặc lưỡi vừa lắc đầu.

- Này! Sao cậu có thể nói tớ như vậy!

- Sao? Cậu không thấy là bản thân cậu rất đáng chê trách sao?

- Tớ chẳng thấy gì đáng chê trách cả! Tớ có làm gì đâu!

- Anh Kawahachi mà biết chuyện này thì đúng không phải chuyện hay ho gì nhỉ?!

- Đã bảo cậu đừng nói bậy nữa mà! - Cô nàng nghiêng răng oan ức.

- Tớ có nói gì bậy bạ đâu nào! Cậu thôi đồ lỗi cho tớ đi chứ!?

Câu chuyện cho chúng làm cho cô bán bánh gạo luống tuổi cũng phải bật cười.

- Tuổi trẻ thật tốt nhỉ?

- Cô ơi! Con bé này tự đi chôn vùi tuổi trẻ của mình đấy ạ! - Tôi chỉ vào cô bạn. - Mới bây lớn mà đã học đòi nổi tiếng!

- Học đòi nổi tiếng? - Cô ấy nhìn hai chúng tôi với đôi mắt mở to.

- Cô đừng nghe cậu ấy!

- Hai đứa làm cô tự nhiên nghĩ tới con gái mình! Trước đây nó cũng là một đứa trẻ đáng yêu như vậy! - Cô ấy vừa nói vừa mỉm cười nhẹ nhàng nhưng phản phát đầu đó là một nỗi đau đang được giấu kín.

- Thật vậy sao ạ? - Miwahi có vẻ như đặc biệt thích cô bán bánh gạo. - Nhưng mà, cô không sao chứ? Khi kể lại những chuyện đau buồn như vậy?

Tôi chợt nhớ ra rằng hình như Miwa chưa kể tôi nghe bất cứ chuyện gì về nơi này mặc dù có vẻ như cậu ấy hiểu khá rõ. Trong hai người thân thiết ghé cơ!

- Không sao mà!! Nhìn hai đứa như là ta nhìn thấy con gái mình vậy, chẳng hiểu sao ta cảm thấy nó thật ngốc nghếch...

- Thật ra con gái cô ấy mất rồi! - Miwa thì thầm vào tai tôi. Đó là lí do khiến cô nàng trông như không muốn cô bán bánh gạo nói ra nỗi lòng của mình.

- Lần đầu tiên có người theo đuổi nó vậy mà nó làm như thể người ta ăn tươi nuốt sống nó không bằng! - Cô ấy nói rồi cười, tôi nhận ra cô ấy cười rất nhiều nhưng sắc mặt nhợt nhạt càng khiến cho nụ cười ấy trông càng đau khổ hơn. - Cô rất bất ngờ khi nó bảo người ta là đồ “học đòi làm người nổi tiếng”. Ban đầu ác cảm thế nhưng đến sau thì cũng ưng!

- Con gái cô quen ai thế ạ? - Tôi thực sự thắc mắc cái người “học đòi làm người nổi tiếng” kia là ai.

- Cậu ấy được đưa tới công ty đào tạo để trở thành người nổi tiếng! Bây giờ cũng đã... - Hơi thở của cô ấy bị ngắt quãng, cô ấy không cười nữa. Dù sao thì trong quán cũng chỉ có mỗi chúng tôi (tôi thường hay được dắt tới những nơi quá vắng vẻ thì phải!) nên cô ấy cứ muốn nói cho bằng hết. - Bây giờ đã trở thành một người nổi tiếng thật rồi!

- Thật ă?! - Tôi ngạc nhiên.

Người bình thường chắc chắn sẽ nghĩ rằng “Bà cô này bịa chuyện ghê thật!”, làm sao có chuyện một đứa con gái trong gia đình một người tâm thường như con gái bà ấy lại có thể được một người hiện giờ đang nổi tiếng theo đuổi chứ?!

Chỉ có Miwahi là im lặng không bình phẩm gì.

- Cậu ấy... cậu ấy... - Cô ấy nheo mắt lại như để nhìn một người từ phía đằng xa hay là do hơi thở của cô ấy cứ đứt quãng liên hồi tôi cũng không dám chắc nhưng khi ấy cả tôi và Miwa đều bắt đầu cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Cô ấy không nói nữa mà bắt đầu đặt tay lên ngực để lấy hơi. Hơi thở cô ấy ngắt quãng và gương mặt như se lại vì thiếu không khí. Miwa là người phản ứng đầu tiên. Cậu ấy chạy lại trước khi cô ấy ngã khụy xuống. *Tôi đã cảm thấy cô ấy có gì đó không bình thường ngay từ đầu!*

Tôi gần như hoảng lên khi nhìn thấy cô bán bánh gạo bất động trong tay Miwa. Nói chung là do đây là lần đầu tiên tôi gặp tình huống này nên tôi giống như một con bù nhìn không biết phải xử lí thế nào. Cô ấy đang dần lịm đi còn cô bạn tôi thì luống cuống tìm thuốc nhưng lại không thấy đâu. Bình thường những người mắc bệnh mãn tính sẽ mang theo thuốc trên người, nếu không thì cô ấy chỉ là vừa mới phát bệnh. Tôi đứng dậy tìm tới nơi để tiền của cô ấy, thực sự hi vọng rằng nơi đó có thuốc nhưng...

- Để đó cho tôi! - Anh Kawahachi từ đâu bước tới nhưng Miwa đã quá hoảng để nhận ra đáng lẽ anh ấy không có lí do gì ở đây còn tôi thì giống như người mất hồn rồi nên không nói được câu nào.

- Anh à! - Miwahi như sắp khóc tới nơi.

Anh Kawahachi nâng cả cơ thể tiều tụy của cô bán bánh gạo lên nhẹ bổng. Giờ tôi mới nhận ra sự bất thường hiện rõ ở bất cứ đâu trên cơ thể cô ấy: sắc mặt, nụ cười, động tác chậm chạp, hơi thở ngắt quãng, cơ thể suy nhược. Vậy mà tôi đã không hề nhận ra cho tới trước khi cô ấy ngã khụy xuống.

Xe của anh chàng ca sĩ đậu cách đó không xa và khi đến gần tôi thấy máy vẫn còn nóng, giống như anh ấy chỉ vừa mới đỗ lại...

Rồi tôi cảm chân mình như đang trượt khỏi mặt đất...

*

- Lạ trời là cậu không sao! - Khi tôi mở mắt ra đã thấy Miwahi đang ngồi bên cạnh mình, mặt của cô nàng cũng không còn một giọt máu.

Tôi nheo mắt khi bị ánh sáng rọi thẳng vào mắt và tự hỏi không biết đã có chuyện gì xảy ra. Tôi đang ở trong một căn phòng có trần trắng, ra trải giường trắng, những bức tường trắng và vài người cũng đang nằm trên giường trắng như tôi.

- Miwa? Đây...

- Cậu đang ở bệnh viện! - Cô nàng trả lời trước khi tôi kịp hỏi xong. - Cậu làm tớ lo muốn chết, tự nhiên lại ngất xỉu khi còn khỏe phây phây vậy là sao chứ?

- Tớ... ngất xỉu á? - Giọng tôi yếu xỉu tới mức chính tôi cũng không nhận ra nó.

- Phải, trong khi anh Kawahachi... - Miwahi hạ giọng khi nhắc tới tên chàng ca sĩ - ... anh ấy đang đưa cô ấy r axe thì cậu đột dưng khuỵu xuống! Cậu ổn chứ?

- Không! - Tôi cố rướn người dậy nhưng cả cơ thể như đang rã cả ra vậy.

Trên người là bộ đồ của bệnh nhân, tôi cảm thấy mình thật kì lạ khi nhiều khác đang hướng ánh nhìn vào tôi. Trước đây tôi chưa từng biết nằm viện thực sự là như thế nào, cũng chưa từng đi thực tế vì trước khi đủ tuổi và nhận nhiệm vụ chính trị thì tôi đã bắt đầu cái sở thích bỏ nhà ra đi. Những kiến thức ít ỏi mà tôi biết được về nơi này dường như hầu hết đều qua số ít những bộ phim mà tôi xem, khi nhỏ tôi cũng chỉ được chăm sóc đặc biệt trong phòng mình mà thôi.

- Cậu tỉnh rồi thì để tớ đi gọi bác sĩ! - Miwa nói rồi chạy đi.

Tôi chẳng có tí khái niệm nào về việc bị ngất đi hay là tôi đã lao lực quá nhiều cả. Có thể là mấy hôm nay tôi thực sự gặp quá nhiều chuyện nhưng tôi chưa bao giờ thấy mệt mỏi đến độ bị ngất đi cả. Tôi chưa bao giờ bị như thế cho tới khi tôi bị lạc trong rừng ở Tulip cách đây một tháng.

Nhưng rồi tôi nhận ra đáng ra mình phải ở bệnh viện vì lí do gì: Cô bán bánh gạo bị đau tim! Không còn cách nào khác, tôi cố gắng ngồi dậy, giật phăng sợi dây truyền nước rồi lết ra tới cửa phòng. Cơ thể đúng là có chút uể oải thật nhưng tôi không đến nỗi phải nằm liệt giường. Tôi có thể cảm thấy được ánh mắt đang cắm vào lưng mình của những người khác. Họ có vẻ thấy tôi lạ lùng lắm nhưng không nói gì cả sau đó quay trở lại trò chuyện với những người tới thăm.

Ngoài hành lang có quá nhiều người đi lại nhưng tôi không biết nên hỏi ai cả, tôi đã nói là tôi chẳng biết gì về nơi này cả! Theo những gì tôi thấy trên phim thì người ta thường hay hỏi một y tá ngồi ở quầy tiếp bệnh nhân, thực tại là tôi chỉ biết mình đang ở tầng hai chứ chẳng biết cái quầy đó ở đâu vì thế nên tôi đi xuống tầng trệt.

Ở tầng trệt còn có nhiều người hơn nữa, người ta qua lại ở đây như thể ai cũng có mối quan tâm của mình, những gương mặt mệt mỏi vì bệnh tật, những gương mặt đang tập trung hết sức vào công việc tới nỗi chẳng để ý gì tới xung quanh, những gương mặt khó chịu vì phải chờ đợi quá lâu. Một khung cảnh vô cùng hỗn độn khiến tôi càng thêm rối trí. Không biết là có nên tiếp tục hay là nên trở về phòng. Nhưng trước khi quyết định được thì tôi nhận ra mình đã bắt đầu hòa vào dòng người hỗn loạn ấy, tôi giống hệt như một cái kim chạy chệch giữa bao nhiêu cây kim khác đang quay như vũ bão, bất kì ai bước qua tôi đều cảm thấy như có gì đó đã ngừng hẳn lại. Tôi không biết việc ngất đi có ảnh hưởng gì tới đầu óc tôi hay không nhưng tôi thấy mình chẳng thể suy nghĩ thứ gì cho đáng hoàng cả. Tâm tưởng của tôi cứ trôi lơ lửng giữa những dòng người. Tôi cố gắng tập trung nhưng càng tập trung thì càng khó để nắm bắt hơn.

- Cái con này, mày không có mắt hả? - Tiếng chửi mắng quát tháo vang lên bên tai tôi, tưởng chừng như rất gần, rất gần.

Rồi tôi bắt đầu thấy như những lời chửi đó đang hướng về phía mình. Một người đàn ông đang đứng trước mặt tôi với vẻ đáng sợ của những tay súng sò, cơ bắp nổi trên cánh tay ông ta hệt như những bó thép đang cuộn vào nhau. Vẻ khó chịu của ông ta dường như đã bị đẩy lên đến đỉnh điểm khi tôi gần như không biết mình đã làm gì khiến cho ông ta trở nên như vậy mà cứ đứng đó với gương mặt ngơ ra. Không phải tôi muốn đứng ngơ ra như vậy, tôi cần phải tập trung vào ông ta, càng tập trung thì trông ông ta càng đáng sợ.

- Mày bị tâm thần hả con kia? Nếu bị tâm thần vì cú vào chỗ dành cho mày đi chứ đừng có đứng đó mà chần chừ ông! - Ông ta xa xả vào tôi những điều thậm chí còn không thể lọt được vào tai tôi.

Nhưng có ai đó đã đứng ra để bảo vệ tôi khỏi lão đó. Một ai đó cao lớn bước tới chắn ngang ông ta và tôi, một ai đó tuy tôi không thể nhìn thấy mặt nhưng lại có một cảm giác rất an toàn khi đứng sau người đó như thế này:

- Tâm lí cô ấy hiện giờ không ổn định lắm! Xin chú bỏ qua cho! - Rõ ràng người đó chọn giải pháp thương lượng, một giải pháp thông minh, tôi cũng nghĩ vậy.

- Mày là gì của con kia? Bỏ nó hả? Đừng có làm ra cái vẻ tri thức rôm rả với ông!

- Không phải! Nhưng chú không thấy cô ấy quá bé nhỏ để có thể làm tổn thương chú ư? Hi vọng là chú không thấy khó chịu mà tha thứ cho cô ấy!

- Tha thứ hả? Nhìn tao giống người thích tha thứ lắm à? Nếu muốn êm thấm thì đền tiền đi! Trông cái vẻ tiểu thư của cô ta chắc là cô ta có nhiều tiền lắm nhỉ?

Tôi cảm thấy đám đông xung quanh mình đang hỗn loạn, có vẻ như họ đang bắt đầu chú ý tới cuộc cãi vã nhưng tôi thì vẫn không nhúc nhích được tí nào.

- Ông có biết ông đang nói gì không? - Có gì đó dường như đã thay đổi trong cách người kia nói chuyện. - Ông rốt cuộc chỉ muốn làm tiền thôi?

- Nếu tao nói đúng vậy thì sao?

- Thì sao hả?

Câu chuyện ngưng bật vài giây trước khi người kia đẩy tôi về phía sau vài bước rồi tất cả những gì tôi nhìn thấy chính là việc cái cơ thể cao lớn nhưng có chút mỏng manh so với người đàn ông kia chỉ trong một tích tắc đã hạ ông ta đo ván. Đó cũng là lúc bác sĩ từ đâu tủa tới và gọi cả bảo vệ.

Khung cảnh hỗn độn. Nhưng dường như chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Cứ như tôi chưa từng chứng kiến gì cả. Những hình ảnh cứ thế trôi tuột qua trí nhớ của tôi.

Cho đến khi người kia cúi xuống ngang tầm với tôi. Tôi nheo mắt nhận diện người đó, một người rất quen.

- Rồi cậu sẽ ổn thôi! - Người đó nói và chạm trán mình vào trán tôi.

Tôi nghe tiếng tim mình đập nhanh, những nhịp đập quen thuộc đến lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Cậu lại làm gì tôi thế hả? - Khi tôi lấy lại được ý thức của mình cũng chính là lúc tôi thấy bực mình với người như vừa cứu mình.

- Tớ chỉ đang cố gắng điều chỉnh lại cái tâm hồn trên mây của cậu thôi! Cậu không thấy rằng mình giống mấy người mất trí lắm sao? - Cậu chàng Miêu tỉnh thanh minh rồi cúi người xuống ghé sát vào tai tôi. - Cái đó gọi là khả năng đặc biệt của dòng họ Miêu tinh đấy!

- Mặc kệ cậu chứ! Cậu đang đưa tôi đi đâu thế? - Tôi hỏi khi chúng tôi cùng bước ra khỏi thang máy.

- Tới chỗ bà cô kia! Không phải cậu muốn tới đó sao?

- Cái đó cũng được gọi là khả năng của “cậu” à?

- Thực ra thì không nhưng mà... tớ đi theo cậu suốt nên...

- Cậu không làm thêm chắc? Còn NAI thì sao?

- Chẳng phải tớ đã nói là tớ còn việc ở đây sao? Tớ đã nhận lời bảo vệ cậu thì phải làm cho trót chứ!? Công việc làm thêm thì trước sau gì cũng chỉ là công việc làm thêm thôi!

- Đừng có nói cái kiểu như tôi mắc nợ cậu nữa được không?!

- Tớ nói thế bao giờ!

Tôi đã định cự lại cậu ta nhưng tôi nhìn thấy Kawahachi đang đứng trước căn phòng ở phía cuối hành lang nên im lặng quan sát. Anh ấy đứng tưng vào lan can phía trước căn phòng với một gương mặt đầy áp sự đau khổ, cứ như tâm trí của anh ấy mới chính là thứ bị giầy vò.

- Tớ để cậu tự do! - Cậu chàng “cựu cận vệ” cũng nhận ra.

- Không cần cậu cho phép! - Tôi nói rồi chạy về phía anh chàng ca sĩ.

Nhưng phản ứng đầu tiên của anh ấy là hốt hoảng.

- Hina? Không phải em đang truyền nước biển sao?

- Em nghĩ là em không sao cả! - Tôi nhe răng.

- Đừng có nham nhở như vậy! Em biết là Joudouki lo lắng lắm không?!

- Chẳng phải người đáng lo lắng chính là cô ấy sao? - Tôi hát đầu về phía căn phòng.

- Cô ấy đã qua con nguy hiểm, nhưng mà vẫn phải chờ đến khi khỏe lại để thực hiện ca phẫu thuật van tim. Đã hơn bốn tiếng rồi mà cô ấy vẫn chưa tỉnh lại!

Đó cũng chính là lúc tôi lấy lại khái niệm về thời gian. Bầu trời bên ngoài dù đang bị màn tuyết vây kín nhưng cũng đang ngập tràn sao đêm. Tính từ lúc chúng tôi đưa cô ấy tới đây thì bây giờ có lẽ đã là mười giờ hơn rồi.

- Sao anh lại có mặt ở đó vậy? Là người quen của anh sao? - Vừa nói tôi vừa nhìn vào trong phòng, cô bán bánh gạo mà tôi còn chưa kịp biết tên đang nằm đó cùng với thiết bị trợ thở.

- Cũng không hẳn là quen biết!
- Trông mặt anh không giống như vậy chút nào!
- Những chuyện từ rất lâu rồi, tôi không muốn nhớ lại nữa! Cũng rất lâu rồi mới quay lại chỗ cô ấy nhưng thật không ngờ là chuyện lại xảy ra như vậy.
- Đây là lần đầu tiên em tới đó! Cô ấy thật đúng là một người tốt!
- Tôi cũng nghĩ vậy!
- Ông trời đôi khi thật quá bất công với con người! Anh biết chuyện cô ấy từng có một cô con gái chứ? Nghe nói con gái cô ấy từng có bạn trai mà người đó hình như bây giờ đang là... - Tôi ngáp ngừng, giống như trong đầu vừa lóe lên một điều gì đó. - ...người nổi tiếng!
- Sao vậy? Sao em nhìn tôi như vậy?
- Em... nhìn anh thế nào cơ? - Tôi vội lắc đầu xua tan cái suy nghĩ vẩn vơ vừa mới lóe lên trong đầu.
- Cứ như em đang buộc tội tôi vậy!
- Em đâu có ý đó chứ! Em buộc tội anh gì chứ?! - Tôi phải tay trước mắt rồi cười xòa. - Chỉ là em nghĩ chắc là anh cũng mệt rồi! Anh nên về nghỉ đi! Concert thành công như vậy thật là anh đã rất vất vả rồi!
- Cảm ơn em! - Anh ấy mỉm cười với tôi, nụ cười tỏa nắng đã cướp đi trái tim bé nhỏ của Miwahi.

Nhưng tôi cảm thấy như mình vừa nhận ra một điều gì đó.

*

Do cái tội chạy loãn quăng trong bệnh viện khi chưa được sự đồng ý của bác sĩ nên tôi bị giữ lại một đêm và sẽ xuất viện vào hôm sau, sau khi được truyền nước đầy đủ và nhận được sự chăm sóc y tế đúng chuẩn chứ không phải cái kiểu nửa vời khi người ta muốn làm gì thì làm ở nhà khi bị bệnh. Đương nhiên là tôi không thể đòi hỏi nó hoàn hảo như khi những ngư y trong cung chăm sóc cho mình nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Kỉ niệm lần đầu tiên trong bệnh viện của tôi kết thúc bằng một đêm trên chiếc giường bệnh trải ra trắng muốt, trong một căn phòng trắng, với những người đang ngủ trên đó giống tôi. Miwa có gọi điện cho chị Yui nhưng chị ấy bảo rằng vì là cuối năm rồi nên chị ấy đang có làm thêm công việc khác còn Miwa không thể ở lại vì công ty gọi đột xuất. Đến cuối cùng cô ấy cũng không quay lại.

Nhưng tôi biết tôi không ở bệnh viện một mình. Tôi biết có một người luôn theo dõi mình cho dù là bất kì nơi đâu đi nữa. Thật ra là tôi không thể ngủ được, chỉ là chợp mắt cho qua một đêm dài...

Cái lạnh đã đánh thức tôi dậy vào lúc trời còn chưa kịp hừng sáng. Vì chẳng có gì để làm nên tôi mò lên phòng của cô bán bánh gạo. Cho tới khi tôi rời khỏi đó đêm qua, cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy mặc dù bác sĩ đã trấn an tôi và anh Kawahachi rằng tình hình của cô ấy đã ổn định. Hành lang tầng ba vắng tanh vắng ngắt...

- Này! - Ai đó chạm tay lên vai khiến tôi nhảy dựng lên.
 - Gì thế? - Tiếng tôi vọng lên giữa không gian vắng lặng khiến cả chính tôi cũng thấy có lỗi vì đã khuấy đảo bầu không khí yên tĩnh lúc sáng sớm này.
 - Từ từ thôi! Cậu đánh thức tất cả mọi người bây giờ, đây là bệnh viện đấy!
- Mặc dù tôi biết chỉ có một người theo mình nhưng không nghĩ là cậu ta lúc nào cũng bám theo tôi như thế này:
- Cậu bị gì vậy? Cậu thật sự không còn chuyện gì để làm hả?
 - Tôi không có lí do gì để nói cậu biết cả, hơn nữa sau chuyện đó tôi càng phải trông chừng cậu cho cẩn thận hơn!
- Tôi biết cậu ta đang nói về chuyện gì. Nhưng cho dù có là lí do đó đi chăng nữa tôi cũng thấy cậu ta chẳng giống bình thường chút nào.
- Cậu đừng có nói chuyện đó như thể nó quan trọng lắm!
 - Cậu không thấy chuyện đó quan trọng à? - Cậu ta trở mắt nhìn tôi.
 - Ý... tôi không phải như vậy! Nhưng... nói tóm lại là cậu không cần phải quan tâm!
 - Này! Cậu nói chuyện không có lí gì cả!

Tôi bỏ đi mà không thêm nói thêm câu nào nữa. Dù gì tôi cũng không việc gì phải nói chuyện với một kẻ theo đuôi như cậu ta cả.

Căn phòng nằm cuối hành lang vẫn im lìm như bao căn phòng bệnh khác. Cô bán bánh gạo được nối với một mớ dây chằng chịt, những thứ đã kết nối lại cuộc sống của cô ấy với thế giới này. Tối hôm qua không có ai đến thăm cô ấy cả, có vẻ như cô ấy không có người thân, anh Kawahachi cũng là người

đã trả tiền viện phí và kí tên thay người thân cho tất cả những đơn từ chấp thuận. Dường như anh ấy cũng biết chuyện đó. Mỗi quan hệ giữa anh ấy và cô bán bánh gạo trông không chỉ đơn thuần như một mối quan hệ quen biết bình thường. Tôi có một linh cảm, nhưng cái ý tưởng đó nghe qua thì có hơi kì lạ mặc dù tôi nghĩ đó là cách giải thích duy nhất.

Đó cũng là khi tôi thấy những ngón tay đang nằm yên trên tấm chăn của cô bán bánh gạo động đậy.

*

6 GIỜ 27 PHÚT

Trường quay số 5, đài truyền hình Majikochi.

Những nhân viên trong trường quay làm việc tất bật bất chấp cái lạnh giá buốt đang hoành hành bên ngoài để chuẩn bị cho chương trình Chào buổi sáng phát sóng hàng ngày trên kênh Majikochi. Nữ phát thanh viên chỉ mới vừa đến do ngủ quên ngoài hành lang đang tranh thủ thay quần áo trong khi những nhân viên âm thanh và ánh sáng gọi nhau í ới. Cô nàng đạo diễn chương trình – Megumi Harude - ngoa ngán nhìn đồng hồ: còn ba phút nữa là chương trình của cô lên sóng vậy mà cô nàng phát thanh viên ông ọ kia cứ làm cho tiến độ của mọi người trì trệ lại. Thật là cô đã muốn đuổi cô ta lâu lắm rồi nhưng không thể làm thế được vì giám đốc đài truyền hình có vẻ khá ưu ái cô ta (đó chính là điều làm cô khó chịu nhất) và cô ta cũng là một trong những nhân vật mới nổi lên gần đây trong giới trẻ nên cô ta có khả năng kéo chút rating buổi sáng vốn đã ít ỏi lên thêm vài nấc. Megumi rất ghét mỗi khi làm việc với những người như vậy nhưng đây không phải là lúc cô có thể than thở, công việc có được đã là một kì tích rồi nên cô không thể bỏ qua cơ hội nào.

- Chị Harude! Khách mời đã tới rồi! - Cậu trợ lí của cô vội vàng chạy tới, đầu tóc xóc xổ và vẻ mặt phờ phếch, tình trạng thường trực của những nhân viên dưới trướng Megumi.

Khách mời trong chương trình của cô chưa bao giờ có người nổi tiếng, thế nhưng hôm nay đúng là một ngày may mắn khi có một chàng ca sĩ chấp nhận tới tham gia phỏng vấn cùng cái con bé thanh viên lăm chuyện kia. Tất cả cũng nhờ vào cô cháu gái họ hàng xa của cô không biết từ đâu xuất hiện rồi đề nghị với cô món hời ấy. Cô cảm thấy con bé ấy không còn giống người bình thường nữa từ khi cả làng của nó tang hoang sau một cuộc thăm sát mà người ta không thể tìm ra hung thủ mười năm trước, lúc nó chỉ mới là một con nhóc. Cô không còn nghe tin gì từ gia đình nó cho đến khi bất chợt một hôm con bé xuất hiện trên tivi và bảo rằng nó sẽ tìm ra được hung thủ với khả năng sử dụng phép thuật của mình. Con bé lập dị với khả năng sử dụng phép thuật học được từ đâu đó. Cô không muốn dính dáng tới loại người như nó nhưng có lợi cho cô một chút thì cô cũng chẳng ngần ngại.

Li cà phê của cô đã nguội hết khi chương trình bắt đầu phát sóng, một khi chương trình đã bắt đầu được quay thì cô sẽ không biết gì nữa cho tới khi đóng máy. Đó là lương tâm nghề nghiệp của cô cho dù đây chỉ là một chương trình nhỏ lẻ cho đầy thời lượng phát sóng. Ngày hôm nay cô hi vọng mọi chuyện sẽ suông sẻ hơn vì có sự xuất hiện của Dehiki Hatsune. Khu vực chờ của trường quay đang láo nháo cả lên chỉ vì cậu chàng đang bận rộn kí tên cho nhân viên, theo đánh giá của cô thì cậu ta trông rất chuyên nghiệp khi dường như không hề để lộ một biểu hiện mệt mỏi nào trên gương mặt. Đối với cô, cô thường xuyên vô thức đánh giá thái độ làm việc của người khác ngay cả khi người mà cô chỉ vừa mới gặp mặt. Cô chỉ mới nói chuyện với cậu ta một lần nhưng cô thích cậu ta hơn nhiều so với những nghệ sĩ hay giờ mấy ngón trò làm giá, chảnh chọe, vờ như mình bận rộn và luôn trong tình trạng mệt mỏi làm mọi thứ một cách qua loa chỉ vì xem chương trình của cô là một chương trình “lãng”.

- Công việc của cô vẫn tốt chứ? - Một giọng nói vang lên sau lưng cô khiến Megumi phải miễn cưỡng quay lại.

- Là cháu? - Cô không biết phải phản ứng thế nào khi thấy con nhóc họ hàng xa của mình tự nhiên lại xuất hiện ở đây.

Cô thấy có chút không thoải mái vì cho dù tình cảnh nó có rất đặc biệt đi chăng nữa thì cô cũng thấy nó có gì đó rất bất bình thường.

Và còn bất bình thường hơn nữa khi nó lại tới xem chương trình của cô.

- Có việc gì sao? - Cô hỏi tiếp.

- Không ạ! Cháu chỉ đơn giản là muốn tới xem thôi! - Con bé cười với cô.

Kimiko Yakatsugi trông không khác như những học sinh trung học bình thường là bao nhiêu, với gương mặt trẻ con đáng yêu, không ai có thể nghĩ rằng cô là một cô nhóc mất cả bố lẫn mẹ từ khi mới 7 tuổi và phải sống bươm chài ở cái tuổi đó ở nhà của bố mẹ nuôi không xem cô gì khác ngoài một “lá bùa” để họ sinh được con. Chỉ có một điều khác biệt ở cô chính là cho dù khi ấy cô chỉ là một con nhóc may mắn sống sót qua trận thảm sát nhưng cô đã biết được mục tiêu của cuộc đời mình - phải tìm ra được kẻ đã làm chuyện đó để trả thù cho đáng sinh thành của cô. Trong người cô từ lâu đã khắc sâu mối hận đó và chính nó cũng là thứ đã nuôi sống cô cho tới ngày hôm nay, cô biết là mình sẽ phải đối mặt với thứ gì.

Và cô cũng không ngờ là mình lại tìm ra nó sớm như vậy.

Megumi không muốn lãng phí thời gian với một đứa mình chẳng ưa gì nên cô qua lại với chương trình đang được phát sóng trực tiếp của mình. Đã tới phần quan trọng nhất. Là phần phỏng vấn với cậu chàng ca sĩ:

- Thật là quá ngạc nhiên là chương trình của chúng ta ngày hôm nay được hân hạnh chào đón một nhân vật vô cùng, vô cùng đặc biệt! - Không hiểu sao chứ cô nàng đạo diễn cảm thấy cô phát thanh viên đã làm lố, mặc cho cậu ta có nổi tiếng tới đâu đi chăng nữa thì cái thái độ tăng bốc này luôn khiến cô thấy khó chịu. - Làm sao chúng ta có thể ngờ được là cậu Hatsune lại có mặt hôm nay chứ!?

Đó là lúc ống kính máy quay lia sang cậu chàng với gương mặt hút hồn rạng ngời, nụ cười rạng người của cậu ta không chỉ làm tan chảy những cô nàng (kể cả có chồng lẫn chưa chồng) trong trường quay mà còn cả những cô nàng đang xem qua tivi.

- Chị không cần phải nói thế đâu! Tôi ngượng chết mất!
- Có gì mà không chứ? Cậu biết mọi người đã rất chờ đợi tới giờ phút này hay không? Chúng tôi cứ tưởng là cậu không đủ thời gian cho chúng tôi!
- Không sao đâu! Tôi vẫn luôn rất sẵn sàng mà!
- Thế nếu tôi hỏi cậu nhiều một chút cũng không sao chứ?
- Đương nhiên là không sao rồi! Tôi cũng rất vui được chia sẻ với mọi người nữa!
- Tuyệt lắm! Vậy... - Cô nàng phát thanh nhìn thẳng vào ống kính. - Chúng ta cùng nhau trở lại với Dehiki Hatsune và bí quyết để có được một cuộc sống vui vẻ giữa vòng quay công việc bận rộn sau vài phút quảng cáo nhé!
- Cảm ơn! - Megumi thở phào khi rốt cuộc cũng đến đoạn quảng cáo.

Dehiki nhìn về phía đạo diễn và cúi đầu với cô. Nói thật là cho tới lúc này cô vẫn luôn hài lòng với mọi cử chỉ của cậu chàng, phong thái của cậu ta thật đặc biệt. Nhưng cô không hề nhận ra rằng ánh mắt của cậu ta vừa thay đổi chỉ trong chưa đầy một tích tắc cậu nhìn thấy người đang đứng phía sau ghế đạo diễn, một cô gái đang nhìn cậu với gương mặt đắc thắng lạ lùng. Dehiki nghĩ rằng cậu không hiểu được suy nghĩ của cô ta nhưng gương mặt ấy khiến cậu cảm thấy quen quen như đã từng gặp ở đâu đó.

Cho đến khi cậu nhớ ra cậu đã từng gặp cô nhóc ở đâu thì cũng đã đến lúc kết thúc thời gian cho quảng cáo.

Và cậu không chắc là mình có thể tiếp tục mà không quan tâm tới ánh mắt đắc thắng ấy nữa không.

*

- Chúng ta cần phải tiến hành phẫu thuật ngay sau khi cô hồi phục bởi vì tình hình đã nguy cấp lắm rồi! - Bác sĩ căn dặn trước khi rời đi.
- Cảm ơn bác sĩ ạ! - Hina cúi chào khi ông ấy bước ra khỏi phòng.

Cuối cùng thì cô bán bánh gạo cũng đã tỉnh, cô ấy không khỏe tới nỗi có thể ngồi tán chuyện thâu đêm suốt sáng nhưng cô ấy cũng nói được mà không cần trợ khí. Tuy nhiên bác sĩ có vẻ làm căng chuyện cô ấy cần phải phẫu thuật vì cô ấy đã để căn bệnh hở van tim của mình đến mức này rồi thì không thể nào để quá lâu mà không phẫu thuật được.

Tôi nhìn đáng vẻ đơn độc của cô ấy một mình trên giường mà cảm thấy đau thay những nỗi đau đang chất chứa trong ấy:

- Cô có thật sự muốn phẫu thuật không? - Tôi hỏi.
- Cháu... không nên quá tốt với ta như vậy! Cháu cũng không có chút lợi lộc gì đâu. Cái thân già này của ta sẽ nhanh chóng héo tàn thôi! Và lại ta chỉ có một mình với hàng bánh gạo ấy, không có cách nào để tiếp tục...
- Cô đừng nói như vậy! Cháu biết là cô không có một mình, còn con gái cô... - Tự nhiên tôi lại không biết nói thế nào cho phải.
- Ta chắc cũng sắp theo nó rồi! - Cô ấy lại mỉm cười bằng cái nụ cười ấy. - Chắc là con bé sẽ rất vui nếu gặp ta!!
- Bệnh của cô không phải là quá nguy hiểm, cô có thể sẽ sống rất lâu rất lâu nữa! Hơn nữa, không chỉ có cháu muốn giúp cô, cô biết chuyện đó chứ...?!
- Ai chứ? Chẳng ai rảnh hơi lo cho một bà già sắp chết như ta, ông trời muốn ta đến với con gái mình, có sớm một chút cũng không sao! - Lời nói của cô ấy đầy bi quan hay là cô ấy thật sự thấy vui vì chuyện đó tôi cũng không phân biệt được.
- Ca sĩ... Shinichi Kawahachi! - Tôi nói tiếp. - Cô biết người đó chứ?

Đó là lần đầu tiên cô ấy quay lại nhìn tôi sau khi cứ đăm chiêu gì đó ngoài cửa sổ từ nãy giờ. Ánh mắt cô ấy ngạc nhiên thấy rõ.

Chẳng lẽ tôi thực sự đoán không sai?

- Nếu là cậu ta thì ta càng không chấp nhận sự giúp đỡ! Nhà họ đã không còn liên quan gì tới nhà ta lâu lắm rồi thì hà cớ gì cứ muốn giúp ta cơ chứ?
- Nhà họ?
- Nếu cháu không tin vì cho ta lừa đảo cũng không sao, nhưng cậu ta chính là người đã yêu con gái ta mười bốn năm trước, mối tình đầu của nó. Sau khi con bé mất, gia đình nhà cậu ta cứ muốn chu cấp cho ta nhưng ta nhất quyết không muốn. Và họ cứ luôn như vậy cho tới tận bây giờ mặc dù ta luôn thẳng thừng từ chối. Trước đây cậu ta cũng có tới quán bánh gạo thường nhưng đương nhiên là cái gì cũng có thể phai nhạt, vậy nên chỉ lâu lâu cậu ta mới ghé. Tuy vậy nhưng ta thấy cũng đủ vui rồi, ít nhất cậu ta có vẻ vẫn nhớ con bé dù chỉ một chút.
- Cháu từng nghe về cô gái ấy, cô gái mà ấy yêu mười bốn năm trước. Cháu từng nghĩ cô ấy là một người rất đặc biệt!

- Cảm ơn về điều đó, con bé đúng là một cô gái bất hạnh! - Cô ấy nói mà mắt như ngấn nước.
- Cháu không nghĩ vậy đâu ạ! Bởi vì anh Kawahachi nhất định không quên chị ấy!
- Trước đây ta đã từng bảo con bé cẩn thận khi quen với những người nhà giàu có vì họ chỉ xem ta như cỏ rác, đừng vì trước mắt mà đánh mất tương lai. Thế nhưng chưa được yêu cho đúng nghĩa thì con bé bị tai nạn giao thông và qua đời. Có vẻ như cậu ta thật sự là một người tốt!
- Vâng ạ!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

- Cậu không thấy lo cho bản thân mình sao?
- Tôi có thể lo lắng gì chứ? Cậu chỉ giỏi làm mọi chuyện phức tạp lên!
- Cậu làm vậy chỉ để tự huỷ hoại hoặc bản thân rằng mình cũng giống như cô ấy, là một cái gì đó có-thể-chữa-được mà thôi!
- Cậu thôi mở mồm và lại gần tôi nữa đi! Chính cậu mới là thứ phiền phức nhất đấy!
- Cậu có cảm thấy nếu như bỏ nó qua một bên và sống như thể không biết tới sự tồn tại của nó thì sẽ tốt hơn chút nào không?

Tôi biết thứ đó, đó chính là những thứ mà mẹ của chị Shatomi đã làm.

Là trốn tránh.

Tôi ghét cái tên Miêu tinh chết bầm đó. Tôi không cần biết cậu ta là người thế nào nữa, tôi chỉ biết là cậu ta quá ư phiền phức. Nhưng có một sự thật đau lòng thay rằng hẳn ta luôn nói rất đúng. Cứ như hẳn đi guốc trong bụng tôi vậy! Tôi ghét như thế! Nó khiến tôi có cảm giác những thứ thuộc về mình không còn là của riêng mình nữa. Nhưng tôi đang làm gì thế này? Vác mặt tới tìm hẳn ư?

Không, không phải. Tôi tới đây vì Miwahi cơ mà!

- Cô ấy... đúng không ạ? - Cô bạn cùng nhà của tôi chia ra bức ảnh mà cô thò được khi tới dọn đồ dùng cho cô bán bánh gạo cho ông chú ở nhà hàng đồng quê.

Hai mắt ông ấy như sắp rớt ra khỏi tròng tới nơi.

- Hai đứa... - Ông chú cứ như thể gặp ma không bằng. - Này, cháu là học trò của cậu ta đúng không? - Vừa nói chú ấy vừa quăng mớ rau măng ra cho chúng tôi một bên để tiện tay úp tấm ảnh lại.

- Vâng! Thì sao ạ? - Miwahi cũng tự nhiên bối rối.

- Tốt hơn hết là cháu đừng nên để cho cậu ta nhìn thấy bức ảnh này, sẽ có chuyện xảy ra đấy!

Tôi và Miwa nhìn nhau và tò mò không biết nguyên nhân nào khiến ông chú trông như vậy. Tay Miêu tinh cũng thò mặt ra để nghe chuyện.

- Cháu nghĩ là chú nên giải thích trước khi hai cô nàng này buộc chú phải nói! - Cậu ta tỉnh bơ ngồi xuống bên cạnh tôi như thể thân thiết lắm không bằng.

Chúng tôi nhìn ông chú thờ dài một cách bất lực. Chắc hẳn trong lòng chú ấy đang có một cuộc chiến tranh tâm lý dữ dội lắm về chuyện liệu có nên nói cho chúng tôi nghe hay không. Mấy lần trước chú ấy không nhỏ cho chúng tôi bất cứ điều gì.

- Này mấy đứa, mấy đứa đừng làm như thể đó là những thông tin mà ta phải sống chết để bảo vệ chứ?!

- Trông chú thì hệt như vậy đấy! - Tôi muốn nói điều này lâu lắm rồi.

- Chị ấy, đúng là chị ấy đúng không ạ?! - Miwahi dường như mới là người háo hức nhất. Cậu ấy xem việc tôi trả tiền viện phí cho cô Chitanda không khác nào trả phí cho thông tin này.

- Phải! - Ông chú xác nhận. - Đúng là con bé đấy! Nhưng mà các cháu không thấy là cứ bới móc chuyện của người khác như vậy là không tốt hay sao? Cho dù cháu có là học sinh của cậu ta hay là gì chẳng nữa!!

- Chú à! - Tôi nuốt cái ực xuống cổ họng - Chú vào vấn đề chính đi! Anh ấy đã đe dọa chú hay gì thế?

- Chính mấy đứa mới là đang đe dọa chú đấy! - Ông ấy làm bầm

- Cô ấy thật sự đã làm việc ở đây sao? - Cậu “cựu cận vệ” cũng bắt đầu tò mò. - Đúng là đòi người không có chuyện gì lường trước được cả!

- Con bé đúng là quá tội nghiệp, thời gian con bé tới đây thì mẹ cô bé đang bệnh nặng ở trong viện và con bé tới xin việc chỉ với cái áo khoác mỏng tanh giữa trời đang tuyết giống như hôm nay vậy! - Ông ấy nhìn ra ngoài trời. Đó cũng là lúc tôi nhận ra năm nay đúng là tuyết rơi quá nhiều rồi, cho dù có đang là mùa đông đi chăng nữa. - Ta vốn không muốn nhận nhưng trông con bé tiêu tụy quá và lại con bé bảo rằng không ai nhận một con nhóc làm việc hết mà con bé thì đang cần tiền, nhà họ chỉ có hai mẹ con. Thế là ta nhận, một tuần sau thì Kawahachi cũng tới, cậu ta đuổi theo con bé. Tình yêu đầu đời của cả hai đứa là một tình yêu sét đánh!

*

THÁNG 12, 14 NĂM TRƯỚC

Nhà hàng đồng quê Hattori.

MADOKI HATTORI

Con bé đến muộn. Ta không biết tại thời tuyết hay tại con bé đã gặp chuyện gì mà nó lại đến trễ. Con bé chưa bao giờ đến trễ.

Từ khi cái nhà hàng đồng quê được mở ra tới giờ ta chưa hề nhận một nhân viên nào cả, ta không nghĩ có ai lại muốn làm việc trong cái xó xỉnh nghèo đói thế này. Thời đại này là thời đại mà người ta có thể ra phố và tìm những cửa hàng theo kiểu nước ngoài sang trọng, sạch sẽ và lương cao. Đây chỉ là một nơi dành cho hạng người nghèo túng như ta, hàng ngày phải vất vả lắm mới kiếm được miếng cơm. Vì vậy, ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một nhân viên. Con bé ấy thật khiến người ta cảm thấy nó đặc biệt dù nhìn thế nào đi chăng nữa.

Lần đầu tiên ta cảm thấy mình muốn chờ đợi một ai đó và phải ra tận cửa ngóng trông như thế này từ khi vợ mình mất.

Nhưng vừa nhắc thì từ đằng xa con bé đã xuất hiện với chiếc áo mỏng manh như thường ngày. Gương mặt bé nhỏ nhưng rạng ngời ấy lấp lánh mờ mờ hời hợt cả khi trời đang có tuyết. Do tầm nhìn bị hẹp nên ta không nhận ra là con bé mang theo một người nữa cũng đang chạy phía sau. Khi ấy trong đầu ta chỉ nghĩ tới tình cảnh tồi tệ nhất là con bé dẫn tới một ai đó đến xin việc, nhưng cho dù là có như vậy đi chăng nữa thì ta cũng không thể miễn cưỡng nhận được vì bây giờ việc nuôi được cả ta và con bé đã là một kì tích rồi.

Con bé băng ngang qua ta và chạy thẳng vào trong bếp mà không thèm chào tiếng nào. Hôm nào cũng vậy nhưng ta không thấy giận dữ gì, thật là một cô gái kì lạ!

- Chào chú ạ! - Thằng bé chạy theo phía sau thì có chào nhưng thật là nó khiến ta muốn đứng tim. - Xin lỗi vì đường đột như vậy... - Khi ấy ta cứ nghĩ là mình xong rồi.

Thế nhưng khi nhìn lại ta không thấy cậu ta trông giống một người tới xin việc. Trên người cậu ta là chiếc áo khoác lông đắt tiền bằng cả cuộc đời ta chứ chẳng chơi, đồng hồ cậu ta đeo trên tay ắt hẳn phải là chiếc bản giới hạn của một dòng nổi tiếng nào đó. Ngay cả gương mặt cậu ta cũng toát lên chút gì đó “đắt tiền”, khác hẳn với những người xung quanh ta.

- Chào cháu! Chào mừng cháu tới nhà hàng! - Ta cố nặn ra nụ cười như thể cậu ta chỉ giống như bao khách hàng khác của ta. - Cậu muốn vào trong chứ?

- Vâng ạ! - Cả người cậu ta run lên khi trả lời ta.

Tuyết đang rơi rất nặng hạt bên ngoài trời, cậu chàng chỉ như sống lại khi nốc một cốc trà nóng, loại trà mật hạnh mà người ta có thể dễ dàng mua ở bất cứ đâu.

- Cháu muốn ăn món gì? Nhà hàng của ta chuyên các món lẩu!

- Bất cứ món nào mà chú nghĩ là phù hợp nhưng... - Tự dưng cậu ta lại khựng lại và nhìn về phía sau tấm màn ngăn với nhà bếp. - Cô ấy là con gái chứ?

- Cô ấy? Không, chỉ là nhân viên của ta thôi! Cậu là người quen của con bé?

- Chỉ là học cùng trường thôi ạ! Vậy... chú có nhận nhân viên nữa không ạ?

- Sao? - Ta gần như hốt hoảng, ta chỉ mới vừa yên tâm rằng cậu ta không phải là mối lo ngại.

- Cháu cũng muốn được làm việc ở đây!

- Này, khoan! Nhưng ta không có tiền để trả cho cậu đâu!

- Cháu không cần tiền đâu ạ! Chỉ là cháu muốn được làm ở đây!

- Cậu... - Cậu ta làm ta bối rối không biết nên nói thế nào. - Cậu không nói đùa chứ?

- Không ạ! - Gương mặt cậu ta đầy vẻ kiên quyết.

Ta thấy chóng mặt quá. Cậu ta bảo là cậu ta không cần tiền, mà có thể là không cần tiền thật nhưng chuyện này thật là đặt ta vào một tình thế khó khăn. Trông cậu ta như vậy hẳn là con nhà danh giá mà lại đến làm việc ở cái nơi tồi tàn này, chắc chẳng có bậc phụ huynh nào để con mình chịu đựng như vậy cả. Họ mà phát hiện ra để cả cái cửa hàng này muốn giữ cũng không giữ được. Tiền cũng không được mà lùi cũng chẳng xong!!!

- Cậu thích con bé đó à? - Đó là lí do duy nhất ta có thể nghĩ ra khiến cậu nhóc làm vậy. - Cậu không nghĩ tới hậu quả sao?

- Cháu... không thích cô ấy! Cháu chỉ mới nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên là cách đây ba mươi phút, cháu muốn giúp cô ấy vì thế cháu đưa áo của mình cho cô ấy nhưng cô ấy từ chối và cuối cùng không hiểu sao lại chạy đuổi theo cô ấy tới đây!

Khi kể chuyện ấy, thằng nhóc có vẻ quá ngây thơ để nhận ra nhưng ta thì biết chắc là nó đã dính phải mũi tên của thần Cupid.

- Cậu tên gì thế?

- Shinichi Kawahachi ạ! - Hai mắt cậu chàng lấp lánh.

Bao lâu rồi ta không làm từ thiện nhỉ?

Kể từ ngày hôm đó, ta thường xuyên phải né ra ngoài mỗi khi hai đứa nhóc chỏng nhau trong nhà bếp. Shatomi không phải hạng con gái ăn nói thô lỗ hay hành động vô văn hóa, bình thường con bé cũng nói chuyện vui tươi lắm thế nhưng ta không hiểu sao từ khi ta nhận cậu ấm kia vào thì con bé lúc nào cũng tỏ ra khó chịu gắt gỏng mặc dù ta đã giải thích là cậu ta không nhận lương nên nó chẳng ảnh hưởng gì tới tiền lương của con bé cả. Vậy là con bé đâm ra giận luôn cả ta, nó cứ suốt ngày chỉ trích ta là một kẻ hám lợi mà không biết nghĩ tới lương tâm nghề nghiệp.

Con bé quay ngoắt một trăm tám mươi độ so với mấy ngày đầu tiên chỉ vì ta “hành động nông nổi”.

- Cậu làm ơn thôi theo tôi được không? Làm vậy cậu có béo ra được tí nào không? Sao không về nhà mà thực hiện giấc mơ làm ca sĩ của cậu ấy!

- Tôi làm việc ở đây cơ mà!

- Đúng là phiền phức quá đi mất!

- Cậu không định cho thứ đó vào chậu nước sao? Nó sẽ đen đấy!

- Tôi không đợi cậu nhắc!

- Tôi học được cái đó từ mẹ đấy! Cậu học được nó từ mẹ hay từ chú Hattori vậy!?

- Đó không phải chuyện của cậu, nồi nước tràn cả ra rồi kia!

- Ồi! Xin lỗi!

*

17 GIỜ 56 PHÚT

Căn hộ số 2032, tầng 20 chung cư Kimo, khu B560, Tsugini.

- Sao cô ta lại gọi mình vào giờ này nhỉ? Hơn nữa muốn uống bia thì mắc mớ gì, mình là osin của cô ta chắc?! - Kawahachi vừa bước dọc hành lang với điện thoại kê kê trên tai.

Cậu đã gọi cho cô ta hơn hai mươi cuộc rồi nhưng vẫn không thấy cô ta bắt máy. Hai tiếng trước chính cô ta nằng nặc đòi cậu mua bia tối nhà, còn “tận tình” chỉ dẫn đường tới nhà mình với giọng thống khổ lắm vậy mà bây giờ lại chẳng chịu nghe máy. Cậu không thích chuyện này tí nào, cậu và cô ta chẳng quen biết tí gì, chỉ tại bán hợp đồng kia mà cậu mới phải cung phụng cho cô ta. Chắc hẳn là cô ta làm vậy vì muốn up thêm cái gì đó lên mạng xã hội chứng minh quan hệ nữa!

Tay phải thì nghe điện thoại, tai trái thì cầm mớ bia mà cô ta nhờ mua, cậu đã đứng đây suốt hai mươi phút rồi. Rõ ràng cậu vẫn nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong đó nhưng lại chẳng có ai bắt máy. Cậu nghĩ cô ta đi tắm nhưng chẳng lẽ cô ta lại cố tình để nó reo như vậy? Ngắm đi ngắm lại thì cậu cũng thấy có khả năng lắm chứ! Loại hồ ly như cô ta thì có gì mà không dám làm! Cô ta có tận chín cái mạng cơ mà!

Ban đầu khi biết cô ta là hồ ly cậu cũng không thấy bất ngờ lắm bởi vì cô ta xinh đẹp và thu hút hết như cậu em trai vậy! Cậu hay có duyên với những thứ không bình thường ngay từ nhỏ nên mẹ cậu vẫn thường hay cầu hết chỗ này đến chỗ kia. Rốt cuộc vẫn không ai làm gì được và cũng không ai biết tại sao vì nhà cậu chẳng có ai học pháp thuật hay liên quan gì tới kết giới sư. Vậy là mọi thứ chìm vào quên lãng vì rõ ràng chuyện đó cũng chẳng có hại gì!

Cũng như chuyện cậu có thể dùng nó để bắt cô ta chấm dứt bán hợp đồng này. Kawahachi chưa bao giờ làm việc gì mà không suy nghĩ cả, chỉ có mỗi

cô nàng hồ ly là vô tư tin rằng mình vẫn chính là người chiến thắng “bề trên” trong bản hợp đồng ấy. Trước khi chấp nhận nó, chàng ca sĩ đã tự về ra cho mình một kế hoạch để nó có thể kéo dài đủ lâu cho đến khi người ta quên đi scandal của cậu và Joudouki. Sau đó cậu sẽ thoát khỏi nó mà cô ta chẳng thể làm được gì. Cái kế hoạch đó chính là hậu quả của việc cái showbiz này đã lôi cậu vào vòng quay của thị phi, cậu không thể nào không làm gì được. Vốn dĩ cậu chỉ muốn bình lặng tận hưởng thú vui ca hát cho đến hết cuộc đời mình, cô ta tự chuốt họa vào thân cũng chỉ tại cô ta mà thôi!!

Kawahachi đã gọi tới cuộc thứ 30 nhưng cứ ngỡ là mình đã gọi tới cả ngàn cuộc rồi chứ không ít, và con số cứ tăng dần theo từng phút. Cậu sắp mất hết kiên nhẫn rồi! Cậu áp tai vào cửa hi vọng nhưng cũng nghĩ rằng mình chẳng thể nghe được gì bởi các chung cư hầu hết đều bố trí hệ thống cách âm giữa các căn hộ. Nhà cậu cũng thế và chúng hoạt động rất tốt. Nhưng thay vì nghe được âm thanh thì cậu lại thấy dưới chân mình dính cái gì đó nhon nhót. Thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra thành dòng từ dưới khe cửa và đang khô lại...

*

18 GIỜ 25 PHÚT

Khách sạn Hanru Palace.

Chiếc siêu xe thể thao đỗ lại trước cửa khách sạn bốn sao hạng nhất nhì trong thành phố thể hiện đẳng cấp của người lái nó giữa bao nhiêu là limo cùng đỗ lại lúc ấy. Chiếc mui trần còn phô diễn cả đẳng cấp của người đang ngồi bên trong, chàng ca sĩ đang lên và cô giám đốc trẻ dám nghĩ dám làm khoác lên người những bộ cánh sang trọng nhất không sợ cái rét buốt của gió tháng mười hai. Người bảo vệ bước tới nhận chìa khóa từ cậu ca sĩ khi cả hai cùng mở cửa xuống xe.

- Ôi! Tôi lạnh sắp chết rồi này! - Funo vừa than vãn vừa xoa xoa hai vai mình trong khi bước chân vào trong sảnh chính của khách sạn.

- Chúng ta phải chịu đựng một chút nếu muốn giữ hình tượng chứ!

- Chỉ có cậu mới nghĩ vậy! À không! Chỉ có cái công ty quái đàng của cậu mới nghĩ là nên nhét thứ kiến thức phản khoa học như vậy vào đầu mấy cậu! Hừ~

- Cô chuẩn bị tinh thần và thôi có mà xoa khắp người như bị phát bang nữa đi, chúng ta sắp tới khu vực có phóng viên rồi! - Dehiki bình tĩnh hơn cô nàng tương tượng mặc dù đây không phải lần đầu tiên họ cùng tới dự tiệc với nhau.

Do tính chất công việc nên gần như lúc nào cô cũng bám dính với cậu ta. Danh tiếng cậu ta mà nổi như cồn thì cũng ảnh hưởng không nhỏ tới việc làm ăn của cô. Mặc dù cậu ta nói không sai và họ đã tốn gần cả tiếng đồng hồ để trang điểm và nhồi người vào mấy bộ trang phục đắt tiền này nhưng mà cô lạnh tới tê cóng cả rồi và không nghĩ mình sẽ chịu nổi cho tới khi bước vào sảnh tiệc chứ đừng nói gì tới việc mà ở đó tiếp phóng viên:

- Cậu ở lại muốn chụp hình gì thì chụp! - Cô bực bội. - Tôi vào trước đây!

Vừa thấy đám phóng viên bầu vào thì cô đã lên trước, phần khó khăn nhất chính là làm sao để vượt qua cái hàng rào phóng viên láo nháo này...

Đang lúc cô không biết phải làm sao thì một bán tay đột ngột chụp lấy cổ tay cô rồi lôi cô đi như một con thoi rẽ giữa đám phóng viên. Họ quay lại quát tháo với cô, cái váy đuôi cá của cô trông chùng rồi sẽ tới bởi hết nhưng ít ra cô nghĩ mình sẽ nhanh chóng được sưởi ấm. Trong đầu cô giờ chỉ có nhiều đó!!

- Cô đúng là không biết nghĩ tới hình tượng gì hết! - Cậu chàng ca sĩ quát tháo khi cuối cùng họ cũng vào được sảnh tổ chức, khu vực không có phóng viên.

- Cậu bảo là sẽ ở lại chụp ảnh mà!?

Funo thấy cô gái mặc váy bút chì đứng ở chỗ tiếp tân cúi chào mình nhưng cô chẳng có thời gian chào lại bởi cô nghĩ rằng một tiếng trang điểm của mình đã đi tong rồi!

- Cô à! Nhà vệ sinh ở đâu thế ạ? - Cô nàng giám đốc quay sang hỏi cô gái vừa chào mình.

- Ở cuối hành lang ạ!

- Cậu vào trong trước đi! Tôi phải lo cho hình tượng của mình cái đã! - Nói xong cô dậm bỏ đi nhưng lại bị Dehiki kéo lại.

- Khoan đã!!

Vừa nói cậu chàng vừa cởi áo khoác vest của mình ra để choàng cho Funo.

- Cô bảo là lạnh còn gì!

Funo nhìn cậu ta như thể đang nhìn sinh vật lạ!! Ngay từ đầu cậu ta đã có ý ve vãn cô nhưng cô không bao giờ nghĩ mình sẽ bị thu hút bởi mấy người trong showbiz, chịu đựng một mình anh trai cô là quá đủ rồi. Thế nhưng không hiểu sao, tim cô lại đập mạnh thế này! Không chỉ bờ vai mà trái tim cô cũng được sưởi ấm...

Khoan đã, cô nàng cố chống cự khỏi cái suy nghĩ ngớ ngẩn ấy trước khi nó lại sinh ra thêm những suy nghĩ ngớ ngẩn khác nữa. Cô chui vào toilet với hi

vọng gột rửa hết chúng đi, nhưng cuối cùng hóa ra cô lại càng khiến cho chúng chắc chắn hơn.

Funo Kawahachi nhìn mình trong gương, đầu tóc xốc xế, mớ keo mà cô xịt lên chẳng có ý nghĩa gì trong trường hợp như thế này, son môi bị nhòe và cô nghi ngờ mình đã để lại trên áo ai đó một “kì niệm” khó quên bởi vì không có cách nào trị nổi một vết son đỏ như vậy. Hôm nay cô trang điểm đậm hơn bình thường để hợp với chiếc váy đuôi cá mang phong cách cổ điển. Trông cứ như là cô sẽ phải bắt đầu mọi thứ lại từ đầu vậy!

Nhưng vấn đề không phải là ở đó, cô cảm thấy mình không bình thường mới là điều tệ nhất. Còn tệ hơn cả tệ nữa ấy chứ, cô không thể nào có cái cảm giác đó...

- Cái gì cơ? Thật không đấy?! - Dòng suy nghĩ của cô bị đứt quãng bởi hai cô gái vừa mới bước vào trong toilet. Một trong hai cô là diễn viên, điều đó không quá lạ lắm gì với mấy buổi tiệc tối kiểu thế này.

- Cậu xem đi! - Cô diễn viên bước vào trong toilet nhưng vẫn chưa hết ngạc nhiên và nhét cái máy tính bảng đang cầm trên tay cho cô bạn đứng trước gương bên cạnh tôi.

Cô nàng vừa tranh thủ tô lại son môi vừa hồ hững đọc, nhưng sau đó thì không còn hồ hững như vậy được nữa:

- Thật chứ?! - Hai mắt cô nàng lồi hẳn ra, trông cô ta không khác nào một con cá thiếu nước – Cái gì thế này? - Cô ta kéo cái máy tính bảng loạn cả lên.

- A! - Cô diễn viên vừa “giải quyết” xong bước tới, Funo vẫn cứ bình tĩnh tô tô son của mình như không quan tâm gì tới chuyện của họ, cô còn chưa chải lại mascara... - Đúng là chuyện gì cứ xảy tới là sao chứ? Cả tháng nay hai người đó cứ thi nhau nhảy lên trang nhất kiểu này thì còn đất nào cho chúng ta làm ăn nữa chứ?!

- Phải đấy! - Cô bạn thờ dài chán ngán. - Mà có khi nào là quá báo không? Người trong giới vốn chẳng ưa gì cô ta mà, đi rồi thì chúng ta đỡ khổ!

- Phải! Giả vờ trong sáng ngày thơ ấu! Cô ta chắc nghĩ mình vớ được vàng, dù sao thì anh chàng ca sĩ kia cũng thuộc loại hiền lành lại giàu sù! Ước gì tớ cũng có một anh đề dõ đời!!

- Cậu thôi mơ mộng đi!

Funo vốn chẳng định quan tâm tới câu chuyện phiếm của mấy cô nàng này nhưng cô cứ cảm thấy như người mà hai người kia vừa nói đến có gì đó quen quen.

- Hai cô! - Cô nàng giám đốc gọi khi cô diễn viên và cô bạn vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, Funo bước theo mà bỏ lại đồng đồ trang điểm của mình trên bồn nước – Hai cô đang nói về ai thế?

- Gì thế? Chị là ai vậy? - Cô diễn viên có vẻ đề phòng.

- Không quan trọng! - Cô chuyển ánh mắt xuống cái máy tính bảng trong tay cô nàng còn lại. - Cái đó... cô vừa xem cái gì vậy?

- Hà?

Nhưng cô ta chưa kịp phản ứng gì đã bị Funo giật lấy cái máy tính bảng. Hai cô nàng nhảy dựng lên, cô mặc kệ chuyện đó mà tập trung vào bản tin vẫn chưa tắt.

Đó là một bản tin khẩn cấp về cái chết của Riyu Hatsune.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

- Miwa! Từ từ, chờ tớ! - Tôi gần như hụt hơi vì phải chạy theo cô bạn mình.

Thế nhưng tôi không hề vọng gì chuyện cô ấy có thể nghe được mình kêu gào thảm thiết thế nào giữa một rừng phóng viên như thế này. Tôi nhớ là mình đâu có phải người của showbiz mà đi đâu cũng toàn là chui vào giữa cái đám phóng viên cứ nháp nhô không ngừng này không biết! Cái viễn cảnh ngày tôi phải rời khỏi trường hôm Miwahi dính scandal làm tôi cứ tưởng nó ghê gớm lắm rồi nhưng thật không ngờ là chẳng bằng một góc của ngày hôm nay. Chẳng mấy chốc mà tôi không còn nhìn thấy cô bạn cùng nhà mình đâu nữa!

Nếu như tôi lại phải vào viện truyền nước biển lần nữa thì phải làm sao đây!? Tôi vẫn còn thấy choáng váng đây này!

- Cậu có bị ngốc không vậy? - Từ phía sau, chẳng biết từ lúc nào mà cậu “cựu cận vệ” đã kẹp chặt lấy hông tôi.

Nhưng cậu ta đang dám đụng vào đầu vậy chứ?!

- Ngốc cái đầu cậu! Tôi thì là sẽ chặt đầu cậu ngay khi có thể đấy! - Tôi tức giận đùng đùng nhưng cậu ta nhất quyết không thả tôi ra.

- Cậu muốn bị đám người này nghiền nát hay sao? - Cậu ta léo nhéo, tôi nghe chữ được chữ mất giữa mấy tay phóng viên ồn ào.

- Còn đỡ hơn là bị sàm sỡ công khai! Đây là đồn cảnh sát đấy! Tôi sẽ bảo họ còng đầu cậu!

- Họ... - Cậu ta là chuyên gia “nói nhỏ em nghe” mà được nước ghé sát vào tai tôi. - ...cậu nghĩ họ dám đụng tới NAI sao? Cậu cũng không thể nói được chuyện cậu là công chúa đúng không?!

Cậu ta... làm tôi tức điên mất!

Nhưng không! Tôi tới đây đâu phải để mà tức giận không đầu chứ!? Tôi tới đây vì Miwa nhận được một cú điện thoại khẩn cấp cơ mà! Mặc cho việc tôi đã khấn khoản cầu xin cô bạn ở nhà nhưng Miwa vẫn cứ cứng đầu muốn được tới đây. Chuyện đó chỉ để làm rối đội hình thôi nhưng cô ấy nhất quyết bảo rằng mình phải ở bên anh Kawahachi trong lúc cấp bách thế này.

Cô ấy nghĩ vậy cũng không phải là sai, có điều, nó đang mạo hiểm cả tính mạng của tôi đây này!

- Chúng ta phải vào trong thôi! - Tên Miêu tinh cự nự. - Tôi sắp hết chống chịu nổi với bọn này rồi!

- Cậu nói thì hay lắm, cậu bỏ tôi ra để tôi tự đi! - Tôi gần như phải hét lên.

- Không không! Cậu suýt tí thì bị đè bẹp dí còn gì, công việc của tớ là bảo vệ cậu mà!

Nói vừa xong, một tay cậu ta đang ở bên hông tôi bỗng tung trượt xuống tới tận cẳng chân khiến da gà da vịt gì trên người tôi đều nổi hết lên cả. Chẳng mấy chốc mà cậu ta bẻ hông tôi lên hết như bẻ một công chúa (à! Mà bẻ công chúa thật!). Ngắm lại không hiểu làm sao mà cậu ta có thể làm như thế giữa cái nơi chật động lớn nhốn thế này, hậu quả là không ít người bị tôi phang guốc vô đầu trong khi cậu Miêu tinh cố tiến sâu hơn vào trong đồn cảnh sát.

Rút cuộc chúng tôi cũng ở-đâu-đó mà không có phóng viên!!

- Bỏ xuống! - Tôi hạ giọng khi nhận ra có nhiều người trong đồn bắt đầu nhìn chúng tôi như thể chúng tôi đang quay phim tình cảm vậy. Nhưng xin lỗi, không có chút tình cảm nào đâu nhé!

- À! - Cậu ta như giật mình thả tôi xuống. - Không phải tôi thích thế đâu nhé!

- Cậu đang lợi dụng thì có! Không bao giờ tôi muốn gặp lại cậu đâu, phẫn đi dùm!

- Tớ cứu cậu đấy, trả ơn thế à?

- Cái cần phải trả cho cậu thì mẹ tôi đã trả rồi, vậy nên hết nhiệm vụ thì làm ơn tránh xa tôi ra đi! - Tôi vẫn chưa hết ớn lạnh sau khi bị sàm sỡ một cách công khai như vậy, kể từ bây giờ khoảng cách mười mét phải nhất định được kéo dài ra nữa.

- Này này! - Giọng Miwahi bất ngờ chen vào cuộc cãi vã. - Đây là đồn cảnh sát đấy nhé! Hai người làm ơn thôi đừng nghĩ đây là phòng riêng của hai người đi!

Lại được thêm cả Miwahi...

- CẬU MỚI LÀ NGƯỜI THÔI NÓI NHẢM ĐẤY! - Cả hai chúng tôi cùng đồng thanh.

- Mặc kệ cậu ta đi! - Tôi lấy hơi lại bình thường. - Tớ tới đây có phải để gây gỗ đâu!!

- Thế thì đừng có khiến người khác chú ý nữa! - Cô bạn nghiêm giọng.

- Nhưng tình hình anh Kawahachi sao rồi? Cậu gặp anh ấy chưa?

- Chưa! Anh ấy đang trong phòng hồi cung, anh ấy hình như là người duy nhất ở hiện trường lúc đó, cũng chính anh ấy phát hiện ra máu từ ngoài hành lang căn hộ của chị ta. Khi này tớ nghe chị Yuu nói vậy!

- Cô ta... bị giết sao?! - Tay Miêu tinh chính là người đầu tiên nhận ra chuyện này nghiêm trọng hơn bình thường.

- Không biết nữa! - Miwa ảo não. - Vẫn chưa có thêm thông tin gì vì người ta đang tiến hành khám nghiệm tử thi!

- Nếu thật sự là án mạng... tớ không nghĩ anh Kawahachi sẽ được phóng thích một cách dễ dàng đâu! - Tôi mơ hồ đoán.

- Cũng có thể là như vậy!

- Chuyện chúng ta có thể làm bây giờ chỉ là chờ đợi thôi!

*

- Chuyện này thật sự quá nghiêm trọng đấy! - Cô bán bánh gạo ngồi trên giường bệnh cũng nhận xét khi xem bản tin thời sự buổi tối.

Cuối cùng chúng tôi không còn cách nào khác ngoài việc rời khỏi đó và đợi cảnh sát làm rõ mọi chuyện. Có về nhà cũng chẳng để làm gì nên chúng tôi dành tới bệnh viện với cô Chitanda, vụ việc này gần như đang làm rung động cả giới shiwbiz và ngoài showbiz. Giờ thì “chàng trai không bao giờ dính vào scandal” đã được đưa lên một bản tin trên kênh thời sự quốc gia và đó là điều mà chưa một nghệ sĩ “thường xuyên đâm đầu vào scandal” nào làm được. Anh Kawahachi chắc chắn phải đi giải hạn sớm thôi! Tôi có cần liên lạc với cô hiệu trưởng Yaku giúp cho anh ấy không nhỉ?

- Cô cũng biết anh ấy nhất định không làm chuyện đó đúng không? Cho dù anh ấy có ghét chị ta thế nào đi nữa! - Miwahi âm ỉ tới muốn khóc khi dường như người ta đang cố đổ hết mọi tội lỗi lên đầu thần tượng của cô.

- Chúng ta thậm chí còn không thể nghi ngờ anh ấy! - Tôi quả quyết. - Người ta đang kiểm cái gì đó để viết trước khi thông tin chính thức được công khai thôi!

- Thăng nhóc làm sao để vương vào chuyện này vậy! - Cô Chitanda hỏi.

- Là do đang cố cứu vớt cuộc đời cô gái này đây ạ! - Tôi vừa nói vừa xoa đầu Miwahi đang khóc bù lu bù loa lên, mấy cô nàng fangirl này đúng là quá ư phiền phức. - Anh ấy muốn bảo vệ cô ấy khỏi mấy tin đồn hẹn hò với vẫn nên mới tạo scandal với cô kia hòng làm dịu đi vụ của cô ấy. Và thế là hai người kia dính với nhau rồi gây nên có sự! Đầu cũng là do anh ta tự chuốc lấy!

- Cậu nói gì thế!? - Miwa tự nhiên dựng đầu dậy. - Anh ấy có biết mấy chuyện khủng khiếp như thế này sẽ diễn ra đâu chứ?

- Được rồi! Được rồi mà! - Tôi cố gắng trấn tĩnh cô nàng.

- Chắc là cháu cũng quan trọng với cậu ta lắm nhỉ?

- Sao ạ?

- Không! Chỉ là linh cảm của một người mẹ thôi! - Cô bán bánh gạo cười xòa rồi lại tập trung vào chương trình thời sự đang tiếp tục phát những tin tức khác.

Trong lúc Miwahi gọt táo cho bữa sáng miệng và cô Chitanda xem tivi, tôi chẳng biết làm gì nên ra ngoài hứng chút gió trời. Bầu trời bên ngoài mờ mịt hết như tương lai phía trước của anh Kawahachi vậy, gió trời cũng vì thế mà không khác nào những mũi kim vô hình cắm sâu vào cổ họng khi hít vào. Thật hiếm thấy một đêm nào mà trời lại sáng sủa như thế này, gần nửa tháng qua cả thành phố Tsugini về đêm không khác nào bị Nữ hoàng băng giá trút giận lên cả. Tôi đứng từng nghĩ là mình thích tuyết tuyệt nhưng mà cứ thế này chắc là tôi sẽ sớm chán mất thôi!

Sau khi rời khỏi Hoàng cung tôi mới biết rằng những ngày trời tuyết mà tôi cho là rất đẹp trước kia lại là những thứ vô cùng khủng khiếp đối với những người thường xuyên phải hứng chịu nó trong mùa đông khắc nghiệt như thế này. Cái cách kẻ khắc nghiệt của chú Hattori về chuyện chị Shatomi - bạn gái cũ của chàng ca sĩ Kawahachi - không khác nào đang trách móc tôi rằng những người sống trong sung túc tốt hơn đừng có nên đánh giá tất cả mọi thứ chỉ dựa vào sự lãng mạn mà người ta vẫn thường gán cho nó. Thế giới này vốn dĩ không tốt đẹp như thế! Tôi phải chăng đã bắt đầu tin vào điều đó? Rằng những điều tôi nhìn thấy chính là cái vỏ bọc đẹp đẽ bên ngoài và chính tôi cũng muốn tạo ra cái vỏ bọc ấy cho mình?

Tôi đang sống giữa những con người mà họ đều có những vấn đề riêng của mình, họ gần như quên mất thế giới riêng của bản thân để hòa vào thế giới xung quanh. Vậy mà không hiểu từ khi nào tôi cũng bị cuốn vào vòng xoay của họ. Tôi quên mất bản thân mình cũng có những vấn đề cần phải giải quyết.

Nhưng bây giờ tôi muốn quên đi tất cả! Tôi không đủ can đảm để nghĩ tới vấn đề của chính mình.

Tôi biết những gì tay Miêu tinh đó nói là thật nhưng tôi giả vờ không quan tâm tới nó. Tôi chỉ đang hi vọng mình cũng có được một chút hi vọng nhỏ nhoi nào đó giống như cô Chitanda, bệnh của cô ấy không phải là bệnh nan y mà chỉ là phát hiện quá muộn mà thôi, còn tôi, ngay cả ung thư cũng không đủ để so sánh cùng. Tôi không muốn thừa nhận rằng mình đang tự trấn an bản thân và trốn tránh sự thật.

- Sao tôi lại phải làm việc này nhỉ?! - Cậu ta trông lúc nào cũng đáng ghét mỗi khi xuất hiện. Tay “cứu cận vệ” nhún tởm giấy gì đó vào trong tay tôi.

Là địa chỉ nơi ở mới của chàng ca sĩ Dehiki Hatsune.

- Không phải cậu mới là người tò mò nhất sao? - Tôi liếc nhìn cậu ta đang hít vào phổi luồng không khí khô rất rồi tự thưởng luôn cho mình một tràn ho sù sụ.

- Này! - Cậu ta cố gắng nén cơn ho lại để nói chuyện. - Vậy thì cậu cần cái đó để làm gì? Chỉ cần giao cho cảnh sát rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó thôi mà!

- Cậu đang giả vờ không biết gì đúng không?! Cậu nghĩ mình có thể tiếp tục sống vậy sao? Tôi không thể đứng nhìn Miwa sống không ra sống như vậy được! - Tôi vừa nói vừa cất tờ giấy vào túi áo.

- Cậu muốn giúp tên hồ ly thì có! Mấy tên hồ ly thì có gì tốt chứ?

- Tôi thấy mấy tên Miêu tinh càng không có gì tốt đẹp hơn, ít nhất Hatsune cũng là một nhân vật nổi tiếng!

Cậu ta nhìn tôi im lặng. Mỗi khi tôi nhắc tới hai chữ Miêu tinh là cậu ta đều như vậy, cứ như thể dòng họ nhà cậu ta chính là kẻ thù truyền kiếp của mình không bằng vậy. Tôi chưa thấy có ai phản kháng với dòng tộc của mình như vậy, ngay cả lần đầu tiên tôi gặp chàng ca sĩ Dehiki kia, anh ta cũng khá cởi mở với thân phận của mình với điều kiện là miễn sao tôi không nói với người khác. So với như vậy thì biểu hiện của cậu ta lạ thường thật!

- Quan trọng hơn... - Tôi lên tiếng xóa tan bầu không khí tĩnh mịch đang bao trùm lên cả hai. - ...bởi vì cậu ta biết hung thủ đã giết chị mình là ai. Vậy nên tôi không thích nhắm mắt làm ngơ!

- Nhắm mắt làm ngơ gì chứ! Tự cậu muốn mình dính vào rắc rối thôi! Thú thật là tôi nghĩ ai cũng muốn cô ta thành ra như vậy! Nhất là cậu thần tượng của Joudouki ấy!

- Vậy cậu có muốn nhắm mắt làm ngơ nhìn anh ấy khổ sở vì lúc nào cũng sợ sẽ chết như chị mình không? Bản án tử đã dang tới đầu rồi kìa! - Tôi phang vào lưng cậu ta cho mấy nơ ron thần kinh ầm lên mà chạy bình thường, Miêu tinh vốn có phải là loài máu lạnh đâu! - Tôi không mượn cậu cũng tham gia vụ này vì vốn dĩ cậu chẳng liên quan gì tới tôi cả!

- Cậu... - Đột ngột cậu ta thờ dài. - Đúng là hết thuốc chữa! Cậu tưởng là cứu người khác thì có thể khiến mình bớt đáng thương hơn sao?

- Cậu làm nhắm gì vậy?

- Cái đó, cậu phải biết rõ hơn chứ?!

Cậu ta nói xong rồi bỏ đi. Phải nói là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta chịu bỏ đi dễ dàng như vậy!

Giữa cái lạnh giá rét của mùa đông, tôi chỉ còn lại một mình.

Đúng hơn, tôi muốn giúp vì anh chàng ca sĩ kia gần như đã cầu xin tôi. Khi còn ở đồn cảnh sát, anh ấy vào sau chúng tôi một chút cùng với cả chị Funo - giám đốc của chuỗi cửa hàng Dandelion. Nói trắng ra là anh ấy không muốn "xử" hung thủ, chỉ là muốn cô ta dừng tay lại để anh ấy không còn phải sống trong pháp phòng lo sợ thôi. Con bé đó thật sự có thể tìm ra anh một lần nữa, giống như cách nó đã làm với chị anh vậy...

*

Thật ra thì tôi nghĩ rằng câu chuyện của con bé đó quá đau lòng nên cô nàng hồ ly đó cũng chẳng phải là chết oan ức gì (vậy nên em trai chị ta chỉ muốn được hoàn lương chứ đâu có muốn trả thù cô ta). Hóa ra mười năm trước đây cả gia đình cô bé đã bị tàn sát trong cuộc "ăn chơi" thị uy của hai chị em nhà Hatsune tiêu diệt cả một ngôi làng nằm cách Bò Công Anh Xuân phải mấy vạn dặm chứ không ít ỏi gì. Mãi tới tận sau này, cả hai người họ mới biết là mình đã để sót một đứa trẻ khi ấy mới 7 tuổi. Không ngờ bây giờ con bé ấy thực sự tìm được họ và đòi trả thù, thậm chí còn lên cả tivi để công khai chuyện ấy.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy, tôi đã không thích cô ta rồi. Chính là cái cô nàng trên bản tin mà tôi xem khi đang nói chuyện với Erika mấy hôm trước.

Mà tôi cũng chẳng nghĩ tới chuyện ông trời lại còn muốn chúng tôi học cùng một lớp như thế này...

- Chào mọi người! Tớ là Kimiko Yakatsugi! Mong mọi người giúp đỡ!

*

- Chuyện đó là thật á? - Miwa lồng lộn lên chỉ vì câu chuyện ấy. - Cậu hãy nói với tớ là cậu nói đùa đi!

- Ừm, tớ nghĩ đó là sự thật đấy! Mặt anh Hatsune nghiêm trọng lắm mà và lại nghe nó không giống chuyện mà người ta sẽ đem ra đùa giỡn được đâu! - Tôi vừa nói vừa khuấy thứ súp có màu xanh lơ là lạ trong bát của mình, dạo này căn tin cứ thay đổi menu xoành xoạch nên tôi cũng chẳng biết mấy món này có bị sao không nữa.

- Sao lại thành ra như vậy chứ?!

- Tớ cũng không biết nhưng mà tớ nghĩ anh ấy thực sự đang bấn loạn lắm rồi nên mới không kèm được mà kể ra câu chuyện ấy. Bởi vì tớ nói sẽ nghĩ cách giúp anh ấy!!

- Cậu giúp thật sao? - Miwa nhìn tôi với ánh mắt sáng rỡ, tôi quá hiểu rõ trong đầu cô bạn cùng nhà của mình nghĩ gì.

- Tớ không cho cậu theo đâu! Đừng năn nỉ vô ích! - Tôi nghiêm giọng rồi bắt đầu ăn món chính mà nãy giờ bỏ bê.

- Cậu muốn đi riêng với cái tên bám đuôi ấy chứ gì?

Tôi nuốt sặc cái món súp chết tiệt kia. Cũng may là chúng tôi ngồi riêng và mọi người có vẻ như không hề chú ý tới hai cô gái đang bị tẩy chay ngồi ở cái bàn trong góc phòng này. Sau scandal hẹn hò kia có vẻ như mọi chuyện còn không tiến triển tốt đẹp hơn mà thậm chí còn tệ hơn cả ngày hôm qua. Anh

Kawahchi bị gọi là kẻ giết người mặc cho bây giờ mọi chuyện chẳng có vẻ gì là như vậy cả, tôi chỉ là đang tìm cách để khiến cô ấy vui vẻ hơn nhưng cô ấy lại đang khiến cho tôi ngày càng khó xử hơn.

- Cậu mới phát ngôn cái gì thế? - Tôi sắp phun hết mấy thứ trong miệng mình ra tới nơi rồi, đúng là nếu tôi phải quay về Hoàng cung thì tôi sẽ phải học lại từ đầu tất cả các phép tắc lễ nghi mất.

- Cậu không cảm thấy một người đứng ngoài cuộc như tớ rất khó chịu hay sao? - Miwahi vừa nói vừa cắn vào trái táo duy nhất trên phần ăn của mình, cậu ấy nói đó là chế độ ăn của ca sĩ nhưng tôi thấy nó phản khoa học thì đúng hơn. - Trong khi tớ nói tất cả mọi chuyện cho cậu nghe thì cậu hoàn toàn giấu nhem chuyện của mình đi! Ngay cả việc kì lạ nhất mà tớ từng thấy chính là cái tay hotboy đó mặc dù đã nghỉ học nhưng cứ suốt ngày bám riết lấy cậu, thậm chí cậu cũng không hề thấy thối nặc sao? Cậu ta bám đuôi cậu mà cậu lại cứ bình thản như chẳng có gì mà thậm chí hai người còn thân mật bất thường nữa... - Miwa nói như thể đang kết tội tôi vậy. - Cậu lại không hề tỏ ra thích cậu ta nhưng không có ý kiến gì mỗi khi cậu ta xuất hiện một cách bất ngờ như trong phim ấy! Nhiều khi tớ cũng không biết là cậu ta từ chỗ nào chui ra nữa...

Miwahi trút hết những bức xúc của mình ra chỉ trong một hơi. Có vẻ như việc luyện thanh của cậu ấy cũng mang lại hiệu quả bất ngờ... mà không, bây giờ chẳng phải lúc để nghĩ về chuyện luyện thanh. Tôi chẳng biết phải giải thích làm sao với cô nàng về chuyện đó nữa. Rõ ràng nếu nhìn từ phía tôi, mặc dù chuyện cậu ta cứ lẻo đẻo đi theo là chuyện khiến tôi thấy khó chịu nhưng nó cũng không đến nỗi vì ít ra những lúc tôi không biết làm thế nào để cân bằng giữa thể giới khác biệt của mình với mọi người xung quanh thì tôi cũng có một người nào đó biết về thân phận của tôi để mà dựa vào. Tôi nghĩ mình đã sụp đổ thật sự nếu như cậu ta không ở đó, khi tôi vật lộn với tâm trí mình về chuyện có gì đó đang ở trong người mình, khi tôi gần như tuyệt vọng trước những gì trước mắt. Tôi không đủ can đảm để nói với Erika chuyện đó nhưng cậu ta khiến tôi không giữ được nó trong lòng, cũng vì vậy mà tôi thấy tốt hơn (cho dù tôi trước sau gì cũng thấy cảm kích cậu ta ít hơn là thấy cậu ta phiền phức).

Thế nhưng nếu nhìn từ phía Miwa và người ngoài vào thì không khác nào cậu ta đang bám đuôi tôi còn tôi thì đang lợi dụng tình cảm của cậu ta (tôi chắc là Miwa đang nghĩ như thế khi nói vậy!)

- Cậu... nói hotboy gì chứ?! Cậu ta làm sao mà được gọi như vậy! - Tôi cố lảng tránh chủ đề.

- Yuki Takahashi CHÍNH XÁC là hotboy đấy! Nếu như cậu ta còn tiếp tục tới trường, chắc hẳn là cậu ta cũng không khác gì bạn trai của cậu đâu!

- Bạn trai? - Tôi hỏi lại như thể đó là một khái niệm quá xa vời với thực tế.

Đó cũng chính là lúc tôi nhận ra sự vắng mặt bất thường của cậu ta, trong lúc tôi đang vật lộn với chính mình, tôi đã không để ý tới sự vắng mặt kì lạ đó...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Kei Hajime nói với tôi rằng hẳn nhận lời cậu lạc bộ bóng rổ tham gia một trận đấu giao hữu với các trường lân cận vì họ thiếu người nên tạm thời một thời gian cậu ta không thể đi chơi cùng tôi được. Đối với tôi thì cậu ta có đi chơi cùng tôi hay không thì cũng như vậy thôi nhưng việc cậu ta “chơi với đội bóng rổ” đến gần như lặn mất tăm thì đúng là chuyện bất bình thường (dạo này tôi thường xuyên gặp những chuyện bất bình thường ghê vậy). Thậm chí cậu ta cũng chẳng ăn trưa ở căn tin, và, quan trọng hơn cả thầy...

Tôi không tìm thấy cậu ta ở sân bóng rổ hay bất cứ câu lạc bộ nào trong trường.

Cứ như cậu ta trốn tôi vậy! Tất cả bắt đầu từ sau khi cậu ta tỏ tình thất bại với cô nàng lớp trưởng lớp 2 - 5. Cứ cho là cậu ta sợ tôi quở trách đi nhưng mà cậu ta không phải là đàn ông hay sao? Cậu ta nghĩ chỉ cần trốn chui trốn nhủi ở chỗ quái nào đó là xong sao? Cho dù tôi không thích gì cậu ta nhưng tôi không thể phủ nhận trong thời gian này tôi cần cậu ta ở bên cạnh tôi và Miwa hơn bất cứ lúc nào hết. Nói là tôi lợi dụng cậu ta cũng được nhưng trong lúc Miwa bị tẩy chay như thế này thì dù sao có cậu ta ngồi cùng bàn vẫn khiến người khác ít bàn tán hơn mà tôi thì không muốn thấy Miwa phải thấy khó khăn thêm một phút nào nữa trong cái trường này. Cũng tới lúc cậu ta giúp tôi thay vì cứ mong tôi giúp cậu ta rồi! Vậy mà cậu ta ở cái xó xỉnh nào không biết...

- Hina này!

- Sao?

- Cậu có thể thôi làm cái bộ mặt đó không? Tớ e là đến Diêm Vương cũng phát khiếp chứ đừng nói gì mọi người!

Miwahi dường như đã nhắc tôi về việc tôi đang làm cái bộ mặt hầm hờ ngay khi đi giữa hành lang khiến ai đi qua cũng thấy e dè như thể tôi sắp chém ai đó từng có ý muốn tẩy chay cô bạn cùng nhà mình vậy. Mà tôi cũng muốn thế lắm đấy!

- Kei ở trong lớp ấy! - Norika làm bộ mặt phớt lờ khi tôi đã đứng trước lớp của cô ta, cô nàng đã ra về nhưng lại quay đầu lại khi nhìn thấy tôi. - Nhưng

cậu làm ơn đừng có biến chỗ này thành thiên đường tình yêu của hai người là được!

Thực ra tôi chẳng biết cô nàng lớp trưởng cay cú chuyện gì khi chính cô ta mới là người gây ra cái có sự này.

- Tớ tới công ty trước đây! - Miwa nói với tôi trước khi bước đi. - Hai cậu nói chuyện đi!

- Kei! - Tôi vừa bước tới chỗ cậu ta đang ngồi và chăm chú ghi ghi chép chép gì đó. - Cậu làm gì mà mắt tích vậy hả?

Cậu ta quay sang nhìn tôi với gương mặt cứng đờ bởi thiếu ngủ.

Không khác nào gấu trúc!

- Chào cậu! - Nghe giọng cậu ta, tôi không dò ra được chút khát vọng sống nào.

- Cậu... như thế này là như nào hả? Tự nhiên cậu biến mất ngay khi có chuyện, cậu nghĩ cậu đáng làm đàn ông chắc?! Sao cậu chỉ biết nghĩ cho mình thôi vậy hả?

- Cái đó... không phải như cậu nghĩ đâu! - Cậu ta quay lại với công việc ghi chép của mình như một cái máy – Có một số chuyện...

- Chuyện? Tôi nghĩ cậu thất tình nên mới quên luôn cả việc trả ơn chứ? Hay tôi không làm được gì cho cậu nên cậu nghĩ mình không cần trả ơn?

- Hina! Mọi chuyện không phải như vậy?! - Cậu ta nói nhưng vẫn dán mắt vào cái thứ mà mình đang ghi như thể đó là một nghĩa vụ. - Tớ cũng có những việc riêng của mình mà!

- Việc riêng á? - Cậu ta đang làm tôi tức điên lên.

Không biết có phải là do lúc nào từ trước tới giờ khi bên cạnh tôi cậu ta cũng luôn vui vẻ hay không nhưng khi nhìn thấy một cậu “Hoàng tử” ỉu xiu thế này tôi có cảm giác như cậu ta đang lảng tránh tôi hay là đang cố biến tôi thành kẻ theo đuôi vậy. Nói chung là giả thiết nào tôi cũng không chấp nhận!

Rồi tôi nhìn thấy một dòng chữ được in nghiêng trên phần đầu trang giấy của cái cuốn mà cậu ta cứ cố gắng viết cho đầy hết nó: *HK Hajime Ent.*

- Cái đó là gì thế? - Tôi buột miệng.

- Công việc thôi! Tớ nghĩ mình cũng phải bắt đầu làm gì đó thay vì cứ mãi là một Hoàng tử không có chuyện gì làm ngoài việc phô trương vẻ đẹp ra để cố gắng nổi tiếng trong cái ngôi trường nhỏ bé này!

Nói thì nói thế nhưng rõ ràng cậu ta đang phô trương còn gì nữa...

- Cậu... làm gì ở HK Hajime Ent thế?

- Công việc thời vụ thôi! Ghi chép sổ sách ấy mà! - Giọng cậu ta nghe thật sự nghiêm túc.

- Nhưng tôi không nghĩ cậu có thể mang sổ sách của công ty người khác ra ngoài như thế này! Cậu đang kiểm soát đấy hả?

- Cái gì mà không thể chứ? Tớ chưa nói cậu nghe chuyện tớ là cháu trai của chủ tịch sao?!

- Cháu trai chủ tịch? - Tôi nghe như sét đánh ngang tai.

Kei Hajime là cháu trai của chủ tịch HK Hajime?

Nhưng nghe không phải là không có lí, họ cậu ta ngay trên tên của công ty...

- Cậu đang đùa đấy hả?!

Chàng “Hoàng tử” đột ngột buông bút xuống rồi đứng dậy nhìn thẳng vào mắt tôi. Kì thực thì với chiều cao của cậu ta, việc tôi nhìn được thẳng vào mắt cậu ta là một chuyện thần kì (sao mà tôi thấy ghét cái gen của mẹ quá!) nên mọi chuyện chỉ có thể diễn ra theo chiều ngược lại. Có điều ánh mắt cậu ta không phải là ánh mắt bông đùa của một chàng trai mới lớn làm mọi điều theo những gì con tim mách bảo mà tôi từng biết. Ánh mắt ấy hoàn toàn khiến tôi như bất động, nó đang bao trùm lấy tôi, cái gì đó rất kì lạ ở cậu ta mà tôi không nhận ra được. Điều duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới chính là có chuyện gì đó đã xảy ra trong những ngày cậu ta gần như bốc hơi kia.

- Cậu biết điều đó rồi thì cậu có cảm thấy có gì đó thay đổi không? - Cậu ta lên tiếng.

- Gì... gì vậy? Cái gì thay đổi chứ? - Tôi cố phủ nhận cái điều mà mình vừa bị cậu ta đoán trúng, nhưng không phải là sau khi nghe cậu ta nói chuyện đó mà là ngay từ khi bước vào căn phòng này, chỉ có hai chúng tôi, sau khi tan học.

- Hóa ra là vậy à?

- Hóa ra gì chứ?

- Cậu hóa ra chẳng có quan tâm gì tới những thứ xung quanh mình cả! Cơ bản chỉ là cậu đang làm những điều mà cậu nghĩ người khác có thể sẽ chú ý để quên sự ích kỉ của mình đi thôi!

Tôi không biết là mình có nên vắt não ra để nghĩ xem cậu ta đang nói gì hay không? Thực ra từ khi biết cậu ta, chưa khi nào tôi nghe cậu ta nói điều gì mang hàm ý cá. Bởi vậy tôi đang tự hỏi đây liệu có phải một trò đùa gì không?

Có điều, chưa tròn một giây sau tôi đã biết đó không phải là một lời nói đùa.

Cậu ta đang nói chuyện với tôi. NGHIÊM TÚC.

- Tôi ích kỉ vì không giúp cậu sao? Bởi vì cái kế hoạch hoàn hảo của cậu kết thúc mà không có kết quả gì sao?

Cậu ta nhìn tôi im lặng.

- Tôi chẳng thấy lợi ích gì cho mình từ việc giúp cậu cả. Tới khi tôi muốn tìm cậu để mong cậu trả chút ơn cậu cũng trốn ở cái chỗ quái nào đó! Tôi chẳng cần gì ở cậu cả vậy nên cậu có quyền gì để nói tôi như vậy?! - Tôi biết mình tới đây không phải để gây nhau với cậu ta nhưng cậu ta làm tôi nổi xung thiên lên rồi. - Dù sao thì tuần này cũng là tuần cuối cùng trong giao ước của chúng ta rồi! Mặc dù vẫn còn mấy ngày nữa nhưng có vẻ như có thêm mấy ngày thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, vậy thì kết thúc ở đây luôn đi để tôi không phải nghe một người luôn làm phiền tôi bảo rằng tôi ích kỉ nữa!

Tôi chưa bao giờ nóng giận như vậy, cũng như chưa bao giờ mất tự chủ như vậy. Tôi được nuôi dạy trong một môi trường mà tình cảm của con người là một thứ nhất định không được phép tồn tại thể nhưng cậu ta đã phá vỡ tất cả những giới hạn của tôi. Những giới hạn mà tôi đã giữ để không phát điên lên với một người chưa bao giờ xem tôi ra gì ngoài một công cụ để lợi dụng. Phải! Tôi ích kỉ như vậy đây!

- Đó không phải ý của tớ! - Không biết từ lúc nào cậu ta đã nắm lấy cổ tay tôi như không muốn tôi rời khỏi đây.

- Không phải ư?

- Xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu, nhưng, cậu cũng đã khiến tớ cảm thấy hết như vậy đây!

Tôi kì thực chẳng hiểu cậu ta đang nói cái quái gì. Mà bây giờ tôi cũng không muốn hiểu nữa.

- Thời hạn... - Cậu ta vẫn ngoan cố không buông tôi ra. - ... tớ biết chứ! Nhưng có lẽ nên đợi thêm vài ngày nữa, tới khi mà tớ có câu trả lời xác đáng hơn...

- Đó là chuyện của vài ngày nữa, còn bây giờ thì buông tay cô ấy ra!

Giọng nói bất chợt vang lên trong căn phòng vốn chỉ có hai người khiến cả tôi và cậu chàng “Hoàng tử” đều giật mình.

Mà từ lúc nào cổ tay bên kia của tôi cũng đã bị giữ lấy.

- Takahashi? - Tôi nhìn tay Miêu tình đang đứng đó với ánh mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đang nắm lấy tay còn lại của tôi.

- Cậu chẳng liên quan gì tới chuyện này cả! - Kei cũng chẳng vừa gì.

- Có thể như vậy nhưng cách đây ba mươi giây thì mọi chuyện đã khác rồi! - Tên cận vệ nói nghe như cậu ta biết tất cả (và tôi chắc chắn cậu ta đã nghe tất cả. Cậu ta theo dõi tôi!) - Cậu không nghe cô ấy nói là mối quan hệ của hai người đã kết thúc rồi sao?

- Hina? Cậu nói với cậu ta chuyện của chúng ta? - Kei chuyển ánh mắt sang tôi, nhưng tôi thật ghét cái cuộc nói chuyện nghiêm túc này rồi!

- Cậu chẳng qua chỉ là một kẻ tự cao tự đại thôi! - Chỉ trong một động tác, tên Miêu tình đã gạt tôi ra khỏi tay của cậu “Hoàng tử”. Nhanh như chớp. - Và cô ấy nói không muốn liên hệ gì với cậu nữa!

- Chính cậu mới là kẻ không có liên quan gì tới cô ấy đây!

Hồn vía tôi gần như lên mây khi Kei bước tới nắm lấy cổ áo của tay “cựu cận vệ” thế nhưng cậu ta vẫn không chịu buông tay tôi ra. Khi ánh mắt họ gặp nhau, tôi biết là chuyện này rồi sẽ chẳng có kết cuộc tốt đẹp gì.

- Hai cậu ngừng lại cho tôi! - Tôi gần như hét lên mới khiến hai cái đầu đang đầy máu nóng kia chú ý tới mình.

Rốt cuộc hai cậu ta cũng quay sang nhìn tôi, ánh mắt thù địch của họ vẫn chưa hề biến mất. Tôi mất một lúc để thờ trở lại bình thường và phân tích tình hình. Kết quả phân tích có vẻ không khá hơn là mấy vì đầu tôi bây giờ còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa là...

- Tôi chẳng biết là hai người có thù oán gì với nhau nhưng làm ơn đừng biến tôi thành người đứng giữa cả hai! Chuyện này kết thúc ở đây! - Tôi nói rồi bước ra khỏi phòng không chút do dự.

- Này, khoan... - Trong khi chàng “Hoàng tử” đã an phận thì cái tên còn lại vẫn dai như đĩa đu đủ theo tôi. - Cậu nói như vậy mà nghe được à?

- Cậu mới là người nói nghe không được đấy! Chuyện này vốn chẳng có dính dáng gì tới cậu cả!

- Nhưng tên đó đối xử như vậy với cậu, hẳn không xứng đáng được tha thứ dễ dàng như vậy!

- Kề không được tha thứ là cậu đấy! Chẳng những nghe lén tôi mà còn gây ra những chuyện không cần thiết! - Tôi vẫn không hề dừng lại mà đi thẳng hướng xuống cầu thang. - Nếu như cậu ta mà phát hiện ra chuyện gì thì cậu lấy mạng mình chịu trách nhiệm nhé!!

- Nếu tớ không vào thì ai biết tên đó có thể làm gì cậu chứ?

- Cậu ta sẽ chẳng làm gì cả!

Tôi đứng lại mặt đối mặt với tên Miêu tinh. Hắn đứng trên tôi gần chục bậc thang và cũng dừng lại bất chợt, có vẻ việc tôi không chạy nữa khiến cậu ta bất ngờ. Tôi nhận ra là mình đang giận cá chém thớt nhưng bây giờ có lẽ đã quá muộn để sửa chữa.

- Tôi không muốn mọi kết thúc cuộc sống mà mình khao khát chỉ vì hành động nông nổi của cậu! Đây là cuộc sống của tôi!

- Đây là cuộc sống của cậu nhưng cậu lại vốn không hiểu gì về nó cả!

*

- Cái cuộc sống này đấy... nó khắc nghiệt và khủng khiếp hơn những gì cậu nghĩ nhiều!

- Này! Dừng lại!

- Một người như cậu không thể sống một cách bình thường như bao người khác đâu! Bởi vì cái gì cũng có hai mặt cả mà cậu toàn muốn nhìn thấy mặt tốt nên làm ngơ với mặt xấu!

- Dừng lại!

- Cậu không biết sao? Một khi con người đã trượt xuống cái hố sâu do chính mình đào ra rồi thì dường như họ không thể dừng lại cũng không thể leo lên được đâu. Cậu cũng nên cẩn thận với cái hố dưới chân mình!

- Tôi bảo cậu dừng lại cơ mà! - Tôi hét lên trong giận dữ.

Những ánh mắt xung quanh bắt đầu chú mục vào tôi - một con bé bất bình thường trông như đang nổi giận với thằng bạn trai lấm mồm của nó, mà thậm chí còn không phải là bạn trai của nó. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại ở đây - trong cái siêu thị gần nhà mình - nhưng tôi cảm thấy mình còn muốn lên tầng xông hơn cả khi cách đây nửa tiếng.

- Vậy... “cái người như tôi” làm oshin cho cậu chắc? - Tôi đá cái xe đẩy của siêu thị về phía cậu ta. Và cái tên đó thì làm như đau đớn lắm khi nhận một cái xe đẩy đang đi về phía hắn với tốc độ mấy chục cây số trên giờ, hắn ta chỉ cần một ngón tay. Rõ là làm trò!

- Xin... xin lỗi! - Rồi cậu ta đột ngột đứng thẳng dậy và lôi cái xe đẩy theo mình tỉnh như không. - Nhưng mà này, tớ chưa bao giờ nghe cậu gọi tên tớ một cách đáng hoàng khi mà cậu không dùng nó để mỉa mai tớ đấy! - Cách nói của cậu ta cũng rõ ràng là mỉa mai nhau rồi còn gì. - Tớ cũng có tên mà! Một cái tên mà tớ nghĩ là cậu cũng rất thích nữa cơ!

- Thích cái đầu cậu! Chính cậu là kẻ làm ô uế những bông tuyết trắng đấy!

- Cậu chỉ thích cái cổ! Một...

Chưa nói hết câu thì cậu ta suýt tí đã nằm dưới đất do tôi đá vào cái xe đẩy từ phía đằng sau. Là NAI thì tôi chắc hẳn cậu ta thừa biết tôi sắp làm gì, vậy nên toàn là pha trò!

- Một kẻ như cậu chắc là chỉ thuộc hàng tép riu thôi! Một kẻ suốt ngày mở miệng ra là móc mỉa người khác thì chắc chắn chẳng làm được gì! - Tôi nói khi cậu ta đang lồm cồm đứng dậy và mò tới giá để sữa.

- Cái đó thì còn phải để xem lại! - Cậu ta nhìn về phía tôi với nụ cười ranh mãnh – Nhưng sao cậu không thể gọi tên tớ được nhỉ? Yu... ki...

- Phát ói!

- Ha ha!

- Nếu gọi thì tôi sẽ gọi họ cậu đấy!

- Đã bảo đừng có móc mỉa nhau mà!

- Tôi chẳng việc gì phải nghe lời cậu!

- Bệnh công chúa của cậu nặng quá đấy!

- Nếu cậu còn nói nữa thì không sống được cho tới khi ba mươi tuổi đâu!
- Bây giờ tớ cũng ba mươi rồi còn gì! Nếu làm thì cậu làm nhanh lên kéo thất hứa đấy!!
- Cậu ba mươi tuổi á?
- Không! Đùa thôi!
- Cậu đi chết đi!
- Tớ sẽ không chết tới khi nào cậu chịu gọi tên tớ như người bình thường! Cậu đang phân biệt đối xử đấy!
- Nếu cậu có thể là một người dễ dãi đối xử cho bình thường...

*

- Cậu muốn thử không? - Vừa nói tên đó vừa hướng vớ súp về phía tôi.

Tôi giống như đang bị cậu ta điều khiển vậy. Từ khi rời khỏi trường tới giờ tôi không thấy mình tự chủ được chỗ nào. Từ đến siêu thị rồi nấu nướng...

- AI MUỐN CẬU LÀM ĐẦU BẾP HẢ?

- Thì rõ ràng không có ai ở nhà cậu còn gì! Tớ chắc mẫm là cậu không biết nấu ăn nên...
- Hơn nữa... - Tôi vừa nói vừa bước tới nhìn vào nồi súp ngô đang sôi ùng ục. - Nấu thứ này thì cậu mua sữa làm gì hả?
- À! - Cậu ta bỗng dừng bỏ vớ súp xuống và mặt đối mặt với tôi. - Tớ chỉ muốn cậu cao thêm một chút...

Cái tên chết bầm này...

- Cậu đứng lại đó! - Vừa nói tay tôi vừa vơ đại cái gì đó trên bàn bếp (một lúc sau tôi mới biết đó là một con dao). Cậu ta là cái thá gì chứ?
- Này! Này! Cậu phải bình tĩnh lại một chút chứ? - Cậu ta để phòng chạy sang đầu kia của căn bếp và ra hiệu cho tôi dừng lại. - Và lại, với thân phận của cậu thì chuyện này...
- Xin lỗi nhé! Nhưng tôi không còn là công chúa từ một tháng trước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Tôi xin lỗi! Công chúa!
- Làm ơn im mồm mà ăn đi!

Nói đi nói lại thì tôi chẳng hiểu cái mô tê gì đang diễn ra. Hình như nếu tôi nhớ không lầm thì tôi đang vô cùng tức giận chuyện gì đó, và bức bối khó chịu tương chừng như sắp nổ tung tới nơi rồi nhưng chẳng hiểu tại sao mọi chuyện lại thành tôi đang ngồi ăn tối cùng với cái tên “chẳng phải người dung cũng chẳng phải người quen” như tên này. Suy nghĩ cho cùng thì cậu ta nấu ăn cũng được lắm, chẳng thua gì chị Yui và mấy người đầu bếp trong cung. Đó là do nó ngon thật như vậy hay là do vì hoạt động quá nhiều và trải qua quá nhiều cảm xúc nên tôi đói và thấy nó như vậy thì tôi cũng không dám chắc!

- Cậu... không ăn ngô à?! - Tôi buộc miệng hỏi khi thấy cậu ta cứ liên tục vớt những hạt ngô trong chén súp ra ngoài một cái đĩa nhỏ.
- Tôi không thích chúng tới mức đó! - Cậu ta có vẻ như đã giống một người đi theo bên cạnh công chúa hơn rồi, ít ra cậu ta đã ăn nói cho ra vai vế hơn khi chỉ có hai người.
- Thức ăn sinh ra không phải để được yêu thích hay không mà là để vào bụng và nuôi sống cơ thể cùng với cái đầu của cậu đấy! - Tôi vừa nói vừa đồ mớ ngô mới được vớt ra vào lại trong chén của cậu ta.
- Này! Công chúa!

- Ăn đi! Nếu cậu còn xem tôi là công chúa!

- Không phải như vậy!

Trông cậu ta nhăn mặt nhìn vào chén súp quay trở lại trạng thái ban đầu cứ chẳng khác nào một đứa con nít kén ăn cả. Tự dưng tôi lại thấy buồn cười khi nhìn một nhân viên NAI ra nông nổi như vậy...

- Công chúa! Đùa nhau thế đủ rồi nhé! - Cậu chàng nhú mồm nhưng tay thì bắt đầu vớt ngô lại từ đầu. - Chúng ta kết thúc chủ đề này ở đây!

- Sao chứ? Ăn vào sẽ trúng thực chết hay sao? Cái gì cũng phải ăn mới lớn được chứ?

- Tôi thấy công chúa giống các mẹ lắm rồi đấy nhé! Hơn nữa tôi lớn hơn cô nhiều lắm đấy!

- Cậu muốn gì hả? Vậy thì nghe lời mẹ trẻ của cậu một chút đi chứ! - Tôi nói rồi múc một hạt ngô từ chén của mình đưa về phía cậu ta, cảm giác không khác gì đang cho con nít ăn cả! - Hừm!? Há ra...a...

- Thôi mà! Thôi trò trẻ con này đi! Công chúa không phải mẹ trẻ đâu, vậy nên tôi cũng không có lí do nào để chơi trò gia đình với cô...

Nhưng khi cậu ta đang nói thì tôi đã cho muỗng ngô vào miệng chàng cận vệ. Mặt cậu ta gần như nghếch ra. Mặc cho việc cô vẫn luôn cảm thấy cậu ta có gì đó rất đáng sợ nhưng giờ đây, ít nhất trong giây phút này, cậu ta trông giống một người bình thường hơn. Cậu ta, sau khi rũ bỏ cái vẻ bề ngoài lạnh lùng và cứng nhắc của một nhân viên NAI, thì trông cậu ta thật sự trông khá là đáng yêu. Đáng yêu hơn cả mấy anh chàng ca sĩ diễn viên trong cái giới showbiz xô bồ kia, lần đầu tiên tôi nhận ra điều đó kể từ khi gặp cái tên chết bầm này. Đáng ra thì cậu ta phải tỏ ra đáng yêu ngay từ đầu mới phải...

Mà... khoan đã! Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này? Mặc cho việc cậu ta có gương mặt ưa nhìn và đôi mắt Miêu tình đặc biệt thật nhưng việc tôi chưa bao giờ nhận ra lí do tại sao cậu ta suýt nữa cướp mất cái danh "Hoàng tử trung học" của Kei thì nghe thật vô lí, thật kì cục. Thế quái nào mà tôi có thể có thứ cảm nhận đó về cậu ta trong khi tôi vẫn cứ luôn muốn tránh càng xa càng tốt cái người dường như lúc nào cũng có thể đọc được suy nghĩ của mình chứ?

- Ủm... - Tôi như đờ ra khi người ngồi phía đối diện mình trên bàn ăn bắt đầu nếm thử vị ngọt của thứ mà tôi vừa cho vào miệng cậu ta. - ...làm thế nào mà tôi lại có được vinh hạnh được một nàng công chúa mớm cho ăn như thế này chứ?!

- Cậu... cậu đang nói gì thế! Nếu biết vậy thì im lặng mà ăn đi! - Chính tôi cũng nhận ra sự bối rối trong giọng nói của mình. Không chỉ suy nghĩ mà ngay cả cơ thể cũng đang phản bội lại tôi.

Hệt như muốn dón tôi vào chân tường, tên Miêu tình bỗng dưng bật cười:

- Thật là... - Tiếng cười của cậu ta không phải như đang giấu cợt một cách thô tục, cũng không có vẻ gì như là giả vờ, tiếng cười như thể cậu ta đã tập luyện hàng giờ chỉ để người khác nghe thấy không phải xấu hổ hay bối rối cho dù đó có là một trò đùa. - Rốt cuộc thì công chúa cũng đã nguôi giận rồi!

- Nguôi giận? - Cậu ta cứ như là đang đánh trống lảng rồi cúi xuống chén súp của mình.

- Trông tâm trạng công chúa chiều nay thật là không tốt lắm! Một kẻ hèn mọn như tôi cũng chỉ mong lại được nhìn thấy nụ cười của cô thôi!

Tới lúc đó tôi mới nhớ ra là mình đã gần như không nhớ gì về chuyện chiều nay, về cuộc cãi nhau giữa tôi và tay hoàng tử trung học.

- Cái đó... cậu đúng là một kẻ thích tọc mạch chuyện người khác!

- Nếu như tôi không ở đó thì cô sẽ còn phải tức giận hơn nữa! Để lộ ra cảm xúc của mình vốn dĩ đã là một điều cấm kỵ đối với một người như công chúa rồi, thế nhưng đằng này cô gần như không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Cô bị cậu ta cuốn vào vòng xoáy ấy mà không thể tìm được đường ra, nói cho chính xác và dễ hiểu thì cô hoàn toàn bị cậu ta dắt vào một mê cung mà cô không còn là người kiểm soát tình thế nữa...

- Này này! - Tôi cắt ngang khi cậu ta đang lai láng văn chương. - Cậu đang chỉ trích tôi công khai đấy hả? Có cần tôi gọi cả phóng viên Hoàng gia cho luôn không?

- Tôi xin lỗi! Nhưng nếu tôi không có ở đó thì còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra!

- Chính cậu mới là người làm phức tạp mọi chuyện lên đấy! Cậu khiến cậu ta nghĩ gì về tôi kia! Một người mà ngay cả một bí mật nhỏ nhất cũng không thể giữ được nữa! - Tôi chỉ vừa mới cảm thấy thoải mái được một chút là cậu ta lại khiến tôi thấy khó chịu.

- Nhưng cậu ta làm tổn thương cô!

Tôi đã bảo là tôi sẽ trốn tránh. Tôi sẽ trốn tránh những điều khiến tôi thấy khó chịu nhưng tôi biết là sẽ có những lúc bản thân mình không thể trốn tránh được những điều hiển nhiên ấy. Tôi không ghét Kei. Có thể cậu ta hơi trẻ con, hơi bông bột quá so với một người được nhồi nhét quá nhiều như tôi và cậu ta nói năng hơi thiếu suy nghĩ nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta không biết suy nghĩ và những điều cậu ta nói chỉ là những câu lấy lòng người khác một cách vô nghĩa. Tôi cũng không giận cậu ta điều gì, tôi phát hiện ra rằng mình không thấy khó chịu khi biết cậu ta giấu tôi một vài chuyện còn con (chẳng hạn như chuyện cậu ta là cháu trai của chủ tịch HK Hajime Ent.) mà là vì những lời mà cậu ta nói. Tôi không biết cậu ta nghĩ gì khi nói rằng tôi là một người ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình và chỉ cố làm những điều tốt đẹp để người khác xem tôi là một người tốt nhưng tôi đã suy nghĩ về nó.

Khi ấy tôi cũng không hề nghĩ rằng tay Miêu tinh kia có thể biết được tôi đang tức giận vì điều gì. Không phải vì Kei xem thường tôi mà là cậu ta đã chạm vào những điều được cất giấu sâu trong lòng tôi.

- Cả cậu và cậu ta đều không có lỗi gì cả! - Tôi xem nó như một lời xin lỗi vì tôi gần như không thể kiềm chế được những cảm xúc mỗi khi ở gần cái tên nhân viên NAI này. Có vẻ như họ tuyển những người có khả năng khiến người khác hoàn toàn mất phòng vệ. - Cậu... đã cố làm tôi vui! Tôi thật sự cảm ơn!

- Thật vinh dự thừa công chúa! - Cậu ta nói cái giọng mà tôi vẫn thường nghe thấy, nhất là trong mấy buổi tiệc mà tôi được giới thiệu với những nhân vật có tầm cỡ hay “quan trọng” với Hoàng tộc.

- Cậu làm ơn đừng nói cái giọng đó được không! Chẳng hay ho gì!

- Vậy mà tôi cứ tưởng mình có thể trở thành người của giới thượng lưu cơ đấy! - Cậu ta bĩu môi khiến tôi bật cười. - Công chúa nên cười thật nhiều như vậy mới đúng!

- Đó là điều tôi tìm kiếm khi muốn sống một cuộc sống bình thường! Nhưng có vẻ với tình hình bây giờ thì hơi khó rồi!

- Đương nhiên là không có điều gì khó cả! Nếu như công chúa không đấu tranh, cuộc đời sẽ không ban tặng cho cô thứ gì đâu! Phép màu không dễ dàng xuất hiện như vậy!

- Phép màu á? - Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài trời, hôm nay không có tuyết. Giữa những ngày mà tuyết rơi dày đặc như thế, bỗng dưng có một ngày như thế này khiến tôi thấy hơi nhớ. - Phép màu không phải thứ mà tôi có thừa sao? Bởi vậy thứ tôi cần không phải là thứ ấy!

- Công chúa... cô có thực sự thích tuyết không? Như khi cô trông chờ ngày tuyết rơi đầu mùa ấy!

- Có chứ! - Tôi lại bất chợt mỉm cười, nhưng nụ cười không còn vui vẻ nữa.

Chén súp của tôi đã nguội từ lúc nào khi mà tôi còn chưa ăn tới phân nửa. Cảm xúc của ngày hôm nay thật hỗn tạp khiến tôi không muốn bỏ thứ gì vào bụng mà cũng không thấy đói. Suy nghĩ và cảm xúc đã làm đầy cả cơ thể lẫn tâm hồn tôi.

Đột dưng cậu chàng đang ngồi trước mặt tôi đứng bật dậy nhưng hình như tôi không còn đủ sức lực để giật mình:

- Để tôi hâm nóng lại thức ăn! - Cậu ta lên tiếng khi mang chén súp của tôi đi rồi lại đổ nó vào nồi. - Công chúa không nên nghĩ nhiều! Cho dù có như thế nào thì tôi cũng vẫn luôn ở bên cạnh cô mà!

- Cậu ư? Cho tới khi nhiệm vụ kết thúc à?

Nhưng cậu ta im lặng.

- Nếu như công chúa cho phép...

Nhưng tiếng chuông điện thoại bỗng chốc vang lên khiến cho tôi không kịp nghe hết những gì cậu “cựu cận vệ” nói. Cậu ta ra hiệu cho tôi rằng cứ nghe điện thoại đi rồi lại quay lại khuấy nồi súp ngô gà cho nó nóng lên.

Tôi nhìn vào màn hình điện thoại đang rung lên trên tay.

Là số của cô hiệu trưởng Yaku.

- Cô hiệu trưởng? - Tôi cảm thấy như tim mình đang nện như đánh trống trong lồng ngực. - Mọi chuyện sao rồi ạ!

Rất cuộc thì chúng tôi cũng đã liên lạc được với nhau sau một tháng. Và hơn như thế, tôi đã nhờ vả cô ấy. Tôi chỉ còn hi vọng vào cô ấy, là người duy nhất có khả năng giúp được tôi trong chuyện này.

Tôi thấy cái tay “đầu bếp” “trá hình kia vẫn đang nghe ngóng cuộc gọi của tôi.

- “Cháu đang ở nhà chứ?”

- Vâng ạ?

- “Cháu có thể ra chỗ cây anh đào được không?”

- Cây anh đào? - Tôi nhăn mặt cố hiểu nhưng chợt nhớ ra là vườn sau của ngôi nhà này có một cây anh đào vô cùng vĩ đại. - Cháu cần phải ra đó sao ạ? - Tuy miệng hỏi thế nhưng tôi đã vô thức chạy lùi ra khỏi bếp.

- “Phải! Thứ mà cháu nhờ ta! Ta sẽ gửi nó ngay bây giờ!”

- Cháu thực sự rất cảm ơn cô ạ! - Tôi như sắp khóc tới nơi. Một phần vì vui mừng, một phần là vì tôi quên mang theo áo khoác mà ngoài trời thì lạnh cắt da cắt thịt. Có điều tôi không muốn quay vào bên trong lấy áo, tên Miêu tinh vẫn ở trong đó mà tên đó nghe được càng ít thì càng tốt.

- “Ta khá là tò mò đấy! Không phải là cháu không định nói gì chứ?”

- Cái đó... cô không nói cho mẹ cháu được không?

- “Còn tùy”

- Cô... - Tôi thốt lên khi băng qua sân và tiến về phía góc tòa nhà dẫn tới con đường ra vườn sau.

- “Được rồi! Không nói đâu! Lúc nào cũng vậy còn gì! Nhưng ta mong là cháu không giữ khoảng cách với mẹ mình như vậy nữa, Rika rất lo cho cháu!”

Tôi biết chuyện đó chứ? Tôi cũng cảm thấy lo lắng cho bà ấy nữa. Kể từ khi tôi biết được sự thật tôi đã phần nào không còn cảm thấy xa cách với bà ấy như trước kia nữa, có lẽ bởi vì giờ đây tất cả những người biết đến tôi đều đang lo lắng cho tôi nhiều hơn là nghĩ tới những chuyện khác. Mọi thứ cũng vì vậy mà lắng xuống.

- Cháu đã ở dưới cây anh đào rồi à! - Tôi vừa nói vừa thở và vừa nhìn hơi thở của mình biến thành một làn khói trước mắt.

- “Được rồi! Đó là nơi tập trung năng lượng mạnh nhất trong nhà cháu! Ta sẽ gửi cho cháu THỨ ĐÓ. Trước hết, nói ta nghe tại sao cháu cần?!”

- Cái đó... là cho một hồ ly à! Tình hình đang nguy cấp lắm rồi! - Tôi vừa nói vừa run lập cập, rằng môi sắp hòa vào nhau luôn rồi. - Nhanh đi cô!

- “Hồ ly?”

- Vâng! Mọi chuyện phức tạp lắm ạ! Cháu kể cho cô nghe sau được không? Dù gì THỨ ĐÓ cũng đâu phải thứ gì nguy hiểm, đúng không ạ?

- “Được rồi!” - Cô ấy nói, nén một cái thở dài.

Tôi cũng cố nén một cái thở ra vì nhẹ nhõm. Tôi mừng vì cô ấy chịu hiểu, nếu không thì tôi cũng không biết phải giúp anh Dehiki như thế nào nữa. Sớm muộn gì anh ấy cũng rơi vào cùng một hoàn cảnh với chị gái anh ấy, tôi không bàn tới chuyện ai đúng ai sai nhưng bây giờ sự an toàn của anh ấy còn là sự an toàn của cái cô nàng pháp sư ôm trong lòng đầy thù hận kia nữa. Nếu như cảnh sát tìm hiểu ra được ngọn nguồn thì anh Dehiki sẽ chỉ đóng vai nạn nhân tiếp theo, cô ta mới là người phải trả giá cho mấy trò ngu ngốc này. Thật là... tôi đâu có ưa gì cô ta! Sao cuối cùng lại thành ra muốn bảo vệ cả cô ta thế này chứ không biết!

Cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, một luồng ánh sáng lóe lên như một đốm lửa nhỏ từ thân cây anh đào. Đốm sáng lơ lửng trong không trung trước mắt tôi như đang trình diễn một màn biểu diễn nghệ thuật ánh sáng, vẽ ra trong không khí hình ảnh một ngôi sao mười hai cánh - biểu tượng pháp thuật của cô hiệu trưởng - ngôi sao lóe lên lần cuối trước khi biến thành một cái phong bì màu vàng nhạt rơi xuống tay tôi.

Là lá bùa!

- “Sao rồi?” - Cô hiệu trưởng hỏi ở phía đầu dây bên kia.

- Vâng! Cháu nhận được rồi!

- “Ta tin vào những quyết định của cháu! Cháu đúng là giống mẹ cháu quá mà!”

- Còn bà ấy thì luôn thấy như không thể hiểu nổi cháu! - Tôi nói như dối.

Đó cũng là lúc tôi cảm nhận lại được hơi ấm khi mà người tôi đã bắt đầu tê cóng và chắc là nó sắp bị hóa đá tới nỗi không còn cảm nhận được nhiệt độ nữa rồi. Tên đó luôn có mặt những lúc thế này. Ngay sau lưng tôi.

- Công chúa đi lâu quá đấy!

Cậu ta nói nhưng tôi phớt lờ và quay lại cuộc gọi với cô hiệu trưởng Yakur:

- “Hina! Mẹ cháu cũng không hiểu nổi bà ấy muốn gì đâu! Rika lúc nào cũng thế cả! Cô ấy cũng bị thu hút bởi những rắc rối như cháu!”

- Cháu đâu có bị thu hút chứ? Chúng cứ vậy mà ập lên đầu cháu!

- “Vậy ta rất tò mò muốn nghe làm thế nào mà chuyện của một cậu hồ ly nào đó ập lên đầu cháu đấy!”

- Vâng! - Tôi biết là cô ấy sẽ truy hỏi tới cùng. - Hẹn gặp lại cô sau!

Cô ấy cúp máy mà không nói thêm điều gì. Lúc bấy giờ, cậu chàng đứng sau lưng tôi mới thở hắt ra làm một làn khói màu trắng kết tinh lại giữa trời đông phả vào vai tôi.

- Tên đó quan trọng vậy sao? - Cậu ta nheo mắt.

- Không! Đáng hơn thì đó là một cuộc trao đổi!

- Trao đổi?

- Phải! - Tôi nói và nắm chặt lá bùa trong tay mình. - Xem ra cô ấy nói đúng thật! Chính tôi là người tự mình bước vào mấy thứ rắc rối này!

- Giờ công chúa mới nhận ra à? Nhưng mà trao đổi gì thế?

- Tôi tưởng cậu lúc nào cũng theo dõi tôi chứ?!

Phải nói là chính tôi muốn dính vào mấy chuyện này chứ không còn là do số phận đưa đẩy nữa. Nếu như những người xuất hiện bên cạnh tôi có thể là những người bình thường thì chắc cũng chẳng tới có sự này. Có điều, biết làm sao được, tôi không thể bỏ mặc họ như thể chúng tôi chẳng có bất kì quan hệ nào. Cứ như ông trời buộc tôi lại với họ và bắt tôi phải đi trên con đường này, một con đường mà tôi không rõ mình có muốn đi trên nó hay không.

*

21 GIỜ 32 PHÚT, MỘT NGÀY TRƯỚC.

Đồn cảnh sát Tsugini.

Tôi đã phải đứng nhìn Miwahi ngồi một mình chờ đợi trong khi anh Kawahachi đang bị hỏi cung. Mặc dù không ai nghĩ anh ấy là hung thủ nhưng dường như anh ấy là người duy nhất mà tất cả mọi người muốn nhắm tới, cảnh phóng viên bu đẩy ngoài hành lang cũng vì lý do này. Tuy biết anh ấy không có tội gì nhưng trong lòng tất cả mọi người đều như có lửa đốt, lo sợ cảnh sát sẽ làm khó anh ấy, lo sợ phóng viên sẽ đẩy anh vào bao nhiêu luồn sóng trái chiều của dư luận. Anh ấy là người giải quyết khá tốt với dư luận nhưng anh ấy vốn không quen việc xử lý những scandal cứ rủ nhau ủa tới cùng một lúc như thế này. Chuyện kia chưa kịp lắng xuống thì đã tới chuyện khác.

Cô bạn cùng nhà tôi thờ dài, tôi cũng bắt giắc thờ dài theo. Bầu không khí vốn chẳng nhộn nhịp vui vẻ gì của đồn cảnh sát bỗng chốc chùng xuống đối lập hẳn với sự ồn ào của những phóng viên ngoài kia. Tôi không biết họ có thể viết được gì trong tình huống này trong khi ngay cả những người được tiếp cận bên trong như chúng tôi còn không biết rốt cuộc cảnh sát đã điều tra được những gì. Nhưng Yuki vỗ vai tôi bảo rằng bởi vì họ là phóng viên nên thế nào họ cũng sẽ viết được thôi, đó là công việc của họ. Tâm trí tôi cứ như trên mây mặc dù chẳng liên quan gì tới mình. Những chuyện xảy ra gần đây cứ dính với anh Kawahachi, vẫn chưa hết năm hạn của anh ấy chẳng? Xem ra thật sự như vậy.

- Cậu muốn uống chút gì đó không? - Tôi hỏi Miwa nhưng cô bạn lắc đầu.

Cô ấy không cần uống nhưng tôi thì cần. Tôi cần một thứ gì đó giúp tôi thoát ra cái bầu không khí ngột ngạt khó chịu của chỗ này. Tôi thấy mệt mỏi khi phải chờ đợi và bị cảm xúc tiêu cực của mọi người ảnh hưởng, tôi thấy mình nên thay đổi để không dễ bị ảnh hưởng như bây giờ. Đó là điều tôi từng được dạy, về việc kiểm soát chính bản thân mình, nhưng có vẻ như tôi đang dần quên hết đi chúng.

Giống như tôi đã thực sự thoát li khỏi đó vậy.

Khi cho tiền xu vào trong máy bán nước tự động, tôi phát hiện ra rằng tên Miêu tỉnh không còn đi kè kè bên mình nữa. Thay vào đó là một người khác đang chờ tới lượt:

- Vui thật! Không ngờ gặp nhóc ở đây! - Là em trai của cô gái vừa mới bị giết, chuyên án nghiêm trọng nhất của sở cảnh sát cho tới thời điểm hiện tại vì nó liên quan tới người nổi tiếng.

- Anh còn ở đó mà vui vẻ được sao? - Tôi vừa nói vừa cúi xuống lấy chai nước trái cây của mình, uống nước trái cây vào giờ này không phải là ý tưởng hay nhưng nó không phải là ý kiến tồi trong trường hợp tôi thấy mệt mỏi và cần phải lấy lại tinh thần một cách nhanh chóng như hiện giờ. - Chuyện đã tới nước như vậy!

- Còn có thể làm gì được nữa! - Tôi lướt anh ấy cho tiền xu vào khe máy.

- Nhưng chị ấy... ồm chứ?

Anh ấy nhìn tôi trước khi cúi xuống lấy lon cà phê của mình. Rõ ràng cả hai chúng tôi đều biết mình đang nói về vấn đề gì.

- Anh đã thỏa thuận với họ. Họ sẽ không được phép khám nghiệm tử thi của chị ấy! Anh sẽ mang chị ấy về!

- Vậy à?! - Tôi khó nhọc vặn chai nước trái cây nhưng cứ như nỗ lực của tôi là vô vọng vậy, có lẽ do tôi không được bình tĩnh lắm.

Anh chàng ca sĩ tặc lưỡi rồi rút chai nước khỏi tay tôi. Chỉ trong một động tác, anh ấy mở nó ra và trả lại cho tôi một chai sẵn-sàng-để-uống. Tôi chẳng khác nào một đứa con nít trong mắt anh ấy.

- Em có phải là con nít đâu chứ?!

- Có thể nhóc đã trưởng thành nhưng với một người như tôi nhóc có khác nào một đứa trẻ sơ sinh đâu!

Tôi thừa nhận (vì anh chàng là hồ ly mà, tôi có biết anh ta đã sống bao lâu trước khi gặp tôi đâu!) nhưng vẫn không cam lòng.

- Có điều... - Tôi hóp lấy một hóp trong chai, cảm nhận vị ngọt lan tỏa vào từng tế bào nơi cổ họng. - Chị Hatsune cũng là Hồ ly mà, đúng chứ? Chẳng lẽ một hồ ly có thể dễ dàng bị giết như vậy sao? Bởi một con người? Hay một cái gì khác?

Tôi nghe thấy tiếng anh ấy nghiêng răng. Gương mặt và biểu cảm của anh cho thấy, hẳn là anh chàng ca sĩ phải biết chuyện gì đó.

- Nhóc biết chuyện ngôi làng Miêu tinh vừa mới bị thiêu rụi gần đây không?

- Vâng! - Tôi biết chứ, đó là dòng họ Miêu tinh lâu đời nhất Hoa và chắc cũng là nơi tên nhân viên NAI thích theo đuôi kia sinh ra. Tôi chỉ là vô tình nhưng thực sự cũng muốn biết thực hư chuyện đó. Giống như những người khác, tôi cũng thắc mắc không hiểu vì sao chỉ một ngọn lửa có thể tiêu diệt cả một dòng họ sở hữu những năng lực đặc biệt một cách dễ dàng như vậy. Hẳn phải có gì có huyền bí trong chuyện này.

- Nhóc cũng nghĩ là không thể giết được những loài như chúng tôi một cách dễ dàng như vậy đúng không? - Coi anh ấy bảo mình là một “loài” kia.

- Vâng!

- Đó là một thứ gọi là “Khuyết tổ”.

- Hả?

- Cái này thật sự rất khó giải thích nhưng nhóc cứ hiểu nó như kiểu mọi vật sinh ra không có gì là hoàn hảo cả, luôn có những yếu tố bị thiếu ở mỗi loài nhất định trong bản chất khi sinh ra hay được tạo ra. Đó không phải là mong muốn mà là luật lệ của tạo hóa. “Khuyết tổ” đó không phải là yếu tố sẽ được bổ sung vào mà là yếu tố đã bị đào thải ngay từ đầu và nó chính là thứ sẽ quyết định loài đó sống hay chết.

Nghe khá là trừu tượng nhưng ánh mắt của anh ấy như đang cầu xin tôi hiểu nó vậy! Có lẽ tôi cần phải hỏi lại mẹ mình hay cô hiệu trưởng Yaku về vấn đề nan giải này.

- Thế... Miêu tinh bị tiêu diệt bởi “Khuyết tổ” của họ là ngọn lửa sao?

- Đoán đúng rồi đấy! Bởi vì họ là Mộc Miêu nên “Khuyết tổ” chính là ngọn lửa! Với Hồ ly thì nguyên tắc cũng không khác như vậy lắm! Bọn anh là Hỏa Hồ!

Tôi lờ mờ đoán ra điều anh ấy muốn nói.

- Chị ấy... chết đuối!?

Anh Dehiki như co rúm lại trước một con quái vật vô hình nào đó. Trước mắt tôi, giữa cái ánh sáng mờ mờ của cái bóng đèn đã quá cũ trong hành lang đèn cảnh sát, anh ấy không còn là một chàng ca sĩ đầy ánh hào quang vây quanh nữa mà chỉ còn là một cá thể trong một loài đang bị đe dọa. Anh ấy trông mong manh và sợ hãi như một con thú non mất mẹ, anh ấy đã mất đi một người vô cùng quan trọng với mình. Hơn hết, anh ấy chắc chắn biết chuyện gì đã xảy ra. Một con khủng hoảng thật sự!

- Vậy... ai là hung thủ? - Theo những gì Miwa nói lại thì nghe khá giống một tai nạn tại nhà riêng, nhưng nhìn anh Dehiki thể này lại khiến tôi nghĩ ngược lại. - Anh biết chứ?

- Nhóc đang đoán mò đấy hả?

- Không! - Và thực sự tôi không hề đoán mò.

- Là một con bé pháp sư! Khi anh đến nhận lại toàn bộ hồ sơ mà cảnh sát đang giữ và đề nghị cho ngừng việc điều tra, họ đã cho anh thấy toàn cảnh vụ án. Chị ấy bị đâm nhiều nhất sau lưng và bị nhấn nước trong bồn tắm, và khi Kawahachi phát hiện ra được vết máu loang chính là do chị ấy đã cố gắng trườn ra ngoài để mở cửa. Lòng bàn tay của chị ấy bị khắc chữ “Tobiru” lên đó.

- “Tobiru”?

- Là tên của ngôi làng ấy! Ngôi làng chài nhỏ nằm phía Nam của vương quốc Hoa Hường Dương. - Giọng anh ấy mỗi lúc một chùng xuống.

Sau đó anh ấy kể cho tôi nghe câu chuyện về vụ thảm sát ấy, vụ thảm sát cách đây mười năm mà người ta không thể tìm ra ai là hung thủ. Nhưng có vẻ như bất kì ai cũng tin rằng không một ai sống sót qua khỏi mà họ không biết rằng khi ấy có một cô bé bảy tuổi thoát được ra khỏi đó. Đó chắc chắn là cô gái đang tìm cách trả thù cho dân làng mình trên mọi phương tiện truyền thông.

Cô ta đe dọa họ trước khi ra tay. Cô ta đã chuẩn bị chu đáo chứ không phải như một cô nàng bô bô thích được nổi tiếng.

Nói thật là tôi nổi hết cả da gà da vịt khi anh Dehiki miêu tả lại cách mà Riyu Hatsune bị giết nhưng tôi còn thấy rung mình hơn nữa khi nghe câu chuyện về ngôi làng kia.

Tôi không biết mình đang đứng cùng với một người từng ra tay hạ sát bao nhiêu người trong quá khứ. Tôi dường như quá bình tĩnh mà không nhận ra được cốt lõi của sự việc...

- Nhóc đang run kia! - Anh ta nhắc tôi vì tôi đang nhìn trần trần vào anh khi chúng tôi cùng ngồi bên một băng ghế trên hành lang vắng vẻ.

Bây giờ đã quá nửa đêm và người đi lại trong hành lang đồn cảnh sát tựa như những bóng ma thoát ần thoát hiện, không quan tâm tới xung quanh và cũng không biết là mình đang bị quan sát. Tôi nên nói rằng tôi thấy run vì khí trời mùa đông khắc nghiệt thay vì thấy lo sợ những bóng ma lượn lờ quanh mình.

- Phản ứng của nhóc bình thường thôi! Anh không trách em đâu!

- Anh đã làm như thế thật sao?

- Khi đó có nhiều nguyên do lắm! Anh cũng chỉ là một cá thể trong bầy đàn thôi!

- Em có một câu hỏi nữa: Anh nói cho em biết như vậy, thật không sao chứ?

- Anh cũng có một câu hỏi cho em đây: Em thấy không sao khi cứ tiếp tục nói chuyện với anh à?

- Anh phải trả lời câu hỏi của em trước chứ? Thay vì biến nó thành một câu hỏi khác!

Bỗng nhiên anh ấy phá ra cười như nắc nẻ. Câu nói đùa vô duyên của tôi hài hước đến vậy à?

- Anh biết rồi! - Xem ra còn lâu anh ấy mới cất được cơn cười như vậy, nhưng chỉ trong một tích tắc, gương mặt anh ấy đã thay đổi hoàn toàn. - Anh cũng như bao người khác thôi mà! Một người biết được giới hạn của mình nằm ở đâu như anh sẽ lo sợ khi điều đó tới mà khi bất kì ai lo sợ thì họ sẵn sàng kêu cứu khắp nơi.

- Anh... đang cầu cứu em sao?

- Nếu thật sự như vậy thì em có đồng ý không?

Tôi không biết anh ấy tại sao lại cầu cứu tôi, một người mà anh ấy nói chuyện mới tới lần thứ hai. Vậy mà anh ấy sẵn sàng nói hết cho tôi nghe những kí ức tăm tối nhất trong cuộc đời mình. Tôi không hỏi thêm chi tiết về nguyên nhân khiến anh ấy giết hại bao nhiêu người vô tội như thế vì tôi cảm thấy kể ra nó trong tình hình thế này đã là quá sức với anh rồi. Đúng như tôi nghĩ: Anh ấy đang hoảng loạn.

Nhưng tôi thì không!

- Em không biết làm cách nào để giúp anh cả!

- Trước đây em từng bảo rằng em có quen biết hiệu trưởng một trường pháp thuật đúng không? Điều duy nhất anh có thể nghĩ bây giờ không phải là giết chóc hay là trả thù ai nữa. Từ rất lâu rồi anh và Riyu chỉ mong muốn có được một cuộc sống bình thường thôi. Vậy nên, nhóc không cần phải... - Giọng anh ấy run lên trước khi tắt lịm đi bởi dòng nước mắt đã làm nghẹn thanh quản.

- Em... không phải là không muốn giúp anh!

Tôi nói, không phải đang cố an ủi anh ấy vì tôi không thể làm được gì mà vì tôi sợ khi người khác khóc trước mặt tôi. Anh ấy như đang vẫy vùng trong tiềm thức của mình để chống lại cái thế giới không công bằng này. Anh ấy không khác gì tôi cả. Nói đúng hơn là tôi sợ nhìn vào chàng ca sĩ để rồi nhìn thấy chính mình giống như đang soi một cái gương rõ nét đến từng chi tiết. Nỗi sợ hãi của anh ấy chẳng mấy chốc đã lan sang tôi. Thế nhưng tôi biết mình phải giữ được bản thân mình vì tôi không phải là chủ thể của nỗi sợ hãi ấy.

- Đòi lại thì em được gì? - Anh ấy không trả lời mà ngược lên nhìn tôi còn tôi thì không dám nhìn anh. - Em được gì khi giúp anh?! - Tôi nhắc lại. - Anh biết mà đúng không? Không có điều gì miễn phí cả!

- Đòi lấy cái mà em muốn nhất đấy!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Chúng tôi đang có mặt trong đám tang của nữ ca sĩ Riyu Hatsune, thành viên nhóm nhạc nữ Momochin đình đám. Bây giờ không khí tang tóc đang bao trùm khắp khu tổ chức tang lễ, nhiều bạn bè và đồng nghiệp của cô cũng có mặt ngày hôm nay để tưởng nhớ đến một cô gái nhỏ nhặn bước vào giới showbiz khi chỉ mới 17 tuổi.

Hai ngày trước chúng ta đã phải đón nhận một tin buồn rằng cô đã mất tại nhà riêng, sau đó cảnh sát không công khai thêm bất cứ thông tin nào khác theo đề nghị của người nhà – cũng là một trong số những ca sĩ đang lên có số lượng fan nữ đông đảo – Dehiki Hatsune. Tuy nhiên theo một số nguồn tin thì nữ ca sĩ mất do một tai nạn tại nhà riêng nhưng cũng không có bất cứ thông tin cụ thể nào khác.

Đến dự đám tang này, ngoài việc chúng ta có thể dễ dàng bắt gặp nhiều người có tiếng trong giới nghệ sĩ thì cũng có thể nói tới lượng fan đông đảo của cả hai nhóm nhạc đình đám – một là hiện tượng mới, hai đã trở thành một huyền thoại – đang bao vây khu vực phía trước nơi tổ chức đám tang...”

Tôi đi lướt qua một cô nàng phóng viên của báo hay kênh truyền hình nào đó đang tường thuật lại đám tang của Riryu Hatsune nhưng tôi thấy cô ta như đang phô trương sự nổi tiếng của anh em nhà họ để câu view hơn là quan tâm đến việc có người đang nằm trong kia. Sau đó còn có một màn thuật lại tiểu sử và quá trình hoạt động của cô nàng từ lúc còn bé xui tới khi trưởng thành như bây giờ nữa (có nói về nhan sắc thì cũng vô ích, khen cho lắm vào rồi thì vì cô ta là Hồ Ly nên chuyện đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên). Tên Miêu tinh nói đúng, họ là nhà báo nên thể nào cũng kiếm chuyện để viết lấp lại cái lỗ hổng do không có thông tin để lại. Mà tốt hơn là họ không nên biết những chuyện gì đã xảy ra.

- “Công chúa đang ở đâu thế?” - Tên Miêu tinh léo nhéo trong điện thoại khi tôi lách qua hai diễn viên hài quốc dân đang vừa đi vừa trò chuyện trong hành lang tiến vào trong khu tổ chức tang lễ.

- Cậu không cần quan tâm!

- “Cô đang cố làm gì thế?” - Giọng cậu ta như đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Mà không! Dừng cụm từ đó nghe có hơi ghê ghê...

- Đây là cuộc đời của tôi! Trừ những việc liên quan ra thì cậu chỉ là khán giả thôi! Tôi không rảnh đâu!

Tôi nói rồi cúp máy cái rụp để bước vào trong sảnh tổ chức. Có hai người đứng ở ngoài để tiếp khách. Khi họ chào tôi, tôi cũng cúi đầu chào lại họ. Khi bước ngang qua tôi nghe thấy tiếng người khác la hét phía sau lưng mình. Họ nói đúng, đây giống sự kiện cho mấy fan cuồng lợi dụng mà hò hét khi gặp thần tượng hơn là đám tang. Suy cho cùng thì số lượng người thực sự đau buồn cho Riryu Hatsune không ít nhưng ăn theo lại nhiều hơn. Con người vốn dĩ không có đủ thời gian cho việc quan tâm tới người khác nhưng lại có thừa thời gian cho mấy trò tiêu khiển.

Trong sảnh tang lễ, Dehiki đang ngồi trước quan tài của chị mình cùng với một chàng trai khác trông cũng trạc tuổi anh ấy (nhưng làm gì có chuyện...), hai mắt anh ấy đầy quần thâm và cho dù có đỡ hơn hôm trước nhưng tôi vẫn thấy rõ rằng anh ấy đang sợ hãi. Cảm xúc đó là thứ hiện rõ nhất trên gương mặt anh ấy. Bởi vậy hình như phóng viên mới không được vào đây, nếu không thì anh ấy coi như bị dìm hàng không thương tiếc. Mà tôi không nghĩ là với tình hình bây giờ anh ấy có thể nghĩ tới mấy thứ vật vãnh đó.

- Chào nhóc! - Anh ấy mỉm cười khi nhìn tôi bước tới, lấy một bông cúc trắng đặt lên bàn thờ, nơi bức ảnh Riryu Hatsune đang mỉm cười được đặt. Nó khiến cho tôi thấy đau lòng mặc dù tôi không thích chị ta chút nào.

- Chào anh! - Tôi nói sau khi đã cúi lạy trước di ảnh của người đã khuất. - Em không nghĩ là anh có thể cười đâu!

- Người chết thì cũng đã chết, người sống phải tiếp tục sống mà!

Nói rồi anh ấy ghé tai người bên cạnh mình thì thầm điều gì đó rồi bất chợt đứng dậy. Tôi hơi giật mình nhưng có vẻ tôi biết anh ấy sắp làm gì.

- Chúng ta đi thôi! Cậu ấy sẽ trông chỗ này!

Khi nhìn theo tay Dehiki, tôi thấy anh chàng ngồi cùng anh ban nãy vẫy tay với tôi một cách thân thiện. Sau đó tôi theo chàng ca sĩ đi qua một hành lang nhỏ, hành lang dẫn tới phòng ăn, thật dễ dàng nhận ra nhiều người trong số họ vì hầu hết đều là người nổi tiếng. Nhưng chúng tôi không rẽ vào đó mà tiếp tục đi theo hành lang cho tới khi đụng phải một cầu thang lớn giữa một sảnh lớn. Ở đây không còn thuộc phạm vi tang lễ của cô nàng Hồ Ly nữa rồi.

Dưới chân cầu thang có vẻ không phải là một ý kiến hay nhưng ở đây chẳng có ai cả. Một địa điểm thích hợp cho việc “làm ăn” chẳng?

- Khi nào thì tang lễ kết thúc? - Tôi là người lên tiếng phá tan bầu không khí ảm đạm giữa chúng tôi. Trên suốt quãng đường vừa rồi, anh ấy không hề nói được lời nào.

- Chiều mai! - Dehiki trả lời ngắn gọn rồi đi thẳng tới vấn đề chính. - Thế... nhóc tới đây nghĩa là nhóc đồng ý giúp anh?

- Vâng! - Tôi vừa nói vừa lấy lá bùa từ trong túi xách của mình ra rồi đưa cho chàng ca sĩ. - Thứ anh cần!

Anh Dehiki nhận lấy với gương mặt nhẹ nhõm. Lá bùa đó là bùa ẩn thân mà tôi đã nhờ cô hiệu trưởng Yaku làm giúp, và đổi lại tôi sẽ nhận được thông tin từ anh. Nói cho đúng thì tôi chẳng cần những thông tin đó nhưng nếu như không nhận gì đó từ phía anh ấy thì tôi cứ cảm thấy anh ấy sẽ trông rất thảm hại. Anh ấy dường như có đủ đau khổ rồi!

- Cảm ơn em vì đã giúp một người xa lạ như tôi!

- Đây không phải giúp đỡ mà là trao đổi!

Tôi nói và chàng ca sĩ bật cười thành tiếng. Anh ta làm tôi thấy ngượng chết đi được...

- Anh thật vui vì nhóc ít ra đã nhờ anh làm gì đó! Vả lại... nhóc đúng là không từ chút thủ đoạn nào để đạt được mục đích nhỉ? - Lần này tới lượt anh Dehiki lấy từ trong túi của bộ trang phục truyền thống dùng trong lễ tang ra một phong bì, trông không to hơn lá bùa của tôi là bao nhiêu. Đây xem ra

đúng là một cuộc trao đổi nhỉ?

- Gì thế ạ? - Tôi hỏi vì vốn dĩ anh ấy hứa sẽ cung cấp cho tôi điều mà tôi muốn biết nhất nhưng kì thực tôi cũng chẳng biết mình muốn biết gì nữa là. Cái thứ quái quỷ gì đang ở trong cơ thể tôi chẳng? Mà chắc không...

- Funo đã điều tra triệt để! Cô ấy đã bắt anh tới tận nơi mà mẹ cô ấy từng tới để dò hỏi. Bà ấy, đúng như nhóc nói, là một người mạnh hơn anh tưởng. Bà ấy biết anh là Hồ ly và bà ấy cũng biết anh tới vì điều gì! - Vừa nói anh vừa lấy trong phong bì của mình, và đó cũng là một lá bùa. - Anh đã bắt ngờ khi bà ấy làm vậy! Bà ấy nhờ anh đưa nó cho một người và không nói gì thêm nữa nhưng ít nhất thì chúng ta cũng có thêm manh mối.

- Đưa cho ai ạ?

- Cô bạn của em đây, Joudouki!

- Joudouki? - Hai mắt tôi dần nở như sắp tới vô cực.

- Ủhm, anh cũng không biết nữa! Bà ấy bảo rằng đó là thứ sớm muộn gì cũng sẽ phải quay về với cô ấy nên chuyện anh tới đó là không thể tránh, Funo cũng chẳng hiểu mẹ mình và cô gái mới xuất hiện đó có mối liên hệ gì. Anh nghĩ rằng nhóc nên hỏi lại cô bạn mình xem có chuyện gì đang xảy ra thì đúng hơn là bám theo bọn anh để lấy thông tin!

- Anh đang xem em là gì thế hả? - Tôi bĩu môi. - Anh cũng nguy hiểm thế thôi mà còn nói người ta!

Anh ấy hơi im lặng. Có lẽ anh ấy hơi nhạy cảm khi tôi nhắc tới chuyện mà anh từng làm trong quá khứ. Chính câu chuyện đã dẫn tới hệ quả ngày hôm nay. Nhưng tôi đâu có cố tình...

- Anh cũng có nguyên do riêng! - Mắt anh ấy sụp xuống khiến tôi lo lắng.

- Em cũng muốn một lúc nào đó anh sẽ nói cho em nghe! Chúng ta đâu còn là người xa lạ đúng không?

Tôi đưa tay ra như muốn bắt tay anh. Dehiki chần chừ một chút nhưng cuối cùng cũng đưa tay bắt tay với tôi. Tôi muốn giúp anh ấy, vì chính bản thân mình. Tôi nhận ra từ giờ mình sẽ không còn trốn tránh điều đó nữa.

- Hina...! - Miwa gọi tôi khi tôi chỉ vừa mới bước chân vào phòng ăn, căn phòng mà ban này tôi vừa mới đi ngang qua.

Tôi nhìn đảo mắt tìm cô nàng trong đám đông những người nổi tiếng (hoặc không nổi tiếng nhưng có vị trí cao trong ngành công nghiệp giải trí này). Nhưng cuối cùng người tôi nhìn thấy trước tiên lại là anh Kawahachi. May thay anh ấy đang ngồi cạnh cô bạn tôi. Ban đầu tôi có hơi ngạc nhiên nhưng sau đó tôi nhận ra họ không cần phải giữ kẽ vì chỗ này không có phóng viên. Có điều anh Kawahachi nhìn không giống một người vừa mất bạn gái gì, giống một tay ăn chơi hơn khi tới đám tang bạn gái cùng với cô bồ tin đồn của mình hơn... Chẳng hiểu sao tôi lại thấy bức hơn là thấy vui cho bạn mình vì rốt cuộc cũng có thể ra ngoài một cách bình thường sau từng ấy scandal.

- Sao lại gặp cậu ở đây thế này?! - Tôi nói và lách qua hai dãy bàn trống để tới chỗ họ, đó là hai dãy bàn trống duy nhất trong phòng ăn gần cả trăm bàn này, khắp nơi đều chật ních hết rồi.

- Tớ đến dự đám tang mà! Sao cậu không nói là cậu cũng tới rồi chúng ta đi chung chứ?

Cô bạn nói tôi mới nhận ra rằng đúng là chúng tôi nên đi cùng nhau thật. Ít ra thì tôi sẽ tránh được cái cảnh tượng đáng xấu hổ này.

Khi ngồi xuống phía đối diện họ rồi nhẹ nhàng cúi đầu chào ca sĩ. Anh ấy cũng chào lại một cách vui vẻ, mà tôi chẳng hiểu sao anh ta lại vui vẻ nữa. Bộ anh ấy không thấy lo lắng sao? Hay nhiều scandal quá làm cho anh ấy không còn quan tâm gì tới cách mọi người nhìn mình nữa? Chẳng phải đó là tuyên ngôn sống của anh ta sao? Một Hoàng tử Hoàn hảo? Anh ta dễ dàng từ bỏ vậy sao?

- Hina! Trông mặt cậu ghê quá! - Cô nàng vừa nói vừa lấy tay chỉ vào giữa hai chân mày mình như đang ám chỉ. - Ai chọc cậu giận sao?

- Không có!

- Mà sao cậu tới đây vậy? Cậu có quan hệ gì với Hatsune à? - Miwa thắc mắc.

Và tôi thì không lường trước được chuyện sẽ thành ra như thế này.

- Gì chứ? Tớ... tớ làm gì có quen ai ở đây! Tớ đi tìm cậu thôi!

- Tìm tớ làm gì? - Cô nàng vừa nói vừa ăn mà chẳng thèm để ý đến chàng ca sĩ bên cạnh đang nhìn mình và cười khúc khích.

- Cậu không thấy cậu rất vô tâm sao? Hôm nay chị Yui bảo là chị ấy phải làm thêm ca nên bỏ tớ ở nhà có một mình. Cậu không thấy cậu đã đẩy tớ vào cái cảnh cô đơn đó sao?

- Gì chứ? - Lần này do tập trung ăn nên không nói nhiều nhưng Miwa nhìn tôi như thể "Cậu lúc nào chả như vậy mà còn hờn dỗi!"

Ngay cả tôi còn thấy mình vô lý nữa là nói đến ai nhưng tôi cũng đâu thể nói rằng mình tới vì có một cuộc trao đổi quan trọng với Dehiki Hatsune - cậu

em đẹp trai hiếm có của người đang chuẩn bị được chôn cất kia?!

- Em ăn uống như thế đấy hả? - Kawahachi quay sang nói với Miwa khi người phục vụ mang thức ăn tới cho tôi.

Mặc cho chị phục vụ cứ liên tục hỏi tôi có cần thêm gì không, tôi cứ như bị thôi miên khi nhìn hai người họ. Anh Kawahachi lấy tay quét thức ăn dính trên khóe môi cô nàng mà không quan tâm gì tới chuyện liệu có ai nhìn họ hay không.

- Ở đây toàn là những người có thể ảnh hưởng tới cả sự nghiệp của em đấy! Tôi có cần phải cứ nhắc đi nhắc lại như vậy không?

- Em biết rồi mà! - Miwa đỏ mặt rồi cúi xuống giả vờ tập trung ăn cho đàng hoàng nhưng tôi biết rõ cô ấy quá rồi mà. Bây giờ tâm trí cô ấy không còn ở đây nữa rồi.

- Sau scandal người ta sẽ chú ý tới em hơn nên làm ơn phải cẩn thận gấp đôi!

- Vâng!

Không biết người khác nghĩ thế nào nhưng riêng tôi thì tôi thấy anh Kawahachi đối xử với cô bạn cùng nhà mình thân thiết quá mức rồi. Thậm chí sau bao nhiêu chuyện như vậy, anh ấy bảo vệ cô nàng không có gì là quá đáng (bởi vì dù sao Miwa cũng là học trò của anh ấy), duy chuyện mà tôi vừa chứng kiến thì có vẻ hơi... Tôi cũng không biết nói sao nữa, chắc vì tôi chưa có một mối quan hệ nghiêm túc nào chẳng? Nhưng giữa họ cứ như có một sợi dây vô hình nào đó, thứ mà tôi không chắc đã nhìn thấy nó trước đây. Nếu mà Miwa như thế thì tôi thấy cũng là chuyện thường thôi nhưng lần này chính anh Kawahachi mới là người dỡ bỏ hàng phòng thủ của chính mình, nghe có vẻ hơi không giống một người luôn làm theo lí trí như anh ấy.

Mà tôi cũng đâu có quyền gì mà xen vào chuyện xảy ra giữa họ chứ? Bây giờ tôi cũng không khác nào tên Miêu tinh cả - chỉ là khán giả của bộ phim này. Tuy không biết được kết cục liệu có là happy ending hay không nhưng trong tay tôi bây giờ coi như đã có một bản xem trước của tập tiếp theo rồi. Chuyện này càng lúc càng rối tinh cả lên khi mà mẹ của cô hiệu trưởng Yaku lại muốn đưa cho Miwa cái thứ trông không khác gì một lá bùa này. Tôi tự hỏi nếu như chuyện này có thực sự liên quan gì đó tới mẹ của anh Kawahachi thì mọi chuyện sẽ thành thế nào? Nếu vậy thì Miwa có liên quan gì tới nhà của anh Kawahachi chứ? Mà nếu như có không liên quan đi chăng nữa thì Miwa cũng có vấn đề gì đó. Kể từ khi biết được cô bé linh hồn kia giống hệt cô bạn thì thân thể của cô bạn cùng nhà đã bị đánh một dấu hỏi to đùng rồi. Hơn hết là không thể nào lại không liên quan được khi chính cô bé đó lại nói cho anh Kawahachi nghe chuyện ấy.

Bởi thế nên cho dù có nghĩ thế nào thì hai người họ cũng có một mối quan hệ nào đó không hiện hữu ngay lúc này nhưng lại giống như là hứa hẹn sẽ xuất hiện vậy. Tôi không phải là muốn đào sâu vào chuyện của họ nhưng tự nhiên tôi lại dính vào vì cô nàng. Thậm chí tôi không biết có nên hỏi cô ấy rằng cô ấy có biết cô bé linh hồn kia chính là bản thân mình hay không nữa!?

Mà tôi không muốn nghĩ nữa... Đau đầu chết được. Anh Dehiki chẳng cho tôi gợi ý hay manh mối nào cả. Cho dù anh ấy cũng như tôi, người vô tình bị cuốn vào trong chuyện này, nhưng ít ra anh ấy cũng phải có giả thuyết nào đó chứ? Anh ấy đã gặp kết giới sư kia mà.

Khi chúng tôi chuẩn bị vào thang máy để rời khỏi đám tang, bỗng dưng Miwa kéo áo tôi lại khiến dòng suy luận của tôi đứt lìa:

- Có nhất thiết phải đi thang máy không?

- Há?

Anh Kawahachi cũng quay sang nhìn cô nàng.

- Sao thế? - Anh ấy hỏi.

- Ừm... chỉ là em thấy không thoải mái lắm!

- Chứng sợ không gian hẹp á?! - Tôi ngạc nhiên.

- Tôi không biết nhưng nó khiến tớ không thoải mái! Chúng ta đi thang bộ nhé? Dù gì thì đây chỉ là tầng ba thôi mà!

- Vậy là khi nãy em lên đây bằng cầu thang bộ à? - Anh Kawahachi xem chừng cũng ngạc nhiên không kém.

- Hai người không đến đây cùng nhau à? - Đó là điểm tôi thắc mắc nhất vì dù sao thì nếu hai người tới cùng nhau sẽ đỡ phải đám của cái cô phóng viên mà tôi thấy khi nãy.

- Không! Anh bảo cô ấy lên trước vì gặp một tiền bối dưới sảnh chính! Hóa ra là đi thang bộ...

Đang nói thì bỗng dưng anh ấy khựng lại như mắc cái gì đó lại trong cổ họng hay như vừa nhớ ra chuyện gì đó. Tuy không biết là gì nhưng chúng tôi không có thời giờ để kì kèo ở đó nữa kì kèo ở đó nữa bởi vì bây giờ đã gần chín giờ tối rồi.

Khi ấy chúng tôi không hề biết anh ấy đã nhớ ra điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

21 GIỜ 25 PHÚT

Tsugini, rộng lớn nhưng cũng rất chật hẹp.

Xe của Kawahachi dừng lại trước cổng ngôi nhà mang dáng dấp cổ kính trong khu phố lát gạch đỏ. Chàng ca sĩ đưa hai cô gái nhỏ về nhà vì dù gì thì cậu cũng chờ Miwa đi và Hina thì ban chiều đi bằng xe buýt nhưng bây giờ cũng đã quá trễ rồi. Chuyến đi ấy im lặng đến kinh người, Miwa chỉ nói chuyện với cô bạn cùng nhà mà dường như quên mất cả cậu đang ngồi ở ghế lái. Tuy thế nhưng cậu vẫn cảm thấy tốt hơn vì cậu không chắc là cậu có thể nói gì đó mà không khiến cho con bé kia thấy cậu đang trở nên kì lạ.

Trong lễ tang, không có cách nào để cậu tránh né việc gặp con bé ở đó. Không phải đây là lần đầu tiên cậu gặp Hina mà thậm chí cậu và cô bé còn có nhiều bí mật hơn cả cả với Joudouki, họ không hẳn là bạn bè nhưng lại thân thiết hơn như thế. Cậu chẳng có lí do gì để thấy khó xử cả nhưng chỉ là cậu biết mình rất khác lạ. Cậu không muốn để thêm bất kì ai thấy cậu khác lạ nữa.

Điều khác lạ mà cậu cố phủ nhận nhưng rồi cũng miễn cưỡng chấp nhận nó.

- “Anh không tới đám tang bạn gái mình à?” - Rốt cuộc cậu phải nghe em gái mình léo nhéo qua điện thoại trên đường về.

- Funo! Anh đang trên đường về nhà! - Cậu biết tổng là em mình đang ở đó chứ không đâu khác vì dù gì Dehiki Hatsune cũng là gương mặt đại diện của công ty con bé. - Em cũng nên về sớm đi!

- “Em không về sớm đâu! Anh nói với bố mẹ là em không về!”

- Gì thế? - Cậu suýt nổi đóa lên bởi cái giọng ngang bướng của cô nàng giám đốc, nhưng cậu cũng biết con bé không nói đùa. - Sao lại không về nhà? Em ăn chơi lêu lổng thế từ khi nào vậy?

- “Em không ăn chơi! Em có việc thật mà! Em cũng không ở lại đám tang lâu đâu, ở đây chẳng có gì cả!”

- Lí sự! Anh không giỏi việc giải thích này nọ đâu!

- “Em biết anh giỏi nói dối mà! Chuyện này thật sự quan trọng nên anh giúp em một lần đi!”

- Thì ra đây là lí do cô gọi cho tôi lúc đêm hôm khuya khoắt thế này đấy ư, thưa tiểu thư? - Vừa nói cậu vừa vòng vô lăng vào bãi đậu xe dưới chung cư của mình.

- “Coi như em cầu xin anh nhé! Hoàng tử thích gì nào? Bánh moccha nhân đậu đỏ của dì Jin nhé?”

- Cái gì? Em tới chỗ đi ấy sao? - Cậu chàng dừng xe lại đột ngột vì bất ngờ trước khi cho xe vào vị trí đỗ mà cậu yêu thích. - Vào giờ này á?!

- “À... Ừm thực ra em đi nửa đường rồi! Tạm biệt anh!”

Con bé nói có thể rồi cúp máy. Cậu biết chắc rằng nó không nói tiếp vì biết thế nào cậu cũng nổi nóng. Chuyện gì quan trọng tới nỗi nó lại chạy tới chỗ dì Jin vào lúc này và vào thời điểm mà thời tiết chẳng thuận lợi gì?

Nhưng mà bây giờ cậu cũng chẳng còn thời gian để mà chỉ trích con bé nữa bởi vì người cậu muốn chỉ trích là bản thân mình kia. Khi đi trong thang máy cậu đã cố gắng tự lừa tránh bằng cách bắt mình phải nghĩ một lí do nào đó để bao che cho cô em gái đồng đánh của mình. Nhưng khi về đến nhà thì thấy chẳng có lí do gì cậu phải nghĩ cả. Cả nhà đã đi ngủ từ bao giờ, căn phòng khách chìm mình trong ánh đèn từ thành phố bên dưới. Cậu thấy như mình đang nhìn vào một bầu trời đêm khác vậy. Một bầu trời đêm mà cậu luôn nhìn thấy từ khi chuyển tới đây, nhưng hôm nay có điều gì đó đã thay đổi.

Kawahachi không chắc mình có thích sự thay đổi này hay không. Khi buông mình xuống giường cậu cảm thấy đây mới chính là thời khắc quyết định, thời khắc cậu cảm thấy khó khăn nhất khi phải đối mặt với nó chứ không phải áp lực của công việc hay các mối quan hệ. Chàng ca sĩ kéo lỏng cà vạt ra rồi nhắm mắt lại, cảm nhận bóng tối bằng một giác quan rất khác, cái mà cậu không biết gọi bằng gì nhưng thỉnh thoảng cậu lại cảm thấy như mình có khả năng đặc biệt đó.

“Anh phải làm gì đây? Đây có chẳng không còn là anh nữa?”

*

SHINICHI KAWAHACHI

Có một điều anh muốn nói cho em biết cho dù anh biết mình đã nói đi nói lại điều đó cả ngàn lần rồi. Không phải là anh nhớ em, anh yêu em hay những điều lãng mạn như thế mà là anh sẽ không bỏ cuộc cho dù mọi chuyện có như thế nào đi nữa. Thế nhưng như anh bây giờ liệu có phải là đã bỏ cuộc

chưa? Vào những lúc cô đơn không biết bám tựa vào đâu, anh lại mong muốn mơ thấy em mặc cho giấc mơ ấy không khác nào một chuỗi đau khổ cứ liên tiếp nối nhau ủa tới. Mỗi lần đều giống nhau nhưng anh không biết tại sao mình lại cảm thấy đau đớn mỗi lần một khác nhau. Nỗi đau biến hóa qua từng ngày, anh như một con nghiện đắm đầu vào một thế giới tốt đẹp tưởng tượng và chỉ hi vọng mình có thể sống thật với bản thân trong những giấc mơ như vậy. Anh có thể thức dậy với một dòng nước mắt chảy dài nhưng anh cảm thấy mình thanh thản. Người khác tìm tới những nơi đông đúc, hoan lạc, nơi người ta có thể nói ra tất cả tâm tình của mình với những người tường chừng xa lạ để giải trí, có điều từ lâu anh không còn tìm thấy trong cuộc đời mình thời gian để giải trí nữa rồi. Thế giới của anh từ lâu đã bị em lấy đi hết. Những ngày tháng bận rộn, những cuộc vui chớp nhoáng, những cảm xúc mãnh liệt khi có người luôn ủng hộ mình, đó không phải là thế giới của anh. Thế giới của anh trống rỗng và vẫn luôn được lấp đầy bởi những hình ảnh của em hằng đêm.

Em có thể trách anh, bởi vì anh có một cuộc đời đã được sắp đặt hoàn hảo ngay từ khi sinh ra nhưng lại không sống cho hết những đặc ân đó, so với một người sinh ra trong gia thế nghèo túng như em thì anh quả là một con người phung phí. Thế nhưng đặc ân mà anh muốn có nhất lại do chính tay anh đánh mất. Em nghĩ một cuộc sống hoàn hảo như thế còn dễ làm gì?

Anh muốn nhìn thấy gương mặt của em cho dù đó là những hình ảnh thuộc về quá khứ.

- Tôi không thích chúng nhưng chúng là thứ đã nuôi lớn tôi, vậy nên không có lý do gì để tôi không thích chúng cả, đúng không?

Em đã nói thế khi anh hỏi em về món bánh gạo mà em ăn mỗi khi đến lớp, buổi sáng cũng như buổi trưa. Anh không nghĩ đến một lúc nào đó anh sẽ muốn ăn bánh gạo trở lại nữa, bởi vì cho dù nói thế nhưng anh biết rằng nó không khác nào dây vô em, ràng buộc em với cuộc sống khốn khổ của hai mẹ con em. Thế nhưng khi cô gái ấy gửi bánh gạo cho anh, anh cứ như nhìn thấy lại được em, hình bóng em của em cứ như đang phảng phất đâu đó quanh anh. Đến khi cuối cùng anh cũng tìm được đủ can đảm để quay lại nơi có em ở đó thì anh lại thấy cô bé đang ở đó. Nhiều khi những trùng hợp ấy khiến anh tự hỏi không biết có sợi dây liên hệ nào giữa em và cô gái ấy không. Anh không tin là có thể có một ai đó giống em đến như vậy...

Rồi hôm nay anh nhận ra rằng có phải chăng cảm giác kì lạ mà anh cứ cố phủ nhận đó thực sự đến từ sự trùng hợp đó. Cô bé ấy cũng không khác gì em ở cái bệnh ghét không gian hẹp ấy, anh lo lắng, anh sợ hãi trước ý nghĩ đó. Lo sợ rằng anh thay đổi, sợ rằng rồi một ngày nào đó anh sẽ không còn được nhìn thấy em ngay cả trong những giấc mơ nữa, sợ cô bé giống em tới mức sẽ làm anh lay động. Anh không muốn em nghĩ anh không khác gì những gã đàn ông ngoài kia, nếu như vậy anh không khác gì đã đánh mất bản thân mình. Thế nhưng, hơn cả như vậy, anh không khác gì một kẻ tệ hại cố tìm kiếm em ở một con bé chỉ vừa mới lớn.

Em có thể cho anh một lối thoát không? Em có thể chỉ cho anh con đường nào mà anh nên đi hay không?

Càng cố phủ nhận sự khác lạ ở bản thân mình anh càng nhận ra thứ cảm xúc đó đã tiến rất sâu vào con người anh, ngay từ lần đầu tiên anh chạm vào cô bé. Anh biết mình muốn gì, anh không muốn nhìn vào gương mặt ấy để tìm em, anh muốn tìm điểm tương đồng kì lạ ấy trong chính cô bé. Dường như cô bé cũng có cảm giác anh đang kiểm tìm thứ gì đó. Anh không muốn làm tổn thương cô bé cũng như không muốn làm thường tổn đến tình cảm mà anh gìn giữ bấy lâu nay. Anh không thể kiểm soát được mình khi ở bên cạnh cô bé ấy. Liệu anh thế tha thứ cho chính mình không?

- Chú ổn chứ? - Một giọng nói của trẻ con vang lên bên tai anh.

Là em chẳng? Nhưng không phải, tiếng nói giống như vang lên ở một thế giới khác vậy...

Anh đột ngột mở mắt khi nhận ra có một sức nặng vô hình nào đó đang đè lên bụng mình và gần như phát hoảng phát hiện ra trong bóng tối lơ lửng có một dáng người nhỏ bé đang ngồi trên người mình. Đầu óc anh chẳng hình dung ra được chuyện gì đang xảy ra trong nhà mình nhưng khi mắt đã dần quen với bóng tối anh mới thấy nhẹ nhõm:

- Là cháu...?

- Chú trông như đang dùng sức? - Con bé linh hồn trong bộ đồng phục mầm non đặt tay vào giữa hai chân mày đang nhíu lại của anh.

- Sao cháu ở đây vậy? - Anh thở dài.

- Ủhm... - Cô nàng nghiêng đầu như đang suy nghĩ rồi cười tí mắt. - Cháu cũng không biết nữa!

- Cháu xuống được không?! - Mặc dù chỉ là một con nhóc chưa chính thức đi học nhưng tình huống này khiến anh thấy không ổn.

- À!

Cô nhóc gật gù rồi leo xuống khỏi người, nó khiến anh cảm thấy mình đỡ tội lỗi hơn.

- Cháu cảm thấy cô ấy sẽ thích thú lắm khi nhìn thấy chú thế này! - Con bé nằm xuống bên cạnh anh.

- Ai?

- Người mà chú đang nghĩ tới ấy!

Anh chồm ngồi dậy để nhìn cho rõ xem liệu có phải mình đang nói chuyện với một cô bé còn học mầm non trước khi thành ra như vậy hay không. Rõ ràng con bé nói chuyện không giống như vậy chút nào. Cả lần ở bãi biển lần lần này.

- Chú không cần phải ngạc nhiên! Dù sao thì cháu cũng vật lộn với cái thế giới đen tối này suốt mười bốn năm rồi! Linh hồn cháu cũng lớn lên chứ không

như cơ thể! - Con bé vừa nói vừa liếc xuống người mình.

- Mười bốn năm? - Cột mốc ấy khiến anh cảm thấy như kí ức của mình đang bị nhìn thấu.

- Là ngày mà cô ấy mất đúng không? - Con bé hỏi nhưng thú thật, anh không dám trả lời. - Thực ra không hẳn là mười bốn năm, con số ấy có hơi chênh một chút. Nghĩ là có thể trước đó một chút hoặc sau đó một chút!

- Sao cháu biết về cô ấy!?

- Bây giờ chưa phải lúc để nói về chuyện đó chẳng?

- Tại sao? Có vấn đề gì chứ? - Anh bắt đầu cảm thấy đây đã trở thành một cuộc nói chuyện nghiêm túc thật sự.

- Đơn giản là vì chú có nhiều chuyện cần phải giải quyết hơn là bóí móc quá khứ của cháu. Thú thật là quãng thời gian sống của cháu rất ngắn nhưng rất hạnh phúc, quãng thời gian biết đến cô ấy chính là quãng thời gian đau đớn nhất của cháu. Cháu không thích nhắc lại nó. Chú cũng nên thôi cái thói quen cứ đào bới lại những chuyện ấy đi! Chú hãy nhìn phía trước, phía trước ấy! - Con bé vừa nói vừa chỉ tay lên trần nhà.

Anh nhìn theo ngón tay bé nhỏ ấy rồi thả phịch người xuống giường, bắt gác cũng chỉ tay về hướng đó - về cái đèn chùm trên trần phòng đang lấp lánh thứ ánh sáng phản chiếu lại từ những luồng sáng yếu ớt bên dưới thành phố đang dần chìm vào giấc ngủ.

- Cháu có thể nhìn thấy tương lai của chú à?

- Không! Cháu không thể. Nhưng cháu biết là chú sẽ nhận được gì khi đi về phía đó!

- Như vậy cũng đâu có khác gì?

- Khác chứ ạ! Cháu biết con đường nhưng cháu đâu biết chú sẽ đi trên con đường đó như thế nào, nhanh hay chậm, cẩn thận hay ẩu tả.

- Chú lúc nào cũng cẩn thận! - Anh chắc chắn.

- Cháu biết! Nhưng chính vì như thế nên chú đang đi trên một con đường đã được lựa chọn sẵn. Cho đến cuối cùng chú cũng sẽ đi đến cái đích đã được chọn lựa, cho dù chú hạnh phúc nhưng chú sẽ không biết được những gì đã xảy ra.

- Ý cháu là chú đã từ bỏ việc sống cho đáng sống ấy hả?

- Chú đang đi chậm, chạy rất cẩn thận nhưng chú lại không nhìn xung quanh mà chỉ chú tâm vào con đường đang càng lúc càng dễ đi hơn. Vậy nên chú không hề biết mình đang bị con đường đó điều khiển cách chạy chứ không phải chạy trên nó!

Anh có thể hiểu lời mờ. Con bé nói năng trêu tượng thật nhưng ý nghĩa đó thì anh không ngu ngốc tới nỗi không hiểu được.

- Cháu nói có ai đó đang điều khiển cuộc đời chú?

- Cái đó cũng chưa quan trọng lắm! Cái quan trọng hơn chính là cảm xúc của chú khi đi trên con đường đó kìa! Chú nên chấp nhận rằng cảm nhận của chú trên con đường này đang dần thay đổi...

Anh giật mình thức dậy vào sáng hôm sau, cảm thấy như mình vừa mơ một giấc mơ kinh khủng nhưng lại không hề thấy sợ hãi. Có lẽ bởi anh biết ai chính là người đang điều khiển cuộc sống của mình, và có lẽ em cũng biết...

*

- Vậy là anh ấy sẽ giải nghệ thật sao?! - Cho dù tôi biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ xảy ra nhưng vẫn không thể nào không thốt lên bất ngờ.

- Hôm qua anh ấy nói với anh Kawahachi như vậy! - Miwa và tôi vừa nói vừa bước vào trong căn tin trường đang trở nên náo loạn. - Kì thực thì làm sao anh ấy phải làm vậy chứ? Bây giờ anh ấy đâu còn phụ thuộc vào chị mình nữa đâu. Anh ấy cũng có sự nghiệp riêng còn gì!

Tôi gọi món mà thấy trong mình không được yên. Chẳng lẽ tôi lại nói với cô ấy là vì anh ấy cũng đang bị truy đuổi như chị mình? Cuộc chạy trốn của anh ấy có lẽ lại đang bắt đầu lại bởi vì con bé ấy. Ừm, nói sao nhỉ? Tức là cái con bé vừa mới chuyển vào lớp tôi ấy... cụ thể hơn là cái con bé đang đứng ngay cạnh tôi này, bằng tuổi nhưng gương mặt trẻ con này khiến tôi muốn gọi cô ta là con bé:

- Cậu nghĩ thêm đậu rán hay là tôm chiên sẽ ngon hơn? - Tôi vẫn không nghĩ là cô ta đang nói chuyện với tôi.

Trong khi tôi đang không biết phải làm gì và trả lời cô ta thế nào thì Miwa đã phồng tay trên của tôi.

- Tôm chiên chắc chắn ngon hơn rồi! - Miwa có vẻ hớn hờ.

- Vậy tớ sẽ gọi tôm chiên! - Cô nàng kia cũng hớn hờ không kém khi gọi cô bán hàng trong căn tin cho mình một phần tôm chiên.

- Lần đầu tiên cậu tới căn tin sao? Mấy hôm trước đâu có thấy cậu đâu nhỉ?

- Ừm, cũng có thể nói vậy!

- Thế sao? Vậy cậu có muốn ngồi chung bàn với bọn tớ không?

Trong khi hai người trò chuyện rôm rả thì tôi không biết phải xử lý thế nào. Tôi nghĩ là Miwahi thực sự có thể vượt qua được giai đoạn khó khăn này nếu như có thêm một người bạn mới nhưng cô ấy đang tán chuyện với một người mà tôi đang không biết phải xử sự như thế nào với cô ta. Tôi ước gì có ai đó có thể giúp mình trong trường hợp này có thể giúp tôi quyết định xem có nên thân thiết với một kẻ sát nhân như cô ta hay không. Bất giác, tôi nhìn về phía sân thượng, nơi mà tôi luôn chắc chắn rằng có một người luôn quan sát mình.

Năm giây sau tôi nhận được một tin nhắn: “Có chuyện gì sao?”

Nhưng đó cũng là lúc tôi nhận ra rằng cậu ta cũng chẳng can dự vào chuyện này, cậu ta nên ít liên quan với tôi thì càng tốt: “Không có gì!” tôi trả lời lại.

“Đùa nhau à?”

Tôi không thể không nhin cười.

“Không! Và bây giờ thì cậu im đi! Tôi còn phải ăn trưa!”

Và có vẻ như lời đe dọa của tôi có hiệu lực khi cậu ta không nhắn tin nữa. Tôi liếc về phía sân thượng lần nữa vào thấy cậu chàng lại bắt đầu nhìn qua ống nhòm như bao lần khi chúng tôi đi về phía bàn ăn bị cô lập của mình. Có vẻ như Miwa đã nói với cô nàng kia chuyện này nhưng cô ta vẫn cứ dai như đĩa bám theo. Khi vào bàn, Miwa ngồi với cô ta còn tôi thì ngồi một mình bên phía còn lại.

Đó cũng là lần đầu tiên tôi nhìn kĩ cô ta đến vậy. Thật là tôi không biết làm cách nào để anh Dehiki có thể nhận ra được cô ta sau mười năm, khi mà cô ta trải qua giai đoạn dậy thì thành người lớn khiến cô ta có thể không còn một dấu hiệu nào của thời còn là một đứa trẻ bảy tuổi nữa thế nhưng bây giờ, khi nhìn kĩ cô ta tôi mới biết, thật ra cũng không quá khó. Bởi vì cô ta có gương mặt dường như không hề thay đổi kể từ khi cô ta là một đứa trẻ. Gương mặt bầu bĩnh với những đường nét của trẻ thơ, cái mái ngang phủ xuống gương mặt càng khiến cho cô ta trông như một người không tuổi. Nụ cười hút hồn và cách ăn nói như trẻ mẫu giáo, khác hẳn với một người có lối ăn nói cẩn thận già dặn như Miwa. Thật là nếu tôi là đàn ông thì chắc cũng mê mẩn cô ta. Chắc đó cũng là lí do mà mọi người trong căn tin từ nãy tới giờ cứ không ngừng xì xào, hẳn là chuyện một cô gái xinh đẹp mới chuyển đến lại nói chuyện với những người bị tẩy chay như chúng tôi.

Nhưng cho tới khi cô nàng lớp trưởng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh tôi, tôi vẫn không rõ là họ đang nói những gì. Cô nàng lớp trưởng lớp 2 - 5 còn làm tôi thấy bất ngờ hơn cả cái cô nàng giết người không góm tay kia.

- Sao tôi thấy cậu bình tĩnh đến như vậy nhỉ?! - Cô ta quay sang hỏi tôi, tôi không biết mục đích của cô ta là gì.

- Tại sao tôi lại không được bình tĩnh cơ chứ?

- Cậu không thấy vị trí của cậu trong trường này đang bị lung lay từng ngày sao? - Vừa nói cô nàng vừa nhấm nháp miếng đậu rán của mình. - Hết tẩy chay do chơi lăm người tới việc chia tay “Hoàng tử” trung học?! Cậu vẫn còn bình tĩnh được à?

- Há?

- Thú thật nhé! Tôi chưa thấy có cô gái nào trong trường này lên voi xuống chó nhanh như cậu. Chỉ trong vòng một tháng chuyển tới mà cậu đã là trung tâm của biết bao nhiêu chuyện.

Nghe cô ta bảo một tháng cứ như nhanh lắm vậy nhưng thực ra tôi cảm thấy nó dài đằng đằng.

- Vậy là cậu không hề biết chuyện người ta đang đồn cậu và Kei đã chia tay sao?

- Họ nói vậy thật à? - Thật ra tôi nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy thật vì hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn một tháng của chúng tôi.

- Không phải cả tuần nay cậu ta không hề xuống căn tin cho dù cậu đang gặp rắc rối sao?!

Và nàng lớp trưởng đang nhắc lại lí do khiến chúng tôi cãi nhau chiều hôm đó, cậu ta nhờ tôi giúp đỡ nhưng chẳng hề muốn động tay giúp đỡ tôi vì có khi cậu ta cũng sẽ bị tẩy chay theo. Thật là loại người mà tôi không nên dây dưa!

- Chuyện hôm đó... không ổn sao? - Cô ta cứ tiếp tục chạm vào ngọn nguồn nổi bức tức mà tôi nén xuống được mấy hôm nay. - Họ thật sự đang đồn ầm lên kia!

Về mặt của cô nàng thật sự bức xúc bởi vì tôi chẳng chịu phản ứng gì trước những câu nói của cô ta. Mà đúng là tới tận khi ấy tôi mới nhận ra rằng mọi người xung quanh đang nhìn tôi chứ không phải nhìn cô nàng trông như hotgirl đang ngồi cùng bàn với tôi.

- Dù gì thì cậu cũng nên thấy mừng mới đúng chứ nhỉ?! Vậy nên chuyện này có là thật đi chăng nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi cả! - Tôi mong rằng làm ơn có ai đó kéo tôi ra khỏi cuộc nói chuyện ngọt ngào này nhưng hình như phía bàn bên Miwa và phía bàn bên tôi đã thuộc về hai thế giới khác nhau rồi. Hai người họ nói chuyện hăng say và chắc chắn không có chuyện để ý tới tôi đang phát tín hiệu cầu cứu. - Cậu nên thôi làm phiền tôi đi! Những gì cậu muốn cũng đã đạt được rồi còn gì!?

- Cậu thật sự nghĩ cái quái gì vậy hả? - Cô ta bỗng dung gạt phăng muỗng súp rồi đẩy khay thức ăn của tôi ra xa. Cô ấy thì thầm nhưng rõ ràng cứ như đang muốn mắng vào mặt tôi vậy. - Cậu nghĩ cậu ấy thật sự muốn chia tay cậu à?

- Cậu ta nói gì với cậu vậy hả? - Tôi nheo mày nghi ngờ. Cô nàng trông khác hẳn với tuần trước luôn giữ thái độ thù địch với tôi. Sau hôm tỏ tình không thành của Kei đã có chuyện gì chẳng? - Lúc cậu ta tỏ tình? Hay sau đó?

Cô nàng lớp trưởng thờ dài nhìn tôi.

- Cậu ta nói cho tôi biết quan hệ thật sự của hai người! - Lần này cô nàng còn nói nhỏ hơn cả lúc này.

- Chắc rồi! - Tôi nghĩ là nếu cậu ta thực sự tỏ tình thì chuyện này nhất định phải nói. Nhưng khoan đã... - Cậu ta tỏ tình với cậu thật à? Có chứ?

- Ừm... thật ra cậu ta chưa kịp nói thì đã bị tôi chặn họng nên nói là tỏ tình với tôi cũng không hẳn! - Norika nói ra chuyện đó nhẹ như không.

Nhưng tôi thì không. Cậu ta nói dối tôi. Rõ ràng ngày hôm đó cậu ta nói với tôi rằng cậu ta chưa hề gặp cô ấy mà đã bỏ về...?!

- Hiraki Takahashi! - Cô nàng gọi tên tôi mà tôi suýt không nhận ra tên của mình. Norika đột ngột ngồi thẳng người lên rồi tuyên bố với tôi. - Cậu ta thích cậu chứ không phải chỉ là một mối quan hệ hờ như từ trước tới giờ cậu ta vẫn nói đâu!

Tôi đã đinh ninh rằng không ai nghe được câu nói đó cho dù cô nàng lớp trưởng có nói lớn tới đâu bởi vì ai trong phòng cũng tập trung vào câu chuyện của mình. Thế nhưng bỗng dung cả căn phòng đều im lặng một cách đột ngột và từng tiếng từng lời của Norika cứ như có thể ghim hẳn vào tường vì không có bất cứ cản trở nào. Mọi người trong căn tin, ngay đến cả mấy cô bán trong quầy cũng có thể nghe rõ.

Cô gái vẫn luôn thích cậu ta nói với tôi rằng cậu ta thích tôi.

Trong khi cậu ta không cho phép tôi thích cậu ta.

- Hina! Tớ nghiêm túc đây! - Bây giờ thì tất cả mọi người không ai muốn quan tâm tới chuyện của mình nữa rồi. Cái họ muốn chính là nghe cho rõ câu chuyện của chúng tôi. - Kei thích cậu chứ không phải tôi!

- Cậu ta... - Tôi không nói được lời nào, ngôn từ cứ như bị mắc lại trong cổ họng.

Tôi vừa nghe chuyện gì thế này?

- Nhưng rõ ràng cậu ta muốn tôi hợp tác với cậu ta để cậu nhận ra tình cảm của mình trước khi cậu ta tỏ tình cơ mà... Ngày hôm đó, cậu ta nói dối tôi...

- Cậu ta không muốn mối quan hệ của các cậu kết thúc đâu! Hãy tin tôi!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

- Chú có nghĩ là anh Kawahachi sẽ yêu ai khác ngoài chị Shatomi không? - Tôi để cho nồi lẩu của mình sôi ừng ục mà không quan tâm, quay sang làm phiền ông chú chủ tiệm.

- Nếu cháu nghĩ làm khách quen của ta mà có thể moi được mấy chuyện đó thì cháu nên ngừng hi vọng đi! - Ông chú chỉ nhìn lướt qua tôi trước khi bước vào trong bếp.

Tôi đoán là phải đe dọa ông chú vài lần ông ấy mới chịu khai.

Tên Miêu tỉnh thì lại bước từ trong đó đi ra. Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi và bắt đầu khuấy nồi lẩu mà tôi bỏ bê lên rồi múc một phần ra chén cho tôi. Trông cậu ta thành thạo cứ như là đã làm việc cùng ông chú suốt mấy mươi năm vậy.

- Cảm ơn cậu! - Đạo này tôi có vẻ không còn thấy hẳn học khi gặp cậu ta nữa. Chẳng hiểu tại sao.

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? - Cậu ta nghiêm mặt nhìn tôi.

Hình như tôi đã nói chuyện cậu ta có một “thể loại” gương mặt rất đáng sợ rồi. Mặc cho việc người ta có ca tụng gương mặt đó theo kiểu “khiến con gái chết mê chết mệt” hay cái gì đó tương tự như vậy thì tôi vẫn thấy nó khá là đáng sợ. Cậu ta chẳng đáng yêu như chú mèo nhà mà bí hiểm kiểu mèo hoang có chút gì đó... ừm, sao tự dưng tôi lại không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả như thế này!

- Sao vậy? Mặt tớ dính gì à?

- Không có! - Tôi giật mình vì nhận ra mình đang nhìn cậu ta trần trụi rồi giả vờ ăn lấy ăn để như thể đòi tôi chỉ có ăn vậy.

- Đừng cố gắng lảng tránh chủ đề nữa! Rốt cuộc thì tin nhắn trưa nay là gì thế? Nó có liên quan gì tới tin đồn mà tôi nghe được không nhỉ?

Tôi có cảm giác như cậu ta thừa biết có chuyện gì xảy ra chứ không cần phải ngồi đây mà chất vấn tôi.

- Chúng ta chơi bài giữa với nhau đi! Được chứ? - Tôi nhướn mày. - Đáng lẽ cậu phải nói cho tôi biết là cậu có vấn đề gì với cậu ta chứ không phải là bắt người từng là thân chủ của mình phải nói ra những chuyện đáng xấu hổ đó!

- Ô! - Cậu ta ghé vào người tôi đến nỗi thậm chí chúng tôi có thể nghe được hơi thở của nhau. - Xấu hổ cơ đấy!

- Cậu... - Tôi muốn giết cậu ta thật đấy! - Cậu đang nói gì vậy hả? - Vừa nói tôi vừa đẩy cậu ta ra.

- Tớ nghĩ rằng nếu như cậu muốn nói về chuyện đó một chút cũng không sao! Nhưng mà... không phải chuyện đã được giải quyết rồi sao? Sao trông cậu còn như thế kia?

- Như thế kia là sao?

Quả thật là tôi không thể giấu được sự bối rối nằm rõ trên mặt mình. Kể từ lúc nghe Norika nói chuyện đó, tôi giống như người mất hồn vậy, chẳng hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế nữa. Tôi không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào lúc này nữa, thật ra tôi không hề có cảm xúc gì với cậu ta cả, chúng tôi có một mối quan hệ khá là kì cục, chẳng đủ là bạn bè nhưng dường như đôi khi lại thân thiết hơn cả như thế. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ta có thể thích tôi vì thế khi nghe thấy cô nàng lớp trưởng nói vậy trong lòng tôi cảm thấy như có gì đó không đúng lắm. Tuy nhiên, tôi cũng không thể nói là tôi cảm thấy vui vui, dù sao thì cũng là lần đầu tiên có ai đó thích tôi...

- Nhìn kia nhìn kia! - Tên đáng nguyên rủa đó vừa nói vừa tặc lưỡi. - Mặt cậu như thế mà bảo là không có gì à? Cậu không quên điều gì chứ? Hai người đâu có giống nhau?

Tôi hiểu cậu ta muốn nói gì, chính là về thân phận của tôi. Rõ ràng chuyện tình yêu của tôi không hẳn là thứ mà tôi được quyết định. Là thân gái trong Hoàng tộc, vai trò của tôi không khác nào một công cụ để người khác coi như một món hàng vô giá trong những cuộc trao đổi chính trị. Đó là điều mà tôi đã cố để không nhìn vào kể từ khi biết mình đang lớn và đang dần tiến đến gần hơn tới cái thời điểm định mệnh ấy.

- Tôi không biết là cậu có thù oán gì với cậu ta! Rốt cuộc là hai người có chuyện gì vậy hả?

- À! Cái đó hả? - Về mặt cậu ta cứ như thể là tôi vừa hỏi một câu mà cậu ta đã chờ đợi bấy lâu vậy. - Cậu ta và tôi là... KẼ THÙ!

Thật tình tôi không nghĩ là cậu ta nói điều đó ra một cách nghiêm túc, nhưng gương mặt của cậu ta thì không thể nào nghiêm túc hơn.

- Nghe cứ như tôi đang xem phim vậy?! - Tôi chẳng biết là mình phải phản ứng thế nào.

- Phim gì cơ?

- Không biết! Nhưng... tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì cả?!

Bỗng nhiên cậu ta phá ra cười khiến tôi giật mình.

Nhưng giật mình hơn nữa khi đột dưng tôi nghe thấy tiếng cười của chú Hattori ngay bên tai mình nối tiếp theo tràng cười của tay Miêu tinh. Có điều, sau đó thì không vui chút nào...

- Hai cái đĩa ăn hại này! Không ăn thì thôi, còn định đốt trụ chỗ này hả? - Ông chú nổi cơn thịnh nộ với chúng tôi khi với tay tắt cái nồi lẩu đang sôi sùng sục và cạn gần hết nước. Hai phút nữa thôi thì chúng tôi trở về với đất rồi!

Khi chú Hattori ngồi phịch xuống chỗ đối diện tôi cũng là lúc mà tôi và cậu chàng ngồi bên cạnh thờ ra vì nhẹ nhõm.

- Cháu xin lỗi! - Tên Miêu tinh nói.

- Hai đứa đang nói chuyện gì mà chẳng thèm quan tâm tới xung quanh thế hả? - Ông chú nói mới nhớ là tôi cũng chưa đụng tới miếng thức ăn nào trong chén của mình.

- Chúng cháu xin lỗi! - Tôi lướt tôi cũng không biết phải ăn nói ra sao vì rõ ràng nó là nồi lẩu của tôi.

- Thôi, thôi! Đừng có xin lỗi nữa! Nghe nhức óc quá, làm ăn khó khăn rồi còn gặp lũ nhóc rắc rối. Hình như cuộc đời của ta toàn gặp thế thì phải!

- Tại chú không chịu trả lời câu hỏi của cháu! Thật là... cháu chỉ muốn biết một chút thôi mà! - Tôi nũng nịu mặc dù chẳng biết ông chú có xiêu lòng hay không. - Bởi vì chị ấy đã mất mà rõ ràng anh ấy cũng biết chuyện đó, nếu anh ấy có yêu ai đó khác sau bao nhiêu năm cũng không có gì lạ đúng không?

- Sao tự nhiên lại nghĩ vậy thế? Thật là con bé đã chết sao? - Ông chú hỏi lại một lần cho chắc chắn vì chuyện này nghe như không có thật vậy.

- Cháu đã nghỉ thế khi đến dự đám tang của Riyu Hatsune!
- Nếu thực sự cậu ta có người khác thì cậu ta sẽ không ở vậy tới bây giờ đâu!
- Tay đó cũng sắp tới tam tuần rồi còn gì nữa! - Nhân viên NAI hình như cũng có hứng thú với câu chuyện tình yêu siêu thực này.
- Đúng vậy! Nếu có ai khác nhất định cậu ta sẽ không còn tới đây nữa đâu...

*

18 GIỜ 48 PHÚT

Tomotomi.

Himeshiro cảm thấy một cảm giác quen thuộc khi đi lại trong thị trấn này. Bởi vì có lẽ cậu thấy nó thân thuộc như chính nơi mình sinh ra vậy. Trước khi chính thức trở thành một Thế tử, cậu cũng từng có thời gian sống ở đây. Cũng như em gái mình, cậu được biết về thân phận thật sự của mẹ mình và những gì mà cả bố lẫn mẹ đều trải qua. Cậu không được phép nói cho con bé biết chuyện mình rời khỏi Hoàng cung để tới đây, cũng như việc cậu được trở thành một người dân bình thường với việc đến trường và có một công việc làm thêm đủ sống mặc cho Hoàng thất vẫn gửi cho cậu tiền ăn hàng tháng đều đặn. Một cuộc sống mà cậu không ngờ tới! Cậu từng hi vọng mình sẽ được sống trong cuộc sống ấy mãi cũng như muốn được mọi thần dân của mình được sống trong một đất nước thanh bình và đầy đủ cả vật chất lẫn tin thần. Bởi thế, kể từ lúc trở thành Thế tử, cậu luôn hoạt động hết sức mình vì đất nước này. Đối với những người khác trong cung, cái họ nghĩ đến khi làm chính trị trong một vương quốc như Bồ Công Anh Xuân chính là khôi phục là Đại quốc bởi vì Bồ Công Anh Xuân và Bồ Công Anh Thiên lân cận trước đây thuộc cùng một vùng lãnh thổ. Những người có chí lớn luôn nung nấu quyết tâm khiến cả hai vương quốc sẽ lại trở thành một, một đất nước cùng trải qua một lịch sử, cùng một nền văn hóa suốt bao nhiêu nghìn năm cuối cùng lại trở thành hai vùng đất khác nhau, nỗi đau ấy không chỉ những người trong cuộc mới hiểu.

Khi còn là một cậu nhóc sống trong một khu vực yên bình như Hoàng cung, cậu cũng đã nghĩ những điều tương tự, cậu cũng muốn trở thành một phần của lịch sử, được ghi danh lại như người thực hiện ước mơ của bao nhiêu bậc hiền nhân đi trước. Thế nhưng, khi trải qua một cuộc sống thật sự ở Tomotomi này, cậu nhận ra cái mà cậu định làm thật tồi tệ. Ý nghĩ sát nhập hai vương quốc đã độc lập phát triển suốt hàng trăm năm qua lại thành một là một ý nghĩ vô cùng tồi tệ đối với cậu. Có thể mọi người sẽ nghĩ cậu nhu nhược khi làm thế, khi chỉ sống trong cái vỏ ốc đã được tạo ra sẵn mà không tự làm nên công trạng cho chính mình. Himeshiro không muốn làm bất kì điều gì mà không suy nghĩ cho kĩ càng. Cậu cũng tin nhất định phải có con đường nào đó để mọi người được sống cùng nhau như thuở mới khai sinh Đại quốc nhưng đó chắc chắn không phải mà thứ mọi người vẫn nghĩ tới: Chiến tranh.

Đức vua đương nhiệm của Bồ Công Anh Xuân - Moki Kojimoto - bố của cậu đã luôn phải cố gắng giải quyết vấn đề phát sinh khi có nhiều thành phần muốn khơi dậy cuộc chiến tranh để sát nhập hai nước một cách nhanh chóng. Cậu đã bắt đầu theo dõi bố mình từ khi còn là một cậu nhóc chứ không phải đợi cho tới khi mình trở thành Thế tử. Bởi vậy cậu biết rằng đó là điều tệ hại nhất mà một người đứng đầu có thể mang tới cho thần dân của mình. Cái mà cậu muốn, cũng như cái mà bố mẹ cậu đã cố gắng dạy cậu khi đưa cậu tới Tomotomi này, chính là tạo nên một cuộc sống đầy đủ cho tất cả mọi người chứ không phải là tước đi đặc quyền duy nhất đó của họ.

Nhưng có vẻ như họ không muốn dạy em gái cậu những điều ấy. Cậu cho rằng con bé được đưa tới đây chỉ là một quyết định để tránh cho Hina gặp nguy hiểm khi cứ liên tục bỏ nhà ra đi. Ban đầu cậu được biết rằng bố mẹ có vẻ như không hề có ý định để cho Hina biết được câu chuyện trước khi họ sinh ra anh em cậu, ngay cả con bé cũng không hề biết cậu từng sống ở đây nhưng cuối cùng con bé cũng được đưa tới. Cho dù họ có nói thế nào thì cậu cũng nghĩ rằng em gái cậu thật sự nên có một cuộc sống như cậu từng trải nghiệm ở nơi này. Cậu yêu thích nơi này như chính nơi cậu sinh ra vậy.

Chiếc limousine dạo một vòng quanh thị trấn, đi qua những con đường cậu vẫn thường đi trong suốt một năm trời, những địa chỉ quen với những người mà cậu nghĩ thật khó có ai có thể thân thiết với cậu như họ. Nơi làm thêm của cậu cách đó không xa, trong cái tiệm thức ăn nhanh nhỏ mà hiện nay cậu vẫn luôn hỗ trợ họ hàng tháng để phục vụ chương trình “Bữa ăn miễn phí” cho những người vô gia cư và trẻ em đường phố. Lần đầu tiên cậu nghĩ tới điều đó, cậu đã hi vọng nó có thể trở thành một chương trình áp dụng cho tất cả các cửa hàng trên toàn đất nước. Tới mai cũng là ngày diễn ra sự kiện và đây sẽ là lần đầu tiên cậu xuất hiện ở đó, cậu rất háo hức.

Tuy nhiên vấn đề mang cậu tới đây lại không phải là vấn đề chính trị hay là về em gái cậu, cái con bé đó đã quá đủ trưởng thành trong những năm tháng nó đi hoang rồi, mà chính là từ một thứ khác.

Cửa hàng thức ăn nhanh nằm cách khu phố cổ không xa nên chỉ một lát sau họ đã có mặt trước cổng nhà, cánh cổng to được trang trí những hoa văn có từ nhiều thế kỉ trước, thoạt nhìn tưởng như nó bị bỏ hoang cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng hầu hết những ngôi nhà trong khu phố này đều có người ở cả. Chàng hoàng tử kéo áo choàng qua cổ rồi bước ra ngoài, không khí lạnh nhanh chóng ùa vào ngay khi cánh cửa xe chỉ vừa hé mở. Bầu trời buổi chiều xám ngắt như phủ một lớp mây mỏng, giống như ông trời buồn bã một điều gì đó vậy. Himeshiro nghĩ rằng nỗi buồn cứ u ám trong lòng cậu bấy lâu nay cũng giống như bầu trời ấy. Một người vẫn luôn cố gắng làm hài lòng bố mình mà học hành chăm chỉ như cậu luôn khắc ghi trong lòng một điều mà bố cậu luôn nhắc đi nhắc lại trong suốt quá trình ấy: Thế giới mà cậu đang sống là một thế giới mà cậu phải sống với một cái vỏ bọc trống rỗng đầy cảm xúc nhưng lại không được phép chất chứa bất kì loại cảm xúc nào.

Bởi thế nên cậu cảm thấy bối rối khi bản thân mình lại không thể giữ nổi cảm xúc của mình mà lại khiến cho nó thành ra thế này đây.

Trong lúc chàng Thế tử đứng ngẩn ra trước cánh cổng lớn của ngôi biệt thự cổ và chìm đắm trong thế giới của riêng mình, cậu chàng như bị đánh thức khi một âm thanh như có một vật gì đó rơi xuống nền đất phủ đầy tuyết chưa tan.

Yui bất động như đóng băng mặc cho hôm nay tuyết tuyệt không rơi.

*

- Chúng ta có nên vào đó cùng nhau không? Giống như chào hỏi ấy?! - Tên Miêu tình hỏi khi chúng tôi đi bộ về nhà và ngôi nhà đã hiện ra ngay trước mắt.

- Cậu chẳng có việc gì trong đó cả!?

- Dù sao thì tôi cũng đang làm việc cho Hoàng gia nên có lẽ làm như vậy mới phải phép...

Tôi bước nhanh hơn khi nhìn thấy chiếc limouse có gắn huy hiệu Hoàng gia bên trên nóc xe, bỏ lại phía sau tay cận vệ lăm lăm đang cố sức gọi mình. Thật tình cũng khá lâu rồi tôi không liên lạc với anh ấy nên tôi không biết tại sao hôm nay anh ấy muốn gặp tôi. Tôi cho rằng anh ấy nghe được mấy chuyện trời ơi đất hỡi mà tôi gặp phải dạo gần đây và anh ấy tới để tặng cho tôi một bài thánh ca bất hủ. Biết là anh ấy thường không cố ngăn cản mấy hành động ngu ngốc và bộc phát của tôi nhưng anh ấy cũng thích dạy dỗ tôi như bố mẹ và mấy giáo sư của tôi vậy!!

- Chào bác, bác Higata! - Tôi vui vẻ mỉm cười với tài xế của chiếc limouse đồng thời là một người cận vệ vô cùng thân thiết với anh ấy.

- Chào công chúa, một ngày tốt lành chứ ạ?

Tôi suy nghĩ một lúc, thực ra tôi chẳng biết hôm nay có phải một ngày tốt lành không!? Nhưng rồi tôi quyết định không để cho cuộc gặp gỡ lại sau một thời gian của tôi và bác ấy trở thành một vấn đề khác.

- Cháu nghĩ là mọi thứ đều rất tuyệt! Cuộc sống mà cháu muốn!

- Cháu nói giống hệt anh cháu khi ta gặp lại người sau quãng thời gian sống ở đây vậy! - Bác ấy có vẻ vui đùa với câu chuyện ấy.

Tôi nghĩ mình cũng nên hòa theo bác ấy, dù sao thì bác ấy là một người tốt bụng với giọng nói ngọt ngào hơn bất cứ ai mà tôi biết và tôi nghĩ mình cũng nên cười một chút cho qua những tháng ngày mà tôi đang không biết mình nên gọi chúng bằng cái tên nào như lúc này. Thế nhưng tôi không nghe giống như bác ấy đang nói đùa chút nào...

- Khoan đã! Ý bác là anh cháu cũng từng sống ở đây ấy à?

- Bác nghĩ là cháu biết chuyện đó chứ?

- Làm gì có ạ? - Tôi nhún mày. - Anh cháu đâu rồi?!

- Người vào trong nhà rồi, thưa công chúa!

Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rốt cuộc thì Hoàng tộc còn giấu tôi những chuyện gì nữa cơ chứ? Trò chơi trốn tìm về số phận trước đây của mẹ tôi thôi chưa đủ sao?

Cánh cổng bật mở trước khi tôi bước tới, có người nhanh chân hơn tôi:

- Công chúa! Làm ơn người khác không phải là điều cô được dạy đấy chứ? - Cái tên đáng ghét cứ lẻo đẻo theo tôi.

- Cậu là NAI hay là kẻ bám đuôi vậy hả? - Vừa hỏi tôi vừa bước vào trong sân, cứ nghĩ rồi cậu ta sẽ còn theo tôi tới mức nào trong tuần tới là tôi như muốn phát điên lên, tôi hi vọng là bác Higata không nghi ngờ tôi nói dối bác ấy về việc tôi có một cuộc sống rất tuyệt.

- Tôi chỉ là một kẻ bám đuôi không biết thân chủ của mình muốn gì thôi! Công chúa xen vào chuyện của người khác có vẻ hơi nhiều rồi đấy! Mặc gì cô cũng phải vướng vào vấn đề của Miwahi chứ?

- Đó không phải vấn đề của tôi. Đúng thế! Nhưng cũng không phải vấn đề của cậu!

- Cô lúc nào cũng nói thế! Nhưng cô lúc nào cũng đâm đầu vào những chuyện không đâu đang khiến cho cô đi chệch hướng khỏi những gì mình mong muốn. Chuyện tôi làm chỉ là đang muốn giữ cho cô có một cuộc sống bình thường!

Tôi đột ngột đứng lại khiến cậu ta cũng đứng lại theo.

- Tôi nói này! Thứ nhất, chiều nay tôi nói chuyện đó chỉ để chú ấy thôi đừng có bôi móc câu chuyện tỏ tình ngớ ngẩn của tôi lên như cậu nữa! Thứ hai, người khiến tôi đi chệch hướng chính là cậu đấy! Vậy nên đừng có nói nữa được không? Tôi nhớ đã đuổi việc cậu một lần rồi mà!

- Về cơ bản thì công chúa không thể đuổi việc tôi lần nữa!

- Về cơ bản thì cậu tốt hơn là đừng có nên làm điều dư thừa nữa mà lo làm công việc như một đặc vụ NAI đi! - Nói rồi tôi bước tiếp vào trong nhà, tôi thấy chẳng có lý do gì mà cuộc nói chuyện trong nhà hàng đồng quê lại tiếp tục trong sân nhà tôi cả.

- Được thôi! Cô không thấy là tôi vẫn làm rất tốt đấy chứ?

- Cái mà tôi thấy chỉ là một tên bám đuôi thôi!

- Công chúa kết luận như vậy chỉ vì tôi đã từng hôn cô à?

Lần thứ hai tôi đứng lại khi chỉ đi một quãng ngắn từ cổng nhà mình tới cửa chính, tôi chỉ cần bước hai bước nữa là sẽ có thể với tay mở cửa được nhưng cậu ta khiến tôi phải dừng lại. Làm thế quái nào mà cậu ta nhắc lại chuyện đó được cơ chứ?

- Tôi lại thấy chính cậu biến mình thành như thế đấy! Tôi cứ nghĩ nhân viên NAI thì được lắm cơ!?

- Xin lỗi vì khiến cô nghĩ xấu cho các đặc vụ NAI nhé nhưng...

Câu nói của cậu ta bị bỏ giữa chừng vì chúng tôi nghe thấy tiếng bát đĩa vỡ từ trong bếp. Không ai nói gì với ai tiếp theo nhưng chúng tôi cùng im lặng bỏ qua vấn đề của mình ở đó để bước vào trong nhà.

Khi bước vào bếp, tôi định gọi khi thấy lưng Thế từ lấp ló nơi bàn bếp, tôi không biết anh ấy đang làm gì trong bếp nữa, nhưng âm thanh như bị mắc nghẹn lại trong cổ họng tôi khi tôi nhận ra anh ấy không ở trong bếp một mình. Anh ấy đang vòng tay ôm lấy eo của chị Yui và một cái đĩa vỡ đã bị thả rơi dưới chân chị ấy.

Càng lúc tôi càng không hiểu? Tôi tưởng anh ấy tới thăm tôi chứ? Cái tên Himeshiro này...

- Thế tử đang làm gì thế? - Chị Yui lên tiếng khiến tôi giật mình nép vào một bên cửa cánh cửa. Tên Miêu tinh cũng bắt giác làm theo.

- Anh không biết em đã ở đâu, không biết em đã làm gì nhưng anh chưa bao giờ nghĩ em sẽ đối xử với anh như thế này! - Mặc dù là anh trai mình nhưng mà tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sắp nôn hết ra tại đây sau khi húp được chút nước lẩu trong nhà hàng của chú Hattori.

- Đối với tôi, Thế tử là ân nhân. Nhưng tôi thật sự không hiểu những điều mà người đang làm!

Đang lúc tôi sắp thét lên thì tên Miêu tinh đưa tay chặn họng tôi. Có lẽ hẳn ta cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra trong đó nhưng chúng tôi đang không khác nào nghe lén chuyện người khác.

- Thế này là sao thế, công chúa? - Cậu ta thì thầm.

- Tôi đâu biết chuyện gì?!

- Đó là anh trai cô cơ mà!

- Nhưng một tháng nay tôi đâu có gặp anh ấy!

Bên trong lại vang lên tiếng nói chuyện nhưng thật không ngờ là hai người dường như không ai muốn thoát khỏi cái tình trạng đáng nguyên rủa kia. Anh Himeshiro đặt cảm lên vai chị ấy còn chị Yui có vẻ không muốn cử động gì, giống như không muốn anh ấy buông ra vậy.

- Em... chỉ xem anh là ân nhân của mình thôi sao? Trong thời gian qua đã xảy ra chuyện gì? Anh đã nói là em không được thỏa thuận gì với bố anh cơ mà!

Họ đang nói chuyện gì thế? Quan hệ như thế nào mà lại có chuyện thỏa thuận gì với bố được cơ chứ?

- Thế tử, từ khi gặp người, cuộc đời tôi đã thay đổi rất nhiều nhưng tôi không muốn ôm mộng cao sang. Tôi không biết phải sống thế nào cho vừa lòng người trong cung nên có người đã sắp xếp tôi tới đây! - Tôi nghĩ là mình đang nghe người từ mấy thế kỉ trước nói chuyện với nhau vì tôi dường như đã quên mất rằng người trong Hoàng cung lúc nào cũng nói năng cẩn thận với nhau như vậy.

- Ai thế? - Anh trai tôi hơi nghiêng đầu như để nhìn cho rõ chị ấy.

Làm thế nào anh ấy có quan hệ kiểu này với một Miêu tinh được?! Những câu hỏi cứ liên tiếp được đặt ra trong khi cái tên chết tiệt kia cứ không ngừng dả lên vai tôi để nghe cho rõ.

Cậu ta mới là người nhiều chuyện nhất ở đây thì có!

- Cái này thì tôi không được phép nói! Nhưng Thế tử làm ơn đừng có ôm tôi như thế này nữa, lỡ có ai bước vào và nhìn thấy... - Rõ ràng là tôi đã bước vào và nhìn thấy.

- Nếu em không trả lời thì anh sẽ không buông đâu!

- Chuyện đó... sao người có thể hành xử thiếu suy nghĩ như vậy được? Người có thể mang trọng trách vua một nước...

Anh ấy không trả lời nhưng tay của anh bây giờ đã trượt xuống eo chị ấy rồi từ từ xoay người chị Yui lại đối diện với anh.

Còn tôi thì sắp nín thở.

- Là ai bảo em tới đây? - Anh ấy hỏi lại với tông giọng trầm hơn và ánh mắt mãnh liệt hơn, chị Yui đã phải xoay đầu sang hướng cửa sổ để tránh phải

nhìn vào ánh mắt đó.

- Là... - Cuối cùng chị ấy cũng phải trả lời. - Hoàng hậu!

- Hoàng hậu?

- Nhưng Thế tử à? Đây đã là một cuộc sống quá tuyệt vời so với việc bị NAI truy đuổi, tôi không thể nào đòi hỏi một cuộc đời ăn ẩm mặc êm như thế được! Sống sót đã là một điều quá tuyệt vời rồi!

- Em chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi sao?

- Không! Tôi nghĩ cho cả Hoàng hậu nữa! Người đã khẩn thiết cầu xin tôi và Thế tử thì không thể nào bắt hiểu làm trái những điều mà mẹ mình muốn được. Tôi đã phạm phải một tội ngay lúc này rồi, đó chính là để người tìm ra được tôi nhưng sai lầm còn nghiêm trọng hơn nữa khi tôi nói ra tên Hoàng hậu, xin người đừng khiến tôi mắc thêm bất kì tội lỗi tày đình nào khác nữa!

Chị Yui gần như khóc thét lên và buộc anh tôi phải buông chị ấy ra. Khi chị Yui ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó, trông chị ấy như vừa mới được tha bổng án chung thân nhưng lại phải chịu án tử hình vậy. Cho dù tôi chỉ mới nghe qua phong phanh câu chuyện nhưng tôi hiểu rằng chị ấy đã làm sai thỏa thuận với mẹ tôi!

- Công chúa hiểu họ đang nói gì không?

- Chẳng hiểu! Nhưng tôi thấy chuyện này đi hơi quá xa rồi! Không ai nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra!

- Cô có nghĩ triều đình muốn cách li cô không?

- Bậy bạ?! - Tôi buộc phải ngược lên nhìn cậu ta cho dù tôi bắt đầu không chịu nổi sức nặng rồi. - Cậu nghĩ họ cách li tôi để làm gì hả?

- Ai biết được! Kiểu như có ai đó đang âm mưu chuyện gì và không muốn để cô biết chẳng hạn! - Tên Miêu tinh càng lúc càng nói nhỏ hơn bởi vì trong bếp chỉ còn lại tiếng thút hít của chị Yui.

- Đặc vụ các cậu lúc nào cũng suy luận theo kiểu đó hả?

- Cô lại bắt đầu đánh đồng tất cả nhân viên của chúng tôi rồi, thưa công chúa!

- Nhưng cậu không nghe chị ấy bảo là chị ấy bị NAI truy đuổi sao?

Tôi không biết cậu ta muốn trả lời tôi điều gì vì cậu ta mấp máy môi nhưng tôi đã không còn chịu đựng được sức nặng từ cơ thể cậu ta nữa rồi, đó không phải là cơ thể của một chàng trai mới lớn mà là của một người trưởng thành cao hơn một mét tám. Làm sao một cô gái nhỏ thỏ như tôi có thể chịu đựng được tới giây phút này chứ?

Mặc dù không hề cố ý nhưng cậu ta cũng đổ nhào theo tôi, nếu cậu ta không chống tay lại kịp thì chắc tôi sẽ cảm thấy như bị mấy quả tạ đè mình rồi. Có điều, vấn đề không nằm ở đó...

- Hina? - Cả anh Himeshiro và chị Yui cùng gọi tên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

- Em và cậu ta làm gì ở đó vậy hả? - Rốt cuộc cú ngã hớ hênh của chúng tôi đã bị đem ra bói móc.

- Anh có thể bình tĩnh lại chút không? - Thật tình chưa bao giờ tôi thấy anh ấy tức giận như vậy. - Chính anh hớ hênh trước còn gì?!

- Cái con bé này! - Anh ấy quay lại nhìn tôi với ánh mắt này lửa khiến tôi phải kéo chăn qua khỏi đầu để nhún nhường.

Tôi nằm trong giường mình không khác nào con cuốn chiếu đang co mình lại vì xấu hổ (xin lỗi vì tôi không tìm được ví dụ nào nghe hay hơn). Mặc cho bị phát hiện nhưng tư thế bị phát hiện của tôi không được mấy trong sáng nên mới khiến anh ấy tức giận như vậy. Tôi dường như lúc nào cũng không muốn thua anh ấy trong mấy trận cãi vã nên mới nói cứng vậy, biết trước là phản tác dụng và sẽ khiến anh ấy càng giận hơn nhưng tôi đã lỡ miệng nói ra rồi...

Tôi hé mép chặn xuống khỏi mặt một chút để quan sát khi không còn nghe thấy âm thanh nào trong phòng nữa. Có vẻ anh ấy đã bỏ cuộc trong việc dạy dỗ tôi. Tuy nhiên khi nhìn thấy anh ấy cứ dăm chiêu đứng nhìn ra ban công như vậy, tôi cho rằng anh ấy không phải đang giận dữ chuyện của tôi. Đến

cuối cùng, tôi vẫn phải đóng vai cô em gái bé bỏng của anh ấy!

- Anh này! - Tôi gọi be bé. - Chị Yui... là người như thế nào ạ?

- Hừm? - Anh ấy nheo mày quay đầu lại nhìn tôi.

- Ý em là... em không cố tình nghe lén chuyện của anh nhưng em biết chuyện chị ấy là Miêu tinh. Tại sao anh biết chị ấy vậy?

- Cái đó...

Anh ấy âm ỉ khiến ban đầu tôi tưởng anh ấy sẽ không nói cho tôi nghe nhưng anh ấy lại kể hết những chuyện đã xảy ra khi anh ấy gặp chị Yui. Đúng như tôi nghĩ là chị ấy có cùng một họ với tên Miêu tinh chết bầm kia. Nhưng những chuyện sau đó và lí do tại sao chị ấy lại ở đây thì anh lại không biết. Đó là điều anh đã cố tìm hiểu nhưng cuối cùng vẫn không biết được gì ngoài những gì tôi vừa nghe, tức là chị ấy chắc chắn đã tới đây theo một thỏa thuận với mẹ chúng tôi.

Tuy nhiên tôi có một cách để biết...

*

20 GIỜ 13 PHÚT

Nhà bếp.

Yui vẫn ngồi yên như lần cuối cùng Hina nhìn thấy cô trên chiếc ghế cạnh bàn ăn. Ý thức được những việc mình đã gây ra nghiêm trọng tới mức nào nên dường như cô cảm thấy không nên nói thêm điều gì nữa.

- Chị uống đi! - Yuki nói rồi đặt ly nước lọc xuống trước mặt cô, cậu đi đi lại cứ như đây là nhà của mình vậy!

- Sao em lại ở đây vậy?

- Em cũng đang định hỏi chị chuyện đó!

- Em biến mất một cách bất thành linh như vậy khiến ai trong làng cũng lo lắng cho em cả! - Cô nàng Miêu tinh rốt cuộc cũng chịu nói chuyện.

- Chị à! Đó là chuyện của quá khứ rồi! Chị không thấy em bị đối xử như thế nào hay sao mà chị còn bảo là họ lo lắng. Quan trọng hơn là em không biết làm cách nào mà chị lại thoát ra khỏi trận hỏa hoạn ngày hôm đó?! Và xuất hiện ở đây ngày hôm nay! - Yuki nhấn mạnh từng chữ một khi ngồi xuống bên cạnh cô nàng Miêu tinh.

- Yuki! Chị biết là em rất quý chị! - Vừa nói cô nàng vừa đưa tay chạm lên mặt cậu. - Thế nhưng có những chuyện chị không thể nói được vì sự tồn tại của mình, cũng giống như em vậy!

- Chị à! Chuyện của em là chuyện tất nhiên, đó là điều tất yếu phải xảy ra nếu như em thật sự còn muốn sống. Chị không thắc mắc tại sao Thế tử lại tìm được mình à?

- Nếu chị biết thì chị đã ngăn chặn chuyện đó xảy ra để bây giờ chị không phải rơi vào hoàn cảnh oái oăm này!

- Chị này! Thế tử biết được chỗ này vì anh ta cũng từng sống ở đây! Hơn nữa, người sống chung với chị bao lâu nay chính là em gái anh ta. Chuyện tìm được chị chỉ là chuyện sớm muộn thôi! Nếu chị không nói cho em biết thì em không thể nào bảo vệ chị được!

- Làm sao em có thể bảo vệ chị trong khi dường như em cũng cùng một bề với họ như vậy? - Trên gương mặt của cô nàng Miêu tinh hiện rõ sự tức giận và Yuki biết mình không còn giữ được bí mật này lâu hơn được nữa.

- Chị à! Bởi vì em cũng là một đặc vụ NAI và em đứng về phía chị! Em không có mặt ở đó trong khi trận hỏa hoạn đang diễn ra nhưng em lại được tiếp cận với chúng, em biết lí do tại sao chị lại bị truy sát!

Yuki đã không hề ngờ tới phản ứng này của cô gái mà mình từng quen biết. Mỗi quan hệ giữa họ thân thiết hơn cả chị em ruột mặc dù cả hai không cùng một người sinh ra và dường như không ai hiểu cậu hơn cô gái này cho dù có là những người đã sinh ra cậu đi chăng nữa. Vậy mà bây giờ, sự tức giận đã biến mất trên gương mặt chị ấy mà thay vào đó sự thù hận mà cậu chưa bao giờ từng nhìn thấy. Tới khi đó, cậu biết việc cậu nhận mình là NAI chính là một quyết định sai lầm.

- Thì ra là cậu cũng cùng một giuộc với họ?! Vậy mà còn ở đó nói muốn giúp tôi!

- Chị còn không hiểu vấn đề sao? - Mặc cho việc đang vô cùng bối rối nhưng cậu không thể không thuyết phục chị ấy bởi vì nếu không cậu sẽ phải giám sát Hina 24/24 giờ mất. - Cái mà họ muốn không phải là mảnh đất mà là muốn sự diệt vong của dòng tộc chúng ta. Đúng là em không hề thích thú hay yêu thương gì cái nơi đó nhưng em cũng không thể để những người mang danh thi hành công lí lại muốn giết những người vô tội như vậy.

- Em...

- Chị à! Có nhiều nguyên nhân khiến em trở thành nhân viên của NAI và bây giờ lại bắt đầu đi trở thành tay chân của Hoàng hậu Kojimoto, nhưng ít nhất em cũng có một người để bảo vệ. Đó chính là chị! - Khi thấy mọi chuyện có vẻ đã bắt đầu xuôi theo mình, cậu chàng mới tiếp tục nói. - Thế giới này không đơn giản như chị nghĩ đâu!

- Cái chị muốn chỉ là một cuộc sống giống như trước đây!

- Em biết chứ?! - Trong tâm trí một kẻ tưởng chừng đã từ bỏ cuộc sống từ rất lâu rồi của cậu nay lại hiện về những kí ức đẹp để giữa bao nhiêu uất hận mà cậu phải chịu. Một người phụ nữ đã thay đổi cách cậu nhìn thế giới này, và cậu muốn bảo vệ người ấy. - Nhưng trước hết em nghỉ ngơi lí do chị ở đây! Tại sao chị lại có thể an toàn ở một nơi như thế này, với một thân phận mới và tránh được những kẻ săn mồi như NAI? Là Hoàng hậu thật sao?

- Phải! Đêm chị thoát khỏi được trận hòa loạn, chị đã gặp Thế tử. Người cũng muốn bảo vệ chị...

- Xin lỗi vì em xen vào nhưng có vẻ như tên đó đồ chị rồi! - Cậu chàng không thể nén được một nụ cười.

- Em đừng nghĩ chị không biết! Chị là người dạy một đứa chán đời như em mọi thứ đấy! Nhưng có khi chị nghĩ nếu như Thế tử không như vậy cũng như đừng tìm mọi cách để đưa chị đến đây thì có lẽ chị sẽ không phải khó xử như bây giờ. Người đã khiến bố mình và một người khác, hẳn là mỗi một vai trò quan trọng nào đó, tới tận Hoa Hường Dương để tìm cách đưa chị về. Có lẽ cậu ta đã làm trái ý họ nhưng họ không còn cách nào khác ngoài quyết định che giấu cho chị sau khi biết được mọi chuyện. Chị đều đã nói chuyện với Quốc vương và Hoàng hậu, họ yêu cầu chị không được phép gặp lại Thế tử nữa bởi vì chị chẳng phải là một đứa tốt đẹp gì. Sự nghiệp của Thế tử có thể đổ vỡ chỉ vì một người chẳng liên quan như chị.

- Và họ cũng yêu cầu chị không nói chuyện này cho tên Thế tử biết? - Cậu chỉ thử phỏng đoán nhưng lại chính xác.

- Phải! - Ánh mắt dịu dàng của cô nàng đang nhìn vào cậu bỗng rơi xuống rìa của tấm khăn trải bàn. - Em là một người thông minh nên chắc là chị không cần giải thích thì em cũng đủ hiểu lí do, đúng không?

- Em biết! Nhưng chị cũng đừng có tự gọi bản thân mình là một đứa chẳng tốt đẹp gì! Chị rất xinh đẹp với đôi mắt này, chị biết chứ?

- Đương nhiên! - Cô nàng cũng phải bật cười vì cái lời nịnh nọt ngọt như đường ấy.

*

Đôi khi tôi cảm thấy anh mình đúng là một người tội nghiệp. Sau khi biết được chuyện anh ấy cũng từng sống ở đây rồi cuối cùng lại phải trở về với cái thế giới ngọt ngào ấy, thật lòng tôi cảm thấy như anh ấy đã hi sinh chính cuộc đời mình cho vương quốc này vậy. Thà đừng biết đến một cuộc đời đẹp đẽ như thế này, nếu đã được sống trong đó rồi mà cuối cùng lại phải rời đi thì không khác nào tự kết thúc cuộc đời mình. Tôi như thấy được trước mắt tương lai của mình, lần đầu tiên tôi nghĩ về một tương lai đau đớn như vậy.

Tuy nhiên có vẻ như anh ấy hạnh phúc với chính lựa chọn mà cuộc đời đã chọn sẵn cho mình.

- Em cảm thấy tốt khi ở đây là được rồi! - Anh Himeshiro mỉm cười khi nằm bên cạnh tôi hết như lúc nhỏ, khi tôi gặp phải ác mộng và chạy đến bên anh. - Con người luôn có những lựa chọn khác nhau, chỉ cần lựa chọn cái mình thấy hạnh phúc!

- Ý anh là em không cần phải quay về Hoàng cung cũng được à?

- Em định tự phế truất tước danh Công chúa của mình à? - Anh ấy nhìn tôi như thể tôi đang nói đùa.

- Em không biết! Nhưng em cảm thấy nếu rời khỏi đây chắc em chết mất!

- Cũng giống như mẹ vậy! Bây giờ em đã có hai cuộc sống rồi! Chỉ có điều em sẽ lựa chọn thế nào thôi!

- Mẹ đã chọn Hoàng cung! - Tôi đau lòng nói.

- Vì có bố ở đó!

- Nếu em không làm công chúa nữa! Liệu em có thể được gặp lại mọi người, có được đến thăm mọi người không?

- Anh không biết! Có lẽ vì chưa có một trường hợp nào như em cả!

- Anh biết Erika không? Công chúa Onawaki ấy!

- Sao?

- Cậu ấy đã thực hiện được ước mơ của mình là một đặc vụ NAI. Và cậu ấy vẫn là con của bố mẹ mình, như thế không được sao?

- Khoan đã! - Anh ấy nheo mày nhìn tôi rồi chống một tay lên như thể đây là vấn đề quan trọng cần phải nhìn thẳng vào mắt nhau để nói. - Anh lần đầu tiên nghe thấy chuyện này đấy!

- Có vẻ vì anh không ở trong cung nhiều nhỉ? Cô ấy đã gặp mẹ đấy! Vì chuyện của em! - Tôi giải thích, không chỉ có anh ấy nói cho tôi nghe chuyện của mình mà tôi đương nhiên cũng phải kể những chuyện mà tôi không hề muốn kể.

- Ừm, anh biết! Nhưng anh không nghĩ nhân viên NAI tới đây lại là Erika!

- Anh nắm bắt tin tức như rùa bò ấy! - Tôi châm chọc.

Bởi vì cũng lâu rồi tôi không nhìn thấy nụ cười trên gương mặt anh ấy. Trong những bức ảnh chụp trên báo chí hay trên các bản tin, anh luôn phô ra một nụ cười xã giao đúng chuẩn khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Nhưng nhìn thấy anh trên các phương tiện truyền thông thì không thể nào gọi là nhìn thấy anh được. Tôi biết khi anh ở Hoàng cung thì anh cũng chẳng có cơ hội nào để mỉm cười. Tôi dường như đã quên mất mình chính là niềm vui duy nhất của anh ấy, cuộc sống ích kỉ đã cuốn tôi ra khỏi cuộc đời bận bịu của anh.

Nghĩ tới đó, bỗng nhiên tôi lại nhớ đến điều mà Kei nói. Có lẽ cậu ta nói đúng. Tôi là một kẻ ích kỉ luôn muốn tỏ ra mình là một người tốt.

Khi tôi mỉm cười, anh Himeshiro cũng mỉm cười theo rồi anh kéo tôi vào lòng mình. Cho dù anh đã đủ lớn và tôi cũng thế nhưng khi ở bên cạnh nhau chúng tôi không khác nào hai đứa trẻ ngày ấy, bầu vịu nhau để sống qua những ngày tháng nhàm chán trong cung. Nơi ấy có thể là một nơi thật sự lộng lẫy, một nơi mà nhiều người đều mong muốn được nhìn thấy một lần trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, vì thế cũng thật ích kỉ khi nói rằng chúng tôi cảm thấy lạc lõng ở một nơi như vậy.

Có cảm giác như rất lâu rồi tôi mới gặp lại anh cho dù chỉ mới một tháng trôi qua. Tôi và anh nói những chuyện ngớ ngẩn trên trời dưới đất rồi cùng cười với nhau gần như quên mất thời gian đang trôi qua ngoài kia. Tôi và anh cứ nằm ôm nhau và trò chuyện cho tới khi anh thiếp đi. Tuy nhiên tôi vẫn còn rất tỉnh táo bởi vì ngày hôm nay của tôi vẫn chưa kết thúc.

Cố gắng không khiến cho anh ấy thức giấc, tôi nhẹ nhàng lách người qua cánh tay to vạm vỡ của anh. Anh ấy giống bố về mọi phương diện nên dường như đến cả cái khí chất khác người cũng giống, vậy mà khi anh ấy ngủ như thế này anh trông giống như một đứa trẻ hơn, một đứa trẻ bị buộc phải bắt đầu sống một cuộc sống như người lớn từ khi mới mười bốn tuổi. Tôi tắt đèn phòng mình để anh ngủ, rồi xuống phòng khách. Không có một ánh đèn nào vì mọi người đều đã ngủ hết. Đồng hồ điện thoại tôi vừa điểm sang ngày khác đúng ba phút. Tôi khoác áo rồi mở cánh cửa chính bằng gỗ nặng trịch ra.

Tên Miêu tinh đang đợi tôi dưới bậc tam cấp:

- Xin lỗi! Anh ấy chỉ vừa mới ngủ! - Tôi nói với cậu ta.

Tôi chẳng biết tại sao cậu ta trông vẫn khá bình thường dù ngoài trời lạnh cắt da cắt thịt còn tôi thì muốn teo lại còn một nhúm dù đã vác cái áo len dày sù của chị Yui - một món quà mang hiệu Dandelion mà chị ấy được chị Funo tặng, hầu như ai làm việc ở đó cũng được tặng một vài món hàng hiệu như thế.

- Không sao! Công chúa mệt rồi!

Cậu ta vừa nói xong thì tôi cũng tháo cái tai nghe nhỏ gắn trong hốc tai của mình ra trả lại cho cậu ta. Khi chúng tôi bị ngã xuống trước cửa nhà bếp, cậu ta đã nhanh tay nhét nó vào tai tôi và thả một con chip nhỏ như một con bọ dừa xuống sàn nhà bếp. Ban đầu tôi không hiểu chuyện gì nhưng sau đó tôi mới biết rằng cậu ta muốn tôi nghe cuộc nói chuyện của cậu ta với chị Yui. Thật là mặc dù không phải lần đầu tiên tôi biết về những dụng cụ của các đặc vụ nhưng nó khiến tôi khá ngạc nhiên.

- Tôi không ngờ cậu lại muốn tôi nghe lén chuyện giữa hai người!

- Cái đó, cũng không thể nói là tôi chịu thiệt vì công chúa được! - Cậu ta nói nhưng cúi gầm mặt xuống lớp tuyết chưa tan hết trên nền đất. - Dù gì thì đây cũng là chuyện mà công chúa nên biết, đó là anh trai cô mà, đúng không?

- Biết là vậy! Nhưng cậu thật sự khiến tôi ngạc nhiên đó! Ban đầu tôi chỉ nghĩ cậu là người cùng làng với chị ấy, thật không ngờ là hai người lại thân thiết với nhau như vậy!

- Ừm, tên thật của chị ấy là Chiho Miyano, chị ấy chính là người đã dạy tôi rất nhiều thứ. Chị ấy chính là người dạy tôi nấu ăn mà hôm trước tôi nói với công chúa đấy!

- Tôi nhớ rồi! Cậu biết chị ấy ở đây chứ?

- Đương nhiên là biết! Tôi đâu phải người thường! - Cậu ta nói còn tôi nhăn mặt, coi như tự hiểu, cậu ta hình như không muốn nói tới thân phận của mình. Qua những gì tôi nghe nói được thì đã có chuyện gì đó xảy ra và đây cũng không phải lần đầu tiên tôi thắc mắc chuyện đó.

- Tại sao cậu lại không vào gặp chị ấy?

- Vào thì làm được gì! Như công chúa thấy đấy, cuộc gặp gỡ chỉ khiến chúng tôi bối rối nhiều hơn thôi. Chỉ vì công chúa muốn biết...

- Cảm ơn cậu! Nhưng mà, thứ đồ chơi cậu đưa tôi tốt thật đấy!

- Đương nhiên! Hàng không thấm nước mà lẹ! - Không khí bỗng chốc thay đổi khi cậu ta quay lại cái kiểu nói chuyện như muốn châm chọc người khác như mọi lần.

Lần đầu tiên tôi và cậu ta nhìn nhau với ánh mắt thông đồng như thế này.

Tôi biết rằng cái kiểu nói như trêu đùa người khác, như phớt lờ đi những điều nghiêm túc ấy chỉ giống như bề nổi của một tảng băng trôi. Tôi cảm thấy như mình đang càng lúc càng muốn biết nhiều hơn về quá khứ của cậu ta, những điều mà cậu ta từng trải qua. Nghe giọng nói của cậu ta qua tai nghe, tôi cảm thấy cậu ta đã phải chịu tổn thương khi cần rằng mọi những thông tin ấy từ chị Yui cho tôi.

Tôi không thể quên được, giữa cái lạnh như cắt, gương mặt lạnh lùng và những đường nét khiến trái tim tôi như đi chệch mất một nhịp ấy đang dần bị đóng băng lại.

*

Khi tôi mở mắt ra vào buổi sáng, ánh sáng mặt trời thậm chí còn không đủ để làm ấm cánh tay đang vắt ngoài cửa sổ của tôi. Mà khoan, cánh tay tôi đang vắt ngoài cửa sổ hả?

- Hi.....na.....

Tôi dùng cánh tay không bị vắt ngoài cửa sổ của mình bịt một tai lại khi Miwa đẩy cửa vào và hét lên. Khi tôi lòi cánh tay kia vào thì nó cứng ngắc và lạnh như nước đá rồi! Mà tôi cũng chẳng biết tại sao nó lại nằm ngoài đó nữa!

- Hả?

- Có ai đang ngủ trong phòng cậu vậy hả? - Cô nàng phải hét lên khiến tôi lại phải che tai mình lại nhưng tôi hoàn toàn không còn cảm giác gì với cánh tay để bên ngoài cửa sổ nữa.

Nhưng ít ra khi bị lạnh thì tôi mới tỉnh ngủ.

*

Tôi tin là ai cũng một lần nhìn thấy cảnh hồi cung rồi. Một cảnh tượng có chút không thoải mái. Tuy nhiên, người cảnh sát lúc nào cũng cho nghi phạm của mình một đặc quyền đó chính là được gọi cho luật sư của mình hay ít nhất là ai đó có thể giúp họ cảm thấy dễ thở hơn một chút trong một căn phòng kín như bưng với một cái gương hai chiều thật to trước mặt và một anh cảnh sát - có thể đẹp trai có thể không, hoặc có thể trông như mấy tay đàn anh đàn chị thứ thiệt - luôn có trong tay đầy những câu hỏi gài bẫy. Chỉ một chút sơ sẩy là tù rục xương.

Đại khái là tình hình tôi trông khá là giống như vậy. Nhưng tiếc thay là tôi không có một đặc quyền nào cả.

- Hừm! - Miwa nhìn tôi và anh Himeshiro bằng ánh mắt hình viên đạn.

Anh tôi ngồi trong bàn ăn nhưng thậm chí không có mảnh áo che thân vì bị lòi ra khỏi giường trong khi vẫn còn mơ ngủ, chắc là tối hôm qua chính anh ấy cời ra vì nhiệt độ máy sưởi trong phòng tôi hơi cao, ít ra anh ấy vẫn còn mặc chiếc quần âu đo may kỹ càng. Tối hôm qua vì việc tập luyện nên Miwa về nhà trễ, nhưng có lẽ là trước khi tôi ra gặp tên Miêu tinh, chính vì thế cậu ấy là người duy nhất không biết chuyện gì đã xảy ra tối hôm qua. Cô nàng cảm thấy vào anh tôi như thể anh ấy là sinh vật lạ vậy. Hoặc cũng có thể cậu ấy nghĩ vậy thật, và tôi thậm hi vọng là cậu ấy không biết chuyện anh Himeshiro là Thế tử - người sẽ kế thừa lại vương quốc này.

- Miwa, em sắp làm thùng bụng anh ấy rồi đó! - Vừa nói chị Yui vừa đặt tô bún xuống trước mặt cô nàng. - Làm ơn đừng có khiếm nhã như vậy!

- Hai người... - Cô bạn nghiêng răng, rõ ràng là bây giờ Miwa chẳng có lí do gì để quan tâm đến bữa sang - ...bộ không ai muốn nói cho em biết có chuyện gì đã xảy ra và người này là ai sao?

Tôi đã cố nghĩ ra một vài thân phận hợp với anh ấy trong khi lòi anh ấy từ trên lầu xuống, tuy nhiên khi tôi định mở miệng giải thích thì chị Yui đã lên tiếng trước:

- Anh ấy là bạn trai chị đấy! - Chị ấy hùng hồn tới nỗi mắt tôi và mắt Miwa tưởng chừng sắp lọt ra khỏi眶.

Đương nhiên là có một người sung sướng ra mặt khi nghe thấy điều đó, cho dù chỉ là một lời nói dối đi chăng nữa.

- Xin lỗi vì khiến em có một buổi sáng đầy biến động nhé, Miwahi!

- Chị không nói đùa chứ? - Cô nàng sững sốt hỏi khi chị Yui mang thức ăn sáng tới cho tôi và anh Himeshiro, mắt cậu ấy hết lia sang anh rồi lia sang chị ấy. Tôi chỉ có một hi vọng là chị Yui sẽ nói dối giỏi hơn tôi và làm ơn đừng nói ra chuyện tôi là em gái anh ấy.

- Không! - Chị nói rồi ngả đầu lên vai anh, diễn thật quá tròn vai đi. - Anh ấy lấy mất hồn chị ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Tôi thấy anh mình mỉm cười như người bị tâm thần phân liệt. Không có ý gì đâu, nhưng thật là anh ấy không thể kềm chế mình trước tình yêu, điều mà tôi chưa bao giờ ngờ tới.

- Chào em! - Cuối cùng thì chàng trai đang yêu cũng lên tiếng. - Anh xin lỗi vì làm phiền em lúc sáng sớm thế này! Anh là Himetarou Tanaka, giám đốc công ti bất động sản! - Nói ra thì chàng trai đang yêu nói dối như thật vậy!

- Hân hạnh được biết anh! - Tối lúc này thì cô nàng có vẻ đã bớt ngạc nhiên hơn một chút. - Nhưng thật là em không biết tại sao anh lại ngủ ở nhà em như vậy?!

- Miwa, đừng nhiều chuyện thế! Đây là nhà trọ và chị đã hứa là sẽ trả tiền ở một đêm của anh ấy rồi! Coi như không còn vấn đề gì nữa!

- Này em, không nên nói như thế. Không phải em xem cả hai đứa là em gái trong nhà mình sao?! - Anh ấy xem ra thuộc kịch bản ghê gớm.

Tôi có cảm giác như mình đã bị đá ra khỏi cuộc trò chuyện này vậy. Tốt thôi! Ít ra thì tôi không còn phải lo lắng mình sẽ phải nói gì, nhưng nói thật, tâm trạng tôi lúc này cứ như kẻ chủ mưu không biết chừng nào thì mấy tên tay chân sẽ lỡ miệng khai ra mình ấy!

- Hai người... tôi đi qua không có chuyện gì chứ? - Miwa đột ngột nghiêm túc đến phát sợ.

- Này em nói gì vậy? Em nghĩ chị là người như thế nào hả?

- Ai mà biết được! - Cô nàng bĩu môi.

Tạm cho là mọi chuyện đã lắng xuống đi. Cuối cùng thì mọi người cũng có thể thả lỏng ra một chút để ăn sáng và xem tin tức để bắt đầu ngày chủ nhật của mình. Anh Himeshiro ghé tai tôi nói rằng lát nữa anh ấy có chuyện cần nói nên tôi sẽ tiễn anh ấy ra xe. Tóm lại là tôi không biết anh ấy còn muốn nói gì nữa sau một đêm tâm tình trăng giăng đại hải như vậy.

Truyền hình đang bắt đầu trực tiếp buổi lễ đưa tang của Riryu Hatsune, cái chết của chị ta chấn động đến nỗi cả vương quốc giống như là phải chịu tang chị ta vậy. Thật ra nếu mọi người được biết chị ta chết như thế nào thì mọi người sẽ còn thấy chấn động hơn nữa. Trong đoàn đưa, anh Dehiki bước đi phía trước với di ảnh của chị ta và gương mặt buồn bã xen lẫn một cử chỉ như anh ấy vừa phải đi một chuyến đi rất dài. Anh ấy sẽ còn phải đi một chuyến đi rất dài nữa để rồi bắt đầu lại một cuộc đời mới của mình.

Và phần đời của tôi cùng với anh ấy sẽ kết thúc như thế. Tôi cảm thấy giống như vừa bị thiếu mất cái gì đó cho dù anh và tôi không quá thân thiết và chúng tôi sẽ chẳng nói chuyện với nhau nếu như không có cuộc trao đổi đó.

Đúng rồi! Vì nhiều chuyện xảy ra quá nên tôi quên mất thứ cần phải đưa cho Miwa.

*

T

- Anh xin lỗi vì không ở bên cạnh em trong quãng thời gian khó khăn này! - Anh Himeshiro nói khi chúng tôi bắt đầu đi dần về phía cổng chính.

- Em không nghĩ đây là quãng thời gian khó khăn, tuy không biết ý mẹ muốn gì khi đưa em tới đây nhưng chắc chắn là em không phải hối tiếc về chuyện đó!

- Ý anh không phải vậy! Ý anh là chuyện của em cơ, việc em dính dáng tới NAI là một vấn đề nghiêm trọng đấy! Anh chỉ mong lúc ấy có thể ở bên cạnh em để bảo vệ em!

- Vậy lúc đó anh ở đâu hả? - Tôi chùng chẹo.

Nhưng ánh mắt anh nhìn tôi không có tí gì gọi là sẽ hưởng ứng chuyện ấy.

- Anh chỉ hi vọng mọi chuyện không phải đã xảy ra như thế! - Nụ cười của anh khiến trái tim tôi đau nhói, tôi biết anh đã cảm thấy có lỗi như thế nào khi bỏ rơi tôi giữa một cuộc đời hoàn toàn mới như vậy. Đó cũng là lúc tôi nhận ra mình vô tâm thế nào khi thậm chí tôi không gọi cho anh đến một cuộc, có thể nó sẽ không làm phiền anh nhưng nó giống như là sự cự tuyệt tình yêu của anh dành cho tôi. Đến nỗi mỗi dây liên kết của chúng tôi giờ mong manh quá thế như thế này. - Anh cũng nghĩ rằng em làm ơn đừng nhìn anh với ánh mắt đó! Mọi chuyện đã ổn rồi, khi anh lại được nhìn thấy em!

- Vậy mà em lại nghĩ rằng anh tới đây vì lí do khác cơ đấy! - Tôi lại tiếp tục chùng chẹo nhưng lần này anh hiểu ý tôi và mỉm cười.

- Này, cũng có khá nhiều nguyên do mà!

- Em thì chỉ thấy một thôi! - Tôi vừa nói vừa bước tới mở cánh cổng chính để anh bước qua. - Nhưng không phải đây là điều mà anh muốn nói với em chứ?!

- Ừm... - Anh cứ chần chừ trước ngưỡng cửa. - Thật ra là vì anh muốn em về dự lễ giáng sinh!

- Lễ giáng sinh? - Khi ấy tôi mới chợt nhớ lễ giáng sinh đã gần kề rồi.

- Anh chỉ sợ em sẽ từ chối! Nhưng dù gì thì đó cũng là vào kì nghỉ đông, có lẽ mọi người cũng rất muốn nhìn thấy em!

- Khi sống ở đây anh cũng về dự lễ giáng sinh chứ nhỉ?!

- Đúng là em không nhớ nhỉ? Khi anh về dự lễ giáng sinh cũng chính là lúc em trốn nhà đi mất ba năm trước đấy!

Kỉ ức của tôi cứ như bị gián đoạn ở rất nhiều chỗ vậy. Có lẽ một phần cũng là do sau khi tôi hoàn thành đủ các buổi học ở Hoàng cung năm mười ba tuổi, cuộc đời tôi cứ chìm vào những ngày tháng lang bạt vô độ. Một năm sau khi nhận được chứng chỉ cũng là lần đầu tiên tôi rời khỏi nhà để tìm tới một

nơi xa xôi mong trốn tránh sự thật rằng mình rất sợ những buổi tiệc, những người mà mình sẽ gặp, những cuộc hội thoại mà mình không muốn hiểu. Bởi vì tôi cũng biết vai trò chính trị của một nàng công chúa chỉ hoàn thành một khi cô ấy lấy một vị hoàng tử nào đó cùng lúc mang lại một mối tâm giao hay một nguồn lợi khổng lồ cho đất nước. Tôi nhất định không muốn mọi thứ được định đoạt như vậy, tôi không muốn cuộc đời tôi đi theo đúng những khuôn mẫu ấy. Năm ấy tôi đã từ bỏ buổi lễ giáng sinh, lần đầu tiên trong đời tôi muốn đi đến đâu đó để ngắm tận mắt những bông tuyết.

Thế nhưng thật tệ là tôi không nhớ nổi chỗ đó là chỗ nào và tôi cũng không thể nhớ cảm giác của mình khi ấy. Tôi thậm chí không nhớ đến ngay cả khi tôi nhìn thấy những bông tuyết ở đây, vào mùa đông này tôi cứ ngỡ đây là lần đầu tiên tôi được đắm mình trong làn tuyết trắng mà không có bốn bức tường xung quanh, và bất chợt tôi nhớ lại chuyện mình đã trốn nhà đi lần đầu tiên cũng với cùng một mục đích ấy chỉ khi anh Himeshiro nhắc lại nó.

Tôi trở thành một đứa cứng đầu từ khi ấy và tới tận bây giờ.

- Em cũng không chắc! - Dường như tôi đã làm anh tổn thương một chút với câu trả lời ấy. - Anh biết đấy! Em không thích không khí ấy, nơi đó, căn phòng đó. Em có cảm giác nếu như mình trở về đó mình sẽ lại bị bó buộc với những ràng buộc trước đây của em với nơi đó. Tối hôm qua khi anh hỏi em liệu có sẵn sàng tự trút bỏ tước Công chúa của mình hay không, em thực lòng cũng không biết. Nhưng bây giờ em lại nghĩ rằng, nếu như một ngày nào đó em được phép quyết định cuộc đời mình, lựa chọn của em chắc sẽ nghiêng về hướng đó. Em cũng lo sợ em sẽ đánh mất gia đình của chính em, đánh mất người anh trai mà em vẫn luôn yêu quý nhưng em cũng lo sợ một ngày nào đó em sẽ đánh mất cả chính hi vọng của cuộc đời mình.

Anh ấy trầm lặng nhìn tôi qua thứ ánh sáng le lói đang cố len lỏi qua lớp mây dày nặng trĩu của mùa đông.

- Cô bé của anh đã lớn rồi nhỉ? Anh biết mọi chuyện trở nên rất khó khăn với em cũng như không dễ dàng gì để đối mặt với những vấn đề như thế. Nếu vậy thì ít nhất em cũng phải dự sinh nhật của mình chứ? Một ngày như thế đủ đặc biệt để em hi vọng chứ?

- Em sẽ suy nghĩ! - Tôi cố nặn ra một nụ cười tinh nghịch hòng mong anh sẽ tha cho tôi cái tội cứng đầu, ngang bướng khó trị.

- Anh chẳng biết gì cả! Anh sẽ xem như là em đã hứa đấy!

- Anh thật là... - Tôi tròn mắt khi bị anh dụ vào phòng trong khi anh thông thả tiến về phía chiếc limouse đã có bác Higata đứng chờ cửa sẵn. - Anh lâu cá quá đấy!

- Vì anh là anh trai em mà! - Trước khi chui vào xe anh còn nói cộc. - À, đúng rồi! Em giúp anh đưa cho Miyano cái này! - Vừa nói anh vừa chìa ra cho tôi một phong thư.

- Nay, anh sống ở thế kỉ trước à? Bây giờ là lúc nào rồi mà còn gửi thư tỏ tình!?

- Cái con nhóc này! Cô điên lúc nào cũng là mãi mãi! - Anh nói rồi đóng cửa xe lại.

Tôi cứ đứng đó nhìn bóng dáng lộng lẫy của chiếc limouse cứ khuất xa dần, xa dần cho tới khi nó rẽ qua khúc cua rồi khỏi khu phố cổ lát gạch đỏ. Sự có mặt của anh ấy đã nhắc tôi nhớ ra rất nhiều thứ. Rằng đây không phải là một món quà, cũng như anh đã từng sống trong một cuộc sống giống như tôi lúc này, được biết những điều mà tôi vừa mới ngỡ ngàng được biết ngày hôm qua. Đây là một bài kiểm tra. Và nó nhắc tôi nhớ tôi nên thôi nghĩ rằng mình đang sống trong một cuộc sống dễ dàng và êm dịu đi. Bởi vì tôi luôn lớn lên trong sự bao bọc chở che của người khác, mọi thứ luôn có sẵn khi tôi cần, được đặt ở đó trước cả khi tôi muốn tìm tới, mọi thứ luôn trở nên quá dễ dàng trước mắt tôi vì thế nên khi tôi biết mình cần phải tìm kiếm một điều gì đó tôi nhận ra mình đang tuyệt vọng vì không biết phải làm thế nào.

Với những thứ hormone tràn trề của tuổi dậy thì, tôi bước ra bên ngoài thế giới đó nhưng không biết mình đang tìm kiếm thứ gì. Và bây giờ, khi nhìn anh mình, nhìn lại những điều mà tôi từng trải qua, tôi biết rằng đây là một bài kiểm tra mà tôi nhất định phải vượt qua để biết được mình sẽ thực hiện khát khao mà mình có ba năm trước bằng cách nào. Giống như cá chép vượt thác để hóa rồng vậy! Cái thác của tôi tuy cũng là một thứ được Hoàng hậu sắp đặt sẵn nhưng tôi biết mình cần nó để có thể vượt qua chính bản thân mình. Có thể bây giờ tôi đã qua tuổi dậy thì rồi chẳng?

Tôi không thấy chắc chắn về bất cứ chuyện gì. Bởi vì ngay cả bây giờ, dù đã xác định được mục tiêu nhưng tôi cũng không biết phải làm sao, tôi không biết mình nên chọn thế nào. Thế là tôi lại bị mắc kẹt lại trong chính tâm trí của mình. Tôi không biết rằng quãng thời gian ở đây sẽ kéo dài bao lâu và tôi có bao nhiêu thời gian nữa để suy nghĩ vậy nên tôi cho rằng mình càng phải cố gắng hơn nữa để tìm ra nó. Tôi sẽ không khiến anh mình đánh mất niềm tin vào tôi!!

Tôi sẽ tiếp tục sống để tìm ra điều đó.

- Anh ấy về rồi hả? - Chị Yui hỏi tôi khi tôi trở vào trong nhà.

- Anh ấy đưa cho chị cái này! - Vừa nói tôi vừa đưa phong thư cồng kềnh của anh mình cho chị ấy, cồng kềnh cái quái gì không biết!

Chị Yui bỏ gói đồ chuẩn bị đem phơi trên tay xuống để cầm lấy phong thư, đường nét trên mặt chị ấy rất khó để đoán định được:

- Cái tên đó trông nghiêm túc vậy thôi chứ dờ người lắm đấy! Chẳng biết lúc nào là anh ta trêu đùa chị đâu! Nhưng mà... - Chị ấy nhìn tôi như thể tôi cư xử lạ lùng lắm. - ...nếu anh ấy đã dùng tới cách cồng kềnh rồi thì nhất định là nghiêm túc đấy ạ!

- Ý em là sao vậy? - Chị ấy không thể nén nổi một nụ cười khi mở phong thư ra. Tôi không biết bên trong có gì vì chị chỉ mở hé một chút để nhìn rồi lại khép lại.

- Chị cứ đọc đi! Em giúp chị phơi đồ cho, coi như cảm ơn chị về chuyện che giấu giúp anh ấy!

- Cái đó thì không cần phải cảm ơn vì anh ấy chính là ân nhân của chị mà!

Khi ấy, tôi định nói điều gì đó. Nhưng rồi nghĩ rằng đây chưa phải lúc nên lại thôi. Lúc nhìn phong thư ấy tôi lại nghĩ tới mối quan hệ đang nhen nhóm này sinh kia, liệu rồi nó sẽ đi đến được đâu nhỉ? Khi mà khoảng cách giữa hai người không chỉ đơn thuần là khoảng cách vật lý mà còn là khoảng cách giai cấp và hơn cả chính là về dòng máu.

Anh Himeshiro là con người trong khi chị Yui lại là Miêu tinh, anh ấy dường như đã bị cầm gắp chị bởi vì cuộc gặp gỡ của họ ảnh hưởng đến cả vài quốc gia khác mà quan trọng hơn là ảnh hưởng đến NAI. Không một vương quốc nào muốn dây dưa với NAI cả, nhất là khi cả bố mẹ tôi đều hiểu quá rõ về cái tổ chức ấy, mà chúng tôi, khi được đưa đến đây coi như cũng đủ đề hiểu về họ rồi. Với những nguy cơ tiềm ẩn rõ ràng rành trước mắt như vậy, thật sự tình yêu của anh ấy giống như đã được dán nhãn “nguy hiểm” ngay từ đầu.

Vậy mà đôi khi trái tim con người cũng ngu ngốc thật! Tôi ước gì sẽ có lối thoát nào đó cho họ. Trong đầu tôi cứ tìm đủ mọi cách để họ thoát khỏi được cái vòng vây của số phận ấy trong khi mặc áo lên giàn trên sân thượng. Nhưng vô ích, hoặc tôi không đủ thông minh để tìm ra cách hoặc vốn dĩ ngay từ đầu đã không có cách nào rồi. Thế là tôi quyết định cho qua không suy nghĩ tới nó nữa. Có lẽ một lúc nào đó, nếu như ông trời muốn thế thì mọi thứ sẽ tới thật tự nhiên để ủng hộ cho tình cảm của họ.

Tôi cứ ngồi tựa lưng vào cái gờ tường thấp của sân thượng để nhìn ngắm chiếc áo đồng phục trắng tinh của mình và cố gắng thư giãn một chút, cả ngày hôm qua và sáng hôm nay tôi đã đủ mệt mỏi vì suy nghĩ quá nhiều rồi.

Dưới thứ ánh sáng mờ nhạt của trời gần trưa, chiếc áo đồng phục còn chưa khô của tôi như trở nên trong suốt. Dù để tôi nhìn thấy một thứ...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

- Tại sao lại có ai đó ở đây? - Tôi nhận ra có một giọng nói ở đâu đó xa xôi lắm.

Cách đó có vài giây tôi vẫn còn đang đi lang thang giữa một khu rừng phủ đầy tuyết, giữa những ngọn đồi dốc đứng có một thung lũng nhỏ và một ngôi làng nhỏ xinh đẹp. Tôi chia tay hướng dẫn viên đã giúp chúng tôi leo núi này chỉ vừa một lúc trước đó, rồi một mình tách ra khỏi đoàn khi nào không hay khi tôi gần như mê mẩn và muốn được chạm vào nơi ấy. Vẻ đẹp mỹ miều tự như một bức tranh thủy mặc cổ nào đó được tô vẽ lên nền tuyết trắng phủ xung quanh. Tôi cảm nhận thấy cái lạnh đang làm chân tôi dần tê cóng nhưng chẳng hề gì cả vì tôi đã thả vào tầm mắt mình cả một vùng đầy tuyết bao phủ.

Sau đó tôi không còn thấy gì nữa.

- Tại sao em lại ở đây?

Đó là điều cuối cùng tôi nghe thấy.

- Cô phải càng ngày càng vui vẻ lên thì cuộc phẫu thuật mới thành công được! - Miwa động viên tích cực cho cô Chitanda vì bác sĩ đã ấn định ngày mai là ngày cô ấy sẽ phẫu thuật van tim.

Trông cô ấy có vẻ đã tươi tỉnh hơn hẳn so với những ngày đầu tiên mới nằm viện, và đó cũng là điều duy nhất chúng tôi mong muốn.

- Thật là làm phiền mấy đứa quá! Ta gây ra nhiều rắc rối thật rồi, nhưng mà... - Ánh mắt của cô ấy bỗng dừng lia qua phía tôi. - ... cô thật sự cảm thấy quá áy náy! Cô đã cố không làm liên lụy tới các cháu!

- Không có chuyện đó đâu ạ! - Tôi biết cô ấy nhắc tới chuyện gì.

Tôi đã đồng ý trả tiền phẫu thuật cho cô ấy nhưng đó chỉ là thỏa thuận của tôi với bệnh viện, bên ngoài họ vẫn cố giữ cô ấy lại đây cho tới ngày phẫu thuật nhưng với lý do là nếu cô ấy hồi phục tốt thì có lẽ phẫu thuật dời lại cũng được, nếu như cô ấy muốn. Tôi thật thấy có lỗi vì tới tận bây giờ mới cho cô biết.

- Ngày mai chúng cháu phải tới trường rồi! Vậy nên không thể có mặt lúc cô phẫu thuật được! - Miwahi vừa nói vừa giúp cô ấy xếp mấy bộ quần áo bệnh nhân mà y tá vừa mang tới vào học tủ. - Nhưng anh ấy nói anh ấy sẽ đến!

- Gì? - Ngay cả tôi còn ngạc nhiên chứ đừng nói gì tới cô Chitanda.

Thậm chí tôi còn ngạc nhiên hơn cả anh ấy vì cứ nghĩ anh ấy không dám tới gặp cô.

- Đầu cần phải ngạc nhiên như vậy chứ?! - Chưa gì đã thấy anh ấy đứng cười toe cùng với bó hoa trên tay trước ngưỡng cửa.

- Anh! - Miwa trông giống như là vừa trúng số không bằng, hai người này đúng là càng lúc càng bất thường.

- Thật sự làm phiền cậu quá! - Cô Chitanda cúi đầu chào cậu chàng.

- Không sao đâu ạ! - Anh ấy mỉm cười, và lần này tim tôi còn muốn chậm nhịp chứ đừng nói gì Miwa. So với cái tuổi ba mươi đó thì anh ấy vừa đủ chừng chạc vừa đủ quyến rũ để bất kì ai cũng đổ gục.

Trong khi anh ấy bước vào phòng và tìm cái lọ hoa thì Miwahi cũng tới giúp. Lần này tôi thấy rõ ràng, hai người không nhất thiết phải tình tứ kiểu này trong bệnh viện trừ khi cả hai đều bị ái tình làm cho quên hết cả thể giới xung quanh đi rồi. Rốt cuộc anh Kawahachi cũng tìm thấy cái lọ trên nóc tủ để tivi, cô nàng nhanh chóng bước tới để với lấy nó nhưng, cũng giống như tôi, chiều cao của cô nàng cũng có hạn nên anh Kawahachi đứng phía sau đành phải lấy giúp. Đến ngay cả anh ấy cũng không biết mình vừa làm gì cho tới khi Miwa bé nhỏ đã nằm lọt thỏm giữa cơ thể to lớn của anh và cái tủ tivi. Cô nàng nhìn anh với ánh mắt vừa giật mình nhưng cũng vừa mê đắm, và rõ ràng là không phải chỉ có mỗi cô bạn cùng nhà tôi mới có cái cảm giác ấy!

Trong hai giây sau đó cả hai đều như cố gắng nín thở để thưởng thức cái thời khắc trời cho tuyệt vời ấy trước khi chàng ca sĩ lấy cái lọ xuống và giải thoát cô nàng khỏi cái gọng kìm do chính anh tạo ra. Tôi và cô Chitanda nhìn nhau không biết phải nói gì nhưng chúng tôi cứ như tự ngẫm hiểu những gì vừa xảy ra.

- Hôm nay không có tuyết nữa nhỉ?! Nếu cứ thế này cho tới Giáng sinh thì tốt biết mấy! - Cô Chitanda lên tiếng phá tan bầu không khí ngưng ngập của cả bốn người trong phòng.

Tôi không biết thời tiết có phải là một ý kiến hay trong trường hợp này không nhưng ngay sau đó cả Miwahi cũng hòa theo.

- Phải vậy nhỉ? Cháu cũng không thích trời lạnh lắm!

- Phải rồi! Dù sao thì giọng em cũng sẽ yếu dần nếu như cứ tiếp xúc nhiều với trời lạnh đấy! - Anh Kawahachi quay sang.

- Em cẩn thận lắm mà! Anh khỏi lo!

- Cái đó mà cũng cần tôi phải lo à? Nếu em cứ ý vào mình thì nên xếp hành lý đi đó!

- Anh làm như muốn em đi lắm không bằng! - Cô nàng phụng phịu.

- Đương nhiên là không. . .

Thôi rồi! Chuyện này lại tiếp tục như vậy rồi! Có cách nào để hai người này nhận ra đây không phải là phòng làm việc riêng của anh Kawahachi không nhỉ?

- Hình như khi này bác sĩ có nói sẽ tới kiểm tra trước khi phẫu thuật cho cô đấy ạ! Miwa cậu với anh Kawahachi đi gọi bác sĩ tới được không? Dù sao cũng phải kiểm tra trước khi ăn tối mà!

- Được thôi! - Hai người lập tức đứng dậy.

Cho tới khi nào hai người còn ở trong phòng này thì chừng đó tôi và cô Chitanda còn chưa được thả lỏng. Cứ như chúng tôi là hai đứa trẻ ranh đang ngồi xem phim tình cảm mà phải cẩn thận lại vì có bố mẹ đang ngồi phía sau vậy. Ngượng chết đi được!

- Chuyện này càng ngày càng quá quắt! - Tôi ngồi trên ghế nhưng lại nằm dài ra giường của cô bán bánh gạo.

- Haha! Sao ta và cháu lại phải tạo cơ hội cho hai đứa nó nhỉ? - Cô ấy đã vui vẻ lên hẳn, đó là dấu hiệu tốt.

- Cháu nghĩ thêm nữa chắc là cháu không chịu nổi mất! - Tôi nói như sắp khóc. - Hai người họ bộ không thấy ngượng sao chứ?!

- Họ là những người đang yêu nhau mà! Nếu cháu có một người để yêu thì chắc cũng vậy thôi!

- Cô cũng nghĩ họ đang yêu nhau sao? - Cô ấy làm tôi nhớ đến chuyện ở căn tin hôm trước, khi Norika nói vậy tôi cũng thấy ngượng muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống luôn chứ làm gì có như họ. - Cháu thấy nếu cháu mà cũng yêu như vậy cháu cháu sẽ chết sớm vì ngượng mất!

- Sao? Có ai để ý cháu rồi hả? - Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt như thể cô ấy biết hết mọi chuyện mà này giờ tôi nghĩ ấy!

- Cái... cái gì ạ? Đương nhiên là không!

- Haha, phản ứng như vậy thì càng chứng tỏ là có đấy! Con gái cô trước đây cũng giống hệt cháu!

- Dạ? - Tôi ngạc nhiên khi cô ấy nhắc tới chị Shatomi.

- Khi ta hỏi con bé về cậu chàng thực tập sinh cứ thỉnh thoảng lại tới chỗ ta bán bánh gạo và choáng nhau với nó thì con bé cũng phản ứng hệt như cháu

vậy!

- Thật ă?! Chị ấy nhất định rất thích anh ấy dù cứ tỏ ra lạnh nhạt và gây gổ suốt ngày như thế!

- Có một lần ta đã hỏi nó tại sao nó thích cậu ta nhưng lại cứ luôn tỏ ra như vậy! Khi ấy con bé mới có mười bốn tuổi nên ta nghĩ nó sẽ không nói thế nhưng đó cũng là lúc ta nhận ra nó lớn hơn tuổi của mình rất nhiều. Con bé bảo với ta rằng nó muốn cậu nhóc càng tránh xa nó ra càng tốt, nó muốn khiến cậu chàng chán ghét nó và tránh xa nó bởi vì nó không thể có tương lai nào với cậu ta cả. Nó biết rõ rằng hai đứa đang sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Thế giới của cậu ta thì tươi sáng và chắc chắn sẽ luôn như vậy còn với nó thì mọi thứ ngay từ đã đã được sắp đặt là đầy khó khăn rồi!

- Thật vậy ă? - Chính tôi thậm chí còn không nghĩ mình có thể nghĩ vậy!

- Nhưng mà cháu biết đấy, con trai mà, hơn nữa ở cái tuổi bông bột đó, càng ngăn cấm, càng khó khăn thì càng đáng để chinh phục. Cậu nhóc cứ luôn ở bên cạnh con bé cho dù nó có cự tuyệt đi chăng nữa! - Rồi ánh mắt cô ấy đang nhìn tôi lại rơi xuống hai lòng bàn tay của cô ấy. - Có điều, sau này ta mới được biết rằng không phải con bé có thể suy nghĩ được đến như vậy mà một phần chính là mẹ cậu ta đã tới gặp nó. Mẹ cậu ta cũng tới gặp ta để nói rằng không được để hai đứa gặp nhau nữa!

Câu chuyện của cô ấy càng lúc càng đau đớn. Thế nhưng một lần nữa, người mẹ của anh Kawahachi lại xuất hiện. Tôi thật sự không hiểu tại sao bất cứ chuyện gì liên quan tới anh ấy cũng có mặt người phụ nữ đó. Cứ như bà ta đã điều khiển cuộc đời anh ấy vậy!

- Cháu nghĩ là hẳn chị ấy phải đau đớn lắm! Ngay cả cháu cũng thấy đau đây! - Tôi vừa nói vừa xoa tay vào ngực trái của mình, tôi cảm thấy nhói nhói.

- Phải! Nhưng đó chưa hẳn là điều đau đớn nhất!

Tôi đã nằm vậy chờ đợi cô ấy kể chuyện gì đã xảy ra tiếp theo nhưng cô ấy chỉ đáp lại tôi bằng sự im lặng. Tôi nghĩ có lẽ chuyện ấy đau đớn tới nỗi cô ấy không muốn nhớ tới cũng như không muốn kể ra nữa vì vậy tôi cũng không muốn gặng hỏi thêm gì nữa.

Tôi đâu thể mong muốn gì thêm chứ!

*

16 GIỜ 52 PHÚT

Bệnh viện Trung ương Tsugini.

Miwahi bước đi bên cạnh thân tượng của mình mà không nói một lời nào từ khi bước ra khỏi phòng. Lúc này thì cô nói để chữa ngượng khi có Hina và cô bán bánh gạo ở đó nhưng giờ thì không có ai cả và sự ngượng ngừng lại quay trở lại. Tim cô vẫn còn đập như trống dồn bên trong lồng ngực từ lúc đó tới giờ. Đó chẳng phải lần đầu tiên cô ở gần người đó đến vậy, thậm chí trước đây họ đã từng hôn nhau (tới những hai lần và một trong hai lần cô nàng cứ nghĩ là mình nằm mơ), nhưng cảm giác lúc đó cứ như là anh ấy đang muốn gì đó ở cô vậy. Miwa biết là nếu lúc đó mình có thờ thì cũng bị ghen lại thôi, nói cho đúng hơn cô không muốn thờ để phí thời gian quý giá đó.

Quan trọng hơn chính là bây giờ cô nàng không biết phải nói gì.

- Em đã chuẩn bị gì cho kì thi cuối kì sắp tới chưa? - Rốt cuộc Kawahachi là người lên tiếng trước, hơi thở của cậu chàng tạo thành một làn khói trắng bởi vì nhiệt độ đang dần hạ xuống.

Nhưng cả hai lại cảm thấy như trong người dần nóng hơn mới đúng.

- Em đã có! Em nghĩ là mình sẽ làm được, nhưng môn toán vẫn là vấn đề khó nhằn!

- Tôi nghĩ trong thời gian em đang cần tăng tốc trong công việc như thế này thì em sẽ không có đủ thời gian để mà tập trung học được. Nếu thấy không ổn thì cứ mang bài vở tới, tôi sẽ giúp cho!

- Dạ? - Miwa bất ngờ tới mặt đỏ bừng nhưng cô chợt nhớ ra thân tượng của mình có một bản thành tích học tập mà bất kì ai cũng phải mơ ước và gật đầu chấp nhận một sự thật rằng đó là một kết quả khó ai có thể vượt qua được. - Nếu như vậy thì... em sẽ lại càng làm phiền anh thêm nữa! Em nghĩ là em sẽ thôi làm phiền anh sau khi trở thành thực tập sinh chính thức nhưng hình như em càng ngày càng mệt mỏi thì phải!

- Gì chứ? - Kawahachi mỉm cười, cậu chàng đã thấy tốt hơn khi không khí đã trở lại bình thường. - Em đang nghĩ cái gì vậy hả?!

- Thì em nghĩ vậy đây!!

- Em đang dối đấy ă? Vì tôi đề nghị giúp đỡ em sao?

- Em không có!!

Cậu chàng ca sĩ không thể nhìn được một tràn cười sáng khoái. Không hẳn là cậu cô tình chọc ghẹo gì cô nàng nhưng mỗi khi nhìn thấy cô học trò của mình như cậu đều không thể nào ngừng trêu chọc được.

Trong khi cả hai đang nói chuyện cũng là lúc họ đang trên đường tới chỗ có cầu thang bộ. Tuy nhiên cầu thang bộ duy nhất trong bệnh viện bây giờ lại

treo bảng đang bảo trì.

- Gì thế này? - Hai mắt của Miwa tròn tròn. - Sao lại thế này?

- Đi thang máy nhé? Dù sao thì đây cũng là cầu thang bộ duy nhất trong bệnh viện!

- Nhưng... - Giọng cô nàng run run.

- Không sao đâu! Chỉ là giới hạn về tâm lý thôi, nếu chúng ta có niềm tin chắc chắn sẽ vượt qua được mà! - Vừa nói chàng ca sĩ vừa cầm lấy tay cô nàng và lôi về phía thang máy.

- Cũng giống như... khi anh vượt qua chứng sợ độ cao sao?

Kawahachi nhìn cô nàng và đứng hình vài giây. Cậu không nhớ đã nhắc gì về chuyện chứng sợ độ cao của mình với con bé.

- Cũng... tương tự vậy! - Cậu bối rối trả lời trong khi bấm nút chờ thang máy và cảm nhận thấy tay của Miwa đang vã mồ hôi trong tay mình.

Cậu chàng cứ đoán chắc rằng con bé đang sợ hãi khi sắp phải bước vào thang máy nhưng kì thực Miwa đang run rẩy bởi vì chính Kawahachi đã chủ động chạm vào cô, nắm tay cô. Tim cô đập liên hồi trong lồng ngực và tưởng chừng như nó đang cố đi quá giới hạn của mình rồi. Lúc cánh cửa thang máy khép lại trước mắt mới chính là lúc Miwa cảm nhận thấy nỗi sợ của mình đang lấn le trở lại. Lần này mặt cô nàng vã mồ hôi hột là thật, cô có thể cảm thấy chúng rơi xuống vai mình ướt đầm.

Kawahachi nhẹ nhàng nắm chặt tay Miwa hơn nữa. Nó khiến cô bất ngờ tới mức phải ngước lên nhìn, nhưng cứ như là cậu không dám nhìn cô vậy.

- Những lúc thế này thì nói chuyện một chút sẽ tốt hơn chứ? - Cậu chàng lên tiếng nhưng vẫn kiên quyết không nhìn vào cô gái nhỏ.

- À! Ừm... em cũng không biết! - Thang máy đã chạy được một lúc thế nhưng tất cả những gì mà Miwa quan tâm lúc này chỉ là người đang đứng bên cạnh cô. Cũng là lúc cô nhớ ra chuyện mà Hina nhắc mình phải nói chuyện với anh Kawahachi. - Cái đó... em có thể hỏi anh chuyện này không?

- Sao thế? Chuyện công việc à? - Thật ra chuyện trước giờ họ nói với nhau chỉ toàn là công việc, ngay cả khi Miwa bộc bạch tâm tình của mình ra, đối với cậu đó cũng chỉ là công việc.

- Không... lần này không phải! Vậy nên...

- Em sợ gì chứ? Thang máy không ổn sao? - Cậu nói và lại siết tay chặt hơn khiến tim cô nàng như bị bóp nghẹt.

- Em muốn hỏi anh về chuyện cuốn album! Hina nói với em là anh có một cuốn album khi nhỏ của em!

- Con bé nói vậy à?

- Vâng! Và cả chuyện con bé linh hồn mà thỉnh thoảng chúng ta nhìn thấy được... - Kawahachi lập tức hiểu ra vấn đề vì cậu chàng vừa mới gặp con bé tối hôm trước - ... cậu ấy nghĩ rằng anh sẽ biết được nhiều hơn em!

- Về chuyện cô bé ấy thật chất chính là em khi nhỏ à? Tôi nghĩ là chuyện này có gì đó không đúng! Em sinh ra trong một gia đình bình thường như vậy thì sao lại có chuyện ếm bùa hay là...

Nhưng câu chuyện của họ bị gián đoạn ở đó vì thang máy đã mở ra trở lại. Tới bây giờ chàng ca sĩ mới quay sang cô nàng cười toe:

- Thấy không?! Không đáng sợ như em nghĩ đúng không?

*

17 GIỜ 03 PHÚT

Bệnh viện Trung ương Tsugini.

Miwa và Kawahachi bước ra từ trong phòng bác sĩ sau khi thông báo về trường hợp của cô Chitanda, họ vẫn còn đang vui vẻ cười nói với nhau thì đã nghe thấy những câu chuyện đang lan ra ngày càng nhanh trong sảnh bệnh viện. Không chỉ nhân viên mà giờ đây những bệnh nhân đang chờ tới lượt khám cũng trở nên hoang mang khiến quang cảnh của sảnh chính trở nên hỗn loạn:

- Cái gì thế? - Một cô y tá hoảng hốt bỏ dở cả sổ sách đang làm để quay sang cô nàng tám chuyện ngay cạnh bên. - Cậu đùa à?!

- Đương nhiên là không rồi! - Cô nàng bên cạnh khẳng định.

- Nguy hiểm quá! Chúng ta có nên rời khỏi đây không? - Tiếp đó là giọng của một bà bác có gương mặt xương xẩu đang ngồi ở hàng ghế gần cô gái nhỏ nhất. - Nghe bảo đã có người chết rồi!

- Phải! Hung thủ nhất định phải còn ở đâu đó quanh đây, thật là nguy hiểm quá!

- Này! Đó có phải lúc cầu thang bộ treo bảng bảo trì không?

- Chắc thế đấy! Cầu thang bộ đâu cần phải bảo trì chứ?!

Kawahachi và Miwahi cũng nhìn nhau.

*

Tôi đứng oai người qua thành lan can trước phòng bệnh của cô Chitanda trong khi bác sĩ tiến hành một vài kiểm tra máu, mà tôi thuộc loại yếu bóng vía nên tốt hơn không nên nhìn thấy thứ đó. Cuối cùng vẫn là cố tận hưởng một chút không khí yên tĩnh một mình trong lúc anh Kawahachi và Miwa từ khi đi gọi bác sĩ tới giờ không thấy trở về mặc dù bác sĩ đã ở đây rồi. Trưa nay tôi đã đưa cái lá bùa không rõ danh tính kia cho Miwa và nói cho cô bạn nghe hết những điều tôi đã biết về thân phận của cô bạn, trước sau thì cũng phải biết thôi nhưng quan trọng là cậu ấy không thể tin được cái giả thuyết linh hồn hiện tại không phải là linh hồn của cơ thể cậu ấy. Nếu là tôi cũng chẳng tin nổi nhưng chẳng có cách nào để xác minh cả, chính cô hiệu trưởng Yaku cũng nói vậy. Nhất là khi Miwahi cứ đinh ninh rằng cậu ấy vẫn nhớ rõ những chuyện diễn ra trước khi xảy ra vụ tai nạn ấy. Tôi đã gọi hỏi xin ý kiến vì dù sao kết giới sư liên quan tới chuyện này cũng chính là cô ấy, và đương nhiên là phải bán cả thông tin để nhận lại được sự giúp đỡ. Tôi không biết chuyện của hai người đó sẽ tiến triển như thế nào sau khi Miwa biết được chuyện đó, nhưng tôi nghĩ đó chính là điều mà con bé linh hồn kia muốn. Rõ như ban ngày là hai người có dính dáng gì đó với nhau trước cả khi cả hai gặp lại nhau vào mùa hè năm nay.

Tuy nhiên, dòng suy tư của tôi bị cắt ngang khi nghe thấy tiếng còi xe ngày một gần. Ở trong bệnh viện thì chuyện nghe thấy tiếng còi xe là đương nhiên thôi có điều đây không phải là tiếng còi xe cấp cứu. Ngay sau đó, một chiếc xe cảnh sát chạy băng qua sân của bệnh viện rồi đỗ lại, theo sau là một dàn lực lượng cơ động. Những cảnh tượng sau đó là cảnh tượng mà tôi vẫn thường thấy trong mấy bộ phim nói về cảnh sát, lực lượng cơ động nhanh chóng bao vây các lối ra vào của bệnh viện và tỏa ra khắp nơi như đang tìm kiếm gì đó trong khi từ trong xe cảnh sát tủa ra nhiều nhân viên mặc vest chỉnh tề cùng nhân viên pháp y mặc blouse trắng giống như các bác sĩ khác trong bệnh viện.

Trong khi tôi còn chưa kịp tự hỏi xem có chuyện gì đang xảy ra thì đã nhận được câu trả lời:

- Có một vụ án mạng trong bệnh viện! - Khỏi nói tôi cũng biết là ai, có vẻ như dạo gần đây tôi đã thấy quen với chuyện này rồi.

Nhưng vấn đề ở đây chính là điều mà cậu ta vừa nói. Tôi im lặng như để cậu ta tiếp tục nói.

- Có vẻ như tên ca sĩ và cô nàng kia đã có mặt khi vụ án xảy ra. Họ đã phải đi thang máy thay vì thang bộ vì nó để bảng đang bảo trì. Nhưng rõ ràng ai cũng biết là cái bảng đó là dùng cho thang máy...

Cậu ta chưa nói dứt câu thì đã thấy cảnh sát xuất hiện trên hành lang tầng ba, cách chỗ chúng tôi đang đứng chỉ có hai phòng.

- Có vẻ như nó chỉ xảy ra cách cậu có vài chục mét!

*

- Vậy là cậu vẫn chưa kịp nói gì với anh ấy à? - Tôi hỏi Miwa trong khi chúng tôi đang đi trong hành lang các lớp.

- Ủhm, sau đó vụ án làm mọi thứ loạn cả lên!

- Tổ thật sự giật cả mình khi nghe chuyện đó! Nhưng dù sao thì cậu cũng còn nhiều thời gian để nói với anh ấy mà! Với cả...

- “Với cả” gì? - Cô nàng nhìn tôi chờ đợi.

- Với cả có lẽ cậu và anh ấy cũng nên nói chuyện với nhau đi, về một chuyện khác!

- Cậu đừng có nói cái kiểu như cậu biết hết mấy chuyện của tớ được không? Nó khiến tớ khó chịu lắm đấy! Giống như việc cậu và anh ấy nói những chuyện mà bây giờ cậu mới nói cho tớ biết trong khi tớ lúc nào cũng kể hết cho cậu nghe!

- Không phải như thế! - Thực ra tôi có thể hiểu được một chút cảm giác khó chịu của cô bạn, nhưng lúc đó là do anh ấy muốn tôi giữ bí mật cơ mà. - Mà có lẽ cả hai người ai cũng đang cố phủ nhận nó chẳng?

- Phủ nhận gì? Ý cậu là gì sao không nói đại ra đi! - Cô nàng thúc tôi khi chúng tôi vừa bước vào lớp.

- Cái đó, chỉ có thể nói khi chúng ta ở riêng thôi!

- Hừm! Cậu và anh ấy hay lắm! Đừng trách sao tớ giận!

- À! Nếu cậu lại muốn gây scandal thì tớ sẽ công bố rộng rãi luôn, cho dù chúng ta có đang bị cô lập đi chăng nữa thì chắc mọi người sẽ rất quan tâm đấy! - Tôi đoán chắc với cô nàng khi thả cặp mình xuống.

- Cậu chỉ giỏi chống chế!

Cùng lúc đó có một người khác cũng bước vào lớp, nhưng khác với thái độ thờ ơ và mấy cái nhìn soi mói khi chúng tôi vào, bây giờ cả lớp đang rộn lên

với sự xuất hiện của cậu ta. Ngay cả cô nàng Norika thích lãng xê hoàng tử trung học cũng chạy sang. Miwahi cũng há hốc mồm, chỉ có riêng tôi là cảm thấy khó ở khi có sự xuất hiện của cậu ta.

- Cậu tới trường lại rồi sao? - Tehara nhanh chóng phát ngôn.

- Cậu không gặp rắc rối gì chứ?

- Sao đột dưng lại nghỉ ngang vậy? Hôm nay là ngày thi mà, cậu có làm bài được không đấy?

- Thời gian qua cậu ở đâu vậy? Nghe nói cậu vẫn đi làm thêm đúng không?

- Nhà cậu thiếu tiền hả?

- Bọn tớ tới chỗ cậu làm thêm được không?!

Trước một màn chào hỏi nồng nhiệt như vậy nhưng cậu ta chỉ im lặng ngồi xuống chiếc ghế trước đây từng là của mình ở phía cuối lớp. Đúng như kiểu trước đây của cậu ta! Chắc là tôi sẽ không ngạc nhiên mấy khi thấy cậu ta cư xử như vậy nhưng với việc tôi đã gặp một tên bám đuôi trong suốt thời gian, chuyện này khiến tôi nghĩ cậu ta thực sự có năng khiếu.

Đối với mọi người mong mỏi có một chàng hoàng tử mới để thay thế vào cái ghế trống mà Kei đã để lại sau khi khiến mọi người thất vọng vì cậu ta chẳng khác nào một tên lụy tình thì có vẻ như sự xuất hiện trở lại có ý nghĩa rất lớn lao. Tôi nghĩ cũng thật tội cho Kei vì cậu ta bị chính cô bạn thân của mình làm cho thành ra như vậy! Dù cũng chẳng biết là cô ta có cố ý hay không. Tuy nhiên chuyện này thực sự là tin mừng với tất cả mọi người.

Không giống như những lần trước khi cậu ta đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, bây giờ tôi đã không còn thấy chuyện cậu ta làm là có vấn đề nữa rồi, cho dù cậu ta có báo trước cho tôi hay không thì tôi cũng chẳng còn quan tâm. Chính cậu ta đã bắt tôi phải nhìn cậu ta bằng ánh mắt khinh miệt này.

Tôi cố gắng thoát ra khỏi cái đề tài nóng hổi của mọi người bằng cách đổi chủ đề trong khi Norika đang lần la trò chuyện với tên Miêu tinh:

- Tôi hôm qua anh Kawahachi có gặp rắc rối gì khi lại bị gọi tới đồn cảnh sát không?

- Anh ấy cảm thấy bức thì đúng hơn, tớ và anh ấy bị hỏi những câu mà chúng tớ thậm chí còn không biết ở đâu ra!

Thật ra tối hôm qua chúng tôi cũng phải tới lấy lời khai còn những bệnh nhân khác thì được lấy lời khai ngay trong phòng bệnh. Anh Kawahachi thấy bực bội cũng chẳng phải chuyện kì lạ gì trong khi bị lấy lời khai tận hai lần trong một tuần, chuyện của Riyu Hatsune thậm chí cách đây chưa tới một tuần. Cách nói chuyện của họ đúng là không khác nào bảo rằng chúng tôi chính chúng tôi là thủ phạm vậy, cái này chắc tôi quen hơn ai hết vì trước đây tôi cũng từng bị coi là tội nhân xuyên hành tinh rồi đấy thôi!

Nhưng mà Miwahi có vẻ như không quan tâm gì tới chuyện tôi đang cố nói với cô nàng. Ánh mắt của Miwa bị cô nàng pháp sư đáng sợ kia hút hết rồi, cô ta đang vui vẻ trò chuyện với hội của Tehara về cậu chàng sắp trở thành “Hoàng tử” mới của trung học Daisari.

*

Tôi không tin được là chuyện đó lại làm Miwa tổn thương tới như vậy. Tôi biết cô ấy đang cảm thấy mình bị phản bội nhưng lại cố không nói gì với tôi cả. Miwa vốn dĩ không phải người bị người khác xa lánh mà lại còn rất thân thiện nữa, hẳn là cô ấy đã rất hi vọng rằng vẫn có người nhận ra rằng cậu ấy không phải là một người như những người khác đồn thổi. Đúng là chúng tôi không còn bị chơi mấy trò tẩy chay nữa nhưng tình hình cũng chẳng khác gì lúc đó hết. Tôi biết rằng cô ấy đã hi vọng!

Chuyện này cứ như một cú tát nước lạnh vào mặt Miwahi vậy! Cậu ấy trông chẳng có tinh thần tí nào và tôi lo hơn bao giờ hết vì sau giờ ăn trưa chúng tôi phải làm bài thi học kì đầu tiên rồi!

Nhưng có một chuyện khiến tôi không tin hơn nữa chính là chuyện Kei Hajime đang tiến về phía chúng tôi với khay thức ăn trên tay.

- Chào cậu Joudouki! - Cậu ta bình thản ngồi xuống bên cạnh tôi như thể không hề có chuyện gì xảy ra. - Cậu có khỏe không? Mặt cậu trông như xác chết!

- Tớ không sao!? Chỉ là ngạc nhiên quá thôi!

- Cô ấy nói gì thế? - Cậu ta quay sang tôi nói như thể chúng tôi vẫn còn là bạn trai bạn gái hờ của nhau.

- Nói là cậu làm ơn đừng có làm ra vẻ thân thiết như vậy nữa! Nếu như cậu không muốn cái trường này đào thải một “Hoàng tử” như cậu! - Tôi cảm thấy thật sự khó khăn khi phải nói chuyện lại với cậu ta.

- Hina! Chúng ta nói chuyện một chút được không?

- Các cậu có cần tớ đi chỗ khác không? - Miwa tự nhiên lại cư xử như trẻ con.

- Không không! Làm ơn đi, Miwa! Cậu cứ ngồi đó đi!

- Hina! Tớ muốn nói chuyện nghiêm túc, thật đấy!

Trời ơi! Còn chỗ nào để tôi trốn nữa không chứ? Sau chuyện đó mà cậu ta còn muốn nói chuyện nghiêm túc kiểu gì với tôi chứ? Có ai thấy là tôi cần phải che mặt mình lại không? Cậu ta không biết xấu hổ sao?

- Máy chuyện Norika nói, cậu làm ơn hãy quên hết đùm tớ đi! Được không?

- Hà?

- Cậu ấy chỉ tự suy diễn ra thôi!

- Được rồi! - Tôi thờ phào. - Nhưng dù sao thì thời hạn một tháng cũng kết thúc rồi! Tớ thấy mừng vì cậu không cư xử như hôm trước!

- Tớ xin lỗi chuyện đó!

Tôi cảm thấy như mình đã giải phóng hàng ngàn kí lô ra khỏi người mình sau khi nghe cậu ta nói vậy.

- Nhưng còn chuyện cậu nói dối thì sao?

- Nói dối?

- Rõ ràng cậu đã gặp cô ấy và tỏ tình đúng không? Nhưng cậu lại bảo là không tới đó?

- Tớ... nghĩ sẽ rất mất mặt!

- Cậu đúng là không khác gì trẻ con cả?! - Tôi tức đến rùng mình. - Tôi không biết cô bạn thân của cậu và cậu có vấn đề gì nhưng có vẻ như nếu cậu không chịu trưởng thành lên thì cậu sẽ không còn giữ được cái ngôi “Hoàng tử” của cậu đâu! Hẳn là cô ấy đã có tầm nhắm khác rồi!

- Tớ biết rồi! Là anh chàng mới đi học trở lại đúng không?!

- Thì ra cậu cũng biết!

- Chuyện đó chẳng sao cả!

- Hà? Tôi tưởng cậu thích thú chuyện ấy lắm chứ?

- Được con gái theo thì... cũng có chút thích đấy! - Cậu ta nhìn tôi láu cá. - Nhưng biết làm sao được khi tớ không còn là một kẻ thích mơ hão như trước đây nữa?!

- Là sao cơ?

Tôi thấy cậu ta lục tìm gì đó trong túi vào lôi ra cho tôi xem một tấm thẻ nhân viên với hình gương mặt hút mắt của cậu ta trên đó.

Là thẻ nhân viên của HK Hajime Ent.

- Tớ đã trở thành nhân viên thời vụ của công ty rồi! Mục tiêu của tớ không còn là cái danh “Hoàng tử trung học” xoàng xĩnh đó nữa mà sẽ là “Hoàng tử giải trí”! - Nói xong cậu ta quay sang Miwa. - Sau này chúng ta sẽ thành một cặp bài trùng chứ?

- Hà? - Và hình như cô nàng vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

- Anh à! Anh định sẽ đi như vậy à? Còn chị Yui thì sao?

- “Này bé cưng! Công việc thì liên quan gì chứ?” - Anh Hime nói.

- Anh không có bất kì kế hoạch nào sao?

- “Đại loại là bây giờ chưa phải lúc!”

- Anh có thật sự nghĩ rằng mình nghiêm túc không thể?

- “Đương nhiên là nghiêm túc chứ?!” - Anh ấy gắt. - “Nhưng sao em cứ quan tâm chuyện tình cảm của anh là sao thế hả? Em không còn biết tới người anh đã mang vinh dự đất nước về cho em nữa rồi sao?”

- Cơ bản là anh chẳng có kế hoạch nào cụ thể cả!

- “Em cũng thế thôi! Rốt cuộc em có về dự lễ giáng sinh không thì bảo?!” - Lần này tới lượt anh ấy móc mĩa tòi.

- Em vẫn còn chưa tỏ rõ quan điểm của mình cho anh thấy sao?

- “Cơ bản là em chỉ chưa thể quyết đoán thôi!”

- Em cúp máy đây!

- “Chính em gọi anh trước còn gì.!”

Tôi cúp máy cái rụp ngay khi vừa bước tới cổng nhà mình. Gọi điện cho anh ấy quả là một ý kiến chẳng hay ho gì. Rốt cuộc thì anh em chúng tôi vẫn hết như trước kia, anh nghe tôi than vãn còn tôi thì than vãn nhưng có lẽ sắp thành anh cũng than vãn nốt rồi!

Khi bước vào nhà, tôi nhận ra có một đôi giày khác ngoài hành lang. Và ngay lúc đó thì nghe thấy tiếng chị em Miêu tỉnh trong bếp:

- Chị không nghĩ nếu đó là hành phi thì tốt hơn hành lá sao?

- Yuki! Cái đó gọi là công thức truyền thống, nếu không thì nó không còn là truyền thống nữa rồi!

- Chị đang sống ở thời đại nào thế? Chị phải nghĩ là chúng ta đang nấu ăn cho Hoàng tộc chứ? Phải có gì đó sáng tạo! Sáng tạo! - Tên Miêu tỉnh giằng từng tiếng một.

- Đây là bản sắc dân tộc của chúng ta, nếu muốn giới thiệu ra ngoài thì phải giới thiệu chính xác chứ! Không thể cứ muốn thay gì là thay được!

- Em mặc xác cái bản sắc dân tộc của chị! Cô ấy là công chúa đấy! Nếu như cô ấy không thấy ngon thì cũng vậy thôi!

- Em biết suy nghĩ cho cảm nhận của người khác khi nào thế?!

- Cái đó không phải là “biết suy nghĩ cho cảm nhận người khác” mà là “nếu làm sai là chết” đấy chị! - Tôi xen vào cuộc cãi vã của họ trong khi hình như chẳng có ai nhận ra sự xuất hiện của tôi. - Cậu ta chỉ cố bảo vệ cái mạng của mình thôi!

- Hina?! - Chị Yui nhìn tôi trân trối khi tay vẫn lăm le mở hành lá.

- Công chúa về khi nào thế?

- Chị không phải vẫn còn trong giờ làm sao ạ? - Tôi hỏi chị Yui, thật ra trong phòng này có một người mà tôi không cần quan tâm.

- Ủhm, chị biết là thế nào cũng có một người “có được cái lí do để đường đường chính chính vào nhà này” nên chị phải về đấy! - Chị ấy nhún vai liếc mắt về nhân vật đang còn cố nấu một món ăn không-theo-truyền-thống.

- Chị không cần phải như vậy chỉ vì một bữa tối đâu! Bình thường em vẫn ổn mà!

- Cái đó là trước khi chị biết mình đang ở nhà với ai! Thật ra chị không phải là người không biết đối nhân xử thế như vậy!

- Ý em chính là thế đấy ạ! - Tôi thả cặp xuống ghế và ngồi vào bàn ăn. - Chị không cần phải coi em là một công chúa đâu! Chỉ càng làm em thấy khó xử thêm thôi!

- Chị cảm thấy như vậy chẳng có lí tí nào cả!

- Em thì lại thấy vô cùng hợp lí đấy ạ! - Tôi nói rồi mỉm cười.

Để mặc hai người đó ở lại dưới bếp, tôi xách cặp trở lên phòng mình. Căn phòng lạnh như băng bắt buộc tôi phải mở máy sưởi liền lập tức. Dạo này không thấy trời có tuyết nữa nhưng thay vào đó thì bầu không khí chịu tuyết tan còn lạnh một cách kinh người hơn và tôi thấy chuyện đó chẳng hề đúng tí nào khi Bồ Công Anh Xuân vốn thuộc một miền nhiệt ôn hòa dễ chịu, cho dù có đủ bốn mùa nhưng chắc chắn là sẽ không đến nỗi khắc nghiệt đến như vậy. Khi máy sưởi đã bật tôi mới dám thay đồ, nếu không chắc tôi cũng đóng băng mất!!

Đúng lúc đó thì có điện thoại gọi tới. Có vẻ như đồn cảnh sát muốn xin lỗi về chuyện xảy ra ở bệnh viện. Tôi không biết kết quả thế nào, và tôi chắc chắn có cách để biết được nhưng tôi thấy thật tốt nếu họ gọi điện xin lỗi như thế này, vì đã lôi quá nhiều người vào cuộc điều tra của mình. Có vẻ như cuộc điều tra này sẽ không sớm kết thúc bởi vì không thể xác định được nghi phạm. Cô cảnh sát hôm trước đã lấy lời khai của tôi và tên Miêu tỉnh chỉ nói có thế.

Tôi tin rằng nó sẽ không kết thúc sớm

- Công chúa có gì không ổn sao? - Một giọng nói bất thần vang lên sau lưng tôi khi tôi vừa tuột chiếc váy đồng phục xuống khỏi đầu gối mình.

- Này!! Tên biến thái! - Tôi quát và cuống cuồng kéo cái váy lên trở lại trong khi cậu ta giật mình quay mặt đi. - Cậu làm thế quái nào mà lại đứng đó thế hả?

- Xin lỗi! Tại cô không có khóa cửa!

Cái tên trời đánh này!

- Cậu quá quái lắm rồi nhé! Hai lần đột nhập phòng tôi kiểu đó, phải chăng là vì tôi chưa đuổi cậu lần nữa?

- Công chúa! Bởi vì tôi lo cho cô!

- Cậu nên lo cho bản thân cậu kìa! - Tôi nói rồi bước tới mở cửa phòng ra rồi hất đầu ra hiệu cho cậu ta nhanh chóng phấn khởi chỗ này.

Tuy nhiên, tôi đã gặp phải một tên thậm chí còn cứng đầu hơn cả mình. Tên Miêu tình đặt tay lên tay tôi trên nắm đấm cửa rồi kéo cánh cửa đóng sầm trở lại, ánh mắt cậu ta dường như đã thay đổi. Như muốn nói với tôi rằng cậu ta thật sự cần nói chuyện.

Nhưng đáng tiếc là tôi chưa muốn nói chuyện với cậu ta vào lúc này. Vào lúc mà tôi chưa biết được đầu đuôi chuyện mà tôi cần phải biết nhất. Tôi chưa bao giờ thử tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra với cậu ta cho dù từ trước tới giờ không phải là chưa bao giờ tôi có cơ hội nhận ra cậu ta có gì đó mờ ám. Phải! Cứ như là tôi đã cố tình không quan tâm tới nó vậy!

- Công chúa không thể cứ để như vậy được! Tôi không thể nào chịu đựng được nếu như công chúa cứ lơ tôi đi như thế?! - Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi có muốn giấu đi những gì mình đang nghĩ cũng có chút khó khăn.

- Phải rồi! - Tôi biết là tôi sẽ phải làm rõ chuyện này với cậu ta. - Có vẻ như cậu không thể chịu được nếu như không nghe thấy tiếng tôi nhỉ? - Vừa nói tôi vừa lật cổ áo đồng phục thủy thủ của mình lên và tháo chiếc máy nghe lén trông giống hệt như một con bọ dừa quăng về phía cậu ta.

Tôi biết đó là máy nghe lén vì nó giống cái mà cậu ta đã gắn vào nhà bếp tối hôm trước và sáng hôm qua chính tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn xuyên qua chiếc áo gần như trong suốt đang phơi trên sân thượng và nhìn thấy lại cái thiết bị tình vi ấy.

Cậu ta đã nghe lén tôi suốt thời gian qua chứ không phải là theo dõi! Chính vì thế nên cậu ta gần như biết mọi thứ về tôi.

- Thật là khó tin đúng không? Đáng lẽ ra tôi phải nhận ra sớm hơn khi biết cậu có một món đồ chơi siêu thực như vậy mới đúng!

- Thật ra công chúa nói nó là siêu thực thì cũng không đúng lắm đâu! Thứ đó chỉ là một công cụ cơ bản thôi!

- Cậu... - Tôi nhú mày ngược nhìn cậu ta, cậu ta đứng gần tôi tới nỗi tôi nghĩ là mình chỉ có thể nhìn được mỗi cái cằm. Nhưng chuyện đó không quan trọng trong lúc này nữa. - ... hình như cậu vẫn chưa chịu nghiêm túc nói chuyện nhỉ? Trong khi cậu luôn muốn tôi nghiêm túc với cậu!?

- Công chúa! Tôi muốn cô hiểu đây là tình thế bắt buộc! Tôi không có quyền lựa chọn nào khác để bảo vệ công chúa?

- Bảo vệ tôi khỏi cái gì cơ? Khỏi cậu chàng mà cậu luôn coi cậu ta là một kẻ thù á?

Khi ấy, tôi đã hi vọng rằng cậu ta sẽ nói thật với tôi. Tôi gần như muốn khẩn thiết cầu xin cậu ta nói thật với tôi mọi chuyện, điều mà tôi cần phải biết về mục tiêu của cậu ta. Thế nhưng tên Miêu tình chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản như không có gì, cậu ta đúng là một đặc vụ tài giỏi!

- Luôn có những mối nguy hiểm tiềm ẩn mà công chúa không hề biết, những thứ tưởng chừng như vô hại nhất lại có khả năng là những thứ nguy hiểm nhất! NAI được dạy rằng không được phép bỏ qua bất kì mối nguy hại tiềm tàng nào!

- Nghe cao siêu thật nhỉ? - Tôi suýt xoa nhưng mà hi vọng là cậu ta sẽ hiểu nó theo cách mỉa mai chứ không phải là ca tụng. - Tôi cũng là một công chúa đấy! Đương nhiên là tôi còn có thể nói ra những điều cao siêu hơn như vậy nữa!

- Tôi không biết công chúa đang muốn nói gì nhưng tôi không thể nào làm khác đi được! Và tôi mong rằng công chúa sẽ hiểu cho tôi chuyện đó. Và hiện tại tôi nghĩ rằng mình cũng không cần phải theo dõi công chúa bằng cách này nữa!

- Hả? - Tôi không khác nào một món đồ chơi của cậu ta. - Chẳng lẽ còn cách nào siêu thực hơn và khó nhận ra hơn nữa sao?

- Không phải! Bởi vì bây giờ tôi có thể nhìn thấy cô rồi nên chuyện này không cần nữa! Và hơn hết là nếu cô nhận ra thì tôi chỉ gắn nó lên đồng phục của cô thôi! - Vừa nói cậu ta vừa cúi xuống nhặt thiết bị nghe lén kia lên rồi bỏ nó vào túi quần. - Tôi không hề có ý muốn xâm phạm chuyện đời tư của công chúa, thế nên việc cô có an toàn hay không khi tôi làm vậy cũng chỉ mang tính chất tương đối thôi! Và tôi cũng nghĩ công chúa không nên làm phiền Hoàng hậu chỉ vì một việc vặt như thế này!

Cậu ta nói cứ như một diễn giả chuyên nghiệp vậy. Nếu như tôi là mấy cô gái dễ bị dụ dỗ bởi mấy lời ngon tiếng ngọt thì chắc có lẽ tôi sẽ gật gù chấp nhận cái phương án vô cùng thuyết phục kia chẳng? Và cậu ta dường như đang nắm thóp tôi, coi tôi không khác nào một đứa con gái thích mách lẻo mà cậu ta đã quá quen thuộc. Tôi trông mắt cậu ta khi không có cái danh công chúa thật chẳng khác nào một đứa con nít mà một nhân viên NAI như cậu ta

vô tình gặp phải trên đường. Một đứa trẻ ngoan ngoãn mà cậu ta biết rằng cậu ta có thể điều khiển bất cứ lúc nào! Cậu ta đang cư xử thật đúng là như vậy đấy!

Nhưng thật khó chịu là tôi không còn là một đứa con nít như cậu ta nghĩ nữa. Và cậu ta cũng chẳng phải loại người thần thánh như cách người khác nghĩ về hình tượng của một đặc vụ cấp cao trực thuộc Trung ương.

- Tôi không biết rốt cuộc tại sao tôi tận bây giờ cậu vẫn ở đây trong khi tôi đã đề nghị với mẹ mình nhiều lần rằng tôi không thích cậu. Có lẽ bà ấy cũng bị những lời nói này thuyết phục tới mức tin tưởng hoàn toàn vào cậu. - Khi nói tới đây, tôi đã nghĩ rằng mình nhìn thấy được sự đắc thắng đang hiện lên trên gương mặt cậu ta cho dù cậu ta vẫn cố tỏ ra như tôi không nói gì cả. - Cậu không thể nào làm điều tương tự với tôi được đâu! Chắc cậu biết tôi là một người vô cùng bướng bỉnh, nhất định tôi sẽ nói tới khi nào bà ấy chịu nghe tôi mà trục xuất cậu ra khỏi vương quốc này, khuất khỏi mắt tôi!

- Tôi nghĩ là công chúa không nên làm những điều vô ích nữa! Tôi sẽ vẫn thực hiện nhiệm vụ của mình và chắc chắn là sẽ không khiến công chúa phải khó xử như thế này nữa!

Cậu ta nói rồi cúi chào tôi một cách kính cẩn. Như thể cậu ta sẽ tiếp tục làm những việc cậu ta vẫn làm và tôi sẽ không thể làm gì được nữa. Một lời hứa để tôi chấp nhận cậu ta và tin rằng cậu ta sẽ vẫn ở đó như trước đây, đồng nghĩa với việc cậu ta sẽ vẫn nghĩ về tôi như một đứa con nít thích gây chuyện với mẹ mình trong khi tôi đã quá đủ tuổi để phải đối mặt với những thứ lớn hơn như vậy.

Và đó là điều duy nhất khiến tôi hài lòng.

Nếu như tôi đã lại vào tròng của cậu ta thì cậu ta cũng không ngờ rằng mình đã hành động đúng như những gì tôi suy tính trước.

*

Sáng hôm nay tuyết lại rơi. Tuyết rơi bắt đầu từ giữa đêm, khi mà ai ai cũng cảm nhận được nó nhưng lại không có đủ tỉnh táo để nhận biết nó có tồn tại ở đó. Đến khi họ thức dậy thì đã thấy một màn tuyết trắng tinh bao phủ lên các mái nhà. Trong khi đợt tuyết lần trước tuy không gây khó khăn gì cho giao thông nhưng lại khiến người dân phiền muộn nhiều do tuyết tới sớm khiến mọi thứ dường như bị đóng băng lại mất một nhịp, mọi thứ dường như trôi chậm hơn thì đợt tuyết lần này khiến mọi người cảm thấy trong lòng nôn nao một cách lạ thường. Đây là một báo hiệu mà mọi người chờ đợi, lễ Giáng sinh đang tới gần!

Chúng tôi cũng chỉ còn vài ngày thi cuối kì và một tuần nữa cho tới ngày kì nghỉ đông thực sự đến. Tôi gần như đã trải qua một cuộc đời học sinh thu nhỏ, bản thân dù đã nghỉ ngơi ở những nơi tuyệt vời đến thế nào cũng không thể so sánh được với cảm giác của tôi lúc này, khi tôi sắp sửa có một kì nghỉ giống người bình thường thực sự.

Tôi nghĩ vợ khi nhìn ngắm những bông tuyết đang lững lờ trôi giữa tầng không, bầu trời không một gợn mây nhưng lại trông như được phủ lên một lớp băng mỏng khiến tôi tự hỏi không biết làm thế nào lại có chuyện có thể tạo nên một lớp băng ở giữa tầng không như thế được?! Nhưng rồi tôi nhận ra đây không phải là lúc để mình nghĩ những chuyện như vậy. Miwa đi bên cạnh tôi đang chăm chú nhìn vào cuốn vở ghi chép để chuẩn bị cho buổi thi ngày hôm nay làm tôi lo lắng không biết đến khi nào thì cô ấy sẽ va phải cột điện hay là bước hụt để rồi... tôi không dám tưởng tượng nữa đâu. Có điều, cô ấy thực sự muốn theo đuổi cuộc sống nơi đây, một cách nghiêm túc, bởi vì cuộc sống của cô nàng đã có quá nhiều biến động rồi, cô ấy chỉ muốn làm mọi điều để tiến về phía trước. Tôi đã nghĩ mình cũng nên giống như cô ấy.

Chỉ khác một điều.

Chắc chắn cô ấy sẽ có một cuộc sống thật giống như người bình thường, với một công việc bình thường, những cố gắng mà mọi người luôn cần phải đối mặt nếu muốn có được một tương lai tươi sáng. Còn tôi, tôi cũng sẽ tiến về phía trước nhưng tôi không hề biết thứ gì đang chờ tôi ở cái tương lai đó.

Giống như anh Hime, nhất định cái vỏ bọc bình yên này chẳng qua chỉ là một bước đệm thôi, như những ngày yên bình trước khi bão tới. Chắc là khi kể cho tôi nghe câu chuyện đời mình, mẹ tôi cũng đã muốn nói với tôi điều đó, rằng cuộc đời tôi sẽ không thể nào giống như của họ được. Cho dù có khao khát thế nào, tôi cũng vẫn phải sống cuộc đời của mình.

Do mãi lo chuyện bài vở nên cô bạn đã không hề nhận ra cô đang bỏ tôi đi tuột lại phía sau... Tôi biết nếu như tôi không làm điều gì đó ngoài mong tưởng về một cuộc đời tôi không tài nào đuổi kịp được cô bạn mình và rồi một lúc nào đó tôi sẽ bị tuột lại như thế này. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới cái tương lai này, khiến tôi phải đưa ra những quyết định này...

*

14 GIỜ 06 PHÚT

Trụ sở NAI tại vương quốc Hoa Hường Dương.

Cô công chúa Erika khó khăn lắm mới có thể lừa được mấy người cùng nhóm của mình quay trở về Onawaki mà không có cô. Họ gần như suýt phát điên khi nhìn thấy cô xuất hiện ở đây tuần trước mà ngay chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao họ lại phản ứng như vậy. Vụ siêu máy tính ấy thực sự đã được giải quyết và nhiệm vụ coi như đã kết thúc mà không bất kì ai nghi ngờ nguyên nhân khiến cô đến đây. Nếu như họ biết, rất có khả năng cô sẽ bị đuổi khỏi NAI ngay lập tức, chuyện đó cũng khá dễ hiểu thôi! Lệnh triệu tập đến gần như ngay sau đó bởi vì siêu máy tính kia đã được vô hiệu hóa và cũng bởi vì việc phát động điều tra trên quy mô lớn này thật không khác nào một lời nói dối mang tầm cỡ chỉ để hướng mọi người nghĩ đến những thứ khác thay vì tập trung vào một nơi và nhanh chóng phát hiện ra sự thật. Không một ai dò được luồng thông tin nào và thậm chí còn không có một NAI nào có mặt ở Bồ Công Anh Xuân trong thời điểm đó. Bây giờ cô mới thật sự cảm thấy nể phục người phụ nữ ấy - người mà cô đã gặp và làm thay đổi cuộc đời cô.

Thế nhưng khi cô nghĩ rằng không có bất kì NAI nào ở đó thì cô cho đó là một thiếu sót, bởi vì có một người ở đó, ngay bên cạnh cô công chúa rắc rối kia. Ban đầu cô không hiểu vai trò của cậu ta trong chuyện này là gì bởi vì rõ ràng từ lúc nhận nhiệm vụ mọi thứ đã luôn được nhấn mạnh rằng mọi thứ chỉ được gói gọn trong phạm vi Hoàng tộc. Bây giờ cô lại càng không hiểu hơn nữa vì cô biết rằng chính Hoàng Hậu Kojimoto là người đặt cậu ta vào vị trí đó, hơn nữa cô tự hỏi không biết liệu đó có phải là một sai lầm hay không?

Rõ ràng không chỉ một mình cô mà đến cả con gái của bà ấy cũng bắt đầu nghi ngờ mọi chuyện.

Erika băng qua khoảng sân rộng trải thảm cỏ dưới chân để vào tòa trụ sở bằng cửa riêng dành cho nhân viên. Toàn bộ tổ hợp kiến trúc của tòa trụ sở này mang dáng dấp của một tòa lãnh sự quán nước ngoài được bao bọc bằng kính trong suốt và có những khoảng sân rộng mênh mông. Ngoài tòa nhà chính được dùng làm lãnh sự quán của Hoa Hồng Đỏ nằm ở mặt tiền và được coi là một lớp vỏ bọc thì tòa nhà riêng của NAI cũng được ốp kính - chỉ có điều ít tầng lộ thiên và nhiều tầng hầm hơn - nằm phía sau một tòa nhà khác dùng làm nơi sinh hoạt và ăn uống. Tòa nhà ăn uống cũng có một lối đi riêng bên dưới lòng đất thông với NAI nhưng Erika không muốn dùng nó. Cô cảm thấy ngột ngạt lắm khi đi dưới đó mặc dù ở đó cũng có cảm giác không khác nào cô đang đi trong một hành lang bình thường trên mặt đất.

Cô ở lại lần này không phải bởi vì lí do công việc vì rõ ràng công việc của cô đã kết thúc và đáng ra thì cô đã về Onawaki luôn sau hôm làm việc với Hinaki thế nhưng cô không thể nào để ngoài tai mất mình chuyện kì lạ xung quanh nàng công chúa đó. Về thứ đang ở trong cơ thể của cô ấy là thứ gì thì làm thế nào để biết đúng thật là vô phương cứu chữa nhưng cô có linh cảm không lành về người đó. Cậu ta có mặt ở đó không đúng lúc và không hợp lí, kể cả thể nguồn thông tin về cậu ta cũng vô cùng mờ nhạt và Erika cũng chẳng nghĩ đến chuyện điều tra nếu như cô không cảm thấy những thứ bất bình thường.

Cậu ta đã tới đe dọa cô. Và cô đã cố gắng để cảnh báo với Hina ngay sau hôm cậu ta xuất hiện ở sân bay lúc cô đi. . .

*

11 GIỜ 46 PHÚT, một tuần trước.

Sân bay quốc tế Otaniki, Bò Công Anh Xuân.

Công chúa Onawaki ngồi trên băng ghế gần khu vực check in của sân bay với chiếc máy tính bảng trên tay và chờ đợi. Erika đang chờ đợi những thông tin mà mình lấy được từ siêu máy tính ở nhà Hina được tải lên. Cô thật lòng thấy khá bất ngờ vì chuyện này, những thông tin lấy từ siêu máy tính ấy mất khá nhiều thời gian để tải lên, nhưng nếu thoát ra thì thông tin ấy sẽ tự động tải lại bởi vậy mất khá nhiều thời gian và phiền toái nhất là với một người đã quen với công nghệ hiện đại và mọi thứ đều nhanh chóng được giải quyết chỉ sau một cái chạm như cô. Có vẻ như nó đã được mã hóa và rất khó để kích hoạt lại trong một thiết bị khác ngoài máy chủ. Nhưng cô thờ phào vì ít ra nó cũng sẽ tương thích với thiết bị của mình, dù ít dù nhiều.

Những thông số đầu tiên bắt đầu hiện lên trên màn hình thì cũng là lúc cô nhận ra có người đang đứng trước mặt mình.

- Tôi tưởng cậu phải ở lại chăm sóc cô công chúa bé nhỏ đó rồi? - Erika lên tiếng.

- Không phải hai người bằng tuổi nhau sao? - Cậu chàng Miêu tinh vừa nói vừa ngồi xuống băng ghế bên cạnh băng ghế của cô. - Nhưng không phải công việc của cô đã kết thúc rồi sao? Đáng lẽ cô phải trở về Onawaki mới phải?!

- Tôi không phải người rảnh rỗi như vậy! - Erika cố tập trung vào những thông số kia hơn là vào cuộc trò chuyện này, những vụ diễn ra gần thời điểm xảy ra sự cố của Hinaki nhất và những vụ có tính chất giống nhau được đặt trong cùng một chủ đề.

Cho dù cậu ta nói không sai nhưng cô tự quyết định sẽ ở lại đây thêm một thời gian nữa bởi vì cô không tin là mình không thể tìm ra được nguyên nhân của chuyện kì lạ kia. Hơn nữa, công việc này trực tiếp được giao cho cô, công việc chính thức đầu tiên dành cho cô nên Erika không thể nào ngừng phấn khích. Cô thấy tò mò về mọi thứ, nhóm trưởng của cô bảo rằng việc luôn đặt câu hỏi là một điều thiết yếu trong công việc này nhưng đôi khi chính những câu hỏi đó cũng sẽ mang lại những hậu quả khôn lường. Cô công chúa có vẻ không tin lắm vì cô biết rằng muốn có kết quả thì cô cần những câu hỏi đó.

- Cô có vẻ là một người tận tụy với công việc nhỉ?

- Đó là trách nhiệm của một công chức! - Erika cố gắng không để cậu ta khai ra bất kì điều gì từ mình vì cho dù có là người của Hoàng hậu Kojimoto đi chăng nữa thì cậu ta cũng không phải là người của Hoàng tộc. Cục trưởng đã nhấn mạnh điều đó, rằng chỉ có những người của Hoàng tộc mới được biết điều này.

- Nhưng tôi không biết liệu cô có biết điều này không nhỉ?

Khi ngược lên nhìn, Erika nhận ra cậu ta không hề nhìn cô khi hỏi câu đó mà hướng ánh mắt về phía tấm bảng chỉ đường cách họ vài bước chân. Bên dưới có mấy cô nàng đang tán gẫu trong khi chờ check in như cô nhưng Erika không nghĩ là cậu ta nhìn họ. Chàng trai này có gì đó rất khó hiểu, khó hiểu ngay từ việc cậu ta có mặt ở đây.

- Nếu như cậu muốn bàn công việc thì có lẽ cuộc nói chuyện này nên kết thúc tại đây! Thứ nhất vì đây không phải chuyện chúng ta có thể nói ở một nơi công cộng như thế này, và thứ hai là vấn đề của chúng ta đã kết thúc rồi, nhiệm vụ của tôi và của cậu.

- Nhiệm vụ của công chúa thì đã kết thúc nhưng mà nhiệm vụ của tôi vẫn còn phải tiếp tục! - Cậu ta vẫn không hề nhìn về phía cô khi nói chuyện. Điều đó khiến cho cậu ta trông như là một kẻ tự kỉ đang đi lang thang trong sân bay và ngồi nói một mình bên cạnh một cô gái xa lạ đang hốt hoảng vậy. - Và

có một chuyện tôi muốn Công chúa biết! Có vẻ như cuộc điều tra của cô nên kết thúc tại đây thôi! Bởi vì nhiệm vụ của cô đã kết thúc rồi!

- Ý cậu là gì?!

- Tức là cô hãy lo mà làm công việc của một tân viên chức tận tụy thay vì tọc mạch vào những chuyện cô chỉ vô tình vướng vào. Như thế sẽ khiến cô dễ thăng chức hơn đấy! - Rồi đột nhiên chàng Miêu tinh nghiêng người hẳn về phía cô khiến nàng Công chúa cứ theo phản xạ mà rút người về phía sau mặc cho biết rằng cậu ta sẽ chẳng thể làm gì được mình. - Hãy tránh xa Công chúa của tôi ra!

Nói rồi cậu chàng đứng dậy gần như ngay lập tức và bước đi như thể cậu ta không phải là vừa đe dọa Erika vậy. Thậm chí cô công chúa vẫn còn chưa hoàn hồn lại, giọng nói của cậu ta cứ như đang lặp đi lặp lại hàng ngàn lần trong đầu cô như một câu thần chú mà cô cần phải học thuộc. Rõ ràng cô không phải hạng người yếu đuối và một khi đã trở thành đặc vụ của NAI, cô hẳn là đã được rèn luyện cho một tinh thần thép, thế nhưng vừa rồi cô chỉ giống như một con rối mà cậu ta hoàn toàn có thể điều khiển trong lòng bàn tay. Erika cảm thấy tay mình đang vã mồ hôi nên cô định cúi xuống tìm khăn giấy, nhưng cũng chính lúc ấy cô nhận ra chiếc máy tính bảng của mình đã bị tắt nguồn từ lúc nào.

Cậu ta đã nhanh tay hơn cô và nó chứng minh rằng nhất định trong những thông tin cô lấy được từ siêu máy tính đó có điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

14 GIỜ 54 PHÚT, hiện tại.

Trụ sở NAI tại vương quốc Hoa Hương Dương.

Erika nằm lén lút trên bàn làm việc tạm thời của mình trong trụ sở. Cả một tuần nay cô đã phải cật lực làm việc ngay cả trong giờ nghỉ trưa chỉ để mong sẽ tìm ra được cái mà tên Miêu tinh ấy muốn giấu. Việc máy tính bảng của cô bị tắt đột ngột lúc đó đã khiến cho sự tương thích như một sợi dây mỏng manh giữa máy tính bảng của cô và những thông tin kia bị cắt đứt. Không một ban phục hồi thông tin nào trong trụ sở này có thể nối lại sợi dây ấy. Cô nghĩ đó cũng là một cách để siêu máy tính ấy bảo vệ những nguồn thông tin được đưa tới từ khắp nơi của mình, và nó khiến cho sự tồn tại của siêu máy tính được bảo mật tuyệt đối.

Nhưng chính vì như vậy nên cô mới phải đau khổ thế này đây. Giống như đang tìm một hạt cát giữa đại dương mênh mông vậy!

Cô đã hi vọng những thông tin ấy sẽ là chuyện gì đó liên quan tới các hồ sơ mật của Hoàng tộc trước đây, thế nhưng ý tưởng đó bắt đầu khiến cô thấy sai lầm vì ngoài những vụ bê bối của Hoàng gia với dòng họ Miêu tinh trong cuộc chiến Hồng yên Hideto cách đây mấy chục năm, dòng họ Miêu tinh không còn xuất hiện trong bất cứ hồ sơ nào nữa và thậm chí Bồ Công Anh Xuân còn không hề dính dáng gì tới cuộc đại chiến ấy. Cô cố nhớ xem vào ngày hôm đó những chủ đề nào trong máy tính bảng của cô khiến cho cậu ta thấy cậu ta bị đe dọa, nhưng giống như là vô vọng khi lật lại những hồ sơ gần đây. Chuyện vụ hỏa hoạn thiêu rụi ngôi làng trong khu K20 trông chẳng liên quan gì tới cô công chúa Hinaki cả!

Ngay đến cả hồ sơ lý lịch của cậu ta cũng vậy. Đúng như cô nghĩ, “cậu ta” trong hồ sơ là một đứa trẻ mồ côi được một gia đình nghèo khó nhận nuôi, sau khi họ mất đi cậu ta được một nhân viên NAI gao cội phát hiện và nhận vào NAI. Erika đã tìm tới địa chỉ ghi trong lý lịch nhưng đó chỉ là căn hộ của một người độc thân nhỏ bằng cái nắm muối, hàng xóm xung quanh chẳng biết gì về cậu ta ngoại trừ việc cậu ta khá tốt bụng khi đồng ý giúp mọi người khi có thể và chưa bao giờ hé răng nói nửa câu. Vậy là đi mất một đầu mối! Cậu ta chỉ mới được nhận vào đây có ba năm mà đã được thăng chức hai lần và vừa lập một chiến công hiển hách khi phá được cả một đường dây buôn gái liên hành tinh trước khi xin nghỉ phép một thời gian và từ đó cậu ta dường như không còn ở đây nữa.

Cậu ta không còn ở đây nữa nhưng cậu ta lại đang ở Bồ Công Anh Xuân và đang ve vãn bên cạnh cô nàng con gái rượu của Quốc vương Kojimoto!

- Cái này là lý do khiến cậu ở lại đây à? Theo đuổi một anh chàng đẹp trai mà cậu thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy anh ta ở cái trụ sở bé tí này?

Erika giật mình ngẩn dưng. Bí mật của cô đã bị phát hiện. Cô nghĩ khả năng đó là khó xảy ra nhất bởi vì trong văn phòng trụ sở rộng bằng cái sân bóng đá này còn chẳng có nổi một bóng người.

- Cậu làm gì ở đây thế? - Cô công chúa hét toáng lên giật mình khi thấy mặt người đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính của mình. - Okita!

- À! Tổ bỏ qua phần khai báo nhé! Tổ không thích phần đó lắm! Cậu nhanh nhanh vào chủ đề chính giúp tổ! - Cậu chàng bình thản như là mình chẳng hề làm việc gì sai trái.

- Không phải là cậu về Onawaki rồi sao?!

- Vì không về nên mới thấy chuyện thú vị này đây! - Vừa nói cậu chàng vừa cúi xuống nhìn vào bảng lý lịch mà Erika đang điều tra. Nói đúng hơn là nhìn vào bức ảnh 3x4. - Anh chàng đẹp trai nào đây? Tổ chưa bao giờ thấy anh ta!

- Phải! Người này nghỉ phép trước khi chúng ta tới đây khoảng một tháng! - Rốt cuộc cô nàng cũng phải khai ra.

- Vậy... trở lại câu hỏi ban đầu đi! Rốt cuộc cậu đang làm gì thế?

- Câu hỏi... khó trả lời đấy?! - Erika hi vọng có thể giải quyết mọi chuyện bằng một cái cười trừ.

Tuy nhiên cô không thể nào cho qua được vì Okita chắc chắn sẽ không buông tha cho cô.

- Vậy cậu muốn trả lời hay là cả hội sẽ cùng được biết cậu ở lại đây vì lí do mờ ám nào đó?

- Cậu... cậu đừng có mà đe dọa tớ! Không hay gì đâu! Cậu cũng lớn hơn chẳng nhiều nhận gì so với tớ! Cậu không có quyền! - Cô công chúa biết là mình đang cố gắng một cách vô vọng.

- Ể? - Vừa nói cậu chàng vừa đặt tay lên mặt bàn máy tính và rồi ép cô nàng đến muốn dính luôn vào ghế. - Thú vị thật đấy!?

- Cậu... muốn làm gì hả? - Hơi thở của Erika bỗng chốc trở nên gấp gáp. Không phải do cô đang bị một người con trai tiến gần mình tới mức chỉ chưa đầy một inch nữa thôi thì cả hai sẽ chạm vào nhau, mà là do cô đang có nguy cơ sẽ bị đe dọa - lần thứ hai rồi đấy! - tới mức phun ra hết mọi thứ.

- Tớ chẳng muốn gì cả! Ngoại trừ việc tò mò không biết Công chúa đang giữ bí mật gì với chính đồng đội của mình! - Okita nhìn thẳng vào mắt cô nàng.

- Tớ... chỉ là...

Erikak nhắm mắt lại khi càng lúc chàng đặc vụ càng nép sâu về phía cô hơn:

- Tớ chỉ là đã lỡ thích anh ấy thôi mà!

*

- Vậy là cậu sẽ không trút ngôi “Hoàng tử” của cậu ta à? - Tôi hỏi Norika khi chúng tôi vô tình cùng nhau đứng trong nhà thể chất.

Hôm nay chúng tôi có cùng giờ thể dục với nhau và vì môn thể dục là môn đã thi học kì từ tuần trước nên bây giờ thầy giáo cho phép chúng tôi coi đây như là một giờ tự học để chuẩn bị cho môn thi tiết tiếp theo với điều kiện chúng tôi không được phép rời khỏi nhà thể chất.

- Tớ có lí do gì sao? Dù sao thì cậu ta cũng bảo là cậu chẳng phải là người trong mộng của cậu ta! - Cô nàng trông chừng như cũng đang rảnh rồi như tôi khi có vẻ như là chẳng quan tâm gì tới việc tiết sau là tiết thi Toán.

- Đúng vậy! Chỉ có mỗi cậu làm âm chuyện đó lên thôi!

- Nhưng mà, cậu ta sau chuyện đó dường như đã thay đổi rất nhiều! - Vừa nói Norika vừa nhìn xa xăm về phía cậu chàng đang chăm chỉ ghi chép mấy công thức toán (và tôi chỉ hi vọng là không phải cậu ta đang chép phao!) - Trưởng thành rồi chẳng?

- Ý cậu là sao?

- Trước đây cậu ta trông như mấy tên chơi chơi cấp hai thích thể hiện ấy!

- Nghe cũng không phải là không đúng! - Tôi đồng thuận.

- Cô nàng scandal của cậu đâu rồi?

Dạo này mọi người thường gọi Miwahi như thế. Kì thực là nghe rất ức chế nhưng có vẻ như cô bạn của tôi cũng quen rồi.

- Cô ấy ở kia kia! - Tôi chỉ tay lên hàng ghế cao nhất trên khu khán đài của nhà thể chất, cô bạn của tôi đang chăm chỉ học hành giống hệt như chàng “Hoàng tử”. - Cô ấy đã lỡ đánh mất cơ hội được debut như là một hình ảnh trong sáng rồi nên mục tiêu duy nhất bây giờ là dìm đầu vào học trước khi kế hoạch cho album debut của cô ấy hoàn thành. Mọi thứ cũng chẳng còn bao lâu nữa!

- Chẳng có gì dễ dàng trong thế giới ấy cả! Chính vì Kei là cháu nhà đó nên cậu ta cũng từng nói với tớ rất nhiều về chuyện ấy!

- Cậu... có tiếp tục không? - Tôi biết là chuyện không nên hỏi nhưng tôi đã buộc miệng nói ra mất rồi.

- Há? - Mặc cho việc cô ấy hỏi tôi, nụ cười đau đớn hiện lên trên môi cô ấy đã cho tôi biết rằng cô nàng hoàn toàn biết tôi đang hỏi chuyện gì. - Đương nhiên là phải từ bỏ rồi! Cậu nghĩ chuyện đã thành ra như vậy thì tớ còn có thể hi vọng gì vào một người như cậu ta được chứ? Tớ không thích những người hèn nhất như vậy nữa!

Tôi chỉ mỉm cười. Tôi không biết cảm giác của cô ấy như thế nào bởi vì thực lòng tôi có cảm giác mình chưa bao giờ động lòng trước chàng Hoàng tử của cô ấy. Thậm chí tôi còn không biết nếu như tôi từng yêu một ai đó thì cảm giác sẽ như thế nào, có giống như những gì thường được miêu tả trên phim hay không? Mà tôi nghĩ chắc là giống đấy vì cho dù có là những chuyện không có thật thì nó cũng được xây dựng trên chất liệu là thế giới thật đấy thôi!

Bấy giờ tôi nhận ra đó chính là thứ còn thiếu trong cuộc đời học sinh của tôi: Một mối tình học trò.

Nhưng mà tôi phải có được nó bằng cách gì được chứ? Bởi vì tình cảm của con người đâu thể nào là thứ có thể điều khiển được!

- Sẵn nói tới chuyện đó... tớ thấy có một chàng "Hoàng tử" khác cũng không phải là một ý kiến tồi lắm nhỉ?

- Sao? - Tôi đưa mắt tìm theo ánh mắt cô nàng, và nó dừng lại ở tên Miêu tinh, cậu ta đang ngồi cùng cái cô nàng pháp sư nửa vùi kia.

Nhưng tôi chưa kịp suy diễn xem chuyện gì đang diễn ra ở đó thì Norika đã nói tiếp:

- Cậu ta không tốt hơn cái gã chỉ biết nghĩ cho bản thân mình kia! Mẫu người có chút lạnh lùng sẽ cuốn hút hơn, đúng không? Giờ đó đang là mốt mà!

- Cậu đừng nói chuyện "mốt" với tớ, tớ chẳng biết gì đâu!

- Cái cậu ta đang có không phải là thứ mà tớ đang tìm kiếm hay sao? Một người có những người luôn muốn theo đuổi nhưng lại không có can đảm theo đuổi vì cảm thấy mình sẽ chẳng bao giờ với tới được thế giới thực sự của người đó...

Tôi nhìn cô nàng lớp trưởng trân trân. Mặc cho việc cô ấy đang tỏ ra vô cùng bình thường trước những chuyện đã xảy ra nhưng xem cái cách cô ta đang làm thơ kia thì biết. Rõ ràng là có chuyện mà!

- Thế giới thực sự ấy tốt hơn là không nên biết tới thì hơn! - Tôi cau có bình luận.

- Hả?

- Không có gì đâu! Chỉ là cậu nên chọn một người mà cậu biết rõ ấy, như Kei chẳng hạn! Một người như cậu ta thì phù hợp với nơi này hơn là cái "mốt" kia!

Tôi lướt Norika nhìn tôi như thể tôi tới từ một thế giới khác. Nhưng đầu óc tôi đang bắt đầu rời xa thế giới này rồi. Ở phía bên kia của nhà thể chất, cậu cận vệ của tôi đang cùng cô nàng pháp sư kia học hành chăm chỉ. Có lẽ cô ta cũng không phải một người thuộc về thế giới học đường này - với cái kế hoạch trả thù đó thì cô ta chẳng thể nào mà bình thường cho được - nhưng cô ta cũng không hề nhận ra rằng mình đang ve vãn một người còn khác thường hơn cô ta nhiều.

Tôi đã muốn quên tất cả những chuyện này đi nhưng không thể nào gạt nó ra khỏi đầu được... Cứ hể nhìn thấy cậu ta là tôi không thể nào tránh khỏi cái cảm giác như mình bị phản bội cho dù tôi và cậu ta cũng chẳng có thân thiết tới mức đó. Nhưng đó cũng là lúc tôi nhận ra rằng lời nhắc nhở của Erika rằng hãy tránh xa cậu ta ra không phải chỉ là một trò đùa...

*

HAI NGÀY TRƯỚC

Bệnh viện Trung ương Tsugini.

- Ta thật là làm phiền các cháu lúc nào cũng phải lo lắng cho ta như vậy! Ta cảm thấy như mình không hề xứng đáng! - Cô Chitanda nói với tôi ngay sau khi anh Kawahachi và Miwa đã đi gọi bác sĩ.

- Anh Kawahachi chỉ có thể làm đến như vậy thôi! Vậy nên cô hãy hiểu cho anh ấy! - Tuy nói thế nhưng thật ra tôi mới là người trả tiền viện phí cho cô ấy. - Mà cháu nhớ cô đã nói chuyện này hồi nãy rồi thì phải!?

- À! Ta cũng lớn tuổi rồi ấy mà, vì không có con cái nên ta chỉ có thể hi vọng người mà con gái mình mình chọn lựa sẽ được sống hạnh phúc. Ta cũng lo lắng khi nhìn thấy cậu ấy cứ ở vậy suốt nhưng bây giờ thì có lẽ không sao rồi! - Cô ấy mỉm cười khi nhớ lại cảnh tượng ban nãy.

Tôi cũng mỉm cười. Tôi hoàn toàn không nghĩ mình có thể hiểu được những điều mà người mẹ hi sinh cho con mình, nhưng đến lúc nghe cô ấy nói như vậy tôi biết rằng mối quan hệ ấy dường như có thể kéo dài mãi mãi. Tôi biết là tôi đã bỏ lỡ cơ hội để ở bên cạnh người mẹ của mình nhưng tôi có muốn hối tiếc cũng không được, chỉ còn biết trân trọng những cảm xúc của bà ấy và nâng niu những kỉ ức tốt đẹp mà chúng tôi từng có trong trái tim tôi. Bởi vì cho dù tôi đang ở rất xa, bà ấy vẫn luôn quan tâm tới tôi, có thể không giống với những người mẹ khác nhưng lại cũng rất giống như những bà mẹ bình thường.

Trong lúc cô Chitanda bảo là muốn thay đồ, tôi tạm thời lánh mặt ra hành lang. Đúng lúc tôi cũng muốn có chút thời gian một mình. Bầu không khí nặng nề khiến cho bầu trời như đang thấp dần xuống, khiến cho con người ta ngột ngạt.

Tôi cũng chẳng hiểu dạo này mình bị cái gì nữa. Tôi không biết mình muốn gì cũng không biết phải đối mặt với chính bản thân mình thế nào. Tôi đã chọn sai con đường chăng? Tôi nên ở lại trong cái vỏ bọc an toàn của Hoàng cung với thân phận của một công chúa chăng? Bản thân tôi chẳng nhìn thấy cái gì rõ ràng ở phía trước cả. Cứ thế, tôi rảo bước trên hành lang vắng tanh của bệnh viện. Đáng ra giờ này phải là giờ đông đúc nhất vì người ta sẽ tới thăm bệnh sau giờ tan tầm thế nhưng lúc này chẳng có ai ở trong tầm nhìn của tôi cả. Mọi thứ trống vắng như những gì trong đầu tôi lúc này. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với anh trai đã khiến tôi suy nghĩ quá nhiều, tới mức tôi hoàn toàn trở nên lạc lõng. Không còn bất kì âm thanh nào vang lên bên trong và cả bên ngoài khiến cho cả tiếng gió cũng bị khếch đại lên gấp nhiều lần.

Khi ấy, tôi nhận ra có một âm thanh khác hoàn toàn tách bạch khỏi cái không gian u ám này. Nó vang ra từ dưới chỗ cầu thang bộ dẫn xuống tầng dưới

nhưng khi tôi bước tới thì thấy một tấm bảng “Đang bảo trì”. Tôi không nghĩ là có ai sẽ đi bảo trì cho cái cầu thang bộ và hơn hết vào cái thời đại này không mấy người dùng thang bộ khi mà bệnh viện có một hệ thống thang máy tối tân như vậy. Ngay khi nhìn thấy bóng ai đó thì cơ thể tôi đã tự động ngồi thụp xuống, thậm chí nó cảm nhận thấy nguy hiểm trước cả khi lí trí tôi kịp phân tích xem chuyện gì đang xảy ra.

- Cậu nghĩ cậu đang làm gì ở đây? - Một giọng nam vang lên và tôi chỉ dám nhìn lên một xiu.

Có hai người đang đứng ở đoạn cầu thang giao giữa hai tầng. Đó cũng là lúc tôi nhận ra cái bảng kia đúng chỉ là một trò để đánh lạc hướng người khác. Thế nhưng tôi lơ mơ nhận ra người đứng cùng với kẻ vừa mới lên tiếng kia là ai: tên Miêu tinh. Tôi không biết hai người có chuyện gì với nhau nhưng trông cả hai có vẻ căng thẳng.

- Tôi mới chính là người hỏi câu đó mới phải! Tại sao cậu lại làm chuyện này? - Vừa nói cậu chàng vừa giơ ra cho người kia thứ trên tay mình, có cảm giác như đó chính là một chiến lợi phẩm.

Tôi dường như đã dùng tới tay để chặn họng mình lại.

Đó là một quả bom!

- Tôi tưởng cậu có hứng thú với mấy thứ này chứ? Không phải trước đây chúng ta có xuất phát giống nhau sao?

- Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả?

- Phải rồi! Bây giờ tôi hoàn toàn khác với cậu mà! Trong khi cậu là một công dân gương mẫu được coi như anh hùng thì tôi là một kẻ phải trốn chui trốn nhủi mới mong giữ được cái mạng. Tôi không hiểu sao cậu lại muốn trở thành con chó của lũ con người ngu xuẩn đó cả!

- Đây! - Mặt của Yuki đỏ hết cả lên. - Cậu hãy xem lại những gì mình nói kia!

- Không phải quá rõ ràng sao? Ban đầu là NAI sau đó là trở thành tên bám đuôi một con bé mang danh công chúa nhưng ngốc nghếch tới nỗi không biết mình đang giữ thứ nguy hiểm như thế nào trong người! - Tên kia nói với nụ cười mỉa trên môi, tôi không nhìn thấy được mặt cậu ta nhưng đáng người cậu ta có lẽ cũng không khác so với tên Miêu tinh kia là mấy và dựa trên những gì cậu ta nói thì tôi cho rằng cậu ta cũng là một Miêu tinh.

Nhưng điều cậu ta nói mới là điều quan trọng: Cậu ta biết thứ gì đang ở bên trong cơ thể tôi sao?

- Vậy thì sao? Tôi trở thành một con người như vậy thì có liên quan gì tới cậu à? Và cậu định làm gì cô ấy? - Vấn đề lại quay lại với trái bom trên tay tên cận vệ của tôi. - Cô ấy có thù oán gì với cậu à?

- Ha ha! Dĩ nhiên là không rồi! Nhưng mà... coi cậu đang phản ứng thế nào kia? Chúng ta từng là bạn nên tôi tưởng phải hiểu cậu lắm chứ?! Nhưng thì ra cậu chỉ được như vậy! Một kẻ đang cố trốn chạy tội ác của mình thì có quyền gì nói với tôi như thế chứ? Cậu nên nhớ người ở đây muốn giết cô công chúa bé nhỏ ngu ngốc đáng thương kia chính là cậu. Công việc của tôi chẳng qua chỉ là thực hiện điều mà cậu đang làm một cách nhanh chóng hơn thôi!

- Cậu câm miệng lại đi! - Cậu chàng Miêu tinh quát lên.

- Coi nào! Cậu muốn tôi phải nhấn kíp nổ nhanh hơn hay sao? Nếu cứ ồn ào vậy thì chúng ta không có nhiều thời gian để tán gẫu đâu mà tôi thì vẫn thấy cậu vẫn thú vị như ngày nào!

- Nói đi! Tại sao cậu lại làm chuyện này? Tại sao cậu muốn làm thế? Và thôi cái trò bồn chồn ấy đi! - Đó là lần đầu tiên tôi thấy tên Miêu tinh ấy mất bình tĩnh.

- Thật ra thì cậu cũng hiểu rõ quá rồi còn gì! - Tên kia đột dưng bước tới và ghé người ra phía trước như thể tựa hẳn vào Yuki. - Tôi tới để trả thù cái kẻ đã lấy đi mất thứ quan trọng nhất của dòng họ và tự phong mình là anh hùng!

- Cậu đừng tưởng cậu...

- Không đúng! Cậu đang sợ hãi kìa! Thì ra nhân viên của NAI cũng không có gì ghê gớm lắm nhỉ? Thứ trên tay cậu, tốt nhất hãy trả lại cho tôi và tránh xa chỗ này ra đi! Tôi không muốn giết cậu mà là muốn cậu sống với nỗi giày vò đã giết cô công chúa ấy! Nếu không thì tự tay tôi cũng sẽ cứu cậu thôi!

- Ai đó? - Bỗng dưng có ai đó xen vào câu chuyện của hai người đó từ tầng dưới. - Mấy cậu là người bày ra trò này đúng không?

Có một cô y tá cầm trên tay tấm bảng lớn, có vẻ như họ cũng để tấm bảng “Đang bảo trì” tương tự với tầng dưới, cô ấy tiến về phía họ rất hùng hồn như thể sẽ chuẩn bị nện họ một trận ra trò như với mấy cậu thanh niên chơi chơi suy nghĩ nông cạn. Nhưng thậm chí trước cả khi cô ấy nói câu thứ hai thì kẻ đang đe dọa tên Miêu tinh nãy giờ đã bước tới và chỉ trong một động tác thì hai tay cô y tá đã bị khóa lại phía sau và bây giờ cái tấm bảng mà cô ấy tưởng là vũ khí của mình giờ đây đang được đặt ngay sau gáy cô. Mạng cô ấy đã nằm trong tay kẻ kia.

Thậm chí sau đó cô ấy không còn hé miệng được nữa chứ đừng nói gì tới việc kêu cứu.

- Bây giờ thì sao?

- Thả cô ấy ra! - Yuki gặng giọng.

- Thực ra có thả hay không thì kết cục của chuyện này cũng không khác nhau là bao nhiêu đâu!
 - Thực ra thì cậu có không buông cô ấy ra thì cậu cũng không thể nào thực hiện trót lọt được tội ác của mình đâu! - Bấy giờ đặc vụ NAI mới rút súng của mình ra.
 - Trời ạ! Xem cậu đang nói gì kìa, món đồ chơi đó vui đấy! Xem ra trở thành NAI cũng không đến nỗi tệ nhỉ?
 - Nói đi! Mục đích, cậu tự thực hiện chuyện này hay có ai đứng sau xúi giục? - Vừa nói chàng đặc vụ vừa thả quả bom trên tay xuống, và tiếp theo đó là một cái ống giảm thanh được gắn vào trước đầu súng.
 - Không phải đã nói rồi đấy sao? Một kẻ chạy trốn chính quyền như tôi thì có ai muốn dính dáng tới chứ? Nhưng không phải người đáng ngờ nhất ở đây chính là cậu sao?
- Yuki không nói không rằng hạ một phát súng xuống quả bom. Tội tưởng là cậu ta đã giết tất cả chúng tôi rồi và tôi ngồi thụp xuống theo quán tính. Thế nhưng cái tôi chờ đợi hóa ra chỉ là vài giây im lặng ngắn ngủi. Khi tôi chồm lên vị trí cũ thì đã thấy đầu súng của cậu ta dường như đã tìm được mục tiêu tiếp theo: Cô y tá kia.
- Quả bom chỉ bị đứt một sợi dây trong hàng hà sa số những sợi dây của nó. Nhưng có vẻ như bao nhiêu đó là đủ!
- Tiếp theo sẽ là cô ta!
 - Gì thế này! Cậu phát điên rồi đấy à?
 - Tôi sẽ không để bất kì ai cướp mất con mồi của mình đâu! Ngay cả cậu cũng vậy!
 - Ô! Nói ra rồi kìa! - Tên kia cười sảng sặc. - Gì chứ? Vậy thì tôi lượt tôi hỏi ngược lại là tại sao cậu lại nhắm tới cô ta chứ nhỉ? Rõ ràng nếu cậu bỏ mặc cô ta ở đó thì cô ta cũng sẽ tự ngủm thôi!
 - Tôi đã cảnh báo cậu khi mà chúng ta vẫn còn nói chuyện đàng hoàng. Bấy giờ thì mấy trò ngu ngốc của cậu chuẩn bị kết thúc rồi! Cả quả bom và cả cô gái này!
 - Khoan... khoan đã! Làm ơn, làm ơn tha cho tôi đi! - Cô nàng y tá van xin bằng cái giọng run run và bị hụt hơi vì sợ nhưng dường như chẳng có ai muốn quan tâm tới cô ấy bây giờ cả.
 - Ha ha! Hóa ra cậu là con người như vậy sao? Tất cả mọi thứ không liên quan chỉ là cái rìa mà cậu muốn cắt bỏ thôi à? Có vẻ như cậu có một con mồi lớn hơn nhỉ?
 - Mau biến khỏi nơi này đi! - Yuki vẫn kiên quyết chĩa súng vào cô gái tội nghiệp kia.
 - Cậu đã phá quả bom của tôi trong khi tôi vẫn chưa làm được gì mà nhỉ? Tôi đâu thể đi dễ dàng như vậy được?! - Tên kia vẫn còn ngoan cố.
- Thế nhưng câu chuyện đã hoàn toàn chuyển sang một hướng khác khi Yuki quyết định nổ súng thẳng vào cô y tá đang trở thành con tin kia để chấm dứt chuyện này. Có một điều mà cậu không hề ngờ tới đó chính là tên kia đã nhanh hơn cậu một bước. Hắn ta đã thả cô nàng y tá ra trước khi chàng đặc vụ kịp bóp cò vì thế đáng ra viên đạn sẽ chỉ trúng vào chân của cô ấy nhưng lúc đó cả cơ thể cô ấy sụp xuống vì hoảng loạn, viên đạn đã găm thẳng vào tim.
- Đó là cái chết không thể lường trước được.
- Tôi chết lặng đi khi nụ cười ranh mãnh nở lên trên đôi môi của kẻ lạ mặt kia. Hắn cũng bị nhuộm máu của cô gái đáng thương tội nghiệp ấy nhưng những gì còn lại trên gương mặt hắn bây giờ chỉ là sự thỏa mãn.
- Kế hoạch thất bại nhỉ? Nhưng ít ra tôi cũng được chứng kiến một màn hay ra phết!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Tôi đã suy nghĩ về một ngày mình sẽ yêu một người nào đó.

Tôi sẽ luôn cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh người ấy!

Cuộc sống của người ấy sẽ là cuộc sống của tôi.

Tôi đã suy nghĩ về một tương lai như thế!

SHINICHI KAWAHACHI

Cho dù anh có nhìn thấy những hình ảnh này bao nhiêu lần đi chăng nữa thì, như em đã biết đấy, anh sẽ cũng chỉ cảm nhận cùng một cảm giác mà thôi! Lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần duy nhất trong đời anh cảm thấy những cảm xúc như vậy.

Hình ảnh đầu tiên choáng ngợp toàn bộ tâm trí anh chính là lần đầu tiên em cho phép anh được chạm vào anh. Gương mặt em đỏ bừng lên không rõ là vì lúc đó trời tuyết làm cho em lạnh hay là do em đang ngượng vì đi cùng anh, nắm lấy tay anh. Lần đầu tiên anh không phải đuổi theo phía sau em, phía sau tình yêu của anh. Có lẽ lúc đó anh sẽ không thể nghĩ được những điều này nhưng sau khi rời khỏi em anh mới thấy lúc đó có lẽ là lúc anh hạnh phúc nhất trong cuộc đời này. Em sẽ không biết được những điều gì đã diễn ra trong đầu anh lúc đó. Cả cơ thể và tinh thần anh đều muốn nổ tung, em như một loại chất kích thích làm cho tinh thần anh bồn chồn.

- Chúng ta sẽ như thế này mãi đúng không? - Em hỏi, khi chúng ta chỉ còn cách nhà em có vài bước chân, dưới trời tuyết.
- Tôi không biết cậu có muốn như thế không? Rõ ràng là cậu ghét tôi!
- Cậu đang đùa đấy à? - Và em cười như thể đó đúng thật là một trò đùa.
- Không! Tôi nghiêm túc đấy! - Anh không nghĩ là có lúc nào đó anh nghiêm túc hơn thời khắc ấy. - Cậu sẽ không rời khỏi tôi và ghét tôi chứ?
- Từ bây giờ trở đi!

Chưa bao giờ anh thấy em mỉm cười nhiều như ngày hôm đó. Anh muốn dùng tay che mắt mình lại để thôi phải nhìn em và bị ánh sáng của em làm cho loạn hết cả lên nhưng anh không làm được. Anh không hề nghĩ tới một ngày nào đó anh sẽ không còn nhìn thấy em nữa...

*

17 GIỜ 50 PHÚT

HK Hajime Ent.

- Trông em như xác chết ấy! - Kawahachi nhìn cô học trò của mình một nhọc thả cặp xuống ghế sofa trong phòng làm việc của cậu.
 - Vâng! Cũng may hôm nay đã là ngày cuối cùng của kì thi cuối kì!
 - Vậy là cuối cùng cũng xong rồi à? Em làm bài tốt chứ? - Vừa nói chàng ca sĩ vừa mang cho cô nàng một cốc cà phê cùng với một xấp bài hát. - Tôi biết là nó không tốt cho sức khỏe lắm nhưng em không còn nhiều thời gian nữa đâu! Bởi vì scandal của tôi mà ngày debut của em bị dời lên sớm hơn, thậm chí còn sớm hơn cả tôi nữa, vậy nên chúng ta không có nhiều thời gian để phí phạm đâu!
 - Em thì nghĩ mấy cái buổi học “truyền tải cảm xúc” của chúng ta mới là phí thời gian nhất! - Cô nàng đùa giỡn. - Sao chúng ta không bắt đầu từ việc làm thế nào để đọc cho đúng nốt nhĩ?!
 - Phải rồi nhĩ? Nhưng kể ra thì hôm nay chúng ta sẽ thức qua đêm nên cũng còn nhiều thời giờ lắm đấy!
 - Hả? - Đang đùa cợt nhưng Miwa ngay lập tức bị lôi về hiện thực. - Anh bảo là qua đêm luôn á? Nghĩa là em sẽ không được ngủ sao?
 - Ồ! Chứ em nghĩ ly cà phê trước mặt em mang ý nghĩa gì hả?
 - Thật á?
 - Đúng vậy!
 - Nhưng trước tiên em có một chuyện muốn nói với anh trước!
 - Sao? - Cậu chàng ca sĩ cũng bước tới ngồi cạnh cô nhóc.
 - Vì mấy hôm nay em bận bịu với việc học và cũng chẳng ghé công ty nên chẳng thể hỏi anh được. Là về cuốn album của em đấy! Anh có mang nó ở đây chứ?
- Kawahachi hơi ngạc nhiên nhưng cậu cảm thấy rằng sớm muộn gì thì con bé cũng sẽ hỏi chuyện này thế nên cậu cũng chẳng muốn giấu diếm hay câu giờ làm gì.
- Để anh đi lấy cho em nhé! - Nói rồi cậu chàng đứng dậy bước về phía chồng đĩa CD của mình. - Thật ra thì nó luôn ở đây đấy thôi!
 - Hina bảo rằng có những chuyện em nên hỏi trực tiếp anh!

- Hừm?

- Em xin lỗi vì đã tự ý bôi móc quá khứ của anh nhưng... - Nói tới đó thì cuốn album đã được thả xuống trước mặt Miwa. - Đúng là nó nhỉ?

- Em muốn một cuộc nói chuyện không phải về công việc à?

Miwahi ngậm chặt môi mình. Có cảm giác như trong thời điểm này, bất kì lời nào phát ra đều cũng phải thật thận trọng nếu không thì cô sẽ không thể có cơ hội này một lần nào nữa cho dù họ có ở cùng nhau nhiều đến thế nào. Cô biết rằng khi nói ra điều này tức là mình đang mạo hiểm mối quan hệ mà khó khăn lắm cô mới xây dựng được với thân tượng của mình. Miwa đã từng nghĩ tới trường hợp xấu nhất là Kawahachi sẽ cách mặt cô và mọi thứ sẽ tan biến hết, có khả năng ngày mai họ sẽ vẫn nói chuyện nhưng bên trong thì sợi dây giữa họ, những thứ bên trong đều đã đổ vỡ.

Cô gái nhỏ đang mạo hiểm chạm vào tận cùng nỗi đau mà Kawahachi muốn giấu kín, điều mà chàng ca sĩ vẫn luôn âm thầm chịu đựng, điều mà ngay cả cậu chàng cũng cảm thấy khó khăn khi nghĩ tới.

- Dù sao thì cũng không phải lần đầu tiên anh nghe thấy lời xin lỗi! - Kawahachi phá tan bầu không khí im lặng bao trùm khi lật những trang đầu tiên của cuốn album ảnh. - Trước đây Hina cũng giống hệt em! Anh từng nghĩ rằng rốt cuộc ông trời cũng gửi cho anh ai đó thể hóa giải tất cả những khúc mắc trong lòng mình, có những điều không phải ai cũng can đảm để nói ra.

- Em... thật sự là có thể sao?

- Nếu như em muốn! Anh nghĩ chắc là cũng đã đến lúc để lại những thứ này lại ở đâu đó rồi! Anh nghĩ mình sắp tới giới hạn rồi!

Trong khi cậu chàng ca sĩ đang lật thì bỗng dưng Miwa dùng tay mình đặt lên trên để ngăn lại, cô gái nhìn cậu bằng một ánh mắt quyết liệt:

- Em xin anh đấy! Hãy để em được giúp anh!

- Hà! Bây giờ tôi sẽ nói, được chưa? - Kawahachi phì cười mặc dù biết rằng đây không phải lúc cậu được phép mỉm cười.

- Vâng! - Cuối cùng cô nhóc cũng buông tay cậu ra. - Trước khi bắt đầu kì thi, cũng chính là ngay trước khi em gặp anh ở bệnh viện, Hina đã đưa cho em một thứ!

- Hừm?

Miwahi lấy từ trong cặp mình ra cái lá bùa mà Hinaki đưa cho cô ba ngày trước. Lá bùa được cậu Hồ ly Dehiki mang về từ vương quốc Tulip.

- Nó là thứ gì vậy? - Kawahachi nheo mắt nhìn thứ ấy.

- Em nghĩ là một lá bùa nhưng em không chắc, và em nghĩ cũng chẳng ai biết chắc được!

- Thế là sao hả?

- Nó được lấy từ một nơi mà mẹ anh vẫn tới hàng tháng. Một ngôi nhà nhỏ nằm sâu trong rừng ở Tulip, nơi đó là nơi ở của một kết giới sư rất mạnh. Và có vẻ như kết giới sư ấy muốn đưa nó cho em!

- Em đang kể tôi nghe chuyện gì thế Miwa?

- Thực ra không chỉ có mình em và Hina đang tò mò muốn biết những chuyện này. Cả chị Funo và anh Dehiki cũng tham gia nữa. Người mang thứ này về chính là anh Dehiki.

- Khoan đã! Tôi biết chuyện Funo đang tìm hiểu nhưng sao cả tên ca sĩ chết bầm kia cũng có mặt là sao hả? - Cậu chàng bắt đầu lo lắng vì Miwa nói chuyện dường như không có một chút cảm xúc nào. Cứ hệt như con bé bị thôi miên và bị điều khiển phải nói ra những chuyện này vậy!

- Cái đó không còn quan trọng nữa! Điều mà em muốn biết chính là anh đã biết được những gì? Về mẹ mình!

- Ý em là sao?

- Anh Dehiki chắc chắn rằng mẹ anh đã sắp xếp tất cả những chuyện này và nhất định việc em cũng dính dáng đến người phụ nữ đó cũng không phải là một việc ngoại lệ. Chuyện lá bùa này được gởi tới chỗ em chắc là cũng có nguyên do cho dù bà ấy không hề nói với anh Dehiki bất kì điều gì về mẹ anh! Rốt cuộc anh biết những gì về bà ấy?

- Joudouki! Tôi không biết là làm thế nào nhưng bây giờ có lẽ tôi không nói cho em là không được rồi nhỉ? Thực ra tôi biết việc mẹ tôi chính là người đã gửi những lá thư vô nghĩa kia, em biết chuyện mấy lá thư chứ?

- Vâng! Chính nó đã dẫn chị Funo và anh Dehiki tới Tulip.

- Có lẽ vậy chăng?! Bà ấy luôn nghĩ là anh vẫn sống cùng với niềm tin rằng một ngày nào đó sẽ được gặp lại Shatonni vậy nên bà ấy cứ muốn nuôi cho anh hi vọng rằng một ngày nào đó cô gái ấy sẽ quay trở lại. Nhưng bà ấy không hề biết rằng anh chính là người chứng kiến cái chết của cô ấy!

- Như vậy vẫn chưa hết đúng không?

Kawahachi ngạc nhiên nhìn cô nhóc, rõ ràng không giống như Hinaki chỉ tìm hiểu mọi chuyện một chiều, cậu có cảm giác như cô gái nhỏ biết nhiều hơn cả như vậy, biết nhiều hơn cả những gì cậu biết!

- Khi đó cũng là lúc tôi biết được lí do tại sao bà ấy lại không muốn tôi và Shatomi đến với nhau cho dù tôi đã khẳng định đó chỉ là một tình cảm học trò đơn thuần và tôi nhất định sẽ vẫn giữ cho kết quả học tập của mình không thay đổi! Tôi đã gây với bà ấy ngày hôm ấy khi phát hiện ra trước đó bà ấy đã nói chuyện với Shatomi. Nhưng sau đó bà ấy cho tôi biết một nguyên nhân khiến cho bọn tôi nhất định không được đến với nhau: Cô gái ấy chính là em gái cùng cha khác mẹ với tôi. Bố tôi đã ngoại tình với cô Chitanda bởi vì thế cô ấy không có chồng như em đã biết. Đó là lúc tôi nhận ra tôi không sống trong một thế giới hoàn hảo như tôi vẫn tưởng. Thật là một câu chuyện buồn mà tôi không muốn nhớ lại!

- Em xin lỗi anh vì bắt anh phải nhớ lại những chuyện đau lòng ấy!

- Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ nói chuyện này cho ai khác biết. Nhưng bởi vì tôi có cảm giác như em biết nhiều hơn những gì mà Hina và những người kia đã kể lại cho em, thậm chí, có lẽ em còn biết nhiều chuyện hơn cả tôi nữa!

- Vâng! - Miwa mở miệng sau khi đã cân nhắc. - Em biết! Ban đầu em đã chẳng hề nghĩ gì khi nhìn thấy lá bùa này nhưng sau đó em nhớ lại những chuyện cũ. Đó có lẽ chỉ là những suy đoán mơ hồ của em, em cũng chưa bao giờ nói cho Hina biết vì em muốn kiểm chứng nó trước!

- Kiểm chứng? Chuyện gì mới được?

- Khi lồng ảnh vào cuốn album này mẹ đã kể một câu chuyện cho em nghe. Trước giờ em không hề nghĩ tới nó nhưng không hiểu sao bây giờ cuộc nói chuyện đó lại trở nên rõ ràng như thế...

*

MƯỜI BA NĂM TRƯỚC

Vương quốc Hoa Hồng Vàng.

MIWAHI JOUDOUKI

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ ngày hôm ấy, hôm tôi trở về nhà hơn hờ khi bắt được một con ếch. Hôm ấy là một ngày mùa hè đầy mưa bụi, những cơn mưa không dứt, mẹ luôn dặn rằng tôi không được nghịch bẩn nhưng tôi lại thấy phấn khích vô cùng tận. Tôi nghĩ nếu là bây giờ tôi sẽ không hành động như vậy giữa cơn mưa như trút ấy nhưng khi ấy tôi vẫn còn là một đứa trẻ.

Gần ngôi nhà cũ của tôi lúc chưa chuyển về Oyu có một cái ao. Cái ao gần như khô cạn vào ngày thường, nhưng như tôi đã nói hôm ấy là một ngày mưa, xung quanh cái ao đầy bùn. Tôi chắc chắn rằng mình đã ngã rất nhiều lần trước khi trở về nhà với con ếch là chiến lợi phẩm trên tay. Mẹ tôi gần như phát hoảng lên trong phút chốc. Tôi cho rằng mình sắp được một trận no đòn vì nghịch bẩn nhưng cuối cùng bà ấy chỉ nhìn tôi và cười. Ban đầu chỉ là một cái mỉm cười, sau đó là những âm thanh khùng khục trong cổ họng. Rồi bà ấy bắt đầu cười lớn hơn và bắt đầu ôm lấy bụng mình. Tôi chẳng hiểu gì cả! Tôi đã chuẩn bị tinh thần cả rồi vậy mà rốt cuộc cái tôi nhận được lại cứ như một trận cười tán dương.

Tối hôm ấy chúng tôi cùng nhau lồng thêm một bức ảnh vào trong album của mình. Cuốn album ấy cũng có lâu lắm rồi nhưng tôi chẳng nhớ nhiều về nó và bức ảnh tôi cầm trên tay con ếch của ngày hôm ấy là tấm ảnh cuối cùng nằm trong album.

- Chúng ta sẽ có một cuốn album mới chứ? - Tôi hỏi khi gấp cuốn album lại rồi lại lật ra xem những bức ảnh cũ. Tôi biết đó là mình nhưng thỉnh thoảng vẫn phá lên cười vì thấy mình trông ngu ngu thế nào ấy.

- Đương nhiên rồi! Nhưng mà con không bao giờ được quên cuốn album này nhé! Vì bên trong đó chứa một bí mật! - Bà ấy ra dấu cho tôi phải im lặng vì đó là một bí mật.

- Bí mật gì cơ ạ? - Tôi thì thầm.

- Đó là một câu chuyện cổ tích... - Bà ấy nói và cầm lấy cuốn album đang nằm trên tay tôi. Bà lật tới một trang có bức ảnh tôi đang mặc bộ đồng phục mẫu giáo của mình và luồn tay vào bên dưới bức ảnh lấy ra một cái gì đó trông như ai đó viết bậy lên một tờ giấy.

- Con không viết cái đó đâu đấy! - Tôi cảnh báo phòng trường hợp bà ấy sẽ đổ cho mình.

Nhưng bà ấy nhìn tôi và mỉm cười. Tôi chỉ biết bà đang mỉm cười.

- Đó là một câu chuyện vẫn chưa có hồi kết!

- Vậy là nàng Công chúa vẫn chưa được ở bên cạnh Hoàng tử à?

- Sẽ sớm thôi! Mẹ hi vọng vậy! Vì đó là một nàng Công chúa trong lối Lọ lem, cô ấy phải sống trong một ngôi nhà tồi tàn với người mẹ bị ghẻ lạnh của mình. Cô ấy gặp và đem lòng yêu Hoàng tử nhưng họ không thể ở bên nhau vì Hoàng hậu độc ác không chấp nhận chuyện đó. Bà tìm cách giết nàng Lọ lem. Hoàng tử chính là người đau đớn nhất khi là người đã chứng kiến cái chết của người con gái mình yêu. Thế nhưng, Hoàng hậu có một nguyên do để

làm vậy, bởi vì Lọ lem và Hoàng tử không thể lấy nhau được. Giống như những điều mẹ vừa nói ở đầu câu chuyện: vì nàng Lọ lem ấy chính một Công chúa.

- Vậy là sao ạ? - Tôi chen ngang vì bắt đầu không hiểu câu chuyện ấy đang nói về cái gì. - Con chẳng hiểu gì cả!

- Bé yêu, con không được chen ngang khi người lớn đang nói như vậy!

- Vâng!

- Cô ấy chính là em gái cùng cha khác mẹ với Hoàng tử vì thế họ không thể lấy nhau được! Hoàng hậu giết cô ấy nhưng không để cho linh hồn cô ấy biến mất. Vì bà biết con trai bà rất yêu cô gái ấy nên bà muốn hồi sinh cô gái ấy trong một thân xác khác, một cuộc đời khác để rồi cả hai có thể lại yêu nhau. Bà ấy biết mình đã có một lựa chọn đúng đắn vì chàng Hoàng tử không thể quên được Lọ lem cho dù cô ấy có chết bao lâu đi chăng nữa! Linh hồn của Lọ lem được đưa vào thân xác của một cô bé đã chết, mẹ của cô bé kia đang đau buồn vì mất đi đứa con gái bé bỏng của mình, mong ước nhỏ nhoi của bà chỉ là được nhìn thấy con gái mình lớn lên. Linh hồn của nàng Lọ lem giúp cho cả hai cùng sống nhưng cô ấy không còn nhớ gì về quá khứ ấy của mình nữa thay vào đó sẽ là những kí ức thay thế của đứa bé kia để cô trở thành con của người phụ nữ bất hạnh ấy...

- Và? - Tôi ngóng cổ chờ đợi.

- Hết truyện! - Mẹ nhìn tôi cười như trẻ con.

- Gì thế? Mẹ là người viết câu chuyện đó đúng không? Câu chuyện chẳng giống truyện cổ tích gì cả! - Tôi phản kháng kịch liệt.

- Ha ha! Nhưng mà vì mẹ đã nói có một bí mật mà! - Bà ấy giờ cái tờ giấy bị vẽ lung tung kia lên. - Đây chính là một nửa kí ức của nàng Công chúa ấy! Còn một tờ giống thế này nữa, khi cả hai được đặt cạnh nhau thì kí ức sẽ được trả về cho cô ấy! Con sẽ tìm ra một phần còn lại chứ?

- Con sao?

- Phải! Nhiệm vụ quan trọng đấy! Bởi vì con sẽ kết thúc câu chuyện ấy!

*

Câu chuyện kết thúc ở đó nhưng Kawahachi không thể ngừng việc nhìn trân trân vào Miwa. Cậu không muốn tin vào những gì mình vừa nghe được, đúng hơn là cậu chẳng biết mình có đang tin hay không bởi vì đầu óc của cậu hoàn toàn trống rỗng. Như những mảnh ghép rời rạc của kí ức giờ đây đã được ghép lại, đó là một bức tranh không tương nhất mà người khác có thể nghĩ tới.

Miwahi lật đứng bức ảnh ấy và lấy ra đúng thứ mà cô đã nhìn thấy khi cô còn là một đứa trẻ rồi đặt nó cạnh lá bùa mà cô được Hina đưa cho. Chúng hoàn toàn giống nhau. Chúng sinh ra là để đặt cạnh nhau như thế này!

- Em... - Kawahachi không nghĩ là mình muốn nói điều gì trong lúc này nhưng cậu vẫn cố gắng mở miệng. - ...cái em muốn kiểm chứng là gì thế?

- Xem em có đúng là cô gái của anh hay không?

Miwahi quay sang nhìn cậu với một nụ cười nhưng ánh mắt cô ấy vẫn vô hồn hết như lúc này. Có điều, trước khi cậu kịp thắc mắc thêm điều gì thì hai lá bùa được đặt trên bàn lúc ấy đã bắt đầu nhiệm vụ của nó.

Kawahachi biết rằng phép thuật thật sự tồn tại nhưng chưa bao giờ cậu được nhìn tận mắt một thứ phép màu được thi triển ngay trước mắt nhìn thế này. Những đường vẽ lung tung trong lá bùa ấy giờ đây bắt đầu ngo ngoáy rồi chúng rời khỏi mặt giấy cũ kĩ kia và trở thành những vầng sáng trong không khí bao quanh chủ nhân của nó. Miwahi như một con nhộng nằm trong kén chuẩn bị thành bướm. Cậu chàng ca sĩ đang ngồi bên cạnh cũng phải đứng hẳn dậy để tin là mình vẫn còn cảm giác với mặt đất. Không phải cậu đang mơ, không phải ảo giác, cũng không phải cậu đang xem một show truyền hình lạ lẫm nào đó mà nhà đài lâu lâu muốn đổi không khí để câu khán giả. Không phải!

Cậu đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra?! Không phải ông trời quá tàn ác với cậu hay sao? Tại sao ông ấy lại cướp đi cô gái duy nhất mà cậu yêu, và giờ lại như đang trêu ngươi cậu như thế này? Những điều cậu ao ước có phải đang trở lại hay không? Hay đây là do một kẻ bị bệnh tự kỉ như cậu giờ đây đã chuyển sang ảo giác tạm thời, trí não bị lừa dối mà bản thân thì cứ cho đó là sự thật? Cậu có muốn tin vào những thứ ở trước mắt mình hay không?! Cô gái đang ở trước mặt cậu với những dải sáng bao quanh kia liệu có phải là sự thật?

Cùng lúc đó, dải sáng đang bao trùm Miwa bỗng dưng tách ra thành một dải nhỏ hơn rồi dải nhỏ hơn ấy lại quấn thành một cái kén khác và cuối cùng nó đứt hẳn với “cái kén” phía Miwa để thành một khối độc lập. Khi “cái kén” nhỏ biến mất, bên trong đó chính là một người mà cả hai cùng biết. Hay nói đúng hơn, đó chính là Miwahi Joudouki thực sự - linh hồn cô bé mặc đồng phục mẫu giáo.

- Cuối cùng thì ngày này cũng tới! - Ban đầu Kawahachi tưởng con bé đang nói chuyện với cậu nhưng rồi con bé lại quay sang Miwa đang bị chìm trong những dải sáng của phép thuật. - Cảm ơn chị, vì đã ở bên cạnh mẹ em trong thời gian qua. Trước khi em kịp nhận ra điều gì thì em đã không còn được ở bên cạnh bà ấy, không còn được chạm vào gia đình mình nữa cho dù em vẫn có thể nhìn thấy họ. Cảm ơn chị vì đã thay em làm điều đó và chăm sóc họ trong thời gian qua! Em cảm thấy rất hạnh phúc!

Và rồi con bé tan biến vào trong không khí.

Giống như chưa bao giờ từng thực sự có ở thế giới này.

Cảm giác hụt hẫng đến với chàng ca sĩ một cách nhanh chóng đến nỗi cậu không nhận ra cậu đang khóc, những giọt nước mắt trên mặt cậu tựa như không phải của cậu vậy. Nó cứ rơi ra mặc cho cậu biết là mình đang chẳng thể cảm nhận nổi bất kì thứ cảm xúc nào nữa. Cậu vẫn biết chắc rằng con bé ấy đã siêu thoát, cuối cùng thì điều mà nó cố gắng gìn giữ lại chính là mối quan hệ mập mờ giữa cậu và linh hồn đang ở trong cơ thể đã chết kia.

Cả cậu và cô bé đều biết rằng mình đang cùng bảo vệ một thứ. Chỉ là con bé biết đó là thứ gì còn cậu thì không! Đến bây giờ cậu cũng vẫn thấy mọi thứ thật quá sức mình, cậu không chắc mình còn biết chuyện gì đang diễn ra hay không.

Nhưng cái cậu không có lại chính là thời gian...

*

SHATOMI CHITANDA

Vậy là tôi biết mình đã sống lại. Thêm một lần nữa!

Những kí ức của trước đây vụt qua đầu tôi giống như một cuộn phim được tua rất nhanh. Vậy mà không hiểu sao tôi vẫn nhìn thấy chúng rất rõ ràng, như thể chúng chỉ mới là ngày hôm qua. Nhưng tôi biết không phải như vậy!

Tôi đã sống lại với những kí ức của một tôi rất khác. Cô gái vừa là tôi nhưng lại vừa không phải như vậy. Tôi phải làm sao đây?

Khi mở mắt trở lại, người đầu tiên mà tôi nhìn thấy chính là người mà tâm trí tôi muốn được nhìn thấy nhất. Tôi đã để cho cậu ấy chờ lâu như vậy! Tôi đúng là một con ngốc!

- Là em sao? - Tôi đã nghe giọng nói này lần cuối là bao lâu rồi nhỉ? Mười bốn năm trước hay chỉ vừa vài phút trước đây? - Là...

- Shinichi?!

Lúc tôi gọi tên cậu ấy, dường như cậu ấy đã sống lại và bước lùi như thể đang sợ hãi những chuyện đang diễn ra. Phải rồi! Cậu ấy sợ cũng phải thôi! Vài phút trước tôi còn là cô học trò ngoan ngoãn của cậu ấy.

Đó cũng là lúc tôi biết mình đã lựa chọn một điều sai lầm. Sao chính tôi lại là người gây nên mớ đồ vỡ này chứ? Không cần cậu ấy nói ra tôi cũng có thể hiểu được rằng cậu ấy không thể chấp nhận được những chuyện này. Trước khi lấy lại được những kí ức này, tôi cũng đã lo sợ điều đó, lo sợ rằng rồi mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng khi ấy trong đầu tôi không có bất kì khái niệm nào về những thứ mà tôi lo sợ lúc này.

Tôi lo sợ cậu ấy sẽ biết được rằng tất cả mọi thứ chính là do sự ích kỉ của tôi mà ra. Tôi lo sợ những điều mong lung sắp trở thành sự thật...

Và tôi biết nó đã trở thành sự thật rồi!

- Làm sao mà...?

- Tớ xin lỗi! Vì đã không thể ở bên cậu! - Tôi cố nở một nụ cười gượng gạo. - Nhưng không phải tớ đã ở bên cạnh cậu trong suốt thời gian qua sao?

- Không! Không phải!

- Đây là sự thật!

- Không phải vấn đề sự thật, nhưng...

- Tớ biết mà... - Tôi phải làm gì đây. Phải làm gì để chuộc lại tội lỗi mà mình đã gây ra. Đây chính là quả báo! - Tớ biết cậu sẽ như thế này!

Tôi muốn bước ra khỏi phòng ngay lúc này. Và tôi đã làm như thế thậm chí trước khi suy nghĩ ra mình sẽ làm vậy. Tôi không muốn cậu ấy thấy tôi lúc này đây. Tôi không muốn cậu ấy biết rằng tôi biết tất cả những gì cậu ấy đang nghĩ trong đầu. Tôi không dám tin cho dù đã lường trước rằng chuyện này nhất định sẽ xảy ra.

Người cậu ấy yêu bây giờ không còn là tôi nữa mà chính là con người trước đây của tôi, khi tôi không có những kí ức ngu ngốc này.

Khi tôi không phải là Shatomi Chitanda.

*

SHINICHI KAWAHACHI

Anh không biết mình đang làm gì nữa. Anh đang nghĩ gì thế này?! Rõ ràng người đứng trước mặt anh lúc này chính là em - người mà anh đã chờ đợi bao lâu nay. Người mà anh đã biết bao lần tưởng tượng ra cảnh chúng ta sẽ đoàn tụ một ngày không xa nào đó. Vậy mà khi chúng ta đã đoàn tụ thì anh lại sao thế này? Sao anh lại nhìn em bằng con mắt này? Như thể em chỉ là một người xa lạ nào đó mà anh vô tình gặp lại chứ?

Anh không biết là mình đang nói gì nữa. Tại sao anh lại nói những lời làm tổn thương em như vậy chứ? Tại sao cảm xúc của anh giờ đây lại bay biến đi

đâu hết thể này? Chỉ còn lại đó sự trống rỗng mà anh đã từng cảm thấy ngày em rời khỏi cuộc đời anh. Bây giờ đó vẫn là em nhưng sao mọi thứ lại thành thể này?

Anh đuổi theo em ra xuống tận cổng chính của công ty nhưng lại không thể nào gọi tên em đến một lần. Vì anh đang bối rối chẳng? Bối rối vì không biết gọi em là gì đây?

Shatomi hay Joudouki?

Em chạy như một con thoi phía trước anh nhưng anh lại không chắc là mình có muốn bước nhanh hơn một chút để chạm vào em hay không? Anh nên làm gì để đuổi theo một người xa lạ đây? Đáng ra anh không nên nghĩ những điều đáng hổ thẹn đó nhưng anh không thể ngăn bản thân mình tự vấn những điều ngu ngốc ấy.

Rồi em chạy đến gần mép đường mà không hề quan sát gì cả...

Em có biết anh đã nhìn thấy lại cảnh này bao nhiêu lần hay không? Vậy mà mỗi lần mơ thấy nó anh vẫn cảm thấy như cảm xúc anh dành cho em vẫn ở nguyên đó. Khi ấy anh không thể ngăn em nhảy thẳng vào giữa dòng xe cộ nguy hiểm ngay giữa mùa đông, giống hệt như bây giờ. Anh đã mất em ngay tại thời khắc ấy. Nếu có một điều ước, anh nghĩ rằng anh sẽ chỉ ước cho lúc đó anh có thể chạy đến bên em kịp, thậm chí cho dù anh sẽ chính là người chịu thay cho em, để ngăn lại điều ấy. Anh muốn làm mọi thứ ngay cả ngược dòng thời gian, nếu có thể.

Anh không ngờ một ngày nào đó anh có thể có cơ hội đó như thế này. Cơ hội một lần nữa để nắm lấy tay em và cứu rồi lại những hồi tiếc trong quá khứ của anh. Anh ngỡ là mình sẽ lại nắm chặt tay em hay nổi nóng lên với em vì có thể làm những điều sơ suất mà không nghĩ gì đến anh như vậy. Anh đã nghĩ như vậy đấy! Nhưng khi anh gần chạm được tới em, anh đã dừng lại.

Anh đã dừng lại và để em một mình giữa dòng...

- Làm ơn đi! Ai đó giúp cô ấy với!

Anh nghe thấy tiếng ai đó la lên.

Lịch sử đã lặp lại.

Nhưng lần này anh lại cảm thấy rằng như vậy mới đúng với qui luật của tự nhiên.

- Ai đó gọi cấp cứu dùm với!

Anh không hiểu sao mình lại có thể nhìn quang cảnh hỗn loạn khi đó với gương mặt và tâm thế không có một chút lẩn tránh như vậy. Anh nhìn mọi thứ như thể đó không phải là chuyện của anh, dù em có đang bê bê máu nằm trong tay một kẻ khác hay dù cho người đàn ông vừa đâm em đã chạy trốn đâu mất cùng với con xe tải của ông ta thì cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Anh biết mình đã dừng lại.

*

- Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? - Tôi gần như phát điên khi cứ hết phải chạy loạn vì người này rồi lại chạy loạn vì người kia.

- Chị cũng đâu biết gì chứ? - Chị Yui thậm chí còn phát cáu vì thái độ của tôi.

- Em xin lỗi!

Tôi cuối cùng cũng dừng lại được trước phòng cấp cứu đang sáng đèn. Tôi thậm chí còn chưa về nhà mà chạy thẳng từ phòng của cô Chitanda xuống đây. Mục đích hôm nay của tôi đến bệnh viện là thăm bệnh nhân chứ không phải rước thêm bệnh nhân!

Nhưng dưới sảnh cấp cứu không có ai mà chúng tôi quen biết cả.

- Cảnh sát thông báo cho chị việc Miwa bị tai nạn giao thông sao? - Tôi hỏi khi đã lấy lại được hơi thở bình thường.

- Ừm!

- Chúng ta có phải là những người duy nhất không vậy?

- Chị cũng đang thắc mắc đây! Cảnh sát bảo con bé bị tai nạn gần ngay công ty vậy mà không thấy mặt ai trong công ty ở đây cả!

- Lúc đó không phải cậu ấy đang ở với anh Kawahachi sao? Anh ấy ở đâu rồi? - Tôi ngó quanh nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy ai. - Chuyện gì xảy ra vậy chứ?!

- Giờ có phải là lúc than trời đâu?! - Chị Yui ngồi xuống băng ghế trước phòng cấp cứu rồi cởi áo khoác ra. Chị ấy chạy thẳng tới đây khi vừa về nhà mà vẫn còn chưa kịp thay bộ đồ đồng phục ở Dandelion ra.

- Cậu ấy gặp chuyện gì thế không biết?

- Hina! Em hỏi câu đó tới giờ đã ba lần rồi đấy!

- Em xin lỗi!

Trong khi cái câu hỏi rằng chuyện gì đã xảy ra cứ xoay vần trong đầu tôi thì cuối cùng chúng tôi cũng nhìn thấy anh Kawahachi. Nhưng khác hẳn với chúng tôi, anh ấy bước đi như thể có thể xác chứ không có linh hồn.

- Anh! - Tôi vẫy tay gọi anh ấy. - Ở đây này!

- Chào em, Hina! Chào cô, Yui!

- Anh không sao chứ? Anh có cần phải đi khám luôn không? Bác sĩ cũng gần đây này! - Chưa gì chị ấy đã móc mẽ. - Anh làm gì mà để em gái chúng tôi ra nông nổi vậy trong khi đáng ra nó phải ở với anh hả? Còn cái thái độ hờ hững này của anh nữa, giải thích hộ tôi cái!

Trong lúc tôi không để ý thì chị Yui đã bay vào tấn công anh ấy hỏi náo mà tôi không hay. Đến nỗi can họ ra cũng là cả một cố gắng, trong khi anh Kawahachi không hề phản ứng gì thì chị Yui nhất định không chịu buông ra. Làm sao sức tôi có thể đọ lại với Miêu tinh được kia chứ?!

- Khoan đã chị ơi! Chị bình tĩnh cái! Anh ấy có làm gì đâu chứ?

- Buông chị ra, Hina!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Thực ra thì giờ giải lao bây giờ trông cũng không khác giờ học cho lắm. Nhưng mà như thế là nói ngược rồi! Đáng ra phải là giờ học trở nên không khác gì giờ giải lao mới đúng. Kì thi cuối kì đã kết thúc vào ngày hôm qua nên dường như bây giờ ai cũng đang trong tâm thế “chẳng cần biết học là cái quái gì nữa”. Tôi cảm thấy mình bỗng dưng lại trở nên rảnh rỗi đến không ngờ, chẳng có việc gì để làm ngoại trừ việc nằm dài ra bàn rồi nhắm mắt lại như thể mình ngủ vô cùng ngon lành mặc kệ thời tiết hôm nay cũng chẳng có chút tốt đẹp nào. Có điều nếu như tôi chợp mắt được thì có lẽ sẽ tốt hơn. Trong đầu tôi có nhiều hơn một lí do để tôi không thể ngủ được.

Miwa thậm chí còn chưa hề tỉnh cho tới sáng nay. Chị Yui bảo sẽ chăm sóc cậu ấy nên tôi cứ việc về nhà ngủ, chị ấy còn đính ninh rằng nhất định sẽ không để cho Kawahachi bước vào căn phòng bệnh nửa bước. Tôi không biết cái linh cảm của chị ấy nhạy bén cỡ nào nhưng có vẻ như nó không hề sai, chị ấy thậm chí còn nhận ra trước cả khi tôi nhìn thấy điều bất thường.

Anh Kawahachi đã kể cho tôi nghe những chuyện đã xảy ra. Tôi biết là câu chuyện đó có phần khiến người khác ngạc nhiên - mà đôi khi cũng hoảng hốt - thật nhưng có vẻ như mọi chuyện không xuất phát từ chuyện màn trình diễn phép thuật kia mà chính là thứ sự thật đã được phơi bày ấy. Ngay cả tôi còn phải ngạc nhiên khi biết rằng Miwahi lại có linh hồn của chị Shatomi trong mình. Hóa ra tất cả những chuyện xảy ra đều là có nguyên nhân của nó cả!

Suýt nữa tôi đã không thể thở nổi khi biết chuyện đó. Có điều, chỉ có tôi là thấy mừng vì chuyện ấy. Kì thực tôi chưa thấy thứ phép thuật nào nhiệm màu đến vậy! Giống như trong một câu chuyện cổ tích vậy, hai người tưởng đã mãi mãi xa nhau rồi cuộc vẫn ở bên nhau và tìm thấy nhau một lần nữa. Anh Kawahachi rõ ràng vẫn luôn còn tình cảm với chị Shatomi và giờ đây anh ấy cũng bắt đầu không thể giấu nổi tình cảm của mình dành cho Miwa của tôi. Như vậy không phải quá tuyệt vời rồi hay sao?

Nhưng anh ấy lại không thấy vậy! Anh Kawahachi thậm chí còn không thể hiểu nổi anh ấy nữa khi mà sau bao nhiêu năm rồi cuộc cũng được gặp lại người mình yêu anh ấy dường như lại không còn chút cảm xúc nào nữa.

Tôi bị sốc khi nghe chuyện đó!

Ừm, cho dù không phải chuyện của tôi nhưng mà thật sự rất sốc đấy! Tôi chẳng biết khi tỉnh dậy thì Miwa sẽ nghĩ như thế nào. Hay tôi nên gọi là chị Shatomi nhỉ? Mà tôi cũng chẳng biết nên gọi là gì nữa. Mà chuyện đó cũng đâu có quan trọng... Ban đầu tôi và chị Yui hoảng cả lên khi nghe tin Miwa bị tai nạn nhưng thậm chí bây giờ tôi còn thấy bồi hồi hơn khi cậu ấy hôn mê trong khi tôi chẳng thể hiểu nổi câu chuyện tình yêu của hai người ấy đang có vấn đề gì. Mà tôi có nhất thiết phải quan tâm xem người khác đang yêu nhau thế nào không nhỉ? Nhưng không, tôi không muốn thấy cảnh này!

Tôi không muốn mọi chuyện thực sự chỉ là tuyệt vọng cho dù ban đầu chính tôi là người đã phán như vậy với Miwahi. Hay nên gọi là chị Shatomi nhỉ?!

- Hinaki! - Tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi mình trong khi tôi đang quần quai trên mặt bàn của mình với mớ suy nghĩ không đâu trong đầu.

Khi tôi ngược lên, tôi nhận ra không chỉ có một người đang nhìn mình. Cả lớp đều đang rất chú tâm vào những chuyện xảy ra xung quanh. Chẳng hạn như việc tôi vừa làm cái hành động kì lạ ngay giữa giờ giải lao hay như việc có ai đó đang đợi tôi ngoài hành lang.

- Nhanh lên! - Tên “Hoàng tử” lặp lại yêu cầu của mình như một mệnh lệnh.

Cậu ta chưa bao giờ nói chuyện với tôi như vậy nên tôi gần như đã phát cáu.

- Cậu có thể làm ơn giữ trật tự trong hành lang được không? - Tôi bước ra tới chỗ cậu ta và nói như thể mấy giáo viên giám thị đang tìm cách làm khó dễ. Và tôi biết rõ rằng có nhiều người đang theo dõi chúng tôi như mấy phóng viên báo lá cải trong lớp, họ sẽ không bao giờ bỏ qua một cuộc trò chuyện công khai của “cặp đôi học đường” như thế này.

- Cậu đang nói mơ gì thế? Có chuyện quan trọng mà sao trông cậu tỉnh như tờ thế?

- Chuyện gì quan trọng cơ? - Tôi nheo mày.

- Chuyện Joudouki vào bệnh viện đấy! Cô tớ đang muốn biết chuyện gì đang diễn ra.

- Cái đó thì cậu đi mà hỏi cảnh sát ấy!

- Có những chuyện họ cũng không biết mà!

- Đảm bảo là cái gì họ cũng biết! - Tôi cam đoan.

- Này! Cậu có thôi cái kiểu ăn nói chán đời đó không hả? - Cậu ta cũng phát bực với tôi đến nỗi quát lên.

Tôi nhìn ngược vào trong lớp, dường như ai nấy cũng đều đang phấn khích. Nghe thì hơi kì cục quá nhưng đúng là họ đang phấn khích đấy! Tôi thì chẳng ngại gì sự phấn khích ấy vì có lẽ hơn một tháng trời qua, tôi đã dần quen với sự phấn khích ấy rồi. Tôi chỉ thấy thật sự lo lắng khi tên Miêu tỉnh kia bỗng đứng trở người như thể sắp đứng dậy, cậu ta nhất định không nhìn vào tôi nhưng tôi biết cậu ta lúc nào cũng quan sát tôi. Nhưng có vẻ như tên đó không có ý định chen vào cuộc trò chuyện đang bỏ dở của chúng tôi.

- Kei? Cậu mới là người có vấn đề đấy! Cảnh sát không phải đã thông báo tất cả chi tiết về vụ tai nạn rồi sao?

- Đúng vậy! Nhưng có một chi tiết rất kì lạ... - Cậu ta đá mắt sang tôi như thể tôi có thể hiểu điều mà cậu ta đang nói tới. Nhưng kì thực tôi không tìm thấy điểm kì lạ nào nên đành để cậu ta tiếp tục. - Họ bảo theo những nhân chứng khi đó thì anh Kawahachi đang đuổi theo cô ấy và anh ta dừng lại đột ngột khi Joudouki bước xuống tìm đường. Chẳng phải lúc đó anh ấy đáng ra lại phải càng đuổi nhanh hơn để ngăn cô ấy lại sao?

- Và?

- Cảnh sát đã hỏi cung anh ấy... Anh ấy không hề trả lời!

Tôi biết mà! Anh ấy ngăn cảnh sát tới tận cổ rồi. Anh ấy có lẽ sắp nhớ hết mặt mấy người trong trụ sở cảnh sát của Tsugini rồi. Nhưng chuyện anh ấy không hề trả lời cũng dễ hiểu thôi! Đứng ra phải là anh ấy chẳng còn tâm trạng đầu nũa để mà làm việc đó vì chính anh còn không biết tại sao mình làm vậy.

- Vậy giả thuyết là gì nào? - Tôi lên tiếng. Có vẻ như mấy người trong lớp học càng lúc càng chọn rộn hơn vì muốn hiểu cho rõ câu chuyện.

- Họ bảo anh ấy có lẽ đã dàn xếp...

- Cô cậu bảo sao?

- Cô ấy không nói gì cả! Thậm chí anh ấy cũng không nói gì về chuyện ấy với cô!

- Cậu đã hi vọng là tôi biết được nhiều hơn à? - Tôi nheo mày phỏng đoán.

- Chắc chắn như vậy!

Tôi thở ra một hơi dài. Tôi chẳng hiểu tại sao cậu ta lại muốn dính dáng tới vụ này nữa. Dù sao thì cô cậu ta giải quyết là được rồi, chẳng cần cậu ta phải nhiều chuyện làm gì. Và tôi cũng chẳng dám mở miệng nói với cậu ta vì dù sao đi nữa tôi cũng cần được sự cho phép của khổ chủ thì mới đúng trình tự, đảm bảo anh Kawahachi sẽ chẳng nói một lời cho dù có cạy miệng anh ấy.

Tôi cũng đã phải mất một lúc để có thể bắt anh ấy giải thích những chuyện đã xảy ra.

- Vậy là cậu biết đúng không?

- Cậu nghĩ chỉ cần là bạn của Miwahi thì sẽ biết tất cả mọi chuyện về cậu ấy sao? Nhưng chẳng việc gì cậu phải làm ầm lên như vậy cả, cậu muốn cả thiên hạ này biết chuyện đó sao? - Tôi ám chỉ những người đang ngồi trong lớp kia. - Mọi chuyện đã có cảnh sát lo rồi!

- Không phải như thế!

- Há?

- Tớ đã được giao vụ này!
- Sao? - Tôi chẳng hiểu cậu ta đang nói gì nữa.
- Cô đã giao vụ này cho tớ. Sự nghiệp của Miwahi Joudouki sẽ do tớ phụ trách.
- Hà? - Tôi phát hoảng. Bây giờ thì tôi mặc kệ cái lũ tọc mạch trong kia muốn nghĩ gì thì nghĩ, muốn nghe gì thì nghe. - Cậu đang nói đùa đấy à?
- Không! Là sự thật đấy! Vì thế nên tớ cần cậu giúp!
- Xin lỗi! - Tôi rất tiếc khi phải bắt mình nhìn thấy gương mặt thất vọng của cậu ta, người muốn trở thành “Hoàng tử Giải trí”. - Tôi không biết gì hơn ngoài những điều cảnh sát nói cả! Và hơn cả thì cậu chính là người đề nghị chuyện này với Chủ tịch đấy à? Nếu đúng như vậy thì tôi nghĩ cậu nên rút lại đi. Không phải tôi nói cậu không có năng lực để trở thành người thay thế cô ấy nhưng tôi không muốn sự nghiệp của Miwahi bị dang dở. - Tuy nói thì mạnh mẽ nhưng tôi còn chưa chắc là Miwa có tiếp tục con đường kia không, khi cậu ấy giờ đây đã có được những kí ức trước đây của chị Shatomi.
- Tớ hiểu! - Giọng cậu chàng bắt chợt xui xuống. - Cậu lo như thế cũng đúng thôi!
- Tôi chỉ nói những gì tôi nghĩ thôi! Và cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì hai người đó sẽ tự mình lựa chọn, cậu không cần nhúng tay vào đâu!
- Nhưng tớ có một điều này muốn nói với cậu!
- Sao?
- Tớ nhất định sẽ không bỏ cuộc đâu!

*

09 GIỜ 15 PHÚT

Rừng Naoga, rìa thị trấn Latura, vương quốc Tulip.

- Xin lỗi vì làm phiền con đến đây hôm nay nhé!
- Không sao đâu ạ! Và lại cũng sắp tới kì nghỉ đông rồi nên con cũng rất rảnh! - Cô hiệu trưởng trường đại học phép thuật vừa nói với mẹ mình vừa xếp những thứ trên giá xuống đất.

Ngôi nhà nhỏ xây theo kiểu kiến trúc truyền thống nằm sâu trong rừng Naoga này chính là nơi mà cô đã lớn lên và được dạy cho biết thế này là bản chất thật của thế giới này. Những bài học đầu tiên cứ như đang được tua đi tua lại trong đầu cô mỗi khi cô trở về tổ ấm của mình, chứng chính là những bước đệm để ngày hôm nay cô được đứng ở vị trí này. Mặc dù nếu nói về việc ấy thì cô còn phải cảm ơn cả Mokiroy - Quốc vương của Bò Công Anh Xuân - nữa, đó chính là người đã cùng quyên góp để xây dựng nên ngôi trường mà cô hiện đang làm hiệu trưởng. Có quá nhiều thứ được để lại nơi này khiến mỗi lần về đây cô đều cảm thấy choáng ngợp.

Công việc sắp xếp lại những dụng cụ phép thuật như thế này thường diễn ra khoảng vài năm một lần. Lúc cô còn nhỏ cô thường thấy rất thích thú khi nhìn thấy chúng một cách tỉ mỉ nhất là những món nằm tít trên các tầng cao mà cô không thể với tới hay do không có đủ tầm nhìn. Cầm hãm nằm phía dưới ngôi nhà giống như một thế giới màu nhiệm mà một cô bé mơ ước. Nhưng thực ra khi lớn lên cô mới nhận ra không phải bất kì ai trở thành một kết giới sư cũng được có cơ hội may mắn được sở hữu một căn hãm như thế này. Căn hãm không cao hơn đầu cô là bao nhiêu nhưng những cái giá cao lên tới tận trần và được đặt thành hàng đã khiến cho nó dường như trải dài ra vô tận, thậm chí cô còn chưa bao giờ cố gắng đếm xem có bao nhiêu món đồ được để ở đây từ ngày đó đến nay. Khi bước vào đây cô cảm thấy như thời gian ở đây dường như đã bị ngưng đọng lại, mỗi lần trở lại cô đều cảm thấy như mình vẫn chỉ còn là một đứa trẻ lạ lẫm trước những thứ nhiệm màu này cho dù bây giờ cô chẳng còn trẻ trung gì nữa.

- Mẹ này! - Cô gọi mẹ mình khi thắc mắc cầm trên tay một thứ trông như một quả trứng bằng thủy tinh to cỡ một gang tay hoặc hơn và nó rỗng bên trong. - Nó không hề có phép thuật?!
- À! - Nữ kết giới sư đứng bên dưới những giá sách phép thuật đã được quét bụi trước khi Chi tới đang chăm chú nhìn vào những tựa sách như thể chắc chắn rằng không có cuốn nào bị thất lạc trong khi di chuyển. - Cái đó cũng lâu rồi nhỉ?
- Nó không phải là dụng cụ phép thuật à?
- Trước đây thì là vậy nhưng cũng lâu rồi nên chắc ta cũng chẳng cần tới nó nữa! Dù sao thì mọi chuyện cũng xong rồi!

Nữ kết giới sư mỉm cười nhưng bà vẫn không hề quay lại nhìn cô con gái của mình, để mặc Chi cứ mải mê thứ đẹp đẽ kia trên tay. Cô hiệu trưởng đoán chắc rằng nó sẽ rất đẹp nếu như được đặt dưới ánh sáng mặt trời nhưng thật đáng tiếc vì cô đang ở dưới tầng hầm vào một ngày mùa đông u ám nên chẳng thể nào mơ tưởng tới chuyện đó được. Chi xoay nó trong tay mình, rồi chỉ trong vòng một tích tắc, quả trứng ấy bỗng trượt khỏi tay cô và rơi thẳng xuống nền nhà. Nó va chạm với vài món đồ được đặt gần đó nhưng may mắn là chẳng có gì bị vỡ ngoài nó, tan thành những mảnh thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn.

- A! - Chi rên lên. - Lại phải dọn dẹp sao?!

- Thì chính con gây ra còn gì! - Bà mẹ phì cười.

- Nhưng không sao chứ ạ? Nó vỡ mất rồi! - Cô hiệu trưởng vừa nói vừa leo xuống khi đang ngồi trên các nấc thang để với lấy những thứ nằm trên tầng cao nhất của cái giá.

- Ta nói rồi mà! Dù sao thì mọi chuyện cũng xong rồi!

Chiyo nhìn mẹ mình một cách khó hiểu. Nhưng cô cũng chẳng để tâm vì bà ấy lúc nào chẳng tỏ ra khó hiểu và thường thì cũng chẳng có mấy chuyện thật sự quan trọng.

Đối với những người đã chọn đi vào con đường này đều biết rõ giá trị của những dụng cụ phép thuật. Bởi chúng không đơn thuần chỉ là những dụng cụ mà còn mang bên trong đó linh hồn của riêng chúng. Mỗi liên kết giữa kết giới sư và dụng cụ của mình chính là mối liên kết không thể bị phá vỡ thế nên cô hiệu trưởng thấy có một chút bất thường khi cô làm vỡ cái trứng đó mà mẹ lại không hề la gì cô. Thế nhưng cô cũng đâu thật sự biết vai trò của “quả trứng” ấy đã kết thúc chỉ một tuần sau khi nó được tạo ra.

Những hình ảnh đan xen cứ tiếp nối nhau chạy về trong kí ức của người phụ nữ ấy khi nhìn những mảnh vỡ của “quả trứng” kia. Mười bốn năm trước nó được tạo ra cho một cuộc gặp gỡ của một người mẹ đặt tình yêu thương cho con không đúng chỗ. Khi ấy bà đã nghĩ như vậy nhưng không hề can ngăn gì vì bà biết chuyện gì tới rồi sẽ tới thôi. Người mẹ ấy mang nó đi để rồi sau đó trở lại khu rừng này một lần nữa. Cũng là nó nhưng lần này thì nó không trống rỗng.

Bên trong đó là một linh hồn vẫn còn tươi mới.

Bà đã nhận lời giúp đỡ rằng sẽ đặt linh hồn ấy vào một cơ thể mới để linh hồn kia có thể hồi sinh một lần nữa. Nhưng bất cứ điều gì cũng có nguyên tắc của nó - người chết không thể được giữ kí ức của mình. Thế nên bà đã viết hai lá bùa mang trong ấy kí ức của cô gái nhỏ kia với hi vọng lách qua được những qui tắc của tự nhiên để một lúc nào đó khi hai lá bùa quay trở lại bên nhau thì những kí ức ấy sẽ lại trở về toàn vẹn.

“Quả trứng” ấy được trao từ tay một người mẹ đau khổ này sang một người mẹ đau khổ khác. Đau khổ vẫn sẽ không biến mất, chỉ là nó sẽ đi ở ẩn một thời gian thôi nhưng đối với những người không hiểu được điều đó thì họ hi vọng đến mức tuyệt vọng rằng chỉ cần có một chút ánh sáng nào, dù cho nó có ngăn ngui như thế nào, họ sẽ vẫn đuổi theo nó. Bà đã biết được một lúc nào đó đau khổ sẽ lại bộc phát, thậm chí nó sẽ còn khiến họ đau đớn hơn nữa nhưng đó là lựa chọn của họ.

Của cô gái ấy.

*

Tôi nhìn chị Yui nằm ngủ ngon lành trên băng ghế trước phòng hồi sức cấp cứu của Miwahi. Chị ấy đã thức suốt đêm qua chỉ vì lo lắng cô bạn của tôi sẽ thức dậy lúc nào đó mà không có ai ở bên thì đúng là thảm họa. Đêm qua tôi cũng không thể chợp mắt được nhưng đáng ra tôi nên ở đây cùng chị ấy mới đúng!

- Cứ như thế này thì chị ấy sẽ gục mất! - Tên Miêu tinh đắp một tấm khăn lên vai chị Yui trong khi tôi ngồi xuống bên cạnh chị ấy.

Có một điều mà tôi thực sự không dám tin đó chính là mình vẫn còn thấy sợ hãi mỗi khi tới bệnh viện này. Người ta thường sợ hãi bệnh viện vì không ai muốn tới đây thăm bệnh hay khám bệnh cả, tất cả mọi người đều mang tâm thế bất đắc dĩ khi tới đây. Nhưng với tôi thì nỗi sợ hãi ấy sẽ chẳng bằng một góc nỗi sợ hãi mình đã từng chết hụt ở chính chỗ này.

Tôi cũng không chắc là mình có thể nói chuyện được với tên Miêu tinh hay không khi mà tôi vô tình biết được cậu ta cũng muốn giết tôi vào ngày hôm ấy. Làm sao để có thể nói chuyện bình thường được với một người ngờ là luôn tươi cười với mình nhưng rồi một ngày mình phát hiện ra người đó chỉ đang ở cạnh mình như việc nuôi cho con con mèo bỏ trước khi thịt? Mặc cho việc tôi biết mình phải bình tĩnh để cậu ta không biết rằng tôi đã nghe lén ngày hôm ấy cho tới khi Erika có thể cho tôi một chút thông tin nhưng tôi không chắc là mình có thể làm được điều đó hay không.

Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cậu ta có gì đó rất nguy hiểm vậy mà không ngờ...

- Cậu có muốn về nhà ăn gì đó không? - Cậu ta vẫn tỏ ra vô cùng bình thản như thể bỏ ngoài tai hết mấy lời mắng nhiếc của tôi về chuyện cái máy nghe lén.

Mà đương nhiên là cậu ta phải như vậy rồi vì cậu ta đâu biết là tôi đã diễn kịch lúc đó! Hơn nữa vấn đề bây giờ là tôi phải làm sao để diễn vai một nàng công chúa giận dỗi cho thật đạt.

- Không! Nhưng nếu có thể thì cậu hãy làm gì đó cho chị Yui đi! - Tôi vừa nói vừa thờ dãi như thể lo lắng cho cả chị Yui và Miwa nhưng chỉ đơn thuần là tôi muốn cậu ta tránh xa mình ra để tôi có thể nhanh chóng kết thúc màn kịch rẻ tiền này.

- Chị ấy đã nhích đầy bánh bao vào bụng rồi mới ngủ ngon thế đấy, cậu không cần lo đâu!

- Tôi không thích thức ăn của cậu! - Tôi thậm chí còn không nhìn vào mắt cậu ta nhưng tôi không chắc là mình đang coi thường cậu ta hay đang sợ hãi cậu ta nữa.

- Thật ra thì tôi cũng học được nó từ chị ấy thôi! Vì vậy cũng chẳng khác nhau là bao! Hay cậu muốn ăn ở ngoài? Nhà hàng sao? - Cậu chàng liên tục

đưa ra gợi ý đồ ngọt tôi. - Một người như cậu chắc là thích ăn ở những nơi sang trọng hơn nhỉ?

- Cậu nghĩ tôi có thể vui vẻ đi ăn trong tình hình này à? Ai sẽ đi gọi bác sĩ khi Miwa tỉnh dậy đây?

- Đó không phải là vấn đề của cậu! Vấn đề của cậu là làm thế nào để khỏe hơn cô ấy chứ không phải là ngã gục trước khi cô ấy kịp tỉnh dậy!

Ánh mắt kiên quyết của cậu ta cắm thẳng vào tôi. Nếu nhìn thế này tôi thực sự không thể nào nhìn ra đây chính là người đang muốn lấy mạng mình, nhìn mình như một con mồi. Không! Tôi cần phải bình tĩnh!

- Cậu vẫn còn giận tớ sao? - Cậu ta cúi xuống trước mặt tôi. - Vì chuyện ngớ ngẩn ấy à?

- Đối với tôi thì đó không phải là chuyện ngớ ngẩn!

- Thật ra thì tớ đã hi vọng mọi chuyện sẽ không như thế này!

- Hả?

- Nhiệm vụ của tôi là chăm sóc cậu, ngay từ đầu đã vậy!

- Chuyện cậu đang nói chẳng có ý nghĩa gì cả!

- Nếu cậu không muốn rời khỏi đây thì cứ ăn ở đây đi! - Vừa nói cậu ta vừa đặt một hộp cơm tự làm vào tay tôi rồi đứng dậy. - Đó là phần của tôi nhưng tôi không thể để cho cậu cứ tự hành hạ mình như vậy được!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Có người từng nói với tôi rằng những người bị hôn mê luôn biết rõ những chuyện gì xảy ra xung quanh họ, chỉ là họ không thể nhập được vào một thể với thân xác mình. Cũng có những người nói với tôi rằng đôi khi những người hôn mê mãi không thể tỉnh dậy có lẽ là do chính bản thân họ muốn thế, họ chẳng tha thiết muốn quay về cái cuộc sống tù túng và đầy đau khổ này.

Chính vì thế nên tôi mới cảm thấy lo lắng. Chị Yui khá nhạy cảm với mọi thứ, tuy không thể nói là chị ấy có thể nhìn thấy tương lai nhưng, chị ấy luôn lo lắng mỗi khi nhìn vào phòng bệnh của Miwa mà cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại. Chị ấy bảo rằng có khi cậu ấy không muốn tỉnh lại vì không muốn phải đối mặt với những đau khổ này. Nói như thế thì không khác nào Miwa đã biết chuyện anh Kawahachi không còn tí cảm xúc nào với mình và chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy nữa.

Hôm nay đã là ngày thứ tư cậu ấy được đưa vào đây, kì nghỉ đông đã bắt đầu và kết quả thi thi đã có từ lâu. Đối với một người bị tai nạn giao thông thì việc chưa hề tỉnh lại sau ca cấp cứu từng ấy ngày là chuyện không thể xảy ra. Bác sĩ bảo rằng trông cậu ấy chứ như đang ngủ nhưng lại không thể lay dậy được. Cứ như Miwa thật sự không muốn quay về thế giới này...

- Gì đây? - Tôi ngạc nhiên một lúc trước khi kịp hiểu ra có người đang đứng trước mặt mình. - Anh làm gì ở đây thế?

- Anh nghĩ mình nên đem thêm một ít đồ dùng cho cô ấy, quần áo của cô ấy đã được y tá mang đi giặt hết rồi!

Tôi nhìn chàng ca sĩ đang nói dối không chớp mắt trước cổng nhà mình. Không phải tôi không muốn cho anh Kawahachi vào mà chỉ là lí do của anh ấy mờ ám quá. Làm gì có y tá nào lấy hết đồ của bệnh nhân đi giặt để tới nỗi anh ấy phải về nhà lấy thêm? Mà nếu có chuyện đó thì chị Yui mới là người phải về nhà!

- Anh cần phải bình tĩnh lại mới được! - Tôi thở dài cái thượt rồi với tay mở hộp thư nhà mình để lấy thư bên trong. Giờ tôi mới nhớ lí do tại sao mình lại ra ngoài này vào lúc sáng sớm như vậy. - Chẳng có đứa con nít nào bị anh lừa đâu!

- Anh xin lỗi!

- Dù sao cũng không phải lỗi của anh mà!

- Anh muốn vào phòng của Joudouki! - Rốt cuộc thì anh ấy cũng chịu nói thật.

- Thực ra thì việc để anh vào phòng cậu ấy là điều cấm kị... - Tôi thấy anh Kawahachi hơi ngạc nhiên khi tôi nói vậy. - ...nhưng mà đã đến nước này rồi thì cậu ấy chắc cũng chẳng muốn cảm râm gì đâu!

Anh ấy theo tôi vào nhà. Tôi muốn mời anh một cốc trà hay là một thứ gì đó uống cho ấm bụng nhưng anh ấy bảo là chưa ăn sáng nên không cần. Riêng

tôi thì thấy việc chưa ăn sáng chẳng liên quan gì ở đây cả. Anh ấy chỉ là đang cố để không làm những việc thừa thãi., rõ ràng là tâm trạng anh ấy không tốt.

Khi chúng tôi cùng nhau đi trên hành lang lạnh buốt, anh ấy cũng chẳng nói với tôi câu nào. Cái anh ấy cần chỉ là đích đến mà thôi!

- Đây ạ! - Tôi vừa nói vừa mở cánh cửa phòng của cô bạn mình ra.

- Cái gì thế này? - Anh Kawahachi buột miệng cảm thán.

Miwa đã cố không cho anh ấy vào căn phòng này cái hôm anh ấy ghé vào nhà tôi lần trước bởi vì cậu ấy muốn bảo vệ bí mật bé nhỏ của mình. Thật không may là nó vẫn ở nguyên trạng như vậy kể từ khi Miwa nằm viện với mấy tấm áp phích không lồ và hình ảnh của anh ấy bao phủ hết mọi mảng tường. Khi nhìn thấy nơi này lần đầu tiên chắc cảm giác đầu tiên của anh ấy sẽ là sợ hãi, vì Miwa trông không khác nào mấy đứa fan cuồng ám có thể dùng dao rạch nát mấy bức ảnh này với tuyên ngôn anh ấy sẽ chỉ là của riêng cô nàng.

Mà đúng là anh ấy đang như vậy...

- Em nghĩ là cậu ấy chưa bao giờ có ý định cho anh xem cái này! - Tôi nhún vai như thể đó mới là sự thật.

- Ý em là Joudouki, à không, cô ấy không muốn cho tôi biết... chuyện này?

- Ừm... - Tôi chẳng biết mình nên nói thế nào. - Cậu ấy là fan của anh! Thực ra cậu ấy đã trà trộn vào buổi concert hôm trước cho dù biết rằng nếu bị phát hiện ra thì mọi chuyện sẽ rất tệ. Đáng ra em phải giữ bí mật chuyện này nhưng mà, em nghĩ bây giờ cũng chẳng cần thiết nữa. Nhưng em muốn biết một chuyện...

Tôi không biết liệu anh ấy có đang nghe mình hay không khi anh cứ nhìn đắm đắm vào mấy bức hình ngoại cỡ của mình trên tường và cả mấy bức nhỏ hơn được lồng vào khung để khắp phòng. Anh ấy dường như đã rơi vào thế giới của riêng mình, như vậy cũng đủ cho câu hỏi của tôi rồi, thế nhưng tôi vẫn muốn biết.

Cho dù có muốn hay không!

- Em muốn hỏi gì? - Chàng ca sĩ quay sang tôi khi anh quyết định ngồi xuống giường của cô bạn.

- Anh... đã từng yêu cậu ấy chứ?

- Hà! - Anh nhìn tôi bằng ánh mắt như thể van xin chỉ cần tôi đừng hỏi câu đó. - Nếu không như vậy thì có lẽ bây giờ mọi chuyện sẽ không như thế này rồi!

Coi như tôi hiểu anh ấy nói gì.

- Tôi chưa từng nhận ra rằng tôi yêu cô gái ấy cho tới khi...

- Cho tới khi?

- Em biết rồi đó! Cho tới khi cô ấy... trở thành như bây giờ! - Anh nhìn xung quanh căn phòng như muốn nó được ghi lại trong đầu mình. - Căn phòng này, tôi ước gì có thể bước vào đây sớm hơn, có lẽ tôi sẽ có thể xác định được tình cảm của mình sớm hơn một chút để không phải hối hận. Ước gì tôi biết rằng cô ấy cũng quan tâm tới tôi sớm hơn một chút!

- Đừng nói với em là anh xúc động khi nhìn thấy cảnh tượng này đấy nhé?! - Tôi cười thành một tiếng gượng gạo.

- Nói như vậy chắc cũng không sai đâu!

- Em sẽ để anh lại đây một mình! - Tôi vừa nói vừa với lấy nắm đấm cửa phòng, dù sao thì tôi cũng chưa bước vào bên trong. - Anh hãy suy nghĩ về cậu ấy nhé! Bảo cậu ấy tỉnh dậy nữa. Anh biết không, em không quan tâm bây giờ cậu ấy là ai đâu! Miễn là cậu ấy vẫn còn nhớ tới những kỉ ức chúng em đã trải qua cùng nhau. Và em cũng chẳng thể bắt mình gọi cậu ấy là chị Shatomi được!

Tôi đóng cánh cửa phòng mình lại phía sau lưng rồi tựa luôn vào đó như thể tôi cần một cái gì đó mà bám vào để không gục ngã. Tôi đã nghĩ về tình yêu khi nhìn lên bầu trời mùa đông lát phất những bông tuyết khi ấy. Có chẳng tôi cảm thấy đó là thứ mình không nên dính vào? Một thứ khiến con người ta đau đớn như vậy nhưng người ta cứ bám víu lấy nó? Chẳng phải anh Kawahachi đã tự mình chịu nỗi đau giày vò vì tình yêu với chị Shatomi trong suốt ngần ấy năm sao? Vậy thì sao bây giờ chị ấy đã trở lại rồi thì anh ấy lại tự làm đau mình với một tình yêu khác?

Bây giờ chị Shatomi lại không khác nào một người cản bước tình yêu của anh ấy. Liệu anh ấy có thật sự nghĩ như vậy không nhỉ?

Còn tôi thì sao? Tôi có sẵn sàng để một người dừng bước vào cuộc đời mình và rồi tự làm đau mình vì người ấy hay không? Chẳng phải ai cũng tự hỏi mình câu hỏi ấy trước khi nhận ra mình đã không thể nào dứt ra khỏi cái thứ ám ảnh đó hay sao?

Nhưng tôi cũng muốn biết cảm giác đó thực sự như thế nào, cảm giác khi trái tim đập rộn lên vì một ai đó.

Liệu nó có giống với cảm giác mà tôi từng tự mình tưởng tượng ra hay không?

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên làm tôi giật cả mình.

*

- “Cháu có chắc là nó không hiệu nghiệm không?” - Phía đầu dây bên kia cô hiệu trưởng Yaku như thể đang vừa ăn vừa nói. Cũng tại cô công chúa nhỏ đã gọi vào giờ ăn tối của cô ấy.

- Cháu không biết nữa! Cháu đang trên đường tới đó đây!

- “Hina, cháu đúng là lảm chuyện thật đấy! Cháu nhớ những gì cháu còn chưa thực hiện được chứ? Ta cứ ngỡ là cuộc gọi tiếp theo sẽ được nghe đầu đuôi mọi chuyện đấy?”

- Cháu xin lỗi! Có phải tại cháu đâu!

- “Nhưng chuyện cháu nói thì đúng là lần đầu tiên ta nghe nói đó! Sao lại có chuyện lá bùa không có hiệu nghiệm được kia chứ?”

- Cháu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa! Anh ấy xin lá bùa ấy để trốn người đã giết chị anh ấy nhưng bây giờ thì người đó đang ở chỗ của anh ấy, rõ ràng như thể nghĩa là nó không có tác dụng đúng không ạ?

- “Ừhm!” - Cô hiệu trưởng trầm ngâm và đã ngừng ăn. - “Tác dụng của lá bùa bị mất đi cũng có rất nhiều nguyên do. Chỉ là chưa bao giờ có chuyện này xảy ra nên ta tạm thời không nghĩ ra được gì cả. Nhưng có lẽ nguyên do đầu tiên mà chúng ta có thể nghĩ tới chính là có một loại phép thuật khác đã được sử dụng sau khi cậu ta có lá bùa hoặc là cậu ta đã làm hỏng nó. Mà rốt cuộc là tại sao cháu lại dính dáng tới một cậu Hồ ly bị truy sát vậy hả? Chuyện này nghe không phi lí quá sao?”

- Cũng có nhiều nguyên do mà cô! Cháu sẽ tới đó trước rồi thông báo cụ thể với cô sau! - Tôi nói rồi cúp máy.

Trước khi tôi kịp nhận ra có chuyện gì đang xảy ra thì tôi đã đang trên đường tới khu suối nước nóng mà anh Dehiki đang ở cùng với em gái của anh Kawahachi. Do anh Dehiki không có số điện thoại của tôi nên anh ấy đã gọi cho chị Funo. Rốt cuộc thì tôi bị lôi đi cùng chị ấy mà chẳng kịp chuẩn bị gì. Nghe thì giống như tôi đang có một kì nghỉ đông đúng nghĩa với một chuyến đi suối nước nóng thư giãn đấy, nhưng ngẫm kĩ lại thì tôi thấy chả giống chỗ nào cả! Làm sao tôi có thể đi nghỉ đông trong khi tình trạng của Miwa ở bệnh viện vẫn chưa ổn định chứ? Nhưng chị Yui bảo là tôi cứ đi nếu có chuyện gì quan trọng, những chuyện ở nhà chị ấy sẽ lo.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi ở cùng chị Funo.

- Em chính là người đưa cho cậu ta lá bùa ấy à? - Chị ấy hỏi khi tôi đã cắt điện thoại trở vào.

- Vâng! - Tôi trả lời khi chị ấy rẽ ngoặt tay lái để né một cái cây cổ thụ. Tôi cứ đinh ninh rằng mình sẽ được đi trên một con đường quốc lộ rộng rãi vì ít xe cộ nhưng cuối cùng thì bà chị này lại đi vào trong một con đường mòn trong rừng mà nó rõ ràng không dành cho những siêu xe như chiếc của bà chị.

- Cậu ta chẳng hề nói với chị về em!

Về mặt cơ bản thì anh ấy cũng chẳng muốn để chị biết là anh ấy đã làm lộ bí mật của hai người cho một con bé chen ngang như tôi!

- Chị rất ngạc nhiên khi thấy anh ấy tới tìm em, anh Shinichi ấy! - Rốt cuộc chị ấy cũng đổi chủ đề. - Chị nghĩ là em cũng biết cả chuyện đó nữa nhỉ?

- Vâng! Anh ấy có nói cho em biết!

- Thật ra bây giờ chị mới biết là không chỉ có một người ảnh hưởng tới anh ấy!

- Sao ạ?

- Trước đây chị đã nghĩ cô bé Miwa kia đã làm anh ấy thay đổi, cô bé ấy chính là người đã lôi anh ra khỏi cái thế giới mà trong mắt anh ấy chỉ tồn tại một người con gái. Người con gái mà anh ấy không thể nào chạm tới được ấy! Nhưng khi thấy anh ấy nhìn em hôm nay, chị nghĩ rằng em cũng đã trở thành một phần nào đó quan trọng của anh ấy. Anh ấy không nhìn con gái và nói với bất kì người con gái nào những điều như đã làm thế với em.

- Em thực tình không biết chuyện đó! - Thật là có vất óc ra tôi cũng chẳng thể biết rằng mình đã làm những gì cho anh ấy ngoài chuyện tôi đã tọc mạch vào chuyện đời tư của anh mà chưa được cho phép.

- Chị đã nghe mẹ mình kể lại những chuyện ấy. Nó làm chị không muốn về nhà nữa! Nếu như tay Hatsune đó không gọi thì chị cũng sẽ tới đó! Ai mà ngờ được mẹ chị lại làm thế chứ?!

- Chuyện chị Shatomi là con gái... - Tôi thậm chí còn không dám nói hết câu.

- Ừhm! Xem ra anh Shinichi đã kể cho em nghe rất chi tiết nhỉ?

- Em hi vọng anh ấy có thể giải tỏa được chút nào đó! Nếu như anh ấy cứ như mười bốn năm qua thì tệ lắm!

- Cũng đúng nhỉ? - Tôi không nghĩ là chị ấy vẫn còn đang tập trung vào con đường phía trước nữa. Có lẽ mắt chị ấy vẫn nhìn nhưng tâm trí chị ấy đã treo ở đâu rồi. - Gia đình chị đã không còn giống như lúc xưa được nữa rồi! Không đúng, phải nói là nó đã không còn là một gia đình từ rất lâu rồi! Mọi người chỉ là đang cố giữ cho nó một cái vỏ bọc hoàn hảo thôi! Nhà chị là thế đấy, họ bị ám ảnh bởi hai chữ “hoàn hảo” đến mức hi sinh cả cuộc đời của mình. Bố chị đã cố gắng chịu đựng một cuộc sống hôn nhân không còn tình yêu chỉ để giữ cho chị và anh ấy có được một tuổi thơ đúng nghĩa. Mẹ chị làm những chuyện mà người ta dường như không thể nào tưởng tượng ra được để hi vọng con trai mình sẽ hạnh phúc và cũng là để lấp liếm câu chuyện đau lòng ấy. Bà ấy đã hi sinh tất cả mọi thứ trong cuộc đời mình để cuộc một ván cờ cho cuộc đời của con trai mình.

- Còn chị thì sao? Chị đã giấu họ điều gì?

- Chị... đã giả vờ rằng mình không biết những chuyện đó. Đến khi nhận ra thì chị không còn nhìn thấy mình là gì trong gia đình đó nữa, chị chỉ là cái bóng mờ nhạt trong cuộc đời họ mà thôi! Tất cả mọi thứ đều dồn vào anh Shinichi cả rồi! Ngay cả việc chị đã thấy hoang mang thế nào vào cái ngày mà Shatomi bị tai nạn cũng chẳng có ai quan tâm. Chị chẳng là gì đối với họ.

- Em nghĩ vì họ muốn bảo vệ những điều tốt đẹp nhất của mình thôi! Họ muốn bảo vệ chị khỏi những tội lỗi mà họ đã gây ra...

- Em thật sự nghĩ vậy à?

- Ừm, em cũng không chắc!

- Bình thường thì em làm cách nào để quên chuyện buồn của mình?

- Em không nghĩ đây là chuyện buồn, nhưng nếu chị muốn chạy trốn thì chị đang làm rồi đấy thôi! Chị đâu cần hỏi em câu đó!

- Ha ha! - Chị ấy trông có vẻ phấn khích, còn tôi chỉ sợ chị ấy không nhìn cái con đường rừng gập ghềnh mà này giờ chúng tôi vẫn còn chưa đi hết kia thôi. - Em cũng thế sao?

- Em thì lại đang đi tìm câu trả lời cho mình!

*

03 GIỜ 26 PHÚT

Khu vực K20, vương quốc Hoa Hường Dương.

Thung lũng K20 nằm trong một khu vực biệt lập với thế giới bên ngoài được bao phủ bởi những ngọn núi chỉ với chiều cao trung bình nhưng lại có các bờ dốc đứng. Chính đặc điểm đó đã bảo vệ nơi này, bảo vệ cả một gia tộc khỏi sự xâm chiếm của những con người đầy tham vọng. Con người nơi đây không hề muốn ra bên ngoài cũng như không hề muốn chạm vào những thứ mà họ cho là như bản ấy, họ cũng sống rất tốt mà không cần bất cứ ai giúp đỡ. Nhưng cũng chính vì lý do đó mà bây giờ họ đã trở thành miếng ngon béo bở cho cả Hội đồng Hoa Hường Dương và những nước ngoài muốn mua lại với giá cao.

Đứng giữa những ngọn núi, tâm hồn của con người giờ đây bị bó buộc bởi thiên nhiên. Ngài Minamoto biết rõ tại sao gia tộc ấy lại muốn tự bó buộc mình như vậy. Bởi thế nên, khi nhìn ngắm vùng đất trước đây là một làng mạc trù phú nay chỉ còn là một mảnh đất hoang tro bụi, ông thật không nghĩ rằng mình đã thất bại trong việc bảo vệ nó. Lần đầu tiên ông tới đây chính là vào cuộc chiến Hồng Yên Hideto diễn ra mấy chục năm trước rồi, khi đó, mặc kệ cho chiến tranh đang diễn ra, nơi này vẫn vô cùng trù phú và trông rất yên bình vì nó nằm cách xa cơ quan đầu não của những người lãnh đạo đang cố gắng thống trị thế giới kia. Mọi người, trừ những thanh niên trai tráng đã đi chiến tranh, đều có một gương mặt rất bình thản. Ông đã trà trộn vào họ và tìm hiểu nguyên nhân và được biết rằng bởi vì họ biết cuộc chiến tranh này sẽ kết thúc mà họ nhất định sẽ là những người chịu mất mát. Họ biết rất rõ điều đó!

Bởi vì một lý do vô cùng đơn giản: Những người đang âm mưu thống trị thế giới kia chính là những người bị linh thần bảo vệ làng họ điều khiển. Họ không sợ hãi vì biết rằng họ nhất định sẽ được bảo vệ trong khi những người đầy tham vọng ấy rồi sẽ nhận được kết quả xứng đáng với mình. Đó chính là sức mạnh của linh thần, là cách trừng phạt họ, trao cho họ sức mạnh rồi đẩy họ vào địa ngục. Một cô bé đã chỉ cho ông hiện thân của linh thần kia.

Cô bé dẫn ông vào ngôi nhà lớn nhất làng mà mọi người vẫn gọi là nơi ở của trưởng làng (trưởng làng khi ấy đã tham gia vào cuộc chiến kia nên bây giờ chỉ có một cậu nhóc là con trai ông ấy và vài người hầu). Bên trong căn phòng thờ của ngôi nhà có một tấm bình phong rất lớn và trông cũng rất cổ nữa. Thực sự ông đã cảm thấy đau đớn khi biết nơi này đã bị thiêu rụi vì bức bình phong ấy chính là một kho báu thật sự. Bức bình phong vẽ hình một cô gái đang ngồi trên mỏm đá với ánh mắt trông ra xa về khu rừng nằm gần đấy, trước mặt cô ấy là một con suối đang chảy như một dải lụa lấp lánh. Cô bé kia chỉ tay vào giữa trán cô gái trong bức bình phong và nói rằng ở đó từng có một thứ, thứ đã bảo vệ tất cả mọi người và có một sức mạnh vô biên:

Viên Akaineko!

Đó chính là hiện thân của linh thần kia và là Nữ thần của Miêu tinh.

Đó chính là thứ khiến cho trận chiến Hồng Yên kết thúc với sự thua cuộc của họ nhưng cũng chính là thứ bảo vệ họ.

Đó chính là thứ mà những người biết về nó nhắm tới cho dù biết rất rõ lời nguyền mang trên nó. Nó từng nhiều lần bị đánh cắp rồi nhiều lần được trả lại cũng với cùng một nguyên nhân ấy.

Ngôi làng này bị thiêu rụi cũng chính vì nó. Nhưng họ không tìm thấy viên Akaineko nào. Cái họ thiếu hụt chỉ là những thứ bảo vệ nó cũng là thứ được

nó bảo vệ và bức bình phong ấy chứ không phải là viên ngọc.

Bởi vì Akaineko đã được mang ra khỏi nơi này rồi!

Giữa bóng tối đen kịt, ông giống như một kẻ mù mò mẫm không thấy gì ngoài bước chân mình. Giờ đây, khi không còn sức mạnh của viên ngọc ấy bảo vệ, vùng đất này trở nên cần cỗi không thể sinh sống cũng như trông trọt. Ngọn lửa kia đã thiêu trụi cả nơi này lẫn khát vọng chiến đoạt được sức mạnh ấy, kế hoạch tưởng chừng hoàn hảo của Hoa Hồng Đỏ đã bị chính họ vùi chôn xuống lớp mùn vô vọng này. Ông đã lựa chọn cuộc đời bảo vệ nó nhưng cuối cùng bất lực vì cũng chính bảo vệ nó nên ông mới không bảo vệ được vùng đất xinh đẹp này. Khát khao khôi phục lại nơi này có quá muộn rồi hay không? Ông hành động ngược lại những qui tắc và mệnh lệnh của NAI cũng chỉ với một ước mong duy nhất là được nhìn thấy lại nụ cười của cô bé khi xưa. Quá khứ và hiện tại của ông là những sai lầm không thể tha thứ được nhưng ông vẫn đang cố gắng để bảo vệ lấy thành trì cuối cùng của mình.

Quyết tin vào một thứ có thể thay đổi được số phận của vùng đất này. Ông chỉ còn có thể chờ đợi.

- Xin lỗi! - Ngài Minamoto giật mình khi có ai đó chạm vào vai mình, bởi nơi này không phải là nơi cứ muốn vào là vào.

- Cậu là ai? - Khi ông quay người lại đã thấy một chàng trai đứng phía sau mình với một nụ cười như thể không phải đang đứng ở một nơi hoang tàn và đầy dấu tích đau buồn này.

- Ai đó giống như ông thôi! - Ngài nhìn vào tấm bảng tên NAI trên ngực áo đồng phục của cậu ta khi cậu chàng nói. - Và tôi cũng cần ông giúp đỡ nữa!

*

MIWAHI JOUDOUKI / SHATOMI CHITANDA

Tôi nhớ hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi bước vào nơi này chính là hình ảnh của cậu ấy đang nhìn tôi. Bằng cái ánh mắt đau khổ vào lòng lự ấy. Cậu ấy không còn muốn nhìn thấy tôi nữa, vậy nên tôi quyết định sẽ rời khỏi cậu ấy giống như cách đây mười bốn năm.

Đây là hốc kẹt không gian. Nơi không có gì cả ngoài tôi với bóng tối! Tôi đã bắt đầu làm quen với nó, bởi vì tôi biết mình sẽ mãi mãi ở lại đây. Không phải là được tới thiên đường hay là xuống địa ngục mà là ở lại nơi mà tôi sẽ chỉ luôn có một mình, bị mắc kẹt lại với chính nơi mà tôi đã lựa chọn, không thể tiến lên cũng không thể lùi lại. Bởi vì tôi đã chỉ sống để chờ đợi cái thời khắc ấy, cái thời khắc mà tôi đã lựa chọn để rồi nhận ra rằng tôi đã khiến mọi chuyện còn tệ hơn cả trước đây.

Tôi cũng không muốn hối hận nữa. Cho dù có hối hận thì tất cả mọi thứ cũng không thể trở lại như trước đây. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt đó của cậu ấy đối với tôi là đã đủ để nhận ra một điều đau đớn rằng: cậu ấy đang hối tiếc. Cậu ấy hối tiếc bởi vì tôi không còn là một cô gái học trò mà cậu đã từng yêu thương nữa, giờ đây tôi chỉ còn là một thứ chấp vạ vụn vặt của cả quá khứ và hiện thực. Người đứng trước mặt cậu ấy bây giờ chỉ là một cái linh hồn xa lạ trong cái thân xác của cô gái mà cậu yêu.

Bởi chẳng ai có đủ kiên nhẫn mà chờ những ngày ấy nữa cả. Nỗ lực của cô chỉ còn là vô vọng mà thôi!

Cho dù bây giờ tôi có ước rằng mình không có những kí ức này để mãi mãi trở thành cô gái đó thì cũng là điều không thể nữa. Đây chính là cái giá mà cô phải trả cho những điều ngu ngốc mà mình từng làm!

- Đã cảm thấy được kết cuộc rồi à?

Tôi cứ ngỡ rằng chỉ có mỗi mình mình bị nhốt ở đây nhưng có lẽ không phải vậy. Ở cái “nhà tù” này, ấy vậy mà cũng có người tới thăm tôi.

- Đây chính là kết cuộc rồi còn gì! - Tôi gần như quát bà ta cho dù thừa biết rằng bản thân mình mới là người có lỗi. Nhưng tôi vẫn âm ỉ không thể tả được.

- Là cái mà cô muốn đấy thôi! - Người phụ nữ kia bình thản.

Chính bà ta là người đã ràng buộc chúng tôi với lựa chọn này. Chính bà ta đã đưa tôi tới đây mười bốn năm trước để thực hiện nguyện vọng của tôi. Nữ kết giới sư ấy là người đã trực tiếp tạo nên tôi của ngày hôm nay.

- Đó chính là thứ mà tôi đã cảnh cáo hai người, vậy mà cô và bà ấy vẫn lựa chọn thì tôi cũng không còn cách nào khác! Khi đó cô vẫn còn là một đứa trẻ mà nhỉ? Nhưng mà... cô không muốn quay lại đó sao? Tôi đâu có bảo là cô sẽ chết như vậy?!

- Tôi còn có thể quay lại đó sao?! Bà cũng đã thấy được kết cuộc ấy rồi mà, hỏi tôi câu ấy...

- Vì trông cô âm ỉ chưa kia! Cô thấy chuyện này quá vô nghĩa đúng không?

Tôi không nói được gì cả. Đó chính xác là những điều tôi đang cảm thấy, thứ cảm xúc phức tạp ấy của tôi đã bị bà ấy nhìn thấu.

- Thực ra thì cô không ở đây được lâu như trước kia đâu! - Bà ấy thở dài như thể tôi đã cùng đường thật rồi. - Thứ bảo quản linh hồn của cô đã bị con gái tôi làm vỡ rồi! Tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu để tạo ra một cái giống vậy một lần nữa. Thế nên bây giờ cô chỉ còn một lựa chọn thôi! Quay trở lại đó và sống cho hết cái cuộc đời dang dở mà cô đã chọn. Cô đã làm thay đổi dòng chảy của tự nhiên một lần và cô không thể làm được điều đó lần thứ hai đâu!

Tôi nghe như nuốt lấy từng lời. Bà ấy đang bảo là tôi phải sống cho hết cái cuộc sống này. Đồng nghĩa với việc cho dù tôi có còn muốn giữ lấy cái lí do khiến tôi trở thành như thế này hay không thì tôi vẫn sẽ sống. Giống như tôi đang được trao cho một cơ hội mà tôi không hề cần nó vậy! Nhưng khi tôi vừa định hỏi xem liệu tôi có quyền không chọn điều đó hay không, hay là nếu tôi tiếp tục ở lại đây thì có vấn đề gì hay không thì nữ kết giới sư ấy đã biến mất.

Cả tôi cũng biến mất!

Tôi cảm nhận ra mình đang dần biến mất khỏi cái hốc kẹt này, cơ thể tôi nhẹ bẫng như thể tôi là một đám mây lang du nào đó. Mắt tôi chỉ còn có thể nhìn thấy một màu trắng duy nhất và thậm chí ngay cả khi nhắm mắt lại tôi cũng không thể nhìn thấy màu sắc gì khác, tôi cũng không còn nhìn thấy tay mình nữa. Tôi đang rời khỏi đây, để quay trở về với dòng thời gian và không gian thực vẫn trôi đi từng giây một ấy...

Lúc mở mắt ra trở lại tôi thấy cơ thể mình đau nhói, cái cảm giác mà cách đó vài giây không hề tồn tại, vì không có cái gì đang trôi trong hốc kẹt ấy cả. Cái trần phòng trong bệnh viện hiện ra và tôi ngay lập tức nhận ra nó. Tôi đã quá quen với nó trong những ngày đến đây chăm sóc mẹ tôi nằm viện chờ ngày phẫu thuật. Phải rồi! Đó chính là người mẹ cùng khổ đã sinh ra tôi!

Khu cảnh quen thuộc này khiến tôi muốn khóc. Tôi cần không biết mình có thích nó hay không, chỉ biết là tôi không xứng đáng để có cơ hội ở đây một lần nữa. Ngay cả người đầu tiên mà tôi muốn nhìn thấy cũng không phải là người đang ngồi bên giường tôi. Tôi không hề ghét chị Yui, thậm chí tôi còn có tình cảm rất đặc biệt với chị ấy vì chúng tôi ở cùng nhà nhau cũng đã được một thời gian rồi. Chị ấy chắc đã phải rất lo lắng cho tôi, cũng không biết chị ấy đã chăm sóc tôi và ngồi bên giường tôi thế này bao lâu rồi nhưng điều đó càng khiến tôi muốn chết quách đi cho xong.

Bây giờ trong đầu tôi không còn gì ám ảnh hơn ngoài cái chết.

- Cậu tỉnh rồi hả? - Tôi chợt nhận ra rằng không chỉ có mỗi một mình chị Yui đang ở trong phòng bệnh của mình. Và tôi đã cố mở miệng nhưng không có bất kì âm thanh nào phát ra ngoài một luồng hơi trắng lăm lăm đi cái ống trợ thở. - Đừng cố gắng quá! Cậu không thể làm gì được sau năm ngày hôn mê đâu!

Tôi nhìn tên hoàng tử trung học đang đi đi lại lại trong phòng và tự hỏi tên đó đang làm cái quái gì ở đây?!

Khi tôi tỉnh dậy sau cơn hôn mê những năm ngày?

- Cậu không cần quá ngạc nhiên đâu! - Cậu ta vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế đang đặt cạnh chị Yui. - lát nữa bác sĩ sẽ vào và cậu sẽ lại trở lại như bao ngày khác! Tuy nhiên tớ không dám chắc là cậu sẽ còn tiếp tục được trở thành ca sĩ! - Tuy không thể làm gì nhưng tôi vẫn có thể nghe và hiểu rất rõ những điều cậu ta đang nói. - Đó sẽ là lựa chọn của cậu. Tuy nhiên, bởi vì bây giờ tôi đã trở thành người chịu trách nhiệm, nói theo ngôn ngữ chuyên môn thì chính là nhà sản xuất của cậu, vậy nên cậu sẽ phải tiếp tục con đường mà cậu đã bỏ dở. Và trước tiên, tớ cần phải nói trước khi có sự cố nào đó xảy ra chứ không có ý muốn làm phiền khi cậu cần tịnh dưỡng, tớ cần biết một số chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Bây giờ đã là bốn giờ ba mươi phút sáng. Tôi đã nằm đây và nhìn lên trần nhà được hơn nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thể chợp mắt được. Đáng lẽ ra sau một ngày đường mệt mỏi như vậy tôi phải mệt mỏi cả ra và gục ngã ngay khi tìm thấy mấy thứ mềm mại này chứ?! Vậy mà trời đã sắp sáng và mắt tôi vẫn mở thau lấu.

Thế nên tôi quyết định dành chút thời gian quý báu này trước khi trời sáng để ngắm trăng - ánh trăng mà tôi không thể nào nhìn thấy khi chị Funo lái xuyên qua rừng. Tôi ngồi dậy và kéo cánh cửa lùa của căn phòng nhìn ra khu vườn của khu suối nước nóng. Hôm nay là ngày trăng rằm, ánh sáng trắng từ trên cao ấy chiếu rọi xuống khu vườn kiểu truyền thống bên dưới khiến tôi cứ ngỡ đó là ánh đèn điện. Tôi có thể nhìn rõ được từng chiếc lá, từng dao động khẽ khàng của mặt nước và cả những cái chạm bắt thần của các bông tuyết lang du đang xoay tròn trong không khí.

Tôi nhìn thấy được cả những dao động rất khó hiểu trong chính bản thân mình.

Tôi biết là mình đang thay đổi, đây là một quá trình mà không phải bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được khi đi qua những bước ngoặt thật sự của cuộc đời mình. Đây chỉ là thứ mà người ta có thể nhìn ra khi đã vượt qua nó và nhìn lại. Đó là một quá trình rất dài!

Nhưng đối với tôi, tôi đang cảm nhận nó đi ngang qua cuộc đời mình giống như một dòng chảy, giống như những dải sáng của ánh trăng đang len qua những bông tuyết để rồi chảy tràn xuống những sinh vật sống bên dưới...

*

YUKI MIYANO

Không biết từ lúc nào, khi mà tôi không biết, tôi đã theo cô ấy đến đây. Nhiệm vụ của tôi chính là bảo vệ cô gái bé nhỏ ấy khỏi những tổn thương của

cuộc đời này bởi vậy tôi vẫn luôn phải ở bên cạnh cô ấy. Nhưng tôi cũng biết rõ rằng chính mình mới là người đang làm tổn thương cô ấy từng ngày.

Tôi đứng ngoài nghe tiếng cô ấy thờ dài và trở mình liên tục. Có lẽ công chúa nhỏ không thể ngủ được. Con người rất khác với Miêu tinh như tôi, họ không thể điều khiển được mọi thứ, ngay cả đến những nhu cầu của bản thân mình. Trong khi tôi hoàn toàn có thể làm chủ được việc lúc nào là lúc nên ngủ và lúc nào thì không, họ dường như phải phó mặc cho tự nhiên làm điều đó. Tôi biết đây không phải là lúc để ngủ còn cô ấy thì nên ngủ sớm vì sau một ngày đường mệt mỏi như thế, cô ấy sẽ đổ gục mất. Như vậy thì “thứ đó” sẽ dễ dàng nuốt chửng cô ấy hơn.

Không, cô ấy không phải là loại người dễ dàng bị nuốt chửng như vậy!

Nhưng âm thanh của tiếng kéo cửa làm tôi giật mình. Tôi có linh cảm sẽ chẳng có ai làm hại cô ấy ở đây - mà cho dù có đi chẳng nữa thì cũng chính là tôi đây - nhưng âm thanh ấy vẫn khiến tôi thấy bất an. Tôi hé cánh cửa phòng của công chúa để kiểm tra. Cô ấy đang ngước nhìn ánh trăng sáng vẫn vật lút trời gần sáng. Tôi cũng phải tự hỏi liệu có khi nào tôi nhìn ngắm mặt trăng vào lúc như thế này chưa?

Có một lần!

Và ngày hôm đó cũng chính là ngày tôi gặp em đấy! Công chúa của tôi!

- Này! Cậu phải cẩn thận một chút chứ?! Nó mong manh thế nào cậu biết không?

- Xin lỗi!

- Atoshi! Làm ơn không chạy trong hành lang!

- Chị à! Khách ở phòng 20 muốn có món tráng miệng.

- Chúng ta vẫn chưa phục vụ họ sao?

- Khu sưởi nước nóng nằm ở đâu vậy ạ?

- À! Cô cứ đi thẳng hết hành lang này rồi rẽ phải nhé!

- Làm ơn tránh đường! Nước sôi đây!

- Em gấp lại khăn đi, nó bung ra hết rồi này!

- MẤY NGƯỜI LÀM ƠN IM LẶNG ĐI ĐƯỢC KHÔNG?!

Tôi chẳng biết mình phải cảm ơn ai đây nữa. Nhờ màn quất tháo ấy mà tôi như được sống sung sướng thêm một chút vì mấy cái âm thanh hỗn loạn kia cuối cùng cũng chấm dứt. Giọng nói có trọng lượng như vậy hẳn là của một má mì lớn tuổi khó tính nào đó, mẫu người khiến người khác ghét cay ghét đắng. Nhưng có lẽ tôi sẽ không ghét bà ấy vì bà ấy đã cứu sống tôi khỏi cái mớ giọng nói hỗn loạn kia...

Nhưng khi ấy cũng là lúc tôi nhận ra ánh sáng chói chang từ ngoài vườn hắt vào phòng mình. Con buồn ngủ đêm qua ập tới lúc nào không hay làm tôi không biết mình đã ngủ hồi nào nữa, mà có khi tôi đã ngủ lúc trời đã sáng cũng nên vì ánh sáng này trông không giống ánh sáng của buổi sáng nữa. Nếu tôi cứ tiếp tục nằm đây thế này thì chẳng biết khi nào mới gặp được anh Dehiki trong khi anh ấy rõ ràng nhấn mạnh rằng đây là chuyện hệ trọng. Và tôi biết rằng Kimiko đang ở đây!

Tôi nghĩ đáng ra khi mở mắt ra tôi phải nhìn thấy cửa phòng mình đang mở toang hoác, mà có lẽ có nhân viên nào đó của khu sưởi nước nóng này đã đóng nó lại rồi cũng nên. Nhưng hóa ra lại không phải như vậy. Thứ đầu tiên mà tôi nhìn thấy chính là một gương mặt vô cùng quen thuộc. Quen thuộc tới nỗi thậm chí ngay cả khi nhắm mắt lại tôi cũng có thể nhớ được chính xác. Có lẽ mấy cảm xúc tiêu cực sẽ khiến người ta dễ dàng ghi nhớ hơn thì chẳng?

Tôi cứ ngỡ rằng mình sẽ phải hét lên hay là phản ứng gì đó dữ dội lắm lúc nhìn thấy một tên con trai nằm cạnh mình ngay khi vừa ngủ dậy, nhất là khi tôi chẳng biết tại sao người đó lại xuất hiện ở đây nhưng cuối cùng tôi cũng chẳng làm gì cả. Tôi chỉ im lặng nhìn tên Miêu tinh thờ ơ trong giấc ngủ, dưới ánh sáng dịu dàng của một ngày đông đẹp trời.

Cánh cửa mà tôi qua tôi mở ra để ngắm trăng vẫn chưa được khép lại, nó khiến cho căn phòng của tôi lấp lánh dưới thứ ánh sáng được phản chiếu lại từ những lớp tuyết trắng. Tuyết trắng giống như tên cậu ta vậy! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn gần cậu ta tới như vậy, mặt chúng tôi chỉ cách nhau dăm chưa tới một inch và lần đầu tiên tôi không cảm thấy con dị ứng khó chịu phiền hà kia. Tôi không biết tại sao mình lại như thế này. Tại sao tôi lại không la lên và coi cậu ta như một kẻ biến thái như thường ngày? Cũng có lẽ là do tôi đã quá quen với cái kiểu xâm nhập bất hợp pháp này rồi chẳng? Và có lẽ có nhiều thứ đã thay đổi.

Chỉ là bây giờ tôi không cảm thấy cậu ta giống như những gì tôi đã biết. Đáng ra tôi đã phải cảm thấy sợ hãi khi nhớ ra rằng cậu ta chính là người muốn lấy mạng mình và bây giờ tôi cũng đang trong tầm ngắm của một tên Miêu tinh khác nhưng tôi lại cảm thấy bình yên như thế này. Đầu óc tôi đúng là có vấn đề thật rồi! Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ cảm thấy như trong lòng mình có một đàn bướm bay loạn xạ khi nhìn vào gương mặt này. Cậu ta - đúng là như cái tên - trắng như tuyết. Lớp da tưởng chừng có thể nhìn thấu qua và đôi mắt lin dim với hàng mi dài mà bất kì cô gái nào cũng mơ ước đến ghen tị...

Tôi có mơ ước hay ghen tị không nhỉ?

Đó cũng là lúc tôi nhận ra mình có nhiều thắc mắc hơn bao giờ hết. Tôi đã biết cậu ta từ ngày đầu tiên tới Tomotomi nhưng từ khi tôi biết cậu ta là Miêu tinh, tôi chưa một lần thắc mắc những điều này: Rốt cuộc thì Miêu tinh là như thế nào nhỉ? Hồi còn ở chỗ cô hiệu trưởng, tôi có nghe qua phong phanh về những “loài” không-phải-con-người, thú thực khi ấy tôi cũng không nghĩ là mình quá quan tâm tới những chuyện ấy vì dù sao tôi cũng không cách nào chữa được cái kiểu dị ứng khác người của mình. Bây giờ tôi mới nhận ra rằng tôi chẳng biết gì về cậu ta cả. Về thân thể (tôi nghĩ chắc chị Yui sẽ chịu kể cho tôi phần nào), về những khả năng của Miêu tinh mà cậu ta có, về sở thích, về những điều mà tôi nghĩ rằng con người ít nhất phải biết khi đã ở bên nhau chừng đó thời gian. Hơn hết, tôi thắc mắc chuyện tại sao cậu ta lại có thể trở thành NAI được trong khi cậu ta như thế và cả những điều mà cậu ta không muốn kể cho bất kì ai.

Mà chắc tất cả những điều đó là những điều mà cậu ta sẽ không bao giờ kể cho bất kì ai! Nhưng tôi luôn cứ thấy khúc mắc trong lòng vì cho dù cũng có thân phận gần giống như cậu ta nhưng tôi dường như hiểu rất rõ về anh Dehiki, thậm chí anh ấy còn giúp đỡ tôi và giờ thì tôi giúp đỡ anh ấy (cái này chắc là trả hình thôi!). Vậy mà tôi không hề biết gì về cậu ta cả trong khi đó là điều thiết yếu nhất bây giờ.

Nếu như coi đây là một trò chơi thì tôi đang bị đặt vào tình trạng nguy hiểm mà nếu như đến cả kẻ địch của mình mà tôi còn không biết gì cả. Trò chơi này coi như tôi chết chắc. Cho dù tôi có nhờ Erika điều tra giúp vài chuyện nhưng đến giờ thì cũng chẳng có gì rõ ràng cả.

Tôi cần những thứ giúp tôi thắng được trò chơi một chọi hai này.

- Cô nhìn như vậy chắc tôi không được về nhà với gương mặt lạnh lặn mắt! - Tự xưng tên Miêu tinh mở mắt ra khiến tôi giật bắn người ra sau.

- Cậu... cậu tỉnh rồi sao?

- Nếu có ai đó đang nhìn chăm chăm mình như vậy thì cô nghĩ còn có ai ngủ nổi nữa chứ?

- Cậu nói gì thế hả? Ai thêm nhìn chăm chăm cậu?! - Tôi chới bay biến. Tôi đã tự đặt mình vào trường hợp mà ngay cả tôi cũng không biết phải giải oan cho mình như thế nào. Mà chắc cũng chẳng có gì oan để giải cũng nên!

- Tôi cứ ngỡ là mình sẽ mang cái danh “Biến thái” đến cuối đời... - Vừa nói cậu ta vừa chống một tay lên đỡ dưới cằm mình rồi cứ vậy mà tra khảo tôi.

- ...nhưng có vẻ như không phải như vậy nhỉ?

- Ý cậu là gì hả? - Tôi nghiêm giọng. Tôi không đùa nữa đâu, đây là vấn đề sống còn.

- Thậm chí công chúa còn không muốn ngồi dậy ngay cả khi biết tôi đã thức giấc?!

- Cậu không biết tôi mệt sao? Tôi đã đi cả ngày đường hôm qua và thậm chí buổi tối còn không ngủ được!

- Công chúa thậm chí còn không hỏi lí do tại sao tôi lại ở đây?!

- Khỏi hỏi tôi cũng thừa biết rồi! Cái tôi muốn hỏi là tại sao cậu lại ngủ chung phòng với tôi kia!

- À! Tôi đã chuẩn bị rất nhiều câu trả lời vậy mà cô chỉ hỏi có một câu, mà thậm chí là còn với gương mặt vô cảm đó! - Cậu ta nói như dối nhưng tôi không nhìn cậu ta mà quay đầu hướng ra khu vườn đang tắm mình dưới ánh sáng ngoài kia.

- Chính cậu khiến tôi trở nên vô cảm với mấy chuyện rảnh rỗi mà cậu làm đấy chứ?

- Vậy hóa ra là do tôi cả à? - Tôi cũng chẳng biết cậu ta thấy ngạc nhiên ở chỗ quái nào. - Nhưng mà nếu như công chúa đã hỏi thì tôi phải trả lời thôi! Tôi ghé vào để kéo chăn cho công chúa nhưng không ngờ là cô còn thức. Thế nên tôi đợi đến tận khi cô gục ở ngoài hành lang mới mang cô vào phòng nhưng cuối cùng tôi cứ ngấm cô ngủ mãi cho tới khi cả mình cũng gục theo. Cuối cùng là sáng nay cô thức dậy và thấy tôi nằm ngay đây!

- Cậu hoang tưởng hả? - Tôi buộc mình phải quay sang nhìn cậu ta. - Cậu đang tưởng bở chỉ vì tôi đang mệt mỏi và không thể hét vào mặt cậu à?

- Tùy cô thôi! Cái đó là công chúa biết rõ nhất mới phải! - Cậu ta nói rồi ngồi dậy và vò cái đầu bù xù của mình.

Nhưng thật không may là ngay lúc đó thì cánh cửa phòng tôi thông với hành lang bị kéo ra. Anh Dehiki nhìn chúng tôi hai giây rồi lại kéo cánh cửa lại.

- Khoan đã! - Tôi buộc miệng gọi.

*

- Chị có thể tin là tối qua không có chuyện gì xảy ra không? - Chị Funo sầm soi nhìn tôi khi chúng tôi cùng ngồi dưới nhà ăn và anh Dehiki ngồi bên cạnh thì thậm chí còn không dám nhìn thẳng mặt tôi.

Nhà ăn của khu suối nước nóng nghỉ dưỡng Enride Probi là căn phòng rộng nhất trong tổng thể khi khu suối nước nóng được xây theo kiến trúc nhà vườn truyền thống này, tạo cho khách đến có cảm giác như đang sống lại ở vài thế kỉ trước ấy. Đây cũng là nơi ở của một người chú của chị Funo cùng hơn năm mươi nhân viên bởi vậy quy mô của nó đúng thật không thể xem thường. Trông không khác nào khu nhà truyền thống trong Hoàng cung cả, nó làm tôi liên tưởng cho dù tôi cũng rất ít khi sang khu nhà truyền thống kể từ ngày sinh nhật lần thứ mười hai của mình. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, mặc dù tôi khá thích không gian ở đây nhưng mà tôi thực chẳng hiểu nổi cái tên nửa nạc nửa mỡ của chỗ này. Cứ như có ai đó cắt dán nó mà chẳng thèm quan tâm xem nó có nghĩa gì vậy?!

Trong khi chị Funo đang ăn trưa thì tôi đang ăn một thể cả bữa trưa lẫn bữa sáng. Thật không ngờ là tôi ngủ một giấc tới tận một giờ trưa. Thảo nào tôi còn chắc chắn là mình nhất định không thể nào tỉnh dậy vào buổi sáng được bởi vì ánh sáng quá khác biệt.

Mà nếu nói vậy thì chẳng lẽ cái tên Miêu tinh đang chọn món ở chỗ bếp ăn kia cũng như vậy sao?

- Em đã nói là không có gì rồi mà!

- Ai mà biết được chứ? - Chẳng biết chị ấy có muốn châm chọc tôi hay không nhưng rõ ràng là mặt tỉnh như tờ.

- Cậu ta là người quen của nhóc à? - Anh Dehiki kín đáo nhìn cậu chàng “cựu cận vệ” đang bước tới cái bàn nằm ở góc phòng, đó là chỗ ưa thích của cậu ta nên tôi cũng miễn bàn tới.

- Là bạn cùng lớp ả! - Tôi nói rồi bắt đầu ăn.

- Anh tưởng bạn cùng lớp của nhóc tới khu trượt tuyết cả rồi chứ?

- Hừm? - Tôi phải ngừng ăn khi nghe anh ấy nói. - Cô ta tới khu trượt tuyết à?

- Anh nghe nói vậy!

- Vậy hóa ra người mà cậu đang trốn cũng là bạn cùng lớp với Hinaki à? - Chị Funo thắc mắc.

- Chuyện dài dòng lắm ả! - Tôi thực chẳng biết phải giải thích thế nào. - Nhưng anh làm ơn kể cho em nghe mọi chuyện được không?

- Ừhm! - Tôi nghĩ anh ấy sẽ nói vì giờ trong nhà ăn không có ai ngoài chúng tôi. - Anh cũng bắt đầu đi mới phải làm như thế này. Rõ ràng ban đầu mọi thứ rất thuận lợi vì khi anh tới đây chẳng ai nhận ra anh cả cho dù anh là người nổi tiếng, vậy nên anh mới dễ dàng trà trộn vào với nhân viên ở đây. Nhưng ngày hôm kia thì nhóm bạn của cô ta tới đây cùng với cô ta. Anh hoàn toàn phát hoảng! Anh muốn gọi cho nhóc nhưng rốt cuộc nhớ ra mình không có số, vậy nên anh mới nhờ Kawahachi. Tuy thế nhưng có vẻ như tác dụng của nó dường như không thay đổi gì cả, người khác vẫn chỉ xem anh là một anh chàng đẹp trai hơn mức bình thường thôi. Chỉ một điều, là cô ta đã tìm ra anh.

Tôi chẳng biết bình luận gì về câu chuyện của anh ấy, nhưng tôi thấy rõ ràng là anh ấy đang tự sướng. Nhưng thôi mặc kệ vì anh ấy là Hồ ly nên anh ấy có quyền.

- Cô ta tìm ra anh thậm chí ngay cả khi lá bùa vẫn còn tác dụng và tệ hơn là anh chỉ mới ở đây có một tuần? Nếu đúng như cô hiệu trưởng nói thì có lẽ cô ta đã cao tay hơn anh rồi!

Tôi nhìn lá bùa mà anh ấy vừa đặt lên bàn. Nó không có vết xước nào cả nên không phải là do anh ấy làm hỏng rồi. Nhưng tôi tự hỏi, ngoài những nguyên nhân ấy ra thì còn nguyên nhân nào khác nữa hay không?

- Cô ta mạnh tới mức đó sao?

- Chắc là cũng đủ thủ tiêu chị anh và bây giờ rất có khả năng là tới lượt anh! - Tôi biết nhắc lại chuyện này thì hơi khó nghe nhưng nó là sự thật thì biết làm sao.

- Nghe như cậu hết đường rồi! - Chị Funo bình luận tỉnh bơ.

- Cô ta có tiếp cận anh không?

- Anh chỉ gặp con nhóc đó có một lần vào cái hôm cô ta tới đây thuê phòng thôi!

- Cũng không đe dọa gì sao?

- Không!

- Nghe thì thấy cô ta đúng là khó đoán!?

Tôi chẳng biết cô gái đó đang nghĩ gì nhưng tôi không hiểu sao cô ấy có vẻ như là không giống tới đây để hạ sát anh Dehiki gì cả. Hành động của cô ta cũng thất thường nữa, như hôm cô ấy đột dưng chạy sang luyện thuyền với Miwa đủ thứ chuyện rồi hôm sau lại lờ cô ấy đi hết như hội của Tehara. Không thể hiểu nổi cô ta đang âm mưu chuyện gì trong đầu nữa.

Đột dưng lúc đó điện thoại tôi reo lên nhận được tin nhắn của chị Yui:

“Hina à! Xin lỗi vì tới giờ mới thông báo với em nhưng Miwa tỉnh lại rồi!”

*

Bệnh viện Trung ương Tsugini.

Kawahachi đứng bên ngoài nhìn vào căn phòng mà Miwahi đang nằm. Nhưng bây giờ cậu ca sĩ không còn dám chắc rằng đó là Miwahi của mình nữa rồi. Đáng lẽ ra mỗi khi nhìn cô gái ấy, cô học trò bé nhỏ đáng yêu của cậu, tim cậu phải đập nhanh tới nỗi nó như sắp nổ tung ra. Cậu đáng ra phải cảm nhận thấy mình đang bị lay động dữ dội, cảm giác mà cậu đã rời xa nó lâu tới mức gần như quên mất nó rồi.

Vậy mà cậu lại không thể cảm thấy gì cả.

Cứ như người đang nằm trong phòng bệnh với nụ cười nhợt nhạt kia chỉ là một bệnh nhân xa lạ nào đó mà cậu vô tình bắt gặp, là kiểu nhân vật quần chúng mờ nhạt nào đó chỉ thoáng qua trong số vô vàn những cảnh quay của cuộc đời cậu. Cậu cảm thấy thất vọng với chính bản thân mình. Cậu đâu còn là một chàng trai choai choai mới biết yêu lần đầu nữa, cậu đâu phải một tay mơ chỉ vừa mới bước vào đời?! Thậm chí cậu còn trải qua nhiều thứ hơn người khác, cuộc sống của cậu mầu mực tới mức khiến người khác thêm thương. Cậu chẳng phải kiểu người bị mấy thứ tình yêu nhần nhứt chi phối. Cậu có thừa sự trưởng thành để nhận ra đâu là người mà mình muốn ở bên cạnh cả một cuộc đời.

Vậy mà bây giờ mọi thứ cậu đang có bỗng dưng tan thành mây khói. Đối với cậu bây giờ, ngoài công việc ra thì mọi thứ đều trống rỗng.

- Cứ nghĩ là ta sẽ không bao giờ gặp lại được nó nữa! - Cô Chitanda đã đứng bên cạnh cậu từ lúc nào.

- Shatomi... đúng chứ ạ? - Chàng ca sĩ không hiểu sao mình lại ngập ngừng. Mà về cơ bản thì bây giờ cậu chẳng thể hiểu nổi chính mình nữa rồi.

- Giống như một giấc mơ nhỉ?

- Phải ạ!

Đúng vậy! Mọi thứ giống hệt như một giấc mơ. Một giấc mơ mà Kawahachi muốn nó kết thúc ngay lập tức, trả lại cho cậu cô gái bé nhỏ mà cậu đã dạy dỗ, cô gái mà cậu đã không thương tiếc cướp lấy nụ hôn đầu của cô bé... chứ không phải là cô gái đội mồ sống dậy như thế này.

Bên trong phòng, Miwahi đang nói chuyện với mẹ cậu và người mẹ của Miwa - cô Joudouki - người mà cậu gặp ở vương quốc Hoa Hồng Vàng. Có lẽ họ ở đó để nói về câu chuyện thần kì này, rằng cuối cùng thì ý nguyện của mẹ cậu cũng thành hiện thực.

- Có chuyện rồi đúng không? - Mặc dù rất muốn phủ nhận điều đó nhưng Kawahachi không chắc là mình có thể làm được. Người phụ nữ đang đứng bên cạnh cậu đây chính là người biết rõ nhất về vấn đề giữa cậu và con gái bà ấy. - Người ta bảo rằng cha mẹ không nên xen vào chuyện yêu đương của con cái... có điều nhiệm vụ của cha mẹ chính là chinh đốn con cái ngay khi nó bắt đầu có dấu hiệu bất thường.

- Cô không phải là người như vậy đâu ạ! Đối với Shatomi, chắc chắn cô không phải người xen vào mà chỉ như một người nghe chuyện của cô ấy, tâm sự với cô ấy thôi! So với những bậc cha mẹ khác thì cô đã là một người rất tuyệt vời rồi đấy ạ!

- Cậu nói điều đó thật lòng hay là do đó là những lời mà cậu nhất định phải nói?

Chàng ca sĩ nheo mày. Cậu không chắc là mình hiểu cô ấy muốn câu trả lời như thế nào.

- Thật lòng đấy ạ! Bởi vì cô không giống như người nào đó! - Kawahachi ám chỉ mẹ mình mà không hề cảm thấy đó là điều vô lí. Xét cho cùng thì chính bà ấy là người gây ra cơ sự này.

- Nếu nói vậy thì cũng không phải là ta không có lỗi! Mà có lẽ chính ta mới là nguyên nhân khiến cho mẹ cậu phải làm vậy! Chính ta là người đã đá đổ gia đình hạnh phúc của cậu và đập tan cả mối lương duyên ấy.

- Cô không cần phải tự nói về bản thân mình một cách khác nghiệt như vậy! Nếu cô là một người như thế thì chắc trong chuyện này sẽ không ai có lỗi cả.

- Vốn dĩ con người luôn bênh bản thân mình rằng họ không hề có lỗi mà! Có ai muốn nhận phần thiệt về mình đâu chứ? Nhưng cũng có những trường hợp mà ta không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài chính bản thân ta. Rõ ràng cái thân già này chính là căn nguyên của mọi chuyện vậy nên cậu hãy để cho ta ít nhất cũng được thanh thản mà nói ra tội lỗi của mình. Nếu như mẹ cậu không làm vậy thì vẫn chưa biết có những chuyện gì sẽ xảy ra nữa!

- Vậy chẳng lẽ, ngay từ đầu, tình yêu này đã là vô vọng rồi ư?

- Bây giờ thì sao? Bây giờ đã không còn có rào cản nào nữa rồi mà, đúng không? Mẹ cậu cũng chẳng ngăn cấm chuyện cậu yêu con gái ta và giờ thì cậu và nó cũng chẳng còn quan hệ huyết thống gì nữa...

Bà mẹ tuyệt vọng ấy hạ giọng dần vì nhận ra sự dằn vò đang hiện rõ lên gương mặt của cậu trai kia, người mà bà vẫn luôn tin tưởng dù bất cứ giá nào.

- Chẳng lẽ con bé thực sự không còn là gì trong trái tim cậu nữa sao?

- Cháu... cũng không biết nữa!

- Ta đã nhìn thấy. Cháu đã mở lòng mình trở lại sau bao nhiêu năm như vậy...

- Vâng! Cháu những tưởng mình đã chờ đợi cô ấy đủ rồi. Cũng những tưởng là mình đã có thể yêu một người khác mà không cảm thấy có lỗi với cô ấy nữa và nguyện với lòng rằng cho dù thế nào thì vị trí của cô ấy ở đó cũng là không thể thay thế, thế nhưng... khi chuyện này xảy ra... cháu thực sự rất hoang mang. Cháu cảm thấy như cháu không thể chấp nhận được một chuyện như vậy, mặc dù tình cảm của cháu...

- À! Chỉ là một chút hoang mang thôi!

- Cháu có cảm giác như mình đang làm theo đúng kịch bản của mẹ mình. Sẽ chấp nhận yêu cô gái ấy trong đau khổ suốt mười bốn năm rồi cuối cùng có được một kết thúc hạnh phúc viên mãn vì bà ấy đã sắp sẵn cho cháu một con đường rải đầy hoa hồng. Bao nhiêu năm qua cháu đã chấp nhận để bà ấy có được cảm giác thực sự của một gia đình hạnh phúc nhưng thực tình cháu sắp không thể chịu nổi khi cuộc đời của mình luôn bị bà ấy thao túng như vậy. Như thế cháu chỉ là diễn viên chính hoàn hảo trong cái kịch bản hoàn hảo ấy vậy!

- Sẽ hoàn hảo hơn nữa nếu như cháu sẽ sung sướng vì hạnh phúc khi nhìn thấy lại con bé và yêu con bé như cháu đã từng làm đúng không?

- Cháu thực sự xin lỗi cô nhưng mà bây giờ cháu cũng không biết mình đang muốn gì nữa!?

- Trong tình huống như thế này thì hoang mang cũng không phải là chuyện lạ lùng nhỉ? Chắc do ta cũng đã trải qua đủ chuyện trên đời rồi nên cũng chẳng thấy gì là bất ngờ nữa nhưng cậu chắc là vẫn còn không thể xác định được!

- Có khi nào mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này không cô?

- Cái đó cậu phải hỏi chính bản thân mình chứ? Mà cậu đã nói chuyện với con bé chưa thế?

- Vẫn chưa ạ!

- Vậy thì tất cả những gì mà cậu đang cảm thấy có khi chỉ là những lầm tưởng của cậu thôi! Cậu nên đi nói chuyện với con bé đi!

Cứ vậy, cô Chitanda quay bước trở về phòng mình ở cuối hành lang như thể lí do để cô ấy đứng đây này giờ cũng chỉ là như vậy thôi. Nhưng khi cô ấy chưa bước được tới bước thứ hai thì một cậu trai nào đó đã chạy tới và cúi đầu chào tới tấp:

- Cháu chào cô ạ!

- Chào cậu! Nhưng cậu là...

- Cháu là bạn cùng lớp với Joudouki ạ~! - Tuy thế nhưng Kawahachi cảm thấy như cậu đã thấy cậu ta ở đâu đó.

- Thế à!? Vậy nhờ cậu chăm sóc con bé nhé! - Cô ấy nói thế rồi đi mất.

Khi chỉ còn lại hai người cậu ngoài cửa phòng thì chàng ca sĩ mới nhận ra cậu đang nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cậu ta. Một chàng trai với gương mặt hút ánh nhìn và đôi mắt ánh lên một sự tự tin đến lạ kì. Kawahachi không biết phải nói sao nhưng cậu không có thiện cảm khi nhìn cậu trai này, cậu ta giống như một hình mẫu lí tưởng của hoàng tử trung học mà cậu vẫn thường chỉ trích, những kẻ thích khoe mẽ bề ngoài của mình. Nhưng giờ đây cậu cũng nhận ra cậu đã gặp cậu ta ở đâu: lần cuối là trong thang máy của công ty cách đây hai ngày, một cậu trai với một mớ giấy tờ lộn xộn trên tay.

Cậu không thể nghĩ ra được làm sao một chàng trai với dáng dấp công tử này lại trở thành tay chạy vặt của công ty cậu được?!

- Chào anh! - Cậu ta lên tiến trước khi cậu chàng ca sĩ kịp suy diễn lung tung thêm. - Em nghĩ rằng chúng ta sớm muộn gì cũng gặp nhau!

Kawahachi bất ngờ bởi lời chào ấy, ánh mắt của cậu ta không còn là sự tự tin nữa mà đúng hơn là lần át, cậu ta như đang muốn làm chủ cuộc nói chuyện không mong muốn này.

- Chào cậu! Thứ lỗi cho tôi nếu tôi không nhớ cậu là ai?

- Đó đâu phải lỗi của anh! Nhưng có lẽ anh sẽ sớm nhớ ra em là ai thôi bởi vì chúng ta sẽ còn gặp nhau một thời gian rất dài nữa đấy! Em là Kei Hajime!

- Cậu... Hajime?

- Vâng! Em là cháu trai của chủ tịch Hajime! Và em là người sản xuất được chỉ định của học trò anh, nếu như cô ấy còn có thể!

Cậu chàng cảm thấy như mình đang bị một cái búa từ trên trời rơi xuống trúng đầu. Cứ như thể chuyện này hoang đường đến vậy. Một học sinh trung học trở thành nhà sản xuất của một học sinh trung học sao? Nghe cứ như trong mấy câu chuyện hài tình cảm rẻ tiền vậy!

- Cậu nghĩ bản thân mình có thể đảm đương nổi trọng trách đó sao?

- Nếu không thì em đã không nhận lời và đứng đây rồi ạ! Nhưng có một điều mà anh nên chuẩn bị tinh thần. Kể từ bây giờ anh không còn là người duy nhất ở bên cạnh cô ấy nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

- Nếu cứ như thế này thì không ổn rồi! Như vậy không khác nào một chuyến du lịch nghỉ đông bình thường cả!? Thế còn anh Dehiki thì sao? Đây là hiểu lầm hay gì?

- Cậu có thôi làm bầm mấy từ ngu ngốc đó không? - Tên Miêu tỉnh cần nhần.

- Cậu biết gì mà nói! Mà dạo này cậu công khai bám đuôi tôi luôn rồi đấy à? Cậu nghĩ mình là ai mà có quyền bảo tôi ngu ngốc hả?

- Nếu tớ không nhắc thì cậu định cứ độc thoại như vậy tới chừng nào hả? Mặc dù người khác chẳng biết cậu là ai nhưng ít ra cậu cũng phải giữ chúng hình tượng cho sau này chứ?!

Tôi quắc mắt nhìn cậu ta. Thực lòng là tôi chưa bao giờ thử nghĩ tới việc rời tương lai của tôi như thế nào, ngay cả việc liệu tôi rồi sẽ trở thành một nàng công chúa như thế nào sau khi rời khỏi Tomotomi. Mà tôi không chắc là mình có muốn lựa chọn một cuộc sống như thế lần nữa hay không. Tôi không giống anh Hime, coi đây là một bài tập trưởng thành, mà là một khoảng lặng để tôi biết mình thực sự muốn gì. Liệu tôi có còn muốn trở về nơi mà tôi cần phải bảo vệ hình tượng của mình mọi lúc mọi nơi như cậu ta nói không?

Nhưng mà có vẻ như cậu ta cũng nói không sai. Khi tôi nhìn quanh thì có vài cô nàng đứng phía sau như đang thì thầm gì đó với nhau và ý nhị nhìn tôi. Để chữa ngượng, tôi giả vờ tập trung vào cái khoảng không gian không có gì ngoài một màu trắng trước mặt mình.

Chúng tôi đang đứng trên đỉnh con dốc của khu trượt tuyết sau năm phút ngồi trên hệ thống cáp treo. Bên dưới chúng tôi là một đường trượt dài với hai đoạn gấp dành cho những người cả biết lẫn chưa biết trượt tuyết và mọi người ở đủ lứa tuổi đang say mê trên nền tuyết trắng nằm giữa hai hàng thông bảo vệ tránh mọi người trượt tới khu vực nguy hiểm. Tôi chỉ nhìn thấy mọi người nhỏ như một cái chấm giữa một trang giấy. Và kì thực ban đầu tôi có ý định lên đây để tìm hội của Tehara nhưng với tình hình này thì tôi không nghĩ sẽ có khả năng tìm ra họ, dù sao kì nghỉ đông cũng chính là thời gian đắt khách nhất của những nơi như thế này. Tìm được họ nghe cũng giống như mò kim đáy biển vậy!

Nói cho cùng tôi không thể để anh Dehiki như vậy trong lúc chẳng hiểu tại sao mà cái lá bùa ấy mất tác dụng nữa. Ít nhất thì tôi cũng muốn giúp anh ấy nên mới đến đây vậy nên không thể ngồi yên ở đó mà chờ đợi cô ta hành động trước được. Có khi như vậy đã là quá muộn rồi cũng nên...

- Cứ đứng đây cũng chẳng được tích sự gì! - Tên Miêu tỉnh vừa nói vừa kéo kính bảo hộ của mình xuống. - Chúng ta xuống dưới chứ? Đừng có bảo với tớ là cậu không biết trượt đấy nhé!?

- Cậu đùa à? Đương nhiên là biết!

Trước khi lên tới đây tôi đã thuê một bộ đồ và một đôi ván trượt tuyết, có cả gậy nữa. Nói chung là trông khá chuyên nghiệp. Mà dù sao thì tôi cũng chẳng phải là dân nghiệp dư ở cái khoảng này. Mặc dù dây thần kinh vận động của tôi có lúc cũng không được tốt cho lắm nhưng ít nhất với một thứ mà tôi đã được học từ khi còn nhỏ thì tôi không thể nói là không làm được.

- Vậy thì tận hưởng đi chứ?!

- Này, cậu nghĩ chúng ta đang làm gì ở đây mà tận hưởng...

Trước cả khi tôi kịp nói hết câu thì cậu ta đã trượt xuống con dốc tuyết trắng, trông cũng chuyên nghiệp không khác gì vận động viên với đường lượn để lại dấu vết ngọt xớt trên tuyết. Tôi ngạc nhiên trong mấy giây đầu nhưng sau đó thì nhận ra đó dường như là điều đương nhiên: cậu ta là NAI kia mà, mấy thứ này chỉ là ruồi muỗi. Khi cậu ta bật lên trên không trung ở đoạn gấp khúc đầu tiên, tôi nghe thấy có tiếng la hét đầu đó bên dưới.

Có vẻ như chỉ có tôi thấy việc đó là bình thường thôi!

Mà tôi cũng ngỡ ngàng lắm khi biết rằng mấy cô nàng ban nãy xầm xì sau lưng chúng tôi không phải là đang mồm mĩa tôi chuyện tôi tự nói một mình. Do tôi tưởng bỏ cả thôi. Họ quan tâm tới chàng trai có dáng dấp thể thao đứng cạnh tôi hơn. Chẳng biết tại sao nhưng tôi thấy tổn thương tâm lý kinh khủng!?

Không đợi cậu ta kết thúc màn trình diễn của mình trước các khán giả đầy lòng hiếu kì kia, tôi cũng kéo kính bảo hộ xuống rồi trượt trên đôi ván của mình. Cảm giác khi cả cơ thể mình hoàn toàn phụ thuộc vào lực hấp dẫn của hành tinh thật khiến cho người khác phát điên. Có điều, tôi đang hiểu nó theo một nghĩa khác kia! Tôi nhớ lần cuối cùng tôi dựng tới ván trượt là vào bốn năm trước và lần đó là với cặp ván trượt thân yêu của tôi. Tôi nghĩ là mình có vấn đề với cái ván trượt hơn là kĩ thuật! Sau một hồi chật vật vì nó không theo ý mình khiến tôi cứ đánh vòng vài vòng khiến cho vài người hoảng hốt thì tôi chợt nhận ra vấn đề lớn hơn nằm ở đâu: chính là đoạn gấp khúc. Và tôi không còn nghĩ đây là khu vực dành cho những người chưa biết trượt tuyết nữa!

Tôi đã nói chuyện dây thần kinh vận động của mình không được tốt lắm chưa nhỉ? Đại loại là nó cứ dờ dờ ương ương thế nào ấy! Lúc tôi chống hai chiếc gậy xuống nền tuyết mềm ngay chỗ gấp khúc, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần là mình có lẽ sẽ trở thành trò cười cho mọi người rồi. Tuy nhiên chẳng hiểu may mắn thế nào mà tôi chỉ loạng choạng một lúc rồi tiếp tục lướt thẳng xuống cuối con dốc. Khi dừng lại, có cảm tưởng như tôi vừa bị giảm mất mười

năm tuổi thọ!

- Chuyên nghiệp thật nhĩ? - Tên Miêu tinh đã chực sẵn ở đấy!

- Này! - Rõ ràng là cậu ta đang muốn chọc tiết tôi nhưng tôi lại mất thời gian để chỉnh lại nhịp thở của mình cho bình thường sau cái màn cảm giác mạnh kia.

- Nếu cậu bảo là không biết thì chúng ta có thể thử ở khu dành cho người đang tập kia mà! - Tên đó cười ma mẫn. - Không cần phải quá sức như vậy!

- Cậu đứng lại đó mà chết với tôi!

Tôi muốn đập cậu ta một trận nhưng khổ nỗi vướng cái đôi ván trượt dưới chân khiến tôi không thể tự do di chuyển được. Có điều, cậu ta cũng vừa phải thôi chứ?!

- Cậu nghĩ tớ là có người nào ngu ngốc tới mức đứng yên trước lời đe dọa ấy à?

- Tôi mặc kệ đấy! - Tôi vừa nói vừa tuột chân mình ra khỏi đôi giày được gắn trên ván trượt.

Rốt cuộc thì tôi đã chân không đuổi cậu ta tới phía rìa của con dốc, nơi có mấy hàng thông. Tôi biết mình đã quá cái lứa để chơi trò đuổi bắt này rồi nhưng không hiểu sao cậu ta làm máu nóng trong người tôi sôi lên hết cả. Thậm chí tôi còn quên luôn cả lí do mình tới đây!

- Cậu đứng lại đó! - Tôi quát khi cậu ta bắt đầu len giữa những cây thông cho tới khi có lẽ là không còn ai nhìn thấy chúng tôi được nữa.

- Đã bảo là cậu thôi nói mấy câu vô dụng đi mà! Với lại việc không biết trượt thì có gì mà ngượng chứ?! Khoan đã... - Đột nhiên cậu ta dừng lại khiến tôi ngạc nhiên.

Nhưng với cái đà chạy của mình, tôi đâm sầm luôn vào cậu ta. Có điều, lúc tôi nghĩ mình đã nằm lăn lết dưới đất rồi thì sự thật không phải như vậy. Tên Miêu tinh vẫn đứng vững và vòng tay qua hông tôi để giữ sát người tôi vào người cậu ta, đến mức nhấc bổng tôi lên. Đúng là nó giữ cho tôi không bị mất mặt thêm lần nữa vì vồ ếch nhưng mà tôi đã hoàn toàn phụ thuộc vào cậu ta, giờ cậu ta đã trở thành đôi chân của tôi.

- Tại sao công chúa có thể chạy với đôi chân trần như thế chứ? - Cậu ta lên tiếng trước khi tôi kịp phản kháng gì.

- Thả tôi xuống! - Tôi ra lệnh.

- Đó là điều không thể, thưa công chúa! Cô không nhớ là tôi đã nhận nhiệm vụ bảo vệ cô sao? Tôi không thể để cho cô tự làm tổn thương mình được. Riêng việc tôi phải đứng nhìn cô chật vật với cái ván trượt tuyết cũng đã đủ bôi nhọ tôi rồi!

- Không phải cậu vừa mới chọc quê tôi đó sao? - Thiệt là tôi chẳng thể thấy cảm động nổi với cái kiểu nói chuyện ba phải của cậu ta. - Giã tạo vừa thôi chứ?

- Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ nhưng hôm nay kết thúc ở đây thôi!

Khi cậu ta hạ một tay xuống đầu gối tôi, tôi đã cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc cơ thể mình. Cảm thấy như cả người mình đang nóng lên bởi một sức nóng kì lạ đến cả mặt cũng nóng đến đỏ gay. Tên Miêu tinh bế bổng tôi lên rồi cứ thế tỉnh như tờ đi về hướng quay trở lại con dốc phủ đầy tuyết kia.

- Này! - Tôi lại phải lên tiếng nhắc nhở cậu ta cho dù có nói cậu ta cũng chẳng nghe.

- Tôi có một thắc mắc: Tại sao công chúa lúc nào cũng muốn đuổi việc tôi như vậy?

- Bộ cậu không cảm thấy đáng lẽ cậu phải bị đuổi việc lâu rồi sao? Coi lại thái độ của mình đi!

- Ý cô là cô sẽ không hề ngần ngại hay cân nhắc gì về chuyện đó hay sao?

- Cậu bị sao vậy?! Vài ngày nữa lệnh trên sẽ đưa xuống thôi, cậu khỏi lo bò trắng răng!

- Cô ghét tôi đến vậy à?

Tôi đã nghĩ rằng nếu có một ngày cậu ta hỏi tôi câu đó thì tôi sẽ ngay lập tức là tôi ghét cậu ta không để đầu cho hết, cái kẻ chết bầm dám xen vào cuộc đời tôi hết lần này đến lần khác. Thế nhưng giờ đây tôi lại ngần ngại trước câu trả lời mà tôi đã chuẩn bị sẵn kia.

- Đúng vậy! - Tôi trả lời nhưng cố không nhìn vào mắt cậu ta. Nhất định không để cho cậu ta nhìn thấy được đó là một lời nói dối.

- Thế à?! - Tên Miêu tinh thở dài. - Vậy thì nếu tôi có biến mất cũng chẳng sao cả nhĩ? Bởi vậy nên có sự mới mẻ như thế này ấy chứ?!

- Cậu đang lăm nhăm gì vậy?

- Công chúa thật lòng ngay cả với chuyện xảy ra sáng nay chứ?

- Này! Sao cậu cứ thích nhắc lại chuyện cũ vậy? Cậu muốn gì hả?

- Chỉ để chắc chắn là công chúa sẽ không thay đổi suy nghĩ đó của mình về tôi!

Cậu ta chỉ nói có thể rồi im lặng suốt quãng đường về tới suối nước nóng.

Trong đầu tôi đã hiện lên một câu hỏi: Tại sao cậu ta lại không giết tôi?

Tại sao cậu ta không giết tôi rồi vứt xác luôn trong chỗ khuất của mấy hàng thông bảo vệ ấy vì rõ ràng đâu có ai ở đó để mà chứng kiến? Và lại ở đây cũng chẳng gần chỗ tôi sống, sẽ mất khá nhiều thời gian để xác định danh tính và trước khi người ta tìm ra được thì cậu ta có thể cao chạy xa bay mà quay về cuộc sống của một NAI rồi! Ở đây cũng chẳng có ai biết chúng tôi là ai?

Vậy tại sao cậu ta vẫn lo lắng cho hai bàn chân trần của tôi trong khi đã tuyên bố rằng cậu ta muốn lấy cái mạng này? Và tại sao tại sao cậu ta lại quan tâm tới cái suy nghĩ ấy của tôi như thế?

*

Rốt cuộc thì vào bữa tối, tôi cũng đã có thể gặp hội của Komi, Kisa và cô nàng pháp sư Kimiko trong nhà ăn, không thấy Tehara đâu. Họ ngồi bàn cách chúng tôi hai dãy, khoảng cách mà tôi hi vọng là vừa đủ để họ không nhận ra tôi. Trông họ cũng không khác những nhóm du khách khác là bao khi vừa ăn vừa đùa giỡn. Ai ai cũng đang thư giãn với kì nghỉ đông của mình cả! Ngay cả những người tưởng chừng như có cuộc đời nhợt nhạt...

Nhưng khi tôi đang vừa vui vẻ nhấm nháp thức ăn bên cạnh chị Funo vừa theo dõi hành tung của “mối đe dọa” kia thì bỗng giật mình khi ai đó gõ vào vai tôi qua khe hở của cánh cửa phòng ăn mở ra ban công:

- Em ra đây một chút được không?

- Hà? - Khi ấy thì chị Funo cũng nhận ra chàng Hồ ly đang lấp ló bên ngoài. - Cậu làm gì ngoài đó thế?

- Không có gì, cô cứ ăn tiếp đi! Tôi cần nói chuyện với Takahashi một chút!

Nói rồi anh ấy ra hiệu cho tôi theo anh ra ngoài. Tôi chỉ kịp uống một hớp nước trước khi bước theo anh ấy.

Bên ngoài trời lạnh cắt da cắt thịt, hơn nữa trông như thể sắp có bão tuyết vậy. Cũng may là anh Dehiki có mang theo một tấm khăn quàng lên vai tôi.

- Cảm ơn anh! - Tôi nói khi chúng tôi đã đứng ở lan can nhìn ra phía cổng của khu suối nước nóng Enride Probi.

- Không có gì!

- Anh không đợi đến sau bữa tối được à? Chị Funo đang lo lắng kìa!

- Cô ấy mắc gì phải lo lắng chứ?

- Gì vậy? Anh giả vờ không biết hay là anh không biết thật thế? Chị ấy thậm chí còn lo lắng hơn cả em ấy chứ?

- Hà! - Anh ấy thờ dài để phà ra một làn khói trắng trước mặt. - Ngay cả nhóc cũng vậy à?!

- Không phải rõ ràng quá rồi sao? Chị ấy thích anh mà!

- Nhóc tự tin về suy đoán của mình thế à?

- Chưa bao giờ tự tin hơn lúc này! - Tôi nhìn anh ấy với ánh mắt cam đoan.

Nhưng anh ấy lại xiu xuống và tiếp tục thờ dài. Tôi cứ nghĩ là mình đang cố trấn an anh ấy chứ?!

- Nếu như vậy thì chỉ càng thêm rắc rối thôi! Bây giờ anh là một kẻ chạy trốn mà! Sẽ chẳng có gì tốt đẹp được đâu!

- Sao anh dám chắc vậy chứ?

- Nhưng nếu anh cứ trốn tránh không muốn nói chuyện với cô ấy thì cũng không được! - Tôi lần đầu tiên thấy một chàng ca sĩ luôn biết giữ kẽ vì hình tượng của mình đang vò đầu bứt tóc như thể mấy tên thiếu thuốc.

- Sao vậy? Anh kéo em ra đây chỉ vì chuyện đó à? Em còn tưởng là cô nàng kia đã làm gì anh rồi chứ?!

- Nhưng tình hình bây giờ còn căng hơn cả chuyện đó nữa! Chuyện của Funo bây giờ quan trọng hơn!

- Nhưng chị ấy có chuyện gì mới được chứ? - Khi hỏi câu ấy tôi đã ngỡ rằng câu trả lời của anh ấy sẽ là vì chuyện gia đình rối rắm của nhà Kawahachi hiện giờ. Nhưng ngẫm nghĩ lại thì anh ấy đã cố gắng tránh nói chuyện với chị ấy vì lo chị ấy bị liên lụy nên chẳng thể nào có cơ hội để chị ấy

kể chuyện đó cho anh Dehiki cả.

- Là cái này!

Rốt cuộc hình như đây là một chuyện hoàn toàn khác thì phải?! Anh ấy đưa cho tôi một bức ảnh gia đình của nhà Kawahachi có đầy đủ các thành viên trong gia đình nhưng có vẻ như cũng lâu lắm rồi vì cả anh Kawahachi và chị Funo đều mặc đồng phục và dường như khi ấy họ chỉ mới học cấp một cấp hai gì đó.

- Anh tìm thấy nó khi dọn hành lý cho Funo!

- Anh không định xin lỗi chị ấy về chuyện đã lấy nó đấy chứ? Chuyện đó thì đơn giản thôi mà?!

- Không phải! - Vừa nói anh Dehiki vừa chỉ vào người mẹ, mà đúng hơn chính là sợi dây chuyền có viên ngọc trai khủng mà bà ấy đang đeo. - Thứ này, đáng ra nó không phải ở đây mới đúng!

- Sao cơ? - Tôi nheo mắt. - Có chuyện gì với nó à?

- Trước đây nhóc có thắc mắc về chuyện tại sao Hồ ly chúng tôi lại giết cả làng của cô nàng pháp sư kia đúng không?

- Thực ra thì ai biết chuyện đó cũng sẽ thắc mắc như vậy thôi! Nhưng anh không định nói đó là do bản năng Hồ ly đấy chứ?

- Rõ ràng là cho dù nhóc đang bảo vệ anh nhưng nhóc cũng không hề tin anh vô tội đúng không?

Tôi gật đầu xác nhận. Thực chất thì tôi chỉ không muốn có thêm ai bị lôi vào trò trả thù dai dẳng này thôi, chưa có ai nói như vậy là tốt cả, nhất là khi bây giờ họ cũng là những con người lương thiện. Chuyện trả thù ấy cũng không thể trách cô ta nhưng Hồ ly cũng không phải là kẻ trắng án trong chuyện này.

- Thế... đó đúng là sự thật à?

- Nếu anh nói chuyện này thì nhóc sẽ nghĩ là anh bao biện cho mình nhưng nó là sự thật! Trước đây, việc thảm sát làng chài ấy là do cả một nhóm ra tay, anh và chị mình chỉ là những mảnh bé nhỏ trong nhóm ấy thôi!

- Vậy là cô nàng pháp sư kia tìm không đúng người à?

- Cũng không hẳn! Tất cả những ai được coi là lãnh đạo nhóm Hồ ly lúc ấy đều đã chết và chỉ còn sót lại bọn anh! - Tôi không biết anh ấy đang cố nói với tôi điều gì nhưng tôi cảm thấy khá sốc. - Họ đã tự chém giết lẫn nhau!

- Gì kia?

- Hồ ly vốn không phải là loài ăn thịt khát máu bởi vì bọn anh có nhiều nguồn thay thế khác ngoài lựa chọn con người. Thế nhưng lúc đó trong nhóm đã lan truyền một lời đồn rằng chỉ có ăn con người thì mới có được sức mạnh thực sự của Hồ ly. Đương nhiên là khi ấy không ai muốn bị bỏ lại phía sau cả, tất cả đều đi săn con người! Đúng là mọi người đã mạnh lên thật! Tất cả các năng lực tiềm ẩn của Hồ ly đều mạnh lên rất nhiều. Nhưng cuối cùng cũng đến một lúc mà việc săn những con người nhỏ lẻ lạc vào rừng hay là một cá thể nào đó không còn đủ cho con thèm khát của họ nữa, tất cả cũng đưa ra một quyết định sẽ để cho cả nhóm cùng lớn mạnh bằng cách xóa sổ cả một ngôi làng. Ngôi làng chài ấy chính là nơi được chọn! Sau cuộc thảm sát, khi tất cả mọi người đều no nê thì lại có một vấn đề khác nảy sinh chính là việc năng lực của mọi người không đồng đều nhau và họ đều muốn có năng lực mạnh nhất. Kể có năng lực mạnh nhất khi ấy là trưởng nhóm trở thành mục tiêu hàng đầu. Cứ thế, mọi người chém giết lẫn nhau cho đến khi những người ngoài cuộc như bọn anh phải chạy trốn và tìm một cuộc sống khác.

- Một câu chuyện thật đau lòng nhỉ? - Tôi cảm thấy thật nặng nề, như thể tôi đã gánh hết luôn cả sự nặng nề trong từng câu nói của chàng Hồ ly vậy.

- Nhưng trước khi trốn đi, bọn anh đã biết được một chuyện. - Dựa theo cách anh Dehiki nói thì tôi cho rằng đây mới chính là vấn đề. - Nhóm trưởng khi ấy có được năng lực mạnh nhất không phải chỉ do mỗi việc chém con người. Mà một phần là do thứ này!

Nói rồi anh chỉ tay vào viên ngọc có màu như màu máu hình giọt nước mà mẹ của anh Kawahachi đang đeo.

- Anh không biết bà ấy có nó bằng cách nào nhưng theo dòng thời gian thì có lẽ bà ấy là người có nó trước thủ lĩnh của bọn anh. Nó khiến anh lo sợ!

- Vậy rốt cuộc thì nó là thứ gì?

- Nó là viên Akaineko! Nó là viên đá bảo hộ của dòng họ Miyano và ngôi làng Miêu tinh trong khu K20, vương quốc Hoa Hướng Dương, cũng chính là quê hương của cái tên đang suốt ngày lêu đẹo theo nhóc đấy!

Tôi bỗng nhiên thờ dờn, chuyện này là sao chứ?

- Viên ngọc ấy có một lời nguyền mà ít ai được biết nhưng một khi đã biết thì người khác nhất định muốn lợi dụng nó. Bất cứ ai có nó cũng sẽ đạt được mong muốn của mình dù nó có vô lý hay bất khả thi tới đâu, nhưng cái mà người có nó nhận được sẽ chỉ là một nửa chặng đường để đạt được mục đích đó sau đó họ sẽ bị chính tham vọng của mình nuốt chửng. Đó chính là điều mà nhóm trưởng của bọn anh nhận được. Tới tận bây giờ hậu quả của nó vẫn còn đó, anh đã chứng kiến tất cả. Bởi vậy anh lo lắng cho Funo lắm, cho dù người mang nó là mẹ cô ấy nhưng cũng rất có thể cô ấy sẽ bị liên lụy!

Tôi gần như bất động sau khi nghe chuyện đó. Miệng tôi khô khốc và tôi như không thở nổi chẳng biết là có phải do những cơn gió tuyết đang gầm rú và đang càng ngày càng mạnh lên kia không. Giống như thứ đó chính là thứ giải thích cho tất cả mọi chuyện đang xảy ra vậy! Tham vọng của người phụ nữ đó đã đẩy cả gia đình ấy vào cái hố đen của quá khứ, cả anh Kawahachi và chị Shatomi đều đã nhận lấy hậu quả cả rồi. Lời nguyện ấy không phải là một trò đùa!

Nhưng một giọng gọi thất thanh đã lôi tôi về với hiện tại:

- Cậu định đi đâu đấy? Trời đang có bão đấy! - Kisa gần như quát lên để Komi đứng trước cổng khu suối nước nóng có thể nghe thấy qua tiếng gió tuyết rít ghe người này.

- Chúng ta không thể chỉ tìm trong khu nhà nghỉ thôi được! Chúng ta đã lục tung cả phòng lên rồi còn gì?! Nhờ cậu ấy vẫn đang đi lạc đâu đó ngoài kia thì sao? Cậu cứ tìm ở đây với Kimiko đi! - Komi vẫn cãi cố.

- Khoan đã! - Kisa vẫn chưa kịp nói thêm câu nào thì cô nàng kia đã đi mất, cô ấy chỉ còn nhìn theo bằng ánh mắt náo nức.

Chắc là có chuyện gì đó xảy ra. Anh Dehiki nhìn tôi rồi định chạy xuống bên dưới ngăn cái cô nàng đang đâm đầu về phía bão tuyết kia lại nhưng Kisa đã nhìn thấy tôi trước và chạy về phía ban công mà chúng tôi đang đứng.

- Hina? Cậu cũng ở đây à?

- À! Tình cờ thôi!

- Cậu làm ơn đi ngăn cậu ấy lại giúp tớ được không!? Cậu ấy chẳng chịu nghe tớ mà chỉ lo cho Tehara thôi!

- Tehara bị gì à? - Tôi hỏi nhưng có lẽ cũng thừa biết câu trả lời.

- Tehara biến mất từ chiều tới giờ rồi!

- Đề anh đi cho! - Anh Dehiki ngăn tôi lại. - Dù sao thì anh cũng là nhân viên ở đây!

- Không! Anh đi lo cho chị Funo trước đi! Nếu cần thì kể cho chị ấy chuyện đó và bảo chị ấy về Tsugini ngay đi, ở đó cần chị ấy hơn!

*

Bão tuyết đã tới thật rồi. Gió thốc tới nổi tôi không còn nhìn thấy được đường đi nữa, mà cũng chẳng thể nhìn thấy được dấu chân vì tuyết đã xóa sổ hết mọi thứ rồi! Rõ ràng hai giây trước Komi vẫn còn đang trong tầm mắt của tôi vậy mà chẳng mấy chốc đã biến mất theo cùng với màn tuyết. Bây giờ không chỉ mỗi Tehara mất tích mà cả Komi cũng mất tích rồi! Ngay từ đầu tôi đã biết là sẽ tệ thế này, nhưng tôi cảm nhận được một sức mạnh rất kì lạ. Ngay từ lúc nhìn thấy cô nàng ấy tôi đã thấy kì lạ rồi nhưng có lẽ tôi không am tường về phép thuật đủ để biết nó là gì. Vậy nên tôi mới không để anh Dehiki đi, rất có khả năng đây là một cái bẫy!

- Komi à! Cậu ở đâu!? - Tôi dùng hết sức bình sinh của mình hét lớn nhưng giữa màn tuyết rơi dày đặc này nó chẳng khác gì tiếng muỗi vo ve.

Hoàn toàn không có hi vọng. Xung quanh tôi là những cây thông to lớn, bạt ngàn và bây giờ tôi bắt đầu thấy lo sợ cho chính bản thân mình. Tại sao tôi lại làm điều này vì một người tôi không hề quen biết? Tại sao tôi lại có thể chấp nhận để bản thân mình tê cóng giữa giá rét vì những điều mà thậm chí ngay đến tôi cũng còn không chắc chắn? Anh Dehiki đến cuối vẫn chẳng có quan hệ gì mật thiết với tôi cả...

Nhưng đó là lần đầu tiên trong đời tôi thực sự muốn giúp ai đó. Thật kì lạ khi tới tận bây giờ tôi mới nhận ra điều đó, nhận ra rằng lần đầu tiên tôi muốn dùng hết sức mình để giúp những con người mà tôi không hề quen biết. Khi tôi còn là một nàng công chúa được săn đón và được vỗ về trong vòng tay của Hoàng tộc, cũng nhiều lần tôi tham gia vào các sự kiện từ thiện. Đến những nơi heo lánh, tiếp cận những mảnh đời khó khăn hơn tôi gấp trăm nghìn lần, tôi đã được tận tay chạm vào nỗi đau đến tận cùng của người khác. Thế nhưng khi ấy, ngoài lòng thương hại cho họ ra, tôi không cảm nhận được gì nữa. Ngay lúc ấy tôi cũng cảm thấy mình thật vô cảm, tôi sống trong tình yêu của con người nhưng lại chẳng biết yêu thương con người là gì, tôi làm mọi thứ như là nghĩa vụ của mình chứ không hề cảm thấy niềm xúc động đến rơi nước mắt nào trong những việc mình làm. Những con người đó vì biết ơn chúng tôi mà trào nước mắt, nhưng tôi lại chẳng hề cảm thấy rằng mình quan tâm tới họ nhiều như thế!

Thế nhưng giờ đây tôi lại mong mọi làm được điều gì đó cho dù là bé nhỏ để giúp anh Dehiki. Cũng không cần công ơn báo đáp vì rõ ràng là lần trước tôi có nhận gì của anh ấy đâu, việc đưa lá bùa kia cho Miwahi là điều mà sớm muộn gì anh ấy cũng phải làm thôi! Tôi làm mọi thứ mà chẳng cần cân nhắc gì và cũng chẳng mong anh ấy ghi nhận hay biết ơn tôi. Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy như thế! Lần đầu tiên tôi cảm thấy rằng ít ra mình vẫn đang làm điều gì đó chứ không phải đang đi tìm giá trị của hạnh phúc một cách vô vọng.

Có điều, tôi chẳng biết là mình có đang hạnh phúc hay không hay là chỉ đang tự huỷ hoại mình để tôi quên đi rằng mình đang đứng dưới bầu trời đêm lạnh âm độ chỉ với một chiếc áo phao mỏng dính mượn được trong nhà ăn? Khi tôi nhận thức được trở lại thì tôi đã đang đứng ở nơi cao nhất của con dốc trượt tuyết mà ban trưa tôi đến. *Tôi đã đi xa tới mức này!* Bên dưới chân tôi là một ngọn đồi với hai chỗ gấp đang bị vùi trong những cơn gió tuyết. Và tôi cảm thấy sợ hãi, sợ hãi trước thiên nhiên, tôi sợ một lúc nào đó mình cũng sẽ bị cuốn vào như thế.

- Thật là không mất công tôi dùng phép thuật nhỉ? Cô đứng là ngây thơ thật đấy!

Tôi nghe thấy một giọng nói, ngay sau lưng mình. Thế nhưng khi quay lại tôi nhận ra mình chẳng thể nhìn rõ được thứ gì cả. Hình dáng một bóng người chỉ hiện lên một cách mờ đục và bị gió tuyết làm khuất tầm nhìn.

Tuy vậy, tôi không phải không biết người đó là ai.

- Tôi thì đang tự hỏi không biết có chuyện gì khiến cô phải mất công tới vậy đây! - Tôi thậm chí còn không dám hít vào để lấy hơi vì làm thế lúc này không khác nào tự lấy dao cứ vào cổ mình.

- Thì ra là cô cũng không phải quá ngây thơ nhỉ? Hẳn là tên Hồ ly kia cũng đã nói cho cô biết vài chuyện!

- Vậy... cái cô muốn ở tôi là gì?

- Hồ hồ! Sao giống như cô đang đe dọa tôi thế? Không phải người về trên ở đây là tôi sao? - Cô ta làm ầm lên, mà cũng không giống làm ầm lên lắm vì tôi chỉ nghe thấy tiếng cô ta cười như thể tiếng ruồi vo ve. - Vấn đề nằm ở lí do tại sao cô lại ở đây đây! À! Mà không đúng, phải là lí do tại sao cô cứ bám riết lấy anh ấy mới đúng chứ?

- Hồ! Câu đó không phải tôi nói mới đúng sao? Kẻ giết người? Tên trọng phạm trắng án kia? Nhờ ai mà cô còn có thể sống nhón nhơ như vậy hả? - Tôi chẳng biết sao mình lại nói vậy, do lạnh quá làm chết hết mấy tế bào não của tôi rồi sao? Tôi đâu có muốn chọc điên cô ta chứ?

- Tôi đánh giá sai về cô rồi nhỉ? Xem ra cô không chỉ đơn giản là một người luôn bám đuôi anh ấy nhỉ? Cô là gì? Bạn gái sao?

- Tại sao? Chuyện đó quan trọng với cô vậy à?

- Nói thật nhé! Chắc là tôi cũng chẳng muốn giấu diếm gì cô khi mà cô cũng sắp chẳng còn cơ hội để nói nữa! Cô biết tại sao tôi vẫn có thể tìm ra anh ấy cho dù anh ấy có cái lá bùa mà cô đưa không?

Cô ta còn biết cả chuyện về lá bùa ấy?!

- Tôi thực sự không thể thi triển phép thuật để tìm ra vị trí của anh ấy và cũng chẳng thể dùng phép thuật khi ở gần lá bùa ấy nhưng cô biết làm thế nào tôi tìm ra anh ấy không? Chính là bằng tình yêu đấy, đó chính là thứ phép màu hoàn hảo nhất trong vũ trụ này!

Cô ta đang nói gì thế? Cô ta yêu anh Dehiki sao? Vậy thì tại sao...

- Bởi vì thế trông cô rất ngứa mắt khi cứ lần lượt bám quanh anh ấy đấy! Nhưng mà xử lí cô đúng là khó nhằn thật đấy! Tiếp cận cũng khó thật, con bạn rắc rối của cô chẳng muốn giới thiệu cô gì cả, cô ta là bạn cô mà ích kỉ thế à?

- Khoan đã! - Tất cả là tại cô ta, cả việc cô ta kết bạn với Miwa. - Tại sao chứ? Không phải cô đã giết Riryu Hatsune sao? Bởi vì họ đã thăm sát làng cô...

- Hóa ra cô cũng biết nhiều thật nhỉ? Tôi giết cô ta bởi vì chính mắt tôi đã nhìn thấy cô ta xem cả nhà tôi như một bàn tiệc! - Giọng cô ta cứ như thể tôi sẽ là nạn nhân tiếp theo vậy. - Nhưng anh ấy thì không! Anh ấy đã cứu tôi, anh ấy đã cứu một đứa trẻ đang cố quần quai giành giật sự sống ấy! Không những thế anh ấy còn cứu tôi khỏi sự truy nã của pháp luật. Cũng chính vì thế nên... - Cơ thể tôi gần như bất động mặc dù tôi biết cô ta đang tiến về phía mình. Với một tốc độ khủng khiếp. - ...tôi không cho phép ai cướp mất anh ấy!

Hóa ra là vậy! Hóa ra đó chính là nguyên nhân sao? Đó là nguyên nhân khiến một cô gái làm ra những chuyện không tưởng như vậy sao?! Tình yêu có sức mạnh khủng khiếp như thế sao? Nó hủy hoại hết mọi thứ như vậy cũng được gọi là tình yêu sao?

Nhưng đó có phải là vấn đề mà tôi nên quan tâm lúc này không? Khi tôi nhận ra rằng cô ta đang cầm một vật sáng lóa trên tay thì đã quá trễ rồi. *Cô ta thật sự muốn giết tôi!* Tôi nhắm mắt lại, theo quán tính tôi bước lùi lại phía sau mà quên mất rằng đằng sau tôi chính là con dốc tuyết trắng và rồi xuống đó và lúc này thì chẳng khác nào tự sát. Như vậy, tôi sẽ chết vì tự sát chứ không phải do cô ta giết?!

Tôi thà chết dưới tay tên Miêu tinh còn ít lãng xẹt hơn thế này!

- Nói gì thế con nhóc kia!?

Khi tôi mở mắt ra, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy chính là những giọt sóng sánh màu đỏ nổi bật cứ nối tiếp nhau nhỏ xuống nền tuyết trắng dưới chân tôi.

- Là... cậu!? - Tôi không hề nhìn cô ta nhưng nghe giọng thì có lẽ cô ta đang ngạc nhiên lắm. - Sao mà...

- Đừng có ngạc nhiên vậy! Cô ấy luôn ở trong tầm mắt tôi vậy nên tôi ở đây chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả!

Đây không phải là lần đầu tiên tôi chết hụt nhưng tôi vẫn không thể phản ứng gì cả. Tôi không hề ngã xuống con dốc như tôi đã tưởng tượng, tên đó đã cứu tôi! Thậm chí cậu ta còn nhận thay tôi nhát dao chí mạng kia. Những giọt màu đỏ mà tôi nhìn thấy trên nền đất chính là máu chảy ra từ cẳng tay cậu ta khi đỡ thay tôi nhát dao ấy.

Khi buông tôi ra, cậu ta hoàn toàn bình thần rút con dao đang bị cắm ngập vào cẳng tay mình trước ánh nhìn ngỡ ngàng của cô nàng pháp sư. Máu từ vết thương ấy khiến tôi cảm thấy bụng mình quặn lại.

- Xin lỗi nhưng ở đây chỉ có mình cô sử dụng thứ phép thuật quên ấy thôi! Để tôi cho cô thấy thế nào là thứ phép thuật “bẩm sinh đã hoàn hảo” nhé!

Nói xong, cậu ta chỉ im lặng nhìn cô ta. Ánh mắt lạnh băng đến mức cái lạnh âm độ giữa con bão tuyết này chắc chắn chẳng là gì so với nó.

Tiếng gió rít chen vào giữa họ.

Cô nàng pháp sư bỗng dừng lại vài bước rồi sau đó ngã vật xuống đất và ôm lấy cổ họng mình. Cô ta co gập người lại vì mất không khí, vốn dĩ trong thời tiết như thế này thì thở được đã là cả một cực hình rồi, ấy thế nhưng cô ấy đang phải đối mặt với một cực hình thật sự.

Tôi như người mất hồn khi nhìn thấy cảnh tượng ấy. Trong đầu tôi hiện lên đầy những hình ảnh ghê rợn mà ngay chính bản thân tôi cũng không nghĩ là mình lại có thể tưởng tượng ra được những thứ khủng khiếp ấy. Tôi nhìn thấy cách mà tôi sẽ chết! Tôi nhìn thấy cái tương lai mà tôi chẳng hề chờ đợi gì kia! Tôi nhìn thấy mình sẽ đau đớn bị tên Miêu tinh - với những phép thuật “bẩm sinh đã hoàn hảo” này cho dù không biết nó là thứ phép thuật cậu ta học được từ NAI hay là đó chính là khả năng của Miêu tinh - tra tấn cho đến sức cùng lực kiệt, cho đến khi bên trong cái thân thể này chỉ còn là một tâm hồn trống rỗng vì đau đớn.

Cậu ta cũng sẽ nhìn tôi với ánh mắt như vậy.

Tôi nhìn thấy một địa ngục thực sự. Tôi chưa từng thử nghĩ xem mình sẽ chết thế nào! Vậy nhưng bây giờ tôi thấy rất rõ những hình ảnh đó, tôi sẽ phải chết trong tay một tên từng cướp nụ hôn đầu của tôi, một tên lừa dối tôi hết lần này tới lần khác, một tên chuyên tọc mạch vào cuộc đời của tôi. . .

Lần đầu tiên tôi cảm thấy đau đớn như vậy! Trái tim tôi như nứt vỡ ra hàng ngàn mảnh bởi chính cảm xúc của tôi. Khi nghĩ tới cái chết, lí trí đã không còn có khả năng điều khiển được mọi thứ nữa nên thành ra nó lại phớt lờ cho cảm xúc làm việc ấy. Tôi tự hỏi có phải cơ thể con người làm việc theo cơ chế đó hay không? Có lẽ nếu như vậy thì nó sẽ giải thích được tất cả những thứ đang diễn ra trong tôi lúc này. Bỗng chốc tôi lại cảm thấy đồng cảm với Kimiko khi cô ta đang nằm lăn lết trên tuyết kia, nỗi đau của cô ta phải chăng cũng chính là thứ mà tôi đang cảm nhận đây không?! Bản năng trong tôi mách bảo rằng tôi không được để cô ấy chết.

Tôi phải kết thúc nỗi đau ấy cho cô ấy cũng như kết thúc nỗi đau của chính mình.

- Dừng lại! - Tôi dùng hết sức để chạy tới ôm lấy hông tên Miêu tinh từ phía sau và nói như van nài. - Làm ơn đừng giết cô ấy!

- Hina! Buông tôi ra! - Giọng cậu ta còn lạnh hơn cả những cơn gió tuyết đang thổi vào mặt tôi không thương tiếc lúc này đây.

- Dừng lại! Đó là lệnh! Tôi bảo cậu dừng lại! - Nước mắt chảy tràn trên má tôi từ bao giờ. Giọng tôi nghẹn lại đến mức chẳng thể nói thành lời. - Làm ơn đi! Làm ơn. . .

- Nghe lời cô ấy đi! - Tôi nghe thấy tiếng anh Dehiki vang vọng đâu đó. Tôi có đang bị ảo giác không?

- Không phải cô ta là người gây ra tất cả những chuyện này sao? - Tên Miêu tinh hỏi lại. Khi ấy tôi nhìn thấy Kimiko đã không còn trông đau đớn như ban nãy nữa rồi.

- Đủ rồi! Cậu không phải là người nên nhúng tay vào chuyện này, có vẻ cậu làm quá nhiều so với việc theo đuôi cô gái nhỏ này rồi đấy!

Sau đó tên Miêu tinh có nói thêm gì đó nữa. Tôi nghe chữ được chữ mất rồi chẳng còn nghe thấy gì nữa! Tôi cảm thấy mình lạnh cóng.

Tôi cảm thấy như tuyết xung quang không còn muốn làm tôi đông băng lại nữa mà thay vào đó như đang dần khiến tôi tan chảy ra.

Tôi thấy cơ thể mình như được giải thoát. . .

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tôi thấy những bông tuyết đang lơ lửng lơ trôi trước mắt mình.

Tôi thấy chúng xoay tròn rồi nhún nhảy rồi lại xoay tròn rồi lại nhún nhảy. Như thể đó là một điệu nhảy vui tươi lắm!

Cuộc vui diễn ra với rất nhiều bông tuyết. Chúng cũng khiến tôi muốn xoay tròn rồi nhún nhảy rồi xoay tròn rồi nhún nhảy theo. . . Tôi bị cuốn vào vũ điệu lạ kì của những bông tuyết. . .!

*

- Bác sĩ về rồi sao?

Có giọng nói vang vọng đâu đó xung quanh tôi.

- Ông ấy chỉ là quản lí của khu suối nước nóng thôi! Cậu không cần để ông ấy xem thử sao?
- Không cần! Chỉ là vết thương ngoài da!
- Cậu đùa tôi à? Phải khâu mấy mũi đấy! Không đùa đâu!
- Có sao đâu, tôi đâu phải là con nít nữa chứ?
- Cậu là học sinh cấp ba đấy! Về mặt xã hội thì cậu vẫn còn là trẻ ranh nên đừng có ăn nói cái kiểu thô lỗ ấy!
- Chị ra ngoài một chút được không? Ông ấy có bảo là khi nào cô ấy tỉnh lại không? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy một chút!
- Không biết nữa, chắc có lẽ là chứng hạ thân nhiệt do ở ngoài trời quá lâu và, cả bị sốc tinh thần nữa...
- Cái sốc tinh thần là do chị thêm vào phải không?
- Nếu ai ở trong hoàn cảnh ấy cũng sẽ như vậy thôi! Tôi thiết hết nói nổi mấy người!
- Bạn trai chị cũng dính vào đấy, vì vậy đừng nói như thể chỉ có mình tôi mới có tội!
- Sao cậu cứ thích kiểm chuyện với tôi là sao nhỉ? Vả lại, tên đó không phải là bạn trai tôi!
- Chị ồn ào thật đấy!
- Thôi được rồi! Tôi sẽ để đôi bạn trẻ ở lại với nhau, được chưa? Sau này bố mẹ con bé có kiện cáo gì thì tôi sẽ ra làm chứng là được chứ gì?!
- Bố mẹ cô ấy đồng ý rồi nên cứ vô tư thôi!
- Nói chuyện với cậu đúng là làm tôi tức chết! - Tiếng cửa đánh rầm làm tôi giật cả mình nhưng chẳng dám cựa quậy.

Tôi ước gì mình sẽ không tỉnh dậy vào lúc này. Nghe đoạn hội thoại của hai người đó làm tôi tức trào máu. Sao chị Funo không thẳng tay cho cái tên đầu óc đen tối kia một trận chứ?!

- Công chúa đừng có giả vờ nữa! Chẳng có tác dụng gì đâu! Tôi sẽ không đọc thoại nội tâm những gì tôi nghĩ cho cô nghe hay lợi dụng nước đục thả câu...
 - Cậu im đi cho tôi! - Chắc cậu ta chẳng thể nghĩ là mình sẽ bị phang vào đầu bởi một người vừa mới giây trước còn nằm đơ như cây cơ.
- Và tôi cảm thấy hối hận vì điều đó không kém gì cậu ta. Đầu tôi cứ như đang có hàng ngàn con kiến di cư trong đó vậy!
- Cô tỉnh thật rồi nhỉ? Như vậy thì không sao rồi! - Cậu ta toét miệng cười trong khi tay phải thì bưng bó cho tay trái. - Thật ra tôi ở đây vì muốn xin lỗi những chuyện vừa xảy ra!
 - Gì vậy?! Chẳng phải chuyện đó là do tôi nhiều chuyện mà ra sao?
 - Thì... đúng là vậy nhưng mà người khiến công chúa ngất xỉu không phải là tôi sao? Tôi xin lỗi vì đã không kèm chế được mình! - Vừa nói cậu ta vừa cúi rạp xuống để thể hiện thành ý.

Nhưng tôi liệu có thể chấp nhận thành ý này hay không đây? Khi mà bây giờ khi nghĩ tới ánh mắt cậu ta khi ấy, tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi? Thật không tin được người đang phục tùng tôi lại từng khiến cho tôi phải van xin trong hoảng loạn như vậy!

- Anh Dehiki, và Kimiko sao rồi? Họ không sao chứ?
- Sao cô không lo cho bản thân mình đấy! Lo cho bọn người rồi hơi ấy làm gì?
- Cậu có tin là cậu sẽ rời khỏi phòng này ngay lập tức không hả?!
- Không! Không sao cả! Mọi chuyện được giải quyết cả rồi!

Khi nghe tới đó tôi thật sự đã thờ phào nhẹ nhõm.

- Công chúa nên nghỉ ngơi đi! Cô bị ngất hơn ba giờ đồng hồ rồi đấy! - Cậu ta cuối cùng cũng quán xong vòng băng cuối cùng trên tay và nút nó lại.
- Gì cơ? - Tôi hốt hoảng kiểm tra đồng hồ treo tường trong phòng mình. Bây giờ đã gần mười hai giờ đêm rồi. Bảo sao tôi lại cảm thấy mệt mỏi thế này.
- Cô nằm xuống đi! - Khỏi cần cậu ta bảo thì tôi cũng đã tự trượt xuống đệm. Tên Miêu tinh mỉm cười khi diễm chán lại cho tôi, trông khác hẳn với người mà tôi nhìn thấy vài tiếng trước. - Chúc công chúa ngủ ngon! Hay là đêm nay tôi nên ở lại đây?

- Đêm hôm qua cậu đã ở đây rồi còn gì! - Tôi nhìn cậu ta cảm phẫn. Nhưng khi nhìn chỗ bị băng của cậu ta tôi lại bỗng chốc xui xuống. - Cái đó... không sao chứ? Ban này tôi nghe chị Funo bảo là cần phải khâu...

- Không sao đâu! Tôi là NAI đấy! Hi sinh thậm chí còn là chuyện nhỏ nữa cơ mà!

- Nhưng vì tôi mà...

- Đó không phải điều đương nhiên sao? - Nói rồi cậu ta đứng dậy với tay tắt đèn trong phòng tôi. - Có những chuyện tôi vẫn chưa nói với cô nhưng sau này rồi hẳn nói vậy!

- Chuyện gì cơ? - Tôi nheo mày thắc mắc nhưng cái đó chỉ tổ khiến mắt tôi dip lại thêm

- Đã bảo sau này sẽ biết mà!

Khi cánh cửa đóng lại. Bóng tối bao trùm quanh tôi.

Tôi tự hỏi không biết sau này là khi nào?

*

07 GIỜ 15 PHÚT

Tòa nhà lãnh sự quán Hoa Hồng Đỏ ở thủ đô Hoa Hướng Dương.

Tòa nhà lãnh sự quán chìm ngập trong màn tuyết trắng. Nhìn từ tầng cao nhất, thành phố này chỉ còn trông như một mảng trắng khổng lồ bị bao phủ bởi tuyết, chìm ngập trong tuyết và giá lạnh. Tuy nhiên tình hình âm ỉ này có lẽ không ảnh hưởng mấy tới việc sản xuất của người dân khi hầu hết các trang trại đều có nhà kính đảm bảo cho chất lượng luôn hoàn hảo nhất. Và hơn cả thế, đây là mùa vụ thích hợp để thu hoạch táo băng, làm nên những chai rượu hảo hạng giống như chai rượu đang được đặt trên bàn trong căn phòng ốp kính này đây. Người thưởng thức nó dường như cũng trở nên quý phái hơn ngay cả khi đây là một căn phòng thẩm vấn.

Ngài Minamoto bắt chéo chân ngồi thả lỏng người trên sofa, tay cầm một ly rượu làm ấm bụng buổi sáng. Người khác nhìn vào có lẽ sẽ tưởng ông đang thư giãn, một người sang trọng trong một căn phòng sang trọng cùng bộ lễ phục sang trọng cùng một bình rượu ủ mất vài chục năm. Bình thường ông không thích uống rượu vào buổi sáng nhưng ông cần uống rượu vào những lúc ông suy nghĩ.

Ông không nghĩ là mình sẽ bị mấy đứa nhóc thẩm vấn mặc cho biết rằng cuộc thẩm vấn này trước sau gì cũng sẽ tới. Chúng nhốt một nhân viên NAI kì cựu trong một căn phòng dành cho các chính khách quốc gia cùng với nước ăn và thức uống hảo hạng trong suốt một ngày trời. Thực lòng ông không hiểu mưu đồ của chúng là gì?! Tuy nhiên ông không hề phản kháng cũng chẳng tìm cách trốn ra mà chỉ ở đó hưởng thụ những gì chúng cung cấp...

... với một cái đầu đang nóng như lửa.

Rất có khả năng chúng sẽ dùng thứ chúng cho ông ăn và uống để kiểm soát ông, nhưng ông cũng đã suy nghĩ rất nhiều, rất thấu đáo rồi. Ở đây tuy là nằm cùng một mảnh đất với tòa trụ sở của NAI nhưng chẳng có mối liên hệ nào cả, người của NAI rất ít khi sang đây và cũng chẳng lấy làm thích thú gì mỗi khi sang đây. Chúng thật sự muốn cô lập ông vào cái hộp gắn mác hàng hiệu này!

Chỉ đề hỏi ông một câu hỏi.

- Ừm rất hân hạnh được gặp lại bác, rất khỏe mạnh ạ! - Cậu trai với gương mặt non trẻ bước vào phòng trước và không mang theo bất kì thứ gì.

Công chúa Erika theo sau cũng thế và cúi chào thật nhẹ rồi cả hai ngồi xuống bàn uống trà, trước mặt ông. Nhìn sơ là biết cả hai đứa chỉ là “ma mớ” trong cái xã hội loạn lạc thu nhỏ này.

- Nhân viên của Trung ương không ngờ cũng tham gia vào những vụ vặt vãnh này sao? - Nói rồi ông đá mắt sang cô công chúa. - Đáng ra tôi nên hành lễ nhỉ, công chúa Onawaki?

- Không cần phải vậy đâu ạ! Cháu thực sự không thích tình hình này cho lắm!

- Xin lỗi vì đã để bác ở lại đây như vậy ạ! Hi vọng là bác thích những thứ bọn cháu cho người mang tới!

- Đúng vậy! Mọi thứ đều là những thứ ta rất thích! - Ông mỉm cười rồi nhấp môi vào ly rượu đang uống dở của mình. - Hai đứa có muốn uống thử không?

- Chúng cháu chưa đủ tuổi ạ! - Cô công chúa thoải mái mỉm cười đáp lại ông.

- À! Mà mấy đứa đúng là tốt thật đấy! Cũng khá lâu rồi ta mới nhận được kết quả âm tính khi thử độc thức ăn!

- Bác đúng là một người kì cựu đấy ạ! - Cậu chàng ngồi phía bên kia chỉ tuyên nói với về tự tin. - Nhưng thứ không có gì lại hóa ra có gì đấy ạ!

Ông neho mảy nhìn chúng. Otaki không để cho gương mặt lạnh băng của mình có thêm chút cảm xúc nào, đúng với công việc hỏi cung mà cậu đang làm nhưng cô công chúa kia thì lại nhìn ông như thể không hề muốn làm chuyện này. Đó là ánh mắt hối lỗi! Ánh mắt đáng ra không được quyền có khi đã trở thành một đặc vụ.

- Bên trong rượu... - Erika nói. - Chúng cháu không muốn làm hại bác, cũng không muốn phải mất đi một mạng người mà chỉ vì một “chuyện vặt vãnh” như bác đã nói. Vậy nên, bác hãy hợp tác ạ!

- Cháu chắc chắn bác đã kiểm tra bên trong rượu nhưng mấy thứ dùng để thử độc không thể nhận ra nó được đâu ạ! Bên trong rượu bác uống có một chất đang thấm dần vào máu bác. Bây giờ bác đang ở trong một căn phòng có máy sưởi nhưng chỉ cần nhiệt độ thay đổi một chút, lên cao hoặc xuống thấp, thì chúng sẽ khiến bác một là chết vì máu quá loãng hoặc hai là chết vì máu bị đông đặc lại.

- Đó là một chất bị cấm nhĩ? Hai đứa có nghĩ tới hậu quả không?

- Hậu quả đó chẳng là gì cả! Bởi vì cả hai chúng ta đều biết còn một khác nữa mà nếu như người đó chết thì mọi chuyện còn tệ hại hơn cả việc ở đây có những người đang sử dụng chất cấm!

- Nói gì thì nói, các cậu cũng chỉ là đang phạm tội thôi!

Bầu không khí bỗng chốc chùng xuống. Erika chẳng hiểu sao không ai trong hai người đàn ông đang đấu khẩu kia nói thêm với ai câu nào nữa.

- Chuyện đó chỉ là để chắc chắn là bác sẽ nói thật thôi ạ! - Cô lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt ấy. - Chúng cháu muốn hỏi bác một câu hỏi và chỉ là một vấn đề đơn giản thôi! Đến nỗi chúng cháu chẳng mang theo tài liệu hay bất cứ thứ gì bên mình cả!

- Thế... là chuyện gì?

- Là chuyện về một đặc vụ không có mặt ở đây! Theo cháu biết thì bác chính là người đã đỡ đầu cho anh ấy!

*

- Cậu ấy vẫn không chịu nói gì sao?

- “Chị cảm thấy con bé vẫn không đủ can đảm!” - Phía đầu dây bên kia, giọng chị Yui vô cùng lo lắng.

- Chắc là anh Kawahachi vẫn chưa nói gì nhĩ? - Tôi vừa nói vừa né một nhân viên của khu suối nước nóng trên đường xuống suối nước nóng. Hôm nay là ngày thứ hai ở đây rồi vậy mà tôi vẫn chưa đi tắm suối nước nóng lần nào.

- “Cậu ta biến mất luôn rồi!” - Rõ ràng là chị ấy chẳng có cảm tình gì với anh chàng ca sĩ cả. - “Cậu ta nên biến luôn cho đẹp trời! Cậu ta chẳng bằng một góc cậu Hajime!”

- Hajime?

- “Phải! Bạn cùng trường bọn em mà!? Cậu ấy bảo là Miwahi rất quan trọng với cậu ấy nên cậu ta chăm sóc cô bé chu đáo lắm!”

Tôi chẳng hiểu lắm, đại loại như chị ấy thích một cậu khác học cùng trường và phát ngôn như thể Miwa là bạn gái cậu ta vậy! Cái tên Hoàng tử trung học ấy đang âm mưu gì đây chứ?

- Em không biết đâu! Bây giờ thì mọi chuyện hoàn toàn phụ thuộc vào cậu ấy thôi!

- “Chị cảm thấy hơi lo đấy! Cứ như mấy đứa có chuyện gì không muốn nói cho chị biết vậy!?”

Thật ra là chuyện đến nước này thì nói ra cũng chẳng sao nhưng tôi chỉ sợ mấy cái gì phải giải thích dài dòng nên tạm thời cứ để như vậy đã.

- Chị phải động viên cậu ấy thôi! - Tôi nói rồi thở dài. Cô quản lý ở khu suối nước nóng nhìn tôi chằm chằm khi tôi lấy tấm thẻ gỗ số học để quần áo, thật là cô ấy có dặn gì đó nhưng tôi không nghe được gì.

- “Còn em định ở lại chỗ đó bao lâu vậy?”

- Em chưa biết nữa! Cũng có thể là sẽ về trong hôm nay nhưng cũng có thể sẽ ở lại!

- “Tùy em thôi! Chị chỉ nghĩ không biết Miwa có muốn nói gì sau khi gặp em không thôi, chị có bảo con bé gọi cho em nhưng rốt cuộc nó cũng không muốn!”

- Vâng, vậy em sẽ về sớm nhất có thể! - Tôi nói rồi cúp máy.

Tôi bỏ điện thoại luôn vào trong học để quần áo ứng với số ghi trên tấm thẻ gỗ kia rồi cởi quần áo của mình. Sau khi treo tấm thẻ gỗ lên một chiếc đinh đóng trên đầu của học tủ, tôi quàng chiếc khăn tắm quanh người và đi vào bên trong khu suối nước nóng.

Hơi nước bốc lên làm mờ hết tầm nhìn. Đến nỗi khi tôi đã tiến đến bên gờ đá và đặt một chân xuống làn nước ấm nóng đối lập với bầu trời mở rộng lạnh

băng bên trên thì tôi mới nhận ra mình không phải là người duy nhất đến tuổi nước nóng vào cái giờ kì lạ này.

11 giờ 45 phút, mười lăm phút nữa là tới giờ ăn trưa.

- Chị tưởng có mình chị mới là người khác người ở đây thôi chứ?! - Chị Funo mỉm cười khi tôi tiến về phía chị ấy.

- Chị không định ăn trưa à?

- Em cũng vậy à?

- Bữa sáng làm em chẳng muốn ăn gì nữa!

- Chị đã ăn thêm một bữa lúc mười giờ rồi nên giờ chẳng thấy đói! Dehiki bảo là cậu ta nấu rất ngon nên chị mới ăn thử nào ngờ tới giờ lại không ăn nổi!

- Chị... - Tôi nhìn chị ấy với vẻ đồng lõa. - ... thì ra là tình tứ trong bếp rồi nên chẳng cần ăn cũng no!

- Nay, em nói gì thế?! - Trông chị ấy phản ứng hết như học sinh cấp hai vậy chứ chẳng có vẻ gì là một giám đốc điều hành của cả một thương hiệu thời trang.

- Mọi thứ rõ ràng quá rồi còn gì! May mà chị không sao cả, nếu người bị cô ta lôi ra ngoài bão tuyết tối qua không phải là em mà là chị thì mọi chuyện không hay rồi!

- Em nói vậy là sao hả? Chị đã nghe kể chuyện đó rồi, em còn có thể tỉnh bơ như vậy hả?

- Thực ra sáng giờ em cũng chưa gặp cô ta nhưng mà nghe Takahashi bảo thì mọi chuyện ổn rồi!

- Phải rồi! Cô ta chẳng còn muốn giết ai nữa nhưng lại thành ra bám dính lấy tên đó suốt cả buổi trời! Nhìn mà ngứa mắt!

- Ha ha! Như vậy cũng phải thôi mà! Nhưng càng như thế thì chị càng phải nhanh chóng dứt chủ quyền đi. Không khéo cô ta lại lôi kéo được anh ấy thì khổ. Người ta bảo “đẹp trai không bằng chai mật” mà!

- Sao chị phải nghe lời một đứa thích tọc mạch như em hả? Em đi mà lo cho người yêu của mình đi!

- Người yêu? - Tôi nhú mày nhìn chị ấy. Khói bốc lên làm mờ cả gương mặt chị dù khoảng cách giữa chúng tôi rất gần nhau.

- Chính là cái cậu đã cứu em thoát chết đấy! Hai đứa đang cãi nhau ấy à? Sáng hôm qua còn không thèm nhìn mặt nhau cơ mà!?

- Chị à! Chị đang viết tiểu thuyết sao? Làm gì có chuyện nhầm nhứ đó?!

- Cậu ta đã đỡ thay em một dao còn gì? Mặc dù chị không thích cậu ta lắm vì cậu ta ăn nói ngang ngược chết được! - Chị ấy chỉ nói đúng có câu đó! - Nhưng như thế đã là quá nhiều rồi còn gì? Hay em chưa chấp nhận tình cảm của cậu ta?

Tôi nên nói gì với chị ấy đây chứ? Bảo rằng có muốn tôi cũng chẳng thể nào chấp nhận được à?!

- Chuyện không phải như chị nghĩ đâu ạ! - Tôi chỉ biết đáp lại bằng một cái cười trừ.

- Nhưng xử lí được cả cái con bé kinh khủng kia chẳng phải cậu ta cũng không phải là người bình thường sao? Dehiki bảo cậu ta không phải con người?

- Cũng có nhiều lí do ạ! Chỉ là em thấy mừng vì cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã ổn! - Lúc đó tôi chợt nhớ ra chuyện mà tôi và anh Dehiki nói với nhau tối hôm qua, trước khi tôi chạy đuổi theo Komi. - Nhưng mà anh ấy có nói với chị về viên Akaineko không?

- À! Cái đó... - Chị ấy bỗng hạ giọng xuống. - Chị cũng chẳng biết phải nói sao nữa! Chỉ là cứ như chị không muốn liên quan gì tới chuyện đó nữa vậy!

- Vậy là cho dù nó không còn ở đó nữa nhưng lời nguyền thì vẫn cứ tiếp tục sao? - Tôi phỏng đoán.

Không, nếu như viên Akaineko không còn ở chỗ của nhà Kawahachi nữa thì nó có thể đã ở một nơi khác chứ không phải đến với nhóm Hồ ly kia. Có lẽ...

- Có lẽ không phải do viên đá đó chẳng? Gây ra những việc như vậy là con người thế nên để con người gánh lấy trách nhiệm không phải là điều đương nhiên sao? - Nói rồi chị ấy quay lưng về phía tôi. - Chị nghĩ là mình nên đi ăn trưa thôi! Bắt đầu đói nữa rồi đây!

- Vâng! Vậy em sẽ ở đây thêm một lát nữa!

- Mà cũng gần tới giáng sinh rồi nhỉ? Em nên vội một món quà từ cậu bạn trai của mình đi!

Khi chị ấy đi rồi, tôi chỉ còn lại một mình với bầu không gian yên ắng được phủ lên đó màn sương trắng xóa. Tôi nghĩ rằng chị Funo không muốn nhắc gì về chuyện đó nữa, câu chuyện buồn ấy không hề có mặt chị ấy nên chị ấy bất giác cũng nghĩ rằng họ chẳng cần gì mình. Tôi như là có một mối đồng cảm với chị. Gia đình chị cũng có khác gì gia đình tôi đâu, tôi là một phần của nó, được mọi người ca tụng lên nhưng tôi chỉ là một cái bóng của anh mình, một

món công cụ chẳng để làm gì ngoài để tạo nên những mối dây liên kết giả tạo trong một cuộc hôn nhân chính trị giả tạo.

Nói tới giáng sinh tôi mới chợt nhớ tới điều mà anh Hime đã nói trước khi rời khỏi Tomotomi. Thời hạn chính là ngày mai. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình bị mắc kẹt lại đây, nơi đó là một nơi mà tôi sợ hãi phải trở về, tôi sợ sẽ phải nhìn thấy lại một “tôi” mà bản thân mình đã bỏ lại. Nhưng chắc chắn một điều là tôi không còn cảnh giác khi nói chuyện với mẹ mình như trước đây nữa. Ít ra cũng có một điều khiến tôi hi vọng! Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện phải kể cho bà ấy nghe những chuyện mà tôi biết, tôi cần phải có đồng minh trong trò chơi này chứ không phải chỉ có mỗi thông tin. Tôi cần một người cùng tôi diễn cho đến cùng màn kịch này trước khi tôi tìm được nguyên nhân khiến tên Miêu tinh ấy muốn giết tôi. Bởi vì bà ấy đã chịu nghe tôi một lần nên tôi thật sự hi vọng, xem nó như một nấc thang để tôi dần dần gây dựng lại mối quan hệ mà mình đã bỏ bê và cự tuyệt nó suốt bao nhiêu năm qua.

Tôi muốn nhìn lên một bầu trời trong xanh mà tôi từng nhìn thấy khi tôi còn là một cô nhóc, một bầu trời với thật nhiều sắc độ khác nhau khiến con người nao lòng chứ không phải là bầu trời màu xám ám đạm sau cơn bão tuyết này...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tôi nhìn thấy những bông tuyết nhảy múa.

Một bông tuyết bé nhỏ dừng lại trong lòng bàn tay tôi và hỏi:

- Chị có muốn được hạnh phúc không?
- Có chứ! - Tôi trả lời. - Chị đang đi tìm nó đây!
- Chị tin tưởng những người đang ở bên cạnh mình chứ?

Tôi nghiêng đầu thắc mắc, không biết bông tuyết muốn nói điều gì.

- Nếu thế chị sẽ không thể rím được hạnh phúc đâu! Hạnh phúc không dành cho những ai luôn nghi ngờ. Tin tưởng rồi đôi khi cũng có thể bị lừa nhưng chị sẽ vẫn được sống với một hạnh phúc tồn tại trong khoảnh khắc ấy còn nếu lựa chọn không tin tưởng ai cả, chị sẽ chẳng có phút giây nào hạnh phúc cho dù không bị lừa lần nào!

Tôi bàng hoàng mở mắt ra và nhìn thấy bức trần của phòng mình.

Tôi tự hỏi không phải mình đang ở suối nước nóng sao? Sao tôi chẳng có kí ức gì về việc mình rời khỏi đó hay là làm sao tôi lại ở trong phòng mình được? Hơi thở dồn dập và ngất quãng, tôi ngồi choàng dậy trên tấm đệm.

Đúng lúc đó thì chị Funo đẩy cánh cửa lùa bước vào.

- Em tỉnh rồi hả? - Mặt chị ấy trông vô cùng bình tĩnh.
- Chị à...
- Ủm, em lại bị ngất đấy! Đáng lẽ chị không nên để em một mình trong suối! - Chị ấy ngồi xuống bên cạnh tôi và đặt quần áo lẫn điện thoại của tôi sang một bên. Đó là những thứ trong học tủ của tôi. - Chuyện ngất trong suối nước nóng vì hoa mắt cũng thường thôi nên em không cần lo đâu!
- Vậy ạ?!

Nhưng chị ấy lại nhìn tôi như thể chuyện ấy không hề bình thường tí nào. Giống như là kiểu ánh mắt dè chừng hơn!

- Sao thế ạ? - Tôi hỏi.
- Thực ra... chị không biết là khi đó có thật là em đang ở suối nước nóng một mình không?! - Ngay cả cách hỏi của chị ấy dường như cũng rất dè chừng, như thể tôi sẽ bị tổn thương bất cứ lúc nào ấy.
- Thì sau khi chị đi rồi em ở trong suối chỉ có một mình thôi mà? Có chuyện gì sao ạ?

Nhưng sau khi hỏi xong câu ấy thì tôi nhận ra đúng là có điều không được bình thường cho lắm. Nếu lúc đó tôi ở một mình thì ai là người đã cứu tôi khi tôi bị ngất trong suối?

- Chị đang nói về một chuyện rất tế nhị, vậy nên...

- Dạ?
- Em và cậu bạn mình... trong sáng thật chứ?
- Hả? - Tôi tròn tròn mắt.
- Chính cậu ta đã mang em vào đây! Trên người chỉ có mỗi một chiếc khăn tắm và... mà chị thật sự có nhiều thắc mắc lắm nhưng chắc chị bị lầy cái tính nhiều chuyện của em rồi! Thế nên...
- Cậu ta... - Tôi thực sự chẳng còn nghe được chị Funo nói luyên thuyên cái gì nữa, tôi biết là chị ấy đang bối rối vì không biết nói với tôi thế nào. Nhưng mà cũng đúng thôi, tôi tôi còn phải cẩn thận để nghĩ về những chuyện đã xảy ra thì chị ấy có bối rối khi nhắc tới nó cũng là phải thôi! - Cậu ta là người đã đưa em về đây à?! - Tôi nghiêng răng từng từ một.
- À! Ừm, như vậy đây!
- Cái tên chết bầm ấy, sao cậu ta dám...
- Mà khoan đã Hina! Em có nên bình tĩnh lại chút không? Nhìn ánh mắt của em kìa, em không định đi giết cậu ta đấy chứ?!

Nếu mà điện thoại của tôi không reo lên đúng lúc đó thì có khi tôi sẽ đi hành quyết cậu ta thật cũng nên. Tôi sẽ không đợi tới khi biết được tại sao cậu ta muốn giết tôi nữa...

- Alô? - Tôi bắt máy trong lúc chị Funo ra hiệu rằng chị ấy sẽ ra ngoài. Đây chính là cuộc gọi mà tôi chờ đợi, từ Erika.
- “Hinaki! Tớ có thông tin rồi đây! Xin lỗi vì không thể báo cho cậu được sớm hơn!”
- Cậu tìm được gì chưa?
- “Rất nhiều là đằng khác!”

*

Tôi và chị Funo lên đường trở về Tsugini trong ngày hôm đó. Chuyến xe đi trong đêm xem chừng vẫn nguy hiểm như vậy. Con đường mòn phía trước mặt chúng tôi tăm tối và phủ đầy lớp tuyết trắng ẩn hiện mỗi khi ánh đèn pha ô tô chiếu tới rồi lại vụt qua. Cả hai chúng tôi đều không ai nói với ai câu nào. Cả chị Funo lẫn tôi đều đang bận rộn với chính những suy nghĩ của mình vì vậy tôi không nghĩ chị Funo sẽ ngủ gật để gây ra tai nạn. Chị ấy trông chừng sẽ thức trắng đêm!

Còn tôi ngồi ở ghế sau với đôi mắt lim dim như thể đã say giấc nồng. Nhưng tôi cũng chẳng thể ngủ được. Tôi vật vờ nửa tỉnh nửa mê với những suy nghĩ đè nặng trong đầu. Nhưng thật là tôi chẳng thể nào giả vờ như mình vẫn ổn sau khi nghe cuộc điện thoại ấy của Erika. Tôi đã từng nghĩ là mình sẽ gọi điện cho mẹ mình để kể cho bà ấy biết về tình hình nguy hiểm bây giờ của tôi. Chỉ một chút xíu nữa thôi tôi đã trở thành một đứa con bé nhỏ cần vòng tay của gia đình che chở. Nhưng cũng chỉ một xíu nữa thôi tôi đã tự đâm đầu vào cái rọ không có đường thoát rồi! Tên Miêu tinh chết tiệt ấy được vào NAI với một hồ sơ trắng tinh rằng cậu ta là một đứa trẻ mồ côi khôn khổ chẳng hề biết gì về thân phận mình. Người ta đã lấp liếm bằng việc mua cả một trại trẻ để nói dối điều đó nhưng thực chất về lí do tại sao cậu ta lại rời khỏi vùng đất yên bình của mình thì Erika không tài nào tìm ra được. Mẹ tôi chính là người đã đưa tên Miêu tinh đó vào NAI với cái vỏ bọc là sự đỡ đầu của người chịu trách nhiệm khu K20. Chính bà ấy chứ không ai khác.

Bởi thế nếu bây giờ tôi có nói gì thì cũng thành công cốc mà thôi! Làm sao tôi có thể nói gì được khi những điều hóa ra tôi không biết lại càng ngày càng nhiều chứ?

Tôi chẳng biết rồi cuộc hành trình này sẽ đi về đâu nữa, nhưng trước mắt tôi nhìn thấy nỗi đau đớn đã giăng tứ phía quanh mình.

*

08 GIỜ 56 PHÚT

Trường Đại học Pháp thuật Tulipia.

Hành lang cuối cùng trong khuôn viên trường Đại học nhìn từ phòng giám hiệu là một hành lang với những hàng hoa Hiterumi dọc hai bên và những giàn nho bên trên lối đi. Lối đi nhỏ ấy là con đường thông duy nhất từ trường Đại học sang một khối kiến trúc đồ sộ và cũng là nhà của cô hiệu trưởng.

Khối kiến trúc này khiến người ta liên tưởng tới những tòa lâu đài vào những thế kỉ trước với những cánh cổng lớn trang trí bằng sắt uốn thành những dây hoa lá cách điệu và những tòa nhà đồ sộ với ban công và những cánh cửa kính lớn. Nội thất bên trong cũng là cả một nghệ thuật với những thứ được thiết kế riêng cho từng phần riêng biệt của ngôi nhà. Vì thế nên một phần Hoàng hậu Kojimoto cảm thấy nơi này không khác nào một ngôi nhà khác của mình. Và phần còn lại có lẽ là vì cô vẫn thường xuyên ghé qua đây để đón đưa con gái thích trốn nhà đi kia.

Nhưng hôm nay cô không tới đây vì những lí do như bình thường. Bởi vì con gái cô cũng đang ở Tomotomi rồi và hôm nay chẳng có bất cứ hội nghị thượng đỉnh nào diễn ra ở Tulipia. Cô ở đây vì công chúa của Onawaki - Hayari Onawaki - cũng là người sẽ thừa kế ngôi Nữ hoàng Vũ trụ trong tương lai gần, đang ở đây cùng với một tin vui.

- Mời Hoàng hậu! - Cô giúp việc mở giúp cô cánh cửa vào trong phòng làm việc của cô hiệu trưởng.

Nói là phòng làm việc thì cũng không đúng lắm bởi vì nó giống mấy căn phòng của phù thủy hơn, có điều trông sáng sủa hơn một chút. Căn phòng bị bao quanh bởi những bức tường có các kệ cao tới tận trần của phòng và trên đó chất đầy những thứ dụng cụ phép thuật từ loại đơn giản nhất tới những thứ đặc biệt hơn như những món đồ mang trong nó ma lực và đôi khi trong số chúng còn có những thứ có cả linh hồn cho riêng mình. Tuy không to như những căn phòng tự học hay là thư viện của trường Đại học phép thuật, nó chỉ bằng cỡ một phòng ngủ của người bình thường thôi nhưng mọi thứ dường như đã nói lên hết được bản chất của nơi này.

Chắc chắn không phải là nơi dùng để tiếp khách quý hay là nơi tán gẫu. Hơn thế còn là một nơi riêng tư hơn cả phòng ngủ.

Ở phía cuối căn phòng có một bàn làm việc, mà nó cũng được chất đầy dụng cụ phép thuật như mấy bức tường vậy, cô hiệu trưởng ngồi trường đang ngồi ở chiếc ghế của mình cùng với nàng công chúa sẽ chuẩn bị lên ngôi Nữ hoàng ngồi đối diện. Giữa họ là một quả cầu thủy tinh đang hiện lên những hạt bụi lấp lánh màu xanh đen xoay tròn bên trong, thứ “đồ chơi” yêu thích của cô hiệu trưởng.

- Chào chị, chị Rika! - Công chúa vẫn gọi Hoàng hậu Kojimoto bằng cái tên thân mật mà họ vẫn gọi nhau suốt ba mươi năm nay.

Nụ cười trên mặt cô ấy đúng là một nụ cười khiến bất cứ ai cũng phải gục ngã, thế nhưng bây giờ nó đang trở thành thứ giả tạo nhất trên gương mặt của người kẻ vị.

- Giáng sinh an lành! - Hoàng hậu mở lời bằng lời chúc chắc chắn sẽ xuất hiện dày đặc trong ngày hôm nay.

- Giáng sinh an lành!

- Con gái lớn của em đã chấp nhận việc mình sắp có một đứa em chưa? - Rika hỏi khi kéo chiếc ghế gần đó lại và ngồi xuống cạnh cô công chúa.

- Có lẽ nó sẵn sàng từ rất lâu rồi ấy chứ!

Nghe chừng thì nó chỉ là những lời hỏi thăm bình thường của những người bạn thân lâu năm gặp lại nhau nhưng tất cả đều biết tại sao không ai mỉm cười nổi trong hoàn cảnh này. Bởi vì chẳng có ai đi báo tin vui rằng Vũ trụ sắp có thêm một nàng công chúa nữa trong một căn phòng như thế này cả.

Không khí nhanh chóng chìm xuống mặc cho việc Hoàng hậu Kojimoto vừa vào đã tìm cách khiến mọi thứ nhẹ nhàng hơn một chút.

- Em phải giết nó thôi! - Sự thật đau đớn ấy được Chi thốt ra trong sự bàng hoàng của cả hai bậc mẫu nghi thiên hạ ngồi trước mặt.

- Không... không được đâu! - Yahi nói bằng cái giọng run run kìm nén. - Em không thể làm vậy được!

- Chi à! Có nhất thiết phải làm thế không? - Ngay đến cả Rika cũng thấy ý kiến này vô cùng tồi tệ. - Cậu không còn cách nào khác à? Lễ thanh tẩy hay là dùng bùa chú? Cái gì cũng được mà!

- Đúng vậy! Lập đàn cũng không sao, em sẽ làm tất cả mọi thứ!?

Chi chỉ còn biết nheo mày nhìn họ. Mà không, cả ba đều cùng nheo mày.

- Một sự sống đòi lấy vài mạng người! Các cậu muốn thế à?

- Ý tớ không phải như vậy! Chi là liệu còn cách nào để mọi thứ giảm nhẹ hơn một chút không? Chúng ta không thể giết một đứa trẻ chỉ ở trong bụng mẹ được có vài ngày được! - Rika gần như van nài cô bạn mình nhưng điều cô nhận lại được chỉ là một cái lắc đầu bất lực còn người mẹ của đứa trẻ ấy thì cũng đã nước mắt giàn giụa.

- Đây không phải là coi bói, chẳng phải những thứ mà mấy bà lão ngoài kia dùng để lừa người khác về cuộc sống sung túc của họ và đôi lúc bắt họ cúng giải hạn hay mấy thứ tương tự vậy, mọi người biết quá rõ mà, đúng không? Đây chính là điềm báo. Tớ là một người đoán mộng và tớ thấy được chúng, thấy được cả một phần của tương lai. - Nói tới đó thì cô hiệu trưởng lại đá mắt sang Hoàng hậu. - Còn cậu thì sao? Cậu không chỉ đơn thuần là đoán mộng mà cậu “biết” chúng sẽ xảy ra mà! Chúng ta phải làm mọi thứ, bây giờ không còn chỉ là để bảo vệ những người có lẽ sẽ phải bỏ mạng vì con bé nữa mà là chúng ta đang bảo vệ sự bình an cho cả Vũ trụ! Thứ chúng ta nói tới ở đây chính là CHÍNH TRỊ!

- Tớ biết chứ! Nhưng, cho dù có như vậy chúng ta cũng phải giữ con bé ấy!

- Con gái ư? - Công chúa Onawahi bắt ngờ khi nghĩ rằng họ còn biết cả giới tính của con mình.

- Ừm! Em đã có một đứa con gái rồi đúng không? Tuy nhiên đó không phải là người sẽ trở thành Nữ hoàng đâu, cho dù vị trí bây giờ của con bé là như vậy đi chăng nữa!

- Ngay từ khi em sinh con bé ấy mọi người đã biết! - Lại thêm một lần nữa cô hiệu trưởng phải cắn răng để nói ra sự thật.

Người mẹ đang đứng giữa làn ranh mong manh bật khóc khi nghe điều đó. Yahi không phải là một cô gái ngu ngốc, kể từ lần đầu tiên cô gặp những người đang ngồi đây lần đầu tiên khi cô mới năm tuổi, cô đã chứng tỏ cho họ thấy là cô có thể làm những chuyện gần như không tưởng được. Cô chẳng ngu ngốc tới mức không biết mình cần phải làm gì để bảo vệ cái ngai vàng ấy ngay cả khi nó vẫn còn là của mẹ cô - Nữ hoàng Vũ trụ Tatiana.

- Hai người nói nghe mâu thuẫn thế?! - Rốt cuộc cô chỉ thốt lên được có vậy trong cơn tức. - Vậy cuối cùng là muốn em làm gì đây!?

- Giết đứa trẻ ấy là cách an toàn nhất nếu muốn tránh thương vong và hỗn loạn. - Chi giải thích. - Tuy nhiên đó chính là tự tay em hủy hoại đi sợi dây mỏng manh duy nhất để chiếc gai vàng ấy được an toàn. Em sẽ phải đánh đổi, quyết định sinh nó ra hay là chọn cuộc sống mà em sẽ không có người nói dối cho chế độ mẫu hệ của Hoàng tộc mình!

- Em cũng nhận thấy những nguy cơ đang hiện hữu đúng không? Nên em mới do dự? - Rika nhận ra sự bất thường trong cách ứng xử của Yahi.

- Thật ra... dòng họ Hitoderi đang là mối đe dọa lớn nhất. Đạo gần đây họ bành trướng thế lực ở cả trong lẫn ngoài Hoàng cung Onawaki. Mẹ em đang rất lo lắng nhưng bà bảo rằng chúng ta ít nhất sẽ phải duy trì tình hình hiện tại cho tới khi em lên ngôi, như vậy em sẽ có quyền lợi và tiếng nói vững chắc cũng như bà ấy sẽ trở thành hậu thuẫn và ít nhất là để chuẩn bị lực lượng. Cuộc đảo chính kia chính là điều sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, sống trong thế giới này thì luôn phải nghĩ tới tình huống xấu nhất. Nhưng em đã hi vọng mọi người có thể nhìn thấy được tương lai nào đó tốt đẹp hơn, ít nhất cũng có thứ gì đó để bọn em hi vọng.

- Thứ duy nhất em có thể hi vọng bây giờ chính là tin tưởng vào đứa trẻ này! Bất chấp những mất mát phía trước!

*

- Giáng sinh an lành! - Tôi bước vào nhà cùng với một đồng đồ trên tay và làm chị Yui đang đứng trong bếp giật mình.

- Giáng sinh an lành! - Nhưng rốt cuộc thì chị ấy cũng mỉm cười trong tình hình căng như dây đàn này.

- Em thấy chị hình như không biết trang trí giáng sinh là gì ấy nhỉ? Người người nhà nhà đều đang ngập tràn trong không gian của cây thông và ông già Noel kia! Sao chị không theo thời đại nhỉ? - Tôi vừa nói vừa xách đồng đồ vào trong bếp rồi ngồi vào bàn nhìn chị đang làm món gì đó không xác định được.

- Ở chỗ chị đâu có mấy thứ này chứ?

- À! Em nhớ rồi! Bởi vì nhà chị ở nơi như vậy mà! Nhưng không sao, em mua đồ rồi đây! Tối nay chúng ta sẽ cùng nhau trang trí, hơi muộn một chút nhưng mà như vậy cũng vui mà!

- Xin lỗi em nhé! Nhưng tối nay chị phải trực ca đêm ở cửa hàng rồi! Khó khăn lắm mới nhờ được cậu Hajime chăm Miwa giúp!

- Đúng rồi nhỉ? Nhưng nghe chị nói cứ như cậu ta tự nguyện thì có! Miwa vẫn cứ như vậy hà chị?

- Ừm, chị cũng chẳng biết làm cách nào nữa, mẹ con bé cũng đáp máy bay tới đây nhưng con bé vẫn nhất quyết không chịu nói gì. Mà Yuki không về với em sao? Em trang trí nhà với cậu nhóc đi!

- Thôi đi chị! Ai mà cần tên đó chứ!? Em thả vào viện với Miwa còn hơn!

- Nếu có nhiều người bầu bạn với con bé cũng tốt thôi! Dù gì thì như em nói, giáng sinh cũng là một lễ hội mà! - Vừa nói chị ấy vừa đóng mấy cái nắp hộp thức ăn lại rồi cứ vội vội vàng vàng mà chạy ra sảnh khoắc thêm áo vào. - Chị mang thức ăn vào cho Miwahi đây! Em nhớ hâm lại rồi ăn nhé! Chúc em giáng sinh an lành!

- Chị cũng thế!

Tôi ngồi nguyên trong bàn bếp nghe tiếng cửa đóng sầm lại và một lúc sau là tiếng đóng cổng.

Chẳng động dậy gì.

Rồi bất giác tôi nhìn xuống chỗ đồ trang trí mà mình đã mua. Vài giờ nữa sẽ có người mang cây thông tới. Nhưng tôi tự hỏi những thứ này để làm gì kia chứ? Chẳng có ai ở nhà. Cũng chẳng có ai rảnh rỗi để chơi đùa với tôi. Chẳng có ai có tâm trạng trong khi chính họ còn không thể nào giải quyết được chuyện của mình. Tôi đang cố làm cái quái gì vậy?

Có lẽ một phần là do sự mệt mỏi sau chuyến xe đêm nên bây giờ tôi không được tỉnh táo cho lắm vì thế tôi leo lên phòng mình rồi thả người xuống giường. Bầu không gian ấm áp của máy sưởi khiến tôi dần chìm vào cơn mộng mị. Tôi cần một giấc mơ nhẹ nhàng để khi tỉnh lại tôi sẽ không phải thấy gối mình ướt vì nước mắt. Bây giờ tôi đang trở nên vô cùng nhạy cảm. Những thứ xảy ra cho cuộc đời tôi không có gì chắc chắn cả và hiện giờ nó đang lung lay dữ dội còn tôi thì không biết làm cách nào để giữ chúng lại.

Tôi cố đánh một giấc thật ngon để khi tỉnh lại sẽ được quên hết mọi thứ.

Nhưng phải chăng sẽ không thể nào như vậy được? Tôi không biết tại sao mẹ mình lại làm chuyện đó. Sao bà ấy lại có thể đỡ đầu cho một kẻ đang cố giết tôi chứ? Tôi không nghĩ là bà ấy muốn làm điều xấu nhưng kì thực tôi cảm thấy hoảng loạn và bối rối. Như thể cả thế giới này đang bỏ rơi tôi vậy. Ngay cả người mà tôi đã lấy lại được lòng tin tưởng cũng đang làm những việc để chống lại tôi.

Và như thế bà ấy nhất định sẽ không đuổi việc tên kia - tên thù khắt nghiệt tính mạng của tôi hơn ai hết. Có chăng chính mẹ tôi cũng không hề biết tên đó muốn giết tôi chăng? Như vậy thì sẽ chẳng có lí do gì để tôi cảm thấy nóng giận với bà ấy như thế này cả, cảm giác như bà ấy không hề thật lòng muốn quan tâm tới tôi mà chỉ đang cố làm cho giống như thế thôi.

Cũng chính vì tôi thấy mình thật vô lí như vậy nên tôi cứ giả vờ vui vẻ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi choàng dậy trên giường mình khi nghe tiếng điện thoại reo lên. Khi ấy tôi cũng chẳng biết mình đã nằm đây, trong cơn nửa tỉnh nửa mơ này, bao lâu rồi. Nhưng tôi không thể ngủ được chút nào, chỉ đơn giản là nằm đó và nhắm mắt lại. Cú điện thoại làm tôi choáng váng và khi tôi cố tìm nó trong bóng tối, tôi bị vấp chính cái túi đồ của mình rồi ngã xấp xuống sàn. Tôi cứ nằm thế nghe âm vọng lại từ tiếng nhạc chuông và tự nhiên lại thấy rung mình vì điều đó. *Nó nghe cứ như đang vang tới từ một thế giới khác vậy!* Thế tôi lại phải vội vàng đi tìm cho ra chiếc điện thoại của mình chỉ vì yếu bóng vía chứ không phải vì tôi lo lắng cho việc người gọi tôi đang phải dùng thời gian quý báu của mình để mà chờ đợi.

- Em đây! - Tôi bắt máy khi tìm thấy cái điện thoại đang đổ chuông điên cuồng trong chiếc túi xách tay của mình. Là anh Hime.

- “Em không đến thật sao, nhóc?” - Giọng anh ấy gấp gáp như thể đang cố đuổi bắt ai đó vậy.

- Anh! - Tôi bối rối và tại sao anh ấy lại gọi cho tôi lúc này kia chứ? - Em xin lỗi chuyện đó. Nhưng em có một số chuyện cần phải xác định lại!

- “Lại có chuyện gì nữa sao?”

- Chỉ là vấn đề cá nhân thôi ạ! Không có gì nghiêm trọng đâu!

- “Hina! Em đã không dự tiệc giáng sinh suốt ba năm rồi đấy! Em không thấy là mình rất quá đáng sao?”

- Chứ anh không biết em thấy cô đơn thế nào khi chỉ có mỗi mình mình trong lễ Giáng sinh sao? - Tôi nổi cáu, đang lúc tôi có tâm trạng không tốt và chẳng biết xả vào đâu.

- “Vậy thì sao em không về nhà chứ? Em nói vậy mà nghe được à? Anh chịu đựng cái tính dờ dờ ương ương và cứng đầu của em hết nổi rồi đấy! Em còn muốn như vậy tới khi nào hả? Em lại định đổ lỗi cho mấy cái loại hoocmôn chết tiệt của mình tới chừng nào đây?”

Tôi không biết tại sao anh ấy lại nổi cáu với tôi trong khi tôi đã nói trước là khả năng rất cao tôi sẽ không đi dự cái buổi tiệc chết bầm ấy rồi cơ mà?! Bản thân anh ấy cũng chẳng phản ứng thì tại sao bây giờ lại quát vào mặt tôi?

- Em chẳng biết sao anh lại nổi khùng lên như vậy nhưng em chẳng có lí do gì để về cả!

- “Em ăn nói như thế với anh à? Em thích chết còng ở cái xó nào đó hơn là về nhà với mọi người à?”

- Anh chẳng phải đã đồng ý rồi sao? Mà em ở đây cũng vì mẹ đã tôn trọng quyền riêng tư của em còn gì?! Vậy thì sao em không được ở nơi mà em muốn trong thời điểm mà em muốn chứ?

- “Được rồi! Vậy thì em cứ ở đó cho tới cuối đời luôn đi!”

Anh Hime cúp cái rụp. Cứ như thể anh ấy nghe đủ rồi vậy! Mà tôi cũng nghe đủ rồi! Tôi có hứa hẹn gì tốt đẹp với anh ấy đâu mà giờ anh ấy lại cư xử như tôi là người duy nhất có lỗi chứ?! Đây chẳng phải là lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau nhưng lần cuối cùng cũng cách đây rất lâu rồi nên tôi cứ tưởng anh ấy hoàn toàn có thể hiểu tôi chứ?

Tôi bực mình tới nổi tới tận lúc bò lên giường trở lại rồi cũng chẳng thể nào mà nhắm mắt được nữa.

Nhưng chính vì không thể ngủ được nên trong bầu không gian yên tĩnh đó nên tôi nghe được những âm thanh vọng tới từ phía bên kia bức tường. Từ phòng của Miwa. Từ khi tới đây tới giờ căn nhà này luôn còn là bí ẩn đối với tôi, hết nghe âm thanh lạ này tới âm thanh lạ khác.

Khi phát hiện ra âm thanh ấy là do tên hoàng tử trung học đang lục lọi căn phòng kế bên thì tôi mới được thở phào nhẹ nhõm. Có điều, khi ấy lại phát sinh một vấn đề khác.

- Cậu làm gì ở đây thế? Cậu trèo tường vào à?

- Không! - Có vẻ cậu ta cũng bối rối không khác gì tôi. - Chị Yui đưa tớ chìa khóa!

*

Tuyết luôn rơi rất nặng hạt vào những mùa giáng sinh ở Bờ Công Anh Xuân. Trước đây, trong quãng thời gian tôi thường xuyên dạt nhà, tôi cũng vì thế mà luôn phải đón giáng sinh một mình. Đôi khi trong những ngọn gió tuyết ở một nơi hoang vu nào đó, đôi khi là trong một căn phòng khách sạn ấm áp nhưng chỉ có mình tôi và mớ thức ăn hảo hạng bầu bạn với nhau, và đôi khi tôi chỉ đơn giản là có một mình. Mùa giáng sinh này cứ ngỡ cũng đã đi vào cái vệt xe đồ ấy rồi nhưng chẳng hiểu thế nào mọi chuyện lại thành ra thế này!

- Cậu có muốn ăn món truyền thống nào đó không? Tớ nấu được vài món nhưng không đảm bảo chất lượng đâu! - Tên “Hoàng tử” vừa nói vừa treo những chùm đèn chiếu lấp lánh lên tầng cao nhất của cây thông mà người ta vừa chờ tới. Mặt trời cũng đã xuống tới đường chân trời rồi mà tôi thậm chí còn tưởng mình đang sống trong một thế giới không có khái niệm thời gian vì buổi nào trong ngày cũng giống hệt nhau cả.

- Không cần! Tôi thích đồ ăn do chị Yui nấu hơn! - Chúng tôi chia nhau ra để trang trí cây thông này như thể đó là một nhiệm vụ quen thuộc mà năm nào cũng làm vậy.

- Vậy là cậu cũng thích thức ăn của tên Takahashi kia à?! - Mặc dù đang đứng trên chiếc thang gấp nhưng cậu ta cũng cúi xuống hỏi tôi cho bằng được.
- Chuyện này thì liên quan quái gì tới tên ấy!
- Tớ nghe chị Yui bảo rằng cậu ta là người quen nên cũng hay tới đây nấu nướng! Bất ngờ thật đấy!
- Coi cái kiểu cảm thán của cậu kìa! Cậu có vấn đề gì sao?
- Không! Chỉ là tớ chưa từng nghe việc gì tương tự như thế từ cậu!
- Mặc gì tôi phải kể cậu nghe những chuyện đó?!
- Thật sao? - Rốt cuộc cậu ta cũng chịu nhảy xuống khỏi cái thang khi nhiệm vụ trên cao đã hoàn thành. - Vậy mà tớ cứ tưởng chúng ta từng có một mối quan hệ nào đó trên mức tình bạn bình thường cơ đấy!
- Cái đó không phải là chuyện giả vờ thôi à?! Chính cậu là người hiểu rõ nhất bản chất của nó còn gì? Vậy nên đừng có vin vào đó mà tổng tiền tôi hay gì nhé! - Tôi cũng hoàn thành xong công việc của mình và đứng dậy bước vào bếp tự pha cho mình và cho cậu ta một tách chocolate nóng. Vào lúc này thì không thứ gì ngon bằng nó.

Cậu chàng cũng lẻo đẻo đi theo khi tôi rướn người lấy mấy gói chocolate trên kệ bếp. Nhưng cuối cùng lại thành ra cậu ta là người lấy chúng vì tôi không với tới. *Tôi ghét cái chiều cao chết tiệt của mình!*

- Nhưng mà chẳng phải lúc đó cậu biết tất cả những chuyện mà tớ vẫn cố giấu người khác sao? Nói đúng hơn là phần thực sự trong con người tớ, vậy nhưng tớ chẳng biết gì về cậu cả! - Cậu ta đột ngột lại hạ giọng khi tôi đang cố chế nước sôi vào chỗ bột chocolate trong ly sao không cho chúng tạt ra ngoài.
- Đó là do tính chất công việc thôi! Nếu không chắc cậu cũng chẳng rảnh rỗi đi nói chuyện ấy với một người dung như tôi nhỉ?
- Tớ cảm thấy mình nên hiểu rõ một người quan trọng với mình trước khi quá trễ, đừng tưởng mình lúc nào cũng được ở bên cạnh người đó. Bất kì ai đang ở bên cạnh mình cũng quan trọng cả. Tớ nhận ra điều đó qua câu chuyện của Miwahi, cô ấy thậm chí còn chưa thể hiểu được bằng một phần những gì mà những người hâm mộ của Kawahachi hiểu!
- Ừm, nói về vấn đề đó thì cậu ấy cũng là fan của anh ấy đấy thôi!

Chúng tôi cùng trở lại và ngồi lên chiếc sofa trong phòng khách để nhìn ngắm thành quả của mình.

- Nhưng nói về bí mật thì... không phải cậu cũng có những chuyện không nói với tôi sao?

Chàng “Hoàng tử” nhướn mày lên khi đang thưởng thức một ngụm chocolate nóng ngọt ngào tan chảy trong miệng.

- Chẳng hạn như chuyện cậu tiếp cận với Miwahi ấy! Cậu không có ý định nói gì với tôi à?
- Cậu đang sợ tớ cướp cô ấy từ tay anh Kawahachi ấy hả?
- ... - Tôi mím môi suy nghĩ xem có đúng là mình đang nghĩ như vậy không. - Nếu thế thì sao?
- Ha ha! Có lẽ tớ cũng đang định làm vậy cũng nên!
- Há? - Tôi suýt nữa thì phun cả chỗ chocolate trong miệng ra. - Cậu đùa đấy hả?

- Nói thật cũng nên! - Cậu ta nở một nụ cười xã giao mà qua nụ cười ấy người ta chẳng thể đoán được người ấy đang nghĩ gì, nói thật hay nói dối. - Nhưng nếu như cậu biết được những chuyện mà Miwa đã chịu đựng thì cậu sẽ thấy nếu tớ có làm thế thật thì cũng vì tớ muốn tốt cho cô ấy thôi! Lôi cô ấy ra khỏi thứ ảo ảnh kia để nhìn vào sự thật rằng kẻ mà cô ấy có thể làm mọi thứ vì hắn là một tên hèn nhát thế nào!

- Cậu nói vậy là sao? Cậu biết gì chứ? - Có đánh chết tôi cũng không tin là làm cách nào đó cậu ta có thể đào ra được chuyện của hai người họ. Tôi đành nhìn cậu ta đang không phải nói tới chuyện vượt không gian, thời gian của cô ấy.

- Bởi vì tớ thật sự nghiêm túc trong việc muốn đưa cô ấy trở thành một ca sĩ. Và tớ không chấp nhận “gà cưng” của tớ không có tinh thần để mà làm thật tốt công việc của mình. Cho dù nhìn thấy những khó khăn ấy nhưng tớ không muốn vì thế mà bỏ cuộc. Tớ đã buộc cô ấy phải nói ra những chuyện đã xảy ra.

- Cái gì cơ? Cậu BUỘC cô ấy ư?

- Phải! Ban đầu cũng khó khăn lắm vì cô ấy cứng đầu hệt như cậu nhưng mà dù gì đi nữa cô ấy cũng là con gái! - Nói tới đó cậu ta nở một nụ cười ranh mãnh. - Và rốt cuộc tớ đã được nghe một câu chuyện siêu thực!

- Cậu... biết chuyện đó thật sao?

- Có vẻ như cậu cũng biết nhỉ? Cô ấy đã chấp nhận tất cả những rủi ro để được có mặt trong cơ thể và thân phận hiện tại...
- Này, này khoan đã! - Tôi buộc phải dừng cậu ta lại cho dù làm vậy là bất lịch sự đi chăng nữa. - Cậu không phải nói chuyện hơi mâu thuẫn sao? Chẳng phải mẹ của anh Kawahachi mới là người dựng nên mọi chuyện để lấy linh hồn của cô ấy và đưa vào trong thân xác ấy sao?
- Đó là bề nổi của tảng băng trôi mà thôi! Chính vì phản ứng của anh Kawahachi tiêu cực khi nhìn về Miwahi như vậy nên họ mới quyết định giấu nhem chuyện đó.
- Chuyện đó?
- Chuyện chính Shatomi mới là người đã chấp nhận lời đề nghị của phu nhân Kawahachi để dựng nên cái chết giả ấy!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

MƯỜI BỐN NĂM TRƯỚC

Trước nhà Shatomi Chitanda.

Hạnh phúc mà cô gái nhỏ vẫn luôn sống trong ngôi nhà nghèo khó ấy tưởng tượng đến, cùng lắm cũng chỉ là được ở bên cạnh mẹ mình thật lâu thật lâu. Cho dù có nghèo khó hay giàu sang cô cũng chỉ hi vọng điều ấy. Thế nhưng giờ đây thì cô lại đang sống trong một hạnh phúc mà cô chưa bao giờ nghĩ tới, thậm chí còn chưa bao giờ dám mơ tưởng tới. Cô đang yêu một người mà cô vẫn luôn âm thầm nhìn ngắm.

Khi lên trung học, cô đã biết đến Kawahachi kể từ những ngày đầu tiên, cô biết rằng mình sẽ chẳng thể nào có thể được một người nổi bật như vậy để mắt tới. Một người vừa có gia thế, vừa có bề ngoài, lại học vô cùng giỏi, là một người được sinh ra trong một cuộc sống có đầy đủ mọi thứ để phát triển như vậy. Cô và người đó là hai phần của thể giới, một người ở đầu, một người ở cuối, những tưởng đã không bao giờ có thể chạm được vào nhau. Cô chỉ có thể nhìn lên mỗi khi người đó đi ngang qua lớp mình hay đang đứng dưới sân. Làm thế nào cô có thể giữ mình bình tĩnh khi người đó lại đuổi theo mình và cố bắt chuyện với mình chứ?

Khi ấy trong đầu cô có một nỗi lo sợ vô hình, rằng cô chỉ đang tự vin vào những thứ mơ mộng vớ vẩn của mình. Cô không thể nào có thể ở bên cạnh người đó bởi vì cô và Kawahachi quá khác nhau, thế nên cô cố gắng cắn răng chịu đựng để người ấy không nhận ra được tình cảm của mình, giả vờ như thể cô ghét cay ghét đắng người đó để cậu ta bỏ cuộc. Nhưng tình yêu không phải là thứ mà ai cũng có thể điều khiển được, Kawahachi vẫn cứ yêu cô mà chẳng màng tới những nỗi đau cô phải chịu đựng.

Cuối cùng thì cô cũng đã chấp nhận nó. Chấp nhận rằng mình sẽ có một tình yêu ngắn ngủi đã nhìn thấy được kết thúc, bởi vì nếu cứ tiếp tục như thế thì cả cô lẫn người đó đều cảm thấy đau khổ. Bởi vậy cô sẽ tìm cách để cắt đứt với Kawahachi một khi có cơ hội. Đó là tất cả những gì mà một Shatomi Chitanda có thể nghĩ được lúc đó.

Cô đã không ngờ rằng mình không những không thể tự cắt đi được nỗi đau của mình mà còn chìm sâu hơn vào cái hạnh phúc ảo tưởng kia. Cô không còn thấy sợ hãi nữa. Cô cảm thấy tin vào những điều kì diệu. Cô nhìn thấy những màu sắc lung linh của cuộc đời trước mắt mình thay vì chỉ nhìn thấy những bầu trời xám xịt.

- Cậu ngủ ngon nhé! - Như thường lệ, chàng ca sĩ thực tập đưa cô về tới trước ngôi nhà xập xệ của mình sau khi làm thêm ở chỗ chú Hattori.
- Cậu cũng vậy!
- Ủhm! Ngày mai là giáng sinh rồi nên chúng ta... cùng đi đâu đó nhé?
- Hả? Cái đó là...
- Ngày mai tớ sẽ nói với chú Hattori nên cậu yên tâm đi nhé! Chúng ta hẹn hò nhé!

Shatomi nhìn cậu chàng ca sĩ thực tập khi ấy với đôi mắt ngấn nước. Cô cần thời gian để biết đây là thực hay chỉ là một giấc mơ.

- Cậu... không chê tớ xấu xí sao? Đi chơi, hẹn hò với một cô gái thậm chí còn không có nổi một chiếc váy cho đảng hoàng?
- Chuyện đó có gì quan trọng sao?

Vừa nói cậu chàng vừa đặt tay lên cái má lạnh công của cô rồi nhẹ nhàng thả xuống trán cô một nụ hôn phớt qua thôi nhưng lại để lại đó hàng ngàn thứ cảm xúc mãnh liệt.

- Sẽ không bao giờ có chuyện tởn như thế đâu! Cuộc sống chỉ là cái vỏ bên ngoài thôi, tất cả những gì con người cần có để sống chính là trái tim! Tạm biệt cậu nhé!

Lúc Kawahachi đã khuất ở cuối con hẻm rồi, cô vẫn cứ đứng ngẩn ra đó. Và cô không hề nghĩ tới việc có một người đã quan sát cô từ nãy tới giờ.

- Thật là không tài nào có thể trốn tránh được rằng mọi chuyện đã thành ra thế này nhỉ?

Khi Shatomi quay đầu lại thì đã thấy mẹ của người yêu mình đứng đó trong chiếc măng tô cổ áo kéo cao để giữ ấm. Trông chừng thì bà ấy cũng đã đứng trong tuyết lâu như cô vậy.

Người phụ nữ này, đây không phải là lần đầu tiên cô gặp bà ấy. Khi nhận lời làm bạn gái của Kawahachi, cô đã quá hạnh phúc tới nỗi quên mất đi nội dung cuộc trò chuyện cách đây chỉ vài tuần của hai người.

- Đau thương là thứ có thể nhìn thấy trước đúng không? - Bà ấy bước đến gần cô cùng với gương mặt, nơi ấy nỗi buồn tưởng chừng đã bị đóng băng lại.

- Chào cô ạ!

- Như lời hứa, hôm nay ta mang đến vật làm tin giữa chúng ta. - Vừa nói phu nhân Kawahachi vừa đặt vào tay cô một chiếc hộp được phủ nhung bên ngoài.

Bên trong đó là một sợi dây chuyền bằng bạch kim cùng với một viên ngọc màu đỏ làm nặt.

- Đó chính là ước mơ của cả hai chúng ta, vì người mà cả ta và cháu đều yêu. Nó sẽ giúp cháu được tái sinh một lần nữa, với linh hồn này, nhưng không phải với cái thân xác đang ràng buộc tình yêu này. Chính là lời hứa của ta để chúng ta tìm thấy hạnh phúc!

- Gì kia?

- Cháu có thực sự yêu Shinichi không? Không phải là tình cảm giữa những người ruột thịt với nhau?

- Có! - Sự lưỡng lự ban đầu khi cô gái nhỏ nhìn vào thứ tạo vật đẹp để ấy đã biến mất bởi vì bây giờ nó đã trở thành sự giải thoát duy nhất.

- Có rất nhiều rủi ro khi làm vậy, ta sẽ đảm bảo cháu nhất định sẽ gặp lại nó nhưng ta không đảm bảo tất cả những thứ còn lại! Cháu phải lựa chọn giữa nỗi đau khổ sẽ tới nhanh chóng hay là một nỗi đau khổ âm ỉ cháy từ năm này qua năm khác.

- Cháu thà như vậy còn hơn là không bao giờ được yêu người đó!

Lúc đó cô ấy đã lựa chọn. Lựa chọn của Shatomi Chitanda đã khiến cuộc đời của nhiều người đột ngột rẽ hướng hết như cách cô đã làm khi đột ngột bước vào cuộc đời họ. Nếu như khi ấy cô không lựa chọn như thế thì sao? Nỗi đau đến đến nhanh chóng ấy sẽ cướp đi thứ gì của họ? Cô không hề biết. Trong đầu cô chỉ có một tương lai tươi đẹp đang hiện lên khi cô lao đầu vào chiếc xe tải ngày hôm đó, ngay trước mặt người cô yêu. Cô không định chết theo cách này, không định từ bỏ cái cơ thể đáng ghét này vào khi ấy nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Khi ấy trong đầu cô chỉ hiện lên một suy nghĩ:

Giấc mơ này phải kết thúc!

*

- Cậu muốn tởn gọt mỏng hơn không? Cậu cần phải tịnh dưỡng tiết kiệm sức lực mà nhỉ? - Tôi hỏi khi gọt táo cho Miwahi trong bệnh viện. - Nhưng mà ăn thế này thì không ngon lắm đâu, cậu biết chứ? Phải cắn miếng thật to vào thì mới là ăn táo chứ? Mặc dù tởn hay bị la vì làm thế lắm nhưng như vậy thì ăn mới ngon mà nhỉ? Mà cậu không thấy là tuyết rơi dày quá sao? Mùa này đáng ra nên ăn quýt chứ nhỉ? Ai là người mua mấy quả táo này vậy? Nghĩ gì thế không biết! Mẹ cậu có biết ai là kẻ thiếu trách nhiệm này không? Mà tởn đang nói mẹ cậu là bà Joudouki ấy chứ không phải là bà Chitanda đâu! Bà ấy không phải đã về ăn giáng sinh với cậu con trai quý tử rồi đấy chứ hả? Lẽ ra bà ấy phải ở đây chứ?

- Hina!

- Hừm?

- Có chuyện gì vậy? Cậu không thể nói thẳng với tởn sao?

- Há?

- Cậu không cần phải giả vờ đâu! Chắc là cậu biết mọi chuyện rồi đúng không?

Tôi buông trái táo trên tay mình xuống, khi ấy tôi cảm thấy cả hai vai mình cũng xiu xuống theo.

- Tởn xin lỗi! Tởn lúc nào cũng là kẻ thích chen vào chuyện người khác cả!

- Tởn biết mà! - Cô nâng nói rồi mỉm cười, nó vừa dịu dàng nhưng cũng vừa chua xót nên tôi chẳng biết mình nên cảm nhận thế nào.

- Nhưng Miwa này! Bây giờ... cậu định thế nào?

- Cái đó... tớ cũng không hẳn đã quyết định được! Nhưng tớ định sẽ quay về Hoa Hồng Vàng, tớ sẽ mang cả mẹ Chitanda theo nữa bởi vì tớ không thể để mẹ một mình lâu hơn được. Cho dù bây giờ gia cảnh của tớ không được tốt lắm nhưng tớ cần phải chăm sóc bà ấy!

- Cậu... không muốn ở đây nữa thật sao? Vậy thì tại sao cậu lại chấp nhận kể cho Kei nghe chuyện của mình?

- Tớ cũng không biết! Chỉ đơn giản là muốn để lại những thứ đau đớn đó lại ở một đâu đó mà mình không thể chạm tới được.

- Cậu cũng biết nó chẳng thể như cậu muốn đúng không? Cho dù thế nào đó cũng là kí ức của cậu mà!

- Tớ biết chứ! Nhưng tớ cần phải tìm cho mình một cái cớ!

- Miwa này! Cho dù bây giờ cậu không còn là Shatomi Chitanda nữa nhưng...

- Nhưng sao?

- Tớ không biết liệu có cách nào để cứu cậu không. Bởi vì theo những gì tớ được kể thì cậu chính là người đã sử dụng viên ngọc ấy. - Đúng như những gì tôi nghĩ, viên ngọc không bỗng dưng biến mất khỏi nhà Kawahachi và tôi chỗ nhóm Hồ ly mà nó đã được sử dụng trước đó. Như vậy chuyện của Miwa không phải là do chỉ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh kia mà nó thực sự đã ứng nghiệm lời nguyện của mình lên cô ấy. - Nếu như tớ biết nó ở đâu và hủy nó đi không biết liệu có khi nào mọi lời nguyện sẽ được hóa giải không?

- Cái gì chứ? Nó là thứ gì chứ? Không phải chỉ là một viên đá mang phép thuật thôi sao? - Cô bạn cùng nhà trần trời nhìn tôi, còn tôi thì chỉ biết trả lời bằng một cái lắc đầu buồn chán.

- Nó là một viên đá bảo hộ nhưng lại mang trong mình một lời nguyện rằng nếu cậu muốn thực hiện tham vọng của mình nó hoàn toàn có thể thực hiện được cho cậu nhưng cậu sẽ nhận hậu quả ngay trước khi cậu đạt được mục đích của mình. Đó chính xác là những gì đã xảy ra phải không?

- Ừm! - Miwa xác nhận. - Đúng là do tớ mơ mộng viễn vông rằng mình có thể sẽ có được mọi điều tớ mong muốn. Trong khi tớ là một kẻ ở dưới đáy xã hội và sẽ không bao giờ có được những điều ấy!

- Miwa! Nhưng tớ thực sự muốn giúp cậu!

- Giúp thế nào chứ?

- Như tớ đã nói! Tớ sẽ phá hủy viên đá đó nếu như điều đó có thể giúp cậu thôi phải chịu đựng những đau đớn này. Mặc dù tớ lẳng không biết mình có thể làm được điều đó hay không... - Tôi hơi do dự trước quyết định của chính mình nhưng tôi lại không biết mình phải làm gì khác nữa.

- Hina! Cảm ơn cậu về mọi chuyện! Cảm ơn vì đã để tớ gặp cậu, nhưng tớ chịu những lời nguyện này chắc cũng không phải là vô lí mà đúng không? Kẻ gây tội thì phải đền tội. Tớ chính là kẻ đã phá hủy trật tự và quy luật của thế giới này vậy nên tớ phải chấp nhận một cái kết không có hậu thôi!

Những lời nói của Miwahi như những mũi dao đâm thẳng vào trái tim tôi. Đúng là chúng tôi không ở bên nhau quá lâu nhưng cũng từng cùng nhau làm những điều mà không ai ngờ tới. Chúng tôi đã ở bên nhau mỗi khi cậu ấy mệt mỏi với cuộc sống và tôi cũng từng chứng kiến cô ấy đứng lên trở lại như thế nào qua bao nhiêu scandal cứ bỗng dưng ập tới kia. Mặc dù về ngoài vô cùng mong manh nhưng bên trong lại vô cùng mạnh mẽ, và tôi cảm thấy không quen khi phải nhìn thấy một kẻ yếu ớt cả về thể xác lẫn linh hồn này. Chẳng lẽ tôi sẽ không bao giờ được gặp lại người mà tôi đã từng biết sao?

Đây chính là cảm giác của anh Kawahachi khi nhìn vào cậu ấy sao?

Tôi phải cứu cậu ấy. Bằng mọi giá!

- Nhưng cậu có biết là cho dù lời nguyện ấy có lấy đi của cậu mọi thứ thì ông trời cũng lại ban cho cậu nhiều thứ khác không?

- Há?

- Đó chính là tớ, người vừa tuyên bố sẽ cứu cậu. Và một người nữa...

Cô nàng neho mắt nhìn tôi chẳng hiểu môtê gì cả. Cùng lúc đó, cánh cửa phòng bệnh bỗng dưng bật mở và chàng Hoàng tử trung học bước vào cùng với một bó hoa trên tay.

Thật là ngu ngốc khi tôi phải tham gia cái kế hoạch này cùng với cậu ta. Mắc mớ gì tôi phải giúp cậu ta làm giàu chứ? Thế nhưng tôi không thể trông mong gì về việc có thể phá hủy được viên đá kia trước khi mọi việc quá muộn nên phải có kế hoạch B thôi! Biết là cậu ta muốn gây ấn tượng với cô nàng nhưng tôi thấy cái bó hoa hồng tổ bố kia đúng là làm quá rồi!

- Ừm, tớ vừa ghé qua chỗ bác sĩ và ông ấy bảo cậu sẽ sớm được xuất viện thôi! Chúc mừng cậu! - Cậu ta tiến tới và đưa bó hoa cho Miwa.

Cô nàng bối rối tới mức không biết có chuyện gì đang diễn ra mà cứ ôm đại bó hoa trước đã. Còn tôi thì muốn nôn ngay tại đây ghê! Chẳng hiểu sao mỗi lần cậu ta như vậy là tôi lại cảm thấy như mình bị sỉ nhục ghê lắm! Từ cái hồi còn vụ hẹn hò giả kia rồi!

Mà cứ cái đà này cậu ta sẽ chẳng bao giờ có được một mối quan hệ thực sự thật!

- À! Ừm...

- Cậu không cần như vậy đâu! Thật ra thì đây là nghĩa vụ! Cậu biết đó! - Cậu ta nháy mắt với cô nàng. Mà đương nhiên đây là nhiệm vụ của cậu ta rồi, ai bảo ban đầu làm dữ để moi thông tin từ một người mới vừa quay về từ cõi chết làm chi.

- Cảm ơn cậu! Như thế này không sao chứ? - Vừa nói cô nàng vừa ý nhị nhìn về phía tôi.

- Không sao mà!

- Hay tỏ ra ngoài cho hai người nói chuyện nhé?! - Tôi nói rồi rút lui ra khỏi phòng, nếu còn tiếp tục ở lại đây không biết tôi còn muốn nôn bao nhiêu lần nữa. Không không, như vậy thì khiêm nhã quá!

Nhiệm vụ của tôi đến đây là kết thúc. Phần còn lại trong cái kế hoạch củ chuối này thì tự thân cậu chàng lo liệu. Tôi chẳng biết là nó có đạt được mục đích hay không nhưng tôi cũng đã lỡ đâm đầu theo rồi. Mà nếu nó có thất bại đi chăng nữa thì Miwa cũng sẽ vẫn có người bên cạnh để mà an ủi cũng như Kei có khả năng sẽ tìm được một cô bạn gái thực sự. Dẫu sao thì cũng tùy ý trời thôi! Bởi vì nếu như Miwa quyết định không trở thành ca sĩ nữa thì cậu ấy sẽ phải bồi thường hợp đồng, tuy cậu ấy không có khả năng chi trả số tiền đó nhưng chắc chắn sẽ có người trả thay cậu ấy, còn nếu không nữa thì tôi sẽ trả. Có điều chẳng ai muốn có một phi vụ làm ăn thất bại như vậy cả! Nếu nghĩ lại thì ý kiến để cho Kei làm chuyện này của chủ tịch là một cách khá khôn ngoan, mà tôi nói gì được chứ, bà ấy dù sao cũng là người làm trong ngành giải trí này bao nhiêu lâu cơ mà!

Đến cuối cùng tôi vẫn còn có hi vọng Giáng sinh này sẽ là một Giáng sinh đầy ý nghĩa. Cho dù là một điều nhỏ nhặt nhưng tôi vừa có thể cùng ai đó trang trí cây thông và làm một điều gì đó thì đúng là làm Giáng sinh tưởng chừng lạnh lẽo và u tối này của tôi có thể sáng sủa trở lại chỉ trong phút chốc ngắn ngủi. Tôi như một kẻ lang thang cuối cùng cũng tìm thấy ánh sáng phía cuối đường hầm, tôi chỉ muốn được làm gì đó để quên đi nỗi cô đơn mà mình đang phải mang theo. Nhưng sớm thôi, nó sẽ quay trở lại vì tôi không thể nào trốn tránh nó mãi được.

- Tưởng là cậu về rồi chứ? - Tên hoàng tử trung học xuất hiện thành linh sau lưng tôi khi tôi ngồi ở một băng ghế dưới hành lang tầng trệt.

- Không! Tôi định chờ kết quả xem sao! Vậy...

- Ồ, mọi thứ có vẻ ổn. Đương nhiên là kiểu gì cô ấy cũng nhất định sẽ không chấp nhận lời tỏ tình của tớ nhưng xem biểu hiện thì cô ấy cũng chẳng lấy nó làm khó chịu. Bây giờ chúng ta chỉ cần vậy thôi! - Vừa nói cậu ta vừa đưa cho tôi cái áo khoác mà tôi bỏ quên trong phòng bệnh của Miwa. Thú thật là trời đang có tuyết mịn mờ thế này mà tôi có vẻ khá bình thản.

- Anh Kawahachi thực sự không tới thăm cậu ấy à?

- Không! Tớ cũng chẳng hiểu chuyện quái gì đang xảy ra nữa! Tên đó bị gì thế không biết!

- Anh ấy không biết phải cư xử như thế nào, cũng dễ hiểu mà!

- Tớ thì chỉ cảm thấy tên đó hèn nhát quá! Tớ nhất định sẽ cho cái tên luôn tự cho mình có thể kiểm soát mọi chuyện đó biết tay!

- Này này! Ý cậu là gì thế?

- Kế hoạch của tớ không chỉ dừng lại ở mức này đâu! Bởi vì tớ có một chuyện rất muốn làm với tên đó!

- Cậu đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?!

*

00 GIỜ 36 PHÚT

Phòng làm việc của Kawahachi, HK Hajime Ent.

Kawahachi ngồi trầm thờ trong phòng làm việc của mình vào đêm Giáng sinh. Cậu chàng ca sĩ không còn quan tâm gì tới truyền thống gia đình về việc mọi người sẽ cùng nhau tụ họp vào ngày Giáng sinh cho dù có bất kì chuyện gì đi nữa. Vào ngày ấy mỗi năm, cậu không hề có lịch làm việc cũng như Funo trước đây khi còn du học cũng sẽ đáp máy bay về bằng mọi giá để được cùng nhau ngồi vào cùng một bàn và nghe cái không khí ấm áp thấm sâu vào từng thớ thịt của mình. Nhưng bây giờ thì chuyện đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Ngôi nhà ấy bây giờ còn lạnh lẽo hơn cả căn phòng trống trải này.

Chẳng hiểu từ bao giờ mà nơi này có cảm giác không còn thuộc về riêng cậu nữa. Cậu đã quen cái cảm giác có một ai đó ở đây, trên chiếc ghế sofa này, còn cậu thì nhường lại cái vị trí yêu thích của mình để ngồi bên cây đàn tạo cảm hứng sáng tác của bản thân. Cậu vẫn không thể quên được nơi mà mình đã trao cho cô gái nhỏ ấy một nụ hôn vụng trộm mà ngay đến cả cô ấy cũng không hề biết. Những bài hát trên tay cậu lúc này chính là những ca khúc được sáng tác khi cậu đang nhìn vào cô nhóc đó chứ không phải là vì nhớ tới một người nào khác. Những thứ cảm xúc lẫn lộn làm cậu nhắm mắt lại tìm về chính mình.

- Biết ngay là anh sẽ ở đây mà! - Em gái cậu xuất hiện ở cửa phòng với một túi bia và đồ nhắm

- Ngay cả em cũng vậy à? Máy hôm nay em ở đâu thế?
- Đến suối nước nóng ấy mà!
- Mắc gì phải lôi cả Hina theo? Em quen con bé à?
- Ủhm! Anh hơi lảm quá đấy! Chuyện của bọn con gái anh chẳng hiểu nổi đâu! - Funo nói rồi thả phịch người xuống bên cạnh anh trai mình.
- Có lẽ thế cũng nên! - Lần này thì cậu chàng chịu không tranh luận nữa.

Funo cũng biết là câu nói đó có hàm ý gì. Nhưng lí do cô đến đây hôm nay không phải để an ủi hay trách móc anh ấy nên cô cũng chẳng để tâm.

Kawahachi mở một lon bia trước cả cô.

- Xem ra anh cũng đã rơi xuống một cái hố sâu quá rồi nhỉ? - Vừa nói cô nàng giám đốc vừa bày binh bố trận trên bàn làm việc của anh mình, mặc kệ mớ giấy tờ lộn xộn nằm ngổn ngang.
 - Cái đó cũng còn tùy!
 - Anh biết là vì xen vào chuyện của hai người mà em đã bị ám ảnh bởi một cảnh tượng không tài nào quên được đấy! Anh định để việc em chịu đựng sẽ trở thành công cốc hết hay sao?
 - Xin lỗi em về chuyện đó nhưng bây giờ anh không muốn nói về chuyện đó nữa!
 - Nói dối! - Cô em tu một nửa lon bia chỉ trong vòng một hơi rồi lại tiếp tục. - Nếu như không muốn nghĩ tới thì giờ này anh đã thẳng cẳng trong phòng ngủ ở nhà rồi!
 - Anh thậm chí còn chẳng nghĩ tới việc về đó. Như vậy thậm chí còn tệ hơn!
 - Em đâu bảo anh phải giả vờ vui vẻ, em chỉ muốn thấy anh ngủ ngon một lần thôi! Đó là việc anh không hề làm được trong suốt bao nhiêu năm qua khi chị Shatomi không có ở đây, còn bây giờ khi chị ấy ở đây rồi thì anh lại lựa chọn từ bỏ giấc ngủ. Anh có đúng là đàn ông không đấy? Ai nhìn cũng tưởng thế kia mà?!
 - Em đang nói móc anh đấy à?! - Đến lượt Kawahachi cũng nốc còn vào người. - Như thế còn chưa đủ tệ hay sao?
 - Tệ á há? Có tệ bằng em hay không chứ?
 - Em nói gì vậy? - Cậu chàng hỏi khi cô em lại tiếp tục nốc hết bia trong lon rồi mở tiếp một lon khác mà chẳng đụng gì vào đồ nhắm.
 - Bây giờ đến cả anh cũng muốn bỏ em đi và không muốn em liên quan gì vào việc của anh nữa! Từ trước tới giờ em có là gì của gia đình đó đâu chứ? Trông thì mọi thứ vẫn tốt đẹp đấy nhưng bên trong thì lại trống rỗng. Giờ nghĩ lại mới thấy rằng cho dù em có cố gắng thế nào thì cũng chẳng bằng được anh, cho dù có làm gì thì mọi người cũng không muốn em dính vào...
 - Cái đó chính là bảo vệ em đấy nhóc! Mọi người bị cuốn vào vòng xoáy đau khổ này, em không thấy sao?
 - Anh à! Cái mà chúng ta gọi là gia đình vốn ngay từ đầu đã không còn tồn tại rồi! Một gia đình hoàn hảo là một gia đình mà ai cũng mang cho mình một gương mặt hạnh phúc tràn trề? Thế thì gia đình chúng ta đúng là một gia đình hoàn hảo đấy, nhưng không phải cái mà người ta gọi là hạnh phúc chính là khi mà mọi người cùng chia sẻ với nhau cả khi vui sướng lẫn đớn đau hay sao? Vậy thì chúng ta chẳng phải là một gia đình hạnh phúc tới mức đó. Nếu như em được tiếp xúc với những nỗi đau sớm hơn chắc em cũng chẳng thành như bây giờ đâu nhỉ? Em sẽ được rèn luyện và rồi chai lì với chúng, nhưng em lại được bảo bọc quá kĩ đến mức khi phải chấp nhận quá nhiều nỗi đau cùng một lúc, em cảm thấy choáng váng. Em tự hỏi chúng ta đã cố gắng với cái bộ mặt hạnh phúc ấy để làm gì vậy?
- Lần này Kawahachi lại im lặng. Không phải là cậu chàng đã say vì lon bia trên tay cậu còn chưa rơi đến một nửa. Cậu im lặng vì cậu cũng chẳng biết phải nói gì. Không như Funo tới bây giờ mới nhận ra điều đó, cậu đã biết mọi chuyện từ khi Shatomi mất, nhưng đúng là những thứ mà cậu phải chịu đựng khiến cậu cũng tổn thương rất nhiều. Gia đình này đã thối nát từ rất lâu rồi, chỉ vì cái vỏ bọc của nó quá đẹp để nên không ai nhận ra mà thôi.
- Em định sẽ dọn ra ở riêng một thời gian!
 - Cái gì? - Kawahachi giật mình suýt tí thì đánh đổ cả lon bia trên tay vào cái mớ thức ăn để hồ lớn trên bàn kia.
 - Em đã quyết định rồi!
 - Không phải là quá đột ngột hay sao?
 - Không phải cả chuyện em biết được sự thật cũng quá đột ngột hay sao? Nhưng mà, ngày hôm đó, em cảm thấy rằng chúng ta mới thật sự là một gia đình. Cho dù có nhiều nước mắt hay những hối tiếc trong quá khứ nhưng đó mới thực sự là khi chúng ta chấp nhận để mọi người được thấu hiểu nhau.
 - Vậy tại sao em còn quyết định như thế?! - Kawahachi thực chẳng hiểu nổi logic của em mình.

- Em cần thời gian. Để chấp nhận, cũng giống như anh vậy! Anh có thể xem như em đang trốn tránh cũng được nhưng em cũng giống như anh bây giờ, em không thể tự huỷ hoại bản thân mình rằng mọi thứ vẫn như cũ được! Em cần phải tìm ra được lí do để lại có thể trở về ngôi nhà ấy!

*

09 GIỜ 20 PHÚT

Hoàng cung Bò Công Anh Xuân.

Sau buổi tiệc Giáng sinh đêm qua, Quốc vương thức dậy với một cơ thể mềm oặt. Thật là mặc dù đó là một truyền thống nhưng Người cũng không thể nào quen nổi sau ba mươi năm, nhất là khi bây giờ Người không còn là trai tráng nữa rồi. Mà cũng có khi sức khỏe của người cứ càng lúc càng đi xuống như thế này cũng tại mấy buổi tiệc “truyền thống” ấy cũng nên.

- Hoàng hậu, Quốc vương có lệnh là không làm phiền Người cho tới khi Người rời khỏi phòng làm việc! - Tiếng mấy cậu cận vệ vang vào bên trong khiến Quốc vương đang tranh thủ đánh một giấc trên sofa phải choàng dậy.

- Cái tên chết bầm đó làm cái quái gì mà ngay cả vợ mình cũng không cho vào hả? Hấn nghĩ đây là cái thời đại mà Quốc vương lấy vợ chỉ để làm chính trị chặc?! Hoàng hậu chỉ là một con rối trong cuộc đời hấn à?

- Này, này! - Mokiroló đầu ra khỏi phòng. - Em đang làm gì thế? - Vừa nói Quốc vương vừa xua tay lệnh cho chàng cận vệ lui ra. - Cho dù ai có như thế nào thì tôi cũng lấy vợ vì tình yêu đây, thưa Hoàng hậu!

Không nói không rằng, Rika hăm hực bước vào trong rồi đặt chiếc hộp trên tay mình xuống bàn.

- Sao vậy? Mới sáng sớm mà làm ầm lên vậy chẳng giống em chút nào! - Mokiroló nói và đóng cánh cửa lại phía sau lưng.

- Anh định mọc rễ luôn trong này sao? - Hoàng hậu hỏi khi Quốc vương ngồi xuống bên cạnh và đặt tay vòng qua hông mình. - Năm nào cũng vậy à? Chẳng thèm quan tâm tới con cái luôn à?

- Chuyện hôm qua Hina nhất quyết không về sao?

Dường như đã đánh trúng vấn đề, Quốc vương thấy ánh mắt vợ mình đột ngột rơi xuống hai lòng bàn tay đặt trên đầu gối.

- Con bé lớn rồi mà! - Người cô xoa dịu.

- Không phải chuyện đó!

- Hừm?

- Con bé chắc chắn đã biết chuyện đó! Chính vì thế nên nó mới không về!

- Là... - Nhìn Rika cũng đủ để Quốc vương hiểu rằng họ đang nhắc tới chuyện gì. - Là chuyện viên Akaineko à?

- Chắc là con bé chưa biết chuyện đó đâu nhưng mà khi con bé chưa biết được tất cả đầu đuôi câu chuyện thì còn tệ hơn nữa. Quan trọng là bây giờ nó nhất định sẽ không chịu nói chuyện với em.

- Ban đầu là không muốn để con bé biết nhưng bây giờ lại thành không-biết-thì-không-được à?

- Thì thế, nhưng không biết gì vẫn tốt hơn! - Thật tình Mokiroló chẳng tin nổi là ở tuổi này rồi mà vợ mình vẫn còn làm nũng, có lẽ do hồi trẻ không có nhiều dịp để làm thế nên bây giờ tận dụng mọi lúc mọi nơi sao?

- Đó là lí do em tìm anh lúc sáng sớm thế này sao? Khi mà anh vừa ở cùng em mới mấy tiếng trước đó?

- Anh thôi đi! Đây là vấn đề nghiêm túc đó!

- À! Được rồi, anh biết mà!

- Em muốn anh tới nói chuyện với con bé!

- Cái gì cơ? - Mokiroló tròn mắt nhìn Hoàng hậu.

- Đến nước này thì bằng mọi giá cũng phải nói cho nó biết bởi vì mấy thứ thông tin nhỏ giọt rất có thể khiến nó hiểu sai mọi chuyện. Chúng ta đang phải đối phó với một thứ “không hề đơn giản”!

- Anh không biết có thể đi trong hôm nay không!? Nếu buộc phải như vậy thì anh sẽ nói chuyện với Hina. Nhưng anh sẽ chỉ mang nó về đây thôi, mọi thứ còn lại là nhiệm vụ của em đây!

- Cảm ơn anh! - Rika sà ngay vào lòng Người như một cách để trả ơn, bởi vì Hoàng hậu biết rằng làm thế này có công dụng động viên tinh thần ghê gớm!

- À, nhưng mà thứ này là gì vậy? - Quốc vương thấy thắc mắc cái thứ trông như hộp quà sinh nhật mà vợ mình mang theo là gì ngay từ khi cô ấy vừa bước vào.

- Cái đó... là quà sinh nhật của Hina đấy! Dù sao thì cũng sắp tới rồi còn gì!

- Em có muốn anh mang nó tới cho con bé luôn không? - Vừa nói Quốc vương vừa thử mở xem bên trong là gì.

Nhưng ngay khi Người vừa mở nó ra thì lập tức đóng sầm lại rồi coi như nó là một tội đồ mà cứ thế phăng thẳng nó xuống sàn.

Trong phút chốc, đầu óc Quốc vương trống rỗng.

- À! Em nghĩ tới lúc con bé biết mọi chuyện thì tặng có lẽ nó sẽ không hiểu lắm...

- Ngay cả anh biết rõ mọi chuyện rồi mà còn chẳng biết phải hiểu thế nào đây này! - Mokirot bắt chập đây có phải là vợ mình hay không mà đứng dưng dậy rồi quát lên. - Chẳng ai tặng quà sinh nhật cho con gái mình kiểu này cả!?

- Này! Anh chưa nghe em nói gì cả mà!

- Không cần nghe thì anh cũng hiểu rồi! Em muốn biến con bé thành cái gì đây hả? Em có phải là trẻ con đâu!?

Chưa bao giờ Quốc vương cảm thấy xấu hổ và tức giận như bây giờ. Người chẳng biết có bà mẹ nào muốn tặng cho con gái mình một bộ áo ngủ gọi tình trong ngày sinh nhật trong khi nó thậm chí còn chưa có chồng cơ chứ? Rốt cuộc thì Rika muốn cổ vũ chuyện gì đây?

- Em muốn con bé mang vết nhơ thay cho Hoàng tộc hả?

- Em không có ý đó, Mokirot bình tĩnh lại đi!

- Làm sao mà anh bình tĩnh được kia chứ?!

- Mokirot, em chỉ là đang lo sợ thôi!

- Em vừa dọa anh sợ chết khiếp kia! - Quốc vương vẫn chẳng thể nào ngừng lớn tiếng được. Lần này thì vợ Người đã đi quá xa rồi.

- Em có lí do để làm thế! - Rika thật sự nghiêm túc. - Nếu chúng ta có thể giúp gì đó cho cục diện của toàn Vũ trụ thì một vết nhơ chẳng là gì cả!

- Em... đang nói gì thế?

- Mokirot, con gái anh đúng là một cô gái có thể có một cuộc sống bình thường đấy! Nhưng cháu gái của anh thì không!

- Rika? Em có định giải thích cho anh chuyện gì đang xảy ra không?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

- Chị không về tối nay sao ạ?

- “Xin lỗi hai đứa nhé! Chị có bảo Yuki qua nấu ăn cho mấy đứa rồi! Đạo này chị bận quá!”

- À! - Tôi liếc mắt vào trong bếp, thực ra chính vì chuyện tên Miêu tinh ấy xuất hiện ở nhà tôi nên tôi mới phải gọi điện cho chị ấy.

- “Xin lỗi nhiều mà! Đừng giận chị!”

- Nhưng đã qua mùa giáng sinh rồi còn gì!?

- “Chị cũng phải sống mà! Bây giờ là thời kì khó khăn!”

- Không phải là chị có bạn trai đấy chứ?

- “Làm gì có chuyện đó chứ?!”

Chị ấy chỉ trả lời tôi có vậy rồi cúp máy. Đạo này chị ấy toàn nói vội vàng rồi cúp như vậy. Ngay cả cái lí do bận công việc cũng chẳng rõ ràng gì cả!?

- Đúng là chị ấy đạo này có vẻ kì lạ quá! - Ngay cả tên Miêu tinh cũng nhận xét khi đang trộn trộn xào xào cái gì đó trong chảo còn tôi thì mân mê mấy bông hoa mà Kei mang đến ban sáng trên bàn ăn.

- Chị ấy cũng không nói gì cho cậu biết à?

- Có khi chị ấy có bạn trai thật ấy chứ?

- Cái gì cơ? Như vậy thì đâu được!

- Sao lại không được? Công chúa vẫn hi vọng là chàng Hoàng tử đó có thể trở thành một cặp với chị Yui sao? Con người và Miêu tinh thật không phải là một ý kiến hay chút nào!

- Cậu đang lăm nhăm gì thế? Có gì mà không được chứ? Trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra mà!

- Phải rồi! Giống chuyện của cô nàng kia ấy hả? Siêu ảo luôn!

- Này! Cậu thích chọc ngoáy lắm hả?

- Không! Nhưng cô nàng đó đâu rồi? Từ khi tên kia về tôi không thấy cô ấy đâu cả?! - “Tên kia” ở đây rõ ràng là ám chỉ tay hoàng tử trung học, người mới ghé qua sáng nay.

- Cậu ấy ngủ rồi!

- Ngủ qua bữa tối luôn á?!

- Tôi bảo cậu thôi chọc ngoáy đi nhá!

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa.

*

- À! Ủm, con tự hỏi không biết con lại gây ra lỗi lầm gì nữa? - Tôi hỏi với khuôn mặt cứng đờ gượng nặn ra một nụ cười chẳng lấy làm vui vẻ gì.

Câu hỏi: *Bố tôi - Quốc vương của Bò Công Anh Xuân - đang làm gì ở đây?*

Trả lời: *Tôi chết chắc rồi!*

- Mời Quốc vương! - Tay cận vệ đặt trà xuống trước mặt ông ấy.

- Cảm ơn cậu! - Vẫn như phong thái Hoàng tộc thường ngày và vẫn với nụ cười xã giao quen thuộc, ông ấy đang ngồi chễm chệ trong phòng khách nhà tôi, nơi mà cái cây thông giáng sinh chết tiệt kia vẫn chưa bị dọn đi mà còn đang lấp la lấp lánh...

Đột nhiên ông ấy quay sang tôi khi tay Miêu tinh đã rời khỏi. Thú thực là tôi không có vấn đề gì với ông ấy cũng như ông ấy chắc chắn không phải kiểu người già trưởng luôn áp đặt con cái hay luôn câu hỏi thậm chí còn là một người rất vui tính nữa là, nhưng mà... *vấn đề không phải ở chỗ đó!*

- Cuộc sống vẫn ổn chứ? - Giọng ông ấy rõ là đang nghiêm túc.

- Vâng ạ! Con hi vọng thế?

- “Hi vọng thế”?

- À! Thì là vẫn ổn! - Tôi lại phải cố nặn ra một nụ cười khác. - Nhưng còn bố thì sao ạ?

- Cảm ơn con, vẫn rất tốt! - Quốc vương nhấp một ngụm trà trước khi tiếp tục. - Ta hi vọng là con thích cuộc sống ở đây! Dù sao thì đây cũng là một nơi rất đặc biệt!

- Con biết ạ!

- Con vẫn đến trường mà đúng không?

- Vâng! - Hình như tôi chẳng biết phải nói gì ngoài “vâng” với “ạ”.

- Hệ thống giáo dục sau khi được cải cách tốt chứ... à, ta xin lỗi! Đáng ra ta không nên hỏi câu đó!

Tôi nhận ra không chỉ mình tôi mà bây giờ ông ấy cũng đang rất bối rối. Chính vì thế ông ấy mới hỏi những câu hỏi không đầu cũng không cuối, những câu hỏi xã giao bình thường chứ không phải những điều mà bố con nên nói cùng nhau. Một người đứng đầu một nước lại trở nên như vậy...

Tự dưng tôi lại bật cười.

- Sao vậy? Ta... kì cục lắm sao? Không giống bố của bạn con sao?

- Không phải ạ! - Kì cục hơn là tôi không biết tại sao mình không thể ngừng cười được. - Không có gì đâu ạ! Con chỉ tự hỏi không biết sao bố lại ở đây thôi! Không phải công việc lúc nào cũng chất ngập đầu bố sao?

- Ô, ừm, thì vậy đó! Đáng ra ta đã tới hôm qua nhưng cũng vì công việc mãi tới hôm nay mới sắp xếp được!

- Bố... không phải tới đây vì con không tới dự tiệc Giáng sinh sao?

Quốc vương im lặng mất mấy giây:

- Ta muốn cùng con tới một nơi!

- Dạ?

- Chúng ta xuất phát nào! - Nói rồi ông ấy đứng dậy.

- Sao? Ngay bây giờ à?

Bố vẫn cứ cười mỉm suốt chuyến đi của chúng tôi nhưng lại không nói một lời nào. Tôi có cảm giác ông ấy muốn nhìn ngắm những con phố ở đây hơn là chỉ đơn thuần đi qua nó để tới đích đến. Tôi cũng khá ngạc nhiên vì tôi không đi trên những con đường mà tôi tưởng mình đã quá quen thuộc với Tomotomi, thay vì rời khỏi khu phố cổ nhà tôi thì chúng tôi lại đi sâu hơn vào trong. Cuối con phố lại dẫn tới một ngọn đồi mà tôi chưa bao giờ từng chú ý tới. Chúng tôi đi xuyên màn đêm, chuyến đi chỉ dài chừng mấy phút nhưng tôi có cảm giác là nó dài lắm.

Chiếc xe dừng lại ở một ngôi trường Tiểu học đang sáng đèn như chờ đợi.

Trường Tiểu học Daisari. Giống với tên trường của tôi.

Chúng tôi đi thẳng vào sân trường dưới ánh đèn vàng rực. Nơi này đã bị thứ ánh sáng ấy xua tan mất những thứ thường trông rất đáng sợ ở trường vào ban đêm. Mảnh đất dưới chân chúng tôi sáng rực bất chấp bóng đêm bao phủ Tomotomi.

Và bước chân đều đều kiêu hãnh của Quốc vương bỗng nhiên dừng lại ở khu đất trống nằm phía sau những dãy phòng học.

- Con biết không? Ta từng rất phấn khích khi nghĩ một ngày nào đó sẽ được dẫn con cái của mình tới nơi này!

- Sao ạ? - Nghe như chuyện này chẳng giống câu chuyện của một Quốc vương lắm nhỉ?

- Ngôi trường này đã thay đổi kiến trúc rất nhiều lần trong hai mươi ba năm qua nhưng hình ảnh của nó vẫn không hề thay đổi trong tâm trí ta. Khu đất trống này trước đây từng có một dãy lớp học. Nơi mà ta và mẹ con từng gặp nhau! - Tôi há hốc mồm ra định hỏi nhưng cuối cùng ông ấy như hiểu được điều đó nên đã giải thích. - Con tưởng chỉ có mẹ con là người có một quá khứ dữ dội thôi hả?! Ha ha!

- À! Con không biết là bố cũng từng học ở đây! Từ hồi... tiểu học à?

- Chắc vậy! Đó là những kí ức tuy tầm thường nhưng rất đẹp đẽ. Ta từng nghĩ tới chuyện sẽ sinh con để cái và chúng rồi sẽ lại lớn lên ở nơi này, chúng sẽ được sống một cuộc sống mà chúng ta vẫn hằng mơ ước. Nhưng rồi, khi có quá nhiều chuyện xảy ra, không ai có thể giữ được lời hứa mà bản thân mình đã tự tuyên thệ được. Ta bắt buộc phải lên ngôi để giữ lại nền độc lập cho đất nước này và tránh để nó rơi vào loạn lạc. Thế nên các con mới được sinh ra như thế. Khi ta và mẹ con không kịp chuẩn bị gì để các con có thể sống được một cuộc sống như một người bình thường.

- Ý bố là bố đang biện minh cho việc nuôi dạy con cái của mình sao?

- Câu hỏi ấy cay nghiệt quá đấy, Hina!

- Con xin lỗi! Nhưng bây giờ con chỉ nghĩ được có thế! Nói như vậy không khác nào bố đang bảo rằng bố mẹ đã quên mất nhiệm vụ của hai người.

- Chắc là thế chẳng? Và con cho rằng bây giờ sửa chữa thì cũng đã quá muộn đúng không? - Đôi mắt buồn của Quốc vương khiến tôi không dám nói lên những gì mà tôi nghĩ. Tôi sợ hãi và lo lắng rằng tôi sẽ không đủ can đảm nhìn vào đôi mắt ấy khi nó vì tôi mà tổn thương.

Vì thế nên tôi chọn việc im lặng.

Không gian xung quanh tôi bỗng nhiên khiến tôi thấy khiếp sợ.

- Chính vì không thể sửa chữa được nữa nên khoảng cách của mỗi người trong gia đình ta đã quá xa rồi chẳng? Thậm chí đến độ lời nói của người này cũng không thể đến được với người kia?

- Con xin lỗi vì đã làm bố mẹ lo lắng nhiều! Con đã thử suy nghĩ xem mình có còn muốn sống ở Hoàng cung nữa hay không nhưng...

- Con vẫn chưa có câu trả lời? - Ông ấy kết thúc câu nói hộ tôi. Và tôi chỉ im lặng gật đầu. - Con không cần suy nghĩ nhiều làm gì đâu! Đôi khi câu trả lời của con sẽ tự đến nếu như nó tìm được thời cơ thích hợp.

- Ý bố là con có thể ở lại đây để chờ đợi câu trả lời à?

- Chờ đợi sao? Ta không hề nói vậy nhé! Trước đây, khi cuộc đời dẫn ta đến với cái ngai vàng ấy ta chưa có một phút giây nào dùng để chờ đợi cả. Nếu con chỉ biết mẹ con từng có tên trong NAI thôi thì hãy để ta nói cho con biết là trong danh sách cựu nhân viên cũng có tên của ta nữa đó. Nói đúng hơn, ta đuổi theo những gì mình mong muốn để câu trả lời tìm thấy ta. Nếu chúng ta cứ ở mãi một nơi đúng là việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn đấy nhưng mà nếu như ta di chuyển về phía nó thì không phải chính ta cũng là người đã lựa chọn sao? Như vậy con đường mà con đi có thể sẽ rẽ ngang nhưng sẽ không có những dấu chân của hối tiếc. Hôm nay đáng lẽ công việc của ta phải là khuyên con trở về nhà chứ không phải là khuyên con mỗi lúc một mạo hiểm rồi khoi tổ ấm của mình hơn mới đúng chứ?! - Nói tới đó Quốc vương thở dài.

Nhưng tôi nhận ra rằng hóa ra từ trước tới giờ mình chỉ đi tìm những thứ hão huyền, đó không phải là những thứ tôi mong muốn. Tôi không muốn học phép thuật, cũng không muốn trở thành một người bình thường. Tôi đang tìm kiếm chính mình. Thế nhưng bản thân tôi lại quá ngu ngốc bởi thế tôi không thể tìm kiếm được gì cả. Cái tôi nhìn thấy phía trước chỉ là một màn đêm mà chính tay tôi dựng lên. Tôi thậm chí còn không thể tìm thấy chính mình thì liệu tôi có thể tìm thấy gì nữa đây?

Tôi muốn làm gì cho tương lai của mình? Tôi nhớ là chị Yui đã từng hỏi tôi câu đó.

- Bố nói vậy... nếu như thứ con muốn tìm kiếm quá khó khăn cũng không sao à? Chỉ cần con chịu nhích về phía đó? Cái mà con làm trước giờ chỉ là lo cho cái tôi đáng ghét của mình.

- Anh trai con trước đây cũng từng nói mấy câu y chang vậy! Mấy đứa đúng là con ta mà! Bởi vậy... nếu con muốn nghĩ xem liệu có nên trở về nơi ấy hay không thì con cũng nên thử tìm hiểu xem nơi ấy có đáng là nơi để con quay về hay không. Có những thứ con người không muốn nói cho ai biết cả đây con gái, nhưng nếu con chân thành muốn biết thì mọi người nhất định sẽ cho con thế giới của mình. Ta chỉ muốn con không phải ngoái lại nhìn những dấu chân hối tiếc của mình thôi!

*

Cũng khá lâu rồi tôi mới thấy gần gũi với bố mình như vậy. Ông ấy vẫn giống hệt như ngày nào, vẫn vui vẻ và nghiêm khắc như những gì còn lại trong trí nhớ của tôi những ngày thơ ấu. Tôi dường như đã cảm thấy một chút cảm xúc gì đó của gia đình chảy lại bên trong tâm thức của mình.

Có lẽ bố tôi nói đúng.

Tôi cần phải thử tìm hiểu xem liệu cái thế giới ấy có đáng để tôi suy nghĩ tiêu cực về nó như vậy không. Tôi có thể không thể hiểu hết được những điều mà họ chỉ giấu cho riêng mình và chỉ nhìn thấy phần nổi của tảng băng trôi khổng lồ mà thôi!

- Cảm ơn bố vì đã đến! Khi mà bố bận như vậy! - Tôi ôm chặt lấy ông ấy khi Người chia tay tôi ở trước cổng. - Bố không muốn vào trong ăn gì đó sao?

- Không! Con biết ta bận rộn mà! Ta hi vọng con sẽ làm được! Bởi vì tương lai của con còn ở phía trước mà!

- Con biết rồi! Chúc bố ngủ ngon!

- A! Hôm nay ta phải ngủ trên xe rồi! Tệ thật!

- Hay bố muốn ngủ lại?

- Con muốn giới thiệu ta là ai nào? Một ông chú đi lomouse chập mạch giữa chừng và phải ngủ nhờ một nhà toàn con gái sao?

- Bố à?! Con thậm chí còn chưa kịp nghĩ mà bố đã nghĩ ra một lí do nghe hợp lí kinh khủng ấy! - Giờ thì tôi chắc chắn Quốc vương của vương quốc này chỉ có thể là ông ấy chứ không ai khác. Thậm chí anh Hime còn hoảng hốt nữa kia mà!

- Nói thế thôi chứ bố không ở lại đâu! Hoàng hậu là người hay nghĩ linh tinh lắm! - Đột ngột nhắc tới mẹ khiến tôi cảm thấy có gì đó không thoải mái. - Con ngủ ngon nhé!

- Vâng! Chào bố!

- Hina! - Một giọng nói vang lên khi tôi đang chia tay bố mình. - Đó là bố cậu sao?

Khi tôi hốt hoảng quay người lại thì thấy Miwa đang đứng sau cánh cổng và trông chẳng giống cậu ấy chỉ vừa mới đứng đó chút nào...

Tôi cho rằng bố tôi đúng là rất thông minh nhưng tôi nghĩ chuyện cái trò nói dối kia chẳng còn có ý nghĩa gì nữa rồi...

*

19 GIỜ 36 PHÚT

Tomotomi.

Quốc vương nhìn con gái mình bước vào trong cùng với cô bạn cùng nhà. Trước khi đóng cánh cửa lại, Người còn thấy cô bé vẫy tay chào với một gương mặt khá khó xử. Không khó xử sao được khi mà chính người lại là người phá hỏng cái vỏ bọc hoàn hảo suốt hai tháng nay của con bé. Cái này thì chê trách không đề đâu cho hết.

Từ khi Quốc vương nhận lời đến nói chuyện với Hina, Người thực sự đã lo lắng rất nhiều vì cho dù đó có là con gái ruột của Người nhưng bây giờ con bé đã là một thiếu nữ rồi, con bé nhất định sẽ chẳng xem ông bố này bằng một góc mấy tên đẹp trai ăn nói dẻo quẹo. Thế nhưng có lẽ Người đã lo quá rồi! Hinaki vẫn là cô công chúa bé nhỏ như ngày nào, vẫn nhìn Quốc vương với ánh mắt như thể Người là tất cả thế giới của con bé. Cảm giác này thật tuyệt vời! Cảm giác của một người bố lớn tuổi cũng thật tuyệt vời!

- Quốc vương không định về sao ạ? - Chàng cận vệ của con gái Người xuất hiện bên cạnh từ khi nào Người không hay.

Không! Đáng lẽ Người không nên lo lắng về chuyện con bé sẽ để ý tới mấy tên choai choai kia trong khi người đáng phải đề phòng nhất chính là chàng trai Miêu tinh đang đứng trước mặt Người.

- Cậu không định vào trong giúp con bé giải thích sao?

- Vậy sao Quốc vương không làm chuyện đó?

Rõ là một tên khó nhai!

- Vậy cậu định tiếp tục thế này đến bao giờ?

- Xin lỗi, Quốc vương! Tôi nghĩ Người sẽ ở lại lâu hơn chứ? Chưa bao giờ trông Công chúa hạnh phúc và ngập tràn hi vọng như vậy!

- Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh con bé! Thế... tình hình sao rồi?

- Vẫn như vậy, thưa Quốc vương! Tôi chỉ có thể hi vọng nó sẽ giữ cho sức mạnh kia không phát tác!

- Mặc dù biết là vậy nhưng có lẽ Hoàng hậu đã có ý định muốn nói cho con bé biết rồi! Nếu tình trạng của con bé ổn định, hơn hết là nó vẫn ở trong tầm kiểm soát của chúng tôi thì khi ấy mọi chuyện sẽ do con bé quyết định.

- Chuyện đó tôi có nghe Hoàng hậu nói qua, thưa Quốc vương!

- Cậu cũng biết là mình nên chuẩn bị tinh thần đi!

Nói rồi Người quay đầu bước vào trong xe mà chàng cận vệ đã mở cửa sẵn.

Không gian của khu phố cổ yên ắng trở lại như đúng bản chất của nó khi chiếc limouse đã hoàn toàn khuất bóng sau màn tuyết mờ ảo. Những bông tuyết mềm mại tựa mây kia không hiểu sao giờ đây giống như hàng ngàn mũi dao đâm xuyên qua cậu chàng cận vệ.

Cậu đã chuẩn bị tinh thần từng ngày một suốt ba năm qua. Nhưng thật là cậu không tin nó lại đến lúc cậu không mong muốn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Có một điều mà tôi nhận ra khi nhìn lên bầu trời này, một bầu trời mà chỉ một thời gian ngắn trước đây, đối với tôi nó vẫn còn là một bầu trời xa lạ: Mây đã bay xa thế rồi sao?

13 GIỜ 14 PHÚT

Nhà ăn, HK Hajime Ent.

- Cái gì cơ? Công ch... - Chàng “Hoàng tử” chưa kịp kết thúc câu nói của mình thì đã bị Miwahi chặn họng.

- Im nào!

- Được rồi! Nhưng, nghe không phải huyền ảo quá sao? - Rốt cuộc thì cô nàng cũng chịu tha cho nhà-sản-xuất của mình để cậu chàng còn ăn trưa.

Vì chấn thương không quá nặng nên Miwa đã được bác sĩ cho về sớm, mặc cho cô nàng bị hôn mê những mấy ngày nhưng những chấn thương thì không có gì nghiêm trọng. Vậy nên cô nàng chỉ phải băng một dải băng trên trán để bảo vệ phần bị tổn thương nhiều nhất. Sau một tai nạn như vậy mà cô chỉ xuất hiện với một miếng băng gạc như vậy là quá nhẹ nhàng rồi.

- Sự thật đấy! Cho dù Hina có chối thế nào thì nhất định người tớ nhìn thấy chính là... - Ngay đến cả cô nàng cũng phải kèm chế lẩm.

- Trời ạ! Làm sao tớ tin nổi chứ?

- Tớ cũng muốn tin chắc? Nhưng đó là điều mà tớ thấy tận mắt cơ mà! Người thật sự quá... “tuyệt vời”! - Đối với Miwahi thì chẳng có từ ngữ nào diễn tả nổi nên cô cố dùng một từ trừu tượng nhất.

- Phải rồi! Nhưng vấn đề lớn nhất là tại sao một cô... lại ở đây? - Kei hỏi khi cô nàng trước mặt đang nhồi thức ăn vào mồm.

- Ừm? Cũng không biết, cậu ấy nhất định không chịu nói. Thì ra đó là lí do cậu ấy chưa bao giờ chịu nói gì về gia đình của mình trừ lần đầu tiên bọn tớ nói chuyện với nhau!

- Chuyện cô ấy tạm gác qua một bên đi! Quan trọng hơn là cậu kia! Làm ơn quan tâm đến hình tượng của mình một chút đi! - Vừa nói chàng hoàng tử trung học vừa dùng tay gạt một mảnh thức ăn thừa ra khỏi khóe miệng của cô nàng. - Cậu nên nhớ là mình đang ngồi giữa những đối thủ của mình đấy!

- À! Ừm!

Mặc cho biết rằng mình và Kei chẳng có gì cả nhưng hành động vừa rồi khiến cho Miwahi không thể tránh khỏi việc suy nghĩ. Cứ như là cô vừa dao động vậy. Hơn nữa, cậu chàng từng nói lời tỏ tình với cô và đề nghị cô đừng có trả lời mà chỉ cần làm theo cậu ta là được. Làm sao cô có thể không trả lời chứ?

Cô nàng đã phải lắc đầu để xua tan ý nghĩ đó. Không thể có chuyện cô dễ dàng chấp nhận một người khác như vậy.

Trong lúc đó, Kei bỗng ngẩng đầu lên như vừa nhìn thấy gì đó rồi gọi:

- Joudouki! Cậu đi lấy thêm xà lách cho tớ đi!

- Này! Sao lại sai tớ?

- Thôi nào! Thể hiện lòng biết ơn với người vừa cứu vớt mình đi!

- Cậu quá lắm rồi đấy nhé! Đầu phải là tớ muốn làm ca sĩ trở lại đâu! - Mặc dù miệng thì nói cứng như cô nàng vẫn cảm thấy xà lách đã trống không trên bàn của hai người và đứng dậy.

- Thì đã bảo cậu cứ lấy giúp đi mà! Chuyện lớn lắm sao?

- Nhỏ mọn! - Miwa hậm hực rồi bước tới chỗ để xà lách trộn cách họ vài bước chân.

Nhưng khi cô nàng vừa đưa đồ gấp vào thì cô nhận ra không phải cô là người duy nhất muốn xà lách. Kawahachi cũng ăn trưa ở đây!

Cũng lâu rồi cô không nhìn thấy gương mặt này, đến nỗi cho dù nó có từng khắc sâu vào tâm trí cô đến thế nào thì giờ đây nó cũng trông thật lạ lẫm. Trong phút chốc cô cứ tưởng là Kawahachi đã nhìn lại cô nhưng chàng ca sĩ chỉ bình thản lấy phần của mình rồi bước đi như thể cô không hề tồn tại.

- Sao? Xà lách vẫn chưa hết chứ?

Kei thậm chí còn chưa kết thúc câu hỏi của mình thì đã ăn trọn đĩa xà lách mà cô nàng vừa lấy về.

Chàng hoàng tử trung học, cũng như những người đang ngồi gần bàn họ, đều tròn mắt ngạc nhiên. Chẳng thể giải thích nổi chuyện gì đã xảy ra. Cháu trai chủ tịch đóng băng trong ít nhất là mười giây sau đó.

- Đồ tồi! - Miwa lẩm nhẩm. - Cậu cố tình đúng không? Cậu biết đúng không?

- Joudouki! Xin lỗi... nhưng nghe tớ giải thích... - Kei bối rối trong khi Miwa đang sôi máu và chắc chắn chẳng thể nghe được gì.

- Cậu chỉ đang xem chuyện của tôi là một trò đùa thôi!/? - Miwa nói rồi chạy đi.

Cậu chàng nhà-sản-xuất chỉ còn biết ngồi thẫn thờ bất lực.

*

Lối thoát hiểm cầu thang số 6, HK Hajime Ent.

Miwa đứng ở hướng đón gió của tòa nhà công ty chờ đợi một phép màu nào đó. Một phép màu nào đó mà cô biết sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Thậm chí một lần đã là quá nhiều rồi!

Cô biết rằng mình đã chấp nhận đau thương này từ rất lâu rồi nhưng không hiểu sao khi nó thật sự đến cô lại không thể chịu đựng được. Đúng hơn, cô không giỏi như cô tưởng. Khi nhìn gương mặt ấy, thái độ lạnh nhạt ấy, bao cố gắng của cô như hoàn toàn vỡ vụn chỉ trong một tích tắc ngắn ngủi. Nỗi đau mà nó gây ra còn lớn gấp nhiều lần cách đây một tuần. Người đó không muốn nghe cô giải thích gì nữa vì chính cô chứ không ai khác là người đã hai lần giết người mà người đó yêu.

Đó chính là sự thật mà cô cần phải chấp nhận.

- Tôi không có ý muốn mọi chuyện ra như vậy đâu! Thật đấy! - Cậu chàng “Hoàng tử” đẩy cánh cửa trở ra ban công mà Miwa đang đứng, đây là khu vực cho người hút thuốc.

- Cậu còn tìm tôi làm gì! Tôi chỉ là một kẻ thất bại thôi!

- Cậu vẫn chưa chịu bỏ cuộc à? Hẳn ta đã trở thành một con người như thế...

- Cậu có thù hằn gì với anh ấy à? - Miwa quắc mắt nhìn cậu chàng, cho dù bây giờ giữa họ thật sự khó có thể có được một kết thúc đẹp nhưng cô nàng vẫn luôn coi Kawahachi là thần tượng của mình.

- Được rồi! Tôi rút lại câu đó! - Kei đưa hai tay lên như đầu hàng. - Tôi thật không dám đụng tới fan cuồng đâu! Đáng sợ lắm!

- Biết vậy thì cậu đừng có chọc ngoáy nỗi đau của tôi nữa!

- Đã bảo là tôi không biết tên đó sẽ như vậy mà! Ít nhất tôi định để cho hai người có thể giải thích với nhau ít nhiều, sau đó có chia tay cũng chẳng phải là chuyện gì to tát lắm!

- Cậu nói như thể đó là chuyện vui vẻ lắm vậy! - Chưa chi mà Miwa lại thấy nổi cáu trở lại. Cô thật không tin nổi là cô bạn cùng nhà của mình có thể chịu đựng làm bạn gái hờ của cậu ta cả tháng trời.

- Nếu như vậy thì tôi coi như có cơ hội rồi còn gì?

- Hừm? - Miwa tròn mắt.

- Không phải tôi nói rồi sao? Cậu đừng có ngạc nhiên như vậy! Tôi cũng phải nhẫn nhịn đấy!

- Chuyện đấy mặc gì cậu phải nhẫn nhịn chứ?! Cô nàng ca sĩ tương lai thấy cuộc nói chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu nên quay người trở ra ban công.

Từ trên này nhìn xuống mặc dù chỉ là từ tầng bốn nhưng khung cảnh thành phố vẫn cứ như đang mở rộng ra trước mắt. Đến tận bây giờ thành phố này trong mắt cô vẫn không thay đổi là bao nhiêu. Cũng có nhiều tòa nhà mới, nhiều cung đường mới nhưng có lẽ bởi cô thích nhìn về những phía ít thay đổi hơn, những nơi có lẽ sẽ cứ mãi như vậy đủ cho thời gian có trôi qua bao lâu đi chăng nữa. Bởi vì cô cũng đã từng sống ở một nơi mà thời gian của cô đã bị ngưng đọng lại. Những kỉ ức của cô, tiềm thức mà cô chỉ vừa mới tìm lại được tuần trước đã ngủ yên nơi thời gian ngừng lại ấy. Bởi thế cho nên cho dù trong thân xác này nhưng trái tim cô cũng chỉ giống như một cô bé mười bốn tuổi sống ở khu lao động thấp kém ngày xưa mà thôi.

Cô thực sự không dành cho con người đó. Kawahachi và cô vẫn quá khác nhau chẳng?

- Này! Cậu có biết quãng thời gian tôi hẹn hò cùng Hina, tôi đã nhận ra được một điều không?

- Há? - Cô nàng bắt ngờ khi tự nhiên tên kia tự bao giờ đã đứng ngay cạnh cô và lại hỏi một câu nghe củ chuối như vậy.

- Tôi biết rằng có những thứ chỉ cho cậu một cơ hội thôi, nếu như cậu không nắm bắt ngay lúc đó thì cậu sẽ chẳng thể nào cứu vớt được nữa!

- Cậu đang làm nhằm gì vậy?

- Này! Trông tôi như thế này thôi chứ tôi chẳng có ngốc nghếch hỏi hột đâu nhé! Tôi đã cảm thấy mình thực sự trưởng thành khi ở bên cô gái ấy. Chính cô ấy là người đã khiến tôi thay đổi!

Miwa nheo mắt. Nếu như một người không biết rằng mối quan hệ kéo dài có một tháng của họ chỉ là một mối quan hệ giả thì chắc hẳn khi nghe cậu ta nói những lời này, người ta sẽ cho rằng quãng thời gian hai người quen nhau là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời cậu ta. Nhưng khoan đã...

- Vậy... đã có chuyện gì xảy ra à? - Tự nhiên cô nàng lại cảm thấy thích thú cho dù mới mấy giây trước cô còn đang tưởng như mình có thể tự kiêu tới mức tự từ ấy chứ.

- Tôi đã nghĩ mình đang đuổi theo tình yêu của một cô gái mà tôi vẫn luôn yêu nhưng rồi nhận ra bản thân tôi không còn yêu cô ấy như thế nữa. Điều mà tôi nên làm trước đó chính là tỏ tình với cô ấy đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, trong khi bản thân tôi vẫn ngỡ rằng mình đang làm tất cả mọi thứ vì cô ấy thì trái tim tôi lại thuộc về một người tuy chẳng hề xem tôi là một chàng trai thực thụ nhưng vẫn ở bên cạnh tôi.

- Cậu làm tớ thấy chẳng ra làm sao rồi đấy! Làm thế nào mà tớ có thể chấp nhận cậu được trong khi cậu thích Hina đến như vậy? Cậu đang biến tớ thành một trò đùa đấy à?

- Đương nhiên là không phải vậy! - Cậu chàng bật cười. - Và càng không phải vì cô ấy là một công chúa. Đối với tớ, tình cảm dành cho Hina không giống tình yêu cũng không phải một người bạn. Cô ấy quan trọng hơn như vậy nhiều nhưng điều tớ muốn nói với cậu là những cảm giác khác nhau, cho dù nó có mãnh liệt tới cỡ nào thì nó cũng là những phạm trù hoàn toàn khác nhau. Chuyện đó chẳng khiến tớ biến thành thằng ngốc khi đột ngột yêu cùng lúc hai cô nàng làm bạn thân với nhau được!

- Cậu đúng là dẻo miệng quá! - Miwa chun mũi lại vì bất ngờ.

- Ha ha! Tùy cậu thôi! Nhưng bản thân tớ đã trải qua một bài học nhớ đời rồi nên không muốn cậu cũng tin tưởng vào những thứ cơ hội đã vụt mất lâu hơn nữa. Và hơn thế, tớ nhất định là cơ hội không bao giờ biến mất của cậu, được chứ? - Vừa nói cậu chàng vừa chìa ra cho cô một ổ bánh ngọt mang theo bên mình mà nãy giờ cô không hề nhận ra. - Cậu còn ăn chưa xong bữa trưa mà, phải không! Không nên để bản thân thiếu năng lượng chứ? Cậu nên nhớ công việc của một thần tượng vô cùng gian nan.

Miwa nhận lấy nó với lòng biết ơn vô hạn vì dù sao từ nãy tới giờ bụng cô đã bắt đầu biểu tình rồi. Còn nhà-sản-xuất của cô thì nhăn răng cười sau đó đẩy cánh cửa bước trở lại vào không gian dành cho cầu thang bộ, không quên dặn cô rằng chiều nay có một buổi thu âm thử nên cô cần phải luyện thanh kĩ vào. Một chàng trai tốt đến lạ kì! Không, một chàng trai kì lạ nhưng khiến người ta cảm thấy như bầu trời này, thành phố này trở nên sáng sủa đến lạ kì!

*

Tôi muốn cảm nhận được một kỉ niệm đồng thật sự. Tôi không biết như thế này có phải là cách người ta cảm nhận kỉ niệm đồng của mình hay không nhưng mà tôi nghĩ thay vì nằm dài ở nhà thì đi mua sắm cũng chẳng phải là ý kiến tệ lắm. Sau chuyến đi suối nước nóng kia, tôi chẳng biết cách nào để đốt cháy phần còn lại của quãng thời gian không phải đến trường này.

Bỏ qua mấy vấn đề đau đầu về chuyện liệu có ai muốn giết mình hay không hay rốt cuộc thứ bên trong tôi là cái quái gì. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường mà thôi!

Nhưng có một điều mà tôi không nghĩ là mình sẽ đi mua sắm giống hệt như là đang đi hẹn hò thế này!

- Cậu có muốn ăn món nào có sốt không? Chúng ta lấy thêm củ hành nhé?

- Sao chỉ vì sở thích nấu ăn của cậu mà tôi lại phải đi cùng chứ? Rốt cuộc cậu là cận vệ của tôi hay tôi là cận vệ của cậu hả?

- Này, này! Cậu nên gọi tớ là Yuki và không nên nói những điều nhạy cảm như thế ở nơi công cộng chứ? - Tên Miêu tính nói chuyện với tôi nhưng vẫn chăm chú lựa thức ăn trong mấy quầy hàng. - Tớ hết sức bảo vệ cậu rồi thì cậu đừng tự làm mình bị lộ thế chứ?

- Tôi không thích cà chua! - Tôi bực bội khi nhìn thấy cậu ta cứ lựa đi lựa lại.

- Kén ăn quá đấy! Vậy là chúng ta nên bỏ món sốt qua một bên nhé! - Nói xong cậu ta lại chuyển hướng cái một sang khu hàng đông lạnh. - Hay là ăn món xúc xích hầm?

- Xúc xích thì chẳng cần phải hầm lên làm gì đâu! Mà tôi không có hũa theo cậu đâu đấy nhé! - Tôi phản đối.

Rốt cuộc cậu ta cũng dừng lại trước quầy xúc xích đủ loại.

- Biết vậy không dẫn cậu theo rồi! Đến đóng góp ý kiến mà cũng làm người ta khó xử thế này! Sao cậu không chịu nói đại ra là cậu muốn ăn gì đi!

Do chị Yui suốt ngày than vãn và Miwahi thì vừa xuất viện về đã cắm đầu vào công việc nên thành ra cậu ta có cơ hội cắm trại luôn ở nhà của tôi. Và một đứa chẳng bao giờ đụng tay vào thứ gì trong bếp như tôi thành ra bị phụ thuộc hết vào cậu ta. Cậu ta khiến tôi thấy bực bội khủng khiếp!

- Cậu nấu món gì thì tùy cậu! Nhưng tôi không chỉ muốn ăn thôi đâu! Cậu sắp biến tôi thành một con ngốc chỉ biết ăn suốt ngày rồi đó!

- Vậy, cậu muốn học cách nấu nó chứ gì? Chuyện đó thì đơn giản thôi mà! - Coi về mặt cậu ta coi chừng cậu ta đang ngạc nhiên đến xúc động ấy chứ?!

- Sao cậu không nói sớm hơn một chút! Và lại cô cũng chẳng cần phải làm dữ vậy chỉ vì muốn tôi dạy cho vài món!

Tôi biết cậu ta vẫn còn là kẻ thù của tôi nhưng tình hình bây giờ, đã đàm lao thì phải theo lao thôi!

- Vậy lát nữa cậu sẽ dạy tôi còn bây giờ tôi đi mua sắm một chút đây!

- Nhưng cậu cũng phải quan tâm một chút tới thực phẩm chứ? Nếu đã nhận lời dạy cậu thì không thể không làm tới nơi tới chốn được! Cậu thật sự có muốn sống một cuộc sống bình thường thì hãy chú tâm vào! - Tên ngốc đó vừa nói vừa cúi xuống nhặt lên một mớ xúc xích đủ loại. - Chúng ta bắt đầu từ món xúc xích hầm ngập tràn hương vị nhé?!

- Đã bảo là xúc xích thì chẳng cần hầm lên cũng được mà! - Tôi cảm thấy tên này sẽ không bao giờ hết làm nhảm về xúc xích nếu như tôi không đá vào chân cậu ta để nhắc nhở.

- Đau! - Cậu ta thốt lên và làm rơi hết chỗ xúc xích trên tay. - Cậu bảo là muốn học còn gì?! Sao lại có “phân biệt chủng tộc” ở đây chứ?

Thiệt tình là tôi chẳng biết chuyện này sẽ ra sao nữa đây!

Nhưng đột ngột tên Miêu tỉnh ngủ gật kêu đau và đứng dậy nhìn đáo đác (rõ ràng cậu ta chỉ làm trò thôi, chứ tôi biết quá rõ là sức tôi chẳng thể làm cậu ta thét lên như vậy!) Mấy giây trước cậu ta còn là một tên ngốc thích ra vẻ thì mấy giây sau đó cậu ta đã quay trở về nguyên hình là một tên NAI, mà có thể nói là một tên sát thủ, liền tập lự.

- Chuyện gì vậy? - Cậu ta làm tôi ngạc nhiên, kèm theo cả lo lắng. Quên luôn cả việc nhặt mấy túi xúc xích nằm vuron vãi trên sàn của trung tâm mua sắm.

- Không phải! Ngay giờ có ai đó hình như cứ quanh quẩn quanh chúng ta. Chẳng hạn như... - Cậu ta nhìn một hồi rồi chỉ tay cho tôi thấy một ông chú lợm khộm mặc cái áo hoa lá hẹ ở ngay quầy bán bánh mì. - Ông ta! Và... - Rồi lại thêm một người nữa vào tầm nhắm. Một cậu thanh niên trong bộ đồ của dân Hippie với vẻ chẳng hề có chút chuyên nghiệp nào.

- Họ... - Tôi chẳng cảm thấy lo lắng khi nhìn mấy người đó nữa nhưng mà... lại thấy như tôi quen họ vậy!

Cũng không hẳn là quen đâu! Nhưng theo kiểu như tôi cứ phải nhìn thấy họ trong một thời gian dài và cho dù chúng tôi chẳng hề nói với nhau câu nào thì chúng tôi lại khá là hiểu nhau ấy! Tôi nhìn xung quanh xem mình có nhớ được gì hay không, nhưng cuối cùng té ra lại chẳng phải là chuyện gì quan trọng...

- Này! - Tôi gọi tên cận vệ cẩn thận thái quá của mình. - Cậu bảo cậu là người của mẹ tôi nhưng thậm chí cậu còn không thể nhớ nổi mặt đồng nghiệp của mình sao? - Vừa nói tôi vừa chỉ tay về phía anh chàng bánh trai đang đứng giữa dòng người trong khu thực phẩm tươi sống mà chúng tôi vừa mới đi ngang qua.

Anh chàng ấy đang ngơ ngác nhìn khắp hướng như đang tìm một thứ gì đó. Giống y chang mấy tên ngốc. Chuyện này là tôi mất mặt quá đi!

Làm sao anh trai tôi có thể để cho mấy tay cận vệ chứng kiến cảnh này một cách bình thản thế chứ?!

*

19 GIỜ 16 PHÚT

Hoàng cung Bồ Công Anh Xuân.

Tổng thể kiến trúc của khu Hoàng cung này gồm năm phần chính: Bốn tòa lâu đài theo kiến trúc cổ điển bao quanh một khu nhà truyền thống nằm ở giữa. Mỗi tòa lâu đài cũng lại mang theo sự hoàn hảo và độc lập của riêng nó, tại nền cái gì đó rất đồng nhất nhưng cũng lại rất khác biệt. Những quần thể công trình riêng lẻ đó được kết nối với nhau qua những khu vườn thượng uyển được sắp xếp khéo léo. Cho dù có đánh giá thế nào thì nó vẫn thật sự là một mê cung bao lấy phần quan trọng nhất của cả khối kiến trúc đó chính là khu nhà truyền thống.

Lần đầu tiên Erika được bước vào khu nhà truyền thống của Hoàng cung này. Ngôi nhà sàn lớn nhất nằm ở vị trí trung tâm của cả toàn bộ khối kiến trúc chứ không chỉ là trung tâm của phần đất màu nhiệm này. Ngay cả khu vườn thượng uyển xung quanh cũng mang những nét vô cùng hoài cổ. Cô nàng gần như há hốc.

- Này! Đừng có làm quá! Cậu cũng đường đường là một nàng công chúa sống giữa những khung cảnh nguy nga đấy! - Otaki đi bên cạnh nhắc cho cô nhớ.

- Thì sao chứ? Tổ cảm thán cũng không được à?

- Cậu nên cảm thấy lo lắng chứ không phải là cảm thấy thư thái như thể mình đang đi tham quan như thế! Cậu là học sinh tiểu học chắc? - Cậu chàng phát cáu vì Erika trông chẳng có gì là đề phòng với người mà họ sắp gặp.

Cả hai cùng đi theo một người hầu mặc Kitsune - trang phục truyền thống của Bồ Công Anh Xuân - xuyên qua khu vườn kiểu cũ với lối bố trí như thể mọi cảnh quan ở đây đều hòa quyện với nhau đến kì lạ, tới một trong số những phòng thuộc khu nhà chính. Nàng công chúa và cậu chàng NAI bỏ giày ra ở ngưỡng rồi cùng bước vào bên trong.

Căn phòng lớn được dùng làm phòng ăn với một chiếc bàn gỗ dài nằm vắt ngang qua khiến cho người ta có cảm giác như căn phòng này bảo vệ nó chứ không giống như là nó được đặt trong căn phòng.

Hoàng hậu đang ngồi ở một đầu của chiếc bàn ấy, trước mặt là một chén trà hoa, chờ đợi họ.

- Cảm ơn chị! - Erika lên tiếng khi cô hầu hướng dẫn họ ngồi vào đầu còn lại của chiếc bàn dài. Khoảng cách giữa hai người và Hoàng hậu Kojimoto phải là vài mét chứ chả ít.

Sau khi cô hầu lui ra và cánh cửa được đóng lại, Hoàng hậu mới lên tiếng:

- Rất vui được gặp hai người!

- Cảm ơn Hoàng hậu! Vì bữa tối! - Cô công chúa có vẻ như là người sẽ tiếp chuyện Hoàng hậu bởi vì người ngồi bên cạnh cô lại luôn xem người đó là một mối đe dọa.

- À! Thức ăn sẽ được mang tới ngay ấy mà!

- Ý cháu đâu phải vậy ạ! Chỉ là... không biết có chuyện gì lại làm phiền đến Hoàng hậu? Nếu là để báo cáo thì cháu rất tiếc vì cho dù đã mất rất nhiều thời gian nhưng bọn cháu vẫn chưa thể tìm ra thứ không xác định bên trong cơ thể của công chúa Hinaki!

- Ta không có ý trách mắng đứa cháu! Bởi vì ngày hôm nay chính là ngày ta phải giải quyết những vấn đề đó!

- Hoàng hậu! Người có gì khó nói sao ạ? - Otaki bỗng đứng lên tiếng làm cô gái nhỏ giật mình. Rõ ràng cô không hề muốn tên này lên tiếng nhưng một nhân viên NAI thật sự thì luôn có lí lẽ của riêng họ.

Và Hoàng hậu cũng là người có thể nhìn thấu tất cả những điều ấy. Người đã trải qua quá đủ để hiểu được cảm giác muốn được sống trong công việc ấy là như thế nào.

- Chẳng phải câu chuyện này làm khó tất cả chúng ta sao? Vậy thì cứ coi như những điều sắp tới sẽ làm rõ tất cả mọi thứ đi! Nhưng sự thực là ta cần sự hợp tác của hai đứa. Với vai trò nhiều hơn là một nhân viên NAI!

*

Trở thành một người bình thường trong một cuộc sống bình thường, mưu sinh như những con người đang vật vã với cuộc đời khác. Đây không phải là thứ mà cô nàng Miou tính nghĩ tới khi tới đây lần đầu tiên. Công việc trong cửa hàng trở nên tất bật hơn và dịp cuối năm, khi người ta đi mua sắm quần áo chuẩn bị cho ngày đầu tiên của năm mới. Các chương trình giảm giá khiến cô mệt lử bởi lượng khách hàng tăng thêm rất nhiều một cách đột ngột và khi về nhà thì thật là cô cảm thấy mệt mỏi không chỉ về thể chất mà còn về cả tinh thần.

Cô cảm thấy mình bị mắc kẹt và cô không thể thấy được lối ra. Cũng như rất nhiều người xung quanh cô trong cái xã hội này, cô bất lực. Cô chỉ muốn được quay lại nơi mình sinh ra và lớn lên, vùng đất trù phú đẹp đẽ ấy. Hình ảnh từ sâu trong kí ức cô cứ chực trỗi dậy và rồi hiện rõ lên thành những đường nét quen thuộc gợi cho cô nhớ về quê hương mình, nhớ về Nhà chính nơi cô đã lớn lên và nhớ về những con người tràn đầy tình yêu luôn nở nụ cười trên môi.

Trên con đường về nhà bị tuyết phủ đầy, nhưng cái cô nhìn thấy lại là những con đường làng quanh những cánh đồng thơm mùi hoa cỏ, xanh mướt như những tấm thảm lụa khổng lồ. Cô nhìn thấy những tia nắng dịu dàng đang nhảy nhót quanh mình. Từng bước chân cô đi mang cô về với một quá khứ xa xôi nhưng đầy màu sắc và tràn ngập âm thanh, một nơi mà cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa...

Giấc mơ màu nhiệm bất ngờ kết thúc khi cô nàng bỗng dừng chân lại vì nhận ra có một người khác đang bước về phía mình. Ban đầu cô cứ ngỡ chỉ là một người lạ lạc bước giữa đêm đông cuối năm lạnh lẽo, một ông chủ thất nghiệp hay một người đang cố tìm kiếm sự đơn độc, với chiếc áo khoác măng tô đen cùng hơi thở khô khốc. Nhưng không phải!

Miyano gần như vỡ òa và sà vào lòng người đó như một con thiêu thân.

Không cần cân nhắc.

Không cần cẩn thận.

Cô không cần tất cả mọi thứ!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

- Em chẳng biết sao anh lại thấy thứ này đẹp! Em có cảm giác là chị ấy sẽ ngã ngay từ khi nhìn thấy ấy chứ?! - Tôi chỉ có thể thốt lên như thế trước cái tạo tác tuyệt đẹp này. Tuy nhiên, nó không phải là tạo tác tạo ra để mang vào mà chỉ là để thỏa mãn con mắt thôi.

Anh Hime đúng là một con cáo già mà! Làm sao mà một cô gái có thể không xiêu lòng cho được khi có một chàng trai sẵn sàng lăn vào khu mua sắm trong khi chẳng biết gì về thực phẩm để tìm nấu cho cô một bữa tối lãng mạn trong khi anh ta hoàn toàn có thể đặt một bữa trong nhà hàng hai mươi sao kia chứ?! Hơn thế còn cùng với một món quà gần như vô giá như thế này nữa.

Nói không phải chứ đôi giày đang được đặt trên bàn ăn trước mặt tôi đây quả là một tác phẩm nghệ thuật kết hợp giữa ren mềm mại và những chi tiết viên ánh kim lộng lẫy. Màu trắng tinh khiết như tuyết của nó khiến cho cả người cứng rắn nhất cũng phải tan chảy ra. Thật là quá hoàn hảo mà! Riêng tôi thì thấy có vấn đề nhất với cái gót giày. Nó cao đến chóng mặt ấy, và tôi không nghĩ một người sống ở một nơi biệt lập như chị ấy có thể quen với nó

ngay được. Thậm chí đối với một người như tôi thì nó còn là cả một vấn đề!

Vấn đề về việc chiều lòng người khác và gu thẩm mỹ không có đến một miếng sứt của anh Hime thì khỏi chê đi nhưng tiếc cho anh ấy là hôm nay cái bếp này của nhà tôi đã có người đóng đồ rồi!

- Cái này đâu phải tặng cho em mà em bình phẩm chứ?

- Anh không thấy mình đang ép chị ấy vào những khuôn khổ mà chị ấy không thể à? Chị ấy có lẽ sẽ thích nó như bao cô gái khác nhưng mà có vẻ như bây giờ thì không phải lúc thích hợp. Thế thì chẳng bằng đưa nó cho những ai thích hợp hơn?!

- Nói tới nói lui thì cũng vì em muốn có nó chứ gì?!

- Em không có nói thế à nha!

- Cái mưu đồ xấu xa hiện hết lên trên mặt rồi kìa!

- Này, này! Tôi biết là mình không nên xen vào chuyện gia đình của hai người nhưng mà tôi theo phe của công chúa, chị tôi sẽ không thể nào giữ được cho cơ thể của mình nằm trên một đường thẳng được với đôi giày ấy đâu! - Tên Miêu tinh đang làm cái công việc chiến chiến xào xào gì đó của cậu ta cũng chen vào.

Duy nhất lần này thì tôi không truy tội cậu ta.

- Nhưng dù sao cũng phải có cái gì đó xứng tầm với một lời cầu hôn chứ!

- Há? - Cả tôi và tên cận vệ đều há mồm rớt xuống tới tận cổ.

- Thì cũng phải có gì đó tiến triển chứ! Anh không muốn mọi thứ mãi mãi dậm chân như thế này!

- Khoan đã! - Tôi chợt nhớ ra có chuyện quan trọng hơn là câu chuyện tình yêu lãng mạn của hai người, là một câu chuyện về tình yêu bị ngăn cấm - Chẳng phải bố mẹ không cho phép anh gặp chị ấy sao? Ngay cả bây giờ thì anh vẫn chỉ là lén lút tới gặp chị ấy thôi! Anh muốn cầu hôn chị ấy? Và hơn thế nữa...

- Cô ấy không chấp nhận anh, em định nói thế chứ gì?!

Chúng tôi im lặng. Căn bếp rơi vào một bầu không khí ngạt thở chỉ còn lại tiếng dầu mỡ xì xèo trong chảo làm rộ lên mùi hương của món chiên ngập dầu hấp dẫn. Nhưng cái món chiên ấy sắp bị vớt xó rồi!

Sao tôi lại nói với anh ấy như thế chứ? Mặc dù biết rằng đó chính là sự thật nhưng đáng ra tôi không nên nói lúc anh ấy đang hào hứng như vậy, việc anh ấy quyết định cầu hôn ai đó là vô cùng trọng đại. Vậy mà tôi có thể nhẫn tâm đánh đổ chỉ sau vào giây ngắn ngủi...

- Anh à! - Tôi muốn xin lỗi nhưng anh ấy đã ngăn tôi lại, còn tên Miêu tinh thì giả vờ như mình chưa bao giờ tham gia vào chuyện này.

- Hina! Em nói không sai đâu! Nhưng anh vẫn luôn được dạy rằng không có gì mà con người không thể làm được cả. Anh hiểu những lo lắng của em nhưng đã tới lúc anh phải thoát ra khỏi cái bóng quá lớn của bố mẹ rồi! Không phải đó cũng là điều mà em đã cố gắng làm sao?

- Em biết...

- Tình yêu, là thứ có sức mạnh khủng khiếp hơn em nghĩ đấy! - Cho dù ngồi đối diện tôi phía bên kia bàn nhưng anh Hime vẫn với tay đặt lên đầu tôi như một cử chỉ âu yếm - Khi nào em biết yêu thì em sẽ nhận ra thôi!

Tôi một phần hiểu anh ấy muốn nói gì, tuy nhiên tôi vẫn cố đẩy tin hiệu cầu cứu sang tên cận vệ xem hắn có cao kiến nào không. Nhưng tên đó cũng đang nhìn tôi.

Với một ánh mắt khó dò.

- Anh này! Chuyện này... không thể chậm lại một chút sao? Ý em không phải ngăn cấm anh, nhưng không phải đây là thời điểm không thích hợp sao? Một thời gian nữa, có khi mọi chuyện sẽ tốt hơn!

- Em... theo phe bố mẹ từ khi nào thế?

Thậm chí là tôi đã không hề nhận ra. Mà anh Hime cũng đâu biết gì về chuyện tôi qua bố đã tới thăm tôi. Sau cuộc nói chuyện đó, tôi đã có một cái nhìn hoàn toàn khác về cục diện vấn đề. Có lẽ bố mẹ có lý do nào đó không thể nói cho anh ấy biết, giống như bây giờ họ cũng đang giấu tôi một điều gì đó. Nhưng không giống như tôi, anh ấy là người mà cả bố lẫn mẹ đều sẵn sàng chia sẻ mọi vấn đề của họ. Anh ấy được trao cho nhiều cơ hội hơn tôi.

- Cơ bản thì em cũng giống họ thôi! Dù sao thì em cũng là con của họ mà! Cho dù có chuyện gì xảy ra hay em cố chạy trốn thế nào thì em vẫn là con của họ, cả cách suy nghĩ của em cũng thế. Em đâu có cảm nhận hết nỗi đau mà một người như anh phải chịu đựng?

- Anh à! - Tôi cố gắng nói điều gì đó để làm dịu tình hình nhưng anh ấy đã đứng phắt dậy rồi bước ra phòng khách.

- Anh cần chút thời gian để suy nghĩ. Có lẽ anh sẽ quay lại khi mọi người đã ngủ giấc!

Tôi nghe tiếng cửa chính sập lại mà thấy nhói lòng. Sao anh ấy cứ cố chấp vậy chứ? Và tại sao tôi lại nói điều ngu ngốc kia?

- Công chúa này! - Tên Miêu tỉnh bước lại bàn bếp và ngồi xuống trước mặt trong khi tôi gục mặt vào hai tay mình. Có vẻ như công việc bếp núc của cậu ta đã xong và giờ không có gì ngăn cản cậu ta dừng chột vào chuyện của tôi nữa. - Anh ấy, nói đúng đấy! Công chúa có vẻ đã thay đổi!

- Cả cậu cũng như vậy à?

- Đó có giống như một tín hiệu tốt không? Tôi cũng không thể nói được, nhưng thực sự thì màn cầu hôn này sẽ chỉ mang đến sự đau đớn cho Thế tử mà thôi!

Tôi ngược nhìn đôi giày hàng hiệu nữ miều đang được đặt trên bàn kia. Đáng lẽ vị trí của nó sẽ không phải là cái căn bếp tầm thường này mà phải là ở một hộp kính nào đó. Một thứ gì đó tráng lệ hơn, một không gian lộng lẫy hơn.

- Cậu biết gì sao? - Tôi hỏi.

- Dù nhiều để biết rằng câu chuyện này sẽ trở thành một tấn bi kịch!

*

Yui Kurui chỉ là một cái tên giả, một thân phận giả, bởi thế đối với cô nàng Miêu tỉnh, cuộc sống này đang dần trở thành một mớ dối lừa khổng lồ. Cô không phải sống với cảm xúc giả dối, cô vẫn yêu thương hai cô gái khác cùng nhà với mình, bởi họ và cô đều giống nhau. Họ ở đó vì cuộc đời đã đưa đẩy cho họ chọn lựa một cuộc sống khác, mà lựa chọn đó có thể là một vấn đề thay đổi cả số phận. Cô không biết vấn đề kia đã đưa hai cô gái nhỏ của cô đi đến đâu nhưng cô đã nhìn thấy tương lai trước mắt mình. Cô nhìn thấy một cuộc đời mà cô phải cắn răng chấp nhận những điều dối lừa ấy. Cô căm thù những kẻ đã gây ra chuyện này, những kẻ đã đẩy cuộc đời của cô vào một lối đi bế tắc, khiến cô phải chịu nhận sự giúp đỡ của người khác nhưng cũng chính là trở thành một con cờ dưới tay người khác. Cuộc đời cô có thể được bảo đảm trong phút chốc nhưng cô sẽ không bao giờ cảm thấy mình được tự do nữa. Cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy lại nơi mình đã sinh ra và lớn lên nữa.

Kẻ thay đổi số phận của cô chính là vị Thế tử đáng kính của vương quốc này. Và một kẻ nữa, chính là kẻ đã lấy mất viên Akaineko bảo vệ ngôi làng ấy. Cô nhận ra mình chưa bao giờ muốn được thay đổi mọi thứ như lúc này, khi cô đang được ở trong vòng tay người cô yêu. Cô muốn được xây dựng lại cái tương lai mà họ từng nhìn thấy, với những đứa trẻ mà cô muốn có, mang cùng một dòng máu với cô.

- Chúng ta sẽ lại được nhìn thấy tương lai tươi đẹp ấy được chứ? Em sẽ thôi khiến anh lo lắng như trước đây nữa! Anh đã sống trong một địa ngục thật sự! - Người ấy thủ thi bên tai cô, để bờ vai to lớn ấy che chở cho cô từng đợt tuyết lạnh khi họ đang đứng trước công viên trung tâm Tsugini.

- Anh à! Có thật là chúng ta có thể làm thế không? - Cô ngược lên nhìn anh với ánh mắt đau đớn. - Em sẽ lại được ở bên anh chứ? - Giọng nói cô gần như vỡ òa.

Người đó cũng giống như cô, những kẻ trốn khỏi vùng đất ấy trong đợt lửa càn quét nhưng cô đã để bóng tối làm lạc mất anh. Cô đã đau đớn thế nào khi nhận ra mình chỉ còn một mình giữ màn đêm tăm tối. Mất hết tất cả và trở lại. Cô gần như đã tưởng mình sẽ không bao giờ tìm thấy được ánh sáng của mình nữa. Nhưng giờ đây người đó đang đứng trước mặt cô, cô đã được quay về trọn vẹn làm một Chiho Miyano tràn đầy sức sống như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra, chưa hề có cuộc chia ly nào.

Cô vẫn còn nhớ như in gương mặt ấy trong tâm trí của mình. Một người luôn ở bên cạnh cô, một người luôn quan tâm cô cho dù cô chỉ là một đứa trẻ nghèo được đưa vào Nhà chính làm một đứa hầu hầu sau khi bố mẹ mất. Nhưng cho dù cuộc sống có khắc nghiệt thế nào cô vẫn cảm thấy cuộc đời mình như một mùa xuân đang nở rộ. Anh chàng con trai trưởng làng luôn gọi tên cô, luôn chào đón cô bằng ánh mắt trìu mến và nụ cười rạng rỡ nhất, thỉnh thoảng cùng cô trốn đi lên những bờ đá dốc đứng bao bọc xung quanh nhìn xuống, để đầu hết vào tầm mắt nét đẹp căng tràn sức sống của ngôi làng mà cả hai cùng lớn lên. Nhưng cô đã đánh mất tất cả rồi, cái cô còn lại chỉ là người đó và khát khao được bảo vệ “đất nước” bé nhỏ của mọi người.

Cũng như bây giờ cô vẫn tin vào lời hứa của anh, bởi hơn ai hết, cô hiểu rõ những điều mà anh muốn làm nhất.

- Chúng ta nhất định sẽ xây dựng lại vương quốc của chúng ta. Cho dù bất cứ giá nào!

- Em biết!

- Anh sẽ lại gặp em nhé! Hẹn em ngày mai!

- Gì thế? Anh quá lắm, biết bao nhiêu lâu rồi mới gặp lại mà anh lại chỉ hứa hẹn vậy thôi à?

- Cái đó thì để anh xin lỗi em vậy... - Đột ngột cậu chàng ghé tai cô. - Em có một vị khách nữa, và anh nghĩ đó sẽ là người giúp chúng ta đấy!

- Sao cơ?

- Em sẽ biết mình phải làm gì mà! Bởi vì em là người anh yêu!

- Quá lắm rồi đấy nhé! Toàn lời đường mật!

- Ha ha! - Cậu chàng nói rồi bước đi nhưng không quên tặng cho cô người yêu bé nhỏ của mình một nụ hôn nhẹ lên trán.

Miyano mỉm cười nhìn theo cho tới tận khi bóng hình của chiếc măng tô đen hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt mình. Chỉ trong phút chốc, cuộc đời cô lại nở hoa trở lại mặc kệ bây giờ có đang là một mùa đông giá buốt.

- Chúng ta, có thể nói chuyện một chút được không? - Một giọng nói cất lên sau lưng cô.

Cô không thấy quá hốt hoảng khi nhìn thấy chàng Thế tử đang đứng sau lưng mình. Bởi vì cô biết rằng hân anh ấy đã ở đây và nghe được một phần câu chuyện mà cô nói với người yêu của mình. Nhưng suy cho cùng chuyện này cũng chẳng tốt lành gì vì cô thì đã được Hoàng gia Bồ Công Anh Xuân bảo vệ nhưng mà người đó thì lại đang là kẻ đang bị NAI truy nã.

- Thế tử, Người không thể đứng đây vào lúc trời đang có tuyết to thế này!

- Chuyện đó chẳng là gì cả! - Giọng của chàng Thế tử thật sự khiến cô phát run lên.

Nhưng thậm chí chính cậu chàng cũng đang run lên nữa chứ đừng nói gì tới cô nàng Miêu tinh. Tuy nhiên cậu không run lên vì lạnh.

Cậu run lên vì đau đớn. Vì phải kềm nén.

Làm sao cậu có thể chấp nhận được chuyện người mà mình vừa đi đến quyết định sẽ cầu hôn lại dùng một cái có bạn trai kia chứ?! Những điều mà cậu vừa chứng kiến giống như một sự sỉ nhục khiến cho cậu gần như chẳng biết phải nên nói gì lúc này. Đầu óc cậu trống rỗng nhưng cậu biết rằng cậu cần phải nói chuyện ngay lúc này.

- Em... có lừa dối anh không?

- Thưa Thế tử! - Miyano quỳ xuống trước mặt cậu khiến cho cảm giác giằng xé càng khiến cậu như vỡ vụn ra.

Nó khiến cậu tự hỏi rằng có chuyện quái gì đang diễn ra với mối tình đầu của mình thế này?! Trong khi ban đầu nó trong giống hệt như một câu chuyện đầy lãng mạn, nơi họ gặp nhau, nơi họ ngủ cùng nhau, những câu chuyện họ đã nói vào cái ngày định mệnh cách đây hai tháng đây. Cô gái luôn xem những kẻ về trên là một mối nguy hại cùng cái kiểu ăn nói như thách thức cả thế giới đó đã cuốn lấy cậu. Đó là một mối tình sét đánh khiến cuộc đời cậu như thay đổi, màu sắc xung quanh cậu trước đây thì âm trầm nhưng khi ấy nó đã sáng sủa hệt như cậu đang bước chân vào một nhà kính vào giữa mùa đông. Cậu muốn được nhìn thấy cô ấy cười, muốn được nhìn thấy cô ấy dựa dẫm vào cậu, muốn được nhờ vả, muốn cô ấy xem cậu là một con người thật sự. Chứ không phải là nhìn cô ấy đang quỳ dưới chân mình như thế này. Cô ấy không giống như những người mà cậu muốn họ phục tùng dưới chân mình bởi vì đứng trước cô ấy, cậu chính là một chàng trai thực sự chứ không phải là một Thế tử.

Tình yêu ấy đến thật nhanh nhưng phải chăng cũng sẽ kết thúc thật chóng vánh?!

- Thế tử! Tôi đúng là một đứa con gái đáng chết nghìn lần! Người đã giúp đỡ tôi khi tôi trở nên cô độc nhất nhưng tôi lại là một đứa con gái đã lợi dụng Người như một công cụ để được an toàn, tôi thật không xứng đáng với tình cảm mà Người dành cho tôi!

- Bây giờ... em nói vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa hả? - Cậu nói rồi cúi xuống đỡ cô lên.

- Thế tử... - Himeshiro choàng áo qua người cô giống như khi cậu chàng đã làm vào lần đầu tiên họ gặp gỡ, cô gái chỉ còn biết chui rúc vào đó như thể nó sẽ trở thành một phần quan trọng của cô kể từ lúc này.

- Đáng ra em nên nói sớm hơn mới đúng! Em đúng là một cô gái đáng sợ! Nhưng anh không cần biết em đáng sợ như thế nào, anh đã đi đến những bước mà bản thân anh không thể quay đầu lại nữa. Anh chỉ còn biết rằng ít nhất sẽ có một lần anh được nói với em điều này!

- Chuyện gì ạ?

- Điều mà anh nghĩ mình sẽ nói khi cầu hôn em... - Miyano chưa bao giờ thấy mình đáng trách như thế này, việc cô đã làm không khác gì một kẻ lừa đảo, một kẻ đáng bị đìm tới tận tầng cuối cùng của xã hội vậy mà người này vẫn nói rằng muốn được cầu hôn với cô. - Ít ra, lần cuối cùng, hãy để anh được giúp em!

*

HAI MƯƠI NĂM TRƯỚC

Khu K20, làng Miêu tinh, vương quốc Hoa Hướng Dương.

Đó là lần đầu tiên cô gái nhỏ bước chân vào Nhà chính, ngôi nhà dành cho trưởng làng. Người phụ nữ đang đi trước cô chính là vú nuôi của nơi này, một người có quyền lực chỉ xếp sau người chủ nhân của ngôi nhà. Cô nhóc chỉ vừa hơn tám tuổi một chút theo vú nuôi đi vòng qua mọi ngõ ngách của Nhà chính như thể một chuyến tham quan và chuyến tham quan ấy kết thúc ở nhà sau. Phần nhà phụ dành cho gia nhân trong nhà đã được xếp sẵn một chỗ mới cho cô nhóc.

- Kể từ lúc này, cháu đã là người của Nhà chính. Mau thu xếp đồ đạc đi! - Vú nuôi ra lệnh sau đó sai người quăng cho cô một mớ đệm cũ rách nát.

Khi đó Chiho vẫn còn quá nhỏ để nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Cô nhóc đã mất cả cha lẫn mẹ trong một trận dịch ở phía Đông làng Miêu tỉnh. Trận dịch ấy đã qua đi và cô vẫn an toàn nhưng thay vào đó cô nhóc chỉ còn lại có một mình. Người thân của cô cũng chính là những người trong làng, cuộc sống của ai cũng đã quá đủ bận rộn nên cô chỉ được chăm sóc hai bữa mỗi ngày. Căn nhà tranh cô ở chẳng mấy chốc rách nát và lạnh lẽo. Người ta chẳng còn cách nào khác ngoài gọi cô vào Nhà chính, ở đây tuy cô phải làm việc ở cái tuổi còn quá nhỏ nhưng ít ra cô cũng được sống trong một nơi đầy đủ hơn.

Những bất hạnh là một thứ nghe quá lạ lẫm với một đứa trẻ. Khi ấy, cô gái nhỏ chỉ biết rằng mình đã không được gặp bố mẹ mình nữa, nước mắt cô cũng chỉ rơi khi cô chứng kiến thân xác lạnh lẽo và bệnh hoạn của họ được đem đi hỏa thiêu để tránh lây lan dịch. Cảm giác khi chỉ có một mình trông rỗng chứ không đau đớn nhưng cô biết mình đã mất đi một phần vô cùng quan trọng.

So với ngôi nhà trông như một trò chơi của trẻ con mà cô ở trước đây thì Nhà chính đúng thật là một cung điện. Trong những ngày đầu ở đây, cô cứ đi lạc hoài do không xác định được phương hướng giữa một rừng những sân rộng và những ngôi nhà dùng vào nhiều mục đích khác nhau. Nhưng càng về sau, cô nhóc càng thích thú khi tự mình khám phá ra những khoảng không rất đặc biệt của Nhà chính khi đi đưa thức ăn hay chuyển chăn đệm vào phòng của các cậu chủ và các gia nhân có vai vế trong nhà, chẳng hạn như vú nuôi. Vú nuôi với gương mặt trông giống đàn ông đầy góc cạnh chính là người khiến cô khiếp hãi nhất, cũng chính là người phát hiện ra cô hay đi chơi rong mỗi lần làm việc vì vậy bà ấy bắt cô vào chăm cậu cả để khỏi đi đâu.

Lúc đó, con trai cả của trưởng làng mới mười tuổi, cậu là một cậu trai thông minh và nhanh nhẹn. Cậu được dân làng yêu mến do lễ phép và cũng được các cô các dì hay gửi quà tặng mỗi lần cậu xuống thăm các cánh đồng của những người làm thuê. Chiho cũng đã từng được gặp cậu cả một lần khi bố mẹ cô còn sống.

Sáng hôm ấy mẹ đã sắm cho cô bộ quần áo đẹp nhất và tết tóc cho cô trông duyên dáng nhất. Tuy nhiên khi ấy cô chỉ biết ngồi vọc cát trong khi mọi người chào hỏi và thực sự rất mất mặt khi bố cô đã phải quát cô khi ngài trưởng làng vẫn đang đứng đó. Cô ra mắt ngài trưởng làng và con trai lớn, người sẽ là trưởng làng đời tiếp theo, với bộ dạng lấm lem như bọn trẻ ranh. Nhưng nỗi xấu hổ đó thậm chí còn chẳng được lưu vào bộ nhớ ngắn hạn của cô nhóc.

Khác với những gì vẫn nghe về cậu cả, khi Chiho bước vào phòng thì cậu chỉ nằm một góc và trùm chăn kín bụng. Cậu cả năng động và nhanh nhẹn của mọi người đang bị con sốt hành nằm một chỗ suốt hai ngày nay và trong mắt cô thì đứa con trai này còn yếu hơn sên nữa. Công việc của cô là thay chiếc khăn thấm nước ẩm của cậu cả mỗi giờ một lần và không được chậm trễ. Như thế đồng nghĩa với việc cứ mỗi giờ cô mới bận rộn đi châm nước mới và đắp khăn một lần. Trong thời gian cậu cả cứ ngủ suốt, rảnh rỗi không biết làm gì cô nàng lại nói lảm nhảm một mình. Thỉnh thoảng là với những chú chim, thì thoảng thì lại với mấy chiếc lá đang rung rinh gọi cô, có lúc lại là câu chuyện đồng cảm với công việc chán ngán của cái khăn đang nằm trên trán cậu cả...

- Thật là tiếc nhỉ? Cuộc đời mày sẽ tốt hơn nếu như được là những lợn tơ nằm trong bụng bé tằm nhỉ? Chắc là bé tằm phải buồn lắm khi phải xa mày và để mày vào Nhà chính. Mày giống tao ghê vậy! Tao cũng được đưa vào Nhà chính này, nhưng mày đừng buồn, tao cũng thấy vui lắm khi được vào Nhà chính. Mày còn tốt chán khi được dùng để chăm sóc cậu cả. Cái cậu cả chảy nhót này cứ nằm riết rồi mai một liệt dương cho coi!

- Ê con kia! Mí nói ai liệt dương hả? - Một giọng nói chen vào cuộc độc thoại khiến Chiho giật bắn lên.

Rất cuộc khi có một con bé cứ luôn miệng nói bên tai mình thì cậu cả cũng phải thức giấc. Cậu bị làm phiền suốt mấy tiếng đồng hồ nên hết chịu đựng nổi cũng phải bỏ con sốt qua một bên mà xử lí con nhỏ phiền toái này.

- Ô, cậu cả chịu dậy rồi hả? Cậu dậy muộn quá, gần tới giờ ăn tối luôn rồi!

- Cô là đứa nào thế? Tôi chưa từng thấy cô trong nhà?

- Tôi á? Chiho, mọi người gọi tôi là Chiho! Cậu chủ gọi thế cũng được! Nhưng mà mọi người bảo là cậu chủ không cần gọi tên mà chỉ cần ra lệnh thôi!

- Không!

- Há?

- Tôi sẽ gọi! Chiho!

- Thật sao?

- Thật! Nếu tôi cứ không gọi tên thì tôi sẽ quên tên cô mất. Mà mấy đứa tôi ghét thì tôi nhất định phải nhớ tên thật rõ để còn nguyên rửa nó!

- Cậu cả ác quá!

- Chứ chẳng phải cô vừa nguyên rửa tôi liệt dương sao?! - Cậu cả không thể nào mà không nổi cáu với cái con nhóc chẳng biết trên dưới này hết.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau. Cứ coi như là định mệnh cũng được!

*

NĂM NĂM SAU

Khu K20, làng Miêu tỉnh, vương quốc Hoa Hướng Dương.

Khi cô nhóc bé nhỏ ngày nào đã trở thành một thiếu nữ thực sự, cuộc sống trong Nhà chính cũng trở nên dễ thở hơn. Cô gái nhỏ đã thuộc hết các qui tắc và không còn hay gây chuyện nữa, đúng hơn, cô đã thực sự là người của Nhà chính chứ không còn là một con nhóc thích nghịch đại nữa.

Trong thời gian ấy, Nhà chính cũng có thêm người. Trường làng đưa về nhà một người phụ nữ trẻ cùng một đứa nhỏ hơn cô chừng hai ba tuổi mà mọi người gọi là cậu út. Tuy nhiên cô cứ cảm thấy cái cậu út này khang khác so với mọi người sao ấy. Và như mọi người đồn thổi trong bếp (bấy giờ cô đã được chuyển sang làm việc ở nhà bếp) thì người phụ nữ kia không phải là Miêu tinh mà là con người. Cũng chính vì thế mà cậu út chính là một đứa trẻ mang trong người hai dòng máu. Cậu trở thành món đồ chơi bất đắc dĩ cho bốn người anh khác của mình, chị chọc ghẹo, bị hắt hủi, bị coi thường.

Đối với cô thì cậu út là một đứa trẻ khá hoàn hảo. Nước da trắng và khuôn mặt tựa như tượng tạc. Cậu út do không có ai bầu bạn nên trên gương mặt chỉ có duy nhất một biểu cảm là gương mặt không hồn cùng với cái mỉm cười không đổi. Tuy nhiên, cũng như nhiều gia nhân khác, cô không được tiếp xúc với cậu út nhiều.

Có một lần, trong lúc mang khay thức ăn sau bữa trưa từ phòng cậu cả ra, cô bắt gặp cậu út đang ngồi trong một bóng râm và đang đốt cái gì đó. Cậu cứ liên tục cho thêm lá vào ngọn lửa đang cháy phàn phật.

- Cậu út thôi nghịch đại đi! Cậu có biết lửa nguy hiểm với mọi người như thế nào không hả? - Cô xối một xô nước vào ngọn lửa khiến nó tắt ngấm. - Lửa là một thứ thiêng liêng chứ không phải một thứ để cậu mang ra nghịch thế đâu!

Khi ấy tôi cứ nghĩ cậu sẽ khóc thét lên bởi vì với mấy đứa trẻ ranh thì chuyện đó đương nhiên sẽ gây ức chế ghê lắm. Nhưng tôi đã quên mất cậu út không phải mấy đứa trẻ ranh.

- Đang nấu thức ăn mà!

- Hả? - Cô chẳng thể nghĩ ra được việc một cậu nhóc chơi đồ hàng. - Này cậu, lửa không phải để phung phí chỉ để nấu lá đâu nhé! Là để nấu thức ăn!

- Thức ăn?

- Phải! - Chiho vừa nói vừa chỉ vào cái khay đựng bát đĩa vừa dùng xong của cậu cả. - Nếu cậu thích thì tôi sẽ dạy cậu nấu một thứ thật sự nhé?!

Cậu nhóc ngần ngừ một chút nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Khi ấy cô sợ nếu bị ai đó phát hiện ra thì cô sẽ bị phạt mất. Nhưng trước sự tò mò thích thú của cậu út, cô không thể nào thất hứa được. Cảm giác khi một đứa trẻ chăm chú nhìn vào ngọn lửa khi nó đang làm chín một món ăn thật kì lạ. Cô nhận ra mình chưa bao giờ nhìn mọi thứ như vậy, cậu út trông giống mấy đứa trẻ tự kỉ nhưng lại cũng là một người rất tinh tế và hứng thú với âm thực.

Sau ngày đầu tiên đó, cô nàng và cậu út còn ở cùng nhau trong nhiều buổi học nấu ăn hơn nữa. Càng ngày cô càng nhận ra cậu út rất thích nấu ăn, thích một cách lạ lùng là đáng khác. Cô cứ hi vọng là mình sẽ vinh dự trở thành người thầy đầu tiên của một đầu bếp đại tài trong tương lai.

- Có mùi gì ở đây thế? - Cậu cả bỗng dung ló đầu vào căn bếp bí mật của cô khiến cô suýt thì đánh rơi chiếc đĩa ném trên tay mình.

- Cậu cả! - Cô thốt lên hốt hoảng. - Sao người lại ở đây thế?

- Thì ta vừa tập kiểm xong, có vài môn kĩ thuật chẳng hứng thú nên ta trốn xuống đây tìm đồ ăn. Ta tưởng vào giờ này thì mọi người đã đi tìm nguyên liệu cho bữa trưa hết rồi chứ?

- Cậu mới vừa ăn sáng còn gì?!

- Nhờ thế nên mới bắt được hai con chuột khác còn gì?!

- Này! Cậu út không phải là chuột! Cậu chỉ đang cố học nấu ăn thôi mà!

- Nấu ăn á? - Vừa nói cậu chàng vừa ngó nghiêng sang cậu út đang bình thản chăm bằm cho nồi súp ngô của mình. Khác với cô, cậu út không sợ bị vù nuôi phạt. - Vậy để ta ăn thử xem thế nào nhé! Cậu út?!

Nói xong, cậu ấy giật cái đĩa nhỏ trên tay rồi múc thử một ít súp trong nồi của cậu út và đưa lên miệng. Dường như ngay cả cậu cũng phải khâm phục tài nấu ăn của cậu út, gương mặt cậu hiện rõ sự hài lòng với món ăn mình vừa nếm.

- Thứ này mà được gọi là thức ăn sao? - Cậu cả nhăn mặt một cái rất kịch.

Ai nhìn cũng biết rõ rằng cậu đang giả vờ. Cô nàng Miêu tinh cứ tưởng trò giả vờ này sẽ mau kết thúc với một lời khen như thông thường phải thế, bởi vì lần đầu tiên cậu cả ăn thức ăn cô nấu cũng vậy. Tuy nhiên, cậu lại đột ngột gặp người lại rồi lăn ra sàn, mặt cậu tái mét và chừng như không thở nổi. Cậu không còn nói được nữa mà quặn người lại vì một cơn đau nào đó.

- Cậu cả à! Đùa như thế là đủ rồi! Cậu út sợ xanh mặt rồi kìa! Không cần phải làm quá đâu! - Cô vừa nói vừa liếc mắt sang cậu út kì thực lúc này đang đứng co rúm lại một góc vì cứ nghĩ có sự là do món ăn của mình gây ra.

Cô chẳng thể nào hiểu nổi cậu cả vì cậu thường hay hành động kì quặc không khác gì cậu út. Có lẽ là do cậu ghét cậu út như những người anh khác của

mình nên mới bày ra trò này. Chiho bước tới chỗ cậu cả đang quần quai. Trông cứ như thể cậu đang phải chịu một cơn đau khác thường vì cậu không những ôm bụng mà còn cổ lẫn vì lưng cậu, vai cậu cũng đều đau. Con đau đến đột ngột và day nghiêng cậu gần như ngay lập tức, cậu thấy lợm trong cổ họng và nghe mùi tanh bốc ra từ từ phía.

Rồi cậu quyết định nôn nó ra.

Nhưng thứ cậu nôn ra không phải là thức ăn thừa của bữa sáng hay thứ mà cậu vừa ăn.

Là máu. Đó cũng là lúc cô gái nhỏ biết đây không phải là một trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Những ngày tiếp theo đối với cậu cả trông như một địa ngục thật sự. Con đau cứ kéo dài khiến cậu không ngừng la hét, điều đó khiến Chiho và cậu út lo lắng không để đâu cho hết bởi vì ở bất kì chỗ nào trong Nhà chính cũng có thể nghe thấy tiếng cậu cả. Cả hai thường đứng thất thần trong sân trước phòng cậu cả mà cảm thấy như mình muốn được đau đớn thay một phần của cậu.

- Tên đó bị gì thế? - Cậu út hỏi với gương mặt lo lắng mặc cho lời nói của cậu nghe chừng dừng dừng.

- Chị cũng không biết!

Cùng lúc đó, bà vú nuôi bước ra từ trong phòng cậu cả, phía sau lưng bà là tiếng la hét dữ dội. Cứ mỗi lần cậu cả tỉnh dậy sau một giấc dài do thuốc mê là cậu lại bắt đầu thấy đau đớn và trừ những người lớn tuổi ra, không ai được tới gần cậu cả. Ngày qua ngày giọng cậu cả đã khan hẳn đi.

- Vú nuôi! - Chiho bắt lấy nga bà vú. - Cậu cả bị gì thế ạ?

- Mấy đứa không nên tới gần đây chứ! - Bà vú quát nạt cho tròn nghĩa vụ của mình.

- Vú à! Tên đó... sẽ không chết chứ? - Lần này tới lượt cậu út hỏi.

Vú nuôi bước tới và bịt tai cậu lại như không để cậu tiếp tục nghe những tiếng gầm rú xé lòng kia.

- Cậu cả không sao hết! Đó chỉ là một phần mà cuộc đời của cậu phải trải qua thôi!

- Là sao ạ? - Cô nàng không chịu nổi khi mình không có câu trả lời thích đáng.

- Đó là thời kì thay máu!

Ngày hôm đó là ngày đầu tiên cô gái nhỏ biết tới thời kì thay máu của Miêu tinh, cô cũng biết rằng chuyện đó không xảy đến với cô mà chỉ xảy đến với một phần còn lại của thể giới. Thời kì thay máu cũng giống như là khi một cậu nhóc chấp nhận để mình trở thành một người đàn ông thực thụ. Thời kì này diễn ra sớm hay muộn tùy thuộc vào cơ địa mỗi người nhưng thường vào khi họ khoảng chừng mười bốn đến hai mươi sáu tuổi. Đối với cậu cả thì thời kì này đến với cậu sớm hơn bình thường, nhưng đó cũng là báo hiệu cho thấy cậu thực sự sẽ có nhiều thời gian là người trưởng thành hơn và cậu đã được số phận sắp đặt để trở thành một người trưởng làng mẫu mực.

Những cơn đau kéo dài là biểu hiện đầu tiên sau đó là những lần nôn ra máu. Sau đó cơ thể cậu sẽ được lấp đầy bằng một thứ máu hoàn toàn mới cho phép cậu có thể lấy những người trong làng vốn dĩ là người có cùng một dòng họ với mình. Thời kì thay máu này cũng báo hiệu rằng cậu có thể sẽ có một người vợ, sớm thôi, ngay sau khi thời kì kết thúc.

Bởi vì chỉ có khi có bàn tay của người phụ nữ chạm vào thì mọi cơn đau mới chấm dứt.

*

Điều kiện tiên quyết để chấm dứt những cơn đau dần xé đó chính là phải có một cô gái chạm vào cậu. Tuy nhiên, cậu cả phải chịu đau đớn dài ngày như vậy vì cậu không chịu chọn ra một cái tên nào. Trong thời gian này, thường thì người sau này sẽ cùng cậu đi hết con đường đời còn lại sẽ chính là người đó, người mà cậu lựa chọn. Nhưng cậu cả lại cứ nhất quyết không nói ra một cái tên nào. Bởi thế nên cậu đã buộc trưởng làng đi đến một quyết định là chọn người bầu bạn cho cậu.

Chuyện này không phải là chuyện lạ lắm gì trong quá khứ khi người bạn đời của con trai trưởng làng là những cô gái gia giáo, xinh đẹp, hợp tuổi được người lớn đích thân chọn lựa. Thế nhưng trưởng làng mới đương nhiệm sau cuộc chiến Hồng Yên là một người tôn trọng con cái mình. Ông không muốn nó phải chung sống cả đời với một cô búp bê sứ mà thậm chí nó còn không có được cảm xúc khi nhìn thấy. Đó mới chính là địa ngục thực sự chứ không phải là những ngày ngắn ngủi phải sống trong nỗi đau như phôi bại kia.

Cuối cùng ông cũng phải làm ngược lại với những gì ông tuyên bố chỉ bởi vì cậu cả không nêu tên bất cứ cô gái nào cho dù trong thời gian trước cậu đã được đến thăm rất nhiều nhà và gặp rất nhiều người. Cậu cũng có thể lựa chọn để nhớ một trong số những cái tên đó nhưng cậu lại không làm vậy.

Sáng hôm đó, Chiho thấy mọi người trong Nhà chính tất bật chuẩn bị đón cô dâu trẻ của cả làng. Ngôi nhà được quét dọn, vườn tược được chăm sóc, thức ăn được trang trí cầu kì và ngay cả phòng cậu cả cũng được trang hoàng lại. Cô gái nhỏ cũng góp sức mình nấu những món sẽ được dùng để thiết đãi họ nhà gái cũng như những món nhẹ sẽ được phục vụ trong phòng của cậu cả.

Cả ngày hôm đó, mọi người không nghe thấy tiếng la hét đau đớn nào vì cậu cả đã được gây mê sau khi mọi người thông báo rằng ngày mai cậu sẽ có một người vợ đúng nghĩa. Cả ngày hôm đó, người ta cũng không nghe thấy tiếng cười nói luyên thoắng của một cô gái vẫn luôn làm sáng rực cả căn bếp. Có gì đó cứ như đè nặng lên tâm trí cô gái nhỏ khiến cô bỗng chốc cảm thấy như mong ước của mình đang dần trở thành hiện thực. Phải chăng cô bây giờ đã có thể chịu thay những nỗi đau mà cậu cả phải chịu?

Đối với cô cảm giác buổi nhối này không đau đớn đến mức phải hét lên thật to như cậu cả đã làm như suốt mấy ngày qua nhưng nó khiến trong lòng cô cảm thấy khó chịu tới mức chỉ muốn được đập phá, được day nghiền thứ gì đó. Mọi người không hề để ý thấy có một cô gái cứ ngồi cho tới tận tối muộn trong cũi, thu mình lại trước một nỗi đau lạ lẫm.

*

Cậu út đứng trước căn phòng của cậu cả khi trời đã tối hẳn. Vài phút nữa, cô dâu sẽ được đưa tới đây. Khi ấy, mọi chuyện coi như đã được sắp xếp xong. Trong mắt một đứa trẻ thì ngày hôm nay cũng chỉ như bao ngày bình thường khác khi vú nuôi cứ liên tục nhắc cậu không được đến gần phòng cậu cả. Nhưng cả ngày không có ai chơi cùng vì Chiho đã bận bịu tui bụi với công việc dưới bếp, từ khi cậu nào cậu không nhận ra, cậu đã đứng ở đây như chờ đợi một điều gì đó. Cũng có thể là chờ đợi Chiho sẽ tìm tới đây sau khi hoàn thành xong công việc.

Cô gái ấy đang tới gần, cậu út nhận ra khi thấy ánh đèn đang mỗi lúc một sáng hơn về phía mình. Cô dâu với vóc người nhỏ nhắn hết như cậu bước đến trong chiếc áo được thêu hoa tỉ mỉ đến từng chi tiết - chiếc áo như một bản thu nhỏ mà cô sẽ được mặc trong ngày trọng đại sau này của mình - đang đi phía trước một nhóm người, trong đó có cả vú nuôi.

Trong khi có người mở cửa cho cô dâu nhỏ bước vào phòng thì vú nuôi đang cầm đèn đã nhận ra cậu. Bà bước tới với gương mặt nhăn nheo vì tự hỏi không biết cậu út đáng ra đã đến giờ đi ngủ lại làm gì ở đây vào lúc này. Tuy nhiên, khi bà chưa bước được đến chỗ cậu thì một gia nhân khác đã hét lên:

- Cậu cả! Cậu cả không có trong phòng!

*

- Này!

Chiho giật thót cả mình khi ngược lên là lọ mọ nhìn thấy trong bóng tối của cũi bếp gương mặt của cậu cả.

- Cậu cả?! Cậu làm gì ở đây thế? Giờ này đáng lẽ...

Nhưng cô không thể tiếp tục nói vì cậu cả, với hơi thở không đều ngắt quãng, đã chặn miệng cô lại.

- Đừng nói nhiều! Đi theo ta đến một nơi!

*

- Cái này... có được gọi là “chạm vào” không vậy? Nếu như thế thì không hay rồi! Vú nuôi sẽ giết tôi mất! - Cô nàng Miêu tỉnh cảm thấy trong lòng đầy nỗi bất an khi cậu cả nắm tay mình chạy trên suốt một quãng đường rất dài từ Nhà chính tới một trong số những lối ra khỏi làng.

- Cô làm ơn im lặng đi! Nếu bị phát hiện ở đây thì còn nguy hơn nữa đấy! - Cậu cả nghiêm giọng gắt, mắt vẫn chăm chú nhìn con đường trước mặt.

Cả hai cứ im lặng như thế khi leo lên những bậc thang được xây theo con dốc thoải nhất trong số những con dốc bao bọc ngôi làng, đây là nơi mà dân làng bị cấm lui tới vì mức độ nguy hiểm của nó. Trong bóng tối, cô gái nhỏ không thể thấy được bất cứ thứ gì nên chỉ còn biết bám víu vào đôi bàn tay của người đó. Tuy nhiên trong lòng cô thực sự không thể yên được. Nó cứ liên tục đặt ra hàng ngàn hàng vạn câu hỏi, cô không thể tập trung vào đôi chân mình khi cả hai cùng chạy theo một lối mòn nhỏ trên sườn dốc.

Chuyện này là như thế nào vậy? Phải chăng khi nỗi đau của cậu cả đã chấm dứt thì cô cũng không còn thấy đau nữa? Tại sao cô có thể chia sẻ được nỗi đau này với cậu cả? Tại sao cậu cả lại ở đây? Cuộc hôn nhân của người đã xong rồi sao? Đó là lí do tại sao cậu không còn thấy đau nữa và cô được phép “chạm vào” cậu như thế này?

- Tới rồi! - Cuối cùng cậu cả cũng dừng lại và buông tay cô gái nhỏ ra. Trong một chốc, cô đã cảm thấy hụt hẫng nhưng cũng chẳng rõ tại sao lại có nỗi hụt hẫng đó.

Mở ra trước mặt họ là vùng đất mà họ vẫn luôn sống trong đó. Vào buổi tối, mọi thứ có vẻ huyền ảo hơn. Những ánh đèn còn sót lại ở những ngôi nhà trong làng chính là vì mọi người đang chờ đợi tin vui từ Nhà chính rằng cuộc hôn nhân đã thành công. Cả làng Miêu tỉnh đều chờ đợi ngày trọng đại của người mà tất cả mọi người đều yêu mến.

Cô cũng nên vui vẻ chào đón chuyện vui này mới phải? Đáng lẽ cô phải sung sướng khi nhìn thấy ngôi làng đẹp đẽ và bình yên của mình theo cách này mới phải? Nhưng thay vào đó, trong lòng cô lại bị lấp đầy bởi những nỗi đau tưởng đã vơi đi nhưng bây giờ lại quay trở lại nhức nhối.

Chiho không biết tại sao những dòng nước mắt này lại chảy trên má mình.

- Chiho? - Cũng khá lâu rồi, cậu cả mới lại gọi tên cô.

- Cậu cả, chúc mừng người đã trưởng thành! - Cô nói trong nước mắt.

- Ừm! - Trong lúc đó cậu cả vẫn khá là bình thản mặc dù cậu chỉ vừa được giải thoát khỏi thời kì thay máu có vài phút trước. - Đúng là một chuyện tốt nhỉ?

- Vâng! - Cô nàng nói rồi nắc khiến cho cậu cả khó khăn lắm mới ngăn mình không phá lên cười.

- Chưa bao giờ vùng đất này trở nên xinh đẹp đến thế này trong mắt ta! Ta rất vui khi biết rằng cho dù bây giờ trách nhiệm của ta có nặng nề hơn cả trước kia nhưng nó đã trở thành một mục tiêu mà ta muốn dành cả đời mình để phấn đấu. Kể từ giây phút này, ta đã thực sự là người bảo vệ nó! Chiho, không phải cô rất thích được nhìn ngắm nơi này sao? Được nhìn ngắm từ trên cao vậy không phải là còn tuyệt hơn sao? Sao cô chỉ biết nhắm mắt mà khóc vậy? Cho dù có xúc động trước bài diễn văn trưởng thành của ta thì cũng phải biết tận hưởng chút chứ? Để dành về nhà rồi xúc động sau!

- Cậu nói cái gì mà xúc động rồi hưởng thụ chứ?! Chả phải ở đây chỉ có mình cậu là được hưởng thụ thôi sao?

Nếu cậu không nhanh trí né sang bên thì đã ăn trọn một cú đấm vào khuôn mặt đẹp trai vàng ngọc rồi. Nhưng cậu chỉ cảm thấy mình quá ác đi, có lẽh một cú chặc cũng chẳng ăn nhằm!

- Sao lại động thủ vào cái thời khắc thiêng liêng này chứ?

- Có cái quái gì mà thiêng liêng chứ?! Nếu cậu thích thì cứ tự mà tận hưởng hay xúc động đi! Mà sao không bảo cô vợ của cậu tới để chứng kiến ấy. Lôi một con hầu lên đây để mà tuyên thệ thì được cái quái gì!

Bây giờ thì Chiho chính thức vỡ òa. Cô không còn muốn thấy bất cứ thứ gì ngăn phong cảnh gì nữa. Cô chỉ cảm thấy mọi thứ thật tẻ nhạt, mọi thứ chẳng có ý nghĩa gì với cô. Tuy nước mắt không còn chảy nhưng cô cũng chắc chắn rằng mình sắp không thể chịu đựng được nữa rồi. Cô phải rời khỏi đây trước khi cô không còn khả năng điều khiển được bản thân mình.

Nhưng cậu cả đã giữ tay cô lại trước khi cô kịp rời đi.

- Chính bởi vì anh là một kẻ quá ích kỉ nên anh mới luôn xem em là một con hầu như vậy!

- Cậu... - Khi quay lại, lần này thật là cô nàng muốn cho cậu một cú đấm nữa nhưng gương mặt khó dò của cậu khiến cho cô ngần ngừ.

- Vì anh cứ luôn xem em là một con hầu nên anh chưa bao giờ dám gọi tên em. Anh hèn nhát vì lo sợ em sẽ không được chấp nhận, lo lắng em sẽ bị người ta chỉ trích. Anh chịu đựng những cơn đau từ ngày này qua ngày khác như thể anh đang tự tra tấn mình, bắt mình tìm ra một lối thoát khác. Nhưng khi lối khác đó xuất hiện thì anh nhận ra mình không thể cứ sống mãi như vậy. Những nỗi đau đó chẳng là gì khi anh nghĩ đến chuyện mình sẽ mất em, mình sẽ phải mãi mãi nhìn em như một con hầu của Nhà chính, phục vụ cho kẻ mà anh sẽ không bao giờ nhìn tới, cúi gằm mặt với kẻ mà trong trái tim anh cô ta sẽ chẳng thể có chỗ như nó vẫn thuộc về em.

- Cậu cả đang nói gì thế? - Thậm chí cô không dám quay mặt lại để cậu cả nhìn thấy gương mặt cô đang ngập trong nước mắt. - Cho dù có thế nào thì bây giờ người đó vẫn là vợ cậu!

- Chắc là họ sẽ bắt ngờ lắm đấy! Khi biết anh biến mất ngay trong cái mà người ta gọi là gì nhỉ? Đêm “Tàn hôn”?

- Ý cậu là gì thế? - Lần này cô thực chẳng hiểu cậu chàng đang nói gì.

- Em chính là người mà anh lựa chọn, là người đã chấm dứt những cơn đau đớn đã dày vò anh. Em sẽ đồng ý chứ?

- Đồng ý gì kia?

Lần này, cậu cả không để cho Chiho trốn tránh mình nữa. Cậu đặt tay lên hai vai cô và buộc cô phải quay lại trước mặt mình.

- Trở thành vợ anh!

- Cái...

- Như khi anh gọi tên em ấy. Em cũng phải gọi tên anh như em đã lựa chọn. Em có thể là cô gái của cuộc đời anh nhưng anh không biết liệu em có chấp nhận điều đó hay không? Nếu như em không đồng ý thì sau đêm nay mọi chuyện sẽ quay trở lại như những gì mà mọi người mong muốn. Anh sẽ già và như chưa có chuyện gì xảy ra và cưới cô gái ấy...

- Dừng lại!

- Hả? - Cậu chàng ngạc nhiên vì cuối cùng cô nàng cũng đã ngừng khóc và lên tiếng.
- Ý anh là... em đã là người đầu tiên “chạm vào” anh sao?
- Hả? Chứ em nghĩ là “chạm vào” thì phải như thế nào? Đừng bảo là em tưởng tượng ra...
- A... đừng nói!
- Ha ha... Biết rồi! Tại mọi người cứ khiến cho nó quan trọng lên nên em mới nghĩ vậy!
- Su...

Đang định nói thì cô nàng bị trượt chân do không nhận ra mình đã đứng gần mép vực thế nào. Cậu cả hốt hoảng lôi cô nàng tựa vào vách núi trong khi tim cả hai như muốn rớt ra ngoài.

- Sợ thật! - Cậu chàng vẫn còn thở gấp.
- Ai bảo anh dắt em lên cái chỗ nguy hiểm thế này làm gì chứ?! Đứng sát vô đi! - Cô nàng bức bối kéo cậu cả đứng gần hơn vào mình để đề phòng lại có ai đó trượt chân.
- Ý em là sao vậy? - Cậu chàng ám chỉ tình hình của hai người hiện tại. - Như thế này thì đến cả việc nói chuyện cũng khó khăn đấy! Tim anh như sắp rớt ra ngoài vì một lí do khác này, đừng khiến anh không về được Nhà chính chứ?!
- Mắc gì lại không về được? Không phải tự anh hại mình sao? Sumeki Miyano?
- À! Đó là tên anh nhỉ? Đúng rồi! - Cậu chàng như nhớ ra điều gì đó. - Nói đến “chạm vào” thì cũng có nhiều nghĩa đấy! Như em nghĩ thì đó cũng là một...
- Anh thôi đi!
- Được rồi! Nhưng chỉ nắm tay thôi thì chẳng phải là vô nghĩa quá sao? Có cái này cũng được gọi là “chạm vào” mà anh đã muốn làm lâu lắm rồi!

Chiho chưa kịp phản kháng gì thì cậu cả đã cúi xuống.

Ừm... câu chuyện có nên kết thúc ở đây không nhỉ? Hay nên thêm vào “Từ đó, họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi”?

*

- Sao cậu lại thích kết thúc câu chuyện vào đúng đoạn gay cấn thế? - Tôi gần như phát tiết lên mà đập cái đĩa đang rửa dở trên tay mình vào cậu ta khiến tên Miêu tinh phải gồng mình lên đỡ.
- Được rồi mà! Như thế thì công chúa cũng đủ hiểu rồi!
- Nhưng cậu cũng đừng có mà làm cụt hứng người ta vậy chứ?
- Công chúa! Cô không định phá nhà chứ? Mấy cái đĩa đó quý lắm đấy! - Cậu ta cảnh báo tôi khi cuối cùng tôi cũng quyết định tiếp tục công việc rửa chén sau bữa ăn.

Tôi nghe như nuốt lấy câu chuyện ấy trong bữa ăn thay vì nuốt com vào bụng. Và tới tận bây giờ, tôi dường như vẫn không thể giấu được sự bất ngờ của mình. Chuyện tình của họ thậm chí có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết ấy chứ! Một cuốn tiểu thuyết đầy hư nhưng cũng đầy thực.

Và đó cũng là lúc tôi biết rằng anh Hime thực không thể nào đấu lại được trong trận đấu này, cho dù anh ấy có từng là ân nhân của chị ấy đi nữa.

Tuy nhiên, có một vấn đề khác trong chuyện này. Có lẽ đây mới chính là điều mà tôi thắc mắc nhất trong toàn bộ câu chuyện ấy, chỉ là một chi tiết nhỏ nhưng lại liên quan tới một vấn đề lớn hơn. Cậu cả con trai trưởng làng kia chính là người đã trốn đi cùng chị Yui, vậy có nghĩa là đó chính là người còn lại đang bị NAI truy tìm. Cũng chính là người đã nói chuyện với tên Miêu tinh vào ngày hôm đó ở bệnh viện. Kẻ đã muốn đánh bom nơi đó để thủ tiêu tôi!

Và dường như trong câu chuyện này có những điều tên Miêu tinh vẫn chưa thể kể cho tôi nghe. Mà chắc có muốn, cậu ta cũng chẳng kể được. Ít nhất thì bây giờ tôi cũng biết mình đang phải đối đầu với ai. Một người mang trọng trách nặng nề như vậy trên vai chắc chắn sẽ muốn khôi phục lại vùng đất đó, thế nhưng tại sao lại là tôi chứ?

Tại sao tôi lại trở thành mục tiêu của anh ta?

Tôi bị lôi về thực tại khi chiếc điện thoại của mình đang đặt trên bàn reo lên.

- Alô?
- “Hina!” - Đầu dây bên kia, tôi nghe tiếng anh mình như than thở.

- Anh? Anh ổn chứ? Anh hứa là sẽ về mà!?

- “Hina, em thích đôi giày lắm đúng không? Em cứ giữ nó đi! Cờ của em luôn đấy!”

- Hả? Đã có chuyện gì xảy ra thế? - Tôi gắng hỏi.

Nhưng anh ấy lại từ chối trả lời mà cúp máy cái rụp.

Nhất định đã có chuyện gì xảy ra rồi! Tôi đã biết chuyện này sẽ tới không sớm thì muộn mà!

- Vậy là... - Tên Miêu tinh lau nốt cái đĩa cuối cùng rồi bước tới chỗ đôi giày nằm trong một chiếc hộp trong suốt trên cái ghế trong góc phòng ăn. - ... nó thuộc về cô rồi đấy hả? Tôi đoán ra được thế nào mọi chuyện cũng thành thế này mà! Ai bảo cô em gái yêu quý cứ vùi mãi món quà cầu hôn của người ta chứ?!

- Tôi chỉ nói thế thôi! Ai lại nghĩ ra đó là quà cầu hôn chứ?!

- Nhưng mà... người ta có bảo cặp đôi nào tặng giày cho nhau thì sẽ gặp phải chia ly đấy! Chẳng khác nào hàm ý rằng cô ấy hãy dùng đôi giày ấy để ra đi cả! Món đồ bất hạnh này trước khi được sử dụng thì đã thành phế vật mất rồi!

- Cậu mang nó tới đây làm gì thế? - Tôi hỏi khi cậu ta đặt nó xuống đất khi mang nó bước lại gần tôi.

- Công chúa không muốn thử sao?

- Hả? Nhưng đó là đồ của chị Yui đấy!

- Chị ấy không nhận nổi một thứ nặng nề thế đâu! Cho dù thứ này có mỹ miều thế nào đi nữa mà không được sử dụng thì cũng chỉ như những món đồ bỏ đi khác mà thôi! Vì vậy... - Cậu ta kéo tay tôi ngồi xuống ghế rồi mở hộp giày ra.

Khi cậu ta chạm tay vào chân tôi, một dòng điện cứ như chạy lan khắp người tôi. Nó khiến tôi rùng mình trong giây lát nhưng rồi cái cách nhẹ nhàng nâng niu đôi chân tôi của cậu ta đã khiến tôi không còn thấy căng như thế nữa. Tên Miêu tinh tra từng chiếc giày vào chân tôi rồi kéo tôi đứng dậy.

Quả là nó cao hơn tưởng tượng của tôi nhiều. Nếu cậu ta không diu tôi thì chắc là tôi chẳng dám đứng dậy.

Chúng tôi cùng nhau im lặng ngắm nhìn đôi giày với sự tiếc thương thay cho nó. Nó gần như là một tuyệt tác, dưới ánh đèn điện, tôi như bị thôi miên trước vẻ đẹp của nó. Tôi cũng chẳng biết nhận nó thì có sao không nhưng tôi không nghĩ mình sẽ mang nó đâu! Vì nếu không tựa vào tên Miêu tinh thì chắc tôi sẽ mất vài ngày để tập đi như mấy đứa trẻ lên ba mất!

- Công chúa và cận vệ? Tớ thì cảm thấy hai người giống đôi vợ chồng son mới cưới hơn đấy!

Chúng tôi giật mình khi thấy Miwahi đã đứng trước cửa bếp từ lúc nào.

- Cậu nói gì thế hả? - Tôi vội vã cởi đôi giày ra, cảm giác chân mình được trở về với đất mẹ thật tuyệt vời.

- Thì thế đấy! Tớ nghi ngờ mối quan hệ của hai người ngay từ đầu mà!

- Chẳng có chuyện như cậu nghĩ đâu!

- Vậy đôi giày đó là gì nhỉ? - Cô nàng đẩy ánh mắt về phía đôi giày có xuất xứ kì quái trên tay tôi.

Và kì thực tôi cũng chẳng biết phải giải thích kiểu gì cho cô nàng hiểu. Miwa nên biết càng ít càng tốt chẳng?

*

Trời có bão tuyết và mọi người đều được các kênh truyền thông khuyến cáo không nên đi ra ngoài nếu như không cần thiết. Ngay cả máy sưởi cũng không thể ngăn được việc người ta cảm thấy không khí khô khốc và lạnh đến thấu xương bên ngoài. Sau một ngày làm việc mệt mỏi thì cô nàng bạn cùng nhà của tôi được phân công ở nhà để luyện tập thêm. Phải nói là tôi cảm thấy có chút cô đơn khi chị Yui vẫn như thường ngày rời khỏi nhà rất sớm, để lại thức ăn cho chúng tôi và buổi tối thì tên Miêu tinh sẽ đến nấu ăn. Trong lúc Miwa cứ nhốt mình trong phòng, thực là tôi thấy đến ngần ngại việc phải cảm đầu vào tivi hay đi tìm mấy bộ phim tình cảm mà tôi hay xem. Không giống như trước kia, dạo này tôi thấy chúng hơi nhàm chán trong khi chả hiểu sao trong cái thời tiết này mà tình hình trao đổi chất trong cơ thể tôi lại quá nhanh khiến tôi gần như không thể ngồi yên một chỗ được.

Khi khoác áo vào và quyết định ra ngoài, tôi đã nghĩ chắc là mình cũng điên lắm rồi. Nhưng tự nhiên tôi lại muốn ăn một cái lẩu vào lúc này, như thế thì tuyệt vời không còn gì bằng.

Bên ngoài trời lạnh thì khỏi nói nhưng gió tuyết còn thốc tới nỗi tôi chẳng thể nhìn thấy gì quá một mét trước mặt mình. Vâng! Tầm nhìn xa dưới một mét mà cô dự báo thời tiết nói là đây! Vậy mà chẳng hiểu sao tôi lại có thể lết hết được con phố cổ nhà mình tới trục đường chính không có một bóng xe cộ rồi vòng qua vài cung đường khác nữa trước khi nhận ra mình đang đứng trước cái nhà hàng quen thuộc của ông chú trông như giang hồ kia. Vấn đề là hôm nay đóng cửa.

Riêng tôi thì không được thông báo gì vấn đề này khi tên Miêu tình trông như sẽ vẫn đi làm thêm như bình thường!

Tôi đứng nép người vào trong mái hiên rách nát của nhà hàng nhỏ trước khi tự biến mình thành món thịt đông lạnh và tự cảm thấy sao hôm nay mình lại bốc đông đến thế.

- Có vẻ như ở đây có người không tin vào công nghệ dự báo thời tiết thì phải?! - Tên cận vệ gần như phải hét lên tôi mới có thể nghe cậu ta nói gì.

- Sao cậu lại ở đây vậy?! - Tôi cũng hét trả.

- Ông chủ bảo đến xem tình hình vì sợ bão tuyết thế nào cũng làm sập cái gì đó!

- Thế sập cái gì?

- Ồ! Mái hiên phía sau, tôi vừa phải sửa nó lại đỡ và gia cố những phần khác để gió tuyết không làm sập thêm thứ gì nữa!

Nghe cậu ta kể tôi cứ tưởng mình đang ở vùng núi tuyết hoang vu nào đó chứ không phải đang ở ngay giữa trung tâm thành phố.

- Nhưng hôm nay nhà hàng nghỉ vì bão tuyết à?

- Không! Có vẻ hôm nay là một ngày quan trọng với chủ ấy nên chủ ấy cho đóng cửa, mà hình như năm nào cũng thế! Nhưng tôi không không biết làm cách nào công chúa tới được đây, có điều bây giờ thì cô không thể về nhà được đâu! Hay cô tới chỗ tôi ở nhé, cũng gần đây thôi!

*

11 GIỜ 50 PHÚT

Nghĩa trang thành phố Tsugini.

Năm nào vào thời điểm này trong năm thời tiết cũng rất tệ. Tuy nhiên, lúc nào vào ngày này nhất định cũng có hai người đàn ông đến đây. Sự việc này cứ lặp đi lặp lại thường xuyên đến nỗi người gác cổng nhất định đợi họ đến mới chịu rời khỏi vị trí canh gác của mình. Có điều, họ gần như chưa bao giờ đến cùng một thời điểm.

Ông chủ nhà hàng là một người không có bất kì người thân nào, nhưng cuộc đời ông lại tồn tại bóng dáng của một cô gái đặc biệt. Cô gái đã mất cách đây mười bốn năm. Đó là bí mật mà ông nhất định không muốn nói cho ai biết. Ông cũng là một trong số những người biết về chuyện cô gái ấy đã lựa chọn một cuộc sống mới để giải thoát cho cuộc đời cô. Tuy ông biết linh hồn cô không còn ở đây nữa nhưng ông vẫn đến mỗi năm. Ít nhất, bên dưới lớp đất này gương mặt ấy đã thay đổi rất nhiều do tự nhiên vốn phải thế, nhưng ông biết rằng đó là gương mặt ông muốn được nhìn thấy một lần nữa.

Khi ông đặt bó hoa trắng hết như màn tuyết đang bao phủ xung quanh ông xuống nền đất lạnh lẽo cũng là khi một người khác bước tới.

Đó là lần đầu tiên hai người đàn ông cùng gặp nhau tại nơi này.

- Chú đúng là một diễn viên quá giỏi! - Kawahachi lên tiếng.

Nhưng ông chủ nhà hàng không trả lời.

- Chú biết người đang nằm bên dưới đó chính là em gái cháu? - Ban đầu cậu định nói ra điều đó nhưng không hiểu tại sao cuối cùng lại đánh nó thành một câu hỏi.

- Đó là điều con bé muốn ta biết!

- Vậy tại sao người đó không phải là cháu? Cô ấy chưa yêu cháu đủ sao?

- Không! Bởi vì con bé tuyệt vọng trước một người hời hợt như cháu! Con bé biết rằng nếu không phải nó thì không ai có thể giải quyết được chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Con bão tuyết vẫn không chịu dừng lại.

Và tôi vẫn phải đấu tranh với cơn bão tuyết trong tim mình.

Tôi chưa bao giờ tự hỏi không biết tên Miêu tinh sống như thế nào. Cậu ta lúc nào cũng đi theo tôi, giám sát tôi cả ở trường lẫn ở nhà, chen chúc vào cuộc sống vốn đã chật chội của tôi, tôi không nghĩ là cậu ta có chút thời gian nào cho riêng mình. Cũng chính vì thế, khi cậu ta bảo tôi hãy đến nhà cậu ta, tôi đã nghĩ là mình sẽ được đưa đến một căn phòng trọ bé tí hìn với sàn gỗ đầy bụi do bị bỏ bê lâu ngày.

Ngay cả lúc này đây, khi tôi đang nhìn mình trong bộ quần áo của cậu ta qua cái gương lớn viền những đường hoa lá nạm vàng xung quanh, tôi vẫn chẳng thể nào tin nổi là mình đang đứng trong một khách sạn năm sao! Gương mặt tôi phác một nét sợ hãi tội bậc như thể tôi là một bức tranh trừu tượng nào đó chẳng ra hình thù gì rõ ràng.

Thật sao trời?!

- Công chúa! Cô làm gì trong đó lâu thế! Tôi cũng bị ướt mẹp đây này! - Giọng tên Miêu tinh vọng vào làm tôi như choáng tỉnh.

- Tôi biết rồi! - Tôi đáp trả rồi vội vàng kéo cái khăn trên cổ trùm lên cái đầu ướt hết vì dầm tuyết của mình sau đó mới đẩy cánh cửa phòng tắm bước ra.

Tên cận vệ đã ngồi đợi sẵn trên băng ghế bọc vải dạ đỏ đặt trước cửa phòng. Cậu ta rõ ràng không thể giấu nổi một nụ cười.

- Công chúa cũng thật là...

- Cậu nói gì thế? Chính cậu bảo tôi đến đây còn gì?!

- Không có gì! - Cậu chàng vẫn cố gắng che miệng lại để nén cơn cười. - Quần áo của Công chúa, tôi đã gọi người của khách sạn lên để mang nó đi sấy rồi! Công chúa cứ tự nhiên ở đây cho tới khi bão tuyết tan đi!

Tên đó nói rồi đứng dậy bước vào phòng tắm. Rõ ràng khi cánh cửa đóng lại, tôi nghe cậu ta cười ha hả trong đó!

Chẳng biết có chuyện gì xảy ra nữa! Khi bước ra trở lại phòng khách, tôi mới chợt nhận ra là mình vẫn còn chưa hết bàng hoàng về nơi này. Đúng hơn tôi không nghĩ NAI chịu chi mạnh tay như vậy! (Hoặc là mẹ tôi chính là người làm việc đó!)

Đây chẳng phải là lần đầu tiên tôi được bước vào một căn phòng khách sạn năm sao. Đúng hơn nó chẳng bằng một góc nhà của cô hiệu trưởng trường phép thuật nữa! Tuy nhiên, nhìn về mặt tổng thể thì cũng không phải quá tồi. Tôi đi vòng quanh căn phòng trong lúc chẳng biết làm gì khi tên cận vệ ở trong phòng tắm. Mọi nơi ở đây đều được dát vàng tạo cảm giác như người ta đang ở trong một căn phòng của vua chúa thời xưa. Nội thất cao cấp càng khiến cho mọi thứ trông long lẫy hơn nữa, nhưng đó cũng là những điều hoàn toàn có thể dễ dàng nhận ra, giống như một đặc trưng của các khách sạn từ loại này trở lên. Nó sẽ khiến ta có cảm giác như mình là một bậc vua chúa thực sự! Mà tôi thì không nghĩ tên Miêu tinh muốn được ở trong một căn phòng thế này chỉ vì muốn được cảm nhận cuộc sống của một vị vua, cậu ta trông như chẳng thêm quan tâm gì tới nó.

Có lẽ thứ gây ấn tượng với tôi nhất trong căn phòng mấy chục mét vuông này chính là chiếc giường đôi với lớp đệm mềm mại kia. Một chỗ tuyệt vời để tận hưởng một giấc ngủ thật sự. Ban đầu tôi chỉ định ngó qua căn phòng này một chút sau khi đã đi loanh quanh hết từ phòng khách xuống nhà bếp thôi. Nhưng có lẽ tôi chẳng thể nào thôi thẳng thốt trước cái giường còn đẹp hơn cả cái của tôi ở Hoàng cung như thế này. Nó đúng là kiểu giường dành cho vua chúa thực sự mà hiện giờ chỉ còn một vài phòng trong số hàng trăm phòng của Hoàng cung còn giữ lại được nó - với lớp phủ giường màu đỏ thẫm và những cái cột ở bốn góc giường. Phía bên trên là một lớp vải phủ chắc chắn được làm từ loại vải dày nhất và đắt nhất, có phần ren vàng phủ xuống tới tận mắt tôi. Tuy nó khiến cho phần không gian trong giường hơi tối so với phần còn lại được phủ ánh sáng vàng sáng choang phát ra từ chùm đèn trần nhưng lại mang đến một cảm giác thư thả vô cùng.

Từ việc chỉ muốn xem qua, thực lòng là tôi không thể chịu được sự hấp dẫn của nó đến nỗi tôi ập người mình xuống giường chỉ ba giây sau đó. Và chưa tới một tích tắc sau, tôi đã không muốn rời khỏi đây nữa!

Tôi nhận ra lớp đệm giường có mùi thơm như mùi thơm mà tôi vẫn nghe thấy khi đứng gần tên Miêu tinh. Mùi thơm thảo mộc? Chẳng biết nữa! Mùi tôi chắc chẳng thính tới mức đó! Nhưng chắc là tôi đã phải lòng cái giường này mất rồi!

- Công chúa quả là một người chẳng biết xấu hổ là gì! - Tự dưng tôi lại nghe tiếng tên đó ngay bên tai mình.

Cậu ta đã ngồi ở cuối giường từ lúc nào tôi không hay. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta như thế này: áo phông in chữ và chiếc quần vải rộng cùng mái tóc ướt đến nỗi mùi dầu gội bay đến cả chỗ tôi. Cậu ta trông không giống cái tên chài chuột suốt ngày đi theo tôi với bộ đồng phục học sinh hay thỉnh thoảng là bộ vest công vụ.

- Hết vào nhà tôi, mặc quần áo của tôi rồi bây giờ còn nằm cả trên giường của tôi nữa! Rốt cuộc thì một người luôn miệng bảo ghét tôi muốn gì đây?

- Muốn ngủ!

- Hà?

- Tôi ghét cậu nhưng tôi yêu cái giường của cậu! Nên cậu làm ơn ra khỏi đây để tôi ngủ một giấc đi! - Tôi nói với giọng mơ màng.

- Cô có biết là tôi có thể hiểu điều mà công chúa nói theo nhiều nghĩa khác nhau không?

Tôi ngẩn dưng nhìn về mặt đắc chí của cậu ta. Rõ ràng tôi đã chẳng hề đề phòng gì khi vào đây, lần đầu tiên tôi ở trong phòng con trai và hơn nữa còn là tên bảo mẫu giết tôi! Nhưng chẳng hiểu sao, tôi lại có cảm giác mình an toàn thay vì bị đe dọa.

- Cô vẫn nghĩ là mình sẽ an toàn vì tôi là người được cử đến đây để bảo vệ cô sao?

Cậu ta hết như đang đọc suy nghĩ của tôi vậy!

- Tôi có thể tin được cậu sao? Sau tất cả những chuyện đã xảy ra? Tôi còn chưa truy tội cậu chuyện ở suối nước nóng. Lúc ấy cậu làm gì trong khu tắm của nữ thế hả?

- Vậy ý cô là vì tôi đã thấy cả rồi nên có chuyện gì xảy ra cũng không sao à?

Chưa nói hết câu đó thì cậu ta đã ăn gỏi vào mặt.

- May cho cậu là cậu không để bức tượng đồng hay cái cúp nào trên đầu giường đấy!

- Công chúa vẫn chỉ thích nói đùa thôi! Cô day nghiêng tôi chuyện đó cả ngày hôm sau đấy rồi còn gì. Nếu như cô thật sự muốn thì có lẽ tôi đã không còn ở đây nữa rồi, đúng không? - Rõ ràng cậu ta đang nói chuyện một cách nghiêm túc. Nó khiến tôi thấy có chút lạ lẫm. - Vậy tại sao cô vẫn để tôi ở lại bên cạnh mình cho dù cô không thích tôi?

Cùng lúc tôi cũng tự hỏi mình câu hỏi tương tự. Phải chăng là do tôi muốn biết cậu ta thật ra tại sao lại muốn lấy mạng tôi? Và câu chuyện mà hôm trước tôi được nghe là thế nào? Nhưng có lẽ nào đó chỉ là một cái cớ thôi không? Bản thân tôi còn không dám tin vào mình nữa!

- Nếu cô không thể trả lời được thì tôi sẽ trả lời giúp cô nhé! Công chúa đã thay đổi rất nhiều so với những ngày đầu tiên tôi gặp cô.

- Thay đổi á?!

- Phải! Lần đầu tiên tôi biết cô là khi nhìn thấy cô ngồi một mình trong phòng chờ của trường Daisari. Trong sáng và thuần khiết đến lạ lùng, đó cứ như là một con người khác so với những gì mà tôi từng biết vậy! Cô giống như một tờ giấy trắng tinh khôi sau khi thoát ra khỏi nỗi ám ảnh mang tên Hoàng cung.

- Khoan đã! - Tôi cảm thấy có điều gì đó không khớp với trí nhớ của mình. - Chẳng phải tôi mới là người tới trước sao? Cậu bảo cậu “từng biết” là thế nào? Cậu vừa vào là cô chủ nhiệm đã tới. . .

- Thực ra tôi là người tới trước! - Cậu ta ngắt lời tôi không thương tiếc. - Bởi vậy mới nói cô đúng là quá ngây thơ!

- Kệ tôi! - Tôi cảnh cáo cái thái độ chẳng còn quan tâm gì tới khuôn phép của tên Miêu tinh.

- Nhưng dạo gần đây. . . tôi bắt đầu cảm thấy cô rất hay suy tư. Có điều gì đó đã thay đổi sau cái hôm mà Quốc vương tới đây. . . Không! Có thể thậm chí là trước đó nữa kia!?

- Tôi chẳng có nghĩa vụ phải nói cho cậu biết! Mà tôi chẳng thấy mình thay đổi gì cả! - Tôi nói như dối lòng rồi nằm xuống và kéo chăn qua khỏi đầu mình. - Cậu có biết thời tiết thế này mà ngủ thì rất tuyệt không? Vậy nên làm ơn đừng làm phiền tôi nữa!

- Nếu công chúa muốn vậy! - Tôi nghe thấy tiếng cậu ta đứng dậy. - Tôi sẽ gọi thông báo cho Miwahi rằng cô đang ở đây!

- Này! - Tôi choàng dậy khi nghe tới chuyện ấy. - Đừng có nói!

Trong một thoáng chốc, tôi cảm thấy cậu ta không còn là tên Miêu tinh thích chọc ngoáy vẫn hay kè kè bên cạnh mình nữa. Chỉ trong một tích tắc ấy thôi, tôi cảm thấy như cái cách mà cậu ta nhìn tôi cứ như giữa chúng tôi không phải là quan hệ của một nàng công chúa và cận vệ. Trong một chốc ấy, tôi cảm thấy như mình đã khiến cậu ta bị tổn thương. . .

- Công chúa sợ cô ấy hiểu lầm chuyện giữa chúng ta như tối hôm qua đúng không? Đương nhiên là tôi sẽ không ích kỉ tới mức đó!

Cậu ta bước ra khỏi phòng trước khi tôi kịp phản ứng thêm bất kì điều gì.

Gì chứ? Cảm giác này là gì?

*

Miwahi cứ liên tục nhìn vào màn hình điện thoại trong khi chiếc xe dành riêng cho cô đang đưa cô đến studio ảnh. Cứ ngỡ một ngày như hôm nay thì cô sẽ không phải làm việc nhưng chẳng hiểu sao Kei lại thông báo với cô rằng lịch trình có một chút thay đổi nên xe sẽ đến đón cô. Cô nàng thực sự không thể làm việc được trong khi bụng dạ bất ổn thế này từ lúc nhận được cuộc gọi, anh chàng cận vệ của Hina thông báo rằng cô ấy có chút chuyện chưa thể về nhà được và cậu ta sẽ gọi lại cho cô sau.

Vấn đề ở đây là cô biết Hina sẽ luôn được bảo vệ bởi vì cô ấy là công chúa nhưng chẳng hiểu sao cô cứ thấy không yên trong lòng. Rõ ràng là cô bạn chỉ bảo với cô là cô ấy thêm ăn lẩu thôi nhưng cuối cùng lại thành vấn đề không thể về được là thế nào?

- Miwa! - Kei gọi cô. - Chúng ta tới nơi rồi!

Trong khi cô nàng không để ý thì cuối cùng cô cũng đã tới nơi.

- Này! Chiếc xe này là thế nào thế? - Cô nàng hỏi khi theo cậu chàng vào thang máy.

- Thì tớ bảo là dù sao cậu cũng sắp debut rồi! Nên có một chiếc xe quản lý riêng để thuận tiện hơn. Thực ra thì cứ để cậu đi lại bằng xe của anh Kawahachi chẳng phải rất bất tiện sao? Nhất là bây giờ...

- Tớ hiểu rồi! - Cô cắt ngang.

Cậu chàng Hoàng tử trung học nhìn cô như kiểu hiểu rằng mình vừa nói thừa lời. Rốt cuộc cho dù cậu có cố gắng thận trọng thế nào cũng chẳng thể làm hài lòng được cô gái này. Cậu chàng đang thử phác thảo ra một chiến lược khác để đảm bảo rằng mình sẽ không thất bại bằng bất cứ giá nào.

- Nhưng cậu bảo cậu là Nhà sản xuất mà! Như bây giờ không phải là cậu quá giống quản lý của tớ sao?

- Cậu yên tâm đi! Một thời gian nữa tớ sẽ quyết định quản lý của cậu. Chỉ là bây giờ tớ đang phân vân một vài người thử vào vị trí ấy! Dù sao thì cậu cũng là “gà cưng” của tớ, tớ không thể bắt cậu được!

- Nói nghe ghê quá! - Miwa bĩu môi chọc ghẹo. - Cậu có đúng là chàng “Hoàng tử” trẻ con mà Hina hay kể hay không đây!?

- Xét cho cùng thì trong mắt những người trong ngành này chúng ta cũng chỉ là mấy đứa con nít thôi! Nhưng riêng cậu thì có một tâm hồn người lớn bên trong một cơ thể trẻ đẹp mà!

- Thôi nịnh nọt đi!

- Đó không phải là nịnh nọt đâu! Lát nữa cậu sẽ được nhìn thấy những điều mà một đứa trẻ con như tớ làm được cho cậu, rồi cậu sẽ không hối tiếc vì đã đồng ý nhận phi vụ này!

- An ủi tớ sau khi lôi tớ ra khỏi nhà vào một ngày thời tiết như thế này à?

- Bây giờ cậu cũng biết là mình sẽ không sống theo thời tiết nữa rồi mà!

- Biết, biết! - Cô nàng đảo mắt ngao ngán. - Tớ sẽ sống theo lịch trình chứ gì?

- Bingo! - “Hoàng tử” búng tay xác nhận.

Cùng lúc đó, cửa thang máy bật mở. Họ đã có mặt ở tầng năm của một công ty con thuộc chi nhánh Đài truyền hình Quốc gia, nơi mà mọi người đều được yêu cầu phải xuất hiện hoàn hảo nhất cho dù đó chỉ là một anh chàng người mới chuyên làm việc chạy vặt cho người khác. Bất cứ ai được bước chân vào nơi này đều là những người đã sẵn sàng cống hiến tuổi thanh xuân của mình cho nghệ thuật và cho ngành giải trí đầy khốc liệt này. Trong tình trạng như bây giờ, Miwa không thể nói là cô đã hoàn toàn sẵn sàng hi sinh hay cống hiến được. Bởi vì ở đâu đó trong thâm tâm cô, mọi chuyện cứ như là đã kết thúc rồi, những điều mà cô làm lúc này chỉ đơn thuần là cho đi những thứ còn sót lại thôi!

Trong hành lang đầy những cô gái ăn mặc chải chuốt, một vài theo phong cách cổ điển nhưng cũng một vài theo phong cách tân thời, biến nơi này thành một sân diễn thời trang thật sự. Miwa cảm thấy với bộ váy nhàm chán trên người cùng với tâm hồn của một cô gái đã chết đi sống lại, cô sẽ chẳng bao giờ có thể sánh được với những người đang lướt đi qua mình. Cô cũng có thể dễ dàng nhận ra phần nhiều trong số họ là những người nổi tiếng, không ít thì nhiều.

- Cậu làm gì cứ nắm chặt điện thoại mãi vậy? - Rốt cuộc thì chàng nhà-sản-xuất cũng thấy lo lắng hay cá phần của Miwahi. - Vẫn còn bị chứng sợ thang máy à?

- Không! Tớ đang đợi điện thoại thôi! Nhưng sao cậu biết được chuyện tớ sợ thang máy!

- Ai cũng cần có một giai thoại cho riêng mình mà! Tớ chỉ là đang cố tìm ra thứ gì đó đặc biệt để quảng bá thương hiệu thôi! Nói thật là cái chứng sợ không gian hẹp đó khá là dễ thương đấy!

- Xin lỗi! Nhưng đây đã sửa được rồi!

- Như vậy cũng tốt, nhưng hơi tiếc!

- Trong đầu cậu chỉ có mỗi tiền thôi hả? Cậu không giống Chủ tịch lắm nhỉ? - Cô nàng bình luận khi cả hai rẽ phải để tiến về một hành lang vắng người. Nói đúng hơn thì họ đã bước vào vùng riêng của mình.

- Không phải chỉ là tiền thôi đâu! - Cậu chàng đùa giỡn rồi dừng lại trước một trong số những cánh cửa đầu tiên trong hành lang. - Chào mừng cậu chính thức bước vào thế giới này!

Phía bên kia cánh cửa là một studio lớn với bức màn trắng lớn làm nền cùng những công cụ trợ giúp chụp ảnh hiện đại. Quan trọng nhất là số lượng người ở trong đó còn nhiều hơn là một ê kíp chỉ dùng để chụp ảnh, còn có cả thợ trang điểm và stylist, những gương mặt đầy mới mẻ với cô nhưng quen thuộc

với khá nhiều người trong ngành này. Họ đều là những người sinh ra để sống với chuyên ngành của họ chứ không chỉ là kiếm ra tiền từ nó. Đó là cả một giấc mơ lớn mà nhiều người phải đánh đổi, đôi khi, là cả bản thân mình để mong có được nó, để mong được đứng trong một căn phòng như thế này.

- Cậu đã cảm nhận được chưa? Cảm giác khi mình là một người đặc biệt?

Cô tự hỏi bản thân mình có thực sự đặc biệt đến vậy hay không? Cô có xứng đáng để đứng đây, trong căn phòng mà nhiều người cả đời chỉ mong được nhìn thấy nó một lần? Cô có xứng đáng để lấy đi mất cơ hội để một người nào đó mong muốn nó hơn cô có được hay không?

Miwa đâu biết rằng lí do cô được ở đây chính là vì có một người đã trả giá nó thay cho cô, cái giá để cô được ở đây, trước một thế giới đầy ảo diệu nhưng cũng đầy cay đắng của showbiz này. Cô không biết rằng, có một người luôn sẵn sàng bảo vệ cô khỏi tất cả mọi thứ, để cô không phải chịu đựng bất kì đau đớn nào.

Bởi vì đó là cái giá của một lời hứa.

*

Tôi nhìn ra cửa sổ khi tỉnh dậy sau cơn mê. Bão tuyết vẫn chưa chấm dứt. Tôi ngủ say như chết chẳng thèm quan tâm xem mình đang ngủ ở đâu và trong hoàn cảnh nào, nếu như chuyện này mà tuồng ra ngoài thì thế nào tôi cũng bị coi là một đứa bị bại hoại nhân cách mất!

Được bao bọc bên trong lớp đệm ấm áp, tôi nhìn chăm chăm vào những bông tuyết đang xoay vòng bên ngoài. Cho dù mọi người có bảo là tuyết “rời” xuống nhưng tôi luôn nhìn thấy chúng xoay vần trong không khí trước khi chạm vào mặt đất để rồi tan ra khi mùa xuân tới. Vòng đời ngắn ngủi nhưng chúng vẫn vui vẻ tận hưởng vũ khúc của riêng mình. Tôi bỗng chợt nhớ lại những giấc mơ cách đây không lâu lắm, giấc mơ khi tôi bị hôn mê do tác dụng phụ của nước nóng. Tôi nghe thấy giọng của những bông tuyết. Tôi nghe thấy cách mà chúng nhìn về hạnh phúc.

“Hạnh phúc là phải tin tưởng”!

Nếu nói vậy thì tôi đã đủ tin tưởng chưa? Hay cơ bản là tôi vẫn luôn nghi ngờ mọi thứ?

Nghi ngờ người nhà mình?

Nghi ngờ cảm xúc của người khác?

Nghi ngờ chính bản thân mình?

- Muối bao nhiêu đây có đủ chưa nhỉ? Hay là cô ấy thích ăn ngọt hơn, khoan đã, không được biến nó thành món chè chứ? Là nước mát mà! - Tôi nghe thấy tiếng lầm bầm của tên Miêu tinh khi cậu ta đang nấu “cái gì đó” dưới bếp. Trông cậu ta chẳng khác nào mấy anh chàng gầy mòi trong khi cậu ta nấu ăn chắc là chẳng thua đầu bếp của khách sạn năm sao này.

Lần đầu tiên tôi thử tin tưởng chính mình, tôi nhận ra là mình đã trốn tránh việc chấp nhận rằng tôi thích thức ăn của cậu ta đến thế nào. Trong khi tôi luôn tôn sùng thức ăn của chị Yui thì tôi chỉ đang cố gắng tỏ ra thờ ơ với những món ăn mà tên Miêu tinh nấu trong khi tôi gần như chẳng thể mở miệng chê được chúng. Từ khi nào tôi đã cảm thấy đó là một thứ gì đó rất quen thuộc trong phần đời này của mình.

- Cậu đang nghĩ gì thế? Mùa này mà nấu nước mát là thế quái nào?

- Cô tỉnh rồi hả? - Cậu ta rút cuộc cũng nhận ra sự có mặt của tôi dưới bếp.

- Tôi chẳng thể uống nổi thứ đó đâu! - Lúc ngồi xuống bàn ăn, vừa nói tôi vừa nhìn chiếc đồng hồ quả lắc lớn ở ngoài phòng khách. Tôi đã ngủ tận năm tiếng liền! - Có thứ gì đó để ăn không? Bụng tôi trống rỗng rồi!

- Đương... đương nhiên! Cô muốn ăn món gì đây? - Cậu chàng loay hoay lục tủ lạnh trong khi nói với tôi một đồng gọi ý.

- Cậu hoàn toàn có thể gọi phục vụ mà! Sao cậu không làm thế? - Tôi thắc mắc.

- Lí do tôi muốn có một căn phòng có bếp là vì không muốn làm phiền họ mà! Họ đủ bận rộn rồi!

- Thực ra mọi người ở đây không có nhiều khách lắm để bận rộn đâu!

- Chắc thế nhỉ?! - Cậu ta quay sang cười với tôi rồi lại cúi xuống rửa những cái nồi mới lôi ra để chuẩn bị một món ăn mới thay cho nồi “nước mát” nghe đầy tính chất kinh dị ban nãy. - Tôi làm món súp ngô nhé!

- Cậu đã ăn được thứ đó rồi sao?

- Không! Nhưng công chúa bảo là cô muốn ăn chứ tôi đâu có bảo là tôi cũng sẽ ăn!

- Cậu... - Tự nhiên tôi lại có một ý tưởng vô cùng điên rồ. -cùng ăn đi! Tôi không thích ăn một mình!

Cậu ta ngẩng lên nhìn tôi với ánh mắt tròn xoe ngạc nhiên. Đến độ tôi có thể thấy được màu mắt xanh nguyên thủy của cậu ta qua lớp kính áp tròng. Nhưng có vẻ như cuối cùng cậu ta cũng sẽ đồng ý.

- Được thôi! - Tên Miêu tình nói rồi bỏ dở công việc của mình mà bước tới chỗ tôi mà tôi chẳng biết tại sao tự dưng cậu ta lại như thế. - Cô ổn chứ? Ngủ nhiều như vậy, thật sự là không sao chứ? - Vừa nói cậu ta vừa đặt một tay lên trán tôi, một tay lên trán cậu để kiểm tra.

- Này! Tôi không có bệnh! - Tôi gạt phăng tay cậu ta ra.

- Cô cư xử lạ lùng thật đấy?

- Bởi vì... tôi thấy có lỗi với cậu!

- Hả? - Lần này thì mắt cậu ta sắp lồi ra tới nơi luôn rồi. Mà tôi cũng chẳng ngờ được mình sẽ nói những lời này.

- Khi này... tôi thật sự đã không nghĩ tới cảm nhận của cậu! Tôi xin lỗi! Nhưng mà tôi muốn cậu biết là tôi chẳng phải loại người không biết xin lỗi là gì đâu!

- Thì ra là vậy à?! Cái đó chỉ là tôi quá đáng muốn biết những chuyện đáng ra tôi không được phép biết thôi! Đó là những việc riêng của cô mà! Món súp ngô coi như chuộc tội nhé?!

Tên Miêu tình vui vẻ quay trở lại bàn bếp với mớ dụng cụ của cậu ta. Trông hệt như một đứa trẻ vậy!

*

- Tôi nghĩ là cậu biết một số chuyện! - Tôi nói khi chúng tôi cùng nhau ăn súp. Tên đó vẫn cứ bỏ riêng ngô ra một đĩa nhỏ hệt như lần trước.

- Sao cơ?

- Về chuyện mà mẹ muốn nói với tôi. Lí do bà ấy phải nhờ tới bố để gọi tôi về!

- Chẳng phải vì chuyện công chúa không về vào dịp Giáng sinh mấy ngày trước sao?

- Tôi cứ nghĩ là phải còn chuyện gì đó khác nữa! Nếu chỉ đơn giản như vậy thì...

Tên cậu vệ im lặng nhìn tôi. Chắc chắn là đúng như tôi nghĩ!

- Thật ra, có lẽ công chúa không nhận ra. Có lẽ sau cuộc gặp ngày hôm ấy, cô đã thay đổi. Không ít thì nhiều! Công chúa không cần phải nói gì đâu! Tôi biết là cô không thích!

Lần này tôi không trốn tránh. Thật ra lúc đó, tôi cũng cảm thấy là mình đã bắt đầu suy nghĩ khác đi. Bởi vì bố tôi nói đúng: Về cơ bản tôi chẳng có tí cố gắng nào. Đến cuối cùng thì tôi cũng chỉ là một đứa nhóc cứng đầu thôi! Tôi chẳng thể tự quyết định gì cho cuộc đời mình như tôi đã tưởng vậy cả.

- Tôi có lí do gì để trách cậu chứ? Nếu như tôi không phải là công chúa thì chúng ta cũng chỉ là con người giống nhau thôi!

- Không phải! Đến cuối cùng thì chúng ta cũng chẳng thể giống nhau được, cô là con người còn tôi là...

- Cậu thôi làm người khác cut hứng đi! - Tôi vừa nói vừa đá vào chân cậu ta dưới gầm bàn.

- Vâng!

- Nhưng tôi có một thắc mắc.

- Sao?

- Cậu từng khá khó chịu với tôi khi tôi nhắc tới việc cậu là Miêu tình... thực ra tôi không cố tình, nhưng hôm qua, khi cậu kể câu chuyện đó...

- Phải! Tôi thật kì cục khi kể chuyện tình của người khác mà còn cố gắng chen mình vô!

- Thì cậu vốn là người thích chen chân vào chuyện của người khác mà!?

- Công chúa cũng thôi chọc ngoáy đi chứ?! Chúng ta sẽ chẳng thể nào nói chuyện cho đàng hoàng nếu cứ thế này!

- Quà là thế thật! - Tôi thở dài.

Đường như cứ mãi cãi nhau nên chúng tôi đã quên mất cả cách trò chuyện sao cho giống như người bình thường với nhau rồi!

- Cậu... là cậu út sao? - Mãi một lúc sau tôi mới lên tiếng trở lại. Cũng có thể là do tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ tò mò chuyện của cậu ta, trước kia cậu ta lúc nào cũng xù lông nhím lên, nên việc bắt đầu như thế nào thực sự khó khăn.

- Phải! - Cậu ta xác nhận. - Công chúa đừng làm như thế mình ngạc nhiên lắm!

- Phải! Tôi chẳng nghĩ ra cậu là một tên tự kỉ!
- Đây đây!
- Xin lỗi! - Tôi cúi xuống tập trung ăn để chữa nguơng, chính tôi đã bảo là phải nói chuyện đàng hoàng.
- Như cô đã biết đấy! Tôi không hoàn toàn là Miêu tỉnh. Một nửa dòng máu chảy trong người tôi vẫn là dòng máu của con người như cô.
- Nhưng... chắc phải có lí do nào đó để cậu... ừm, không muốn nhắc tới chuyện thân phận của mình?
- Việc làm con của vợ lẽ chưa bao giờ là một việc đem đến hạnh phúc cho bất kì ai cả. Tôi và mẹ tôi phải sống trong ánh mắt kì thị của người khác cũng như chấp nhận một cuộc đời bị vu oan. Người ta bảo chắc số tôi phải may mắn lắm mới được sinh ra làm người của Nhà chính nhưng họ đâu biết được điều đó còn tệ hơn cả việc chúng tôi nương tựa vào nhau mà sống. Nhiều lần mẹ tôi đã muốn chạy trốn khỏi nơi đó nhưng một khi đã là người của dòng họ ấy, cô không thể rời khỏi ngôi làng. Khi bị bắt lại, mẹ tôi đã phải chịu đựng những trận đòn roi và cả trúng thối, cà chua, bất cứ cái gì mà dân làng nghĩ ra được để ném vào người bà. Chỉ vì bà là con người.

Mặc dù trong câu chuyện ngày hôm qua, cậu ta chỉ nói sơ qua nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận thấy nỗi đau của cậu bé ấy. Riêng câu chuyện ngày hôm nay cứ như là một phiên bản được viết lại với nỗi bất hạnh được nhân lên gấp hàng trăm hàng ngàn lần vậy, tôi chẳng thể nào nuốt trôi ngay cả thứ súp lỏng lẻo này vào bụng.

- Tôi không muốn công chúa phải nghe chuyện này đâu.
- Không sao! Đó là điều mà cậu cố nói với tôi ngày hôm qua đúng không?
- Bởi vì tôi sống ở đó cùng với sự căm phẫn và nhẫn nhục như vậy nên tôi không chắc là mình có thể kể lại nó cho cô với cái nhìn khách quan nhất. Có thể ngay từ đầu người sai đã là người phụ nữ ấy khi chọn yêu một người đàn ông như vậy nên tôi là một sản phẩm hỏng ngay từ đầu rồi, tôi chẳng có quyền gì trong ngôi nhà ấy. Mặc dù vậy, khi còn nhỏ, tôi vẫn khá thân với cậu cả. Cậu cũng tỏ vẻ lạnh nhạt với tôi nhưng vì chị Chiho, à chị Yui, cứ bênh vực nên từ lúc nào chúng tôi đã trở thành một phần không thể thiếu của nhau. Đó là lí do tôi muốn bảo vệ chị ấy, cho dù có bất kì điều gì xảy ra, chị ấy cũng là người đã cứu cuộc đời tôi.
- Vậy... tại sao cậu lại rời khỏi đó? Còn mẹ cậu?
- Mẹ tôi mất rồi!
- Tôi xin lỗi!
- Công chúa! - Tên ấy đột nhiên đứng dậy. - Hôm nay cô xin lỗi hơi nhiều rồi! Cô phải mạnh mẽ lên. Cũng tới lúc phải về nhà rồi!
- Nhưng... tôi vẫn chưa...

Điện thoại tôi đột ngột reo lên khiến tôi giật mình. Trong lúc tôi loay hoay xác định vị trí tiếng chuông thì tên Miêu tỉnh đã bước ra khỏi bàn ăn.

- “Hina? Cậu không sao chứ?” - Giọng Miwa đầy lo lắng vang lên phía bên kia đầu dây.
- Tớ đây! Không sao! Xin lỗi vì khiến cậu lo lắng!
- “Sau khi Takahashi gọi cho tớ, tớ đợi mãi không thấy cậu ta gọi lại nên tớ gọi liên tục cho cậu! Sao cậu không bắt máy?”

Làm sao tôi có thể ngủ say thế kia chứ?

- Bây giờ tớ không sao rồi! Tớ chuẩn bị về nhà đây!
- “Về đây rồi giải thích hết cho tớ!” - Cô nàng hét vào điện thoại.

Hình như chuyện cậu ấy phát hiện ra tôi là công chúa cũng chẳng hề ảnh hưởng gì tới cách cư xử của cậu ấy thì phải?! Theo lẽ thường thì người ta sẽ lập tức đề phòng với tôi vì sợ nhờ có làm gì bất cần thì không biết sẽ có chuyện gì. Cái này tôi gặp nhiều rồi vì ai cũng nhìn tôi với ánh mắt ấy khi tôi tham gia mấy buổi ngoại khóa của trường đại học cả, bất kì ai trong số họ cũng tránh phải tiếp xúc với tôi cũng như ăn to nói lớn trước mặt tôi, họ sợ cái mà người ta gọi là “tru di tam tộc”.

Đối với một người chết đi sống lại như Miwa chắc là cậu ấy chẳng còn sợ gì nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Trong đầu tôi, những dòng suy nghĩ cứ chạy loạn xạ khi chúng tôi cùng nhau rời khỏi khách sạn. Tôi cố gắng không để bản thân mình chìm ngập trong những nỗi đau của tên Miêu tinh đang đi bên cạnh mình nhưng tôi chẳng thể làm được. Bất cứ khi nào tôi cố gắng tổng cổ nó đi thì hết như có điều gì đó nhất định sẽ níu giữ chúng lại.

Có điều cảm giác đau đớn ban đầu đã được thay thế bằng những thứ lí trí cần kíp trong lúc này hơn. Tôi đã từng tin có lẽ những chuyện xảy ra trong quá khứ đã ảnh hưởng tới việc cậu ta muốn giết tôi, nhưng tình hình này có vẻ như cậu ta còn ghét Miêu tinh hơn cả con người ấy chứ! Chắc là cậu ta không ghét việc trong người mình có một nửa dòng máu là con người chứ? Hay là cậu ta ghét nửa dòng máu Miêu tinh còn lại hơn? Tôi chẳng thể nào biết được rốt cuộc đó là thứ gì. Hơn nữa, cậu ta đã trốn tránh việc nói cho tôi nghe về việc tại sao cậu ta lại rời khỏi ngôi làng ấy và một lần nữa, mọi nghi vấn lại đổ dồn về phía người đã sinh ra tôi, một người mà chắc cả đời này tôi cũng chẳng thể nào hiểu nổi bà ấy. Mẹ tôi đã bảo lãnh cậu ta vào làm ở NAI ngay sau khi cậu ta rời khỏi đó, theo đúng như những gì Erika khai thác được. Cô ấy bảo là sẽ tìm thêm những chứng cứ chắc chắn hơn nhưng hơn một tuần nay rồi tôi chẳng nhận được gì thêm cả.

Có chuyện gì đó đã xảy ra chẳng?

- Chúng ta đi thôi! - Tên Miêu tinh gọi khi tôi bị tụt về phía sau.

Con bão tuyết đã dịu đi phần nào nên tôi nghỉ hành trình về nhà chắc không đến nỗi gian nan như khi chúng tôi lội đi trong con bão suốt năm phút để có thể về được tới đây. Bây giờ vẫn còn sót lại những đợt tuyết lẻ tẻ nhưng cơ bản là tầm nhìn đã thông thoáng hơn và tôi không cần phải lo bộ đồ vừa mới sấy xong thơm phức này của mình sẽ lại ướt sũng chỉ sau vài phút.

Nhưng có một chuyện tôi thể là đã không ngờ tới.

Khi cậu bảo vệ bước ra khỏi một chiếc siêu xe thể thao vừa trờ tới cửa chính của khách sạn, cậu ta đã giao chìa khóa lại cho cậu bạn có cùng một họ giả với tôi.

Tôi đứng sững lại xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Làm gì thế? Không mau lên xe?

Tôi lại tự hỏi không biết ai lại làm chuyện này nữa đây? Người phụ nữ bí ẩn mà tôi vẫn gọi là mẹ ư?

- Chuyện này vui thật! - Tôi thốt lên khi ngồi vào ghế bên cạnh vô lăng.

- Công chúa đừng làm như những chuyện này cô chưa từng thấy bao giờ chứ? - Tên đó vừa nói vừa khởi động cái động cơ êm như ru của con siêu xe.

- Tôi thấy thắc mắc từ khi bước vào đây rồi! Ai là người tài trợ mấy thứ này thế?

- Người mà công chúa từng thấy rõ từng cơ quan nội tạng bên trong ổ bụng đấy!

- Hình ảnh có vẻ sống động nhỉ?

Và với vận tốc chóng mặt, chúng tôi lướt qua từng lớp tuyết dưới mặt đường tựa như đang lướt đi trên không khí.

*

Mọi người ngồi chờ trong im lặng. Thú thật, chuyện này nghe có chút hoang đường. Tôi chẳng biết làm thế nào mà cái tên mà tôi luôn xem chẳng khác nào một đứa con nít lớn tướng kia lại có thể làm ra được tất cả những chuyện này.

Hôm qua, sau khi dẫn cho tôi một trận về việc dám bỏ cô nàng cùng nhà ở một mình thì Miwa đã kể cho tôi nghe câu chuyện về buổi chụp hình “trong mơ” diễn ra trong lúc tôi bận ôm lấy cái giường trong khách sạn năm sao. Quả là một giấc mơ thật! Cô bạn đã thực sự được chăm sóc như một bà hoàng khi chụp ảnh debut của mình. Chuyện điều động được từng đó người nổi tiếng chỉ để chụp một buổi với một người chưa hề có kinh nghiệm hay hơn hết là chưa từng bước chân hay ao ước được bước chân vào giới người nổi tiếng như cô nàng nhà tôi quả là cả một cố gắng phi thường. Và nếu như có thể làm được như thế này thật thì chắc là thời gian tôi để được nhìn thấy cô bạn trên mọi phương tiện truyền thông sẽ không còn xa nữa.

Tuy nhiên một đám người lớn ngồi trong nhà hàng của người ta chầu chực ngồi đợi như thể trẻ con đợi bộ phim hoạt hình mà nó yêu thích thể này thật chẳng ngẫu nhiên nào cả.

- Giờ này rồi đấy?! - “Hoàng tử” sốt ruột nhìn đồng hồ.

- Cậu có chắc là chú ấy nói sẽ gọi không thế? - Cô bạn tôi ngồi trước laptop cũng lo âu không kém. Đó là cái mà công ty cấp cho cô nàng, chưa debut mà tôi đã cảm thấy cô nàng được đối xử như một người nổi tiếng thật rồi, có khác gì anh Kawahachi đâu?!

- Tổ làm việc với tên trợ lí chết bầm đó... chẳng biết hẳn có làm ăn đằng hoàng không đây nữa!

- Tổ không chờ được đâu!

- Này này hai người! Làm ơn quan tâm tới cảm xúc của người khác một chút đi! - Tôi bức bối mặc dù tôi cũng đang là người đợi cùng họ. - Như thế thì ngay cả chú Hattori cũng muốn đuổi hai người về cho khuất mắt đấy!

- Được rồi! - Miwa xù xướng.

Tuy thế nhưng tôi chẳng thể nào trách cô bạn được. Bởi cho dù có chết đi sống lại thì cô nàng cũng chưa bao giờ được trải qua tuổi trưởng thành. Mà chuyện này đến một người thường còn thấy phản kích nữa chứ đừng nói gì.

- Tôi cứ thắc mắc mãi không biết làm thế nào cậu có thể tìm được cái êkíp đó trong lúc thị trường khó nhằn như thế này đây! - Rốt cuộc thì tôi cũng hỏi đúng lúc tên Miêu tinh mang ra cho tôi chút thức ăn chế biến từ những thứ vụn vặt trong bếp.

Hôm nay hai người này tới đây chứ chắc là chẳng muốn ăn lẩu đâu, vì không cần ăn thì họ cũng no, nhưng mà tôi thì đói meo rầu ròi! Cậu chàng cận vệ ngồi xuống bên cạnh tôi trong ánh nhìn dò xét của Miwa, nhưng cả cậu ta và tôi đều mặc kệ. Từ cái hôm cô nàng biết tôi là công chúa tới giờ thì dường như vấn đề tên Miêu tinh đi theo tôi đã trở thành nỗi quan tâm, lớn nhất của cô nàng rồi.

Đúng lúc cô nàng định mở miệng hỏi cậu cận vệ điều gì đó thì Kei lại hét lên rằng mail đã được gửi cho cậu ta, và lần này cả tôi chưa kịp động đũa vào món mì trứng ăn cùng với rau mầm và thịt xắt lát của mình cũng tham gia vào.

Chàng Hoàng tử trung học run run mở cái bức mail ấy ra. Người gửi chỉ để lại cái dòng duy nhất:

“Vẫn chưa qua chỉnh sửa, chúc một ngày tốt lành.”

Vâng! Một ngày tốt lành! Đính kèm vào đó là một file ảnh nặng tới mức họ phải mất cả chục phút mới tải xuống được. Nhưng kết quả thì khiến ai cũng phải há mồm ngạc nhiên.

Gần cả trăm bức ảnh của một cô gái trông như nữ thần với chiếc váy trắng và một bó hoa đại trên tay được gửi tới cho chúng tôi. Những điều tưởng chừng chẳng thể làm nên được gì lại có thể khiến cho người khác dường như mất hồn khi nhìn vào đó. Gương mặt thánh thiện và ngời sáng của Miwa tựa như đang làm sáng lên cả một khung hình và rải đầy ánh sáng vào tất cả những khung hình còn lại. Ngay cả những bức ảnh với gương mặt buồn, người ta cũng khiến cho tôi có cảm giác như mình sẽ chẳng thể rời mắt khỏi cô nàng này được, tôi quên mất cả đó là người mà mình đã sống cùng nhà suốt hai tháng qua. Không chỉ tôi hay là hai chàng trai đang ngồi bên cạnh, Miwa cũng nhìn chăm chú những bức ảnh tới mức hai con ngươi trong mắt cô ấy sắp lộn ra khỏi tròng.

- Cái gì thế này? - Cô nàng không khỏi thốt lên sau khi Kei tua qua chừng được gần hai mươi tám đầu tiên trong cái combo kia.

- Họ đúng là thiên tài thật nhỉ? - Cậu chàng trung ra vẻ mặt đắc thắng. - Đây chỉ là những bức chưa qua chỉnh sửa thôi! Họ muốn chúng ta chọn một tấm làm ảnh chính để sau này quảng bá cho tiện nên mới gửi ấy mà!

- Cậu đang đùa đấy à? Cậu nghĩ nhìn vào mấy bức này người ta có thể nói là chưa qua chỉnh sửa sao?

- Đó là phép màu của công nghệ mà! - Tên Miêu tinh cũng tự dưng chen vào, tôi chẳng biết là cậu ta có hứng thú với chuyện này đây!

Tuyệt nhiên là tôi chẳng thể nói nên lời.

Tôi đã nghĩ gì khi “Hoàng tử” nói với tôi rằng cậu ta sẽ đưa Miwahi trở thành một ca sĩ hàng đầu bỏ lại phía sau những đau đớn và quá khứ tăm tối kia của cô bạn? Tôi đã nghĩ cậu ta là một tên khoác lác nhất mà tôi từng gặp. Khi ấy hẳn là cả anh Kawahachi và Miwa đều biết rõ chuyện cơ hội họ quay trở lại với nhau gần như bằng không, trong hoàn cảnh như thế, tôi thật chẳng thể nghĩ ra được cô nàng có thể suy nghĩ gì được khi trong đầu bị ám ảnh bởi cái chết chứ đừng nói tới việc muốn được đứng dưới ánh hào quang. Miwa khi ấy gần như đã từ bỏ mọi hi vọng sống, cô ấy chẳng muốn nói chuyện với ai, phải khó khăn lắm cô nàng mới có thể mở lời với tôi sau khi vượt qua được cơn hôn mê dài ngày tưởng như cô ấy sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Vậy mà tên đó lại có thể nói với tôi rằng cậu ta sẽ cứu cô gái ấy, cả việc biến cô ấy thành một idol tới việc mang tình yêu trở lại trong cô gái tưởng chừng đã mất tất cả sau khi quyết định chết đi sống lại ấy. Nhưng tôi đang nhìn thấy gì chứ? Một cô nàng đang mỉm cười đầy hạnh phúc khi được nhìn thấy chính mình vẫn còn là một bông hoa, thậm chí còn rực rỡ hơn cả trước đây?!

Tôi đã quá xem thường cậu ta. Cứ như tôi đã học được một bài học rằng mình không được phép tin vào những gì mình chưa hiểu rõ vậy! Thú thật là như cậu ta từng nói, mặc dù tôi làm bạn gái của cậu ta suốt cả tháng trời, tôi an ủi cậu ta khi kế hoạch của chúng tôi đi vào bế tắc, tôi nhận ra cậu ta cũng từng là một con người cần đến tình yêu như thế nào và điều mà ban đầu tôi nghĩ về cái kế hoạch của cậu ta chỉ là cái nhìn phiến diện từ phía tôi. Tôi chưa bao giờ thực sự muốn hiểu cậu ta vì thế có lẽ tôi là người không có quyền được biết những điều kỳ diệu mà cậu ta có thể làm được này!

Lại thêm một vấn đề về sự tin tưởng nữa.

- Cậu có muốn ăn một châu thật lớn không? - Kei hớn hờ.

- Chẳng phải chúng ta đã ở đây rồi sao? - Cô bạn tôi thắc mắc bởi vì dù gì đi nữa thì nói một câu như thế trong nhà hàng của người khác cũng thật là không nên.

- Chú Hattori! - Cậu ta gọi lớn trong khi tên Miêu tinh quay trở lại vào nhà bếp và thay vào đó ông chú bước ngược ra cùng với hai bàn tay ướt đầm như thể đang rửa dờ một thứ gì đó. - Chú có thể chuẩn bị một buổi tiệc hoành tráng ở đây không?

- Các cậu thích party thì cứ việc tìm tới trung tâm tổ chức sự kiện chứ cần gì phải nói với tôi chuyện đó! - Rõ là ông chủ đã phật lòng trước câu nói lúc này.

- Nhưng cháu muốn có một party thật đặc biệt kia! Không phải chỗ này chính là nơi đầu tiên chúng ta có thể nghĩ tới khi muốn một party lâu hoành tráng sao? - Tôi thật quên mất chuyện cậu ta là fan cuồng của chỗ này.

- Các cậu không thấy chuyện đó không đúng lắm sao? Ai lại muốn có một party ở một nơi tồi tàn như thế này chứ?

Đúng là ông chủ giận lấy thật rồi!

- Chú Hattori à! - Lần này đến lượt Miwa lên tiếng. - Cháu có muốn được ăn mừng ở đây thì cũng có gì là quá đáng đâu! Cháu còn nợ chú rất nhiều là đằng khác.

Đoạn, ông chủ nhà hàng chững lại. Có vẻ như ông đã không thể cãi lại lí lẽ của cô nàng. Cho dù trước đây khi còn là Shatomi, Miwa chỉ làm việc ở đây một thời gian rất ngắn nhưng ông ấy xem cô ấy chẳng khác nào con gái mình, thực lòng cho tới bây giờ ông cũng vẫn như vậy. Thế nên ông chủ chẳng thể nào từ chối lời đề nghị này được.

Cuối cùng ông cũng mỉm lòng.

- Một mấy đứa nhóc này thật! - Ông gãi đầu. - Thế mấy đứa muốn tổ chức ngày nào?

- Ừm, để xem! Hết tuần này thì kì nghỉ đông cũng chấm dứt rồi! Thế nên chủ nhật thì không hợp lắm! - Cậu chàng hoàng tử trung học đã bị bắt trúng chuyên môn của mình. - Tuần này cô ấy cũng chỉ có mấy buổi học nữa thôi, còn lại thì Miwa sẽ tranh thủ nghỉ ngơi một chút trước khi vào học kì mới để đảm bảo sẽ có một bảng điểm đẹp trước khi debut! Vậy chỉ còn ngày thứ bảy là ổn nhất!

- Thì ra cũng cực khổ thật nhì? Công việc của mấy đứa ấy!

- Đây chỉ là bước dạo đầu thôi mà chú!

- Nhưng cậu thực sự muốn vất kiệt sức bạn tôi thật đấy à? - Tôi vừa nói vừa ăn, khi tôi kịp nhận ra thì tôi đã nở thành một mớ bột rồi. - Gì thì cũng còn tới vài tháng mà đúng không?

- Không! Tôi đã đề nghị để kế hoạch debut được đẩy lên sớm hai tháng, tức là cô ấy chỉ còn hai tháng để chuẩn bị mọi thứ! Như thế là rất gấp đấy, thời gian mà tớ có thể tranh thủ được để cô ấy nghỉ ngơi chỉ còn trong tuần này thôi!

- Ngày này! Tôi thấy hơi quá rồi đấy nhé! Cậu ấy vừa mới từ bệnh viện về còn gì? Cậu phải nghĩ cho cậu ấy một chút chứ!

Cậu chàng cứng họng nhìn tôi rồi sau đó thì lắc đầu ngán ngẩm.

- Cậu phải giải thích cho rõ ràng chuyện này đấy! Nếu không có khi cô công chúa này kiện tớ vì tội xâm hại đến quyền tự do cá nhân của người khác mất! - "Hoàng tử" cầu cứu cô bạn tôi.

- Hina! - Miwahi cố nặn ra một nụ cười gượng gạo nhìn tôi. - Thật ra thì tớ chính là người đề nghị chuyện đó!

- Há? - Tôi làm rơi cả miếng chả đang gấp xuống bàn.

- Là cháu à? - Chú Hattori cũng ngạc nhiên không kém.

- Vâng! Thực ra tớ nghĩ mình chẳng thể làm được gì được khi trở về với cuộc đời này nữa. Kei từng nói với tớ rằng cuộc đời sẽ không dễ để có được những cơ hội thật sự, chúng có khi sẽ không thể quay trở lại lần thứ hai. Tớ có lẽ đã chết một lần, cho dù có phải sống một cuộc đời đã chết thì đối với tớ cũng đáng thôi, đó là cái giá mà tớ phải trả cho sự ích kỉ của mình. Thế nhưng tớ chợt nhớ ra lí do tớ tới đây. Không phải vì tình yêu, không phải vì cái mà tớ đã đánh đổi, đúng là những thứ đó rất quan trọng với tớ nhưng mà lí do mà tớ tới đây chính là để kiếm tiền giúp cho gia đình tớ. Tớ không thể cứ ích kỉ vì bản thân mình mãi được. Trước đây, với cuộc sống nghèo khó với người đã sinh ra tớ, tớ đã chẳng thể làm được gì đã vậy còn để lại bà ấy một mình. Bây giờ tớ đã đủ chín chắn rồi! Tớ không muốn mắc lại sai lầm ấy một lần nữa. Tớ không muốn thất hứa với người mẹ thứ hai của mình, đó là gia đình đã cho tớ được sống một cuộc sống tràn đầy tình thương. Bố tớ, mẹ tớ, em trai tớ, tớ không thể bỏ họ lại với cuộc sống tù túng để dứt áo ra đi, tự kết liễu cuộc đời mình một lần nữa!

Khi nghe cô ấy nói thế tôi mới nhận ra. So với một đứa trẻ như tôi, cô ấy đúng là đã trưởng thành, trong lúc tôi chỉ nghĩ rằng cô ấy sẽ đau đớn biết bao trước nỗi đau đó, nỗi đau mất đi người mình yêu trong khi tất cả những gì cô ấy làm chính là đánh đổi để được ở đây vậy mà cuối cùng anh Kawahachi lại đang chối bỏ những điều đó thì cô bạn đã để nó sang một bên để nghĩ tới những điều quan trọng hơn. Cô ấy không quên đi những người đã để cô ấy được ở đây ngày hôm nay. Những điều tôi thậm chí đã quên mất, điều quan trọng nhất con người ta nghĩ tới khi rơi vào bế tắc lại chính là gia đình.

- Và lại... - Khi ấy tôi thấy mắt cô bạn đã ngân ngấn nước. - ...thật lòng tớ cũng cần mình bạn rộn để quên đi những chuyện đau buồn. Tớ sẽ làm tất cả: học tập, công việc, dành nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh mọi người, lấp đầy những khoảng trống để không có giây phút nào rảnh rang, tớ không muốn mình ở một mình cho dù ở bất cứ trường hợp nào nữa. Tớ sẽ làm tất cả mọi thứ để không phải nhớ đến!

- Miwa... - Tôi chỉ còn biết cắn răng nhìn cô ấy cố gắng kiềm nén để không [hãi rơi thêm một giọt nước mắt nào vì người đó nữa.

Cho dù cô ấy không hề nhắc tới nhưng rõ ràng tất cả những người ở đây đều hiểu người mà cô ấy tránh nhắc tới là ai.

- Trước tiên... - Tên “Hoàng tử” phá tan bầu không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt trong không gian nhà hàng xập xệ khi thỉnh thoảng chiếc laptop trước mặt lại rơi xuống đất. - ... cứ sống mãi trong quá khứ chẳng phải là chuyện hay ho gì nhỉ? Vậy nên chúng ta đi mua gì đó để mừng cô Chitanda xuất viện đi!

- Sao? Hôm nay á? - Tôi ngạc nhiên, tôi chẳng biết gì về chuyện này cả.

- Bà ấy bảo là không cần tới cũng được nhưng tớ đã hứa là sẽ tới! - Miwa cũng bắt đầu thu xếp để rời đi. - Cậu có ghé thì nhớ sang thăm nhà bà ấy nhé! Bọn tớ đi mua một ít đồ để làm party đây!

- Ý kiến quá tuyệt vời đúng không?! - Kei hào hứng hưởng ứng.

- Hai người là gì vậy? Sinh vật cuồng party chắc?! - Tôi nhăn mặt, rõ là cái tên tự xưng mình là nhà-sản-xuất kia chỉ là đang kiếm cớ để ăn chơi.

- Hẹn gặp lại cậu nhé!

- Tớ không đi cùng được sao?

- Cậu mà không ăn hết cái đó chắc là tay cận vệ của cậu sẽ phát khùng lên đó! - Đến cuối cùng cô nàng vẫn móc mề tôi khi chỉ vào tô mì hỗn hợp trước mặt. - Vậy nên công chúa cứ việc thưởng thức không gian riêng tư thêm một chút nữa đi!

Từ khi biết tôi là công chúa đúng là Miwahi không thay đổi gì nhiều nhưng cô nàng có vấn đề về việc tôi có tay cận vệ cứ lẻo đẻo đi theo hay sao ấy (chính tôi còn có vấn đề với chuyện đó nữa là!) Nhưng mà cậu ấy có cần công khai gọi tôi là công chúa như vậy không?! Cứ như đó là một cách gọi yêu vậy tuy nhiên hai người đó từ nay tới giờ chẳng khác nào lời chuyện đó ra để chọc tiết tôi.

- Cậu... - Tôi nghiêng rằng khi cô nàng mỉm cười đi theo chàng hoàng tử trung học ra ngoài cửa chính.

Hai người có vẻ thân nhau ghê gớm!

- Ta cứ tưởng hai đứa là một cặp chứ? - Chú Hattori hỏi một câu nghe chừng quá tình. Tôi biết chú ấy đang ám chỉ ai.

- Cái đó là giả vờ thôi ạ! Có một vài nguyên do. - Tôi nói rồi cúi xuống ăn tiếp, mà chắc đây là bữa cuối cùng, tôi không chê bai gì tài nấu nướng của tên Miêu tinh nhưng thiệt tình là chẳng thể nuốt nổi cái món đang dần bị “oxi hóa” này nữa.

- Học sinh thời nay phức tạp thật nhỉ?!

Vấn đề phức tạp ở đây không phải là học sinh trung học mà là chuyện đang xảy ra trước cửa chính kia! Khi tôi đã chịu thua việc ăn uống và ngăn đầu dậy thì mới nhận ra có một trận chiến ác liệt này lửa đang diễn ra trước cửa nhà hàng. Có mơ cũng chẳng tin được là anh Kawahachi lại chọn hôm nay để tới ăn lẩu tâm tình cùng ông chú trông hồ báo nhưng hiền như cục bột này. Ba người họ cứ như đang diễn một màn chiến tranh giữa các vì sao bằng thể loại kịch câm vậy.

Tôi thấy anh Kawahachi bất ngờ đứng chững lại khi nhìn thấy Kei và cô bạn tôi vui vẻ bàn luận về buổi party lúc bước ra khỏi nhà hàng. Có vẻ như hai người kia cũng chững lại trong giây lát khi thấy anh ấy, rõ ràng là chẳng ai trong số họ định nói gì. Với Miwa thì càng không! Trong khi cô nàng cố trốn tránh ánh mắt sắc như dao của anh ấy thì Kei lại nhìn đáp lại thách thức như kiểu: “Anh sẽ chẳng thể làm gì được cô ấy với cái ánh mắt chết tiệt đó đâu, tôi đang ở bên cạnh cô ấy đây!” Tuy nhiên, trong trường hợp của cậu ta thì tôi có thể hiểu nó như là: “Đề tôi coi anh còn chơi cái trò vòn mèo bắt chuột này được bao lâu nữa, anh sẽ phát điên vì ghen lên chứ đừng có ở đó mà lên mặt lạnh lùng!”

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng có vài tích tắc ngắn ngủi nhưng nhìn mặt anh Kawahachi khi lựa chọn đi lướt ngang qua họ là đủ hiểu cái kế hoạch này có hiệu quả đến thế nào. Chúc mừng, Chàng trai Kế hoạch của tôi!

- Cháu muốn một cái gì đó nóng nóng một chút! - Anh ấy nói với chú Hattori khi ngồi xuống cái bàn nằm ở bên kia góc phòng. Tôi thì cứ nghĩ anh ấy sẽ tới ngồi cùng mình cơ đấy!

- Nghe mâu thuẫn quá nhỉ? - Chú ấy trả lời anh Kawahachi nhưng lại nhìn tôi đầy ẩn ý. - Ở đây thì cái gì cũng nóng cả!

Đúng vậy! Trừ khi anh ấy muốn cái tô mì lạnh ngắt của tôi thì lại là chuyện khác.

- Thế... như thường lệ vậy!

- Được thôi! - Ông chú nhún vai rồi vào bên trong chuẩn bị thức ăn.

Cách đây chừng một phút thì cái nhà hàng ế chổng gọng này cũng nhộn nhịp lắm, tuy nhiên anh Kawahachi đã làm mọi thứ trở nên u ám chỉ trong một cái tích tắc chứ đừng bảo là cả một giây.

- Ừm... Anh không thấy ngồi gần mấy bức tường ẩm ướt đó lạnh lắm sao? Con bảo của ngày hôm qua như vẫn còn ở đâu đây ấy nhỉ? - Tôi cố khiến anh ấy chú ý.

- Em muốn anh phải làm sao đây?! - Vừa nói anh ấy vừa giả vờ tập trung vào những gì đang hiện lên trên màn hình điện thoại nhưng cuối cùng lại giận dữ đập thẳng nó xuống mặt bàn. Tôi chẳng biết có chuyện gì đang xảy ra vì anh ấy chưa bao giờ trông đáng sợ như bây giờ, đúng hơn là anh ấy quá giỏi điều khiển cảm xúc của mình. Riêng hôm nay thì không!

- À! Em đã nghĩ là ít nhất anh cũng muốn. . . à, chẳng hạn như là nói chuyện một cách bình thường, vì em đâu phải là kẻ thù của anh?! - Tôi hỏi một câu dò xét.

- Em muốn anh nói chuyện bình thường kiểu gì?

- Chỉ ít nếu không phải là em thì cũng là với chú Hattori?

- Hina! Cậu không cần như vậy đâu! - Tên Miêu tính mang thức ăn kèm và rau ra để trước mặt anh ấy nhưng kì thực là hai người chẳng ai muốn nhìn mặt nhau. - Nếu cậu ở lại vì còn đói thì tớ có nên nấu thêm gì không?

- À! Không! - Để trấn tĩnh mấy cái tên này thật là tốn xung thần kinh quá đi! Gã cận vệ gần như chẳng chịu để yên cho bất cứ chàng trai nào lang vãng quanh tôi.

- Nếu cần gì thì cứ nói! Tớ chẳng thích thấy cậu phải nhẹ nhàng luồn cúi trước người khác! - Cậu ta quăng một câu vào cả mặt hai vị khách trong nhà hàng rồi bước vào trong.

Có cần phải thêm dầu vào lửa vậy không chứ?!

Khi cậu ta bước vào thì không khí như có thêm một luồng gió lạnh khác thổi qua. Ngay cả tiếng bước chân của một con kiến còn nghe rõ mồn một ấy chứ!

Nhưng rồi tôi nghe thấy người đang ngồi phía bên kia chỉ tuyến thờ dài. *Là tin hiệu tốt hay xấu đây?!*

- Em có nghĩ là gần tường thì sẽ ấm hơn không? - Nghe khá giống một lời mời mọc.

- Vâng... - Tôi đánh liều chạy sang chỗ anh ấy.

- Anh xin lỗi! - Chàng ca sĩ làm tôi giật mình ngay khi vừa ngồi xuống.

- Sao ạ?

- Xin lỗi vì tỏ ra khó chịu!

Tôi khi ấy tôi mới có thể thở ra một cách bình thường.

- Không ạ! Em cũng biết có chuyện gì đang xảy ra!

- Hina, thật mừng vì có thể gặp lại em. Kể từ hôm Funo mang em đến suối nước nóng!

- Vâng ạ! - Cũng đã ngọt một tuần kể từ ngày ấy. Ngày anh tìm tới nhà tôi với gương mặt như thể cô gái từng ở trong căn phòng đầy áp phích đó đã cướp lấy hết sinh khí sống của anh.

- Anh không nghĩ là hai đứa biết nhau đấy!

- À! Em nghĩ là vì chị Yui cùng nhà với tụi em là nhân viên trong cửa hàng của chị ấy!

- Thế hà?

Nghe cách anh ấy không thèm truy cứu một chuyện nghe có vẻ ám muội như vậy thì cũng đủ biết đây chẳng phải chuyện anh ấy muốn nói. Có chăng đó chỉ là một cái vỏ “thông thường” mà anh cố khoác lên cho cuộc nói chuyện này. Bởi vì chúng tôi đều biết nếu bây giờ anh nói ra chuyện ấy thì cuối cùng cuộc nói chuyện này rồi sẽ dẫn đi đến kết cuộc là anh ấy lại trở về nhà hay về văn phòng của mình với tâm trạng nặng trĩu trong khi rõ ràng anh tới đây là vì muốn được xả stress.

Tuy cách thức không giống nhau nhưng có vẻ như lí do cả hai người ấy tới đây đều giống nhau cả. Nếu như không yêu nhau thì còn yêu ai được nữa đây?!

- Thức ăn tới đây! - Chú Hattori mang cái lẩu ra, để giữa sự ngượng ngùng của chúng tôi.

- Cảm ơn chú nhiều! - Anh ấy trông chừng đã hòa nhã trở lại.

- Cậu đúng là một đứa trẻ kì quái! - Chú nhận xét rồi lui xuống bếp.

Trong khi anh Kawahachi bật bếp và chuẩn bị mọi thứ cho một cái lẩu nóng hổi (và cũng là cái lẩu đầu tiên chú Hattori bán được trong hôm nay!) thì tôi chẳng biết làm gì ngoài ngồi di tay lên những đường vân gỗ của cái bàn. Tôi thầm hi vọng là anh ấy sẽ chịu nói điều gì đó!

- Em không tới để ăn lẩu à?

- À! Vâng! - Anh ấy rõ ràng hỏi một câu tôi không muốn trả lời nhất.

- Chú Hattori hay giận lẫy những chuyện ấy lắm đấy! Mặc dù mình thì ý tốt! - Tôi đoán là anh ấy vừa cố gắng để nở nụ cười trở lại với tôi nhưng không khí ngưng ngưng vẫn không chịu biến đi.

- Em nghĩ chú ấy chắc cũng đã thấy vui đôi chút... trước thành công đang ở trước mắt của... bạn em. - Tôi nghĩ là mình đang phải đấu tranh tâm lý chỉ để lựa chọn từ ngữ.

- Ừm!

- Anh... cũng biết sao?

Lần này anh ấy chẳng trả lời, thay vào đó lại hất đầu về phía chiếc điện thoại khi này bị đối xử tệ bạc ở góc bàn. Tôi lần mò giờ ra xem. Màn hình điện thoại vẫn ở đúng chỗ trước khi nó bị quăng đi không thương tiếc, ban đầu tôi cảm thấy chẳng thể hiểu nổi sao anh ấy có thể làm được chuyện đó nhưng sau mới biết, thật là không tức điên lên cũng uống. Cái này thì tên Hoàng tử trung học làm quá tay rồi!

Cậu ta gửi mail cho anh ấy những bức ảnh ban nãy của Miwa - những bức cô bạn tôi mỉm cười rạng rỡ nhất.

- Tên nhóc đó cũng là bạn cùng trường với em đúng không?

- À! Có vẻ là vậy...!

- Anh biết là mình chẳng là gì nữa nhưng ít ra với tư cách là người thầy của cô ấy, anh cảm thấy cậu ta có gì đó không quan mình chính đại. Một kẻ như vậy chỉ đang cố phá hỏng cuộc đời của cô ấy thôi!

Vâng! Em biết cậu ta chính là người ám muội nhất chứ? Nhưng em biết phải làm sao đây khi tên nhóc đó đang cố vắt mũi anh còn em thì đang cố giúp cậu ta?!

- Ta thì lại nghĩ ngược lại đấy! - Ông chủ chủ nhà hàng nhiều chuyện đứng dựa lưng ở ngưỡng cửa bếp nghe ngóng câu chuyện của chúng tôi nãy giờ. - Con bé mới chính là người quyết định chuyện gì sẽ xảy đến với cuộc đời của nó!

- Chú chẳng có quyền nói vậy khi giấu cháu chuyện quan trọng ấy! - Tôi xác định là anh ấy không chỉ giận chuyện tên nhóc kia mà còn giận cả ông chủ nữa.

- Có chuyện gì đã xảy ra sao ạ? - Tôi tò mò.

- Chú ấy biết chuyện cô ấy mất ngay từ đầu! Chú ấy biết tất cả vậy mà cứ giả vờ như mình cũng là một nạn nhân chẳng biết gì. Xét cho cùng thì mọi người chỉ đang cố biến anh thành một tên nhóc chẳng biết gì rồi vui đùa thích thú với chuyện đó!

- Thật ra chú biết cả chuyện con bé muốn được yêu cháu một lần nữa với một cơ thể khác, với một định mệnh khác mà chẳng thể nói được với cháu. Bởi vì cháu quá tin vào những điều mình nhìn thấy trước mắt. Cháu tin vào những thứ đẹp đẽ nhưng an toàn, xét cho cùng cháu cũng chỉ muốn bản thân mình được an toàn mà thôi, cháu chẳng dám bước chân sâu hơn vào cuộc đời con bé. Để rồi cuối cùng cháu thất vọng khi mọi thứ không giống như ý muốn của mình. Kawahachi, cứ xem đây là một lời trách móc cũng được nhưng, cháu đúng là chẳng khác gì cậu trai đã bước vào nơi này mười bốn năm trước cả. Trong mắt những fan hâm mộ của mình, cháu là một vị thần đứng trên đỉnh cao của cả kiến thức và học thức nhưng thực chất cháu chỉ đang sống trong một cái vỏ bọc an toàn của mình mà thôi. Không phải vì mất con bé mà cháu lựa chọn cách sống như một bóng ma trong chính cuộc đời mình mà cháu chính là như thế! Một cậu ấm chẳng thể quản lý được trái tim mình chứ đừng nói gì đến những thứ quan trọng hơn.

- À! Cháu nghĩ là cả anh ấy và Miwa đều đã có lựa chọn cho riêng mình rồi nên... - Tôi luôn bối rối khi thấy người khác nóng giận, chẳng biết làm thế nào để giảng hòa.

- Cháu cảm thấy chú đang áp đặt những suy nghĩ của mình lên cháu! - Anh Kawahachi vẫn giả vờ chẳng quan tâm khi anh bị chú ấy công kích như vậy. Anh ấy vẫn cứ ăn uống như bình thường. - Cháu sẽ chẳng thành như vậy nếu như ai cũng không giấu cháu những chuyện đã xảy ra.

- Bây giờ con bé đã thay đổi rất nhiều! Nhưng có lẽ chính bản thân con bé cũng đã nhận ra rằng một kẻ như cháu thật chẳng đáng để nó hi sinh cả một lần chết đi sống lại cùng với cuộc đời đầy hi vọng của nó trước đây. Có nhiều người khác cũng chịu mất mát sau cái chết của con bé chứ không phải chỉ riêng mỗi mình cháu! Cháu có bao giờ nghĩ người mẹ bất hạnh đã đứt ruột sinh ra nó còn đau đớn hơn cháu gấp ngàn lần không? Vậy cháu đã làm được gì cho bà ấy? Cháu có bù đắp được gì trong cuộc đời của bà ấy không? Đã đến lúc con bé nhận ra mình đã mất quá nhiều thời gian cho một kẻ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình rồi! - Vì quá giận mà chú ấy quăng cái mũ đầu bếp trên đầu mình xuống sàn rồi bỏ vào trong bếp.

Bỏ lại tôi ngồi với một cậu trai lớn tướng đang bị đóng băng lại với gương mặt sững sờ cùng nỗi lầu đang sôi ục ục.

- Cảm giác... anh bảo là anh chẳng còn cảm giác gì với cậu ấy nữa?!

- Anh cũng chẳng biết nữa, nhưng có lẽ anh sắp trở thành một bóng ma thật rồi!

- Có một cách...
- Gì cơ? - Anh ấy ngược lên nhìn tôi và kì thực gương mặt anh ấy như thể đang cầu xin tôi.
- Có một cách giúp anh có thể sửa chữa tất cả mọi thứ...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

14 GIỜ 57 PHÚT

Hoàng cung.

Hoàng hậu Kojimoto đi quanh những bồn cây trong khu nhà kính trong khi Yahi thưởng thức trà chiều ở quanh đó. Công chúa Hayari đến đây và tặng cho cô một chậu hoa làm bằng gốm Kĩ nghệ nổi tiếng của Onawaki. Làng gốm ấy nằm ở một quốc đảo nhỏ ở bờ Đông của đại lục địa Onawaki. Không nhiều người biết tới nơi đó nên dường như món quà nhỏ này càng mang một giá trị đặc biệt hơn. Chiếc chậu không to hơn một chiếc cốc là bao, được trang trí bằng những hình vẽ vui tươi của những chú nai và loài hoa nổi tiếng được xem là quốc hoa của nơi ấy: hoa Anatinaria.

- Chị nghĩ trông thứ gì vào đó thì hợp? - Cô công chúa, ngồi bên chiếc bàn uống trà cách đó không xa, hỏi.
- Người ta thường bảo, có những thứ được sinh ra là để dành cho nhau. Chỉ có một thứ mới hợp để đặt vào đây thôi!
- ... - Cô ấy vẫn chưa hiểu những gì Hoàng hậu muốn nói.
- Nó được nói tới ở đây này! - Hoàng hậu vừa nói vừa gõ tay vào hình ảnh những bông hoa được khắc vào lớp đất sét đã được nung qua dưới những ngọn lửa lớn tạo nên một bề mặt nhẵn thín.
- Hoa Anatinaria?
- Nếu muốn trở thành một Nữ hoàng tốt thì em phải biết những kiến thức cơ bản về nơi mà mình cai trị chứ? - Vừa nói, Rika vừa đeo chiếc bao tay bằng vải bố vào tay để chuẩn bị xới đất dưới một luống hoa. - Có một nguyên tắc khiến bông hoa Anatinaria nở ra hoàn hảo nhất chính là gieo hạt vào những ngày nhiệt độ xuống thấp và nhiều hơi nước. Trời hôm nay có giông sau đợt bão tuyết nên coi như đây là thời điểm hoàn hảo mà ông trời ban cho chúng ta!
- Ông trời nào ở đây! Mẹ chị chứ còn ai! Bà ấy yêu chị quá còn gì! - Cô công chúa vật lại khi bỏ một cái bánh quy vào miệng.
- Ha ha! Cũng đúng nhỉ?
- Chị bảo nơi mà em cai trị là sao? Dainisiva là một quốc đảo độc lập cơ mà?
- Có nguyên do cả mà! Đây là huyền cơ hết! - Hoàng hậu vừa nói vừa xới một lớp đất vào trong chậu sau đó lót một lớp mùn cưa trước khi thêm vào một lớp đất khác.
- Chị toàn nói chuyện kiểu đó! - Cô nàng giận lẫy cho dù bây giờ cô đã là người mẹ một con và chuẩn bị đón thêm một đứa nữa trong chín tháng tới.
- Xin lỗi! Nhưng chị muốn tâm trạng mình thật tốt khi gieo hạt xuống. - Rika nói rồi nở một nụ cười. - Vậy nên chúng ta tạm thời sẽ tạm dừng chủ đề ấy lại!
- Chị thích trông hoa tới vậy sao?
- Không hẳn! - Hoàng hậu nói khi cuối cùng cũng chịu buông cái chậu ra và ngồi xuống một bồn hoa Kina đang trở hoa gần đó. - Chỉ là hôm nay thì đặc biệt!
- Chị đang ám chỉ thời tiết hay gì vậy?
- Nếu như em không gieo hạt với tất cả mong muốn và niềm khao khát sẽ được nhìn thấy nó lớn lên thì bông hoa của em sẽ không bao giờ đẹp được, đó là quy tắc cho tất cả các loài cây cối chứ không riêng gì Anatinaria. Hơn cả thế, Anatinaria chỉ nở một lần cho cả vòng đời nó, thế nên không phải thời khắc gieo hạt lại càng quan trọng hơn nữa sao?!
- Em không biết chuyện đó đấy!

- Vậy nên chị bảo là em nên tìm hiểu một chút đi, cô nàng Biết tuốt!

Yahi bĩu môi nhìn Hoàng hậu đang cười đắc chí. Cô chẳng biết chuyện này có thể vui tới vậy! Hay là Hoàng hậu cố khiến tâm trạng mình tốt chỉ để gieo hạt cho một bông hoa?!

Đúng lúc đó, cánh cửa dẫn vào nhà kính bật mở làm những âm thanh dữ dội của con giông ngoài kia vọng vào, thật khác với sự yên tĩnh bên trong này. Quốc vương Kojimoto kéo dù của mình cho rũ hết nước rồi mới đặt nó sang bên và bước vào trong.

- Chào em, Yahi!

- Chào anh, Mokirol - Cô công chúa vui vẻ đáp lại lời chào ấy. Hầu hết mọi người đều biết nhau từ khi còn là trẻ con nên thật tình chẳng ai muốn gọi nhau bằng niên hiệu cả.

Nhưng Quốc vương không ngồi vào bàn trà hay dừng lại mà bước thẳng tới chỗ Hoàng hậu đang ngồi, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi cúi xuống đưa cho cô một chiếc hộp trong suốt. Chiếc hộp được làm bằng thủy tinh có các thành bên và đáy rỗng ruột, khoảng không rỗng ở giữa những lớp thủy tinh ấy được dùng để chứa một loại nước được làm lạnh nhanh nên chúng có thể giữ trạng thái ấy gần như mãi mãi, nếu như chiếc hộp không bị vỡ. Bên trong hộp được nhồi một lớp nhung màu đỏ, và bên trên lớp nhung ấy là một hạt giống.

- Có cần cầu kì thế không? - Yahi buột miệng thốt lên khi thấy cái thứ tạo vật rắc rối ấy tạo ra chỉ để đựng một cái hạt hoa.

- Đương nhiên rồi! Em nghĩ loài hoa tuyệt vời như vậy thì có thể nở ra một cách tầm thường sao? Ngay cả ở nơi mà nó được xem là quốc hoa thì số lượng người có thể thực sự nhìn thấy một hạt giống như thế này là rất hiếm đấy!

- Bởi vậy mà em bắt anh liên lạc với người ở Onawaki chỉ để có được một cái á? - Đến Quốc vương cũng chẳng thể hiểu nổi chuyện này.

- Vì khoảng cách không gian và thời gian có cách biệt quá lớn nên người ta mới phải bảo quản nó như vậy. Và lại chỉ có ở Dainisiva thì ta mới có thể chắc chắn đó là một cái hạt hoa thật!

- Em thành nhà thực vật học hồi nào thế? - Mokirol há hốc mồm.

- Có vẻ như là từ khi anh quyết định xây cái nhà kính này đấy! - Yahi cũng không còn dám ý kiến lung tung nữa.

- Cái này có từ trước khi cô ấy làm vợ anh mà!?

- Hai người im lặng đi nào!

Đợi cho tới khi hai người kia hoàn toàn không còn truyền huyên thêm gì nữa thì Rika mới tháo một chiếc găng tay ra để mở nắp hộp. Một mùi hương dịu nhẹ ngay lập tức xâm chiếm mọi khoảng không gian còn trống trong nhà kính, khiến cho khắp nơi đều được ướp hương một cách tự nhiên nhất.

Không chỉ bông hoa đặc biệt mà hạt của nó cũng rất đặc biệt!

Hoàng hậu dùng ngón tay rẽ một lỗ xuống lớp đất trong cái chậu nhỏ vừa được tặng rồi bỏ hạt hoa vào đó. Khi lấp nó lại, cô không thể nén được một nụ cười.

Mọi thứ đều hoàn hảo!

- Anh à! - Nàng công chúa gọi vọng tới chỗ hai người đang ngồi. - Chị ấy thế này lâu chưa thế?

- Này! Em vừa nói gì chị thế hả?

- Thực ra thì em nên thấy cảm ơn cái hạt hoa đó đi vì nếu không có nó thì cô ấy sẽ tặng sinh nhật con gái mình một bộ áo ngủ gọi tình đấy!

- Cái gì thế? Chị làm thế thật à?

- Cũng may là chưa kịp...

Rika bỏ ngoài tai cái câu chuyện đang bêu rếu mình kia. Cô biết rõ rằng cho dù có nói như nào thì họ cũng là những người yêu thương và tôn trọng cô nhất. Có thể bây giờ họ không thể hiểu được nhưng rồi một ngày nào đó mong muốn của cô cũng sẽ rõ ràng thôi! Hoàng hậu Kojimoto nâng niu chậu hoa bé nhỏ trên tay mình và nhìn ngắm bông hoa được khắc trên một phía của cái chậu, một bông hoa cách điệu: Một bông hoa màu đỏ có tám trăm cánh trĩu nặng trên một cái thân vươn thẳng.

Rồi đây cũng sẽ có một bông hoa như vậy!

Điều cô muốn làm thì cũng đã làm được.

Chỉ còn đợi cho tới ngày nó nảy mầm.

Tôi nhìn ra ngoài trời từ ô cửa của chiếc siêu xe đang chạy với một tốc độ kinh khủng, cũng may là nó đang đi trong nội thành. Bầu trời báo hiệu một cơn giông đang kéo đến, từ trưa đến giờ những cơn mưa nhỏ cứ đua nhau làm chảy tràn mọi tề bào sống của Tsugini. Giờ đây, mọi thứ bên ngoài trông thật ảm đạm. Những con đường hồi hả để trốn thoát khỏi cơn giông, mặt đường mang một màu xám tẻ nhạt, cả những con người đang cố chống lại nó chỉ bằng những chiếc ô đơn giản cũng đang dần nghĩ tới việc buôn “vũ khí” của mình để quá giang một ai đó hay gọi điện cho người nhà tới đón. Chúng tôi đi lướt qua một cô gái đang bắt lức đứng dưới làn mưa như trú chỉ trong một tích tắc. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy nhưng kì thực trong lòng tôi chỉ thấy trĩu nặng thêm khi nhìn thấy cảnh tượng đó, mặc cho nó chỉ lướt qua tâm trí tôi chưa đầy một phần trăm giây nhưng hình ảnh cứ như đã được khắc tạc lại.

Chiếc siêu xe chạy như ru nhưng tôi không tài nào nhắm mắt lại được, cứ thế mà để tâm trí mình lơ đãng giữa những cung đường chúng tôi đi qua. Tôi cũng chẳng biết là tên Miêu tinh có biết đường hay không nữa nhưng có vẻ cuối cùng chúng tôi cũng tới được đúng nơi khi chiếc xe dừng lại trước một khu dân cư dành cho người lao động. Khung cảnh vốn dĩ đã náo nê nay càng trông mệt mỏi và sâu thẳm hơn.

- Trông sắc mặt cô kia! - Tên Miêu tinh nói khi đã tắt động cơ và nhào người sang tháo dây an toàn cho tôi. - Nếu mệt thì chúng ta có thể về!?
- Không! - Tôi dứt khoát rồi đẩy tay cậu ta ra. - Tôi tự làm được!
- Có chuyện gì à?
- Không! Chắc tại thời tiết đấy!
- Con gái thường vậy sao? - Cậu ta nhăn nhó hỏi khi chồm ra ghế sau lấy túi thức uống mà chúng tôi mua rồi quăng lên cho tôi, tiếp theo là tới chiếc dù, cuối cùng là áo khoác của tôi.
- Nếu cậu hỏi thế thì... đúng vậy đấy!
- Sao công chúa cứ thích tự đâm đầu vào chuyện của người khác thế? Rồi bây giờ tự khiến mình ra thế này!
- Cậu biết gì mà nói!
- Tôi nghe chuyện mọi người nói với nhau cả rồi! - Vừa nói cậu ta vừa giật cây dù từ tay tôi rồi sau đó là tới túi thức uống và áo khoác choàng lên vai tôi.
- Cô đứng là cứng đầu!
- Cậu đừng tưởng là tới giờ này rồi thì tôi không thể làm gì được cậu!
- Tùy cô thôi! Nhưng đừng gắng sức quá là được! Tôi muốn thấy cô mạnh mẽ lên chứ không phải là gồng mình như thể mình đang mạnh mẽ!

Nói rồi cậu ta đẩy cửa phía bên mình ra ngoài. Tôi thật thắc mắc có chuyện gì xảy ra với cậu ta, dạo này toàn nói những câu nghe kì lạ. Tên Miêu tinh đi vòng qua phía đầu xe rồi mở cửa cho tôi. Chúng tôi đi lên những bậc cầu thang để đi lên con dốc gần đó rồi theo một lối nhỏ tiến vào nhà cô Chitanda trong lúc mưa vẫn tiếp tục xối xuống chiếc dù bé xiu. Tôi đã phải nép sát vào người tay cận vệ để khỏi bị ướt. Nhưng như vậy cũng có nghĩa là không thể tránh khỏi những sự động chạm mà cả hai chúng tôi đều cùng cảm thấy. Cậu ta né tránh ánh mắt của tôi và tôi cũng chẳng dám nghĩ rằng mình có thể có đủ can đảm để ngược lên nhìn cậu ta khi cậu ta đã nhường gần hết phần dù cho tôi. Trước sau gì thì cậu ta cũng phải làm thế vì tôi là công chúa - người mà cậu ta phải bảo vệ bằng cả tính mạng mình chứ chẳng phải chỉ là bằng một bờ vai sưng nước - thế nhưng tôi lại ước gì mọi thứ không phải là như vậy.

Tôi cố tập trung vào những ngôi nhà trông có chút giống nhau trước mặt để thôi nghĩ lung tung. Mặc dù đã từng tới đây một lần nhưng thực tình trí nhớ chẳng tốt lắm nên phải mất một chút thời gian để xác định gian nào là nhà của cô ấy.

- Chào mọi người! - Tôi nói khi bước vào bên trong phần không gian sáng sủa nhờ ánh đèn vàng ở ngay ngưỡng cửa.
- Các cậu tới rồi sao?! - Miwa vội vàng chạy ra cầm lấy chỗ thức uống giúp tên Miêu tinh để cậu ta rảnh tay gấp chiếc dù lại. - Tớ đang không biết khi nào thì đầu bếp tới đây!
- Mọi người về từ lúc mấy giờ thế? - Tôi hỏi khi bước vào phòng khách, chẳng thấy cô Chitanda đâu.
- Từ trưa nhưng mất một chút thời gian để dọn dẹp lại. Kei đã cùng cô ấy đi mượn vài bộ chén đĩa từ hang xóm rồi! Sẵn mời họ tới luôn!
- Vậy là sẽ có một buổi tiệc hoành tráng rồi! - Tôi nhảy vào bếp với cô nàng đầy hào hứng sau khi đã cởi bỏ áo khoác của mình để lại ngoài phòng khách.
- Cậu có nghĩ là ổn không đấy? - Miwa liếc nhìn tôi khi cô bạn chuẩn bị thái ớt chuông.
- Thế là nghĩa gì vậy?
- Ý tớ là cậu...
- Công chúa tốt hơn nên ra ngoài ngồi hoặc là tìm gì đó làm đi! - Tên Miêu tinh hoàn thành câu nói của bạn tôi. - Nếu chẳng may có chuyện gì ở đây...

- Này! Hai người đang phân biệt chủng tộc đấy hả?

Tôi cự nự định thuyết phục họ cho tôi thử làm gì đó nhưng cuối cùng thì cửa chính mở ra đúng lúc tôi còn chưa kịp nói thêm gì. Kei và cô Chitanda trở về cùng với mấy đứa trẻ nữa, chúng chỉ chừng học sinh lớp ba là cùng, hai nữ một nam.

- Cháu tới rồi à? - Chitanda bước tới ôm tôi thay cho việc chào hỏi. - Ta đã bảo là đừng có làm ầm lên mà! Tên nhóc này đúng là một đứa giảo hoạt!

- Cháu chỉ đang làm những gì mà một người bình thường sẽ làm thôi mà! - Tên Hoàng tử trung học vừa mỉm cười vừa bước vào nhà cùng với đám nhóc.

Mấy đứa nhóc làm ầm lên trong lúc tôi giúp chúng trang trí để chào đón những người khác trong xóm sẽ tới khi bữa tiệc bắt đầu trong vài giờ nữa. Hầu hết chúng đều là những đứa trẻ có bố mẹ làm việc trong các xí nghiệp kim khí nặng ở gần đây, cậu trai là đứa có gia đình khá nhất vì có một cửa hàng ở đầu ngõ. Tuy nhiên, chẳng có đứa nào trong số chúng than phiền về bất cứ điều gì. Nụ cười luôn nở trên môi chúng mọi lúc mọi nơi, bất kể ai nói câu gì thì sau đó sẽ là một tràng cười sáng khoái. Sau đó còn có nhiều đứa trẻ nữa kéo đến, tên Miêu tinh đã phải ra ngoài để mua thêm thức ăn vì cậu ta và Miwahi nghĩ ngờ rằng sẽ không có đủ thức ăn cho tất cả mọi người. Nhưng chúng tôi chẳng hề phiền hà gì về điều đó, nó khiến cho ai cũng cảm thấy phấn khích.

Đó là lần đầu tiên tôi cười nhiều tới thế. Khác hẳn với mấy buổi tiệc hẹn hò chán ngán, ở đây chẳng có ai yêu nhau nhưng lại có đầy những người đang trao gửi tình yêu đi cho nhiều người khác. Tôi không còn cảm thấy thời tiết ẩm đạm làm ảnh hưởng tới tâm trạng mình mà còn cho rằng thời tiết thế này sẽ khiến buổi party trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

*

18 GIỜ 12 PHÚT

Cửa hàng tiện lợi Số 273, trục đường số 6, Tsugini.

Yuki chăm chú nhìn vào thời hạn sử dụng trên mấy miếng thịt đóng gói. Thực ra cậu chàng chỉ giả vờ chăm chú vào nó bởi vì cậu đang cảm thấy căng thẳng hết cỡ. Mặc dù cậu biết tên Hoàng tử trung học kia sẽ chẳng thể làm gì được mình nhưng cậu lại thấy như chính vì điều đó, cậu ta mới trở thành một mối đe dọa thực sự. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, cậu đã chẳng thể chịu đựng được cái gương mặt lúc nào cũng đương đương đắc chí ấy. Cậu tin rằng có lẽ chính vì vậy nên cậu ta mới mãi chẳng thể có được một cô bạn gái cho bình thường giống người ta mà cứ phải cặp hờ với người khác.

Thế nhưng vấn đề ở đây là khi cậu ta bắt đầu giả vờ chơi trò bạn trai bạn gái với Miwahi. Vấn đề chẳng hề đơn giản như cậu từng nghĩ nữa. Cậu ta thật là một con người chẳng thể đoán trước được với nụ cười cứ luôn thường trực trên môi như vậy - những người như thế mới đúng là những người cậu không thể đối phó được.

Trong lúc tên đó nghe điện thoại từ những người ở nhà đang cố gắng “truyền tải” cho bằng hết những thứ cần phải mua thì cậu cận vệ bực tức bỏ mớ thịt đóng gói đã được xem xét cẩn thận vào giỏ đồ rồi bỏ ra khu khác mặc kệ tên đó. Cậu sẽ chẳng phải đi với tên này nếu như cô công chúa ấy không yêu cầu, nhưng cậu vẫn thầm trách Hina rằng rõ ràng cô ấy biết chuyện cậu chẳng ưa gì tên này mà lại cố ý làm như vậy. Ngay cả khi cô ấy không hề cố ý làm vậy, vì cậu thì có xe riêng còn Miwa thì cũng cần phải ở lại để lo xem thức ăn vẫn đang được nấu và cô nàng thì bị mấy đứa trẻ cấp mất hồn mất rồi, thì cậu cũng cảm thấy như mình vẫn chẳng thể chấp nhận được việc phải đi với tên này.

- Này! - Cuối cùng thì “Hoàng tử” cũng tìm ra cậu đang tần ngần trước mấy hộp sữa không đường. - Họ bảo cần thêm cần tây, cà rốt, củ cải trắng và... và gì nữa nhì?

Yuki phải kềm nén lắm mới không ném mấy hộp sữa trước mặt mình vào mặt cậu ta.

- Cậu không cần phải nói nữa! Tôi biết phải mua gì rồi!

- Này, thật chứ?! - Kei vẫn gọi với theo.

Khi ra được tới xe, cậu chàng tự an ủi mình rằng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc rồi! Nhưng Kei lại phá hỏng hết không khí khi ngồi vào cạnh ghế lái với cậu thay vì ngồi ở ghế sau như lượt đi.

- Nhìn mặt cậu kia! Chỗ này dành cho ai rồi hả?

- Phải! - Cậu hần học trả lời. Không phải Yuki không muốn cư xử hòa nhã và làm mọi thứ như cậu vẫn thường làm trước đây nhưng không hiểu sao cậu chẳng thể kiểm soát được khi nhìn thấy mặt tên này.

- Dù gì thì chúng ta cũng phải về nhanh thôi! Mọi người vẫn đang đợi những nhà cứu nước như chúng ta, GO! - Nhà-sản-xuất trẻ phác một đường thẳng ra trước mặt mình đầy phấn khích.

- Thế cậu không định trở lại ghế sau của mình à?

- Này! Nếu tôi làm thế thì sẽ tốn thêm thời gian đấy, hơn nữa bây giờ trời đang mưa!

- Tôi chẳng cần biết!

- Và... tôi có chuyện muốn nói với cậu!

Cậu cận vệ chẳng lại khi nghe cậu ta nói điều đó, bằng chất giọng khác hẳn. Khi cậu quay sang cậu ta cũng đang nhìn cậu, bằng cái ánh mắt mà cậu chẳng thể hiểu chính xác nổi nó đang cố truyền tải cái gì tới cậu. *Nó giống ánh mắt của một chiến binh chuẩn bị ra trận!*

Cuối cùng Yuki cũng tra chìa vào ổ rồi khởi động cho chiếc siêu xe lướt đi giữa con giồng.

- Sẽ vui lắm nhỉ? Buổi tiệc ấy!

- Dù gì thì nó cũng là một buổi tiệc thôi!

- Nhưng Hina vui thế kia còn gì! - Rõ ràng Kei biết làm thế nào để nắm thóp chàng trai đang điên cuồng vì ghen này. Đó là nghề của cậu ta.

- Cậu muốn cái quái gì?!

- Muốn biết tại sao cậu lại cư xử với tôi khác như vậy? Cậu là gì? Một cái gương có hai mặt hả? Giống loại trong phòng hồi cung đúng không? Mà chắc là tôi cũng có câu trả lời rồi!

- Trả lời gì kia?

- Công chúa và cận vệ! Chuyện này khó nhằn nhỉ?

Yuki thật là muốn đâm tên này một cú rồi bỏ hán nằm dài giữa con giồng này.

- Một tên như cậu chẳng có quyền gì nói điều đó!

- Nhưng rõ ràng là cậu đang lo lắng mà! Cậu lo lắng rằng tôi có thể làm những điều mà cậu không thể? - Thấy chàng cận vệ nheo mày, Kei quyết định nói thẳng ra luôn. - Tôi có thể làm cô gái ấy cười, còn cậu thì không!

Chàng Miêu tỉnh mím môi lại và tập trung vào con đường trơn trượt trước mặt để không phải nói ra bất kì điều gì mà cậu đang cố gắng kềm giữ trong lòng. Đó nhất định không phải là điều mà cậu có thể nói ra.

- Tôi thậm chí còn thấy lo lắng hơn cả cậu kia! - Bỗng chốc chàng trai trẻ lại khiến không khí dần ra sau khi bóp nghẹt nó lại. Yuki tự hỏi đó là gì? Một loại thuật điều khiển cảm xúc? - Tôi đang lo lắng liệu không biết cô ấy có nhận ra hay không?

- Nhận ra gì cơ? - Tên Miêu tỉnh nhận ra câu chuyện này đang chuyển theo một hướng hoàn toàn khác.

- Nhận ra cái trò ngớ ngẩn mà tôi đang làm là vì cô ấy!

Thêm một lần nữa, Yuki thực sự nghĩ rằng mình không thể hiểu nổi những thứ đang diễn ra trong đầu tên này.

- Mà cậu đừng lo, tôi nghĩ với một người có tâm hồn đơn giản như cô ấy không nhận ra được đâu!

- Cậu nói rằng, cậu đang cố làm những thứ này vì Hina à? Nhưng cậu đang giúp Joudouki!

- Thật buồn khi nói câu này nhỉ? Nhưng Joudouki chỉ giống như một con cờ trên bàn cờ bị điều khiển mà thôi! Rồi cậu sẽ hiểu vì sao tôi nói vậy khi cậu nhìn thấy cô ấy nổi tiếng. Tôi nhận ra chính vì quá đơn giản nên Hina mới miễn cảm với hầu hết những nỗi đau của người khác. - Khi Kei nói tới đó, trong đầu chàng Miêu tỉnh lại hiện ra hình ảnh cô công chúa suýt chết trong tay một cô nàng pháp sư bị cuồng ám khi đang cố bảo vệ một tên Hồ ly. - Cô ấy nhất định sẽ lại đổ hết lên đầu mình mọi thứ như thể Miwa trở nên như vậy là vì cô ấy vậy! Cô ấy cũng sẽ đang cùng một nỗi đau với cô gái đó, vì vậy tôi muốn ngăn chặn trước khi mọi chuyện xảy ra.

- Cậu không muốn Miwa đau khổ nữa vì không muốn nhìn thấy cô công chúa đó bận tâm về bạn mình à? Nghe cao thượng ghê!

- Đúng rồi! Một khi cậu đã chấp nhận một tình yêu không thể có được kết quả thì cậu sẽ nhận ra mình có thể làm những chuyện cao thượng đến nhường nào! - Kei mỉm cười nhẹ nhàng như thể cậu chỉ đang nói về chuyện của người khác chứ không phải chuyện của chính mình. - Nói mới nhớ, con xe này đỉnh thật! Cứ như không cảm thấy được mặt đất luôn ấy!

Đến cuối cùng chàng Hoàng tử trung học vẫn muốn được diễn cái vai diễn trẻ con của cuộc đời mình.

*

Dù cho nguyên liệu có về trễ một chút (do mấy cậu trai tân bận rộn tán gẫu với nhau) nhưng cuối cùng thì buổi tiệc mừng cô Chitanda xuất viện cũng được bắt đầu thật hoành tráng với một đám kim tuyến và những quả pháo bông ra đủ loại dây mơ rễ má mà bọn trẻ mang tới. Ngay cả người lớn cũng cảm thấy như lâu lắm rồi mình mới thực sự được sống như thế này. Cuộc đời bộn bề của họ được tạm gác qua một bên để cùng quay quần bên nhau quanh một bàn tiệc tuy chỉ do trẻ con tay nghề còn non nớt nấu nhưng họ vẫn thấy vô cùng vui vẻ.

Trong khi người nói vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ thì với lũ trẻ, đó là một cuộc chiến thực sự. Bọn chúng giành nhau tới cả cái đĩa thức ăn cuối cùng. Bởi thế nên bọn người chẳng-lớn-cũng-chẳng-nhỏ chúng tôi cũng bị cuốn vào cuộc chiến giành thức ăn ấy nhưng phải giành thế nào cho ra người lớn.

- Cậu muốn ăn món đang kia không? - Vì thức ăn là đủ thứ món hỗn hợp và mỗi món chỉ có một ít nên có một vài món nằm ngoài tầm với của tôi, thành ra chàng cần vệ ngồi ngay bên cạnh bắt đắ dĩ phải mớm từng món một.

- Tôi không thích cần tây! - Phải cố gắng lắm tôi mới có thể nghe được cậu ta nói gì giữa một đám người mà mỗi người một chuyện này.

- Món bên cạnh thì sao?

- Bên nào? Trái hay phải?

- Thế cậu muốn bên nào?

- Món có gì đó như ngô non kia! Cậu thích lắm mà!

- Cậu làm ơn nhanh cho, nếu không họ ăn mất phần thì ráng chịu!

- Tôi nói rồi! Món có ngô! - Tôi thích thú nhìn cậu ta miễn cưỡng nhón người dậy để múc cho tôi món-có-ngô ấy.

Nhưng cậu ta nói đúng, chậm chút nữa là tôi nhịn ăn món đó vì mấy đứa nhỏ cứ nhìn nó như thể đó là báu vật quốc gia cần bảo vệ vậy. Rốt cuộc tên Miêu tinh phải cãi nhau với lũ nhóc chỉ để giành miếng ăn cho tôi.

Có điều, tôi còn chưa được nhìn thấy cái món đó hiện hữu trong chén mình trên tay cậu ta thì bỗng chốc căn phòng trở nên im lặng một cách đột ngột. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa chính đang sáng đèn. Ngay đến cả tiếng giày cũng được mọi người chăm chú nghe ngóng.

Tôi cứ tưởng anh ấy đã không tới...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

YUKI MIYANO

Ánh sáng của một ngày mới đang len lỏi qua từng phân tử không khí một, đó là một cuộc đấu tranh thật sự, bởi vì chúng không thể làm gì được trước sự phòng vệ của cả một đội quân sương mù kia. Bởi thế nên, bầu trời trông vẫn tăm tối cho dù ngày mới đã bắt đầu.

Trước mắt tôi là một màu đen huyền bí nhưng cũng đầy mê hoặc. Tôi là kẻ luôn đứng trong bóng tối. Ban đầu là bóng tối của chính gia tộc mình rồi sau đó trở thành bóng tối trong chính cuộc đời em. Tôi không muốn tự mình nhìn nhận điều đó. Tôi hài lòng với việc luôn nhìn em từ phía sau, thỉnh thoảng là nhìn em bé tí như một đầu ngón tay lúc nắm em từ trên cao. Trong trường hợp của em chắc phải gọi là giám sát em mới phải.

Tôi đã quen với điều đó nên nói chuyện với em có lẽ chính là điều khó khăn nhất đối với tôi. Thể hiện tình yêu đau đớn ấy của tôi đối với em cũng là điều mà tôi cảm thấy sợ hãi nhất. Nhưng bao nhiêu đó thôi thì chưa đủ...

- Có một điều tôi chẳng thể bằng cậu được! - Tên Hoàng tử trung học ấy từng nói với tôi. - Bởi vì cậu có thể ở bên cạnh cô ấy và cô ấy chấp nhận cậu như một phần của cuộc đời mình!

Điều đó có nghĩa là gì? Tại sao tôi không thể nhận ra được nó? Tại sao tôi còn chờ đợi người khác chỉ ra cho mình thấy? Từ khi nào tôi đã có thể vui vẻ nói chuyện với em, chăm sóc em, mỉm cười với em, nấu cho em ăn những món em thích và nghe em chọc ghẹo về thói xấu của tôi.

Nhất là em đã mỉm cười với tôi.

Nhiều hơn khi tôi vẫn luôn đi phía sau em

Nhưng em đâu biết rằng tôi sẽ còn đau đớn hơn gấp nhiều lần nếu như tôi nghĩ rằng tôi cũng có thể được em để mắt đến?! Tương lai mà tôi nhìn thấy không giống như em...

SHINICHI KAWAHACHI

Mọi người nằm la liệt trên sàn nhà sau chập hai cửa ngày hôm qua. Rõ ràng là không rượu chè, chẳng có ai say xỉn nhưng mọi người đều như bị rút cạn sức lực. Buổi tiệc của người lớn và trẻ con kết thúc là tới ngay buổi tiệc đầy tâm sự của những người đang đứng ở giữa ngưỡng cửa trưởng thành. Anh đã qua cái tuổi đó lâu rồi nên anh hoàn toàn đứng ngoài cuộc trò chuyện ấy. Mọi người như không hề chấp nhận sự có mặt của anh ở đây. Anh biết điều đó chứ, nhưng anh cảm thấy không sao cả, vì anh quen bị người khác cho ăn “bơ” rồi.

- Tớ muốn được ăn thật nhiều ngô trong cuộc đời mình! - Hina, cô nàng đáng yêu và đặc biệt ấy vừa nói vừa cười, rõ ràng là đang chọc ghẹo cậu chàng

điền trai đang ngồi bên cạnh mình. Anh chỉ biết cậu ta là bạn học của em và cô ấy, chưa bao giờ nghe Hina nhắc tới cậu ta nhưng cậu ta luôn có mặt ở mọi nơi có cô bé đạo gần đây khiến anh nghĩ rằng hẳn hai đứa phải là người yêu của nhau. Cả cái cách bông đùa cũng khiến anh nghĩ tới điều đó.

- Tớ muốn là “Hoàng tử Giải trí”! Như tớ đã từng nói với cậu! - Kei, cái tên nhóc chết tiệt vênh vào ấy, ghé sang Hina và mỉm cười. Nụ cười khó đoán của những kẻ muốn được trở thành người điều khiển cái giới showbiz này. Sau đó tên nhóc đã chủ đề sang cho cậu bạn cùng lớp của Hina. - Còn cậu thì sao? Muốn được cả đời làm cận vệ của cô công chúa này chứ?

- Đẹp ngay hay không thì bảo!

- Này! Đừng có lôi chuyện đó ra giỡn nữa!

- Mà sao anh ta vẫn cứ dai dẳng ngồi đây thế? - Tên nhóc thì thầm to nhỏ với họ nhưng anh vẫn nghe rõ mồn một.

- Là tớ mời đấy! Anh ấy cũng là một người quen của cô Chitanda mà! - Hina giải thích, thủ thỉ, cô bé ấy luôn là một vị cứu tinh của anh.

Nhưng khi ấy anh vẫn chẳng nói gì. Chỉ im lặng đợi tới lượt em.

Anh ghét cảm giác này, anh đã phải đấu tranh với nó. Nhưng rồi anh chấp nhận mình thất bại. Anh cảm thấy trống rỗng khi nhìn em, một chỗ trống kì cục choáng một chỗ thật to nhưng chẳng chịu biến mất.

- Tớ muốn được trở thành một người có thể thôi khiến những người xung quanh tớ đau đớn. Kể từ bây giờ tớ sẽ không chọn những lựa chọn làm đau họ nữa.

- Đúng đấy! Cậu cũng nên gọi cô Chitanda là mẹ đi!

- Được! Tớ sẽ gọi ngay ngày mai! - Em hạ quyết tâm bằng cách giơ nắm tay tuyên thệ.

Rồi anh thấy em khẽ liếc nhìn về phía em. Như thể điều ban nãy em nói là nói với anh vậy! Anh biết là em đã chọn một con đường khác, để tránh xa một kẻ chỉ biết đến bản thân mình, một kẻ trẻ con như anh. Một kẻ chẳng thể cảm thấy gì ngay cả khi biết rằng anh yêu em. Anh không thể giải thích nổi những suy nghĩ cứ chạy vẩn trong đầu mình khi nghe em nói, nghe tiếng em cười. Không thứ gì dành cho anh nữa. Nhưng anh lại thấy ghen tị với những kẻ đã biến em thành một cô gái xinh đẹp đến nhường ấy, khi nhìn em trong những bức ảnh kia, anh đã ngỡ mình đang nhìn thấy một nữ thần. Không phải vì em được trang điểm cầu kì hay là vì những bức ảnh ấy có những góc chụp quá hoàn hảo. Em trông như một nữ thần với ánh mắt ấy, nụ cười ấy, tâm hồn ấy.

Trong khi ở bên anh, cái em nhận được chỉ là những sự đánh đổi vô nghĩa và những nỗi đau sẽ chỉ kéo dài bất tận thì khi ở bên cái tên luôn cười với em bằng nụ cười giả tạo ấy, em lại xinh đẹp và rạng ngời bằng chính tâm hồn mình.

Hinaki là một cô gái kì lạ, anh thừa nhận chuyện ấy. Cô ấy chẳng thể kì lạ bằng em trong mắt anh nhưng cô ấy lại kì lạ một cách thật khác, như thể chỉ một cái nhìn, cô ấy có thể nhìn thấu cả tâm can anh. Anh tự hỏi sao anh lại không thể để cho em làm những việc của cô gái ấy? Vì anh cảm thấy nỗi trống rỗng đó đã che lấp hết mọi thứ trong trái tim anh, che lấp luôn cả lối mở cánh cửa trái tim anh ra. Anh chẳng thể làm điều đó một lần nữa. Và cô nàng ấy xuất hiện như một chỉ dẫn. Anh ở đây, như một bóng ma của buổi tiệc này chỉ vì muốn thử xem liệu chỉ dẫn ấy có hiệu nghiệm không.

Mọi người nằm la liệt trên sàn nhà, chẳng còn thấy ranh giới giữa con gái và con trai gì ở đây nữa. Hina cuộn mình bên dưới cái kệ để tivi, con bé chỉ cần choàng tỉnh bất ngờ thì đảm bảo đầu sẽ vào ngay cái kệ. Cậu bạn trai của cô nàng thì chuẩn đầu mất. Trong khi ấy, cái tên mà anh ghét cay ghét đắng thì lại nằm ngay bên cạnh em. Anh đã phải kéo cậu ta ra tới tận cửa chính vì chẳng thể chịu nổi cái bản mặt đó của cậu ta nữa! Anh đã nhìn em thật lâu khi em trở người lẩn lốc trên tấm thảm trải sàn. Anh nghĩ chắc cảm giác của em bây giờ phải quen thuộc với em lắm, vì đây là ngôi nhà thực sự của em, là nơi em lớn lên để rồi gặp anh. Tuy gương mặt này không phải là cô gái trước đây nhưng anh biết rằng bên trong thì vẫn là em. Cảm giác trống rỗng này của anh phải chăng được sinh ra từ cái lạ lẫm ấy? Lạ lẫm khi biết rằng em đã lừa anh một vô đầu như thế? Lạ lẫm rằng sao anh lại chẳng thể nhận ra cho dù đó vẫn là em?

Có quá nhiều gợi ý nhưng anh chẳng thêm quan tâm tới.

Vậy em có sẵn sàng tha thứ cho anh không? Một kẻ đã làm lơ em, đối xử với em như một người xa lạ chỉ vì đang tự kỉ trong sự xấu hổ của mình? Anh chỉ đang sĩ diện để khỏi phải thừa nhận rằng anh đúng là một kẻ chẳng ra gì khi mà người mình yêu cũng chẳng thể nhận ra?!

Cho dù có muộn màng nhưng anh vẫn muốn kiểm tìm lại bản thân mình. Cũng giống như em, anh không muốn làm tổn thương bất cứ ai quanh mình nữa...

Và liệu em có cảm thấy điều này không? Khi anh chạm vào làn tóc em, chạm vào đôi má ửng hồng của em, khi môi anh chạm vào đôi môi đang chìm sâu trong cơn mơ của em... Anh hi vọng em sẽ vẫn ngây thơ như lần đó, em sẽ tỉnh dậy và xem đó như một giấc mơ.

Lần này anh sẽ lừa em! Lần này bóng đêm sẽ là đồng phạm với anh!

*

Tôi tỉnh dậy với cơ thể mỏi nhừ và gân cốt gần như lỏng ra hết cả. Tôi đứng chẳng thể nào là cô gái của tiệc tùng được. Tham gia vào cuộc chiến với mấy đứa trẻ, sau khi chúng về thì lại đấu tranh tư tưởng với mấy người thích chọc ngoáy này. Tôi thì là mình sẽ chẳng bao giờ tham gia vào tiệc tùng với mấy người này nữa đâu!

- Hina? Dậy rồi á? - Kei bước ra từ trong nhà tắm với cái khăn bông trên cổ, chẳng biết cậu ta thỏ của ai nữa.

- Mọi người đâu cả rồi? - Tôi neho mắt nhìn quanh và nhận ra mình là người cuối cùng còn lại trong nhà.

- Đây, cẩn thận...

Định ngồi dậy thì nhận ra mình đã chẳng kịp để tâm tới lời cảnh báo của tên “Hoàng tử”, tôi đâm đầu ngay vào cái kệ tivi đã ở đâu đó trên đầu mình. Cuối cùng, tôi chui ra khỏi gầm kệ trước một tràng cười không ngừng được của tên kia.

- Sao tôi lại ở dưới đó vậy chứ? - Kì thực tôi chẳng dám nhìn lại lần nữa cái gầm kệ mà mình đã chui ra từ đó.

- Thì... thì do... - Lời nói tên đó bị ngắt quãng bởi những con cười. - ...do cậu tự chui vào đó chứ còn gì nữa!

- Thiệt tình... - Tôi sờ lên đầu xem có sưng chỗ nào không, sao mà tôi thấy nhói ngay cái chỗ ban nãy đã “giao nhau” với cái kệ tivi. - Tôi là người cuối cùng sao? Mọi người đâu cả rồi?

- Miwa đi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho mọi người với cô Chitanda rồi! Còn tên cận vệ của cậu thì tôi không biết! Hơn thế, chàng ca sĩ để lại một mẫu giấy nhắn. - Vừa nói cậu ta vừa chuyền cho tôi một tờ giấy note trên có viết một nét chữ rất đẹp.

“Cảm ơn mọi người vì bữa tiệc! Hina, cảm ơn em rất nhiều, nhưng nhờ em và mọi người dọn dẹp mọi thứ, anh có việc gấp ở công ty.

Kawahachi.”

- Trong mắt anh ta chỉ có mỗi cậu thì phải!? - Kei nhận xét.

- Bởi vì ở đây chỉ có mình tôi đóng vai thánh thiện thôi! Máy người toàn thích đóng vai ác để khích bác nhau cả!

- Đây, nói gì mà quá đáng!

- Có gì sai sao?

- Không!

- Đây!

- Nhưng mà... - Tự nhiên cậu ta lết lại gần tôi. - Có chuyện này thú vị lắm!

- Hà?

- Ban đầu tớ chẳng có đồng ý chuyện cậu lôi anh ta tới đây đâu...

- Sao cậu biết là tôi?

- Ngoài chúng ta ra thì còn ai vào đây!

Cậu ta nói cũng không sai.

- Nhưng ban nãy, khi mọi người còn đang ngủ thì anh ta thức dậy và đã... - Tôi biết thừa là cậu ta đang cố gây hiệu ứng. - ...anh ta hôn cậu ấy!

- HỒN...! - Tôi buột miệng la lên.

- Đây này! - Cậu chàng bịt miệng tôi lại đúng lúc cửa chính bật mở và nhân vật chính của chúng tôi đi mua thức ăn sáng về.

- Chào! - Cô nàng nhìn chúng tôi, ban đầu là vui vẻ nhưng sau đó lại thành ngờ vực. - Đây, chuyện gì thế?

- À! Không, không có gì cả! - Cả hai chúng tôi cùng lắc đầu.

Cô nàng bấu môi rồi bước vào trong bếp với mẹ mình:

- Hai người muốn ăn thì lần vào bếp đi, chẳng ai phục vụ mãi đâu nhé! - Cô nàng nói vọng ra.

- Cái gì thế?! - Tôi bật lại chàng hoàng tử trung học.

Cho dù chính tôi là người bảo anh ấy thử “chạm” vào Miwa nhưng tôi đâu có ý bảo anh ấy làm thế?!

- Được rồi! Tớ cũng bất ngờ lắm đây! Gần như là sốc luôn á! Tớ tỉnh dậy khi anh ta lôi tớ từ trong đó ra ngoài này... - Vừa nói, cậu ta vừa phác một nét chỉ từ chỗ tắm thâm lốt sàn gần cánh cửa kính mở ra ban công tới tận cửa chính. Cậu chàng cố nói nhỏ nhất có thể nhưng không thể nén được nổi

bức xúc của mình. - Thật là quá đáng mà! Nhưng nhờ vậy tớ mới tỉnh dậy và thấy được chuyện đó!

- Không tin nổi!

- Tự tát mình đi!

Tôi thử tát.

Đau phát khiếp.

- Chúng ta thành công rồi! - Cậu ta reo lên.

*

09 GIỜ 48 PHÚT

Tòa nhà lãnh sự quán Hoa Hồng Đỏ tại Hoa Hường Dương, thủ đô Kichino, vương quốc Hoa Hường Dương.

Không như ở Bồ Công Anh Xuân, mùa đông ở Hoa Hường Dương dịu dàng hơn rất nhiều. Không có những cơn bão tuyết khắc nghiệt, không có những trận tuyết dữ dội hay những cơn gió tuyết rất buốt khiến người khác ngại ngay cả việc rời khỏi nhà mình. Ở đây, tuyết mang tới một cảm giác dịu dàng hơn rất nhiều, mùa đông và cái lạnh không hẳn lúc nào cũng phải đi cùng nhau, thời tiết có những lúc có nắng ấm và khiến người ta tin hơn vào những ngày như thế, sẽ có những phép màu xảy ra.

Himeshiro bước đi trong hành lang ộp kính của tầng năm tòa nhà lãnh sự quán Hoa Hồng Đỏ tại Hoa Hường Dương. Hôm nay là một ngày nắng như thế, một ngày nắng ấm giữa vô vàn những ngày tăm tối đang bao trùm trong tâm trí chàng trai trẻ. Cậu biết rằng cho dù cậu có là một Thế tử, hay cậu có đang khoác lên người bộ vest lịch lãm khiến cậu trông thật khác người thường, hay cậu có đang mang bộ mặt của một nhà ngoại giao thì cậu vẫn chỉ là một tên trai mới vừa bước sang tuổi hai mươi với những thứ mới mẻ mà thôi. Cậu là một kẻ đang yêu trong mù quáng. Nhưng cậu biết rằng mình có những thứ mà người khác không có, chính là những thứ vừa kể trên. Chúng có thể thay đổi tất cả.

Cậu có thể thay đổi tất cả.

Đi phía trước cậu có hai nhân viên của tòa nhà lãnh sự này, một cô gái và một chàng trai - cả hai đều chừng ba mươi tuổi - họ mang quốc tịch Hoa Hường Dương nhưng là người Hoa Hồng Đỏ, đó là điều kiện tiên quyết nếu muốn được làm việc ở đây nên cậu đoán chắc thế. Chàng Thế tử đi theo họ vào một căn phòng nằm gần cuối hành lang, trước khi chuẩn bị rẽ sang một lối đi ộp kính khác. Chàng trai mở cửa cho cậu với nụ cười nồng hậu trên môi.

Nhưng cậu không có thời gian để cười đáp lại, Himeshiro giữ khuôn mặt lạnh băng khi bước vào trong. Cậu biết chắc rằng mình chỉ có chưa tới ba mươi phút để nói chuyện. Như vậy là khá thất lễ nhưng cậu chẳng còn cách nào khác vì đây là một chuyến đi bí mật, không được ghi trong lịch trình nào, ngay cả lịch trình của cuộc đời cậu. *Ngọai trừ lịch trình của trái tim cậu.*

- Chào Người, Thế tử! - Một người đàn ông to béo tới mức nức ních đứng dậy chào cậu khi chàng Thế tử bước vào phòng. - Cảm ơn Người đã chiếu cố đến đây!

- Cảm ơn ông vì đã sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn gấp gáp như thế này! Đó là điều tuyệt vời nhất.

- Không có gì đâu! Mời Người ngồi!

Cả hai người cùng ngồi xuống bộ sofa bằng gỗ gu đồ đặt giữa căn phòng nhỏ. Himeshiro nhìn quanh và nhận ra những đường nét, những món đồ nội thất của căn phòng này không giống như lần cuối cùng cậu tới đây, khi ấy là cùng với bố mình và chỉ là một gặp gỡ trao đổi tài chính bình thường. Cậu thật không nghĩ là có ngày mình lại cần đến mối quan hệ có chút thoáng qua đó. Trong giới chính trị này, mọi mối quan hệ đều là cần thiết!

- Quốc vương vẫn khỏe chứ? Người có thể thấy là dạo này lãnh sự quán rất bận rộn nên chúng tôi khó mà có thể sắp xếp được một cuộc thăm hỏi tới Quốc vương. - Người đàn ông kia niềm nở.

Ông ấy là một trong những người đặc biệt nhất ở đây - Oteharu Motoru. Cùng với tài năng và trí óc phi thường của mình, ông ấy đã mang lại nhiều mối ngoại giao lớn cho nước mình cũng như tìm được một nguồn tài trợ dồi dào cho lãnh sự quán này hoạt động ngày càng lớn mạnh hơn. Cũng chính vì thế nên ông ấy cũng đang sở hữu thứ mà cậu muốn có.

- Thật là ông ấy vẫn rất khỏe và là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này!

- Vẫn vậy nhì? - Người đàn ông ngồi đối diện cậu mỉm cười, Himeshiro cũng nở một nụ cười xã giao, cho dù thế nào cậu cũng không muốn làm phật lòng người đàn ông này.

- Thật xin lỗi vì tôi không thể cùng ông uống một ly nhưng thực lòng tôi không có nhiều thời gian cho lắm!

- Vậy thì vấn đề khiến Người tìm tới đây là gì?

- Tôi thực sự nghĩ rằng ông sẽ có một nguồn tài trợ dồi dào hơn nữa từ Bồ Công Anh Xuân! Tôi nghĩ ý kiến bộc phát này của tôi không quá tồi?!

- Vậy nên Người mới đến đây một cách gấp gáp vậy?
- Đúng thế!
- Đề nghị của Thế tử là gì? - Ngài tổng lãnh sự quán khôn ngoan hơn bất cứ ai hết khi đi thẳng vào vấn đề.
- Tôi có thể nhận được quyền bảo trợ mà các ông đang nắm giữ về khu đất K20 không?

Người đàn ông to béo nhú mày.

- Người đang đưa ra một đề nghị quá sức của tôi đấy, chàng Thế tử trẻ! Chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian để thỏa thuận với phía Hoa Hường Dương về chuyện ấy. Và chúng tôi cũng mất rất nhiều sức lực và tiền của để được quyền đưa nó thành đất của chúng tôi. Cái quyền bảo trợ mà Người nói tới chẳng thể đủ chi bằng một số tiền tài trợ đâu!

Chàng Thế tử mỉm môi để che giấu một cái nghiêng răng. Đúng vậy! Chính vì mất nhiều công sức và tiền của như thế nên ông ta mới san bằng vùng đất xinh đẹp và màu mỡ nhất của Hoa Hường Dương, vùng đất xinh đẹp mà những người dân ở đó đã phải đánh đổi mạng sống của mình để bảo vệ. Đối với cậu, đây không còn là vấn đề về chính trị nữa mà là về lòng tham vô đáy và sự mất nhân tính của con người. Thật chẳng thể tưởng tượng nổi người đàn ông với gương mặt phúc hậu này lại chính là người gây ra tất cả những chuyện khủng khiếp ấy.

- Vậy theo ông thì thứ gì mới có thể giúp tôi có được cái “quyền bảo trợ” ấy?
- Người có nghĩ là một vùng đất thì nên đổi lấy một vùng đất không?
- Lấy một vùng đất mà thậm chí ông chẳng thể điều khiển nổi nó sao? Như vậy thì quá vô lí rồi!
- Người muốn nói gì khi bảo rằng chúng tôi không thể điều khiển được nó?
- Chẳng phải các ông đang bắt lực trước việc phục hồi mọi thứ sau cuộc hỏa hoạn kia sao? Có lẽ nó sẽ có giá trị hơn một chút nếu như ông chia sẻ nó cho chúng tôi vào lúc này. Thời điểm hoàn toàn thích hợp, lựa chọn hoàn toàn thích hợp!
- Nhưng đây chẳng phải là chuyện một mình tôi có thể quyết định được. Người cần phải có nhiều hơn nữa, và chúng tôi phải nhận được sự đồng ý của Hội đồng...
- Tôi cứ tưởng là mọi quyết định đều do ông cả chứ? - Bây giờ thì chàng trai chẳng thể giữ được mình sao cho không làm ảnh hưởng tới mối quan hệ này nữa. - Con người thì cũng có giới hạn thôi chứ?! Chính ông muốn có được mảnh đất đó cùng cái thứ diệu kì mà nó mang lại đúng không? Vậy nên chuyện Hội đồng chỉ là một cái cớ rề rạt. Ông có muốn tôi nói cho Hội đồng lí do tại sao ông lại chẳng thể hồi phục được K20 không? - Nói đoạn, chàng Thế tử chuyển sang thì thầm như thể đây là bí mật không nên nói lớn dù chỉ có hai người trong phòng. - Bởi vì ông chẳng còn quan tâm tới một nơi mà chẳng có giá trị lợi dụng gì với ông nữa. Viên ngọc quan trọng với ông đã không còn ở đó nữa, và sẽ chẳng có ai đủ kham khổ để đi cứu lấy một mảnh đất đã mất đi linh hồn của nó. Đúng chứ?
- Cứ như Người đang kể chuyện cổ tích ấy nhỉ?
- Vâng! Một câu chuyện cổ tích rất đặc sắc, ông không nghĩ vậy sao, ông Motoru?
- Tôi thì nghĩ Thế tử cần phải đi tới đây cùng với bố mình thôi! - Vừa nói ngài tổng lãnh sự quán vừa đứng dậy. - Người vẫn nghĩ mọi chuyện trên đời có thể giải quyết được với những lập luận trẻ con ấy sao?
- Còn tôi thì thấy nếu như tôi có thể thuyết phục được Hội đồng thì ngài sẽ chẳng còn lí do gì nữa để ngăn cản tôi!
- Đó chính là điều mà tôi muốn nói đấy, thưa Thế tử!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

- Công chúa còn định ngủ tới khi nào nữa?

Tôi trở mình nhận ra tôi đã ngủ gật mắt trên suốt quãng đường từ nhà cô Chitanda về lại nhà mình, mặc dù quãng đường ấy không dài lắm nhưng tôi cứ ngỡ mình đã ngủ quên rất lâu.

- Cậu đúng là tên phá đám! - Tôi nói bằng giọng ngáy ngủ, thực ra tôi muốn quát vào mặt tên cận vệ cơ.

- Chúng ta về nhà được hơn hai giờ rồi nhưng cô ngủ ngon quá nên tôi không muốn đánh thức cô dậy.
- Thế thì còn khôn đấy!
- Vậy cô có định dậy chưa? Buổi tiệc khiến cô mệt thế sao?
- Nhưng vui mà...
- Ừm...

Đúng lúc đó thì tôi bừng tỉnh. Tôi nhận ra không phải mình đang ngủ quên trong xe mà là trên giường của mình. Trần phòng của tôi hiện ra cùng lúc tôi nghe thấy tiếng máy sưởi đang hoạt động. Và tên Miêu tỉnh chết tiệt đang nằm ngay bên cạnh tôi, gối đầu lên tay. Hắn nhìn tôi thích thú.

Thực ra tôi chỉ ngạc nhiên trong vài giây đầu, sau đó lại cảm thấy như chuyện này chẳng khác nào ăn cơm bữa. Nếu cậu ta có giết tôi trong lúc này chắc là tôi cũng chẳng né được.

- Cô bình tĩnh hơn tôi nghĩ!
- Tôi cũng chẳng biết!
- Cô đã nghĩ tới lúc mình quay lại Hoàng cung chưa?
- Sao lại hỏi câu đó?!
- Bởi vì trong lúc tôi bé cô từ ngoài xe vào đây, cô cứ gọi mãi mẹ mình. Bà ấy khiến cô bận lòng như vậy thì sao cô không thể về đó để giải quyết mọi chuyện với bà ấy?
- Thì ra là cậu nghe chuyện mà bố nói với tôi!
- Ông ấy muốn tôi nghe chuyện đó! Cô quên mất rồi chứ tôi là tay sai của Hoàng hậu đấy!
- Cậu... có biết tại sao lại như thế không? Cậu có biết tại sao mẹ tôi làm vậy không?
- Bà ấy làm gì cơ?
- Quản lí cuộc đời tôi!
- Đó là quan tâm cô!
- Bà ấy không biết nó làm tôi khó chịu thế nào sao?
- Tôi tin là Hoàng hậu quan tâm tới cô hơn bất kì ai hết. Chỉ là, ngay cả những người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, đôi khi họ cũng chẳng biết làm cách nào để cho ta hiểu được tình cảm của họ. Đơn giản là chúng ta không thể mong muốn họ cứ luôn nói ra điều đó được. Những người thực sự yêu thương nhau sẽ thể hiện tình yêu của mình bằng hành động, thứ khó nhận ra hơn, nhưng cũng là thứ bảo vệ ta.
- Gì đấy? Kinh nghiệm của bản thân cậu hả? - Tôi nheo mắt nhìn cậu ta đang chăm chăm nhìn tôi.
- Công chúa muốn sao thì tùy!
- Đặc vụ NAI toàn mấy tên nhát cáy thế à?
- Vậy thì Quốc vương cũng là người như vậy đấy!
- Ông ấy là bố tôi! - Tôi cảnh cáo cậu ta.
- Vậy thì công chúa cũng phải làm gì đó đi! Nếu như cô cũng muốn họ biết rằng cô yêu thương họ như thế nào!
- Miwa thật là một cô gái tuyệt vời nhỉ?
- Sao tự nhiên lại đổi chủ đề vậy?
- Cô ấy có những suy nghĩ mà tôi chẳng thể nào có được! Cô ấy làm mọi thứ để bảo vệ những người cô ấy yêu thương, còn tôi thì chỉ biết mỗi bản thân mình. Mà thân tôi cũng còn lo chưa xong nữa là, đến nấu ăn còn không biết, đến tương lai mình cũng mù mờ, đến người thân cũng xa lánh...
- Vậy, như mọi lần, tôi sẽ nấu ăn cho cô. Mấy cái còn lại thì tự cô ăn khỏe rồi thì lo lấy! - Cậu ta chăm chọc.
- Cậu làm như cậu sẽ ở bên cạnh tôi cả đời vậy! - Tôi bật cười, một nụ cười có chút cay đắng.

Nhưng rõ ràng cái cách cậu ta nhìn tôi, tôi nhận ra cậu ta không phải đang nói đùa. Ánh mắt ấy hệt như tôi đã đâm một dao vào trúng điểm yếu của cậu ta, tên Miêu tinh đang phải oằn mình chịu đựng một nỗi đau vô hình do câu nói của tôi đem đến.

Cậu ta có làm thế nào cũng chẳng thể ở bên cạnh mà nấu ăn cho tôi cả đời được, cậu ta còn công việc của một NAI và cuộc đời của riêng mình nữa. Cậu ta sẽ lấy vợ rồi sống vui vẻ ở một vùng đất nội thành yên bình nào đó. Mà không phải là cậu ta muốn giết tôi hay sao? Như thế thì đảm bảo mọi chuyện sẽ nhanh kết thúc thôi! Có điều...

Tôi nhận ra là mình không hề muốn như thế, cái tương lai mà tôi vừa nhìn thấy kia là gì vậy? Phải chăng tôi cũng vừa tự đâm cho mình một nhát? Tôi không muốn chết, đó là điều đương nhiên. Nhưng tôi cũng không muốn nhìn thấy bất kì điều gì trong những thứ nêu trên xảy ra...

- Có những thứ công chúa phải tự mình nắm lấy khi có cơ hội! Vậy nên, cô về nhà nhé? Tôi vừa nhận được lệnh từ Hoàng hậu. Bà ấy đã chuẩn bị một món quà sinh nhật cho cô!

- Quà sinh nhật?

Tôi thậm chí đã quên mất ngày sinh nhật của mình đang tới gần.

*

11 GIỜ 36 PHÚT

HK Hajime Ent.

Miwa tần ngần đứng trước cửa phòng làm việc của Kawahachi.

Vấn đề ở đây chính là bây giờ cho dù cô có đang ở dưới quyền quản lí của cậu bạn học nhưng chính xác thì cô cũng cần một người thầy bởi vì những bài hát mà cô thể hiện đã được thu trong album debut đang trong tình trạng vô cùng thậm tệ. Kei Hajime có thể PR khiến cô được chú ý ngay khi vừa được ra mắt nhưng về vấn đề chuyên môn thì cậu chàng chẳng có chút kiến thức nào cả - hậu quả khi làm một tay chen ngang.

Miwahi dạo gần đây cứ mỗi lần nhắm mắt là lại nhìn thấy cái hình ảnh mà cái người ấy lạnh nhạt với cô. Mặc dù đó là điều cô biết rằng không thể tránh khỏi được nhưng bản thân Miwa thì không thể tự điều chỉnh cảm xúc của mình. Cô không thể xem như chuyện đó chẳng có gì cả. Tim cô vẫn cứ đau nhói và gào thét trong lồng ngực đòi một lời giải thích. Cũng có lúc cô tự hỏi liệu có cần thiết lời giải thích ấy nữa hay không khi mà mọi thứ đã phơi bày quá rõ ràng trước mắt cô? Kawahachi muốn chấm dứt tất cả với một người đã hai lần giết chết người mà cậu yêu.

Đúng vậy! Cô nàng không còn gì chối cãi nữa, vậy nên cô cũng không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào. Tuy nhiên, nếu cứ để thế này thì cả sự nghiệp của cô cũng tiêu tụt theo. Với cô thì chẳng quan trọng lắm vì cô có thể tìm một công việc khác nhưng cô không muốn những công sức và hi vọng mà Hoàng tử trung học đặt vào cô đều trở thành vô nghĩa.

Bởi vậy cô phải tiến lên, tự nhủ vấn đề này cũng chỉ coi như là một thử thách mà cô phải vượt qua trong cái ngành giải trí này thôi. Chỉ bao nhiêu đây mà làm cũng không xong thì coi như cuộc đời cô bỏ đi là vừa.

Miwahi đẩy cánh cửa phòng và cố không nghĩ gì linh tinh.

Nhưng trong phòng không có ai cả.

Kawahachi không có ở đây!

Cô nàng giận dữ. Thực tình cô chẳng biết mình đấu tranh tâm lí từ nãy tới giờ để được cái quái gì khi mà cái tên chết tiệt này rõ ràng đã lờ tịt cô đi. Chẳng còn chút cảm giác nào vẫn vương lại nữa rồi!

Đúng khi ấy, cô nhìn thấy một mẫu giấy nhấn trên ghế sofa cùng một đồng giấy tờ:

“Tôi có chút việc phải ra ngoài, những ai có vấn đề gì cần trao đổi thì tôi đã chuẩn bị sẵn hết rồi!

Kawahachi.”

Cô nàng lọ mọ số giấy tờ bên dưới. TẤT CẢ chúng đều là bài hát của cô.

- Anh ta bị gì thế không biết?! Đang trên mình à? - Miwa bực mình. Rõ ràng là người duy nhất có việc với cậu chàng ngày hôm nay chỉ có cô vậy mà Kawahachi lại làm như thể cậu có hẹn với tất cả mọi người trong công ty vậy.

Sôi máu, cô nàng quăng mớ bài hát trên tay mình xuống trở lại ghế sofa rồi tức tối định rời khỏi phòng. Nhưng cô suýt thì đâm sầm vào chủ nhân của căn phòng vừa mới bước vào.

- Ô này, cẩn thận chứ! - Kawahachi thốt lên nhưng cậu chàng chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. - Em đã ở đây rồi nhỉ?

Vô cùng ngạc nhiên vì ngữ điệu của chàng ca sĩ nghe như giữa họ chưa hề xảy ra chuyện gì, Miwa đơ mắt mấy giây trước khi lấy lại bình tĩnh và nhận ra

mình đang bức bối tới mức chẳng còn cảm thấy con người này là cái con người mà mấy phút trước cô còn lo sợ sự xuất hiện của cô sẽ lại làm tổn thương tới nữa. Nhưng ngay lập tức ánh mắt cậu chàng lại lạnh băng trở lại.

Khác hẳn với thái độ bất bình của cô gái nhỏ, cậu chàng lại cảm thấy vô cùng thích thú.

- Sao vậy? Sao lại nhìn tôi với con mắt ấy? - Kawahachi lại cố gắng chỉnh giọng cho thật lạnh lùng.

- Anh... đang chơi trò gì vậy?

- Há?

- Đừng có giả vờ ngạc nhiên, anh... - Miwa thậm chí tức tới nỗi chẳng nói nên lời.

- Ừm, nếu như chuyện đó xong rồi thì chúng ta bắt đầu công việc thôi! Tôi cứ nghĩ là tôi không trở về kịp! - Cậu chàng ám chỉ tờ giấy ghi chú.

Kawahachi đánh mất hàm ý bảo cô gái nhỏ ngồi xuống ghế như trước đây họ vẫn thế. Chỉ mới hơn một tuần trước cô còn ngồi đây với sự thoải mái thì bây giờ không khí lại trở nên có chút khó khăn cho cả hai. Cậu chàng ngồi xuống đối diện cô:

- Em đọc lại chúng đi, và thử phân tích tại sao mấy anh bên thu âm lại không hài lòng?

- Cái đó... họ bảo là đã nói rõ với anh rồi. Nhưng mà... - Miwa đột dưng ngừng lại khi đang dò lại từng bài hát của mình nằm trong đồng giấy ban nãy cô thẳng tay quăng đi.

Có một bài hát không phải của cô.

- Khoan đã! Có bài hát nào vừa được bổ sung thêm vào album sao?

- Có vẻ không có!

- Nhưng... - Vừa nói cô vừa chìa ra cho cậu xem. - Rõ ràng trước đây đâu có bài này!

Kawahachi nhìn cô một hồi lâu. Miwa có cảm giác như mình đang bị ánh mắt ấy thiêu cháy vậy! Nó như muốn nuốt chửng cô!

Nhưng cảm giác đó ngay lập tức kết thúc khi cậu chàng đứng dậy rồi bước tới ngồi cạnh cô như trước đây, giống như khi hai người vẫn cùng nhau bàn về cảm xúc khi hát những bài hát của cô chứ không phải là thứ cảm giác xa cách như ban nãy.

- Nó ở trong album ngay từ đầu đấy! Nhưng là do em không nhận ra thôi! - Cậu chàng rút hết những bài hát còn lại trên tay Miwa đi, chỉ để lại cái bài hát kì lạ kia.

- Anh nói vậy là sao vậy?

- Nãy giờ chúng ta chưa thật sự bắt đầu mà! Em cũng đâu biết là bên thu âm nói gì với tôi, đúng chứ?

- Phải! - Cô nàng lí nhí trả lời.

- Họ bảo rằng em giống như một cỗ máy vậy! Tự đặt ra mục tiêu rồi thực hiện nó như một cỗ máy. Em chỉ đang cố gắng làm như em rất mạnh mẽ, làm như em đang rất ôn mà thôi!

- Anh đang nói gì vậy? Đó là công việc!

- Ngay cả công việc cũng cần có cái tâm. Nhưng tâm hồn em đang treo ngược cành cây kia. - Kawahachi bỗng dưng nổi nóng. - Em chẳng xem cái công việc này ra gì cả. Xin lỗi em nhé nhưng tôi đã nói với em bao nhiêu lần về chuyện người nghe hoàn toàn có thể đoán ra em đang nghĩ gì khi hát bài hát đó, em cũng đã mất hàng tháng trời chỉ để làm được điều đó. Vậy mà em vứt tất cả đi chỉ trong một thoáng chốc, cái còn lại trong đầu em chỉ là tìm cách kiếm tiền mà thôi! Tiền là thứ rất quan trọng với em đúng không?! Vì nó mà em mới đồng ý cùng tôi tới đây để làm ca sĩ đúng không?

- Anh... thật quá đáng! Anh nghĩ em chỉ biết đến tiền thôi sao? - Miwa trợn ngược, cô không thể tin được những gì mình vừa nghe.

- Điều đó chẳng phải quá rõ ràng rồi hay sao? Ngay từ đầu em cũng nói với tôi rằng em cần tiền cho gia đình mình cơ mà, bây giờ em có những hai gia đình, vậy nên việc kiếm tiền lại càng quan trọng hơn chứ gì? Nhưng em đi quá xa rồi, cái em nhận được khi bước vào cái showbiz mà em bước vào đó cùng với thứ hành trang trống rỗng mà em đang mang chỉ có thể là sự thất bại mà thôi! Hay là em nghĩ ra được cách kiếm tiền rồi? Scandal chẳng? Em cũng đâu lạ gì nó nữa nhỉ? Sau bao lần giả nai báo rằng scandal thật tồi tệ thì em cũng thấy được sự nổi tiếng mà nó mang lại rồi đúng không? Em đang thèm khát nó tới mức tự nguyện đẩy ngày debut của mình lên tới hai tháng à?

- Anh đúng là một tên tồi tệ! - Miwa gần như vỡ òa khi bị xúc phạm. - Vậy anh hãy cứ ở lại đây với cái đạo đức giả của anh đi! Tôi chẳng cần một người ích kỉ như anh nữa! Hãy cứ sống mà ôm lấy cái thứ nỗi đau chết tiệt của anh ấy và làm một ca sĩ với cái lí lịch không có một vết gì mà anh vẫn luôn gìn giữ ấy. Tôi không thể là một con người cao thượng như anh được vì tôi là một đứa ở dưới đáy của xã hội, tôi không có quyền được nói về một cuộc sống hạnh phúc bởi tôi đã phá hủy thứ hạnh phúc ảo tưởng của anh. Tôi sẽ chẳng xin lỗi anh về chuyện đó đâu!

Nói rồi Miwa đứng hẳn dậy vào bước ra cửa phòng, những giọt nước mắt cứ chực chờ rơi xuống nhưng cô lại cố gắng kềm nén nó lại. Kẽ mà cô vừa nói chuyện không phải là kẻ xứng đáng với những giọt nước mắt ấy, không xứng đáng với những đánh đổi mà cô đã bỏ ra để rồi nhận được kết quả thế này.

- Là tại anh cả, đúng không? - Giọng nói của Kawahachi như thể đang ở ngay bên tai cô khi Miwahi đã đặt tay lên tay nắm cửa và cánh cửa đã được mở ra một nửa.

- Đừng có nói những điều buồn cười ấy khi em biết là anh chẳng phải người như vậy! - Chàng ca sĩ kéo tay cô ra khỏi cánh cửa và đóng sầm nó lại, để giữ cô lại trong lãnh địa của cậu. - Chính anh là kẻ tội đồ đã giết chết hết mọi cảm xúc trong em đúng không? Nhưng em cũng chính là người từng một lần giết chết mọi cảm xúc trong anh giống như vậy đây!

- Ý anh là tôi phải trả giá đấy hả? - Miwa quay người lại và bây giờ cô chẳng thể giữ nổi những giọt nước mắt ở đúng chỗ của nó nữa rồi! Bây giờ cô đang đối mặt với người đó trong tình trạng thảm hại nhất.

Kawahachi mím môi lại như giữ lấy một tiếng thét bức bối trước khi cậu đưa tay gạt những giọt nước mắt vừa lăn dài xuống má cô gái mà cậu yêu.

- Như vậy là quá đủ rồi! Anh xin lỗi vì mình chẳng hề biết gì về những chuyện đã xảy ra cả, anh chẳng biết gì về những chuyện mà em đã làm chỉ để chúng ta có thể ở bên nhau một lần nữa. Có lẽ anh đã quá sốc khi biết được là em, đang ở trong thân xác của cô gái này. Bởi vì cho dù có là Miwahi Joudouki hay là Shatoni Chitanda đi chăng nữa thì người anh yêu cũng chỉ có em mà thôi! Cho dù có trốn chạy số phận thì anh cũng chẳng thể trốn chạy bản thân mình lâu hơn nữa.

- Anh... là gì thế hả? Đồ quái vật! Đồ chết tiệt! - Cứ mỗi một lần thốt ra Miwa lại cố đâm vào người chàng ca sĩ đang làm trái tim cô như ngừng đập.

- Anh xin lỗi rồi mà! Vả lại, mong là em sẽ hiểu chứ anh chẳng có văn chương lai láng nói năng ngọt ngào như người ta được! - Vừa nói cậu vừa ôm cô gái nhỏ vào lòng.

- Như vậy còn bảo là không lai láng!

- Ha ha!

- Anh im đi!

- Ừm!

Trong thời khắc ấy, ngay cả khi nhắm mắt lại cũng chẳng ai trong số họ tin rằng đây là sự thật. Mọi thứ như sẽ dừng lại ở đây mãi mãi, mãi mãi vậy...

- Em... sắp ngộp thở rồi!

- Hả? - Kawahachi giật mình buông cô nàng ra.

- Không phải! - Ngay lập tức Miwa lại tựa vào người cậu. - Nếu không có anh chắc là em chẳng thể đứng nổi mất!

- Xin lỗi vì đã làm em giận dữ như vậy! Anh định đùa một chút cơ mà lại hăng máu quá!

- Vậy ý anh là anh nghĩ em như vậy thật đấy hả?

- À! Đương nhiên là không rồi! Anh cũng suýt nữa thì thót tim ra ngoài đấy! Ai cũng biết là tại anh cả mà! Vậy thì, chúng ta nên bắt đầu công việc thôi chứ nhỉ? Tồn thời gian quá!

- Anh đúng là đồ mọt sách! - Miwa bấu môi rồi thả cậu ra. - Làm mất hết cả cảm xúc!

Cậu chàng mỉm cười khi ngồi trở lại xuống ghế sofa cùng cô nàng.

- Cái bài hát này là sao đây? Lúc nãy chúng ta nói tới đó đúng không? - Miwa tập trung trở lại sau màn tỏ tình kia, thậm chí nước mắt của cô vẫn còn lưu lại thành vệt trên mặt.

- Anh nói rồi mà! Nó ở đó mà em không biết đấy thôi! Coi như là một món quà đi!

- Quà gì?

- Anh đã viết nó đấy! Em cứ coi như đó là một mớ cảm xúc thất thường khi anh cố tìm cách hôn trộm cô học trò đang ngủ của mình đi!

- Anh... - Trong đầu Miwa bắt đầu mường tượng lại những chuyện đã xảy ra. - Đồ biến thái!

*

Căn phòng của Miwa có một mùi thơm rất dễ chịu mà bấy lâu nay tôi mới nhận ra. Không phải loại hương xịt phòng mà tôi vẫn thấy bán khi đi siêu thị, chị Yui cũng hay mua loại đó nhưng không phải. Hương thơm này dịu nhẹ cứ như đang khiến cho cả cơ thể mình mềm nhũn ra, tôi hoàn toàn chìm ngập

trong nó. Ít ra tôi vẫn đang cố tìm kiếm một cái gì đó khiến mình thôi phải nghĩ về chuyện gia đình mình.

Một luồng ánh sáng bỗng ủa vào căn phòng tối om (vì tôi có mở đèn đâu), hình như là Miwa vừa về nhà. Thế nhưng cô bạn đóng sầm cửa lại ngay sau đó mà có vẻ không phát hiện ra tôi đang ở đây. Chắc là đã quen với bóng tối nên tôi có thể thấy rõ cô nàng chỉ dựa vào thứ ánh sáng mờ ảo rọi vào phòng từ ánh đèn thành phố xa xa ngoài kia.

Cô bạn cùng nhà tôi đứng tựa lưng vào cánh cửa một hồi lâu, mắt nhắm nghiền như suy nghĩ chuyện gì. Thế rồi bất chợt, Miwa nhảy cẫng lên. Tôi không biết mình vừa nhìn thấy cái gì. Một màn trình diễn cảm xúc xuất thần chẳng?

Cùng lúc đó cô nàng cũng phát hiện ra tôi đang nhìn.

- Trời ơi, Hina! Cậu làm gì trong phòng tớ thế?

- À! Thử đoán xem có chuyện gì đang xảy ra với cậu. Tớ nhớ sáng nay cậu còn trông bình thường lắm!

- Cậu đang chọc tiết tớ đấy hả? - Vừa nói cô nàng vừa vói tay bật đèn lên.

Trong một chốc, tôi đã tưởng là mình đang nhìn thấy cả ngàn ông Mặt Trời.

- Thế thì rốt cuộc đã có chuyện gì? - Tôi nói, tay che ngang mắt mình vì chẳng chịu nổi cái màn phô trương ánh sáng kia, khi cô bạn quăng túi xách của mình lên bàn học rồi thả người xuống giường bên cạnh tôi.

- Cậu... có tin là mọi chuyện có thể vẫn ổn hơn những gì tớ tưởng không?

Tôi mất vài giây để nhận ra mọi chuyện trước khi Miwahi có ý định kể cho tôi nghe chuyện gì...

- Cái gì đấy!? - Tự nhiên cô nàng thốt lên. - Hóa ra là cậu biết chuyện đó? - Có lẽ cô nàng đang dò xét biểu cảm của tôi.

- Tớ còn chưa biết chuyện khiến cậu thành ra như vậy là chuyện gì! - Tôi vẫn cố giả nai.

- Hina! Tớ chẳng thể tin cậu được!

- Ủ, tùy cậu!

Cô bạn cùng nhà nhòm người dậy rồi neho mắt nhìn tôi.

- Cậu biết chuyện gì hả?

- Nếu cậu đã thành như thế này thì chắc tớ chẳng cần giấu đâu nhỉ?! Tớ thấy hết rồi, chuyện sáng nay.

- Chuyện sáng nay?

- Chuyện anh Kawahachi hôn cậu ấy. Tớ đã bảo anh ấy “chạm vào” nhưng cuối cùng anh ấy lại hiểu theo cái nghĩa ấy. Tớ chẳng có ý định làm rối mọi chuyện lên đâu nhưng mà cái này là lựa chọn của anh ấy, tớ làm gì được đây?...

Miwa im lặng trong suốt màn độc thoại của tôi và khi tôi quay sang thì tôi đã thấy cô nàng há hốc mồm.

Không, không! Làm gì có chuyện cậu ấy chưa biết chuyện ấy! Làm gì có chuyện cậu ấy đang nói về một chuyện khác, đúng không?

- Vậy là cái tên biến thái đó... - Cô bạn nghiêng răng ken két.

- Nay, biến thái là sao? Cậu không sao chứ? Không cần kích động! - Tôi đã phải ngồi dậy để ngăn cậu ấy cắn cái gì đó vì ánh mắt Miwa thực sự như vậy đấy. - Anh ấy vẫn chưa nói những gì cần nói à? Tớ nói thừa lời gì sao?

- Hina, buông tớ ra. Tớ phải đi giết tên biến thái đó! Hắn ta tưởng tớ đây là gì chứ hả?

- Khoan đã! Cậu bình tĩnh lại và kể CHÍNH XÁC những chuyện đã diễn ra xem nào!

Cuối cùng, sau những nỗ lực của tôi thì cô nàng cũng đã chịu ngồi yên xuống trở lại giường và kể cho tôi nghe mọi chuyện. Anh Kawahachi rốt cuộc cũng chịu thừa nhận tình cảm của mình rằng nó chẳng thể thay đổi được. Hơn thế nữa, có lẽ tôi đã nói quá lời về chuyện nộ hôn...

- Tớ chẳng thể hiểu sao mọi thứ lại có thể như vậy! Anh ấy đúng là quá quái!

- Thú thật đi! - Tôi nhìn Miwahi với vẻ đồng lõa. - Cậu cũng thấy thích mà, đúng không? Ý tớ là... quá lãng mạn!

- Đừng có phán kiểu đó! Tớ chẳng thấy lãng mạn đâu cả, kinh tởm!

- Nhưng anh ấy thích cậu, bất kể có chuyện gì xảy ra, bất kể khoảng cách...

- Tớ cũng chẳng biết nữa, tớ cảm thấy cảm xúc lúc này có gì đó không thật lắm! Như thể là tớ không biết tại sao anh ấy lại thay đổi như vậy, thậm chí còn không muốn biết chuyện trước đây đã xảy ra.

- Anh ấy... có lẽ vì biết rồi nên mới thay đổi ấy! - Tôi nói rồi nằm xuống giường và trùm chăn lại, cũng đã quá nửa đêm mà ngày mai thì tôi có một chuyến đi dài nữa. Ngủ lại phòng cô bạn có lẽ là một ý kiến không quá tồi.

- Ý cậu là gì vậy?

- Có vẻ như cậu đã kể chuyện của mình cho chú Hattori nghe nhỉ?

Cô nàng ngạc nhiên nhìn tôi.

- Chú ấy kể cho cậu nghe?

- Chính xác là cho anh Kawahachi ấy! Tớ không biết anh ấy đã nói gì với cậu nhưng sáng hôm qua có lẽ là một buổi sáng đầy khó khăn với anh ấy. Và lại, cậu đã không kể chuyện về ngày mất của mình cho tớ nghe.

- Bây giờ thì chuyện đó có còn gì quan trọng nữa đâu!

- Ủ! Đúng thế thật nhỉ? Cho dù có như thế nào thì mọi thứ cũng đã qua rồi!

Chúng tôi cùng nằm đó nhìn lên trần phòng, nơi những ngôi sao dạ quang sáng lên lấp lánh bên cạnh mấy tấm poster khổng lồ của anh Kawahachi thay thế cho những ngôi sao bị mây mù giấu đi tối nay.

- Qua rồi sao? - Cô nàng hỏi lại.

- Ủm! Chắc vậy! Bây giờ lời nguyện đã được giải rồi chẳng? - Tôi hỏi, nhưng cũng không khác nào tự hỏi mình.

- Tớ không biết! Tuy nhiên, tớ đã có được thế giới mà mình mong ước rồi!

Miwa nhìn tôi mỉm cười. Tôi cũng mỉm cười đáp lại.

Cảm giác như khoảnh khắc này trôi qua thật yên bình. Sau anh Dehiki, bây giờ tới lượt Miwa cũng thoát khỏi lời nguyện của viên ngọc Miêu tinh kia. Vậy nên có những câu hỏi mới xuất hiện trong đầu tôi: Nếu như nó không thực sự là tham vọng thì sao? Nếu như đó chỉ là mong muốn chính đáng của những người đang khát khao kiếm tìm hạnh phúc của mình thì có chăng lời nguyện ấy cũng chỉ giống như một thử thách mà họ phải vượt qua để đạt được thứ hạnh phúc ấy?

Tôi đã nghĩ nó là một thử thách đáng sợ. Nhưng khi nhìn thấy những đau đớn mà nó gây ra đang ngày một được đẩy lùi, tôi cho rằng nó cũng chẳng đến mức đáng để bị người đời xa lánh như thế. Giống như ta không thể phán xét được mọi thứ nếu như chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài, viên ngọc ấy chỉ làm đúng nhiệm vụ của nó mà thôi! Ban phát hạnh phúc và đẩy lùi những tham vọng đen tối?

- Miwa này! - Tôi chợt nhớ ra một chuyện mà tôi định nói với cô bạn. - Cậu muốn đến Hoàng cung cùng tớ không?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

- Hai đứa đi an toàn nhé! - Chị Yui mỉm cười khi Miwa vừa kịp kéo vali ra khỏi cổng.

- Chị à! Chị không đi cùng thật à? - Cô nàng hỏi.

- Ủm! Có một vài nguyên do! - Chị ấy liếc mắt về phía tôi như muốn tôi giải thích, nhưng đó cũng là chuyện tôi đang cảm thấy khó khăn khi phải đối mặt đây. - Nhưng em không sao chứ? Còn công việc?

- Kei nói là em có hai ngày nghỉ trước khi đến trường lại mà, thế nên không sao đâu chị!

- Vậy thì các em sớm về nhé! Chúc mừng sinh nhật em!

Chị Yui ôm tôi vào lòng cùng một nụ hôn phớt nhẹ qua tai. Nó khiến tôi tự hỏi sao chị ấy lại biết cách chào này. Chẳng lẽ cũng là cách chào tạm biệt ở làng Miêu tinh sao?

Nhưng tên Miêu tinh em-trai-kết-ngheĩa yêu quý của chị đã cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi khi bước tới kéo chiếc vali của Miwa rồi cho nó vào cốp của chiếc xe. Và khi đó tôi đã nghĩ rằng cậu ta có nhiều hơn một chiếc xe...

- Đã bảo là đi limouse đi mà! Hai người đâu cần mang theo nhiều đồ thế? - Cậu ta cần nhẫn vì vốn không có nhiều không gian trong một chiếc xe gia đình cỡ nhỏ như thế này. - Chẳng phải đó là nhà cô sao?

- Tôi sẽ đi limouse nếu như tôi không thích chiếc này! Miwa có thể đi limouse nếu cô ấy muốn!

- Này! Không có chuyện tó đồng ý đâu! Kì cục lắm! - Cô nàng phản kháng.

- Vậy là muốn đi với tôi hả?

- Cậu mơ đi! Tôi tự lái, OK?

- Thôi được rồi! Tôi không muốn gia tộc mình có thêm chuyện gì nữa đâu! - Cuối cùng cậu ta cũng chịu mở cửa sau cho tôi với Miwahi ngồi vào.

- Mấy đứa đúng là trẻ con thật đấy! - Chị Yui nhận xét.

Khi chúng tôi đã yên vị trong xe rồi, chị em nhà đó còn nói với nhau chuyện gì đó nữa. Tôi cố lắng tai nhưng chẳng nghe gì.

- Này! Cậu và cậu ta... rốt cuộc là có chuyện gì thế hả? Chẳng lẽ... không chỉ có tó có chuyện vui sao?

- Cậu đang đùa à? Làm gì có chuyện đó! - Tôi đã làm gì khiến cô nàng nghĩ vậy thế nhỉ?

- À! Chỉ là hai người...

- Cậu làm ơn đừng suy diễn lung tung đi! Tó không phải người cuồng ám như cậu đâu nhé!

- Cậu mới nói ai cuồng ám đó! Đó chỉ là tình cảm thông thường của tuổi dậy thì thôi mà!

- Cậu trải qua bao lần dậy thì rồi mà còn gọi nó là “thông thường” à?!

- Là do hoocmon nhé! Đó là chuyện của cơ thể chứ không phải chuyện tó có thể kiểm soát!

- Được rồi! Chẳng lẽ tôi còn phải nghe mấy câu chuyện nhạt như nước ốc này cho tới tám tiếng tiếp theo sao? - Tên Miêu tinh đã ngồi vào xe từ bao giờ và bắt đầu khởi động máy.

*

Tôi đã nghĩ về vùng đất này.

Cho dù tôi có đi xa thế nào thì cuối cùng vẫn phải trở về. Cho dù có chối bỏ, đến cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận. Rằng tôi không thể từ bỏ mọi thứ một cách dễ dàng được. Vẫn luôn có một mối dây liên kết vô hình nào đó giữa tôi và những mảnh đất mà tôi đi qua, là mảnh đất mà bố mẹ tôi đã cố gắng bảo vệ. Chúng tôi - tôi và anh Hime - có thể là con của họ nhưng mảnh đất này còn là một đứa con vĩ đại hơn cả như thế.

Con đường tôi đang đi là con đường đi xuyên qua những vùng đất khác nhau của vương quốc này. Tôi đã được nhìn ngắm tất cả những thứ mà trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Chắc là tôi quá nhỏ hoặc quá ngây thơ để nhận ra được giá trị thật sự của những thứ to lớn khác xung quanh mình. Những ngôi nhà xinh đẹp này là tác phẩm của một cuộc sống sung túc và hạnh phúc? Những trung tâm đông đúc này chứng minh cho sự phát triển tốt bậc? Những con người mà tôi nhìn thấy chính là điều kì diệu được gửi tới để chúng tôi bảo vệ? Tôi chẳng nhớ nổi những hình ảnh đẹp đẽ nào đã từng nhìn thấy, tôi chẳng thể miêu tả hết chúng chỉ trong vài trang giấy. Có những thứ như thế. Những thứ mà ta chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim. Và trái tim đang đập những nhịp rất lạ mà tôi chưa bao giờ cảm thấy.

Đây là cảm giác mà bố mẹ tôi đã cảm thấy chăng?

Tôi đã từng nói rằng tôi thực sự chưa bao giờ biết rằng giúp đỡ một người vô điều kiện là như thế nào, nhưng khi tôi giúp anh Dehiki tôi biết rằng mình đã sắp nghiệm cảm giác ấy tới nơi rồi. Và từ khi nào không biết, tôi cũng đã muốn ở bên cạnh Miwahi hơn ai hết, những nỗi đau của cô ấy cũng từng thuộc về tôi, tôi lo lắng những điều giống cô ấy. Tôi muốn được giúp họ thoát khỏi những điều khủng khiếp ấy!

Bố mẹ tôi cũng bảo vệ nơi này vì những cảm giác này sao? Phải chăng trước đây anh Hime cũng đã nhận ra những điều này giống như tôi?

Cứ như tôi chưa bao giờ thật sự có một cuộc đời hoàn toàn bình thường vì suốt hai tháng qua, làm gì có điều gì bình thường đến với tôi chứ, nhưng cuối cùng lại có cùng một cảm giác với những người đang sống trong cuộc đời ấy. Những người đang tìm kiếm một cuộc đời bình thường giống như tôi.

Tôi nhìn lên một ngôi sao đang trôi đi trên bầu trời với tốc độ chóng mặt của chiếc siêu xe. Cho dù chỉ là một ngôi sao nhỏ bé nhưng nếu không có những ngôi sao như thế thì làm thế nào để có được một bầu trời sao? Tôi muốn bảo vệ những thứ tạo vật nhỏ bé ấy...

Khao khát đến cùng cực.

21 GIỜ 36 PHÚT

Khu dân cư số 265, đường số 9, Tsugini.

Funo nhìn ngôi nhà mới của mình. Một căn hộ dành cho người độc thân trong khu phố của những người độc thân. Với công việc là một giám đốc cả một thương hiệu như cô thì việc có một cuộc sống xa hoa trong một căn hộ hoành tráng như anh cô từng có khi mới lên mười bảy hoàn toàn chẳng phải khó khăn gì. Nhưng cuối cùng cô lại chọn nơi này!

Ngôi nhà nhỏ có hai tầng được sơn phủ lên một lớp vôi trắng (có lẽ người chủ cũ thích như vậy mà cô thì cũng chẳng phiền hà gì), phía trước là một cây đỗ quyên. Một ngôi nhà tưởng chừng cho cả một gia đình nhỏ ở được chứ đừng nói gì tới một người độc thân. Đúng kiểu cô muốn.

Một quyết định khó khăn nhưng đúng đắn. Funo cần có một khoảng không gian riêng trước khi có thể chấp nhận nhìn lại những gì ở phía sau mình rồi chấp nhận nó. Cô biết là mình rồi sẽ chấp nhận, bởi cô là kiểu người mà bên ngoài thì tỏ ra mạnh mẽ, luôn muốn kiểm soát mọi thứ nhưng bên trong lại rất dễ tổn thương.

Và cũng rất dễ tha thứ. Cô rằng cô sẽ chẳng giận được những con người kì lạ trong cái gia đình kì lạ ấy lâu nhưng có lẽ dễ vui vẻ khi nhìn họ trở lại thì không phải bây giờ.

Cây đỗ quyên kia cũng là một phần của ngôi nhà bên cạnh. Có lẽ trước đây hai nhà này có tình cảm khăng khít lắm, cô phỏng đoán. Và cô nghĩ bây giờ cũng thế?!

- Không thấy lạnh sao? - Chàng ca sĩ Dehiki bước ra từ trong ngôi nhà hàng xóm ấy.

- Không! - Cô trả lời tinh bơ.

- Cô có cần giúp gì không? - Anh chàng Hồ ly bước tới bên cô, đề nghị.

- Mọi thứ ổn nhiều rồi!

Funo ngược nhìn lên cây đỗ quyên trần trụi dưới trời tuyết trong khi anh chàng kia khoác áo vào cho mình. Mùi thơm của nước xả vải nhanh chóng làm choáng ngợp mũi cô.

- Gì đấy? Nước xả vải?

- Ừm, Kimiko có ghé qua hôm trước. Tôi đã bảo là không cần nhưng con bé cứ tự ý.

- Cậu... đúng là đồ Hồ ly mà!

- Bây giờ tôi không có vấn đề gì với chuyện đó nữa đâu nhé! Con bé kia sẽ xử đẹp không để lại dấu vân tay bất kì ai mà tôi muốn!

- Hay nhỉ? Cuối cùng là bây giờ thành đồ con bé ấy luôn rồi à?

- Nói gì thì nói nó vẫn mãi là một đứa con nít thôi!

- Làm gì có chuyện đó! Thậm chí ngay cả bây giờ nó đã không phải là một đứa con nít rồi! Làm gì có ai có thể cưỡng lại tuổi trẻ chứ?

- Sao thế? Dối à?

- Mắc gì phải dối! - Funo nhảy dựng lên. - Đừng có đánh đồng tôi với mấy cô gái lúc nào cũng bu quanh cậu!

- Ô hô! Tôi có nói gì à?

Nàng giám đốc bĩu môi. Cô vẫn thừa biết cái con người này quá...

- Nhưng cậu... định sẽ quay lại ngành giải trí thật à?

- ... - Dehiki cẩn thận lựa chọn từ ngữ. - Nếu thật thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì đâu nhỉ? Bây giờ cũng chẳng còn ai truy sát tôi nữa rồi!

- Vậy còn ngôi nhà này? - Nó rõ ràng không an toàn với những người nổi tiếng.

- Tôi muốn ngôi khác cơ! - Vừa nói cậu vừa chỉ tay vào ngôi nhà của cô.

- Đó là nhà của tôi!

- Biết thế! - Cậu nhún vai.

- Vậy sao không mua nó ngay từ đầu đi! - Funo nhận ra mình không thể nói chuyện nghiêm túc tới câu thứ ba với cái tên Hồ ly này.

- Bởi vì tôi muốn cô mua nó, lí do ấy không đủ thuyết phục à? Và lại, đương nhiên là chẳng ai muốn quay lại một căn nhà tuy có vệ sĩ và trông an toàn tuyệt đối đấy nhưng lại vất vưởng oan hồn người chết chứ?

- Đó là chị cậu đấy!

- Nói gì đi nữa thì chúng tôi cũng đã hứa với nhau là sẽ vứt lại quá khứ mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra mà! Bây giờ cô ấy không còn là chị của tôi nữa!

Dehiki nhận ra trong giọng nói của mình có chút hối tiếc. Nỗi buồn không tên bỗng chốc ập đến như thể vừa có một cơn bão tuyết dữ dội quét qua đây ngay trong giây này vậy. Nó sẽ xóa hết mọi dấu vết của nỗi đau, lùa mọi thứ vào một góc và rồi bắt đầu một mùa xuân khác.

Sau khi mọi thứ qua đi...

*

Tôi bị đánh thức bởi ánh sáng ban mai, thứ ánh sáng ngọt ngào tựa như mật ong được rót vào qua lối cửa kính xe. Chiếc siêu xe vẫn băng qua mọi vật cản trong suốt hơn tám tiếng qua, đưa chúng tôi tới một vùng đất mà người đời vẫn luôn xem nó là một nơi không được phép chạm tới. Một nơi nguy nga lộng lẫy nhưng thực phía sau đó chỉ là một cái vỏ trống rỗng của những con người giống nhau - luôn giữ cho mình một cái vỏ bọc và tạo ra một thế giới như thể xung quanh mình. Cảm xúc là thứ bị cấm ở đây. Tôi tự hỏi không biết như vậy có phải có nghĩa rằng cho dù tôi và Miwahi thân nhau đến thế nào thì chúng tôi cũng không được quyền vui đùa hay với nhau ở đây hay không? Cũng có thể lắm chứ, bởi vì người duy nhất tôi từng vua đùa ở đây chính là bố và anh trai mình.

Mẹ chỉ đứng đó nhìn thời gian của tuổi trẻ cứ vậy chảy tràn qua chúng tôi...

Lúc đó, tôi bất chợt nhận ra một khoảng không rộng đến choáng ngợp đang bao quanh con đường mà chúng tôi đi. Không nghi ngờ gì nữa, đó là vườn dâu bao bọc quanh những khối kiến trúc dành cho Hoàng tộc, là hàng rào bảo vệ của nơi này. Nhà tôi.

Cuối cùng tôi cũng đã về nhà.

- Công chúa! Mừng cô về nhà! - Tên Miêu tinh ngoạn xuống từ phía ghế lái trong khi Miwa vẫn còn ngáy o o.

- Cậu làm gì vui mừng thế! Đây là nhà tôi mà!

Tôi cứ tưởng cậu ta sẽ cự nự hay ít nhất là làm gì đó nhưng cái tên thất thường ấy chỉ nhìn tôi và mỉm cười. Có cảm giác như tôi vừa được đánh thức thêm một lần nữa.

Cậu cận vệ quay lên trở lại rồi kéo cái học nhỏ ngay cạnh mình, lấy ra bộ đàm rồi đeo nó vào tai mình. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta làm một NAI thì phải? Mất một lúc để điều chỉnh tần số, và cuối cùng cậu ta cũng lên tiếng với đầu dây bên kia.

- Yuki Takahashi, chúng tôi đang vào từ cửa số năm. Sáu phút nữa sẽ cần các anh! Hết!

Tôi hốt nhiên nhìn cậu ta chăm chú.

- Gì vậy? - Cậu ta đã phát hiện ra.

- Đâu có gì! Tôi đang thắc mắc không biết tại sao cậu vẫn dùng cái tên ấy ngay cả đang ở đây rồi!

- Bởi vì tên tôi là như thế! Thừa công chúa! Nó sẽ giữ cho thân phận của tôi được an toàn.

- Thì ra là vậy! Mẹ tôi chắc chắn...

Tôi gạt mình, và theo phản ứng tự nhiên, dùng tay che miệng mình lại. Tôi đã lỡ thốt ra một điều mà tôi đáng ra không thể biết được.

Nhưng trái với phản ứng của tôi, cậu ta không hỏi cũng không bình luận hay là cười vào mặt tôi hay là thắc mắc những chuyện ngoài luồng. Cậu ta chỉ im lặng nhìn vào con đường phía trước mặt chúng tôi. Tôi cố gắng tìm chuyện gì đó để lấp liếm.

- Nhưng mà... sáu phút hả? Nghe có cường điệu quá không?

- Đó là "chính xác" thừa công chúa!

Tôi không biết tại sao này giờ cậu ta cứ "thừa công chúa" mãi. Bình thường có thể đâu chứ? Đùng là có khi vẫn gọi tôi là công chúa nhưng cậu ta sẽ không đề thêm vào sau mỗi câu như thế này.

Nhưng tôi còn chưa kịp thắc mắc thêm gì thì cánh cổng phía Nam của Hoàng cung đã ở trước mắt.

*

- Mừng công chúa trở về! - Chẳng Tổng quản Jintei chào đón tôi nồng nhiệt bằng một cái ôm ngay khi tôi còn chưa bước ra khỏi xe. - Thật không ngờ là lại gặp công chúa sau một thời gian dài thế này!

- Anh Jintei, chỉ mới có hai tháng! - Tôi nhắc.

- Đúng nhỉ? Nhưng như thế là quá dài với tôi rồi! - Anh nói rồi kéo tay tôi ra khỏi xe. Miwa thì tròn mắt nhìn chúng tôi.

Tổng quản Hojiki Jintei là tổng quản của Tòa lâu đài phía Nam, anh ấy chính là người tiếp tay cho tôi trốn nhà ra đi! Nói thật đấy, nếu như không có anh ấy thì cũng có thể nói sẽ không có tôi của ngày hôm nay. Mặc dù anh đã gần ba mươi tuổi nhưng tôi thật không thể khiến ai tin vào điều đó. Với gương mặt trẻ con và nụ cười tỏa nắng bắt mắt, rõ ràng anh ấy giống mấy chàng hot boy thích ghi-ta, vẽ tranh và ca hát hơn - một con người của nghệ thuật - tôi nghĩ vậy! Chưa kể đến vóc dáng chuẩn men của anh làm cho bất kì cô hầu nào trong cung cũng coi anh ấy là một thần tượng (đôi khi còn hơn cả mấy chàng idol nữa cơ)!

Mà tôi cho rằng cũng chính vì thế nên có một người vừa mới đỗ xong...

- Đây! Không đùa chứ? Ai ở đây trông cũng... ừm, “hoàn trắng” thế à? - Cô nàng chuẩn-bị-thành-idol của tôi gần như sắp nhảy cẫng lên tới nơi rồi.

Chúng tôi cùng bước lên bậc tam cấp của tòa lâu đài theo anh ấy trong khi tên Miêu tinh ở lại lấy hành lý.

- Cậu đang nhận xét gì thế? Nên nhớ cậu là người mới vừa có người yêu hôm kia đấy nhé!

- Chuyện đó thì có liên quan gì! Trái tim con người vốn hay thay đổi mà!

- Vâng, vâng! Tôi sẽ méc anh Kawahachi!

- Làm ơn đi! Anh ấy đã trở nên quá già so với tôi rồi!

- Thế người trước mặt cậu thì sao? Anh Jintei ít ra cũng phải lớn hơn tình-yêu-của-đời-cậu một hoặc hai tuổi!

- Cậu đang đùa đấy hả? - Cô nàng thậm chí còn chẳng có vẻ muốn bước lên cầu thang.

- Thế cậu có cần coi hồ sơ không?

- Chuyện đó thì để sau đi công chúa! Chúng ta cần cô phải nghỉ ngơi sau khi đi một quãng đường dài như vậy. - Anh chàng Tổng quản làm chúng tôi giật mình.

Miwahiko đổ mắt nhìn anh ấy. Rõ ràng anh Jintei đã nghe hết những gì cần phải nghe. Cô nàng nhà tôi không biết là cô đang đi trong một đại sảnh lớn tới nỗi có thể khuếch đại âm vang lên gấp nhiều lần so với một căn phòng hội nghị bình thường. Nhưng đến khi nhận ra chuyện đó thì Miwa hoàn toàn choáng ngợp. Cậu ấy đang ở trong một tòa lâu đài thật sự và chiêm ngưỡng cái khối kiến trúc được xây dựng từ vài thế kỉ trước đây về hoài cổ.

- Chúng ta lên phía trên chứ?

- Vâng! - Cô bạn lí nhí.

- Vâng, thưa tiểu thư!

Chúng tôi lên cầu thang, cô bạn cùng nhà với tôi há hốc mồm trước mọi thứ cậu ấy nhìn thấy. Đó cũng là lúc tôi nhận ra điều kì lạ.

- Anh này! - Tôi gọi ở khúc quẹo thứ hai. - Em không ở trong tòa lâu đài phía Tây sao? Sao lại bị chuyển tới đây vậy?

- Thế từ đang có khách ấy mà! Nghe nói là Hoàng tử của Hoa Hồng Đỏ.

- Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ sao lại ở đây cơ chứ? Mà ai cơ? Hoàng tử Merek? Hay là Orehi?

- Là Hoàng tử Orehi! - Anh Jintei trả lời khi chúng tôi dừng lại ở tầng hai. Lúc đó anh cũng quay sang cả Miwa. - Tầng này có toàn bộ các phòng đều trống, vậy nên mọi người muốn ở phòng nào cũng được!

- Em muốn phòng của mình cơ! - Tôi cự nự.

- Quần áo của Công chúa sẽ được chuyển tới trong hai mươi phút nữa. - Vừa nói anh vừa chỉ tay vào phòng cuối cùng trong hành lang và rõ là đang cố lờ câu hỏi của tôi.

- Đây, anh phải giải thích cho đàng hoàng chứ?! - Tôi nói khi anh ấy định bỏ trốn.

Trước khi bước tới cầu thang để trở xuống tầng trệt, anh ấy quay lại nhìn tôi:

- Tôi biết là công chúa lo sợ điều đó, nhưng sớm muộn gì thì nó cũng đến thôi!

Phải! Anh ấy chính là người hiểu rõ nhất tôi đang lo sợ điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Rika chăm chú nhìn vào cái thứ tạo vật bé nhỏ nhưng đẹp đẽ ấy. Chẳng ai nghĩ ra cô đang cố làm gì với thứ này. “Một món quà sinh nhật như thế này thì có thể mang ý nghĩa gì nhỉ?” Có lẽ ai cũng sẽ nghĩ như thế.

Trong cái chậu nhỏ, mầm non của hoa *Anatimaria* đang nhú lên một cái chồi xanh mơn mớn.

Ý nghĩa của nó ư? Hoàng hậu ngẫm nghĩ.

Nó có thể mang một ý nghĩa gì khác được ngoài việc dự đoán tương lai? Cái tương lai đầy máu và nước mắt phía trước ấy...

- Vậy là cả cậu cũng bị lôi tới đây à? - Tôi hỏi cô nàng đặc vụ NAI.

- Ừm, nguyên nhân chủ quan và khách quan đều có cả! - Erika nhún vai.

- Thế cái mớ nguyên nhân đó là gì?

- Tạm thời thì bọn tớ không nói được!

- “Bọn tớ”?

- À! Thực ra có một người đã phát hiện ra chuyện này và tớ không thể bỏ cậu ta quay về Onawaki với mớ thông tin mật ấy được.

Tôi nghiêng đầu thắc mắc.

- Mà tại sao chúng ta lại phải nói chuyện ngoài này vậy! Thỏa thuận là chừng nào có chỗ ngồi tớ mới nói tiếp nhé!

- Erika, bệnh Công chúa không bỏ được à?

- Còn cậu thì nhanh nhì? Mới có hai tháng chứ nhiều!

Tôi đầu hàng cái cô nàng lăm chiêu này. Mà đúng thật là cứ đứng ngoài hành lang nói chuyện thế này cũng có chút kì cục thật. Chỉ là tôi không muốn Miwa nghe những chuyện này, cô bạn của tôi tốt hơn không nên biết những chuyện này thì hơn. Mặc dù tôi mang cô bạn tới đây nhưng tôi chỉ mời cô ấy đến dự sinh nhật tôi chứ không phải là để vướng vào vấn đề rắc rối của nhà tôi.

Tôi đẩy cánh cửa vào căn phòng cuối cùng trong dãy hành lang tầng hai của Tòa lâu đài phía Nam. Anh Jintei đúng là nhanh tay trung dụng nó thành phòng đề đồ cho tôi. Còn Miwa thì đang mê mẩn quý bên cái tủ chân đế phụ kiện nào là đủ thứ trang sức cho tới cột tóc và hoa cài. Miệng cô bạn sắp rớt xuống tới bụng rồi.

Nhưng đúng là con gái sẽ rất dễ bị lạc trong cái mê cung quần áo này. Chỉ trong vòng có hai tiếng, Tổng quản của tôi đã biến nó từ một căn phòng ít dùng tới thành một căn phòng để quần áo đúng nghĩa. Những gì mà mọi người thường xem trên tivi về một căn phòng để quần áo của một người nghệ sĩ, hay thậm chí là cả một nhóm nhạc, cũng chỉ là một phần nhỏ của cái tổng thể thời trang ở đây. Quần áo thường (mà thật ra trông nó cũng không *thường* lắm!), quần áo dự tiệc nhẹ vào buổi chiều cho tới những chiếc váy được thiết kế đặc biệt cho những sự kiện dạ hội hay là các nghi lễ quan trọng được đặt trong những chiếc tủ kính cao tới tận trần phòng. Có những ba mươi sáu cái như vậy trong căn phòng này, nếu như tôi nhớ đúng! Còn có cả đủ loại túi xách, giày và phụ kiện đi kèm được đặt trong những chiếc bàn kính dọc lối đi. Tôi cho rằng ở đây vẫn chưa là tất cả vì mọi thứ không cần thiết phải mang từ Tòa lâu đài phía Tây tới trong khi tôi cũng chẳng ở đây lâu.

- Miwa?

- Ô, Hina! Vào rồi à? Cậu thấy cái này thế nào? - Cô bạn khoe tôi khi lục được một cái hoa cài tóc màu hồng nhạt.

- Cậu sẽ biết mình cần cái nào khi cậu chọn xong quần áo! - Tôi nhắc rồi quay sang cô công chúa Onawaki. - Còn đây là Erika Onawaki, công chúa Onawaki! Erika, Miwahi Joudouki! - Tôi nói và chỉ lần lượt.

- Thật hân hạnh được biết công chúa! - Cô nàng đứng dậy và cúi chào một cái rất kịch.

- À! Ừm, chào cậu! Nghe nói cậu sắp trở thành người nổi tiếng? - Erika bối rối.

- Ô! Cảm ơn công chúa đã quan tâm! Tôi thực sự nghĩ mình có thể trở thành một nghệ sĩ!

Tôi và Erika nhìn nhau để nén một cái cười.

- Miwa! Cậu không cần như vậy đâu! Chúng ta không phải đang ở thời điểm của mười hai thế kỉ trước! - Tôi lựa lời cẩn thận. - Hơn nữa, chắc Erika sẽ không phiền nếu cậu cũng trở thành bạn của cô ấy!

- Thế hả? - Toàn bộ sự căng cứng này giờ đã được Miwahi trút bỏ hết. - Vậy là tớ không cần hành lễ á?

- Đó là chỉ khi nào cần thiết thôi! Bình thường cậu không cần như thế! - Erika cũng lên tiếng cùng một nụ cười xoa dịu.

Bỏ chuyện đó sang một bên, tôi kéo tay cô bạn tiến sâu hơn vào trong phòng, Erika cũng đi theo. Ba mươi sáu chiếc tủ kính được xếp thành ba hàng để mở ra hai lối đi giữa chúng, tôi dẫn hai cô nàng đi tới phía cuối lối đi, qua hết thấy mọi loại quần áo lộng lẫy được thiết kế riêng, đến chiếc tủ cuối cùng. Ở đó chỉ có một bộ thôi.

Chính là thứ tôi sẽ mặc tối nay, trong tiệc sinh nhật của mình.

- Gì đấy? Miwa thốt lên. Trông cứ như nó được may từ mấy thế kỉ rồi vậy! - Cô nàng ám chỉ cái màu vàng kem ít hút mắt của bộ quần áo.

- Tối mai tớ sẽ mặc nó, như một thông lệ! - Tôi giải thích.

- Vậy ra trang phục truyền thống ở đây là như thế này à? - Erika nói và mở cửa tủ để chạm tay vào lớp vải của chiếc quần.

- Nói về trang phục truyền thống thì không phải là Kitsune sao? - Miwa nheo mắt.

- Nó ra đời trước cả Kitsune đấy! - Tôi giải thích khi cả Miwa cũng muốn được chạm thử vào lớp vải may đặc biệt kia. Bộ đồ ấy gồm một thân áo ngắn chỉ vừa qua khỏi ngực có đính kèm những chiếc chuông nhỏ trên cổ và viền tay áo, mặc cùng một chiếc quần phồng dài tới mắt cá chân màu vàng kem. Nó hoàn toàn khác hẳn với thiết kế kín đáo của Kitsune. - Loại vải mà các cậu đang chạm vào được dệt từ lông cáo đấy!

- Thật á? - Cô nàng ca sĩ tròn mắt nhìn tôi.

- Công phu quá nhỉ? - Cô công chúa Onawaki cũng cảm thấy có chút lạ lẫm. - Nó mềm thật, không ngờ luôn!

- Ừm! Tớ sẽ thực hiện một nghi lễ truyền thống trong buổi tiệc ấy. Là múa sập!

Nhìn phản ứng thì tôi cũng nghĩ rằng hai cô nàng này thực lòng chẳng thể nghĩ ra được có cái nghi lễ ấy!

*

Tôi cố gắng hít thở thật sâu vào. Cuối cùng thì tôi cũng phải đối mặt với thứ mà tôi đã cố trốn tránh bấy lâu nay. Tôi cứ nghĩ rằng mình đã trì hoãn cuộc gặp này suốt hai tháng qua nhưng thực chất đây là điều mà tôi phải làm từ ba năm trước rồi - khi tôi bắt đầu chống đối bằng cách bỏ nhà đi. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy khi ấy mình vô lí hết sức, tại sao tôi lại phải làm vậy trong khi chúng tôi hoàn toàn có thể lắng nghe nhau chứ? Có lẽ nếu như vậy thì "tôi" của bây giờ đã rất khác rồi chẳng? Chẳng thể nào tưởng tượng ra được chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng tôi cũng cho rằng có nhiều chuyện đã xảy ra để dẫn tới cuộc gặp mặt ngày hôm nay vì thế nên nếu tôi và mẹ nói chuyện này cách đây ba năm thì chắc cả nội dung cũng khác.

- Hina! Cậu phải vào trong thôi! - Erika, đang cùng quỳ với tôi trước cửa căn phòng lớn nhất của khu nhà truyền thống, nhắc.

Mặc cho tôi đã phải can đảm lắm mới đưa ra quyết định trở lại Hoàng cung nhưng cô công chúa Onawaki cũng phải khó khăn lắm mới lời được tôi tới đây. Chúng tôi cũng đã ngồi ngoài này hơn mười phút rồi vậy mà tôi vẫn chẳng thể mở cánh cửa giấy này, mùi giấy khiến tôi thấy bấn loạn, lo sợ một thứ gì đó vô hình. Căn phòng có lẽ là nơi ít bị tiếng ồn của những người đang chuẩn bị tổ chức tiệc sinh nhật của tôi làm ảnh hưởng nhất, ở phía bên kia của khu nhà truyền thống mọi người đang nhao nhào cả lên vì những nghi thức sẽ diễn ra trong vòng bốn tiếng nữa.

- Đi nào! - Tôi thở hắt ra để lấy lại chút bình tĩnh. Dù sao thì đó cũng là mẹ tôi, người phụ nữ đã sinh ra tôi và, như tên Miêu tinh từng nói, người mà tôi từng thấy rõ từng cơ quan trong ổ bụng.

Erika đứng dậy và lui ra khi tôi với tay mở cánh cửa rồi đứng dậy để bước vào bên trong. Căn phòng vốn dĩ là một phòng ăn nhưng giờ đây lại bị trưng dụng thành một phòng họp bất đắc dĩ với cái bàn dài ở giữa. Hoàng hậu đang ngồi phía đầu bàn bên kia, nơi xa tôi nhất, với một nụ cười xã giao quen thuộc. Tôi đã phải cân nhắc để xem mình sẽ ngồi đâu.

Cuối cùng tôi chào bà ấy rồi ngồi xuống đầu bàn phía bên này. Khoảng cách chừng vài mét này chỉ ít có thể khiến tôi yên tâm. Tôi hốt nhiên lại thấy hồi tiếc vì bây giờ tôi chẳng biết tại sao mình lại cảm thấy bà ấy lại là một người xa vời đến như thế. Trước khi biết chuyện bà ấy không chỉ là người thuê tên Miêu tinh mà còn là người bảo hộ cho cậu ta - một tên muốn giết tôi - từ đầu đến cuối, tôi nghĩ rằng mọi chuyện cũng không đến nỗi quá tệ thế này. Bà ấy còn là người vỗ về tôi khi tôi lo sợ về cái thứ chết tiệt nào đó ở trong cơ thể mình.

- Chào con, cuối cùng thì con cũng về đây! - Bà ấy lên tiếng, giọng nói ấy ngọt ngào tựa như tiếng gió, có lẽ tôi chỉ vừa mới nhận ra điều đó đây thôi, khi tôi đã biết bà ấy là con của Mẹ Thiên Nhiên.

- Chào mẹ! - Rốt cuộc tôi đáp cộc lốc.

- Ta cứ sợ rằng con sẽ đoạn tuyệt... - Khi nói câu ấy, tôi nhận ra bà ấy đã từ bỏ mọi thành trì của mình. Gương mặt đầy tổn thương hiện ra trước mắt tôi nhưng tôi không thể chạm được vào bà.

- Con... đã suy nghĩ! Thế nhưng con nghĩ rằng mình có nhiều chuyện để nói hơn là về việc con có trở về hay không.

Hoàng hậu có chút dãn ra. Bà thở nhẹ hài lòng.

- Ta cứ sợ rằng điều tệ hại nhất sẽ xảy ra, nhưng thấy con thế này ta yên tâm hơn rồi! Đương nhiên là ta nghĩ con cũng đã biết được một số chuyện khi con gặp Erika ở đây!

Như vậy có nghĩa là bà ấy muốn đi trước tôi một bước, chắc chắn có chuyện gì đó khiến Erika quyết bảo vệ cái bí mật ấy đến vậy.

- Con đã biết chuyện đó thì có quan trọng bằng việc người mà mẹ cứ cố sức bảo vệ bao lâu nay đang âm mưu sẽ lấy mạng con không?

- Con nói gì vậy, Hina? - Bà ấy nheo mắt như thể muốn nhìn cho rõ cô con gái bé bỏng của mình nhưng thực chất lại là chẳng thể hiểu được những gì tôi đang nói. Lần này tôi nghĩ rằng bà ấy thực sự không biết có chuyện đó.

- Con nói người mà mẹ bảo vệ ấy, cái tên Miêu tinh đó! Trong một lần tình cờ con nghe lén được thì con biết rằng hắn muốn giết con. Ngày hôm đó còn có một người nữa, có vẻ như quen người đó, tên đó ngăn kẻ lạ mặt kia cho nổ bom bệnh viện chỉ vì muốn đảm bảo rằng hắn sẽ chính là người giết con!

- Sao con lại không muốn nói cho ta biết chuyện có người muốn giết con chứ? Con nghĩ như thế có đúng với những gì một cô gái bình thường nên làm không? - Bà ấy nổi nóng với tôi, hoặc cũng có thể bà nói to để ở tận tít đầu bàn bên này tôi có thể nghe thấy. Nhưng tôi biết trong trường hợp nào thì người ta cũng không thể chấp nhận được điều tôi đã làm.

- Con đã định nói với mẹ, nhưng mà... đó là khi Erika cho con biết rằng mẹ đã là người bảo hộ cho tên đó suốt thời gian qua. Con cảm thấy như mẹ đã ở cùng chí tuyến với tên đó. Tại sao vậy mẹ? Tại sao mẹ lại giấu con nhiều thứ như thế? Tại sao mẹ lại không biết tên đó muốn giết con?

- Mẹ không nghĩ là cậu ta muốn giết con đâu! - Tối giờ này Hoàng hậu vẫn còn bênh tên Miêu tinh.

- Đó chính là lí do khiến con không muốn nói cho mẹ biết nhưng con ở đây ngày hôm nay vì không muốn cứ phải xem mẹ là kẻ thù của con nữa! Vậy mà mẹ vẫn bênh tên đó! - Lần này tôi lướt tôi cũng nói to như thể muốn bà ấy phải nghe thật rõ.

- Không phải là bênh cậu ấy, mà bởi vì cậu ấy chẳng có lí do gì để phải giết con trong khi chính cậu ta là người đã cứu sống con!

- Mẹ nói gì cơ? - Tôi sững người lại. - Cứu con á?

- Phải! Con có thể không nhớ được nhưng chính cậu ta đã cứu con...

*

BA NĂM TRƯỚC

Làng Miêu tinh, khu K20, vương quốc Hoa Hướng Dương.

Yuki đặt một nhánh hoa dại lên mộ của mẹ mình. Vào một đêm rét buốt như thế này, chẳng ai nghĩ tới chuyện sẽ đi viếng mộ cả nhưng cậu thì vẫn mang trách nhiệm của một người con. Phần mộ của người mẹ đau khổ của cậu nằm tách biệt khỏi khu nghĩa trang chung của làng chỉ bởi vì bà ấy là con người, bà ấy là một tội đồ.

Mây mờ trong bóng tối, thứ ánh sáng duy nhất khiến cậu còn có thể nhận ra được cái gì với cái gì chỉ còn có ánh trăng mờ đục trên bầu trời kia, cậu chàng dùng một nắm cỏ lau quét sạch lớp tuyết đang bám lên tấm bia đá lạnh ngắt. Tuy nhiên, việc làm đó có chút vô nghĩa vì tuyết đang rơi rất dày, cho dù có quét hết chúng đi thì vài giây sau mọi thứ vẫn quay về với nguyên trạng. Cậu chàng ngồi xuống một tảng đá gần đó, sau một ngày mệt mỏi, cậu muốn chỉ được nói chuyện với mẹ mình.

- Mẹ à! - Giọng nói cậu vẫn cất lên âm áp mặc kệ thời tiết. - Rồi sẽ như thế nào đây mẹ? Con không đủ cao cả để gánh hết những điều mà mẹ đem đến cho cuộc đời con, vậy nên con đang tìm cách trốn tránh nó đây! Con muốn rời khỏi đây, con đã nghĩ tới điều đó hàng ngàn lần rồi. Con cũng muốn mang cả viên ngọc ấy theo nữa nhưng sau những gì con nhìn thấy hậu quả của việc mang nó ra khỏi đây thì con cho rằng như vậy quá nhảm tâm.

Cách đây hơn mười bốn năm, người phụ nữ khôn khéo ấy đã cố trốn đi cùng với viên ngọc sinh mệnh của cả làng được đặt trong bức tranh ấy. Tuy nhiên sau khi tưởng nó được ra bên ngoài, bà lại là người bị bắt lại. Cái ngày hôm đó là cái ngày in sâu vào trong kí ức nhất của Yuki, lúc đó chỉ mới là một cậu nhóc, người mẹ của cậu bị trói lại giữa sân của ngôi đền lớn nhất trong làng, bị đòn roi vùi dập, bị người khác chửi rủa, bị đủ thứ hổ lớn mà người dân tìm được chọi vào. Gương mặt rũ rượi, những sợi tóc ướt đầm vì trúng sông hay mồ hôi cậu cũng không biết, đôi chân rì máu vì quỳ quá lâu - tất cả những điều kinh khủng đó sẽ không bao giờ biến mất. Sau ngày hôm đó, mẹ con cậu bị đuổi ra khỏi Nhà chính và phải sống trong một căn lều tạm rách nát.

Trong suốt năm năm sau đó, khi viên Akaineko không còn ở đây nữa, hạn hán kéo đến. Công việc nương rẫy của mọi người trì trệ, mùa màng thất bát. Đâu đâu cũng có thể thấy những con người hao mòn về cả tinh thần và thể xác, cái thế giới êm ả và hạnh phúc những ngày đầu cậu đặt chân tới đây đã hoàn toàn biến mất.

- Lúc đó, con cho rằng bọn họ chỉ là đang gặt lấy hậu quả cho việc đối xử với mẹ như vậy thôi! Con cảm thấy thích thú vì họ cũng phải chịu cùng một nỗi đau như mẹ từng chịu, chính là đánh mất phần sự sống duy nhất trong bản thân mình. Tuy nhiên, càng lớn lên, con càng thấy hậu quả mà cái thứ tạo vật đẹp đẽ ấy mang lại thật quá khủng khiếp. Lương tâm con cho rằng họ đáng phải bị trừng phạt nhưng như thế thật không phải là một cái giá xứng đáng lắm. Bởi thế, con sẽ rời khỏi đây mà không mang theo nó.

Có một người đàn ông kì lạ mặc một bộ vest đen xuất hiện cách đây vài năm. Ông ta tới gặp cậu vào một ngày mưa gió bão bùng, cơn mưa đầu tiên kể từ khi gặp hạn, và ông ấy là con người. Ông mang viên Akaineko đến trả về cho cậu. Yuki nhận lấy nó nhưng lại không muốn giao nó cho Nhà chính, có lẽ là một phần ích kỉ nào đó trong cậu vẫn còn khiến cậu phải làm vậy. Có nó trong tay giờ đây, không phải là trường làng hay Cậu cả nữa, mà là chính cậu mới có thể bảo vệ cuộc sống của người dân nơi này.

Cậu giữ lại nó không suy xét gì nữa, mẹ cậu khi ấy đã mất vì bệnh đậu mùa.

Yuki lại quét một lớp tuyết khác đọng lại trên tấm bia.

- Mẹ à! - Cậu chàng lại tiếp tục đoạn trường thoại của mình. - Con sẽ rời khỏi đây vì vốn dĩ nó không phải là nơi dành cho con, cho dù Cậu cả có là một người tốt bụng muốn giúp đỡ con hay cho dù chị Chiho có thể ở bên cạnh làm điểm tựa cho con thì con vẫn không thuộc về nơi này...

Nói tới đó, dòng cảm xúc của cậu bị một âm thanh lạ cắt ngang. Cậu đang ở kề ngay vách núi nên cậu cứ ngỡ đó là do lở đá, nhưng không phải, âm thanh như có gì đó lẫn qua những ngọn cỏ dại trên sườn dốc đứng, có điều nó quá nhẹ nhàng so với âm thanh di chuyển của một hòn đá lăn.

- Có chuyện gì thế nhỉ? - Yuki đứng dậy đề tiến về phía âm thanh kia kết thúc.

Có một cái gì đó nằm vắt ngang qua khúc gỗ mục cách cậu chừng mười bước chân. Khi nhận ra đó là một cô gái, tâm trí cậu như bay biến.

- Tại sao lại có ai đó ở đây?

Yuki bước tới và quỳ xuống bên cái xác bé nhỏ của cô gái. Cậu chắc chắn dù sớm hay muộn thì cô ấy cũng sẽ trở thành một cái xác thôi vì có thể có thể sống nổi khi rơi xuống từ cái dốc đứng ấy chứ? Cậu đã chứng kiến nhiều người tự tử ở đây trong quãng thời gian tối tăm khi làng bị hạn hán. Và không ai là không thành công.

Cậu thử chạm vào đôi gò má của cô, nó còn nóng hổi trong tay cậu. Yuki đỡ cô gái vào lòng mình như cầu mong có một phép màu nào đó sẽ khiến cô ấy được lên thiên đàng. Máu cô gái chảy vào lòng cậu và Yuki bắt đầu thấy lo lắng thay vì cảm thấy như rồi nó sẽ giải thoát cho cô ấy nhanh thôi...

- Yuki! Tại sao em ở đây vậy? - Giọng chị Chiho vang lên ngay sau lưng cậu chàng.

Cô nàng Miêu tỉnh hoảng hốt khi thấy cô nàng ướt sũng trong vũng máu nằm trong lòng cậu.

- Cái gì thế này? Em đã làm gì vậy?

- Em không có làm gì cả! Cô ấy tự tử, cô ấy là con người! - Cậu khẳng định.

- Vậy thì sao em còn ngồi như phỗng đó, phải cứu cho được cô ấy chứ? Ít ra cô ấy cũng còn thở... - Chiho cúi xuống và chuyển lấy cô gái từ cậu em trai ngốc của mình.

- Nhưng chị biết rằng thể nào cô ấy cũng sẽ chết thôi!

- Nhưng ít ra khi đó chúng ta đã cố gắng hết sức chứ không phải bỏ mặc cô ấy ở đây! Chưa bao giờ cậu thấy Chiho quát mình như vậy. - Em có còn chút nhân tính nào không thể? Em là Miêu tỉnh hoàn toàn rồi hả? Cho dù có là tự tử chẳng nữa thì không có ai có quyền tước đi mạng sống của con người cả!

Lần này cậu chịu nhường và để cho Chiho mang cái hình hài yếu ớt đó về nhà mình. Họ băng bó cho cô gái nhỏ nhưng sau những cơn run rẩy và nói mớ, cô gái vẫn không thể tỉnh dậy.

Chuyện đó kéo dài suốt ba ngày. Cô ấy không hề tỉnh lại cũng không hề có chuyển biến xấu đi, chỉ đơn giản là vẫn cứ lác lác giữa sự sống và cái chết. Giống như lần đầu tiên cậu ôm cô vào lòng.

*

BA NGÀY SAU

Làng Miêu tỉnh, khu K20, vương quốc Hoa Hướng Dương.

Cậu chàng đẩy cánh cửa vào căn phòng nhỏ xíu chỉ đủ chỗ cho một cái đệm và một người ngồi. Cậu nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại trước khi ngồi xuống thay băng cho cô gái kì lạ kia. Cậu cứ đoán chắc rằng cô ấy nhất định sẽ chết trong đêm đó nhưng cô ấy đã gắng gượng được tới ngày hôm nay. Thật là giống như một loại phép màu vậy!

Cậu nhận ra cô gái này rất đặc biệt, theo một cách nào đó. Cái mà người ta gọi là “linh khí” của mỗi người cậu có thể cảm nhận được, ở cô gái này “linh

khí? của cô rất khác. Không hẳn là con người mà còn là một thứ gì đó khác, với một nguồn linh khí tinh khôi hơn cả con người.

Yuki kéo tay cô nàng ra khỏi chỗ để thay băng mặc cho cậu chẳng biết làm vậy thì được ích gì khi cô vẫn còn đang hôn mê thế này, ở đây điều kiện y tế cũng không được tốt lắm mà nếu cậu mang cô ấy vào làng cho bác sĩ thì nhất định họ sẽ tìm cách giết cô ấy thay vì cứu cô ấy. Cậu chẳng biết sao bọn họ lại căm thù con người đến vậy?! Những vòng băng bắt đầu được tháo ra để lộ một vết rách lớn kéo dài từ bắp tay tới tận cổ tay, có thể nói vết thương này có thể cắt đứt tay cô ấy ra theo chiều dọc. Chị Chiho đã may nó lại nhưng chẳng thể chắc chắn rằng nó không để lại vết sẹo nào. Nhắc mới nhớ chuyện ban đầu cậu cứ nghĩ cô nàng đã chết nên chẳng quan tâm tới việc khắp cơ thể của cô lúc đó chỉ toàn máu, nếu là người bình thường thì đã vì mất máu mà chết còn chưa nói tới việc những vết thương xuất hiện ở mọi nơi trên cơ thể cô ấy.

Cậu chàng giật mình khi cô nàng hơi rụt tay lại và rên lên, dù trong cơn mê nhưng hẳn là nó cũng đau lắm. Yuki vội vã băng nó lại trước khi cô nàng lại cảm thấy đau. Trong tình trạng thế này, thực tình người ta chỉ mong thà cô đừng bao giờ tỉnh lại nữa thì còn tốt hơn.

- Làm ơn... - Ngay lúc Yuki định đứng dậy thì cô nàng chạm vào tay cậu.

Hành động ấy chỉ xảy ra trong thoáng chốc, thậm chí cô ấy còn không đủ sức để bám víu vào những ngón tay thô ráp của cậu nhưng sự động chạm ấy khiến cậu cảm thấy như mọi tế bào nơi cô chạm vào trở nên tê dại đi.

Cậu chàng chụp lại kịp thời trước khi tay cô rơi xuống sàn nhà.

Cậu không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Có gì đó vừa mới thay đổi...

T

HAI GIỜ SAU

Làng Miêu tỉnh, khu K20, vương quốc Hoa Hướng Dương.

- Em có thay băng đúng giờ như chị dặn không đấy? - Chiho vừa đi một mạch thẳng từ phía trước nhà tới tận bếp vừa hỏi, thậm chí cô nàng còn không có ý định dừng lại xem Cậu út ở đâu bởi vì căn nhà bé tí hìn và dù ở đâu trong nhà thì Yuki cũng có thể nghe được.

- Có! Em làm đúng như lời chị dặn đấy! - Cậu chàng cũng bước vào bếp đúng lúc cô nàng Miêu tỉnh bước vào và đặt túi thực phẩm xuống.

Yuki bước tới kiểm tra trong khi cô chị loay hoay với nồi cháo. Bên trong có một ít gạo, thịt và một túi ngũ cốc.

- Chị không cần mang nhiều thế đâu, ở nhà em còn mà!

- Nhưng phải nấu cái gì tươi một chút chứ?! Em không thể cho người bệnh ăn những thứ hủ lổn như em được! - Chiho giành lấy túi thực phẩm và đẩy cậu chàng về phía góc bếp để bớt choáng chỗ vì chỗ nào trong nhà này cũng bé tí hìn như nhau.

Yuki không một lời bình luận, cứ như vậy đứng dựa lưng vào tường nhìn cô nàng chuẩn bị cháo: vo gạo rồi đóng nước. Sau đó là chuẩn bị thịt và chờ cho cháo sôi, kể đến là nêm nếm và cuối cùng là một cái gạt đầu hài lòng. Trong suốt quá trình ấy, cậu nhìn như thể chăm chú lắm nhưng thực chất lại chẳng thể lưu lại bất kì hình ảnh nào trong đầu. Những suy nghĩ đã choáng hết tâm trí cậu.

Rốt cuộc cậu cho rằng mình nên làm gì đó chứ không nên lờ lững lự thế này.

- Chị này!

- Hừm? - Chiho vừa ngẩng đầu dậy khi vừa hoàn thành xong nồi cháo đầy-dinh-dưỡng của mình.

- Chị có cho rằng viên Akaineko có thể có lời nguyên ấy không?

- Lời nguyên ấy? - Cô nàng nheo mày.

- Lời nguyên việc nó sẽ đốt cháy tham vọng của người muốn sở hữu nó ấy!

- Sao tự nhiên lại hỏi chuyện đó?

- Ừm... chị không chắc lắm!

- Cậu cả, chồng chị thì sao? Anh ấy hẳn phải nói cho chị biết chứ?

- Đừng có gọi là chồng chị! - Cô nàng Miêu tỉnh bối rối quát tháo. - Có cưới hỏi gì đâu chứ?!

- Vậy anh ấy có nói gì không?

Chiho hơi khựng lại vì ban đầu cô cho rằng Yuki chỉ muốn tán nhảm với mình do thấy không khí có vẻ ảm đạm. Có điều, giọng nói của cậu chàng giờ đây

thực sự nghiêm túc khiến cô không thể trốn tránh.

- Chỉ nói rằng, nó đang ở trong làng.

- Đó không phải là câu hỏi của em!

- Có! Lời nguyện ấy nhất định có thật! Em cũng đã chứng kiến chuyện đó rồi còn gì! - Chiho ám chỉ tới chuyện mẹ cậu muốn trốn khỏi đây cùng với nó và hi vọng kiếm một khoảng tiền kết xù từ nó.

- Vậy những thứ phép màu nó tạo ra là hoàn toàn có thật?

- Có lẽ là vậy! Nhưng mà em phải mang cháo sang cho cô bé liền đi! Cẩn thận lại bóng đầy nhé, cô bé chịu đủ vết thương rồi!

Lời căn dặn của Chiho chỉ lướt vội qua tai cậu và rồi trôi tuột đi đâu mất.

Yuki cảm nhận rõ thấy những bậc thang dưới chân mình, chúng lạnh không khác gì tuyết đang tan trên vai cậu. Con đường rời khỏi khu K20 chính là một dãy cầu thang nằm trên một con dốc ở phía Tây của ngôi làng, ít ra nó cũng là con dốc thoải nhất trong số những con dốc bao quanh thung lũng này. Cậu chưa bao giờ thử chạy trốn nhưng bây giờ cậu đang làm điều đó!

Sự xuất hiện của cô gái ấy đã bẻ ngoặt cuộc đời cậu sang một hướng hoàn toàn mới.

Cậu cũng đã sẵn sàng để trả giá vì tham vọng này của mình.

*

Tôi ngồi như tượng giữa một không gian ngày càng một huyền ảo hơn.

Chẳng biết nói gì. Cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy như mình đã làm điều gì đó tội lỗi lắm. . .

- Tại sao...? - Khó khăn lắm tôi mới có thể mở miệng trở lại. - Tại sao con lại chẳng nhớ được điều gì?

- Bởi vì con hôn mê ngay cả trong suốt quãng thời gian Yuki mang con ra khỏi làng Miêu tỉnh. Một nhân viên NAI chịu trách nhiệm với ngôi làng ấy đã bắt gặp cậu ta, và đề nghị với cậu ta một chuyện!

- Đề nghị?

- Phải!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

BA NĂM TRƯỚC

Trụ sở NAI, vương quốc Hoa Hường Dương.

Yuki đi cùng hai người đàn ông có cơ thể lực lưỡng đến đáng sợ. Dưới thứ ánh sáng trắng trong hành lang này, cơ bắp họ lộ ra rõ mồn một dưới lớp vải áo sơ mi trắng, khiến cả cậu còn thấy hoảng hồn cho dù cậu cũng chẳng phải là hạng mỏng tanh gì. Mỗi người kè một bên, trông cậu chàng Miêu tỉnh đi giữa trở nên nhỏ bé hẳn đi, cậu như một tên tù chẳng có chút cơ may nào để thoát khỏi hai tên cai ngục mà chỉ cần một cú đấm của họ thôi cũng đủ nhật cho hết hàm răng. Có điều, họ có gương mặt không tới nỗi bặm trợn mà thậm chí còn khiến người ta thấy họ thật trông giống những thiên thần.

Cậu chàng cố gắng tập trung vào lối đi trước mặt mình thay vì cứ để ý hai người bọn họ. Yuki đã rời khỏi cái thế giới loài người này từ khi cậu chỉ mới mười tuổi, thế nên bây giờ mọi thứ trông lạ lẫm nhiều hơn là quen thuộc, nó khiến cậu lo sợ rằng mình sẽ chẳng thể kịp phản ứng nếu có chuyện gì xảy ra. Bởi vậy, cậu cố gắng ghi nhớ những hành lang ngầm dưới lòng đất mà mình đã đi qua, chúng sẽ có ích khi cậu cần phải rời khỏi đây vì một lí do bất đắc dĩ nào đó. Cậu đang bước chân vào một lãnh địa mà chưa một lần cậu biết tới nó, đối với cậu như thể đã đủ gọi là nguy hiểm rồi!

Hành lang ngầm ấy trải dài gần như vô tận khi cậu cùng hai người hộ tống kia đi hết ngã rẽ này đến ngã rẽ khác. Đến mức cậu hoàn toàn mất hết khả năng xác định phương hướng. Nhưng có vẻ như cuối cùng họ cũng tới nơi.

- Bây giờ cậu có thể tự vào được rồi! - Một trong số hai người đi cùng cậu lên tiếng, giọng nói hoàn toàn chối lại so với cái cơ thể kia.

- Cảm ơn! - Yuki bước qua cái ngưỡng cửa mà ông ấy đã mở sẵn cho.

Cánh cửa đóng ầm lại phía sau cậu báo hiệu rằng cậu đã không còn đường quay lại nữa. Kể từ bây giờ cậu chỉ cần lao tới phía trước thôi!

- Chào mừng cậu đã tới NAI! - Một người đàn ông khác cất giọng ngay khi cậu vẫn còn ngỡ đứng ở ngay cửa ra vào của căn phòng trắng.

Nhưng Yuki biết người đàn ông này, một công chức có vẻ xoàng xĩnh với bộ đồ vest nhàu nhĩ thường xuất hiện ở Nhà chính để bàn bạc gì đó với cha cậu - trưởng làng, bây giờ ông ăn mặc chải chuốt như thể là chủ của nơi này vậy. Chính người đàn ông này là người đã mang viên Akaineko về cho làng của cậu.

- Chào ông!

- Sau một chuyến đi dài như vậy sao cậu không ngồi xuống nhỉ?

“Chuyến đi dài” kia chỉ là một cách nói cường điệu lên thôi! Ông ấy chỉ là đang muốn ám chỉ tới việc cuối cùng thì cậu cũng quyết định thực hiện “chuyến đi dài” của cuộc đời mình. Cậu chàng cũng chẳng muốn đáp lại mà chỉ ngoan ngoãn ngồi vào chiếc ghế sofa trong phòng.

Đó cũng là lúc cậu bắt đầu nhìn rõ căn phòng này, một căn phòng trắng tinh, với những bức tường không có cửa sổ giống nhau. Chẳng có vật trang trí nào trên tường, chỉ có mỗi bộ sofa bọc vải nhung màu đỏ thẫm này ở giữa. Nó khiến người ta liên tưởng tới một căn phòng dùng để hỏi cung.

- Cậu không cần phải căng thẳng vậy đâu! - Người kia trấn an cậu. - Chúng ta ở đây để thỏa thuận chứ không phải để đánh nhau!

- Tôi không có ý đồ! - Tuy trả lời vậy nhưng cả cơ thể cậu thực sự là đang căng ra.

Người kia vẫn bình tĩnh rót trà cho cậu.

- Tôi xin giới thiệu lại vậy! Tôi là Akaishi Minamoto, nhân viên trực thuộc NAI chi nhánh Hoa Hướng Dương chịu trách nhiệm về khu vực K20. Nói đúng hơn là chịu trách nhiệm về nơi cậu lớn lên!

- Tôi cứ tưởng Trưởng làng mới là người chịu trách nhiệm đó?

- Có nhiều vấn đề khác ngoài việc coi quản một ngôi làng, mọi việc tôi đang làm chính là xem xét mọi thứ trên phương diện vĩ mô hơn!

- Nghe có vẻ... to lớn quá nhỉ?

- Không to lớn bằng chuyện cậu vừa làm đâu!

- Thì ra tôi bị kéo tới đây vì đã cứu cô gái đó à? Có phần thưởng nào không?

- Treo phần thưởng luôn là một chiêu trò PR khôn ngoan nhưng đây không phải là một công ti mua bán bất động sản! - Vừa nói ông vừa lắc đầu. - NAI là một tổ chức thuộc chính phủ Hoàng gia Onawaki có chi nhánh trên hầu hết các hành tinh trong Vũ trụ. Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo đảm cho mọi bộ máy nhà nước từ địa phương đến trung ương hoạt động một cách trơn tru nhất đồng thời cũng là một cơ quan điều tra cấp cao với những đặc vụ được đào tạo kĩ càng, chấp nhận xả thân vì nhiệm vụ của mình. Và tôi đang muốn đề nghị cậu trở thành một trong số họ.

- Tôi ư? - Yuki tròn mắt, thậm chí còn không dám tin vào tai mình. Cậu nhớ lần trước tìm tới cậu để trả viên ngọc thất lạc ông ấy chỉ đơn giản bảo mình là một nhà buôn có lương tâm thôi. - NAI?

- Khi mọi chuyện bắt đầu, cậu sẽ được hiểu rõ hơn nữa!

- Khoan đã! Ông có thể làm ơn giải thích chậm hơn không? Tại sao chứ? Tại sao tôi lại phải tham gia cái tổ chức của mấy ông chỉ vì tôi cứu một cô gái?

Ngài Minamoto cảm thấy giải thích chuyện này thật phức tạp, nhất là với một người chẳng có bất kì khái niệm nào về vấn đề mình đang phải đối mặt như thế này.

- Cô ấy chính là một công chúa!

- Hả? - Tròng mắt cậu chàng sắp long ra khỏi hốc mắt tới nơi.

- Cô ấy là Hinaki Kojimoto, công chúa của vương quốc Bồ Công Anh Xuân. Cô ấy có vẻ đã đi lạc vào khu vực của cậu, nhưng đó không phải vấn đề chính! - Yuki im lặng để ngài Minamoto tiếp tục. - Cái quan trọng là cậu đã dùng cái gì để cứu cô ấy! Chẳng phải trước đây tôi đã cảnh cáo cậu về sự nguy hiểm của nó rồi sao?

- Vậy thì sao? Bởi vì tôi muốn cứu cô ấy! Tôi không quan tâm cô ấy có là công chúa hay nữ hoàng gì, tôi biết là mình cần phải cứu cô ấy bởi vì tôi không muốn nhìn thấy cô ấy sống không ra sống, chết cũng không ra chết như vậy! Tôi cũng biết chuyện kia nữa, và nếu muốn cô ấy được sống là tham vọng của tôi thì có lẽ tôi đã sẵn sàng để nhận lấy hậu quả rồi!

- Cậu... thật sự căm thù ngôi làng ấy sao? Đến mức không quan tâm tới việc họ có sống hay chết? - Ngài Minamoto thấy chuyện này thật quá quái bởi đó là nơi mà ông luôn muốn bảo vệ, dù không có cùng dòng máu nhưng lại là da thịt của ông.

- Họ chẳng có chết được đâu! Chẳng qua chỉ là hạn hán thôi mà! Chẳng nào cô nàng công chúa đó khỏe rồi thì hãy trả lại nó. Và làm ơn đừng có tìm tới tôi hay đề nghị mấy chuyện vớ vẩn nữa, tôi chỉ muốn được sống như một con người, tôi muốn thoát khỏi nơi đó!

- Đó không còn là vấn đề có trả hay không nữa rồi! - Một giọng nói phụ nữ chen ngang cuộc hội thoại khiến cho cả hai người đang ngồi trên sô pha lập tức ngẩn đầu dậy.

- Hoàng hậu?! Người tới rồi! - Ngài ấy đứng dậy để đón Rika đứng ở cửa vào bên trong và Yuki cũng hành lễ mà đứng dậy.

Cậu chàng tự hỏi không biết tại sao lại có một bà Hoàng hậu ở đây?!

- Câu chuyện này đúng là thật phi thường! - Hoàng hậu đã có ý chĩa mũi dùi vào cậu ngay khi vừa mới ngồi yên vị trên ghế. - Làm sao con bé lại có thể vướng vào chuyện này được chứ?

- Hoàng hậu, ý người là sao vậy? - Ngài Minamoto vừa rót trà vào tách cho Người vừa hỏi.

- Cậu... - Người phụ nữ ấy chỉ nhìn mỗi cậu. - ...có biết mình đã gây ra chuyện gì không mà lại có thể nói như vậy?

- Viên đá đó... cô ấy là con gái Người sao, Hoàng hậu? - Cậu phỏng đoán.

- Phải! Và cậu hẳn đang nghĩ rằng mọi chuyện phải đơn giản lắm! Bây giờ viên Akaineko chính là hi vọng sống duy nhất của nó. Con bé gần như đã chết khi cậu cứu nó vì vậy viên ngọc ấy chính là sợi dây duy nhất nối nó lại với cuộc sống này. Nhưng cơ thể con người không thể chịu đựng được những biến đổi quá lớn, sự thay đổi đó sẽ gây ra những vấn đề mà vốn dĩ con người cũng không thể giải quyết được. - Khi đó, Rika đã nghĩ tới chuyện sẽ nhờ người ở Vùng Đất Thánh giúp cô con gái bé bỏng của mình nhưng cuối cùng cô vẫn không làm điều đó. Bởi vì con gái cô vốn dĩ được sinh ra là một con người trọn vẹn, biết quá nhiều về cái thế giới đó chỉ khiến nó bị đẩy vào nguy hiểm như cô đã từng thôi. - Nhưng cậu thì khác, cậu ít nhất cũng mang trong người một nửa dòng máu Miêu tinh. Cậu nhất định biết cách!

- Tôi không biết cái cách mà Người muốn nói là gì?!

- Bởi vì cậu không biết cách sử dụng năng lực đặc biệt của mình. NAI sẽ chỉ dẫn cho cậu!

- Chúng tôi sẽ tạo cho cậu một lí lịch hoàn toàn sạch sẽ cùng với một khóa đào tạo chính thức. Cậu sẽ ở đây mà không ai biết được thân phận trước đây của cậu. Cậu cũng sẽ công tác như bao nhân viên khác ở đây, nhưng công việc của cậu chính là phải luôn nắm bắt được thông tin của công chúa. - Ngài Minamoto giải thích cho cậu.

- Tôi... thực sự không còn lựa chọn nào sao?

- Ta tin chắc rằng hẳn phải còn cách nào đó, nhưng con bé vẫn chưa ổn định, thế nên trong thời gian này con bé cần cậu!

“Con bé cần cậu!”, cô công chúa nhỏ ấy cần cậu! Yuki cảm thấy như mình không thể cứ bỏ cô gái ấy lại đó với một thứ nguy hiểm như vậy. Chẳng phải đó cũng là lí do cậu lại mang cô ấy theo khi chạy trốn hay sao? Cậu bất chấp mọi thứ để cứu cô ấy nhưng bây giờ lại đang đẩy cô ấy vào một nguy hiểm khác ư? Người phụ nữ này thực sự còn biết rõ về “nó” hơn cả cậu.

- Thưa Hoàng hậu! Tôi có thể hỏi một câu không?

- Sao?

- Akaineko... sao Người lại hiểu rõ về nó như vậy?

- Bởi vì tôi và cậu, về cơ bản cũng không khác nhau là bao!

*

- Vậy là... cậu ta ở bên cạnh con từ khi ấy sao? Từ mùa đông năm ấy?

- Phải! Đó là tất cả những gì đã xảy ra!

Tôi thậm chí còn không hề nhận ra điều đó, rằng có một người vẫn ở bên cạnh tôi, vẫn quan sát tôi cho dù tôi có đi xa đến thế nào. Có lẽ chính vì thế mà mẹ tôi dường như quá yên tâm mỗi khi tôi biến mất. Trong cái thế giới khủng khiếp mà mọi người đến với nhau chỉ vì lợi ích này thì việc một nàng công chúa mất tích sẽ mang một ý nghĩa khác: khủng bố, tổng tiền. Người ta sẽ nghĩ tới điều đó đầu tiên chứ không phải nghĩ rằng mình đã nặng lời với con cái khiến nó bỏ nhà ra đi như vậy. Điều đơn giản ấy, vậy mà bây giờ tôi mới nhận ra.

Đó cũng là lí do khiến tôi không cảm thấy sự xuất hiện của cậu ta dạo gần đây không còn là một sự đe dọa nữa. Đơn thuần là do tôi đã quen với cảm giác ấy...

Bằng một hành động vô thức, tôi đặt tay lên ngực mình.

Cảm giác như mọi thứ vẫn như vậy nhưng trong thâm tâm tôi giờ đây, tôi đã biết cái thứ ở trong cơ thể này là gì. Chính là viên ngọc ấy, cái thứ đã gieo rắc bao đau đớn cho những người bên cạnh tôi.

- Con... đã gây ra chuyện gì thế này? - Tôi biết mình đang không nhìn vào một điểm nào cụ thể cả. Trước mặt tôi mọi thứ đều trở thành hư vô.

- Ý con là sao?

- Họ, những người ở bên cạnh con, những người đã sử dụng viên ngọc ấy, chính con đã khiến cho nỗi đau tưởng chừng đã ngủ yên của họ bị khuấy động lên. Bởi vì con xuất hiện, bởi vì một lần nữa con đã mang viên ngọc ấy đến gần họ nên lời nguyện ấy mới quay trở lại với họ... - Tôi cảm thấy tim mình đau, tôi cảm thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt mình. - Tại sao lại là chính con chứ?

- Hina... - Bấy giờ Hoàng hậu mới đứng dậy và tiến về phía tôi nhưng bước đi của bà ấy thận trọng và bà sẵn sàng dừng lại bất kì khi nào thấy tôi không muốn.

Như thể tôi là một thứ mỏng manh lắm. Nhưng đúng là bây giờ bất kì ai cũng có thể làm tôi nổ tung ra được. Tôi đã nghĩ về anh Dehiki, về cô bạn cùng nhà với tôi, đối với họ, việc cứu rỗi ấy không phải là vì tôi muốn được ở bên cạnh họ mà là nghĩa vụ của tôi. Ích nhất tôi cũng sẽ không hối hận về chuyện đó.

- Hina, con làm ơn... - Những giọt nước mắt dường như cũng đang chực chờ nơi khóe mắt của mẹ tôi khi bà ấy ngồi xuống bên cạnh tôi. Khoảng cách vài mét an toàn đã không còn nữa nhưng bây giờ tôi mới thật sự cảm thấy an toàn.

- Tại sao vậy? Tại sao mẹ không nói cho con biết sớm hơn rằng có một thứ như thế trong cơ thể con? Thậm chí khi ấy mẹ còn bảo là sẽ đi tìm nó? Sao mẹ lại nói dối?

- Bởi vì viên Akaineko mang trong nó một lời nguyện. Nó sẽ mang lại bất hạnh cho những ai có tham vọng biết đến sự có mặt của nó. Mẹ không muốn để con biết rằng con đang giữ một thứ có thể điều khiển bản thân con chứ không phải là con điều khiển nó. Như thế là quá mạo hiểm nhưng mẹ lại có Yuki ở bên cạnh con để chắc chắn rằng con sẽ ổn, cậu ta sẽ có mặt mỗi khi “nó” lại ảnh hưởng tới con. Ta ngờ rằng cái việc con bị dị ứng với những-thứ-không-phải-con-người cũng là một trong những tác dụng phụ, Yuki cho rằng con không bị như vậy, chỉ là con cần phải tiếp xúc để thôi sợ hãi. Vậy nên cậu ta mới ở đó, lần đầu tiên trước mặt con.

Bà ấy đang giải thích cho tôi lí do tại sao lại có cuộc gặp mặt ngày hôm đó, tại sao lại có hai cái tên cùng một họ được ghi lên tấm bảng đen ấy. Tôi cảm thấy như mọi chuyện chỉ mới là vừa hôm qua thôi.

- Vậy... cơ thể con thực sự... thay đổi mà không phải là do hoocmon?

- Có lẽ vậy! Con đang thích ứng để sống với “nó” bởi vì từ ba năm trước nó đã là một phần sự sống của con.

- Ý mẹ là con không làm cách nào có thể lấy cái thứ đáng nguyện rửa sạch ra khỏi cơ thể mình sao?

- Đừng làm thế con yêu! - Mẹ ôm chặt tôi vào lòng như thể chỉ việc nghĩ đến khoảnh khắc mà tôi làm vậy thôi cũng đủ để bà cảm thấy đã mất tôi ngay lúc này. - Mẹ cần con sống nên mới làm tất cả những điều này! Mẹ biết rằng mình đang đẩy con vào nguy hiểm nhưng nó sẽ khiến cho con tiếp tục được sống như bao người khác.

Khi ấy tôi không còn muốn biết thêm gì nữa. Chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đã đủ khủng khiếp rồi. Bao nhiêu đó thôi cũng đủ để tôi thấy mình sống dở rồi. Tôi chỉ biết rằng mẹ tôi, bà ấy đã khóc rất nhiều. Tôi cũng khóc trong vòng tay bà. Mọi mơ mộng về một cuộc đời hoàn toàn bình thường trong tôi đã tan biến hết, mà có lẽ nó đã không nên ở đó ngay từ đầu rồi mới phải.

Tôi nhắm mắt lại và cố nhớ về cái lí do mà ba năm trước tôi đã bỏ nhà ra đi để rồi gây nên những chuyện này. Tôi cố gắng nhưng lại chẳng thể lục được chút nào trong trí nhớ của mình. Vì cái lí do đó vớ vẩn quá chăng? Vì một lí do vớ vẩn và sự bông bột, xốc nổi của tôi đã đẩy cuộc đời tôi vào con đường này chăng? Tôi cũng đã đẩy những con người khác vào nỗi đau này: mẹ tôi, tên Miêu tinh đó, anh Dehiki, Miwahi, gia đình anh Kawahachi, những người dân vô tội của ngôi làng đã bị mất đi viên ngọc bảo vệ ấy,... Khi nghĩ tới đó, tôi chợt nhớ về lí do khiến chị Yui phải tìm đường đến chỗ tôi để ở: Vì làng của chị ấy bị thiếu rui. Chính tôi là kẻ đã gây ra chuyện đó, và đổ mọi thứ lên đầu tên Miêu tinh! Bởi thế cái kẻ mà tôi gặp ở cầu thang của bệnh viện ngày hôm ấy mới gọi Yuki là “kẻ đang trốn chạy tội ác của mình”?

Thế giới như đang sụp đổ trước mắt tôi...

*

Vài tiếng trước tôi còn là một nàng công chúa vừa đánh mất hết mọi hi vọng của sự sống. Không phải vì tôi sẽ chết mà là tôi vốn đã là một kẻ chết rồi. Giờ đây tôi cảm nhận thấy điều đó rõ ràng hơn bao giờ hết. Tôi nhìn cơ thể mình trong gương - chiếc gương lớn được đặt cuối một căn phòng trống còn sót lại ở khu nhà truyền thống. Trên người không có lấy một mảnh vải che thân, tôi nhìn chú mục vào những đường nét trên cơ thể mình. Tôi không nói là mình đẹp, cũng chẳng bảo mình có số đo hoàn hảo nhưng bản thân tôi biết rằng cơ thể này không có đến lấy một vết sẹo. Đó mới là vấn đề.

Tôi lang thang khắp nơi trong suốt ba năm qua: ngã, chụp ếch, bị mấy thứ cây bụi trong rừng cứa vào tay chân, tự cắt tay mình vì bất cẩn,... sau bao nhiêu đó chuyện mà tôi chẳng nhìn thấy có một vết thương trên người mình. Hơn hết, trong câu chuyện mà mẹ tôi kể, khi ngã xuống vách núi đó, trên người tôi không có chỗ nào là lành lặn. Tôi nhìn phần cánh tay bên trái của mình, thật không thể tin nổi trước đây từng có một vết thương tưởng chừng có

thể xé đôi cánh tay tôi ra tồn tại ở đúng vị trí ấy. Giờ đây nó chỉ là một mảng da hoàn toàn giống với mọi phần khác trên cơ thể tôi. Phép thuật đôi khi cũng tiện lợi thật!

Nhưng tôi chẳng hề thấy thích thú gì. Kể từ bây giờ tôi phải sống với ý nghĩ rằng bất cứ khi nào mình cũng gặp phải nguy hiểm, lúc nào cũng phải biết điều tiết tham vọng của mình. Nếu không tôi sẽ bị nó nuốt chửng.

- Công chúa! Cô phải mặc đồ vào thôi! - Tổng quản Jintei chẳng biết ý tứ là gì mà gọi vọng thẳng vào.

Tôi đỏ mặt khi biết anh ấy nhận ra tôi vẫn chưa chịu mặc đồ vào. Lúi húi tròng chiếc áo qua đầu, suýt nữa tôi đã làm rách phần vai áo khi tiếng “rẹt” vang lên gần như ngay bên tai tôi. Nhưng ít ra nó cũng chỉ làm phần chỉ nổi dần ra một chút chứ không thể làm rách phần vải đắt tiền.

- Anh đâu cần như vậy! Người khác nghe được thì thế nào?! - Tôi kéo cánh cửa để bước ra khỏi phòng sau khi mặc quần áo vào đang hoảng và nhìn chàng tổng quản đang nhe răng cười.

- Ở đây làm gì có ai! Mọi người đều rất quan tâm tới buổi tiệc và đang chờ đợi cô đấy, công chúa! - Vừa nói chàng tổng quản vừa vắt qua vai tôi một chiếc áo choàng dài. Tôi ăn mặc thật quá mỏng manh so với cái thời tiết này. - Thật may là hôm nay không có tuyết!

- Anh có gửi quà mừng năm mới về cho gia đình mình chưa? Em tưởng anh sẽ về thăm họ chứ? - Tôi hỏi khi chúng tôi cùng sóng bước trên hành lang bọc vòng bên ngoài khu nhà truyền thống.

Hôm nay, sinh nhật tôi là ngày đầu tiên trong năm: 01 tháng Một.

- Bởi vì nghe nói công chúa sẽ về!

- Em không thích nghe câu đó đâu!

- Ừm, nhưng đúng là thế đấy! Nhưng anh không muốn bỏ em lại một mình... trong tình hình này!

Tôi đột ngột dừng bước. Bầu trời bên ngoài đang bắt đầu xảm lại khi hoàng hôn buông xuống, tâm trí tôi giờ đây cũng như thế.

- Anh cũng biết chuyện đó sao?

- À! Thì do tôi bị tra khảo khi Hoàng hậu phát hiện ra chính tôi là người tiếp tay cho em trốn nhà ấy mà! - Anh ấy gãi gãi đầu cùng một cái cười trừ. - Tôi muốn biết lí do khiến bà ấy lại bình tĩnh như vậy cho dù cả tôi và em đều đang làm những điều cấm kị. Bà ấy kể tôi nghe!

- Anh đúng là một tên láu cá! - Tôi biết thế nào mọi chuyện cũng sẽ thành thế này. Mẹ tôi chẳng thể nào giấu nổi trước cái miệng dẻo quẹo cùng cái vẻ ngây thơ vô đối của anh ấy, rốt cuộc thì tôi là người cuối cùng được biết chuyện này.

- Nhưng Người cũng muốn cô lựa chọn con đường cho riêng mình. Tình trạng của cô đã tốt hơn nhiều rồi, cô hoàn toàn có thể sống tốt nếu như cô biết tiết chế mọi thứ. Khi nói ra điều này, chắc chắn Hoàng hậu cũng nghĩ rằng công chúa thực sự đã là một người lớn!

- Vậy là... bà ấy nghĩ em có thể sống tốt ngay cả khi em không có tên Miêu tinh lúc nào cũng đi kè kè phía sau?

- Có lẽ Hoàng hậu đang thực sự tôn trọng công chúa. Bà ấy biết rằng công chúa không còn là một đứa trẻ nữa! Từ giây phút này, cô có thể lựa chọn mọi thứ cho cuộc đời mình. Cô cũng có thể có được một cuộc sống hoàn toàn bình thường nếu như cô muốn. Hoàng hậu có thể là người hiểu cô hơn bất cứ ai vì bà ấy cũng từng mong muốn mọi thành viên trong gia đình mình có được một cuộc sống như vậy chứ không phải là bị bó buộc trong cái không gian tường chừng rộng lớn nhưng dường như lại quá chật hẹp của Hoàng cung này. Bà ấy muốn tôi nói với cô những điều bà chưa kịp nói.

- Vậy lần gặp tiếp theo, tôi sẽ phải đưa ra lựa chọn sao?

- Quyết định tất cả là ở cô! Còn bây giờ... - Chi trong thoáng chốc, nụ cười đã trở lại trên gương mặt anh ấy. - Cô phải tận hưởng tiệc sinh nhật của mình thôi! Cũng là lần cuối cùng trước khi cô làm lễ trưởng thành vào năm mười tám tuổi mà đúng không? Đây sẽ là lần cuối cùng cô thực hiện nghi lễ thú vị này!

Tôi cố ép mình nở một nụ cười gượng gạo để anh Jintei yên lòng, nhưng anh ấy hoàn toàn có thể đọc hết cảm xúc của người khác nên tôi cho rằng cố gắng của tôi chắc cũng chẳng giúp được gì cho anh cả. Nó chỉ khiến tôi thấy đỡ áy náy hơn thôi!

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía điện thờ chính của khu nhà truyền thống. Bây giờ, khu vực sân phía trước đã bắt đầu nườm nượp khách rồi. Hầu hết là những người quen của tôi, có rất ít những nhân vật “tai to mặt lớn” ở đây vì qui mô của buổi tiệc sinh nhật này chỉ dừng lại ở mức người thân. Tôi thấy vui vì điều đó. Giữa sân có chất một đồng cùi lớn, dùng để đốt lửa trại! Đây không phải một bữa tiệc kiểu có đầy hoa hồng trong một không gian lộng lẫy ánh đèn, ánh nến cùng với những người ăn mặc sang trọng, áo váy xúng xính và ly rượu vang trên tay.

Đó là một buổi tiệc kiểu “hội trại” ám cúng khiến tôi cảm thấy thoải mái. Mọi người sẽ cùng nhau ăn những món buffet nhẹ và uống một loại rượu truyền thống làm từ hoa cải mạch tên là Inchikin. Tôi không được phép uống rượu nhưng hầu như ai uống nó cũng say ngất hết nên tôi cho rằng nó là một loại rượu khá mạnh. Sau đó cùng nhau vui vầy bên đồng lửa...

Trong một chốc, không khí của buổi tiệc đã đẩy những lo âu của tôi lùi xa.

- Hina... - Cô bạn cùng nhà chạy về phía tôi khi tôi đã đứng trước điện thờ.
- Chào cậu! Bây giờ thì trông hợp rồi đấy! - Tôi nói và chỉ vào bộ váy hồng mà Miwa đang mặc hợp một cách lạ lùng với cái hoa cài mà cô nàng chọn ban sáng.
- Không có stylist thì tớ cũng vẫn ổn chứ bộ!
- Cậu sẽ không nói được câu đó khi cậu ở trong cái ngành đó vài năm đâu!
- Cậu nói chuyện y hệt như anh Kawahachi! - Cô nàng giận lẫy. - Anh ấy vừa mới gọi bối mớ tớ một hồi chuyện tại sao đi đâu mà không báo cho anh ấy biết! Tớ xin lỗi nhưng anh ấy sẽ đến đón tớ vào ngày mai, tớ không thể ở lại với cậu được!
- Có bạn trai thì thế đấy! - Tôi đành chịu chứ cũng chẳng biết nói gì. - Nhưng cậu đã nói chuyện tớ là công chúa cho anh ấy biết rồi à?
- Hà? Tớ tưởng hai người thân vậy nên anh ấy biết chứ?
- Hà?
- Mà thôi, sớm muộn gì anh ấy cũng biết thôi! Anh ấy là người thông minh mà! - Cô nàng nói câu đó với đầy vẻ tự hào.
- Mà cậu đến đây với ai thế? Cậu có biết đường trong cung đâu!
- Hừm, tớ đi với Takahashi mà? - Vừa nói Miwa vừa đưa mắt tìm xung quanh. - Cậu ta đi đâu rồi chứ?

Khi ấy tôi cũng bắt gặp liếc nhìn những người đang đứng dưới sân. Những gương mặt quen thuộc với tôi: cô hiệu trưởng đang vui vẻ trò chuyện với chồng mình, anh Himeshiro thì cùng cái chàng Hoàng tử của Hoa Hồng Đỏ kia đi chào mọi người khắp nơi, chị Umihara - con gái của cô hiệu trưởng - đứng cùng một chàng trai nào đó lạ lẫm và đang giới thiệu người đó với anh Nakamichi,... toàn những gương mặt quen thuộc.

Nhưng tôi không nhìn thấy cậu ta, cái tên Miêu tinh đó.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Buổi tiệc diễn ra rất vui vẻ, không gian trở nên ấm cúng đến bất ngờ khi đồng lửa trại được đốt lên, tạo ra một vùng sáng khổng lồ giữa sân trước của khu nhà truyền thống. Mọi người ăn uống, nỉm cười, chào hỏi nhau, Miwa đi bên cạnh tôi luôn phấn khích bởi vì cái thế giới này quá xa lạ, quá mới mẻ với cô nàng. Mấy lời đùa giỡn của những người uống quá chén khiến bố tôi - Quốc vương cứ phải đi theo khắp nơi cảnh cáo họ (tôi đã bảo là cái rượu đó mạnh lắm mà!) Tôi mỉm cười với tất cả mọi người, tán dóc với họ, nghe tiếng leng keng vui tai được tạo ra bởi những chiếc chuông nhỏ đính trên áo và những chiếc vòng đeo dưới chân mình, tôi đang tận hưởng một buổi sinh nhật thật sự.

Nhưng với một niềm vui giả tạo.

Nụ cười trên môi tôi chính là thứ mà tôi muốn chối bỏ nhất, vậy mà tôi lại không thể làm thế. Tôi không thể phá hỏng không khí của mọi người. Những hình ảnh của buổi sinh nhật cứ vậy lướt qua đầu óc tôi và cứ thế trôi tuột đi, ánh sáng của đồng lửa trại là thứ duy nhất còn lưu lại trong đầu tôi. Đáng lẽ nó phải khắc sâu ở đó lắm chứ?! Nhưng hoàn toàn không phải như thế. Những câu chuyện mà tôi nói ra thậm chí tôi còn chẳng nhớ nổi nó có nội dung gì.

Tôi chỉ thấy một chút trống rỗng. Không đúng! Không chỉ có một chút! Tôi cảm thấy cố gắng của mình chỉ đang được dùng để bảo vệ cái vỏ bọc, còn bên trong nó hoàn toàn không có gì cả!

Cuối cùng, tôi đã phải thoát khỏi đó!

Ngồi cuồn mình dưới ánh đèn vàng của một cột đèn đá nằm ở góc khuất trong sân khu truyền thống, tôi đặt đầu mình vào giữa hai đầu gối và cố kìm một giọt nước mắt.

Lại thêm một cố gắng thất bại nữa.

Cứ vậy, tôi nhìn những giọt nước mắt chốc chốc lại hiện lên dưới nền đất.

Tôi chẳng biết mình bị gì nữa...

Tôi đang đứng giữa những lựa chọn nhưng lại cảm thấy như mình chẳng có nơi nào để tựa vào, để tin rằng lựa chọn của mình là chính xác. Tôi trở nên

nghe hơn bao giờ hết chính những giấc mơ của mình, chúng trở nên mơ hồ.

Và rồi tôi có cảm giác như có tiếng ai đó đang bước tới phía mình. Tôi không muốn, thực lòng không muốn bị lôi trở lại vào trong đó chút nào!

Sau đó hai giây, tôi bị ai đó nhận đầu xuống và người đó cứ giữ mãi như thế...

- U... - Tôi lắc đầu chống cự nhưng chẳng có ích gì. Ít ra chỉ khiến cho đầu tôi khỏi bị đâm xuống đất.

- Ngay cả công chúa cũng không thể chịu đựng được sinh nhật của mình sao? Xem ra công chúa thực sự nên sống một cuộc đời bình dân rồi!

Tôi nhận ra giọng nói đó, tôi nhận ra mọi cảm xúc của mình như đang vỡ òa. Kể từ đầu kia vẫn không thôi cái trò chơi kì cục của mình nhưng dường như tôi chẳng thấy phiền hà gì nữa.

- Cậu đã đi đâu thế hả? - Tôi ngẩn đầu dậy khi cuối cùng tên Miêu tinh cũng đã chịu buông nó ra.

- Tôi thật không nghĩ sự vắng mặt của mình có thể khiến cho công chúa trở thành thế này đây!

- Cậu thôi có mà tưởng bỏ đi!

- Ha ha! Tiếng cười của cậu ta bỗng chốc tách bạch ra hẳn khỏi cái không gian u ám u quanh tôi. - Thực sự là tưởng bỏ nhỉ?

Nói rồi cậu ta ngồi xuống cạnh tôi bên cột đèn đá. Ánh sáng vàng làm những giọt nước mắt của tôi dưới nền đất giờ đây sáng lấp lánh, và có lẽ những giọt còn vương lại trên mặt tôi cũng thế.

- Công chúa để tôi thấy cô như vậy bao nhiêu lần rồi! Thật là khiến người ta cũng cảm thấy mệt mỏi theo mà! - Vừa nói cậu ta vừa gạt đi chúng, lại có thêm vài giọt ngó ngẩn nửa lần dài xuống. Tôi thấy thật ngớ ngẩn khi để người khác nhìn thấy mình khóc.

- Ai bảo cậu tự cảm thấy thế làm gì!

- Tại sao cô lại khóc vậy?

Cậu ta nhún mày, điều đó làm tôi tin rằng có lẽ cậu ta cũng cảm thấy nỗi đau đớn mà tôi đang chịu. Nếu nó thực sự là một nỗi đau thì hay thật, tôi sẽ bóp nghẹt nó và quăng nó đi, tôi sẽ hòa vào dòng cảm xúc hạnh phúc kia của mọi người để quên hết. Nhưng đằng này chúng lại chẳng là gì cả.

- Tôi cũng không biết! Tôi chỉ cảm thấy mình như chỉ còn có một mình, có lẽ tôi thấy khó khăn khi phải đối mặt với những lựa chọn...

- Phải rồi nhỉ? Trước mắt công chúa còn là những lựa chọn.

- Tại sao...

- Hừm?

- Tôi có một thắc mắc!

- Công chúa cứ nói đi!

- Tại sao... - Tôi không dám nhìn thẳng vào cậu ta nhưng tôi biết ánh mắt của tên Miêu tinh đang chăm chăm vào mình. - Tại sao khi ấy cậu lại cứu tôi? Chúng ta chẳng quen biết gì nhau, khi ấy tôi cũng chỉ còn là một cái xác với những hơi thở đứt quãng? Vậy thì tại sao...

- Cứu người thì cần gì có lí do chứ!? Đúng không? - Cậu ta quăng về phía tôi một nụ cười.

Tôi lại thấy nụ cười đó rất phiền phức. Phải chăng vì đó không phải là câu trả lời mà tôi mong muốn?

- Tôi thì thấy một con người thực dụng như cậu sẽ chẳng bao giờ nói ra được điều đó! Tốt hơn cậu không nói thì sẽ khiến người khác ít tổn thương hơn đây!

- Ha ha! Tới giờ công chúa vẫn còn chọc ngoáy tôi sao?

- Tôi lỡ lời! - Tới đó, tôi nhận ra từ bao giờ nó đã trở thành một thói quen của mình mất rồi! Cứ thế thì không hay chút nào!

- Không sao! Công chúa những khi ấy mới thực sự sống với chính bản thân mình mà! Cô không còn quan tâm để ý liệu mình có nói sai gì không, vì ở đây, đôi khi chỉ một câu nói vô tình sẽ phá hủy tất cả. Công chúa đã dùng suy thật của mình đối với mọi người, cho dù nó có là thích hay ghét đi chăng nữa, chẳng phải vẫn tốt hơn sao?

- Cái đó... cũng đúng! - Tôi gật gù.

- Nhưng chẳng ai thích nổi một nàng công chúa suốt ngày chọc ngoáy đâu!

- Thế cậu chẳng phải đang chọc ngoáy tôi còn gì hả!

Đôi khi cậu ta trở mặt chỉ trong vòng trước sau một câu nói, cái tên Miêu tỉnh chết bầm ấy...

- Hóa ra, trước giờ tôi cũng chỉ sống giả tạo thôi à?

- Cái đó không phải là giả tạo đâu! Chỉ là đến bây giờ công chúa mới tìm thấy được mình thôi! Chúc mừng cô! Chuyển đi ấy không phải chẳng mang lại lợi ích gì nhỉ?

- Ừm! - Khi ấy, tôi mới thực sự đã mỉm cười.

- Nhưng tôi có một chuyện quan trọng hơn muốn hỏi cô!

- Gì cơ?

- Cô đã nghe được chuyện đó à? Cái hôm ở bệnh viện...

- Chuyện đó... - Hẳn là cậu ta đã nghe mẹ tôi nói. - Đúng thế!

- Sao cô lại chịu đựng một mình như thế được chứ? Nếu cô nói thì mọi chuyện sẽ không đến nỗi tồi tệ đến thế!

- Cậu bảo làm thế quái nào mà tôi có thể nói chuyện đó với cái người vừa tuyên bố là sẽ giết mình xong nhỉ? Mà nếu cậu thật sự có ý định đó và đến giờ vẫn vậy thì sao?

- Làm gì có chuyện đó chứ?

Rõ ràng là cậu ta đang kích động. Tên Miêu tỉnh giữ lấy hai vai tôi để bắt tôi phải đối mặt với cậu ta. Có lẽ chỉ khi đó tôi mới nhìn thấy những đường nét đứt gãy đau khổ trên gương mặt ấy, gương mặt mà tôi từng nhìn ngắm.

- Cô không biết là tôi đã cố gắng bảo vệ cô ba năm qua ngay cả khi cô không hề nhận thấy sự tồn tại của tôi sao?

- À! Ừm, tôi sẽ không nghĩ như thế nữa! - Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy bối rối và chỉ mong sao cậu ta mau buông tôi ra. Cả cơ thể tôi run lên trước sự giận dữ đang leo thang bên trong cậu ta.

- Cô... đã một mình chịu đựng tất cả những suy nghĩ ấy sao? Rằng mình là kẻ bị bỏ rơi? Rằng không ai có thể bảo vệ công chúa? - Tôi im lặng và cố đọc những điều mà cậu ta đang nghĩ, cố tìm ra cái lí do nào đó khiến cho một người trông trầm tĩnh như cậu ta bỗng chốc lại hoang mang như thế, và cố hiểu thấu những nỗi đau đang phôi bày trước mắt tôi. Nhưng khi ấy tôi lại cảm thấy mình thật chẳng là gì để có thể làm những chuyện đó cả. - Cô hãy làm ơn nhớ cho tôi một điều rằng, ngay cả khi tôi không còn ở bên cạnh cô thì tôi vẫn luôn làm mọi cách để bảo vệ cô!

- Cậu... sẽ không còn ở bên cạnh tôi sao? - Trong chưa đầy một giây sau đó, đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn, tôi hoàn toàn không chấp nhận cái tương lai đó.

- Có thể! Khi cô lựa chọn. Vì tôi vốn không thuộc về cuộc đời vương giả của công chúa và cũng không hề thuộc về cuộc đời bình thường của cô, tôi chỉ là một cái đuôi dư thừa mà nếu cô muốn có một trong hai lựa chọn đó thì tôi sẽ chính là phần bị cắt đi. Để cô quay về với cuộc sống của mình một cách đúng nghĩa. Sự xuất hiện của tôi đã làm thay đổi quá nhiều dự định của Hoàng hậu và cả những dự định của cô, những thứ khiến cô và người phụ nữ ấy đau khổ sẽ không còn nữa nếu tôi biến mất. Bởi vì tôi tôn trọng quyết định của cô.

- Cậu... có phải cậu muốn rời khỏi đây lắm đúng không? - Tôi nóng giận đứng bật dậy. - Phải rồi, vì ban đầu cậu đâu có ý định muốn ở đây, cậu cũng chẳng muốn trở thành NAI, cậu chỉ muốn có một cuộc đời thoát khỏi hai chữ Miêu tỉnh thôi, đúng không? Cậu nói những lời hoa mỹ khi này để làm gì khi cậu biết rằng sớm muộn gì cậu cũng muốn được thoát khỏi cái cuộc đời bị ép buộc này?

- Công chúa! Cô bình tĩnh lại đi! Ý tôi không phải thế?! - Cậu ta cũng đứng dậy theo tôi và phân trần. - Đương nhiên tôi không nói những gì mà tôi không nghĩ nhưng tôi cũng chính là người đã đẩy cô vào những chuyện này! Nếu như ngày hôm đó tôi không đặt viên Akaineko vào người cô thì những chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra!?

- Vậy... nếu tôi nói chính tôi là người đã đẩy mọi người vào hoàn cảnh này thì sao? - Đây mới thực sự là những gì mà tôi muốn nói, những gì khiến tôi nổi giận khi một ai đó khác nhận trách nhiệm cho tất cả chuyện này thay tôi. Tên Miêu tỉnh đứng trân trời nhìn tôi, cậu ta hẳn chẳng biết tôi đang muốn nói gì, nhưng tôi thì biết rất rõ. - Cậu không biết sao? Nếu như ngày hôm đó, tôi không trượt chân rơi xuống vách núi đó thì cậu đã chẳng phải ôm tôi chạy trốn cùng với viên Akaineko bảo vật ấy. Như vậy thì sẽ chẳng có chuyện ngôi làng ấy bị thiêu rụi, tôi chính là kẻ tội đồ chứ không phải cậu, tôi là người đã giết họ, là người đã chia rẽ tình yêu của chị Yui. Mẹ tôi cũng sẽ chẳng phải đau lòng làm mọi cách để cứu một cái xác biết đi như tôi. Khi tôi đến Tomotomi, Miwa và anh Dehiki cũng sẽ không phải chịu những hậu quả từ lời nguyền kia thêm một lần nữa. Và cậu cũng sẽ chẳng ra tay giết cô y tá đó chỉ vì muốn chặn kẻ đánh bom kia lại, cậu thậm chí sẽ không phải sống cuộc đời như một cái bóng ở NAI. Chính tôi là kẻ gây ra tất cả những chuyện đó, bây giờ thì cậu đã hiểu chưa?

- Tôi hiểu thì thế nào mà không hiểu thì thế nào? - Mặt tên Miêu tỉnh cúi gầm xuống, giọng cậu ta cũng mất đi âm sắc, có lẽ là do sự thật chính là những điều phũ phàng như vậy.

- Tôi sẽ cố gắng để mọi người được sống cuộc sống hạnh phúc nhất! Tôi muốn bù đắp tất cả, tôi muốn được ở bên cạnh mọi người một lần nữa mà

không có lời nguyên nào. TẤT CẢ, trong đó có cậu!

Tôi nghe thấy tiếng con gió vừa thổi qua mình, khoảng không gian ở giữa chúng tôi trở nên trống vắng đến lạ kì. Tên Miêu tình vẫn cúi gầm mặt xuống như vậy, dưới ánh đèn vàng, tôi vẫn còn nhìn thấy cậu ta như đang cân nhắc chuyện gì đó.

Rồi trong một hành động vô cùng vội vàng, cậu ta kéo lấy tay tôi. Chẳng mấy chốc tôi đã nằm gọn trong lòng cậu ta, cảm nhận một hơi ấm quen thuộc tỏa ra khắp người mình. Tôi tự hỏi, có chẳng đây chính là hơi ấm mà tôi đã từng cảm nhận khi cậu ta cứu tôi ba năm trước? Giữa mùa đông giá rét, một lần nữa tôi lại được cậu ta cứu ra khỏi những sự bế tắc của cuộc đời mình.

- Tôi đã nói rằng, tôi tôn trọng quyết định của công chúa! - Những ngôn từ phát ra từ giọng nói ấm áp ấy làm tôi quên hết mọi mệt mỏi.

Phải rồi! Vì tôi đã lựa chọn xong, không còn bất kì điều gì khiến tôi đau lòng nữa.

- Ừm... mẹ tôi bảo là cậu sẽ dùng những khả năng của mình để điều chỉnh cho trạng thái của viên ngọc ấy luôn được ổn định trong tôi. Vậy, đây có phải là cách mà cậu làm không?

- Có lẽ...

Tôi mỉm cười thích thú trước cái lời lẽ ngụy biện kia - nụ cười in hằn vào lồng ngực cậu ta.

Làm như tôi không biết chút gì về phép thuật vậy!

Cậu ta chỉ đơn thuần là đang ôm tôi!

*

Tôi cảm thấy như thể mọi nơi trong cơ thể tôi đều được soi sáng vậy! Tôi chẳng biết có ai từng trải qua cái cảm giác này chưa nhưng cứ như cái đồng lửa trại kia chính là thứ đang cháy âm ỉ bên trong tôi chứ không phải là ở giữa sân ấy! Bây giờ xung quanh tôi toàn là ánh sáng, không còn là mùa đông nữa mà là mùa hè rực nắng, không còn là đêm tối nữa mà là bình minh rạng rỡ và chói lóa. Nụ cười của tôi dường như có thể giữ mãi mãi trên môi bất chấp thời gian.

Chính lúc này là lúc tôi cảm nhận thấy tuổi trẻ đang chảy tràn qua mình một cách rõ ràng nhất, một cách mạnh mẽ nhất.

Tiếng đàn ba dây vang lên réo rắt bên tai tôi, báo hiệu nghi lễ chính thức bắt đầu. Đúng như những gì Tổng quản Jintei nói, đây sẽ là lần cuối cùng tôi thực hiện nghi lễ này trước khi trưởng thành. Tôi không thấy hối hận vì mình đã trở về đây, tôi cho rằng từ thời khắc này trở đi tôi sẽ không còn thấy hối hận bất kì khoảnh khắc nào đến với cuộc đời mình nữa. Bởi vì cho dù đó có là những khoảnh khắc đau đớn tới đâu thì nó cũng hẳn phải mang theo mình một điều kì diệu. Một phép màu! Cho dù tôi có nói gì thì tôi cũng từng thấy hạnh phúc với những lựa chọn của cuộc đời mình (trừ vụ trốn nhà ra, chắc thế!) tôi yêu những con người xung quanh tôi, những người đã xây dựng nên những kỉ niệm có khi hơi khác thường một chút nhưng có thể cũng chẳng sao cả. Tôi yêu tất cả chúng!

Tôi nghe tiếng mọi người đang hò reo tên tôi. Ai ai cũng đang rất phấn khích, mà có lẽ Miwa và Erika cùng cậu bạn của cô công chúa là phấn khích hơn ai cả. Họ chưa bao giờ biết đến nghi lễ này, họ chưa bao giờ biết rằng tôi biết một thứ như mùa sạ. Chẳng ai tưởng tượng ra được, mọi công chúa ở Bồ Công Anh Xuân đều biết mùa sạ từ khi họ chỉ mới vừa biết đi và nó được thực hiện trong nghi lễ này hàng năm, vào đúng ngày sinh nhật. Tôi chẳng rõ lắm nó bắt nguồn từ đâu nữa, có lẽ đã từng được học qua nhưng niềm vui đang hiện hữu đã choáng hết tâm trí tôi khiến tôi chẳng thèm nhớ ra cái gì nữa. Tôi chỉ nghĩ tới những người đang nhìn tôi và tôi thì nhìn vào những thanh trúc đang được bày ra thành hàng dài trước mắt mình, những cung nữ trong Hoàng cung sẽ là người di chuyển chúng theo nhịp tiếng đàn kia. Và tôi sẽ là người di chuyển vào giữa chúng theo tiếng hò reo của mọi người.

Tôi cố cẩn thận nhất có thể, tôi chưa bao giờ té ngã hay vấp phải mấy thanh trúc lần nào nhưng tôi lo sợ việc mình cũng đang phấn khích không khác gì mấy người xem kia sẽ khiến tôi mất tập trung, và vì mấy thanh trúc ấy liên tục di chuyển, hết chập vào rồi lại mở ra nên tôi không có thời gian để dừng lại hay là sửa chữa. Tôi cố thể vò éch bất cứ lúc nào. Nhưng rồi khi tôi đã đặt bước chân đầu tiên của mình vào hàng sạ ấy, cảm nhận tiếng đàn như cảm nhận một phần máu thịt mình, tôi biết rằng mình thật sự đã lo xa quá. Tôi bước những bước thật nhịp nhàng, xoay hông theo từng nốt, tôi say mê trong chính cảm xúc của mình.

Chưa bao giờ tôi ý thức rõ ràng có nhiều người đang nhìn mình thế này, họ đang theo dõi từng chuyển động dù là nhỏ nhất của tôi, theo dõi biểu cảm cuồng nhiệt của tôi. Vậy mà tôi chỉ muốn một người nhìn thấy mình. Thật kì lạ! Bởi thế nên cho dù tôi có đang "say", đang đắm chìm trong ánh sáng của mình, tôi vẫn cố mở thật to mắt để tìm kiếm. Và gần như ngay lập tức, tôi nhìn thấy.

Tên Miêu tình đang nhìn tôi.

Cái tên chết tiệt đó đã chẳng thêm ghé qua phần đầu sinh nhật của tôi vì vậy tôi cứ nghĩ sau cái màn ôm ấp kia, cậu ta đưa tôi trở lại buổi tiệc và lại biến mất chứ?! Nhưng cậu ta chỉ đứng sau mọi người, âm thầm nhìn tôi. Tôi mỉm cười nhiều hơn nữa, tôi đẩy tiết tấu của bài nhạc đi nhanh hơn nữa để cho nó có thể đuổi kịp những nhịp điệu đang nhảy nhót trong trái tim tôi. Mùa đông này chưa đi được quá nửa nhưng mùa xuân như đã đến với tôi...

Tuy nhiên, thảm họa lại đến vào lúc mà tôi không ngờ tới nhất. Chỉ còn phải qua một người nữa thôi thì tôi sẽ kết thúc phần mùa sạ của mình nhưng tôi lại để lỡ mất một nhịp và vấp ngay thanh trúc cuối cùng. Tôi ngã như bay, lao mình về phía trước, chuẩn bị tinh thần cho một màn bề mặt nhất trong lịch sử thì có ai đó đã ngăn lại cái tương lai tưởng chừng đã ở ngay trước mắt ấy. Mặt tôi đập vào giữa ngực áo, thậm chí tôi còn cảm thấy cả cái vị kim loại trên đầu lưỡi mình - hần là nút áo của người đó.

Khi tôi ngược lên...

...trái tim tôi tưởng chừng như đã ngừng đập...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tôi thấy cả cơ thể mình cứ như đang lơ lửng trên không vậy, những tầng mây ở ngay chân tôi đây thôi. Ảo giác sao? Hay một giấc mơ?

Rồi tôi nghe như có một âm thanh vọng tới từ một thế giới khác...

Xa xăm...

Và mỗi lúc một gần hơn...

Tiếng nhạc chuông báo thức từ điện thoại của Miwa khiến tôi tỉnh giấc. Khi mở mắt ra, tôi thấy cô bạn đang lồm cồm trong bóng tối. Miwa đang lần mò gì đó chỗ cái vali của cô nàng đặt dưới chân giường:

- Chuyện gì vậy? - Tôi hỏi, giọng ngáy ngủ.

- Hina... - Cô nàng thăm thẳm. - Không có gì đâu! Cậu ngủ tiếp đi!

- Ừm - Tôi chống một tay ra sau đầu và chòm người dậy trên giường. - Cậu đang làm gì thế?

- Tớ đang chuẩn bị đồ đạc cuốn gói khỏi đây chứ còn làm gì! Anh Kawahachi vừa mới gọi, anh ấy bảo là sẽ tới đón tớ nên tớ phải chuẩn bị!

Vậy ra thứ vọng cả vào giấc mơ của tôi không phải là tiếng báo thức mà là nhạc chuông từ cuộc gọi của chàng ca sĩ.

- Thế nếu tớ không tỉnh dậy thì cậu định sẽ cứ vậy mà đi à?

- Không đâu! Tớ sẽ chào tạm biệt cậu mà! - Cô nàng vừa nói vừa bước tới chỗ tôi. - Tớ không muốn làm phiền cậu đâu, cậu đã quá mệt với buổi tiệc tối qua rồi! Cậu ngủ tiếp đi!

- Không! - Tôi vùng người ra khỏi chăn và vội vội vàng vàng xỏ chân vào đôi dép đi hình thú bông (vâng, tôi là công chúa đã bước sang tuổi mười bảy mà chẳng có ai thay dùm tôi cái đôi dép này!) - Tớ sẽ đi cùng cậu, đợi tớ thay đồ nhé!

*

Tôi cho rằng lúc đó tôi thực sự đang ngáy ngủ. Vậy nên đầu óc tôi không được tỉnh táo và linh hoạt cho lắm. Tôi chẳng hề có chút cân nhắc nào về việc chúng tôi đang thức dậy và ra ngoài lúc mới năm giờ sáng vào giữa mùa đông thế này. Cái không khí lạnh cắt da cắt thịt tràn vào khi Miwa mở cánh cửa xe để bước ra ngoài làm tôi nổi hết cả da gà.

Tổng quản Jintei quăng cho tôi một cái mềm mòng trước khi cả anh cũng bước ra để lấy vali cho cô bạn.

- Đã bảo là cậu đừng theo mà! - Cô nàng nói sau khi gõ gõ vào kính chắn gió để bảo tôi hạ nó xuống. Thú thật tôi đã phải quấn cái mềm vào mới dám nhấn nút cho cái kính từ từ hạ xuống và để một luồng gió lạnh thổi vào. Tôi không cần máy lạnh trong khi trong xe đã có máy sưởi!

- Không sao! Tớ không thể không tiễn khách của mình được!

- Cậu đang nói điều ngược lại với những gì cậu đang thể hiện đây!

- À! Tớ thích tuyết lắm nhưng chịu lạnh không được giỏi!

Tôi thấy cái ý tưởng nói chuyện ở cái nơi hoang vu này quả là chẳng hay ho gì! Chiếc ô tô nhỏ dùng để di chuyển trong nội cung đang đậu ở vành ngoài cùng của đai bảo vệ Hoàng cung, khu tiếp giáp giữa vườn dâu rộng lớn và cánh cổng số 22 có chốt canh phòng của lực lượng an ninh. Anh Kawahachi hẳn là đang phải làm một vài thủ tục để được vào trong cổng, anh Jintei đã ra ngoài đó để phòng trường hợp mấy cái thủ tục phức tạp kia làm khó chàng ca sĩ. Miwa vẫn không chịu vào trong xe, cậu ấy tin tưởng vào chiếc áo khoác măng tô dài tới gối màu gỗ gụ của mình hơn là vào cái máy sưởi đang hoạt động hết công sức trong này.

- Cậu nôn đến thế à? - Tôi nói và không kèm được một cái ngáp dài.

- Nôn gì chứ?! - Cô nàng chối đây đây.

- Thôi đi! Tớ xin lỗi vì đã chia cắt tình yêu mới vừa chớm nở của cậu!

- Hừm, cậu cứ ở đó mà nói đi! Rồi sẽ có ngày cậu cũng vậy thôi! Mà tớ khá bất ngờ chuyện tại sao một công chúa như cậu lại chẳng thể tìm được cho mình một tình yêu nào sau bao nhiêu đó năm đấy!?

Tôi chẳng biết nói gì trong một chốc lát.

Cũng không hẳn là không thể tìm thấy gì... chẳng?

- Gì đấy, gì đấy! - Cô nàng tự dưng bị kích động. - Biểu cảm ấy là sao vậy? Chẳng lẽ...

- Đây, đây! Không có gì cả nhé!

- Ai biết được chứ! - Miwa bĩu môi.

Cùng lúc đó thì xe của anh Kawahachi cũng vừa tới. Mặt cô bạn hớn hờ hẳn ra. Chàng ca sĩ bước ra khỏi xe và bước về phía chúng tôi:

- Chào em, xin lỗi vì để em đợi nhé! - Vừa nói anh ấy vừa hôn một cái phớt nhẹ qua má cô bạn tôi.

- Không sao mà! - Miwa đỏ mặt chẳng biết do đứng ngoài đó nãy giờ hay là còn vì lí do nào khác.

- À! Ừm, được rồi! - Tôi đang háng, mong là hai người yêu nhau sẽ bỏ quá cho một nàng công chúa không biết điều như tôi. - Em nghĩ là hai người có thể làm việc đó sau khi chui vào trong kia! - Tôi chỉ tay ám chỉ chiếc xe của anh.

- À! Tôi xin lỗi, Hi... không, công chúa! - Anh ấy cúi người xuống cho vừa tầm nhìn của tôi.

- Không cần thế đâu, anh!

- Tôi xin lỗi nhé! Chuyện biết em là công chúa mà chẳng nói gì!

Nhìn cách anh ấy cười trừ kia... Mà khoan, anh ấy vừa nói gì thế?

- Há? Anh bảo là anh biết trước rồi sao? Từ... từ khi nào mà...

- Hina, tôi cũng có theo dõi tin tức đấy! Em có lên hình vài lần khi còn nhỏ! Tôi cứ nghĩ là mình nhận lầm nhưng không phải nhỉ? - Lần này tôi lướt một nụ cười thỏa mãn.

- Thì ra là thế! - Miwa thờ dài. - Hèn gì em chẳng thấy anh phản ứng gì khi em nói chuyện em đang ở Hoàng cung!

- Tôi biết chuyện này từ cái hôm em phi thân vào công ti tôi rồi!

Trong đầu tôi bất chợt hiện lên cái cảnh tượng hãi hùng hôm ấy, khi tôi cứ cố đuổi theo con bé linh hồn thật của Miwahi-Joudouki.

- Được rồi! Anh và Miwa đi đi, nếu không hai người sẽ chết cồng mât! - Tôi nghĩ tốt hơn là nên tha cho họ.

- Chào em nhé!

- Tạm biệt cậu! Hẹn gặp cậu ở nhà nhé!

Tôi cứ nhìn mãi khi hai người ấy chui vào trong chiếc xe kia. Qua ô cửa kính, tôi nhìn thấy anh Kawahachi khẽ vươn người qua hôn cô bạn trước khi cài khóa an toàn vào giúp. Có một chút rợn người khi mới sáng sớm mà tôi đã phải xem phim tình cảm thế này!

Khi anh Jintei sập cửa xe vào tôi mới giật mình rằng chiếc xe của hai người ấy đã đi qua khỏi chốt kiểm tra rồi. Tôi cũng quay vào trong và kéo kính chắn gió lên để cảm nhận lại hơi ẩm đang dần dần tuột ra khỏi cơ thể mình. Tựa đầu vào cửa kính, những hình ảnh của tối hôm qua chợt hiện về một cách đầy đủ và ảo diệu nhất trong tâm trí tôi: Ánh sáng của đồng lửa trại bao phủ những gương mặt hào hứng của mọi người, không khí lạnh lẽo nay đã được bọc trong một lớp màn nóng bỏng, đôi chân tôi bước những nhịp vội vã như muốn đuổi theo một điều gì đó...

Tôi chợt nhớ ra mình đã định đuổi theo cái gì: Là nhịp đập hỗn loạn của trái tim tôi. Đến bây giờ, dường như nó vẫn còn ở nguyên vẹn hệt như lúc đó. Tôi đặt tay lên ngực mình, lại thêm một lần nữa tôi biết rằng mình không thể nào hiểu được cảm giác của chính mình. Trước đây, "nó" đã tới một lần, khi tên Miêu tình hôn tôi, khi các mạch máu chảy rần qua mọi phần của cơ thể tôi. Tôi tự hỏi tại sao lại có sự giống nhau ấy? Tại sao tôi chỉ muốn tìm kiếm duy nhất một người trong bao nhiêu người tham gia buổi tiệc mà rõ ràng là tôi có cảm tình với họ hơn là cậu ta? Tại sao tôi lại cảm thấy như mình được cứu sống khỏi cái thế giới ngột ngạt ấy khi cậu ta xuất hiện? Tôi đã lo sợ điều gì? Tại sao tôi lại cảm thấy thích thú khi tên đó ôm tôi? Tại sao tôi lại muốn mình chỉ mỉm cười cho một người nhìn thấy?

Và tại sao cách đây chỉ mới vừa vài phút tôi lại bối rối trước câu hỏi của Miwa?

Cái tương lai mà tôi lựa chọn ấy, tôi đã quyết định chỉ trong vòng vài tích tắc, trong khi trước đó tôi hoàn toàn chìm ngập trong đau đớn và hoảng loạn. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

*

- Công chúa này! - Tôi cảm thấy ai đó đang gõ gõ vào vai mình. - Cô nên dậy thôi! Chúng ta tới nơi rồi!

Tôi vươn vai một cách uể oải. Thường thì anh Jintei sẽ bế luôn tôi vào phòng khi tôi ngủ quên trong xe, chuyện đó xảy ra như ăn cơm bữa nhưng chẳng hiểu sao hôm nay anh ấy lại phá hỏng giấc mơ nhiệm màu của tôi như thế. Lại đúng vào lúc tôi không muốn thức dậy nhất!

- Cô có cần phải tới nhà vệ sinh rửa mặt không?

- Sao thế? Em muốn về phòng để ngủ!

- Quốc vương và Hoàng hậu muốn gặp cô đây, công chúa!

- Hà? - Tôi như bừng tỉnh ngay tức thì. - Vào giờ này á?

Đồng hồ trong xe ô tô chỉ mới vừa chỉ sang bảy giờ một chút. Vậy là tôi đã ngủ những hai tiếng chứ không phải chỉ là lim dim chớp mắt như tôi nghĩ sao?

- Trông cô khá mệt nên tôi nghĩ nên để cô nghỉ thêm chút nữa, nhưng mà Quốc vương và Hoàng hậu đã sắp tới giờ phải đi thực hiện lịch trình rồi! Nếu như cô không nhanh lên thì có khả năng cô sẽ phải ở lại đây thêm vài ngày nữa đây!

- Họ sắp đi đâu sao? - Tôi vẫn chưa chịu buông cái mềm của mình ra mà vẫn mắt nhắm mắt mở câu giờ thêm một chút nữa.

- Vâng! Họ phải tới Hoa Hồng Đỏ!

- Cái gì?! - Tôi vùng dậy khi những từ chàng tổng quản nói lướt qua tai mình.

- Tôi nghĩ cô cũng đã tỉnh rồi!

Anh Jintei thậm chí còn không buồn đóng cửa xe lại mà cứ thế bỏ đi sau khi quăng chìa khóa xe lại cho một chàng cận vệ đang đứng gần đó.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? - Tôi lon ton chạy theo, thậm chí tôi còn không biết mình đang ở chỗ nào trong cung nữa.

- Họ không muốn nói cho cô biết bây giờ nhưng riêng tôi thì nghĩ rằng cô nên biết thì tốt hơn! Không phải cô rất sợ điều đó sao? - Anh ấy nói khi chúng tôi cùng băng qua một vài bụi hồng trong khoảng sân cỏ xanh mướt trông như một tấm thảm lụa đang được trải ra dưới chân chúng tôi, bất chấp thời tiết không tốt nhưng chúng vẫn luôn trong trạng thái hoàn hảo nhất.

- Anh đang nói gì thế? Em sợ gì cơ?

- Công chúa! - Chàng Tổng quản bất ngờ đứng chững lại. - Cô đã quên chuyện Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ đang ở đây rồi sao? Anh trai công chúa muốn cô kết hôn với người đó và đã đề nghị với Quốc vương. Người đang xem xét vấn đề ấy! Tôi cho rằng cô nên nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình để chuyện này chấm dứt trước khi nó đi quá xa.

Anh ấy đang nói đến chuyện gì vậy? Sao tôi chẳng biết gì về chuyện này hết thế? Không phải bố mà lại là chính anh trai tôi muốn biến tôi thành một con cờ chính trị sao?

Nhưng một âm thanh vang tới từ phía sau những hàng cây bụi thấp khiến tôi phân tâm. Cách chúng tôi chừng mười bước chân, bố mẹ và anh tôi đang thông thả chơi tennis. Trong khi bố và anh Hime đang gắng sức vì một trận thắng đậm thì mẹ tôi lại ngồi ở một cái bàn gần đó với cây vợt gác dưới chân ghế và nhắm nháp chút trà buổi sáng. Chẳng ai để ý rằng bây giờ là giữa mùa đông - cho dù hôm nay có nắng lên thì trời vẫn lạnh đến cắt da cắt thịt - và khung cảnh này thực sự trông rất lạ lẫm cả.

Tôi bỏ dở câu chuyện của mình và anh Jintei đang nói ở đó và tiến bước về phía họ.

Mẹ nhận ra tôi đầu tiên và vẫy tôi về phía bà. Tổng quản Jintei đã lui về đứng cạnh một cô hầu ở gần đấy, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ khi nào mấy thành viên Hoàng tộc này cần gì.

- Con có thể nhìn thấy cảnh này được bao nhiêu lần trong một năm đây? - Tôi hỏi khi ghé mông ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh mẹ.

- Chỉ vì con chẳng ở nhà bao nhiêu thôi! - Mẹ trả lời, bà vẫn không hề rời mắt khỏi cuộc đấu đang ngày một gay cấn hơn ngoài kia. Tôi nhìn lên tấm bảng điểm ở phía cuối sân, tỉ số của họ khá sát sao nhưng bố vẫn là người dẫn trước từ nãy tới giờ.

- Vậy bố vẫn thường thắng? Trong kí ức của con, bố chẳng phải là người chơi giỏi lắm!

- Ai bảo hồi đó bố chơi với cậu của con làm gì, như thế thì làm gì có cửa để thắng!

Tôi buông một nụ cười thấu hiểu. Mẹ nhắc tôi mới nhớ tới cậu mình. Có lẽ cậu là người thân duy nhất của tôi không có mặt trong buổi tiệc sinh nhật ngày hôm qua. Cậu là người anh song sinh với mẹ (mặc dù tôi dám cá là họ chẳng giống nhau chỗ nào cả), trước đây cậu rất hay chơi cùng bố vì cậu ở Hoàng cung cùng chúng tôi nhưng khoảng một năm sau khi tôi bắt đầu “du ngoạn đây đó” thì cậu cũng chuyển nhà tới Onawaki và làm việc cho tổng lãnh sự quán của Bồ Công Anh Xuân tại đó theo mong muốn của Nữ hoàng Vũ trụ Tatinia. Bố tôi là tay chơi “gà” chưa từng thấy vì ông ấy gần như chưa thể thắng nổi một trận nào, mà cũng có thể là do cậu tôi quá giỏi! Nếu nghĩ như vậy thì anh tôi lại là thảm họa tennis mất, trong khi anh ấy luôn được tung hô là thần đồng ngay cả về trí thông minh và tố chất thể thao.

Nhưng tôi đi xa quá chủ đề mình cần quan tâm rồi! Cái khung cảnh yên bình này làm tôi cảm thấy mất hết sự đề phòng với mọi thứ xung quanh.

- Mẹ này! Con nghe nói là mọi người định đến Hoa Hồng Đỏ? - Tôi lên tiếng hỏi khi ở ngoài sân, bố vừa mới hạ mình vớt được quả bóng bay lạc, cứu một bàn thua trông thấy.

- Vậy sao? - Khi nói, mẹ có lén liếc mắt về phía anh Jintei.

- Con nghĩ là con đã đủ lớn để tự quyết định những chuyện này! Và con còn quá nhỏ để có một cuộc hôn nhân sắp đặt như vậy!

- Ta cũng chẳng hề nghe thấy chuyện này hợp lý ở chỗ nào cả! Nhưng Hoàng tử đã ở đây rồi thì chúng ta cũng phải nghĩ tới chuyện làm sao cho nó đúng với cách cư xử của một chủ nhà một chút! Ta không nghĩ là chúng ta phải từ chối thẳng thừng trước mặt cậu ấy như vậy!

- Thế còn bố thì sao?

- Quốc vương đứng trung lập trong chuyện này! - Mẹ nói và xoay người hẳn về phía tôi chứ không còn cái kiểu ồm ồm, miễn cưỡng theo dõi trận đấu tê nhat kia nữa. - Hina, ta nghĩ con cũng đã đủ lớn để biết cách cư xử sao cho hợp tình hợp lý!

- Mẹ à! Con đã quyết định, lựa chọn của con...

Câu nói của tôi bị cắt ngang bởi tiếng la hét thất vọng của anh trai mình. Trận đấu đã kết thúc và bố tôi là người thắng chung cuộc. Hai người họ rút cuộc cũng bỏ cái cuộc chơi nhat nhèo ấy để vào đây. Mặc dù nói thế nhưng có vẻ nó cũng khiến cho hai người một phen mệt mỏi hơi tai khi giữa mùa đông thế này mà ai cũng mồ hôi nhễ nhại.

Bố kéo ghế ngồi cạnh mẹ còn anh Hime thì vỗ đầu tôi trước khi ngồi xuống cái ghế còn lại kế bên tôi.

- Ta không biết khi nào thì hai người mới thấy chán cái trò chơi này! - Mẹ lắc đầu ngán ngẩm. Bà ấy rõ ràng là chỉ thích nhìn bố thua chứ không thích nhìn ông thắng, một người phụ nữ kì lạ.

- Có sao đâu nào! Anh cũng đâu còn trẻ nữa, coi như rèn luyện thôi!

- Con thì cảm thấy bố chỉ muốn làm bề mặt con! - Anh Hime vặc lại.

- Con thì cảm thấy chuyện mọi người cãi nhau chỉ vì chuyện này thật ngớ ngẩn hết sức! - Tôi cũng tham gia.

- Như thế này mới là gia đình chứ nhỉ? - Bố nhìn tôi và nháy mắt đầy ẩn ý. Có thể xem như tôi hiểu ý ông ấy.

- Cảm ơn bố, nhưng con chẳng thấy biết ơn vì có một cái gia đình Hoàng gia nhảm nhí thế này chút nào!

- Em nó chỉ đang nói cường điệu lên thôi!

Phải! Đây mới là một gia đình thực sự, mới là thứ mà tôi không muốn đánh mất nhất. Điều mà tôi cố gắng kiếm tìm trong quãng thời gian bỏ nhà ra đi, tôi muốn được nhìn thấy một gia đình nơi mà mọi người có thể nói mọi điều với nhau chứ không phải là giấu nhau mọi thứ có thể. Bây giờ đúng là họ cũng chẳng có thời gian gì nhiều nhận hơn nhưng chúng tôi vẫn có những giây phút được ở bên cạnh nhau như thế này.

- Nhưng cô con gái yêu quý của ta có chuyện gì lại tìm tới đây sớm như thế này?

- Đương nhiên không phải vì trận tennis tê nhat của mọi người rồi! Con tới vì con đã đưa ra được lựa chọn của mình!

Tất cả mọi người đều nhìn tôi, không trừ cả anh Jintei và cô hầu đang đứng gần đó nghe ngóng.

- Vậy... nó là gì? - Hoàng hậu hỏi thúc.

- Con... muốn được sống một cuộc đời bình thường. Ít nhất là cho tới khi con tốt nghiệp, con muốn tìm ra được lý do thực sự khiến con muốn sống, con muốn trở thành ai và tạo ra cái gì. Con cũng muốn ở bên cạnh những người đã vì viên Akaineko trong người con mà phải chịu đựng đau đớn, con muốn được bù đắp cho họ. Nhưng con cũng sẽ thường xuyên gọi điện và về thăm mọi người. Có thể con hơi tham lam nhưng... con không muốn bỏ qua bất kì khoảng khắc nào trong cuộc đời này nữa, nó đã được ban lại cho con lần thứ hai khi mà tưởng như con đã chết thì hẳn nó phải mang một ý nghĩa nào đó. Cho dù những khoảnh khắc đó chỉ là những khoảnh khắc cãi nhau rất vô vẩn của gia đình ta, hay những trò đùa nhat nhèo như nước lã của bạn bè con, những buổi tối con chỉ có một mình nhìn lên bầu trời tầm tối. Con không sợ nữa vì con không còn cô đơn trong cuộc hành trình này, con biết mình có thể chia sẻ nó với tất cả mọi người!

- Con thật sự không muốn ở đây nữa thật à? - Quốc vương nheo mày.

- Đây là nhà con mà! Chưa có ai nói nhà mình là một nơi tồi tệ cả, nhưng con chỉ là tạm thời vắng mặt thôi! Còn một chuyện nữa, con cũng không chấp nhận chuyện hôn nhân với Hoàng tử của Hoa Hồng Đỏ!

Mọi người trông có vẻ như rất hưởng ứng lựa chọn của tôi nhưng ngay sau khi tôi nhắc đến chuyện kia thì biểu cảm của họ thay đổi một cách đột ngột. Tôi có thể cảm thấy không khí xung quanh tôi như đang bị bóp nghẹt và tôi như đang ngồi trong một phòng họp cấp cao với Hội đồng Chính phủ chứ không phải là với những người thân trong gia đình mình.

- Bố biết thế nào con cũng nói vậy mà! - Quốc vương thờ dài đánh thượt. - Không phải chuyện mới mẻ gì!

- Nếu vậy thì bố còn đến Hoa Hồng Đỏ để làm gì nữa?

- Hina! - Anh Himeshiro lên tiếng. - Đây là lời đề nghị của Quốc vương Hoa Hồng Đỏ, ông ấy chỉ muốn quan hệ của hai nước tốt lên thông qua mối liên kết này!

Tôi thực sự không muốn nói chuyện với anh Hime vì anh ấy là người khiến tôi giận nhất.

- Anh à! Em tưởng anh mới là người rõ hơn ai hết chuyện em không thích là một con cờ chính trị trên cái bàn cờ quyền lực vô nghĩa của mọi người rồi ấy chứ? - Và bây giờ nó đã thành một vấn đề thực sự. - Nếu như anh có thể bảo vệ em thì anh đã không mang chàng Hoàng tử đó về đây như vậy đúng không? Như vậy khác nào đã ngầm thỏa hiệp? Mọi chuyện thậm chí còn tồi tệ hơn nếu như anh từ chối ngay từ đầu nữa kia!

- Hina, không ai bảo con phải kết hôn vì lý do chính trị đâu! - Bố cố trấn an tôi, nhưng kì thực là tôi đang sợ đến phát khiếp lên và không chắc là mình có thể giữ được bình tĩnh bao lâu nữa. - Họ chỉ mong muốn nếu như hai nước có thể có được mối quan hệ ấy thì tốt nhưng con cũng có thể hoàn toàn rút lui. Và ta xin đính chính lại với con là ta tới đó chỉ vì làm ăn thôi! Anh con muốn mở một trang trại trồng nho ở đó theo quy chuẩn trồng trọt của Hoa Hường Dương như một bức hòa hiệp hòa bình giữa ba nước hữu nghị. Nhưng ít nhất nếu con muốn thể hiện thành ý của mình thì con phải đến buổi gặp mặt đã, sau đó thì tùy con.

- Buổi gặp mặt? - Tôi chưa nghe chuyện này bao giờ.

*

12 GIỜ 39 PHÚT

Hệ thống đại lộ trung tâm, tỉnh Yoyuri, Bô Công Anh Xuân.

Miwa trở mình rồi mở mắt. Ngay lập tức hình ảnh của người cô yêu tràn ngập nơi đây mắt cô. Đối với cô, đây là điều hạnh phúc nhất, điều cô muốn nó xảy ra hàng ngàn hàng vạn lần trong phần còn lại của cuộc đời mình.

- Anh nghĩ là em bỏ rơi anh với con đường vậy là đủ rồi!

- Em nghĩ chẳng có chuyện gì khó khăn bằng việc phải thức dậy vào lúc bốn rưỡi sáng giữa mùa đông khắc nghiệt ở cái vương quốc này! - Cô mỉm cười và ngắm nhìn Kawahachi cũng đang nhìn cô từ phía ghế lái.

- Là lỗi của em khi bỏ đi mà thậm chí còn chẳng thèm nói với anh!

- Và giờ anh còn đổ lỗi cho em nữa chứ! - Miwa quay người về hướng kính chắn gió bên mình tự kỉ. Hình ảnh của những người dân bình thường đang đi qua con phố nhỏ, với những cửa hiệu nhỏ, trong một lối đi lát đá tránh xa sự ồn ào của phố thị bỗng chốc khiến cô thấy thật yên bình. Yên bình như chính cái khoảnh khắc này vậy!

Cô nàng nghe thấy một tiếng cười lãnh lút phía sau lưng mình, chàng ca sĩ thấy thích thú khi chọc ghẹo cô tới nỗi chẳng thể ngăn mình làm thế bất cứ khi nào nhìn thấy cô.

- Thừa tiểu thư! Hẳn là cô đói meo rồi khi bỏ cả bữa sáng như thế! Có muốn ăn một chút gì đó không?

- Em không bị thức ăn dụ dỗ đâu! Mà chúng ta đang ở đâu thế?

- Một thành phố khá yên tĩnh, chúng ta có thể đi ngắm biển mùa đông nếu như em muốn?!

- Biển á? - Sự hào hứng ngay lập tức trở lại với cô ca sĩ tập sự.

- Coi em kia!

Kawahachi chồm người về phía cô để tháo dây an toàn ra rồi quay lại mở cửa bên phía mình, đi vòng qua phía đầu xe để mở cửa cho cô. Những cơn gió biển lùa qua tóc cô khiến cho Miwa thấy ớn lạnh tuy nhiên cảm giác đó ngay lập tức chấm dứt khi cô được bạn trai khoác áo vào cho rồi cạo lông tay mình vào tay cô.

- Như thế này đủ ấm chứ? - Kawahachi hỏi láu cá.

- Ai bảo anh là dân một sách chứ?!

Cả hai cùng mỉm cười và bước trên con phố dẫn ra xa dần đại lộ trung tâm của thành phố Yoyuri. Con phố lát đá trải ra một lối đi nhỏ chỉ chừng vài mét mà xe lớn không thể vào được giữa hai dãy nhà được xây bằng đá trông rất cổ kính, cả con đường cũng được lát sỏi trắng tạo cảm giác như mỗi bước đi đều là một chuyển động của chiếc máy mát-xa ngoại cỡ dưới chân. Như những gì Miwa đã nhìn thấy lúc này khi ngồi trong xe, cả dãy phố là một tổ hợp những cửa hàng nhỏ mang phong cách giản dị nhưng cũng tinh tế đầy nét nghệ thuật. Họ đi lướt qua một cửa hiệu sách cũ; một cửa hàng hoa quả tươi với các thức trái cây nghịch mùa như dưa lưới và quả mận, có cả dưa hấu; tiếp theo là một cửa hàng cà phê nhỏ có bảng hiệu màu nâu nhạt nằm trên ban công tầng hai đề chữ “Hoa Tulip”. Cô nàng có nghĩa qua một chút và quả đúng như cái tên, bên trong là một không gian ngập tràn hoa tulip, cả thật lẫn giả, hòa lẫn vào nhau khiến cho người ta không tài nào phân biệt được, các bàn nhỏ bằng gỗ được bố trí xen giữa những cột hoa cao làm bằng thạch cao. Miwa có ý muốn vào nhưng Kawahachi cứ mãi lôi cô đi mà chẳng để ý gì.

Thế rồi khi họ đã đi rất sâu vào trong khu phố ấy, chàng ca sĩ mới dừng lại trước một cửa hàng cà phê sách có ba tầng. Khi bước vào không gian của nơi này, nó nhỏ tới mức khiến người ta có cảm giác nếu đang hai tay ra thì ta hoàn toàn có thể chạm được vào các bức vách đối diện nhau. Ánh đèn sáng vừa đủ dành cho những người yêu sách được mở gần như suốt thời gian mở cửa vì không gian ở đây ít cho phép ánh sáng tự nhiên lọt vào, trên tường treo đầy những áp phích đã sòn cũ giới thiệu những cuốn sách kinh điển của thời đại cách đây chừng hai mươi năm. Kawahachi tiến tới bàn tiếp tân có một cô gái tóc nâu đang ngồi rồi yêu cầu hai cà phê sữa nóng lên tầng ba. Cô nàng mỉm cười với cậu và luyến thối một tràng chuyện mà Miwa chẳng thể hiểu nổi nội dung của nó.

- Ừm, em có cảm giác như anh biết rất rõ nơi này! - Miwa lên tiếng lúc hai người cùng bước lên cầu thang, khoảng không gian ở đây nhỏ tới mức cho dù cô đang thì thầm nhưng cũng có cảm giác như cả thế giới sẽ nghe thấy mình.

- Anh từng tới đây trong một lần tham gia sự kiện vào mùa xuân năm ngoái! - Vừa nói anh vừa chỉ tay vào một bức gì đó được đóng khung và treo ở chỗ rẽ ngoặt giữa tầng hai lên tầng ba. Một lúc cô nàng mới nhận ra đó là chữ kí mà cô fan cuồng từng mất thời gian ngồi bắt chước kí theo cách đây chừng hai năm.

- Là cô nàng tóc nâu ban nãy xin anh á?

- Sao thế? Em không thích anh nổi tiếng à?

- Em không thích chuyện anh thân thiết với bất cứ ai mà anh gặp qua dù chỉ mới có một vài lần!

- Nay, anh không thích có bạn gái hay ghen thế này đâu!

- Em không ghen! Xin nhắc cho anh nhớ, em là fan hâm mộ rộng lượng nhất trên thế giới này khi chấp nhận để anh lấy bất kì cô gái nào khác nào ngoại trừ Riyu Hatsune đây nhé! - Miwa nhìn mãi mê bức chữ kí được lau chùi thường xuyên khiến nó trông cứ như vừa mới được kí ngày hôm qua.

- Vậy nếu đó không phải là em cũng không sao à?

- Anh dám không?

- Không! - Cậu chàng mỉm cười rồi đẩy cánh cửa bước vào căn phòng nằm trên tầng ba.

Trên này khác với không gian đầy người yêu sách phía dưới, không có ai cả. Chỉ có một chiếc bàn thấp ở gần ban công và những giá sách nặng trĩu trên vách tường sơn màu đỏ thẫm. Hai người ngồi xuống tám đăm lót được đặt quanh bàn cùng lúc thức uống của họ được mang lên.

Kawahachi cũng nghĩa qua thực đơn rồi gọi một cái pizza nhỏ cho cô nàng.

- Anh nhắc mới làm em nhớ là mình đang đói cồn cào! - Miwa lên tiếng khi người phục vụ đã đi khỏi trả lại phần không gian yên tĩnh cho hai người.

- Anh cũng không phải là một người bạn trai quá tệ đúng không?

- Không, thưa “Quý ngài Trong trắng”!

- Nay, sao lại vậy?!

- Đúng là Ngài rất đặc biệt khi chỉ biết ôm lấy mối tình đầu của mình suốt mười mấy năm như vậy nhưng mà tôi thì không thể tha cho Ngài chuyện ngài làm ngoi tôi khi ở trong căn tin hôm trước được! Ngài có biết tôi thấy tổn thương đến thế nào không?

- Anh đã xin lỗi rồi! Hơn nữa khi ấy anh cũng chẳng biết mình đang bị cái gì ám nữa!

- Chữ không phải vì Ngài quá ích kỉ sao?

- Vậy sao anh vừa là “Quý ngài Ích kỉ” vừa là “Quý ngài Trong trắng” thế?

- Thứ nhất, vì Ngài ích kỉ. Thứ hai, vì ngài gần ba mươi tuổi đầu rồi mới biết hẹn hò thực sự là như thế nào!

Mấy lời nói móc mỉa của Miwa chẳng hiểu sao khi được nói bằng chất giọng trong như thủy tinh ấy chỉ càng khiến chàng ca sĩ thấy phần khích hơn thay vì

thấy bị động chạm

- Em nói vậy vì giờ em trẻ hơn anh rồi đúng không?!

- Phải! Em hoàn toàn có thể bỏ anh để lấy bất cứ ai khác mà em muốn trong khi anh thì ế chắc rồi! Đó là cái giá mà Ngài cũng phải trả một phần đấy chứ không phải chỉ có mình tôi mới phải trả giá đâu!

- Em muốn lấy ai cơ? Cái tay nhà-sản-xuất trẻ trung ấy đấy à?

- Hóa ra tất cả mọi người đều ghét cậu ta nhỉ?

- Chắc là thế đấy!

- Em thì thấy cậu ta khá tốt đấy chứ? Cũng là một người có thể vì tình yêu mà chịu đựng tất cả...

- Em không biết là em đang khiến anh giận lắm sao? Khen một người con trai khác công khai trước mặt anh như thế! - Kawahachi nhìn ra ngoài ban công, dỗi.

Miwahi phì cười.

- Em vẫn chỉ là con nít thôi đấy! Anh muốn em thế nào đây?

Cậu chàng ca sĩ định quay sang trả lời thì lập tức phải ngậm miệng lại. Từ lúc nào, cô học trò của cậu đã chồm người lên bàn, rút ngắn khoảng cách giữa họ.

Nụ hôn bất ngờ đến không báo trước...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Hoàng Tử Hoa Hồng

Tôi nằm trong phòng mình và đầu óc cứ lảng lảng như ở trên mây.

Tôi đã lo sợ chuyện mình không thể hòa nhập lại được với gia đình mình do tôi đã rời khỏi đây quá lâu. Thế nhưng bây giờ đó không còn là vấn đề quá lớn nữa. Rõ ràng chúng tôi vẫn có thể là một gia đình cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, vậy mà tôi chẳng hiểu sao trước đây mọi thứ lại không được như thế. Khi chuyện đó đã qua thì tôi lại phải đối mặt với một vấn đề mới, một vấn đề cổ xưa hơn nhưng giờ đây mới vừa được khai quật lại, một vấn đề mà tôi đã lo lắng rằng một ngày nào đó nó sẽ tới kể từ ngày tôi nhận thức được mình là ai trong cái thế giới rộng lớn này.

Chính là việc kết hôn chính trị.

Cho dù bố tôi có trấn an thế nào thì tôi vẫn thấy không yên tâm, mấy chiêu trò đó thì ông ấy và anh tôi có đầy cả ra đấy, quan trọng là tôi không rành vấn đề này nhiều tới mức có thể nhận ra được nó ngay từ đầu. Tôi cũng biết rằng Hoàng tử Orehi không hề là một người xấu, chính anh ấy là người đã đỡ tôi tới qua khi tôi vấp phải mấy thanh sập chết đâm (mặc dù trong thâm tâm tôi đã hi vọng đó là một người khác). Ít ra thì tôi cũng phải nói cho anh ấy hiểu trước khi mấy người kia định làm gì đó cao tay hơn bởi vì bố tôi đã đi Hoa Hồng Đỏ thật rồi và cuộc gặp mặt của chúng tôi được tổ chức vào ngày mai. Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ có một ngày ở bên nhau...

Tôi cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, tôi không nghĩ được chiều gì cao siêu cả. Tôi có phải là người giỏi nắm bắt tâm lý người khác đâu? Bởi vậy, tôi bỏ cuộc!

Thay vì cứ nằm lẩn lóc mà tự hành hạ não mình, tôi ngồi dậy và tìm cái gì đó để truy cập internet. Ít nhất thì Tổng quản Jintei cũng mang laptop đến đây cho tôi vì tôi tìm thấy nó trong ngăn kéo của chiếc bàn trang điểm. Sau khi nhập password, tôi lại được nhìn thấy giao diện quen thuộc hình một cô gái nhỏ tho đang ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế bành lớn, tường chừng như có thể lọt thỏm luôn vào trong lớp nhưng bọc ghế ấy, trong bộ váy áo màu xanh dương rực rỡ và vương miện trên đầu: Đó là tôi của năm năm trước, trong buổi lễ chính thức nhậm chức Thế tử của anh Hime. Tôi cảm thấy khi ấy mình thật nhỏ bé (mà hình như bây giờ cũng vậy!)

Khi mở trình duyệt web, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi chính là tin tức về sự trở lại của một cái tên quen thuộc: Dehiki Hatsune. Anh ấy thực sự đã đi hát trở lại, nhưng không phải là cùng với nhóm nhạc của mình mà lần này chỉ có một mình anh. Tôi hoàn toàn không ngờ tới điều này, tôi cũng quên mất luôn rằng bây giờ anh không cần phải trốn chạy nữa bởi lẽ mối nguy hiểm của anh hóa ra lại chính là kẻ chỉ muốn giữ lấy sự an toàn cho anh. Bức ảnh to đùng của anh ấy được xuất hiện trên trang chủ của tờ báo mạng: một Dehiki rạng ngời và tràn đầy sức sống, tên anh được lặp đi lặp lại dưới những dòng bình luận, fan hâm mộ đang chào đón sự trở lại đầy lột xác của anh sau một thời gian hoàn toàn biến mất, bốc hơi khỏi mọi hoạt động của DEMON. Tôi thoáng mỉm cười khi biết điều ấy. Mọi người đều đang sống tiếp cuộc đời của mình, sau tất cả mọi thứ...

Ngay khi tôi vừa định chuyển sang bài báo tiếp theo thì có tiếng gõ cửa.

- Chào cô, công chúa! - Tên Miêu tỉnh đứng ngoài cửa mỉm cười.

- Gì đấy? - Tôi hỏi cái thứ cậu ta mang theo khi tới đây, giống như một chậu cây.

- À! Là quà sinh nhật mà Hoàng hậu muốn gửi cho cô. Bà ấy không muốn nó nằm lẫn lóc trong mớ quà sinh nhật chất đống của công chúa!

Cậu ta đưa cho tôi một cái chậu gốm nhỏ màu trắng chỉ cỡ bằng một cái cốc, trong đó có một cái chồi xanh đang nhú dần lên.

- Tôi vào trong được không?

- Không phải nhiệm vụ của cậu kết thúc rồi sao? - Tôi nói, ám chỉ thứ mình đang cầm trên tay.

- Cơ bản thì là thế! - Cậu chàng nhún vai.

Tôi không chắc mình có thực sự muốn đuổi cậu ta về hay không vì suy cho cùng thì cảm giác có lỗi trong tôi vừa mới thở phào, ít ra cậu ta không cách mặt tôi. Điều đó khiến suy nghĩ của tôi có phần tươi sáng trở lại...

Tôi bước né sang một bên cho cậu ta lách người vào trong phòng. Khi đi ngang qua, cánh tay cậu ta chạm vào vai tôi làm cho những tế bào chỗ đó bỗng chốc chộn rộn cả lên, bụng tôi cũng chộn rộn như thể tôi sắp sửa bước vào một phòng họp đầy tính chất nghiêm túc cùng với một đám bướm bướm bay trong đây vậy. Tôi thậm chí xấu hổ vì cảm giác đó tới mức không muốn quay sang nhìn cậu ta liền sau đó.

- Cái này... - Tên Miêu tỉnh tọc mạch chạm vào bộ quần áo tôi mặc hôm qua trong tiệc sinh nhật đang được vắt ngang qua cái ghế chỗ bàn trang điểm - ...bị rách này?

- À! Là do vấp té lúc múa sạp đấy!

- Là khi ấy à? - Cậu ta vãn về chỗ bị rách trong tay, không hẳn là xem xét mà giống như đang suy nghĩ hơn.

- Sao đấy?

- Thì... hơi đáng tiếc nhỉ? Bài múa rất đẹp, chỉ mong là cái kết cũng sẽ được như thế!

- Cảm ơn vì lời khen! - Vừa nói tôi vừa bước trở lại giường mình để tắt cái máy tính đi. Thật không tin được là cậu ta lại nói ra điều đó. - Nhưng đối với nhiều người thì đó là một cái kết đẹp đấy chứ?

- Sao lại đẹp cơ? - Cậu ta cũng mò vào theo tôi, khái niệm về giới tính hình như không hiện hữu trong đầu cậu ta thì phải? Đáng lẽ ít ra thì cậu ta cũng biết nghĩ cho tôi một chút chứ?

Tôi mở cửa bước ra ban công nhìn ra vườn dâu để hít chút khí trời mặc dù nó không khác nào tự tra tấn mình vì không khí khô và lạnh đến ghê người. Tuy nhiên nếu cứ ở trong căn phòng ấy thì sớm muộn gì tôi cũng chết ngạt mất!

- Hoàng tử và Công chúa? Không phải là một cái kết đáng mơ ước sao? Hẳn có nhiều người dành cả tuổi thơ chỉ để tưởng tượng ra điều đó! - Tôi xoa hai tay vào nhau cho quen dần với cái lạnh đầy mới mẻ này.

- Vậy... cô không thích à?

- Có lí do gì để tôi không thích à?

- Mặt cô đang hiện rõ ra kia kìa!

Gì cơ? Mặt tôi á?

- Cậu không thể nhìn thẳng vào mặt một công chúa như vậy được! Thế là khiếm nhã đấy nhé!

- Xin lỗi! Tôi không quen với cách cư xử trong cung lắm, tôi cũng không ở đây nhiều!

- Cậu có vẻ ăn nói biết điều hơn khi vào cung nhỉ?

- Tôi sợ mất việc ấy mà! Nhưng thú thật có một vài thói quen khi ở bên cạnh cô tôi không thể bỏ được, vậy nên chỉ biết tự kiềm chế bản thân thôi!

Coi cậu ta đang nói gì kia? Như vậy là ý gì chứ? Mà tại sao tôi không hỏi thẳng cậu ta chứ?

- Và lại... - Cậu ta lên tiếng. - Tôi nghĩ nếu như người khác hiểu lầm chúng ta thì công chúa sẽ bị ảnh hưởng, mọi người thì quen với việc tôi theo cô rồi nhưng người trong cung thì không! Bây giờ cô còn có cả một vị hôn phu...

Coi nào, cuối cùng thì cậu ta cũng nói ra mấy từ đó...

- Đó mới chính là vấn đề đấy! - Tôi gục mặt vào giữa hai tay mình.

- Thế cũng tốt chứ sao? Một viễn cảnh mà biết bao người mơ ước, một chàng trai có cả bề ngoài lẫn học thức, sau này không cần lo lắng con mình không có được một nguồn gen tốt,... có cả tá thứ để cô thấy mình hạnh phúc nhất trên đời với cuộc hôn nhân ấy!

- Tôi chẳng biết là cậu có đang nói thật lòng mình hay không!?

- Nếu tôi nói là nói dối thì có thể thay đổi được gì chứ?

Tôi chẳng biết nhưng tôi cảm thấy như mình vừa bị đâm cho một nhát.

- Tôi cảm thấy thật bất lực! Gen tốt à? Đứng trên mơ ước của người khác à? Điều đó có khiến tôi hạnh phúc hơn họ không?

- Bố mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con cái mình! Chẳng ai muốn con cái mình lấy phải một tên vô danh tiểu tốt, không có đến một cái tương lai chắc chắn trong tay... như tôi chẳng hạn!

Tôi ngẩng mặt lên vì bất ngờ. Cậu ta cũng cảm thấy bất ngờ ngay cả với lời mình nói.

- À! Đó chỉ là một ví dụ thôi mà!

- Ví dụ chính xác quá nhỉ?

- Vậy... cô định thế nào?

- Thì phải tới đó thôi, cuộc gặp mặt ấy! Nhưng tôi nhất định sẽ không đồng ý dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa...

*

18 GIỜ 27 PHÚT

Lâu đài Torikiyumi, vương quốc Hoa Hồng Đỏ.

Chàng Thế từ cảm thấy như có lửa ở trong lòng. Bước chân cậu vang lên những thanh âm gấp gáp và đầy hồi thúc trong hành lang rộng nối đại sảnh của tòa lâu đài với một lối đi mở ra sân hiên dẫn đến khu vực làm việc của Quốc vương và Quốc hội - chính là “cái đầu” không thể cắt đứt của một vương quốc.

Cuộc nói chuyện này sẽ là một khởi đầu hoàn hảo cho kế hoạch của cậu.

Chưa bao giờ cậu cảm thấy lo lắng như lúc này. Trước đây, cậu làm mọi thứ với lòng nhiệt thành và dùng chính bản thân mình như một lời cam kết hữu nghị thế nhưng giờ đây, khi sự chân thành của cậu không còn được đền đáp nữa, buộc cậu phải lựa chọn bước vào con đường của một chính trị gia thực sự. Cũng chính là buộc cậu phải lớn lên và nhìn vào thực tế rằng thế giới mà cậu đang sống vốn dĩ không còn yên bình như trước đây nữa. Lần đầu tiên trong đời cậu biết dùng sức mạnh chính trị của mình như thế nào thay vì chỉ đắm đầu vào tìm cách phát triển kinh tế theo cảm tính.

Mọi chuyện đã được sắp đặt để cậu có được khu K20 bằng mọi giá.

- Thế từ! - Tổng quản Higata chợt gọi cậu, nhưng cả Quốc vương đi phía trước cũng quay lại. Vị Tổng quản mặt xanh lét nhìn họ khi vừa nhận xong một cuộc điện thoại. - Hoàng hậu... Hoàng hậu vừa bị ngã đi trong phòng!

- Gì cơ?! - Cả hai cha con cùng hoảng hồn.

Chuyến bay của họ vừa mới kết thúc và trong khi Hoàng hậu được đưa tới phòng nghỉ dành cho khách của Hoàng gia thì hai người tranh thủ đến chào Quốc vương của Hoa Hồng Đỏ. Chẳng thể ngờ là chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc như vậy.

- Con hãy về xem Hoàng hậu thế nào đi! - Moki nhanh chóng đưa ra quyết định. - Dù sao thì chúng ta cũng chỉ là một lời chào hỏi thôi! Một mình ta là đủ rồi!

- Nhưng...

- Không bàn cãi nữa! Ta không chắc là ta hay con lo lắng cho Hoàng hậu hơn đâu, nhưng việc ta đã đến đây thì không thể thất lễ với Quốc vương được!

Trước lí lẽ ấy, Himeshiro không còn cách nào khác phải nghe theo. Hơn cả thế, bố cậu có vẻ đang rất bối rối vì tin tức vừa nghe được kia.

- Vậy nhờ bố, con sẽ về xem mẹ thế nào! - Nói rồi cậu chàng đành quay lưng bước đi, theo cùng có hai cận vệ khác nữa. - Nhưng mà... - Thế từ chẳng lại trong phút chốc. - Bác không đi cùng cháu sao, Tổng quản Higata?

- Tôi sẽ theo hộ tống Quốc vương, thưa Thế từ!

Chàng Thế tử rời đó với những khúc mắc của mình, Quốc vương cứ đứng giữa hành lang mở đang trầm mình trong cơn bão tuyết cho tới khi thấy cánh cửa dần trở về đại sảnh đóng lại sau lưng con trai mình.

- Liệu... như thế có ổn không, thưa Quốc vương? - Tổng quản Higata lên tiếng, giọng run run vì lạnh.

- Không sao! Nó cần phải ở yên một chỗ cho tới khi ta biết được nguyên nhân của cái trò hợp tác này! Chỉ có như thế ta mới có thể đi trước nó một bước thôi!

*

18 GIỜ 45 PHÚT

Phòng dành cho khách, lâu đài Torikiyumi, vương quốc Hoa Hồng Đỏ.

Rika nhìn lên cái đồng hồ quả lắc lớn ở phía cuối căn phòng được sắp xếp riêng cho mình. Lâu đài này chỉ vừa mới được xây nên cách đây chưa tới năm năm khi Quốc vương của Hoa Hồng Đỏ quyết định chuyển tới đây vì thế nên so với cả tổng thể được xây dựng vô cùng hiện đại của lâu đài, chiếc đồng hồ quả lắc này trở nên lạc lõng một cách lạ lùng. Quả lắc của nó đúng là một tuyệt tác thực sự với những đường vân miêu tả cả một trận chiến, Rika không nhận ra được đây là trận chiến gì, có lẽ là một phần lịch sử của Hoa Hồng Đỏ. Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì Người cũng cảm thấy nó có gì đó như không đúng lắm...

Đúng lúc đó thì một cận vệ gõ cửa bước vào.

- Thưa Hoàng hậu, Thế tử tới rồi!

Hoàng hậu gạt đầu cho lui rồi nhanh chóng rời khỏi chiếc bàn uống trà mình đang ngồi để bước tới giường - chiếc giường lúc bấy giờ đã được trang bị đủ thiết bị y tế như thể có ai đó đã mang một phần của bệnh viện đến đây vậy. Rika gắn cái ống truyền nước biển vào tay mình (mà thực ra chỉ là gắn hờ ở đó chứ không cắm nó vào mạch máu) và nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

Thế tử bước vào, canh giờ vừa chuẩn.

- Sao lại có chuyện này chứ?! - Chàng Thế tử có một chút cộc cằn đẩy cánh cửa vào trong phòng. Hoàng hậu cố hé mắt nhìn nhưng do con trai đã bước tới quá gần nên Người lại nhắm mắt lại.

Hai giây sau Người cảm thấy cậu chàng đặt tay lên phía cánh tay không có ống truyền của mình.

- Mẹ à! Người không sao chứ? Bác sĩ đâu cả rồi?

- Hime... - Rika vờ mệt mỏi mờ mắt ra. - Ta không sao đâu!

- Sao tự dung mọi chuyện lại thành như thế này chứ? Bác sĩ có nói gì không ạ? - Mặt chàng Thế tử hiện rõ vẻ lo lắng.

- Chắc chỉ là kiệt sức thôi! - Rika chỉnh giọng thều thào. - Chuyện bình thường ấy mà!

- Mẹ à! Chuyện này sao gọi là chuyện bình thường được?! Mẹ cũng đã lớn tuổi rồi những chuyện như thế này rất nguy hiểm đấy ạ!

- Cảm ơn con đã lo lắng!

- Bố bảo con ở lại xem mẹ thế nào! - Cậu chàng thờ dãi. - Vậy nên mẹ cứ nằm nghỉ đi!

Thế tử đứng dậy kéo chăn cho mẹ mình.

Lúc bấy giờ cậu mới nhìn thấy cánh tay phía bên kia, với miếng dán gắn hờ trên cổ tay Hoàng hậu...

*

18 GIỜ 57 PHÚT

Phòng ăn tiếp khách, lâu đài Torikiyumi, vương quốc Hoa Hồng Đỏ.

- Món này thực sự rất ngon đấy! - Moki không thể không thốt ra một lời cảm thán đúng lúc.

- Đúng không? - Henri cũng nhắm mắt lại thưởng thức vị ngon của miếng thịt áp chảo tan chảy trong miệng mình.

- Gì đây? Anh tuyển cả đầu bếp mới để đón chúng tôi đấy à?

- Đâu có, bày trò thế thôi!

Cả hai vị Quốc vương cùng phá ra cười.

Không khí trong căn phòng này bỗng chốc trở thành một cuộc gặp mặt tình địch cũ nhưng không còn tí thù địch nào. Hoàng tử Henri trước đây cũng là một người được sắp xếp hôn ước với Hoàng hậu Kojimoto, tuy nhiên vào thời điểm đó Người chưa được phong tước để trở thành vua. Sau khi anh trai của Hoàng tử mất - chính là vị vua đời trước, thì Henri được chọn để trở thành người cai quản đất nước. Đối với Mokirot chuyện nói chuyện vui vẻ như thế này không có gì quá đáng, con người này nếu chỉ xét trên phương diện tình cảm cũng không có gì để đề phòng vì trước đây Henri và Rika coi nhau như anh em nhiều hơn là người yêu. Bởi vậy mới có sự thoải mái này đây!

- Vậy... con trai tôi tìm tới anh khi nào thế? - Mokirot hỏi. Phía bên kia bàn dường như vẫn chưa có khái niệm gì về chuyện đã bắt đầu vào trọng tâm của cuộc gặp.

- Nhóc Hime à? Hai hay ba ngày trước gì đó! Nó đến rủ Orehi đến Bò Công Anh Xuân chơi, đồng thời đề nghị luôn cả chuyện đó. Thật sự thì cậu có một đứa con trai quá tuyệt vời đấy, ý tưởng ba nước cùng hợp tác chắc chắn sẽ khiến nhiều người lớn như chúng ta bất ngờ!

- Nó có nói gì về lí do nó muốn làm vậy không?

- Tôi tưởng nó đã bàn bạc với cậu rồi chứ?

- Không có! Mọi thứ dường như quá nhanh, tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì nữa là!

- Nói cho cùng thì lần này Hime hành động gấp gáp thật!/? - Quốc vương Hoa Hồng Đỏ chợt ngẫm nghĩ. - Nếu nói như cậu thì nó tự sắp xếp những chuyện này một mình rồi mới cho cậu biết à?

- Sắp xếp?

- Ừm, hôm trước có nghe phía tổng lãnh sự quán bên Hoa Hường Dương gọi về thông báo gì đó. Có lẽ thằng nhóc đã xử lí bên phía Hoa Hường Dương trước cả khi tới đây!

Hoa Hường Dương

Mokirot bắt đầu nhìn thấy mọi thứ diễn biến theo một chiều hướng mà Người đã từng đoán trước.

- Tổng quản Higata! - Quốc vương Bò Công Anh Xuân nói ngay khi vừa chia tay vị Quốc vương kia xong. Cánh cửa phòng ăn cũng chỉ mới vừa sập lại sau lưng Người. - Nhờ ông nói chuyện với thư kí trưởng của tôi giúp!

- Vâng, thưa Quốc vương!

- Bảo ông ấy sai người tới Tổng lãnh sự quán của Hoa Hồng Đỏ ở Hoa Hường Dương và tìm một người...

*

Cái mà tôi tưởng tượng không phải là cái này. Cho dù có là nằm mơ hay là có chết đi sống lại (mà thực ra là đã sống đi chết lại rồi đấy thôi) thì tôi cũng nhất định không thể tưởng tượng ra được điều này. Một cuộc gặp mặt đính ước giữa hai quốc gia lại như thế này sao? Lại là một buổi đi chơi trong công viên chẳng có bóng người nào á? Có gì sai ở đây không vậy?

Không, không! Giờ thì đó chẳng phải vấn đề cần kíp lắm nữa rồi. Vấn đề quan trọng hơn chính là cái thứ đang lộn trong cổ họng tôi lúc này đây, tôi sẽ không thể chịu đựng được cái trò ngồi trong cái tách trà xoay vòng vòng này thêm một tích tắc nào nữa đâu!

- Chúng ta chơi trò khác nhé?! - Cuối cùng thì cái vòng xoay cũng dừng lại để chàng Hoàng tử đang toe toét cười hỏi tôi.

- Ừm, em nghĩ là chúng ta nên ăn cái gì đó... - Phải, tôi phải làm gì đó trước khi tôi nôn hết bữa sáng của mình ra chỉ vì cái trò vớ vẩn này.

- Vẫn chưa tới giờ ăn trưa mà!/?

- Không, ý em là một vài món ăn vặt thì sao? Anh muốn thử ăn thứ gì khác ngoài những món tráng miệng cao lương mỹ vị không? - Tôi leo ra khỏi cái tách không lồ bình an vô sự, ít nhất là cho tới lúc này.

- Nghe thú vị đấy! - Chàng Hoàng tử này thực sự quá dễ cười.

Tôi và anh ấy lượn vòng trong khu giải trí giờ đây không còn đến một mống người. Tuy vậy nhưng tôi vẫn chắc mẫm rằng ở đâu đó trong mấy lùm cây hay mấy chỗ khuất kia nhất định có người đang theo dõi chúng tôi, các camera giám sát hoạt động hết công suất và máy nghe lén thì đảm bảo luôn trong tình trạng tốt nhất. Không biết liệu tôi có là người lo lắng thái quá hay không nhưng mà sau chuyện tên Miêu tinh đặt máy nghe lén dưới cổ áo tôi hôm trước thì tôi thấy đâu đâu cũng có mấy thứ như vậy, chỉ có điều chúng ít tinh vi hơn thôi. Mặc dù đã đóng cửa cả khu vui chơi lớn nhất Bò Công Anh Xuân để chuẩn bị cho cuộc gặp mặt này nhưng có lẽ đối với đội cận vệ thì như thế vẫn chưa đủ. Họ bảo làm thế để chúng tôi có không gian riêng tư.

Như thế này thì riêng tư cái nỗi gì nữa!

Tôi vẫn cố thật bình tĩnh sau gần hai tiếng đi với anh chàng này. Anh ấy trông khá tốt bụng và dễ thương, rất hay cười có điều hơi khó hiểu khi cứ bắt tôi chơi hết trò này tới trò kia. Thực sự là tôi vẫn chưa nói lời nào từ khi bước vào trong khu vui chơi này nên tôi không chắc là mình có thể nói nổi cái

chuyện mà tôi muốn nói hay không.

Chúng tôi đi vòng qua khu trò chơi dành cho trẻ con rồi đi qua một thảm cỏ lượn dưới đường ray trên cao của chiếc tàu lượn siêu tốc, tiếp đó là nhảy qua những tảng đá nổi lên khỏi mặt nước của một hồ nước nằm lọt thỏm giữa hai vách đá nhân tạo lớn có những dòng thác trắng xóa đổ xuống, có cảm giác như chúng tôi đang đi du ngoạn vậy! Tất cả những nỗ lực đó chỉ nhằm mục đích tìm cho ra một cái máy bán kem tự động nào đó ẩn nấp trong cái khu trò chơi to đùng này. Nói thật là tôi không giỏi việc tạo cảm hứng cho người khác lắm, tôi chỉ đang cố nhớ lại những bức ảnh của paparazzi chụp lên Miwa và anh Kawahachi hôm trước để làm tư liệu khiến cho cái buổi gặp mặt này sẽ không trở thành thảm họa thôi! Ý tưởng đi ăn kem đến bất ngờ nhưng cũng không tới nổi tệ lắm. Và hơn nữa thì ít ra tôi cũng đã nói được gì đó “xây dựng chủ đề” thay vì chỉ ậm ừ mấy câu trả lời vô vị cho câu hỏi của chàng Hoàng tử.

Chẳng phải là tôi muốn cuộc đính ước này thành một cuộc hôn nhân có tình yêu thực sự mà chỉ là tôi không muốn mình cứ mãi không biết phải mở miệng với Hoàng tử thế nào...

Nhưng tôi nghĩ là tôi đã thấy thử mình cần tìm:

- Đây rồi! - Gần như mừng rỡ, tôi chạy tới bên cái máy bán kem tự động.

- Kem á? - Chàng Hoàng tử chắc là chẳng nghĩ đến. - Vào lúc trời lạnh thế này à?

Tôi cân nhắc một chút. Trời lạnh đến nỗi tôi phải chọn một cái váy dài quá gối trước khi đến đây, thế mà tôi cứ nghĩ mãi về chuyện ăn kem mà không cân nhắc tới thời tiết.

- Em xin lỗi! Em chỉ nghĩ là đi khu vui chơi thì ăn kem thế này sẽ rất tuyệt! - Vì đó là điều tôi chưa từng làm bao giờ.

- Thật á?! - Chàng Hoàng tử lại phá ra cười, thậm chí anh ấy còn gấp cả người lại khi những tiếng cười lạnh lớt vang lên. - Em đúng là một cô công chúa thủ vị!

- Anh nói thế là có ý gì đấy!?

- Thì... đúng thật mà! - Khi đứng thẳng trở lại bình thường, anh chăm chú nhìn tôi. - Anh đã lo sợ không biết phải nói chuyện với em như thế nào vì em cứ im lặng mãi đấy!

- Em nghĩ... vì chuyện này quá mới mẻ với em. Em cũng lo cuộc gặp mặt này sẽ kết thúc mà chẳng đem lại kết quả gì!

- Em thật sự chấp nhận cuộc hôn nhân này sao? - Đồng tử trong mắt anh nở rộng ra ngạc nhiên, hẳn là tôi đã nói những điều khiến anh hiểu lầm.

- Còn anh thì sao? Chính vì vậy nên anh mới tới Bồ Công Anh Xuân, không phải sao?

- Thực ra thì anh chỉ mới nghe chuyện này ngày hôm qua thôi! Himeshiro ban đầu chỉ muốn anh tới chơi nhưng hôm qua lại đột ngột nói chuyện với anh và hỏi anh thấy em thế nào. Anh tới cuộc gặp mặt này mà chẳng có chuẩn bị gì cả, ngay cả tinh thần xem cô dâu tương lai của mình thế nào hay là có đồng thuận hay không với cuộc hôn nhân này cũng không luôn! Thế đấy! Trước khi gặp em thì trong đầu anh chẳng mường tượng ra được gì cả!

- Vậy... bây giờ thì sao? - Tôi định ninh rằng cơ hội của mình đã đến, tôi nhất định phải làm rõ chuyện này.

- Cũng có thể xem là có “thu hoạch”! Anh nghĩ nếu có một cô dâu ngây thơ thế này thì đúng là một chuyện lớn vì anh sẽ phải dạy dỗ em lại từ đầu mất! - Anh chàng lại mỉm cười rất hài lòng.

- Em... em nghĩ anh không cần nghĩ tới chuyện đó đâu!

- Sao?

- Em cũng giống như anh vậy. Thực sự em chỉ mới biết tới chuyện này ngày hôm qua thôi! Tuy nhiên, quan điểm của em đã rõ ràng từ khi em nhận thức được rằng mình đang sống trong một môi trường thế nào. Và... em không muốn có một cuộc hôn nhân chính trị. Anh có thể nói em ngây thơ và có thể là mơ mộng nữa nhưng em muốn được lấy người mình yêu!

- Anh đoán không lầm mà! Em đúng là rất thú vị! - Nụ cười vẫn giữ nguyên trên gương mặt điển trai đến ngây người kia. Nhưng tôi biết rằng nụ cười ấy đã có chút thay đổi. - Thẳng thắn!

Tôi im lặng chờ câu trả lời thực sự của anh ấy.

Đáp lại sự chờ đợi của tôi cũng chỉ là một sự im lặng nữa đến từ phía Hoàng tử.

Thực lòng thì tôi không muốn mọi thứ như thế này, chúng tôi chỉ vừa mới trò chuyện bình thường với nhau chưa đầy hai phút vậy mà chính tôi đã đẩy nó vào bế tắc. Lần này thật là không còn lối thoát ra nữa.

Tôi định mở miệng nhưng anh ấy lại nhanh hơn, nắm lấy cổ tay tôi và kéo tôi đi.

- Anh đói rồi! Chuyện đó để sau hãy nói đi!

*

- Chúng ta lên đó trước khi cuộc gặp mặt này kết thúc nhé! - Hoàng tử Orehi đề nghị.

Vừa nói anh ấy vừa chỉ tay lên cái vòng đu quay đang sáng đèn lấp lánh như chào đón chúng tôi. Tôi gật đầu rồi cả tôi và anh cùng trèo vào trong một trong các buồng nhỏ khi nó dừng lại trước mặt chúng tôi, cảm nhận vòng quay đang đưa chúng tôi đi lên. Tôi e là phải mất một thời gian khá lâu để chúng tôi có thể lên được tới đỉnh của nó vì chiều cao của cái vòng đu quay này tương đương một tòa nhà chín tầng, được mệnh danh là vòng đu quay lớn nhất của Bồ Công Anh Xuân và lớn nhất trong khu vực.

Trong không gian buồng nhỏ hẹp, tôi và chàng Hoàng tử ngồi ở hai băng ghế đối diện nhau. Anh ấy đưa mắt nhìn ra bầu trời đen u ám bên ngoài với ánh nhìn đầy suy tư. Không chỉ có anh ấy mà ngay cả tôi cũng có những suy tư của riêng mình. Chúng tôi ở bên cạnh nhau cả ngày hôm nay, giống như một buổi hẹn hò thực sự, anh rất vui vẻ và khi nhìn nụ cười tỏa nắng của anh, tôi bất giác cũng mỉm cười theo. Chính vì thế, đôi khi cái cảm giác tội lỗi trong tôi không cho phép tôi nói ra điều đó, cái điều phá hỏng tâm trạng của anh.

Nhưng cả hai chúng tôi biết rằng điều đó sẽ phải tới, không sớm thì muộn.

- Tệ thật nhỉ? Nếu hôm nay là một ngày đầy sao thì hết sảy! - Hoàng tử Orehi nhận xét.

- Em cũng nghĩ thế! - Tôi hòa theo và anh nhìn về phía tôi mỉm cười, ánh sáng lấp lánh của vòng đu quay càng khiến cho nụ cười ấy của anh có phần ảo diệu hơn nữa. - Có ai nói là anh có nụ cười rất đặc biệt không?

- Hầu như ai cũng nói vậy! - Anh toe toét. - Có ai nói em rất thú vị chưa?

- Chắc là chưa! - Tôi thành thật.

- Vậy anh rất hân hạnh trở thành người đầu tiên!

- À! Em đã cố không hỏi nhưng mà...

- Sao? - Anh ấy quay sang nhìn tôi.

- Anh có bạn gái không thế?

Thực lòng thì Hoàng tử Orehi lớn hơn tôi những sáu tuổi, tôi nghĩ nếu anh ấy nói không thì chuyện này nghe có chút phi hiện thực.

- Chuyện đó thì có gì quan trọng?! - Giọng chàng Hoàng tử hạ xuống những nốt trầm bất thường. - Cuộc đời của những người như chúng ta ngay từ lúc sinh ra có lẽ đã được số phận định đoạt là không thể có được một tình yêu thực sự rồi: ham muốn quyền lực, củng cố địa vị, tiền tài, danh vọng... Tình yêu có thể dùng để mua quá nhiều thứ thế thì tại sao cứ phải cố tìm kiếm trong vô vọng? Chi bằng hãy sống mà giả vờ như không biết thứ đó có tồn tại còn hạnh phúc hơn!

Tôi nheo mày. Trước mặt tôi cứ như là một con người khác vậy, không còn nụ cười thánh thiện ấy, gương mặt của Hoàng tử Orehi như bị một màn mây mù vây quanh. Tại sao anh ấy lại có những suy nghĩ bi quan đó?

- Em không cần nghiêm trọng thế đâu!

- Nhưng rõ ràng là nghiêm trọng mà! Anh... thực sự cảm thấy không sao cho dù...

- Anh không định khiến em thế này! - Anh ấy vừa nói vừa vờ tay về phía tôi. Anh đặt một ngón tay lên thái dương tôi như vỗ về. - Một nàng công chúa xinh đẹp và ngây thơ như em đáng lẽ nên được sống một cuộc đời vô ưu vô lo chứ không phải bị cuốn vào cái vòng xoáy chỉ khiến con người ta đau đớn!

- Có lẽ thế chăng?

- Chắc chắn thế! - Anh lại mỉm cười.

- Nhưng em khác với anh, em muốn được tự quyết định cuộc đời mình chứ không muốn bị cuộc đời này chi phối. - Chưa bao giờ tôi nghĩ tôi có thể nghiêm túc đến thế này.

Tôi tận bây giờ tôi mới phát hiện ra anh ấy đáng sợ như thế nào. Không phải là đáng yêu và ngọt ngào như những gì anh thể hiện trong suốt cả ngày hôm nay. Anh ấy chính là một con cáo đích thực! Cuộc gặp mặt này là gì với anh ấy chứ? Một trò chơi vương quyền?

- Em... không muốn cuộc hôn nhân này!

Mặt anh căng ra trong giây lát. Dưới những ánh đèn chớp tắt liên hồi, tôi không thể nào đoán định được anh ấy sắp nói điều gì.

- Em, vẫn còn là một cô gái muốn tin vào phép màu của tình yêu! Anh đã đến rất nhiều cuộc gặp mặt, nhưng anh chưa bao giờ nói ra những điều này với bất kì cô công chúa hay Hoàng thân nào cả. Có lẽ em là một người đặc biệt đến mức khiến anh không thể không thành thật! Nhưng anh đúng là chẳng

còn đường quay lại nữa! Trong một chốc, em đã khiến anh tin rằng trong cuộc đời này của chúng ta vẫn còn có một lối thoát nào đó. Giống như thể một ánh sáng chợt lóe lên rồi lại tắt lịm ngay sau đó. Anh thực lòng muốn nó kéo dài thêm chút nữa...

- Nhưng mà...

Tôi định mở miệng nhưng trước khi tôi nói được điều gì nên hồn thì môi anh đã chặn tôi lại.

Không thể! Không thể được!

Những ánh đèn chớp tắt bỗng chốc nhòe đi trước mắt tôi khi anh kéo tôi gần vào anh hơn. Anh gần như đã quỵ xuống nền để được gần tôi hơn.

Cảm giác khi được một Hoàng tử hôn nhất định rất tuyệt vời - tôi từng đoán chắc rằng mọi cô gái đều tưởng tượng ra nó như thế. Nhưng có thật như thế hay không? Khi tôi chỉ cảm thấy cơ thể mình trống rỗng?! Cả trái tim tôi cũng đập những nhịp trống rỗng trong lồng ngực...

- Em hãy để anh thử xem liệu cảm giác đặc biệt đầy màu sắc mà em mang lại cho anh có thể kéo dài nhiều nhất là bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Linh Hồn Bất Tử 1

Cảm giác lại được đứng trong sân ngôi nhà này thật đặc biệt, thật quen thuộc, thật khiến người ta như muốn nhảy cẫng lên.

Tôi biết mình đã về nhà, ngôi nhà quan trọng đối với tôi. Nơi mà cuộc đời mới của tôi sẽ bắt đầu lại thêm một lần nữa.

- Hina? Hina?

- Hả? - Tôi như bị kéo tuột lại với cơ thể mình khi nghe Miwa gọi.

- Sao thế? Cậu không định tới trường à?

- Hả?

Ngớ người, tôi nhận ra là mình đang đứng trước cổng nhà mình và đóng băng hết như một bức tượng. Đầu óc trên mây mấy ngày hôm nay, cuối cùng tôi cũng phải vừa chấp nhận một sự thật là cho dù mình có muốn được sống một cuộc sống bình thường thì ý tưởng đó cũng khá là khó để trở thành hiện thực.

Cái định mệnh gì khiến tôi cứ mãi không thể được sống cuộc đời của một học sinh cấp ba bình thường chứ?

- Anh Hoshi! Anh làm ơn về nhà đi được không? - Tôi nói và một chàng cận vệ, cao ráo mặc vest đen giả vờ như một công dân bình thường đang kiểm tra hòm thư buổi sáng ở căn nhà kế bên, giật mình quay lại. - Cứ như thế thì người ta mà biết được là anh ngồi tù đấy!

- Công chúa! - Anh ta thở hắt ra một cách đau khổ. - Cô làm ơn có thể để cho tôi làm đúng công việc của mình được không?

- Nhưng tôi cũng đã bảo là tôi không cần người suốt ngày ở bên cạnh rồi mà! Ở đây an toàn! - Tôi cố gắng cắt nghĩa.

- Nhưng đây là lệnh của Hoàng tử, tôi không thể chống! - Và đương nhiên chàng cận vệ cũng có lý lẽ của riêng mình.

- Tôi đã nói với anh ấy chuyện này rồi mà! - Tôi gục mặt vào tay mình, bất lực.

- Thì cô cứ coi như tôi không ở đây là được!

Miwahi nhìn tôi rồi lắc đầu. Tôi cũng hết cách.

Hết xử lý xong cái tên Miêu tinh chuyên nghề bám đuôi kia thì lại tới một kẻ bám đuôi khác. Anh Hoshi là người mà Hoàng tử Orehi phái đến để bảo vệ tôi. Có lẽ như anh Hime đã nói với anh ấy chuyện tôi sống ở đây và thế là Hoàng tử phái người đến đây. Lần đầu tiên là cả một đội quân gồm cả một tiểu đội chứ chẳng chơi, họ dàn trận và đứng bọc quanh nhà tôi, bất kì ai ra vào nhà cũng đều có cảm giác như là mình đang làm thủ tục nhập cảnh hay chuẩn bị vào trong trại quân ngũ hay cái gì đó tương tự vậy! Tôi đã phải gọi cho anh ấy để giải thích hoàn cảnh của tôi, vậy mà vẫn còn anh Hoshi bám càng ở đây trong suốt những ngày cuối tuần còn lại.

Tất cả những gì tôi muốn làm là giải phóng cái cảnh châu chực của những người cứ luôn muốn ở bên cạnh để bảo vệ tôi nhưng dường như chẳng ai muốn nghe chuyện này cả!

Như bao ngày, tôi và Miwa vẫn đến trường với một người luôn đi phía sau - súng ống đạn dược đủ cả... Tôi đã cố để không nhìn vào cái thực tại đau buồn đó nhưng thực là tôi chẳng thể làm được.

Tuy nhiên, khi tôi nhìn thấy tên Miêu tinh đang chờ chúng tôi trước cổng trường thì mọi thứ khó chịu trong lòng dường như biến mất hết.

- Vẫn bảnh bao như thường nhỉ? - Miwahi bấu môi một cái rất kịch khi đi ngang qua cậu chàng. - Cứ tưởng lựa chọn của cậu là được sống một cuộc sống bình thường chứ? - Sau đó thì cô nàng lại quay sang đâm tôi tởm.

Tôi chẳng biết mình có thực sai lầm hay không khi kể cho cái cô nàng này nghe những chuyện đã xảy ra. Về lựa chọn của tôi. Và về lí do tên Miêu tinh vẫn đến trường chứ không bị “cắt giảm biên chế”. Cuối cùng là dẫn đến thảm cảnh cô nàng tự mình vẽ ra đủ thứ!

- Cậu ấy ổn chứ? - Bỏ cô nàng ca sĩ đi đứng dăng dưng dề phía trước, cậu chàng Miêu tinh sóng bước cùng tôi lúc bước vào khuôn viên trường.

- Ổn! Chỉ là mấy người đang yêu thì có chút bất ổn về mặt tinh thần thôi!

- Tâm trạng cậu chắc cũng tốt hơn sau buổi gặp mặt nhỉ?

- Phải rồi! - Tôi dừng lại và liếc xéo cậu ta. - Cậu đã trốn đâu kể từ ngày đó thế hả?

- Cái đó đâu liên quan gì tới câu hỏi?

- Đó mới là vấn đề!

- Tôi tưởng vấn đề là cậu khá thích vị hôn phu của mình chứ? Vui vẻ cả một ngày như thế chắc để lại nhiều kỉ niệm nhỉ? Lại còn có nhiều món quà bất ngờ nữa!

- Này! - Tôi điên tiết. - Cậu đừng tưởng bây giờ cậu không còn vai trò như trước đây nên muốn nói gì thì nói!

- Chính vì tớ không còn như trước đây nên mấy trò dọa dẫm trẻ con của cậu cũng chẳng còn tác dụng gì nữa đâu! - Cậu ta trừng mắt rồi cúi xuống nhìn thẳng vào tôi. - Công chúa vẫn còn là con nít ranh đấy!

- Cậu... - Tôi chùng hững nhìn cậu ta nghiêng đầu mỉm cười rồi cứ vậy mà đi.

Thôi! Không xong rồi! Càng lúc càng không xong rồi!

*

Tháng Một, bắt đầu một năm mới với đầy những điều mới mẻ. Tôi thấy hơi hồi hộp vì trong lúc người ta đang bắn pháo hoa chào mừng năm mới thì tôi và Miwa đang ngủ như ngất trên đường đến Hoàng cung. Mọi người trong lớp cứ nói mãi về chuyện đó trong suốt tiết thứ tư tự học của chúng tôi. Âm thanh của những giọng nói tự lúc nào đã trở nên quen thuộc với tôi vang vọng đến tôi như thể từ một thế giới khác.

Trong khi mọi người vui vẻ trò chuyện về kỉ nghỉ đông thú vị của mình, Miwa - vốn dĩ không còn bạn từ hồi scandal hẹn hò với anh Kawahachi (mà thực ra thì bây giờ đã hẹn hò thật rồi) - quay sang tra vấn tên Miêu tinh gì đó, cậu ta trông khá miên cưỡng nhưng không kháng cự. Chắc là cô nàng dịu dàng đang đang đó bắt trúng bài cậu ta! Tôi nghĩ là cậu ta thích những người như vậy: biết ăn nói, dịu dàng, nấu ăn giỏi, có tư chất của một người mẹ,... Tôi chẳng có nổi một trong số đó.

Vấn đề đó bỗng nhiên trở thành một vấn đề cấp thiết đối với tôi.

Nằm vục mặt xuống bàn và nhắm mắt lại, những chuyện đã xảy ra vài ngày trước dường như vẫn còn hiện hữu rõ nét trong tâm trí tôi. Chuyện này nghe thật điên rồ nhưng đau khổ thế nào, tôi vẫn cứ phải chấp nhận nó.

- Công chúa! Bây giờ xe sẽ đưa cô về Tomotomi, quần áo và hành lí của cô đã được chuẩn bị sẵn! Cô đi an toàn! - Anh Jintei ló đầu vào chiếc limousine dặn dò tôi lần chót trước khi tài xế khởi động máy.

Vừa rời khỏi buổi gặp mặt, tôi chui ngay vào trong xe mà không để ai thấy mặt mình. Tôi đi một nước mà không nói chuyện hay thậm chí là ừ hừ với ai. Khi cánh cửa xe đóng lại tôi nằm co mình lại trong bóng tối, những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã trên lớp đệm ghế. Tôi không biết tại sao mình lại như thế này, tôi không biết tại sao mình lại khóc khi có một người tưởng chừng hoàn hảo như thế tỏ tình theo cách ấy. Phải chăng vì mọi chuyện đến quá đột ngột? Cả cảm xúc của anh ấy và cuộc gặp mặt này?

Cho dù có như vậy đi chăng nữa khi không thể quai nào mà có thể khóc thế này sau khi hôn một Hoàng tử cả.

Đúng lúc đó thì cánh cửa xe lại mở ra một lần nữa, tôi cứ tưởng là xe chạy rồi cơ chứ? Vì không muốn ai thấy mình trong hoàn cảnh này nên tôi xoay người lại quay lưng về phía cửa xe. Có ai đó vừa bước vào nhưng tôi không quan tâm, chỉ cần tôi giả vờ ngủ thì mọi chuyện sẽ yên thôi. Tôi chỉ có thể giả vờ ngủ vì tôi không biết mình có thể ngủ được không khi mà tim tôi đau thế này, nó cứ nhức nhối mỗi khi nó đập, nó cứ nhức nhối mỗi khi tôi nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

- Công chúa, cô để quên lại quà của Hoàng hậu này! - Có tiếng nói quen thuộc vang lên đâu đó. - Cô không sao chứ?

Sau đó là có ai đó chạm vào vai tôi. Không hề mong muốn, cả cơ thể tôi bỗng chốc co rúm lại.

- Công chúa? - Giọng nói lo lắng lại vang lên. - Hina?

Khi nghe tới tên mình, tôi bỗng chốc vỡ òa.

- Đừng chạm vào tôi!

- Gì thế này?

- Đã bảo là rời khỏi đây đi! - Như thể tức nước vỡ bờ, những giọt nước mắt của tôi cứ trào ra.

- Công chúa! Cô bình tĩnh lại đi! Có thể đây chỉ là tác dụng phụ của viên Akaineko thôi!

- Cậu im đi! - Tôi vẫn cứ lấy tay bấu chặt vào mặt mình, nhất định không để ai nhìn thấy.

Nhưng cậu ta đã gỡ nó ra, một cách nhẹ nhàng đến bất ngờ. Có lẽ trong người tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa. Thực ra khi ấy tôi không nhớ nhiều lắm, chỉ biết là cậu ta đã ôm tôi vào lòng còn tôi thì cứ nín lấy lớp vải áo sơ mi của cậu ta không buông. Cảm thấy như bây giờ mình mới thực sự an toàn, những thứ cảm xúc phức tạp, những câu hỏi mãi không có lời giải đáp cứ không ngừng hoàn toàn biến mất trong đầu tôi. Cả cơ thể tôi nóng ran lên như có lửa đốt.

Tôi cứ ôm chầm lấy tên Miêu tinh mà khóc cho tới khi ngủ thiếp đi.

*

Khi mở mắt ra, gương mặt của một bé trai choáng lấy hết phần không gian trước mắt tôi khiến tôi hoảng hồn bật dậy.

- Chào chị! Chị thực sự có thể nhìn thấy em?! - Cậu bé lên tiếng, giọng cậu yếu ớt đến ngạc nhiên.

- Em... - Tôi thậm chí còn không biết mình đang tỉnh hay là đang mơ nữa. Phải chăng do tôi còn ngáy ngủ?

- Em không định đánh thức chị nhưng...

Cùng lúc đó, cậu bé giật nảy mình khi nghe thấy tiếng bước chân vang tới từ ngoài hành lang. Không kịp nói thêm gì, cậu chạy biến ngay sau đó.

Và tên Miêu tinh bất thần xuất hiện ở chỗ cửa lớp.

- Đây, công chúa Aurora có định tỉnh dậy không? Hoàng tử của cô không có rồi mà ở đây để đánh thức một cô nàng ngủ gật đâu nhé! - Vừa nói cậu ta vừa bước tới chỗ tôi và đặt một cái bánh mì lên bàn.

- Gì thế?

- Mặc dù nó chẳng có dinh dưỡng gì đâu nhưng giờ ăn trưa sắp hết rồi, công chúa không muốn chết đói thì cứ việc!

Tôi vừa mới ngỡ ngàng nhận ra là mình đã ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ mà chẳng có khái niệm gì.

- Đây, khi vào lớp cậu có thấy một cậu bé vừa chạy ra không?

- Cậu đang mơ ngủ à? Trường cấp ba thì có cậu nhóc nào?

Kì lạ, tôi đoán chắc rằng mình đã nhìn thấy cậu bé đó, một cậu nhóc chừng sáu hay bảy tuổi gì đó với ánh mắt trong trẻo hết như mắt con gái, giọng nói yếu ớt bất thường...

- Được rồi! Do cậu mơ ngủ rồi tự tưởng tượng ra thôi! Nhanh ăn đi!

*

19 GIỜ 16 PHÚT

HK Hajime Ent.

- Anh sẽ tham gia một bộ phim bấm máy vào tuần sau! - Kawahachi trình trọng thông báo.

- Như thế thì tốt quá rồi còn gì! - Cô nàng học trò của cậu chàng reo lên. Cả căn phòng ăn của công ty ngập tràn những thanh âm trong trẻo của cô nàng, nhưng khác với Miwa, Kawahachi không lấy chuyện đó làm vui được.

- Đó không phải vấn đề! Anh sẽ phải đi nước ngoài! Anh lo cho em hơn kia!

- Hửm?

- Miwa! Em vẫn còn non nớt quá! Nếu anh bỏ mặc em thì công việc thu âm sẽ thế nào đây? Trước khi em debut anh không thể nào không lo được!

- Anh à! Em còn nhỏ lắm sao? Cơ thể thì đúng vậy, nhưng linh hồn thì có thể đâu?!

- Anh biết nhưng mà...

Cậu chàng đang nói dang dở thì cô học trò nhỏ đứng chồm về phía cậu rồi bấu lấy hai má như thể đang cung nựng một đứa trẻ:

- Em đâu phải là con nít chứ?! Thế nên chàng “Hoàng tử Ballad” đừng lo thái quá nữa, được chứ?

- Hờ! Thế này mà không phải á? Em nên nhớ chúng ta đang ở công ty đây!

- Em xin lỗi! - Nghe lời nhắc nhở, cô nàng lập tức rút tay lại. Họ đang ngồi giữa vài chục nhân viên của công ty trong một căn phòng thoáng đãng tới mức ai cũng có thể quan sát được những người khác đang làm gì.

- Anh cũng vậy! Anh cũng muốn công khai lắm nhưng với tình hình bây giờ thì đành chịu thôi!

- Em không sao đâu mà! Và lại mối quan hệ của chúng ta đâu phải mối quan hệ cần người ta công nhận, bản thân chúng ta hiểu rõ nó là được!

- Coi ai đang nói kia!

Miwahi cười toe toét. Đạo gần đây cô hay vì cười quá nhiều nên cơ miệng cũng trở nên mỏi như hết cả, hai má thì lúc nào cũng xéch lên để chuẩn bị cho một nụ cười khác. Chưa có phép màu nào tuyệt vời như thế này, cô chẳng hít phải thứ khí gì lạ nhưng cứ mỉm cười cả ngày. Mà có lẽ tình yêu cũng là một thứ bùa mê được khuyến khích sử dụng chăng?

Cô nàng biết rằng không chỉ cô mà có lẽ Kawahachi cũng như vậy, cậu chàng nhìn cô và mỉm cười khắp mọi nơi, bất kể không gian, bất kể thời gian. Ngay lúc này đây, khi cậu giả vờ rằng mình đang chú tâm khuấy tách cà phê của mình thì ánh mắt cậu thỉnh thoảng vẫn hướng về cô, tràn trề một niềm hạnh phúc khó tả.

Khi đó, cô nhận ra rằng thứ phép màu tuyệt vời nhất đối với mình chính là đây chứ không phải những thứ phép màu nhiệm mà người ta có thể tưởng tượng ra...

- Ôi! - Kawahachi giật mình khi một cô nàng nào đó vừa trượt ngã vào mình.

Tách cà phê trên bàn phi thẳng cả vào trong cái áo sơ mi trắng cậu đang mặc.

- Ôi, em xin lỗi! Anh không sao chứ? - Cô nàng vội vàng lấy khăn vào lau cho cậu.

- Không sao đâu!

- Thật là lỗi tại em hết! Em trả tiền giặt ủi cho anh nhé? - Cô nàng có mái tóc ngắn màu vàng bạch kim đề nghị.

- Không cần đâu! Tôi tự giải quyết được mà! - Lúc đó, mấy cô bạn của cô nàng Bạch kim ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ đang réo gọi một cách lo lắng. - Cô đến với bạn mình đi!

*

19 GIỜ 40 PHÚT

Phòng làm việc của Kawahachi, HK Hajime Ent.

- Gì thế chứ? Cô ta làm cái gì thế không biết? Quất đôi guốc cao chót vót rồi gây họa cho người khác?! - Miwahi cộc cằn đẩy cánh cửa phòng để bước vào trong.

- Thôi mà! Miwa, cô ấy có cố ý đâu chứ?

- Cố ý hay không gì? Anh không bị bóng chứ?!

- Anh không sao?

- Anh có mang theo áo nào không? - Vừa hỏi cô nàng vừa nhìn quanh phòng.

- Có! Thường để phòng khi anh cần ở lại. Trong ngăn tủ lớn dưới chân bàn làm việc ấy!

Miwahi nghe theo chỉ dẫn vào ngồi thụp xuống dưới bàn làm việc của cậu chàng trong khi Kawahachi cởi chiếc áo đã bị dính bẩn ra. Đúng là cô nàng tìm thấy một cái áo phong cổ lọ màu xám trong đó.

- Anh thực sự để phòng tới mức này... Gì thế? - Khi đứng dậy, cô nàng đột nhiên hét văng lên rồi dùng cái áo trên tay mình che mặt lại.
- Sao vậy? - Chẳng ca sĩ chẳng biết cái gì làm cô nàng giật mình.
- Anh... sao lại cởi áo ra thế? - Cô học trò ám chỉ việc chàng bạn trai đang bán khỏa thân trước mặt cô.

Kawahachi bật cười.

- Thế thì sao nào? - Tuy không nhìn nhưng Miwa biết là cậu đang tiến tới gần mình với nụ cười đắc thắng trên môi. - Em có ý kiến gì à? Hay em muốn tự cởi nó?
- Anh nói gì vậy, cái tên biến thái này? Anh đúng là biến thái! Đừng có lại gần em!
- Nếu không thì anh phải mặc cái gì để lấp khoảng trống trước ngực mình đây?
- Cúi anh này! - Miwa đưa áo cho cậu và dùng tay che mặt thay vào chỗ cái áo ban nãy.

Tuy nhiên, Kawahachi không có ý định ngừng việc này lại tại đó. Dù sao thì cậu cũng rất ít khi nhìn thấy cô nàng học trò bé nhỏ bối rối như thế này, cậu không muốn nó kết thúc sớm như vậy! Cậu chàng gỡ tay cô ra khỏi mặt nhưng Miwa vẫn cương quyết không quay về phía cậu.

- Trước đây em không làm mấy việc như là ngắm ảnh anh cởi trần hay sao mà còn ở đó đồ cho anh tội biến thái?
- Làm gì có!
- Anh vào phòng em rồi đấy nhá! Và phải nói là... đầy bất ngờ!
- Anh... - Miwa bực bội quay lại nhưng cuối cùng khi buộc phải nhìn vào cậu chàng, cô nhanh chóng ngượng chín mặt và lại quay đi. Kawahachi đã ráng nhịn để không cười ồm lên.
- Em còn định biện minh kiểu gì?
- Thì... đương nhiên là hai cái này khác nhau! Trong ảnh và đời thực lúc nào cũng khác nhau mà!
- Anh thì nghĩ là em nên tập làm quen với đời thực đi! - Tới tận lúc này cậu mới chịu buông tay cô ra và mặc áo vào. - Trước hay sao thì em cũng thấy thôi!
- Ý anh là sao hả?
- Thế em không định vậy à?
- Chẳng có ai định vậy đâu, Quý ngài Biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Linh Hồn Bất Tử 2

- Có ai định giải thích cho chị chuyện gì đã xảy ra trong lúc chị đi làm không? Một con lốc hoa hồng vừa mới quét qua đây à?
- Em cũng hi vọng không phải vậy! - Tôi trả lời chị Yui trong khi tay chân bận rộn di chuyển mấy bó hoa lớn còn muốn hơn cả tôi.

Tôi ước gì mình không đụng phải cái anh chàng Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ ấy! Báo hại bây giờ nhà tôi bị ngập trong một đồng hoa hồng do anh Orehi gửi tới. Tôi nhớ là mình đâu làm gì cho anh ấy thấy tôi dễ thương hay là đáng yêu đâu chứ? Tôi cũng chẳng có bật đèn xanh hay đèn vàng gì, mặc gì anh ấy phải đi theo vỗ về cho một đứa như tôi?

- Theo chị thấy thì em câu được một chàng Hoàng tử thực thụ rồi đấy! - Chị Yui vừa chọc tôi vừa thả người xuống ghế sofa bên cạnh một bó hoa hồng được gói cùng cả gấu bông. Chị đưa tay nghịch lớp lông trắng mềm mại của mấy con gấu bông một cách thích thú.
- Em chẳng thích chuyện đó như chị nghĩ đâu! - Tôi, cuối cùng cũng đã gom hết số hoa hồng được anh Hoshi bày đầy trong nhà về một góc, và bắt đầu nhâm nhấm. Một bờ hơi tai chứ chẳng chơi.
- Theo chị thấy thì không phải vậy! Không biết khi nào thì em sẽ đổ vì anh chàng Hoàng tử ngọt ngào này đây?!

- Sến sảm! - Tôi sửa lại.

- Em cứ việc nói những gì em thích!

- Chị cũng thế thôi! Chị có bao giờ đồ anh trai em đâu, cho dù anh ấy có làm gì đi nữa!

Tôi nghĩ mình đã đếm được tới ba mươi!

- Bởi vì chị có lí do!

Tôi cho là tôi biết lí do đó, vậy mà sao tôi lại hỏi cái câu hỏi ngớ ngẩn như thế không biết! Tuy nhiên...

- Hay vì em đã “có chầu” rồi chẳng? Nên không muốn đồ anh chàng nào nữa? - Chị ấy hỏi ngay đúng cái câu mà tôi đang định tự hỏi mình.

- Nếu có thì chị sẽ là người đầu tiên được biết! - Tôi trả lời.

- Cũng hi vọng thế! - Chị Yui mỉm cười rồi ngồi bật dậy. - Chị phải đi tắm đây! Lát nữa Yuki sẽ nấu ăn cho mấy đứa, chị thấy hơi mệt!

- Chị không sao chứ? - Tôi lo lắng nhìn gương mặt xanh xao vì lao lực của chị ấy. - Chị đừng cố quá, công việc hay tiền bạc thì cũng không quan trọng bằng sức khỏe đâu!

- Chị biết mà!

Tôi mỉm cười với chị rồi cúi xuống tiếp tục đếm móng hoa hồng. Tôi nghĩ là mình sẽ trả lại hết chúng nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Tổng cộng có những năm mươi móng hoa, mà móng nào cũng khiến người ta choáng toàn tập. Rốt cuộc tôi phải xử sự thế nào với chàng Hoàng tử này đây?

- Hina này! - Chị Yui gọi tôi khi đã bước lên được vài bậc cầu thang. Tôi cứ tưởng chị ấy đã đi này giờ rồi chứ? - Hôm nay em có gặp ai kì lạ hay có đi ngang qua đám tang không?

- Không ạ?! - Tôi chẳng hiểu sao chị ấy lại hỏi vậy.

- Không biết có phải là do chị nhạy cảm quá hay không nhưng... trên người em có mùi người chết!

*

22 GIỜ 59 PHÚT

Bán đảo Onawaki.

- “Cậu nghĩ là mình sẽ được yên khi về đó à?” - Erika nghe cái giọng léo nhéo của Otaki cả mấy ngày nay đến phát mệt rồi nhưng cậu ta vẫn không chịu tha cho cô.

- Thế chẳng lẽ tớ ngủ bụi à? Xin lỗi nhé, nhưng ít nhất thì tớ cũng là người của Hoàng tộc và là công chúa Onawaki đấy!

- “Đừng có mang danh phận ra mà hù tớ! Đảm bảo ngày mai cậu sẽ lại tìm tới trụ sở và khóc bù lu bù loa lên với tớ vì việc bị mắng té tát khi tham gia NAI mà không có sự đồng ý của họ!” - Otaki đắp lại.

- Cậu mới là kẻ tộc mạch đấy! Nếu muốn buôn dưa lê thì để lúc khác nhá! Và lại họ cũng chẳng có thái độ gì đặc biệt khi biết tớ đã trở thành NAI cả, thế nên chẳng sao đâu!

- “Bởi vì khi đó họ cần cậu cho nhiệm vụ này, đồ ngốc à?! Bây giờ họ mới thực sự nổi xung thiên với cậu!”

- Nếu muốn ngăn tớ không về nhà thì cậu có lí do nào thuyết phục hơn không? Mà mỗi chuyện không cho tớ về nhà cũng đã là quá kì cục rồi cậu không thấy sao?

- “Nếu cậu nói rằng cậu đã quên thì cậu quên nhanh quá đó!” - Cậu đặc vụ nhắc.

Không phải! Không phải là cô không nhớ mà là bản thân cô không muốn nhớ về nó. Erika không giống với Hina, cô yêu gia đình của mình hơn bất cứ nơi nào, bất cứ người nào trên thế gian này, họ là cuộc đời cô. Cô muốn được quay về đây, sau những ngày làm nhiệm vụ mệt nhọc, được trèo vào cái giường mềm mại của mình sau bao ngày xa cách. Cho dù bố mẹ cô có nói gì thì cô vẫn muốn tham lam giữ cho mình cả công việc này và cả thứ hạnh phúc ấy, cô không thể sống thiếu một trong hai cũng như không muốn đánh đổi thứ nào.

Erika vừa rời khỏi trụ sở Trung ương của NAI để báo cáo về nhiệm vụ đã kết thúc của mình. Thậm chí cô còn làm tốt hơn cả mong đợi của Cục trưởng ở một đặc vụ mới lần đầu tiên nhận một nhiệm vụ như thế này. Tuy nhiên, niềm hân hoan đó không khiến cho cô cảm thấy mình bớt rã rời sau chuyến đi bảy mươi lăm tiếng trên phi thuyền để đi từ Hoa về Onawaki. Cô quyết định báo cáo trước khi về nhà vì nếu không thì sáng mai chắc sẽ có người phải mang giường của cô đến tổng cục mất, cô cần một giấc ngủ đủ dài để lấy lại phần sức đã mất trong suốt chuyến hành trình này. Đầu óc cô giờ đây gần như đã có thể chuẩn bị sẵn sàng cho một giấc ngủ sâu.

Nhưng Otaki lại vừa nhắc lại cho cô nhớ một điều quan trọng.

Erika nhìn ra phía cửa kính xe, con dốc dẫn đến lâu đài mà cô ở đã ngay trước mắt. Vẫn là cái khối kiến trúc bằng cẩm thạch trắng thân thuộc ấy, vẫn những hàng cột vĩ đại nối dài từ đầu bên này tới đầu bên kia của mặt chính diện, lộ ra ngay giữa là cánh cửa màu đỏ chói bây giờ đã thắm lại phần nào do bóng tối bao trùm, phía trước là một bức tượng sư tử với kích thước khổng lồ đang ngậm trong miệng một hòn ngọc màu ngọc bích. Tất cả có thể nhìn thấy được dưới chân dốc. Cái không khí mà cô đang hít thở cũng thân thuộc đến lạ lùng.

Ai mà nghĩ ra được cô đã phải bắt bản thân mình nhắm mắt quên đi điều gì để quay trở về đây?!

*

MƯỜI NGÀY TRƯỚC

Khu nhà truyền thống, Hoàng cung Bò Công Anh Xuân.

Otaki nghĩ rằng đây là lần đầu tiên cậu gặp một người kì lạ đến như vậy. Hoàng hậu Kojimoto là một người có "khí" khác người nhất mà cậu biết, không giống với bất cứ ai mà cậu từng gặp, không giống với bất cứ trường hợp hiếm nào cậu được học trong sách vở cũng như đã từng gặp mặt - một người vượt ngoài sức tưởng tượng của cậu. Người phụ nữ với gương mặt hiền từ ngồi ở đầu bên kia của chiếc bàn gỗ dài gần như đang choáng hết lấy tâm trí cậu. Cảm giác lo sợ và đề phòng ban đầu của cậu hoàn toàn đã biến mất, tựa như một phép màu nhưng bà ấy không hề làm gì cả.

- Hoàng hậu! - Erika đang ngó người ra khi biết được thứ mà cô đã cất công tìm kiếm bao lâu nay thực ra lại chính là thứ mà Hoàng hậu muốn giấu kín nhất. - Người không nói đùa chứ? Ý cháu là chuyện này...

- Công chúa không cần phải như vậy đâu! Ta xin lỗi vì đã đẩy công chúa vào tình huống này! Vì thế nên, công chúa không cần phải làm gì nữa! Kể từ bây giờ, chuyện này sẽ do ta lo liệu!

- Thế nhưng... - Mãi từ lúc bước vào căn phòng này, Otaki mới lên tiếng. - Hoàng hậu đã nói là có chuyện muốn bọn tôi giúp, không phải với vai trò của một nhân viên NAI. Vậy liệu chúng tôi có thể giúp gì được trong chuyện này?

- Thực ra hai chuyện này hoàn toàn khác nhau! - Rika thờ dãi nhìn vào cánh hoa đang trôi lững lờ trong tách trà của mình.

- Vậy là sao ạ? - Erika thắc mắc.

- Đối với Hinaki, ta tin rằng kể từ bây giờ mình có thể bảo vệ nó. Nhưng điều đó không có gì chắc chắn cả, vì con bé là con gái ta, ta không thể nào đoán trước được tương lai của nó. Có điều đôi khi ta tự hỏi, có chăng đó cũng là một chuyện tốt. Bởi vì nhìn thấy tương lai đôi khi còn mang lại những kết quả đau đớn hơn nữa...

Lời nói của Hoàng hậu bị cắt ngang bởi tiếng nói của một cung nữ ở bên ngoài:

- Thưa Hoàng hậu! Công chúa Emitera đã tới!

- Emitera? - Công chúa Onawaki giật mình, đó là niên hiệu của công chúa Hayari Onawaki.

Cánh cửa giấy mở ra, đang ngồi bên ngoài chính là một trong số những người thân của công chúa nhỏ.

- Chào mọi người! - Vẫn nụ cười rạng ngời trên môi, đi của Erika bước tới ngồi bên cạnh Hoàng hậu.

- Sao đi lại ở đây thế? - Erika không thể kềm chế sự ngạc nhiên của mình.

- Vì ta có chuyện cần làm! - Câu trả lời khiến bất cứ ai cũng cảm thấy khó chịu vì nó chẳng giải quyết được chuyện gì cả.

- Hai đứa, tương lai mà ta nhìn thấy trước mắt, bao phủ lấy cả Onawaki chính là một bức màn máu. - Rika nhìn những người còn lại trong phòng với ánh mắt đau đớn. - Ta ước gì mình không thể nhìn thấy gì hết, ta sẽ không phải lo lắng hay đau khổ vì ta sợ mình sẽ không thể làm gì để thay đổi cái tương lai ấy. Kể từ bây giờ, bên dưới Onawaki chính là một thứ thuốc nổ có thể hủy hoại nơi đó bất cứ lúc nào.

- Ta không hề muốn hai đứa biết chuyện này, vì hai đứa còn quá trẻ để dấn thân vào bể khổ đau không đáy này... - Công chúa Emitera, với trọng trách gánh lấy nỗi đau của của Vũ trụ, không thể không lên tiếng. - Thế nhưng, chính vì còn trẻ nên hai đứa mới có đủ khả năng tạo ra những thay đổi, từ bây giờ, ta đã đặt trên vai cả hai cả an nguy của Onawaki!

- Chúng tôi có thể được biết thứ tương lai mà hai người đang nói tới rốt cuộc là gì không? - Otaki nhìn thẳng vào vấn đề.

Ngần ngại lo ngại nhưng cuối cùng, Rika cũng đưa ra câu trả lời.

- Diệt vong!

*

23 GIỜ 03 PHÚT, hiện tại

Bán đảo Onawaki.

- Sao vậy? - Ở phía đầu của chiếc limouse, Erika nghe thấy tiếng nữ vệ sĩ của mình đang lái xe thót lên.

- Chuyện gì thế? - Cô công chúa chồm về phía trước.

- Công chúa! Tôi không liên lạc được với đội cận vệ trong lâu đài.

Nàng vệ sĩ, với mái tóc đen đặc và thần thái nghiêm nghị đến lạ thường, lo lắng khi chỉ còn vài trăm mét nữa họ sẽ tới cổng lâu đài nhưng vẫn không có một tín hiệu trả lời nào từ phía bộ đàm. Không gian trước mắt họ cũng trở nên yên ắng đến lạ thường.

- Tôi sẽ gọi thử cho bố xem! - Erika nói trước khi quay lại chiếc bàn nhỏ nằm giữa không gian thoáng đãng của xe limouse và tìm điện thoại của mình.

Những tiếng tút tút dài vang lên liên tục ở phía đầu dây bên kia gây hoang mang đến cực độ. Những nơ ron thần kinh của nàng công chúa căng ra nghe tiếng những phân tử không khí xung quanh mình đang chuyển động. Giờ đây, khi nỗi lo lắng dường như đang ở đỉnh điểm, không có bất kì sự thay đổi nào là an toàn. Rốt cuộc, đầu dây bên kia cũng có người trả lời.

- “Con yêu, chuyện gì thế?”

- Bố à! Bố đang ở đâu vậy? - Giọng của cô công chúa bỗng nhiên run lên bần bật.

- “Bố đang ở Dainisiva! Có chuyện gì vậy?”

- Không có ai ở nhà sao à?

- “Ta không chắc!”

- Bố à? Vệ sĩ của con không liên lạc được với đội cận vệ trong lâu đài! Con không chắc là chuyện đó có ý nghĩa gì!

- “Con về Onawaki rồi ư? Ta không biết! Ta sẽ xem lại!”

- Vâng!

Ngay khi cô vừa cúp máy thì nàng vệ sĩ ngay lập tức quay xuống, gương mặt nghiêm nghị tuy vẫn không để lộ ra ngoài bất kì một cảm xúc nào nhưng rõ ràng cô đang lo lắng. Erika thậm chí còn thấy hoảng loạn hơn.

Kể từ bây giờ, bên dưới Onawaki chính là một thứ thuốc nổ có thể hủy hoại nơi đó bất cứ lúc nào.

- Công chúa! Không có ai ra đón chúng ta cả, và lại...

Có lẽ bây giờ Erika không cần cuộc điện thoại trả lời của bố mình nữa rồi! Chiếc limouse đã dừng lại trước cánh cổng chính của lâu đài. Bình thường cánh cổng này sẽ chỉ mở hai cổng nhỏ ở hai bên để cho xe qua ngoại trừ những dịp tổ chức dạ tiệc, nhưng bây giờ cả cánh cổng lớn nhất cũng được mở. Nghe như một câu chuyện cười khi mà đội cận vệ ngủ quên không cho người canh gác cũng như quên luôn cả việc đóng cửa nhà. *Đương nhiên là không phải vậy!*

Điện thoại như đang bị bóp nát dưới tay cô công chúa, những nỗi sợ hãi tưởng chừng đã bị vùi xuống giờ đây lại đang trở dậy mạnh mẽ. Lời tiên tri mà cô nghe bỗng dựng trở thành một con lốc xoáy vũ trong tâm trí cô. Cô chẳng hiểu tại sao lại có thể như thế được? Một sinh linh thậm chí còn chưa sinh ra đời sao lại có thể mang lại bất hạnh cho cả một đế chế đã tồn tại suốt tám ngàn năm nay được? Những hình ảnh cứ liên tục hiện về như thể chính cô đã tận mắt thấy chúng: những người chết, nội chiến biến Onawaki trở thành một con mưa máu, sự sụp đổ của chế độ mẫu hệ...

Erika lắc đầu, cô không muốn tự huỷ hoại mình bằng những thứ ghê rợn ấy nữa. Cho dù có chuyện gì thì đứa trẻ đó vẫn chưa được sinh ra, lời nguyện của nó có khả năng vẫn chưa đủ để làm được điều gì.

Nhưng cái mà cô đang thấy trước mắt không phải vậy!

- Có vẻ như không hay thật rồi! - Nàng vệ sĩ bước xuống xe và lọt ngay vào tầm mắt cô là một lính canh đang nằm sõng soài ra đất.

- Em cho rằng có lẽ chúng ta thực sự sẽ không nhận được tín hiệu nào từ đội cận vệ nữa đâu! - Công chúa nhỏ cũng bước ra ngoài, cô cảm thấy mình bình tĩnh đến lạ lùng trước quang cảnh này.

- Thế thì sao?

- Chị đừng lo, em cũng là NAI mà! - Vừa nói cô nàng vừa bước tới một trong những cái xác đang nằm ngoắc ngoẻo trong chót canh phòng và đưa tay kiểm tra tình trạng cái xác. - Ít nhất chúng ta cũng biết rằng chuyện này xảy ra chưa đầy mười phút trước, cái xác còn ấm, máu vẫn còn chảy...

Cô nàng lồm gọng khi nghĩ đến mùi máu đang lan tỏa trong không khí. Ban đầu cô không biết tại sao lại có máu chảy nhiều đến như vậy trong khi không

thấy cơ thể có dấu hiệu bị tấn công nào. Tình trạng khi bị giết của những người này rất khác thường: họ chết chỉ vì một nhát chém ngọt xốt cắt ngang thực quản, thậm chí đầu họ còn không hề rơi ra cho tới khi cô nhấc cái xác lên. Lần này thì đúng là không thể chịu đựng được nữa, cô nôn ra toàn mật. Chưa bao giờ cô gái nhỏ nhìn thấy thứ gì tương tự như thế này.

- Công chúa! Rất có khả năng kẻ gây ra những chuyện này vẫn còn bên trong lâu đài, tôi sẽ đưa cô tới nơi an toàn!

- Không! - Cuối cùng thì cô cũng có thể gượng dậy, đưa tay quệt ngang cái thứ chua lèm vừa mới chảy ra từ dạ dày mình. - Nếu chuyện này diễn ra chưa lâu thì chúng ta vẫn có cơ hội cứu được ai đó.

- Không được! Như thế...

- Báo động không hề kêu, kết giới bị phá hủy, những nhân viên an ninh bị xử lý trong vòng chưa tới một giây,... chị nghĩ là còn có chuyện gì đáng quan tâm hơn ư? Tính mạng của em chắc? - Erika hoàn toàn phát điên.

Đúng lúc đó thì bố cô gọi lại.

- “Erika, bố không nhận được tín hiệu trả lời nào từ hệ thống cả, bố đã thử gọi cho mẹ con nhưng cũng chỉ có tiếng chuông reo chứ không hề có ai bắt máy...”

Những ngôn từ chạy dọc trong đầu công chúa.

- Mẹ ở nhà sao? Mẹ không đi cùng bố à?

- “Thì... chỉ là một cuộc họp còn con thôi!”

- Bố! Làm ơn hãy báo động cho ai đó biết đi! Tình trạng ở đây rất xấu, đội cận vệ bị giết, kết giới bị vô hiệu hóa rồi, nhất định một kẻ đột nhập bình thường không thể làm được những chuyện này! Và từ giờ đừng gọi cho con nữa!

- “Này, chuyện gì đang...”

Erika ngất máy trước khi Hoàng tử Kian kịp nói thêm gì. Bây giờ cô không còn thời gian nữa, cũng không còn lí do gì để cô chần chừ ở đây. *Mẹ cô ở trong đó, bà ấy ở nhà và không hề bắt điện thoại?!* Chuyện này đã đi quá xa rồi!

- Công chúa?

- Chúng ta phải vào thôi! - Cô công chúa nói với nàng vệ sĩ đã bắt đầu hoảng loạn, nhưng cô không cho phép mình hoảng loạn, cô thờ ơ và ngậm chặt miệng lại để không phải cắn lấy lưỡi mình.

Một qui tắc quan trọng một khi đã là NAI chính là luôn mang súng theo bên mình, các dụng cụ khác cũng phải luôn trực sẵn ở đó. Đây chính là lúc cái qui tắc ấy phát huy tác dụng nhất. Công chúa cúi xuống vào tháo một bên lớp đệm giày của đôi giày bánh mì đang mang ra, bên trong có những thoi trông như sôcôla nhỏ cỡ một hộp diêm, một con dao đa năng, một cặp kính hồng ngoại mini - những dụng cụ của điệp viên.

- Cái này nhờ chị! - Erika đưa cho nàng vệ sĩ ba trong số những “thoi sôcôla” kia. - Đó là mìn đấy! Chị cần phải quăng nó ở nơi càng xa phòng của Hoàng hậu càng tốt, tốt nhất là ở vườn sau của lâu đài, không cần cân nhắc thiệt hại, chúng ta phải đánh lạc hướng chúng. Chị có thể đuổi theo em nếu chị muốn nhưng cũng đồng thời liên lạc với tất cả những chi viện mà chị có thể!

- Công chúa, cô không thể đi một mình?!

- Em làm được! - Cô nhấn mạnh.

Cùng lúc đó, tất cả các đèn trong lâu đài đồng thời vụt tắt. Không có tiếng la hét cũng như không có tiếng kêu cứu, bên trong và bên ngoài đều là những khoảng không gian bị bịt kín bởi bóng đêm. Thời gian chính là kẻ thù lớn nhất của cô bây giờ.

Không thể chờ đợi nữa!

Khi nàng vệ sĩ bắt đầu di chuyển cũng là lúc cô chạy thẳng vào cái bẫy đã được giăng sẵn. Sự sợ hãi đúng là có đến nhưng nó chẳng là gì so với những khát khao đang mỗi lúc một lớn dần lên trong cô, chất adrenaline làm cả người cô nóng rang và chẳng mản gì tới thứ đang chờ mình ở phía trước. Cô phải cứu mẹ cô, phải làm gì đó với cái tương lai đã được báo trước này... Giờ đây bước chân cô không còn nặng nề nữa...

Công chúa đeo kính hồng ngoại vào rồi lên đạn khẩu súng ngắn. Cô bây giờ đã đứng trước cửa chính, và đứng như cô nghĩ, nó không khóa. Giống như là mọi ổ khóa trong ngôi nhà này đã được mở ra hết vậy?! Tiếng mìn nổ lần đầu tiên vang lên như một hồi còi báo hiệu, cô mở hé cánh cửa lớn và quan sát bên trong đại sảnh: không có ai, cả người sống lẫn người chết. Erika băng qua căn phòng lớn không có bất kì chướng ngại nào, khác với tưởng tượng của cô, sau tiếng nổ kia không có bất cứ ai di chuyển, không có sự hỗn loạn nào. Và đó không phải một tín hiệu tốt bởi vì có thể mọi người trong nhà đều đã bị sát hại. Trong vòng chưa tới mười phút? Hẳn là *chúng* phải rất đông! Nhưng sao chúng lại không hề phản ứng gì với tiếng mìn nổ, giả thuyết duy nhất cô có thể nghĩ ra chính là chúng đã hoàn toàn rút khỏi khu nhà chính, khu vực này chỉ dùng để tiếp khách và phòng làm việc của bố cô.

Erika cảm thấy lo sợ khi mọi chuyện diễn biến theo hướng quá tệ.

Cô dừng lại trước cánh cửa mở ra dãy hành lang dẫn tới phần còn lại của lâu đài cũng là phần dùng cho sinh hoạt hằng ngày, phòng nghỉ của mọi người đều ở đây. Cô công chúa nhìn về phía đối diện của dãy hành lang, khối nhà bằng cẩm thạch trắng đồ sộ nằm tách biệt giữa một không gian rộng lớn được bao bọc bởi một khu vườn nở đầy hoa Kina. Thậm chí ở đây cũng không có ai, nhưng lần này có nhiều hơn lần trước hai cái xác của hai cô hầu làm việc ở bộ phận giặt là, cô công chúa nhận ra là nhờ bộ đồng phục khác biệt của họ. *Vẫn bị giết cùng một cách với những cận vệ!*

Cô nhảy ra khỏi hành lang trước khi tiếng nổ thứ hai vang lên vài giây. Tuy nhiên, ngay sau đó cô lại phải nhảy hụp vào một lùm cây khi nhìn thấy hai bóng người mặc áo đen ló đầu ra khỏi cánh cửa sổ thứ ba của tầng sáu. *Phòng của mẹ cô ở tầng bốn!*

Ít nhất thì cô cũng biết là chúng có nhiều hơn một người và bây giờ cô cũng đã nhìn thấy chúng hành động. Cho dù khoảng cách từ vườn sau tới vị trí cô đang đứng không hề nhỏ nhưng tiếng súng vẫn khiến tim cô như đứng chững lại, bọn họ nhất định đã phát hiện ra nàng vệ sĩ làm tẩm bìa giả kia. Tuy vậy, chỉ có hai người mà ban nãy cô nhìn thấy là rời khỏi vị trí của mình, họ tiến vào sân trong. Erika không thể xác định được có bao nhiêu người trong một không gian lớn đến như thế nhưng cô không thể cứ ở mãi một chỗ...

Mãi mà cô không thể nghe được tiếng mìn nổ thứ ba.

*

23 GIỜ 07 PHÚT

Bán đảo Onawaki.

Bảng tên của nàng vệ sĩ rơi đánh bộp xuống một bồn hoa trong sân sau. Cô chắc chắn rằng trong một không gian lớn đến thế này thì âm thanh đó chẳng là gì, nhưng cũng rất có thể tiếng động nhỏ nhất sẽ được khuếch đại lên rất nhiều lần bởi vì mọi thứ im lặng đến rợn người. Tuy nhiên cô cảm thấy sợ hãi vì sau lần nổ mìn thứ hai tại phải của cô đã không thể nghe được nữa trong khi cô chẳng biết những kẻ đột nhập này có lực lượng thế nào. Khi chạy một mạch từ cổng chính tới vườn sau, bóng dáng chúng cứ ẩn ẩn hiện hiện giữa những ô cửa sổ tối om của lâu đài nhưng cô không hề bị chặn lại. Đầu óc cô trong một thoáng trở nên trống rỗng, trước mắt cô chỉ còn hình ảnh khu vườn sau rộng đến choáng ngợp hiện ra.

Giống như trong một giấc mơ, cô giống như một nàng Lọ lem lần đầu tiên được bước vào khu vườn thần kì cùng với Hoàng tử. Cô đang đứng giữa những bồn hoa luôn nở rộ bất kể thời tiết ngày hôm nay hay ngày mai có lạnh như thế nào. Đường dẫn tới điểm cuối cùng của lâu đài này thực chất là một mê cung được làm bằng cây xanh, từ tầm nhìn của cô chỉ có thể thấy được một mảng tối lại. Cô lón lên trong khu ổ chuột ở tận tít rìa phía Nam của Onawaki, lón lên giữa bạo lực và ma túy, cô chẳng còn biết sợ xác chết là gì - một cô gái như cô vậy mà lại có thể được đặt chân tới vùng đất thần tiên này. Một đứa trẻ thậm chí còn chẳng biết cha mẹ mình là ai như cô thật là phải có điểm phúc lắm mới được có cơ hội gặp công chúa Megumi, đó là một cuộc gặp gỡ định mệnh, nó đã thay đổi cuộc đời cô, cô như được sinh ra một lần nữa.

Nhưng chính tay cô là người vừa xuống tay phá bỏ giấc mơ nhiệm màu của mình. Hai quả mìn nhỏ của công chúa Erika hóa ra lại có thể có sức công phá khủng khiếp như vậy: một phần của mê cung kia giờ đây đã chìm trong biển lửa và sau cú dội thứ hai lửa bắt đầu lan rộng. Trên đường phi thân tới đây cô đã gọi cho cứu hỏa, cảnh sát quốc dân, NAI,... nhưng cô tự hỏi khi nào thì họ mới tới và dừng việc này lại? Đến khi nào cô mới thôi phải nhìn thấy giấc mơ mình đang tàn lụi dần?

Tiếng lửa lách tách ngập tràn phía bên tai còn lại vẫn nghe được của cô.

Vẫn không có kẻ nào chú ý!

Cô đã nhầm, khi quay lưng về phía cổng phụ cô thấy hai tên mặc đồ đen đang tiến về phía mình, trên tay chúng chính là hai lưỡi gươm sáng lóe lên ánh kim loại. Chính là thứ đã lấy mạng những cận vệ ngoài cổng, cô đoán chắc như thế. Nàng vệ sĩ cố gắng tập trung trở lại, đây là nhiệm vụ quan trọng nhất đời cô.

Cô nã hai phát súng về phía chúng. Đánh giá tình hình: một phát trượt và may mắn thay, phát còn lại trúng vào chân của một trong hai tên, tuy nhiên hắn vẫn cứ bước đi như bình thường. Cô không biết chúng là ai nhưng chúng có thân thủ nhanh như tia chớp, chỉ trong vòng một vài tích tắc, tên không bị trúng đạn đã ở trước mặt cô. Nếu cô không đưa băng súng ra đỡ ắt hẳn lưỡi gươm kia đã xé đôi người cô. Trong lúc cố gắng tránh những đòn khác, nàng vệ sĩ lục lọi trong đầu mình xem cô đã từng nhìn thấy chúng hay từng nhìn thấy cách dùng gươm này bao giờ chưa.

Tiếng “Roet” vang lên ngay sau khi cô bị đánh ngã vào bụi hoa hồng, những chiếc gai đâm vào người cô. Như một nàng công chúa ngủ quên bên luống hoa hồng của mình, sự kinh hãi - đáng ra phải có khi cô đối mặt với kẻ thù của mình, hẳn đang ở trước mặt cô và bước đi những bước đắc thắng - hoàn toàn không còn hiện hữu trên gương mặt nàng vệ sĩ nữa.

Bởi vì cô là nàng công chúa đã mắc phải lời nguyền rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng...

Trò chơi kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Linh Hồn Bất Tử (Phần 3)

23 GIỜ 09 PHÚT

Bán đảo Onawaki.

Một bước, hai bước, ba bước... Erika để lại dấu chân của mình trên bờ tường vốn luôn được giữ trong tình trạng hoàn hảo nhất của lâu đài.

Một phát, hai phát, ba phát... cô công chúa muốn bịt tai lại để không phải nghe tiếng viên đạn được xoáy với tốc độ kinh người trong ống giảm thanh khẩu súng ngắn.

Đáp đất với tư thế an toàn, cô tiến thẳng lên tầng bốn. Ước chừng đã khoảng hai mươi phút từ khi bọn thích khách này kiểm soát lâu đài dưới lưỡi gươm của chúng. Sát thủ? Chúng làm việc cho ai? Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, căn phòng của mẹ cô đã ở trước mắt.

Erika nghiêng người đột ngột để tránh một tay kiếm vừa nhảy bổ tới cô, tay áo của cô đã rách một đường dài và da thịt cô cũng thế. Trước khi thanh kiếm vung tới cô một lần nữa, nàng công chúa nhanh chân đạp hấn sang một góc cùng với nhiều nạn nhân khác và bắn hai viên, chẳng biết hấn có chết hay không nhưng đủ để cô cầm chân hấn ở đó cho tới khi cô biết mẹ mình không sao.

Cô nàng vẫn nắm cửa nhưng mọi thứ vẫn trơ ra. *Ít ra thì mẹ cô đã khóa cửa!*

Không dám lớn tiếng, Erika lùi lại một bước và bắn cho rơi cái ổ khóa ra. Cùng lúc đó ở cuối hành lang cũng vang lên tiếng súng giảm thanh, từ này tới giờ không có tên nào cô xử lý có dùng súng cả, đó có thể là cứu viện, nhưng cũng có khả năng là một kẻ thù khác nữa. Không lạ gì nếu như có những kẻ muốn thừa nước đục thả câu mong nhận được chút tiếng tăm từ chuyện này. Hoàng thất Onawaki có quá nhiều kẻ thù, đến mức không thể đếm được hết nên chẳng thể biết được ai là ai.

Cánh cửa phòng mở ra, Erika không hi vọng điều gì khi nhìn vào bên trong, cô đã chấp nhận tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Nhưng... cô vẫn không thể tin được vào mắt mình.

Cô đã tới trễ. Cánh cửa kính chịu lực bị vỡ chính là dấu hiệu cho thấy kẻ ấy không vào cùng một con đường với cô. Không có vết máu nào. Chỉ có cơ thể còn hơi nóng của mẹ cô trong bộ đồ ngủ dưới sàn, bị mất đầu. Và cái đầu ấy đang bị treo ở chiếc đèn chùm phía trên. Những lọn tóc của mẹ cô phủ xuống cái ánh nhìn kinh hoàng. Lưỡi gươm nhanh tới nỗi có thể lưu giữ gần như nguyên dạng biểu cảm của nạn nhân trước khi bị giết.

Nhưng đó không phải là nạn nhân. Đó là mẹ cô!

Những giọt máu nhỏ giọt từ trên chùm đèn xuống tấm thảm phía dưới chẳng mấy chốc lại khiến cô muốn nôn. Erika nhắm mắt lại nhưng vẫn không thể nào gạt hình ảnh mình vừa thấy ra khỏi đầu. Dưới góc nhìn của cái kính hồng ngoại, tất cả giống hệt như cô vừa mới vi ép xem một bộ phim kinh dị được chiếu với hiệu ứng 3D. Khắp nơi trên cơ thể cô bị bao trùm bởi sự sợ hãi, vết thương ở cánh tay cô chẳng còn biết đau là gì nữa bởi vì nỗi đau cô đang phải chịu lớn tới nỗi nó lấn át hết mọi thứ. Cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, vì kinh hãi, tâm trí cô bị chấn động tới nỗi nó không kịp phản ứng với xung quanh.

Cũng chính lúc đó là lúc cô từ bỏ hàng phòng vệ của mình, khẩu súng trượt khỏi tay cô và chân cô không còn đủ sức để đứng dậy nữa. Và cũng lúc đó cô cũng quên rằng kẻ vừa tấn công cô vẫn chưa chết, với thanh kiếm đã nhuộm đầy máu trong tay, hấn dẫn tiến về phía cô, vết đạn găm vào bắp chân hấn rỉ máu nhưng chẳng hề gì. Bởi vì hấn là một con quỷ, sinh ra để giết chóc, được dạy dỗ để khiến con mồi cảm thấy thanh thản nhất khi xuống Hoàng tuyền. Trong bóng tối, hấn là người được bảo vệ chứ không phải nàng công chúa yếu ớt mỏng manh này.

Một phát súng vang lên khiến Erika như bừng tỉnh, khi ấy cô mới biết là mình đang bị tấn công tuy nhiên kẻ tấn công cô giờ đây đã nằm đo đất.

- Erika? Cậu không sao chứ? - Otaki bước tới bên cạnh và dùng hai tay đỡ lấy gương mặt lạnh như băng của cô.

Nhưng cô công chúa không thể thốt nên được lời nào.

Một thoáng kinh hoàng trượt qua gương mặt của chàng đặc vụ trẻ khi nhìn vào bên trong căn phòng. Cậu nhanh chóng quay lại ôm cô nàng vào lòng.

- Erika! NAI đã bao vây lâu đài rồi! Bây giờ cậu an toàn, được chứ? - Những nỗi đau của nàng công chúa như đã tràn qua cả cậu khi nước mắt cậu chảy xuống má cùng lúc với Erika. - Không sao đâu! Cậu đã không sao rồi!

Cô công chúa kéo cậu vào mình, hai tay cô bầu chặt tới nỗi chúng như tê dại cả đi.

Nhưng cô không chắc, cô không chắc là mình đã không sao...

*

- “Số điện thoại của quý khách hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại lần sau hoặc...”

- Chuyện gì thế không biết! - Lần thứ hai tôi nhận được tín hiệu trả lời kiểu này khi gọi cho Erika.

Tôi đã thần thờ mất một lúc khi xem bản tin sáng nay đưa về vụ án chấn động ở Onawaki khuya hôm qua. Làm sao có thể có chuyện đó được cơ chứ? Họ nghĩ lâu đài ấy được nghiêm ngặt thế nào mà lại để xảy ra được chuyện ấy? Nghe cứ như một câu chuyện hư cấu nào đó từ mấy trăm năm trước vậy, nhưng mấy trăm năm trước thậm chí còn có lính canh cơ mà?!

- Cậu thấy có gì không ổn à? - Miwa ngồi bên cạnh tôi trong nhà ăn quay sang hỏi. Cô nàng gặm nhấm một mẩu bánh mì suốt từ khi ngồi xuống tới giờ mà không thèm đụng gì vào đồ ăn.

- Không có gì! Tôi lo cho một người bạn thôi! - Tôi thờ dãi rồi cắt điện thoại vào.

- Ai thế? Bạn trước đây á?

- Cũng gần như vậy!

- Hina! Cậu thật bất công với tớ, chúng ta thậm chí chẳng biết gì về nhau cả trong khi tớ nói với cậu mọi chuyện! - Cô nàng hờn dỗi.

- Cậu biết quá nhiều đi ấy chứ?! - Tôi ám chỉ việc cô nàng đào lên việc tôi là công chúa mà tôi đã cố giấu từ đầu.

- Như thế không tính!

- Miwa! Từ khi được anh Kawahachi chiều chuộng thái quá thì cậu đâm ra nhờn nhễ đấy à? - Tôi vừa nói vừa đưa một thìa súp vào miệng, thức ăn ở căn tin trường đối với tôi chẳng thể nuốt nổi từ khi tôi bắt đầu quen với mấy món ăn của tên Miêu tinh. Không biết nên xem đó là tin tốt hay tin xấu nữa.

- Cậu ấy sắp thành đứa trẻ lên ba chi vì được chiều chuộng quá rồi đấy! - Giọng của Kei vang lên ngay sau lưng tôi, cậu chàng đặt khay thức ăn của mình xuống bàn chúng tôi hai giây sau đó. - Tớ đang bắt đầu thấy lo lắng cho sự nghiệp của cô nàng thân tượng bạn trai này!

- Này! Cậu đừng làm quá lên thế! - Miwa phản kháng quyết liệt. - Đó là chuyện của quá khứ rồi nhé! Bây giờ anh ấy giống một tên biến thái trong mắt tớ hơn! - Nói tới đó, cô nàng bắt chột rùng mình.

- Miwa! Anh ấy gần ba mươi rồi! Cậu còn muốn gì nữa ở một người trưởng thành chứ? Mà cậu cũng là người trưởng thành kia mà!

Tôi dám cá là câu chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu cả. Bộ đôi Nhà sản xuất - ca sĩ này mỗi lần ráp lại sẽ thành cuộc buôn dưa lê kéo dài không có hồi kết! Thay vì tham gia vào cái màn nói luyên thoắt ấy thì tôi quyết định tập trung nuốt cho hết mớ thức ăn mà mình đã mua vào bụng. Đó quả là một nhiệm vụ khó khăn khi tôi phải hoàn thành nó trong hạn định thời gian của giờ ăn trưa.

Bởi vì nằm ở một tòa nhà khác nên khi giờ ăn kết thúc chúng tôi phải đi qua một hành lang dài hình vòng cung để quay lại lớp học. Tới tận lúc đó, hai người đi bên cạnh tôi vẫn không có vẻ gì như muốn dừng cuộc hội thoại của họ lại. Chẳng hiểu tại sao hôm nay tôi lại có cảm giác mệt mỏi thế này, chắc chắn không phải do bệnh vì tôi đã thử cập nhiệt độ ở nhà rồi, cơ thể tôi giống như có thể sẵn sàng đổ ập xuống bất cứ lúc nào vì bây giờ nó nặng như chì vậy! Chính vì thế nên tôi mới chẳng thèm mở miệng hay là ăn uống nổi...

Bất ngờ, từ phía sau có ai đó đập tay vào lưng tôi. Không phải kiểu đập tay, vỗ vai chào hỏi bạn bè mà là một cú giáng thực sự. Trong khi tôi còn chưa kịp tự hỏi xem ai là người đã làm thế - rõ ràng không có quá nhiều đối tượng vì tôi chẳng có quan hệ với ai đủ sâu sắc trong ngôi trường này, hai người tôi thân nhất đã đang đi trước mặt tôi mất rồi. Còn tên Miêu tinh, nếu mà tên đó dám thì tôi cho cậu ta về châu ông bà thật đấy! - thì cả người tôi đã nằm đo sần rồi.

- Cô bạn có linh lực đặc biệt thật đấy nhưng lại chẳng thèm sử dụng nó là thế quái nào thế không biết!

Tôi nhận ra giọng nói đó, và đương nhiên là tôi không thể nghĩ ra được là người ấy, cô nàng pháp sư fan cuồng của anh Dehiki.

- Cô vừa làm cái gì thế? - Tôi vừa lồm cồm bò dậy vừa đưa tay xoa vào chỗ vừa bị cô nàng cho một vỏ gối vẫn còn thấy tê hết cả.

- Tôi mới phải hỏi cô đấy! Rốt cuộc thì cô đã làm gì thế hả?

- Làm gì là làm gì cơ?

- Cô không biết gì sao? Cô biết người khác là gì mà không thể biết được trên người mình có gì sao?

- Có gì cơ?!

Tôi nheo mắt chẳng hiểu cô ta nói gì nhưng ngay lập tức sau đó mắt tôi phải căng ra hết cỡ vì hải hùng. Kimiko đưa cho tôi xem thứ mà vài giây trước vẫn còn ở trên người tôi: một nắm gì đó không rõ hình thù màu đen xỉ đang quần quai trên tay cô ấy và bắt đầu cháy xuống sàn đá bên dưới, chúng bốc khói rồi biến mất. Tôi dùng tay chặn miệng mình lại để không phải nôn ra ngay giữa hành lang.

- Cô đã tiếp xúc với thứ gì thế? - Cô nàng hỏi tôi.

- Làm sao tôi biết được chứ? Tôi thậm chí còn không biết đó là cái gì nữa! - Tôi không tránh được sự hoảng loạn trong giọng nói của mình.

- Cái đó dùng để đánh dấu đấy! Có người nào đó ở Âm giới muốn theo đuôi cô!

- Âm giới? Ý cô là người chết á?

Khi cô nàng pháp sư gạt đầu tôi mới vỡ lẽ. Đáng ra tôi nên nhận ra điều này sớm một chút mới đúng. Ngày hôm qua chị Yui đã nói với tôi rằng trên người tôi có mùi người chết?! Nhưng tôi đâu có đụng tới người chết?

Những kí ức bắt đầu chảy về với tôi như máu thông lên não. Tôi không biết mình có tiếp xúc hay không nhưng rõ ràng người duy nhất khiến tôi thấy kì lạ từ hôm qua đến nay chính là cậu nhóc đó, cái cậu nhóc mà tôi đã nhìn thấy hôm qua khi tỉnh dậy vào giữa giờ ăn trưa, cậu nhóc đã chạy đi khi tên Miêu tỉnh bước vào lớp! Thế nhưng tại sao? Tại sao?

Cậu ta có chuyện gì muốn nói với tôi tới mức đó?!

*

Tuyết lại tiếp tục rơi xuống thị trấn đông đúc khiến cho mọi thứ bây giờ trông như một cuộc triển lãm điêu khắc trên băng khổng lồ. Những tòa nhà trông như những khối băng trôi lên giữa những bức điêu khắc nhỏ hơn chính là những con người đang đi trên phố: một người đàn ông đông cứng trước cửa hiệu của một cửa hàng tạp hóa không dám bước ra ngoài vì lo nghĩ không biết sẽ đối phó thế nào với cái lạnh trước mắt với cái áo măng tô mỏng dính trên người, một người phụ nữ co cụm lại bên đứa trẻ nhỏ chừng vài tháng tuổi, một cô gái đang chờ đèn đỏ trong cái rét,... tôi nhìn thấy sự ảm đạm thực sự ngay giữa lòng thành phố.

- Hina?

- A! Em xin lỗi! - Tôi nhận ra đây chẳng phải lúc để suy nghĩ mấy thứ vớ vẩn ấy.

- Gì vậy? Mặt nhóc trắng bệch rồi kia! - Anh Dehiki ngồi xuống băng ghế trước mặt tôi trong quán cà phê.

Giữa không gian ảm cúng của tiệm cà phê Nonne này, người ta hoàn toàn có thể quên đi cái lạnh khắc nghiệt đối lập rõ rệt so với bên ngoài. Bàn ghế bằng gỗ theo phong cách tối giản đặt cách xa nhau đủ để người ta có thể cảm thấy sự riêng tư của mình luôn được tôn trọng, những vật trang trí choáng sinh đường như vẫn ở nguyên vị trí của chúng so với cách đây gần hai tuần, dưới ánh đèn vàng mọi thứ bỗng chốc trông như được một mặt trời khác chiếu sáng. Tôi và anh Dehiki ngồi một bàn trong góc phòng, có một chậu cây cọ ngăn cách chúng tôi với phần không gian mở còn lại của quán như một bức màn chắn.

- Như thế này không sao chứ? - Tôi lo lắng hỏi anh. - Bây giờ anh quay lại làm người nổi tiếng rồi cơ mà! Xuất hiện ở đây không sợ người khác nhòm ngó à?

- Không sao đâu!

- Không đến nhà hàng VIP như lần trước ấy! - Tôi chònh ghẹo.

- Này, nhóc không xoáy người khác thì không được à?

Khi ấy tôi nhận ra là mình đã quá lún vào cái thói quen không tốt ấy rồi!

Cùng lúc một cô nàng phục vụ bước tới bàn chúng tôi. Thái độ bền lên của cô ấy rõ ràng nói lên việc cô ấy đã biết có người nổi tiếng ngồi đây.

- Hai vị dùng gì ạ?

- Một sữa chua! - Anh chàng ca sĩ nói. Tôi bất ngờ đến mức phải tự thân cố nén một cái cười. - Nhóc uống gì?

- À! Một sôcôla nóng!

Cô phục vụ ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay nhỏ. Tận khi cô ấy quay lại lần thứ hai và đặt những gì chúng tôi vừa gọi xuống bàn, anh chàng ca sĩ vẫn chẳng chịu nói gì.

- Thế... hôm nay anh hẹn em có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi, phá tan bầu không khí khó chịu bao quanh.

- Ừm, anh muốn đưa cho nhóc cái này! - Nói rồi anh ấy đặt lên bàn ba tấm vé gì đó.

- Gì thế ạ?

- Là vé buổi biểu diễn của anh vào tuần sau! Nhóc có thể đi cùng ai tùy thích, nếu không đủ thì cứ gọi cho anh nhé!

- Nhanh vậy sao? Em nghĩ chuyện anh quay lại làm ồn ào mấy phương tiện truyền thông đã là ghê lắm rồi, vậy mà bây giờ thậm chí còn có cả một buổi biểu diễn riêng! - Vừa nói tôi vừa nhìn bức ảnh trên cái vé, có vẻ như "buổi biểu diễn riêng" nghe không đúng lắm vì đây là show của cả nhóm DEMON.
- Chúc mừng anh!

- Anh nghĩ là mình nợ nhóc một lời cảm ơn, nếu không chắc anh sẽ cứ sống cả đời với việc chạy trốn!

Tôi mỉm cười với anh, thế nhưng trong lòng tôi cũng không thể tự nhắc bản thân mình rằng tôi vốn chẳng làm gì hết. Chính tôi là người đã khiến cho anh ấy

khốn khổ một lần nữa, tôi là người đã gián tiếp giết chết Riyu Hatsune.

- Thực ra, em nghĩ em chẳng thể nhận lời cảm ơn của anh đâu! - Tôi nói còn anh Dehiki nhìn tôi khó hiểu. - Em là người giữ viên Akaineko! - Tôi giải thích. - Nếu như em không ở đây thì chắc là tấn bi kịch này sẽ chẳng xảy ra với anh! Trước kia em không biết lí do nhưng biết rồi thì em cũng không thể không tự trách bản thân mình sau những chuyện đã xảy ra.

Trong một lúc, anh ấy đã ngậy người ra nhìn tôi. Có lẽ anh ấy không thể chấp nhận được cái sự thật đột ngột này. Đôi mắt màu hổ phách đẹp một cách mê hồn của anh cứ nhìn thẳng vào tôi khiến tôi thực sự bắt đầu tin vào khả năng quyến rũ của Miêu tinh.

- Chắc là chuyện này khó khăn với anh lắm, em xin...

- Khoan đã! Anh ấy cắt ngang lời tôi rồi bước qua bàn trước khi ngồi xuống bên cạnh tôi. Anh Dehiki nhìn tôi một cách lo lắng. - Nhóc không sao chứ? - Anh ấy giữ chặt hai vai tôi rồi xem xét từ trên xuống dưới khiến tôi ngượng tới mức muốn độn thổ.

- A! Không, em không sao! - Tôi trả lời cùng một cái cười trừ sau khi đẩy anh Dehiki ra, còn anh ấy thì thở đánh thượt. - Em không sao thật mà! Em ổn thật đó!

- Làm thế nào mà nhóc lại có thứ nguy hiểm đấy chứ?

- Chỉ là tình cờ thôi! Mọi chuyện thực sự rất rắc rối, nhưng mà chính nó là thứ đã cứu mạng em nên...

- Hina, anh thực sự rất SỢ thứ đó, xin nhóc hãy vứt nó đi!

- Em ổn thật mà! - Tôi trấn an anh. - Thế nên anh không cần phải lo đâu! Mọi chuyện đã ổn với anh chính là điều khiến em thấy thoải mái nhất!

- Nhóc không nên thấy tội lỗi vì việc đó chứ! Cuộc đời chính là một chuỗi sự kiện được sắp đặt trước, con người, hay các sinh vật khác, cũng chỉ là những diễn viên thực hiện đúng những gì được ghi trong kịch bản ấy mà thôi! Vậy nên nhóc chẳng có lỗi gì cả!

- Em tin được anh không đây?

- Đương nhiên!

Tôi lại mỉm cười.

- Em biết rồi!

- Mà nhóc không sao thật đấy chứ?! Viên Akaineko không làm gì nhóc thật đấy chứ?

- Có lẽ do em không có tham vọng nào xấu xa chăng? - Tôi lại bắt đầu đùa giỡn, xua đi cái ngại ngùng ban nãy khi anh Dehiki cuối cùng cũng chịu quay về chỗ của mình với cốc sữa chua. - Nhưng sao anh lại uống sữa chua thế? Em chưa thấy con trai như vậy bao giờ!

- Nhóc đang nghi ngờ giới tính của anh đấy à?! - Chàng ca sĩ hỏi, còn tôi thì lắc đầu một cái rất kịch. - Cái này tốt cho da mặt đấy! Anh kiếm tiền bằng cái mặt này mà!

- Đáng ra em nên nghĩ tới điều đó! - Tôi gật gù rồi cúi xuống cốc sôcôla đang dần nguội đi của mình.

- Lần cuối cùng anh gặp nhóc, nhóc vẫn còn rất sợ “thứ đó”. Vậy thì cái gì khiến nhóc tin rằng mình không sao nếu giữ nó?

- Em không giữ nó. Chính nó là thứ giữ em lại với thế giới này!

*

Từ lúc nào không hay, bên ngoài quán cà phê nhỏ đã đông nghịt người. Hàng trăm học sinh và những bà nội trợ tò mò nhìn vào trong qua tấm cửa kính để theo dõi chàng Hồ ly. Quản lí của anh ấy đã phải tới để giải vây, Nonne chẳng mấy chốc đã bị bao bọc trong biển người khiến cho anh Dehiki phải rời khỏi đó bằng cửa sau để tránh việc gây ra tắc nghẽn giữa phố. Trời đã tối và tuyết vẫn rơi nhưng họ thật sự đã cố đội cơ hội được gặp chàng ca sĩ, khi ấy tôi cảm thấy họ thật phi phạm thời gian của mình nhưng một phần nào đó cũng thấy tội cho họ vì phải chờ giữa mùa đông giá rét mà anh Dehiki lại ra về như thế.

Nhà tôi cũng có một năng cường thần tượng nhưng may thay cô nàng chưa phải đứng một phút giây nào trong gió tuyết.

Khi mọi người đã tan dần tôi mới có thể rời khỏi đó. Bước đi dưới ánh đèn vàng, tôi không thể nào quên được những gì anh chàng Hồ ly đã nói với mình. Dường như có một nỗi lo sợ vô hình nào đó cứ vây bám lấy anh ấy khi tôi nhắc tới viên Akaineko: gương mặt anh ấy, biểu hiện anh ấy, hành động vượt quá những khuôn mẫu mà anh vốn phải tuân theo ở nơi công cộng...

- Hina! Không biết có phải tại anh quá nhạy cảm với “thứ đó” hay không nhưng anh có linh cảm không tốt. Nhóc nhất định phải cẩn thận!

Tất cả những gì còn lại của anh ấy chính là sự sợ hãi.

Có điều, tôi có cảm giác tôi cứ phải nghe đi nghe lại câu nói đó. Ngày hôm qua chị Yui cũng nói như vậy. Thế là nghĩa gì? Tất cả những-loài-không-phải-con-người-đều-nhảy-cảm-với-mọi-thứ-xung-quanh-chứ-không-riêng-gì-Miêu-tĩnh-chẳng?

Tôi bước đi thêm hai bước nữa rồi dừng lại trước một cửa hàng bán dụng cụ thể thao, mà tôi cũng không chắc đó có phải là cửa hàng bán dụng cụ thể thao hay không nữa, ánh mắt tôi dường như đang bị cuốn theo một hình ảnh khác mất rồi. Cách tôi chừng mười bước về phía trước, có một bóng đèn nhỏ bé đang ngược nhìn lên cái thứ đang tỏa ra ánh sáng diệu kì và âm áp trên đỉnh của cột đèn đường.

*

- Là em đúng không?

- Nếu như em không lầm và chị cũng vậy thì chắc là đúng như vậy rồi! - Cậu nhóc trả lời tôi nhưng không thể rời mắt khỏi cái đèn đang phát ra ánh sáng.

- Tại sao...

- Chị có thể làm được như thế nhỉ?

- Làm gì cơ?

- Nhìn thấy em!

- Em là ai? - Tôi hỏi không giấu được chút sợ sệt trong giọng nói của mình. - Là... người của Âm giới sao?

Cậu nhóc nghiêng đầu suy nghĩ rồi quyết định quay lại trả lời câu hỏi của tôi. Vẫn là ánh mắt long lanh ướt át như con gái của cậu nhóc khiến tôi chắc rằng mình nhất định không lầm người.

- Em xin lỗi vì đã làm phiền chị! Nhưng nếu như chị không muốn nhìn thấy em nữa thì em sẽ biến mất!

- Khoan đã! Chị không có nói vậy! Em... đã muốn nói gì với chị vào ngày hôm đó đúng không? - Thực lòng tôi không muốn để cậu bé đi mất giống như hôm qua.

- Chị có nhận lời không, nếu như em nhờ chị giúp đỡ?

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Linh Hồn Bất Tử (Phần 4)

01 GIỜ 15 PHÚT, MỘT THÁNG TRƯỚC, đầu tháng Mười hai

Bệnh viện Trung ương Tsugini, Bô Công Anh Xuân.

Shiruna Yuriya đứng trước phòng hồi sức cấp cứu với dáng vẻ kinh hoàng vẫn còn vẹn nguyên trên nét mặt cô. Đối với một góa phụ trẻ như cô, nhiệm vụ khó khăn đầu tiên trong đời chính là phải đối mặt với cái chết của chồng mình, tuy nhiên, chưa một giây phút nào cô nghĩ đến sẽ có một lúc nào đó mình sẽ nhìn thấy con trai mình ra đi giống như vậy. Hơn cả thấy, đó còn là do lỗi của cô.

Những giọt nước mắt rơi trên má cô khi cô nhớ lại tai nạn xảy ra tối đêm qua, cô đã tông thẳng xe vào một cột điện bên đường do quá mệt mỏi vì lao碌. Trong khi cô vẫn bình an vô sự thì đứa con trai bé bỏng của cô lại bị kính xe găm khắp mặt và bị tổn thương nhiều phần mềm trên người. Cô thật vẫn không thể tin được làm thế nào mà người bị thương lại là đứa trẻ vô tội kia mà không phải là bà mẹ vô trách nhiệm này được! Những nỗi đau của cả hiện tại và quá khứ chồng chéo lên nhau khiến người phụ nữ ngót chưa qua ba mươi là bao này trở thành một bà cô già chỉ trong một đêm.

Cô vẫn không có đủ can đảm để mở cánh cửa này, bức tường ngăn của tội lỗi ở giữa cô và con trai còn dày hơn cả một cánh cửa rất nhiều. Cổ nuốt nước mắt vào trong, cô tự bắt mình phải chấp nhận mọi thứ.

*

03 GIỜ 00 PHÚT, MỘT THÁNG TRƯỚC, đầu tháng Mười hai

Phòng chăm sóc đặc biệt, bệnh viện Trung ương Tsugini.

Các bác sĩ giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng cánh cửa phòng đánh thình vào bức tường bên cạnh. Nàng giám đốc trẻ hốt hoảng chạy vào khi vừa nghe tin con trai mình đã tỉnh lại sau ba ngày rơi vào hôn mê sâu do sốc. Trong người đầy ham muốn mãnh liệt muốn được gặp nó, cô nhờ một nhân viên đưa mình chạy thẳng từ nhà lên đây mặc dù bây giờ đã quá nửa đêm. Gương mặt đỏ dần vì mặc cảm tội lỗi, cô bước những bước thật cẩn thận khi tới

gần con trai mình, tưởng như cô có thể lại làm thằng bé tổn thương bất cứ lúc nào.

- Cô Yuriya! Chúc mừng cô, cháu đã tỉnh lại! - Bác sĩ chịu trách nhiệm ca của mẹ con cô mỉm cười nhìn bà mẹ trẻ người vẫn còn đầy băng băng trên mặt và trên cánh tay.

- Làm thế nào mà... - Shiruna lại bật khóc nhìn cậu nhóc đang mở mắt nhìn cô, đôi mắt long lanh đến lạ kì, đôi mắt đặc biệt mà chồng cô để lại cho nó.

Rồi cô ôm con trai mình vào lòng.

Kể từ giây phút này cô sẽ không làm tổn thương nó thêm một lần nào nữa.

*

14 GIỜ 09 PHÚT, một tuần trước

Khu biệt thự phố trong dự án Hành lang Mới, Tsugini.

Shiruna đón con trai về nhà sau gần một tháng nằm viện, các vết thương gần như đã bình phục mặc dù cậu nhóc còn phải chịu sự điều trị tại nhà theo một chế độ khá gắt gao. Nhưng như thế chẳng hề gì cả. Quan trọng là kể từ giây phút này mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. Con trai cô dường như đã thay đổi rất nhiều. Trước đây nó trách cô rất nhiều vì việc cô cứ mãi lo công việc, suốt ngày cặm cụi ở công ty thế nhưng trong gần tháng qua, thái độ của nó thay đổi hẳn. Ngay cả cô, dường như cô cũng thấy vui vẻ hơn khi chăm sóc thằng bé. Mọi thứ đang tốt đẹp dần lên.

- Mẹ sẽ đưa con đến trường vào ngày mai chứ? - Sendo lên tiếng, giọng cậu nhóc vẫn là chất giọng trong trẻo của trẻ con.

- Đương nhiên là thế rồi, con yêu! - Shiruna mỉm cười trước khi đóng cánh cửa phòng của con lại để cậu nhóc tự mình thay sang bộ đồ mặc ở nhà.

- Mẹ này!

- Sao? - Cô nán lại khi nhìn thấy biểu cảm khác lạ của con mình.

- Con sẽ không bao giờ bỏ mẹ lại, con muốn mẹ luôn mỉm cười như thế này. Có phải trước đây con đã không làm được điều đó?

- Chắc chắn rồi, Sendo! - Nàng giám đốc trẻ ôm cậu con trai quý tử vào lòng và cố kềm lấy một giọt nước mắt chực chờ cơ hội rơi xuống. - Đương nhiên là con không làm thế mà! Mẹ cũng sẽ như vậy!

Vì quá xúc động nên dường như Shiruna không còn quan tâm gì đến thế giới xung quanh nữa, con trai cô giờ chính là thế giới của cô. Cũng chính vì thế nên cô không hề nhận ra sự bất thường trong câu nói của cậu con trai.

Đưa con trai mà cô đang nâng niu như một thứ dễ vỡ kia thực chất chẳng có chút khái niệm nào về những điều đã từng xảy ra. Kỉ ức đẹp đẽ hay buồn đau đều không hề tồn tại nhưng cậu nhóc lại nhất định muốn bảo vệ người phụ nữ này, bảo vệ thứ hạnh phúc mà cậu đang có.

*

Tôi và Kimiko - cô nàng pháp sư thích chơi trò đem bảm - ngồi nghe như nuốt lấy câu chuyện của cậu nhóc mà có cảm tưởng rằng mình không phải đang nghe một cậu nhóc mới mười tuổi. Lời nói qua thứ chất giọng nghẹn ngào và chất chứa những nỗi đau sâu thẳm kia nhất định không giống với lời kể của một cậu nhóc mười tuổi nào. Trong thời gian một tháng qua, chắc chắn cậu nhóc đã trải qua rất nhiều chuyện, như một linh hồn vất vưởng giữa những người đã từng giống như mình.

- Nếu hai chị không giúp thì em cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa! - Câu chuyện cảm động về tình mẹ con kết thúc bằng một câu như thế. Cậu nhóc im lặng chờ một câu trả lời từ chúng tôi, gương mặt ra chiều chấp nhận bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, dù cho tốt hay xấu.

- Thế đấy! - Tôi ngó sang nàng pháp sư. - Cô định thế nào?!

- Sao tôi lại bị lôi vào mấy chuyện nhảm nhí của cô chứ?! - Cô nàng nhảy dựng lên khỏi chiếc ghế thấp đang ngồi. Rõ ràng là cô nàng bị tôi kéo tới đây mà chẳng biết có chuyện gì đang diễn ra.

- Thì cô cũng làm gì đó để trả nợ tôi chuyện tôi suýt chết hụt vì trò ghen tuông vớ vẩn của cô đi chứ?

- Ai chỉ cô cái mảnh lối đó thế? Cô tự hứa với nó thì sao không tự đi mà làm!

- Nếu có thể tự làm được thì đâu có cần tới cô chứ?

Kế sau đó là màn đầu nhả trong im lặng trước khi nàng pháp sư dịu lại và kéo cái ghế con ngồi xuống.

- Vậy là... có người nào đó đã lấy mất thân xác của nhóc và nhóc muốn lấy lại nó à? - Lờ tôi đi, Kimiko quay sang nhân vật chính đang nấp sau lưng tôi vì con cuồng nộ bất chợt của cô.

- Khi trong phòng cấp cứu ngày hôm đó, rõ ràng em vẫn chưa chết nhưng lại bị đẩy ra khỏi thân xác mình. Rốt cuộc, em thành ra như vậy suốt một

tháng nay rồi!

Cô nàng bắt đầu cân nhắc, cũng giống như tôi ngày hôm qua. Chuyện này nghe quả đúng là siêu thực, nhưng trong thế giới này, những chuyện như thế là những chuyện hoàn toàn có thể xảy ra và dường như chúng tôi cũng sẵn sàng để “âm trợn” trước khi mình quyết định có giúp hay không rồi. Bởi vì bây giờ hai chúng tôi (mà cũng có thể nói là ba) đang ngồi ở một quán cà phê nhỏ đối diện ngôi trường của cậu nhóc. Sendo Yuriya là một cậu ảm thực sự: có mẹ là giám đốc một công ty trò chơi, nhà ở trong khu phố hạng sang, học tại trường cấp một danh tiếng nhất thành phố, dường như không còn gì là người mẹ ấy không thể thực hiện được cho cậu sau khi người cha qua đời.

Nhưng trước khi tôi kịp nói thêm gì hay cố cắt nghĩa cho Kimiko hiểu vấn đề quan trọng nhất cuộc đời cậu nhóc thì cô nàng đã đứng dậy, cùng lúc tiếng chuông hết giờ vang lên từ cách chúng tôi vài trăm mét. Vài phút nữa thôi học sinh sẽ ra về và tràn xuống phố như một con lũ cuối mùa.

- Không có thời gian đâu! Chúng ta phải tìm cho ra cái thân xác của nhóc để xác nhận xem có đúng là nhóc nói thật không?!

- Này! - Tôi khó chịu. - Cậu nghỉ ngơi em ấy sao?

- Lúc nào cũng phải cẩn thận! - Nói rồi cô bước ra khỏi bàn. Cả cậu nhóc cũng đi.

- Chờ đã! - Tôi dợm đuổi theo nhưng Kimiko đã ngăn nỗ lực ấy của tôi lại.

- Cô nên ở lại đây mà xem thôi! Càng có nhiều người thì càng phức tạp, cô hãy chú ý tìm cậu nhóc ấy từ chỗ này!

Hai người họ rời khỏi quán cà phê ngay khi những toán học sinh đầu tiên vừa rời khỏi cổng. Tôi cũng cố gắng tìm kiếm trong khi họ trông như đang bơi giữa bọn trẻ, tuy nhiên không thể nên được một nụ cười. Kimiko đã chấp nhận sẽ giúp Sendo. Khác với tôi, biểu hiện của cô nàng trông như chuyện này chẳng có gì liên quan tới mình cả, cô ấy giống kiểu người không muốn bộc lộ ra ngoài cảm xúc thật của mình, chính vì thế cô luôn phải chịu đựng cái nhìn kì thị từ người khác. Mọi thứ dường như đều chẳng có gì bất thường từ cô nàng, trừ chuyện cô ta đã cố giết tôi.

Trong khi hai người kia vẫn chưa tìm ra được, số lượng học sinh đã tăng thêm rất nhiều, gây cản trở hơn và việc tìm kiếm bắt đầu trông vô vọng hơn. Tôi nghĩ là mình cũng đã cố giúp nhưng lại không mang lại kết quả khả quan nào. Tốt hơn là tôi cũng nên ra ngoài đó.

Nghĩ là làm, tôi đứng dậy và thu xếp đồ đạc.

Nhưng khi ấy tôi cùng lúc nhận ra nãy giờ có người vẫn đứng sau lưng mình.

- Tôi biết thể nào thằng nhóc đó cũng làm mấy chuyện này mà! Thằng nhóc phiền phức. - “Sendo Yuriya” lên tiếng phía sau tôi trong bộ đồng phục học sinh nổi bật được thiết kế cách điệu từ bộ đồng phục của lính hải quân. Đúng hơn chính là cái xác mang linh hồn khác của cậu ta.

- Cậu... - Tôi ngạc nhiên vì so với vẻ ngoài mềm mại của linh hồn thì cái xác này lại có một cái gì đó sắc bén hơn nhiều. - ... là kẻ đã lấy cắp cơ thể này?

- Cho dù có thể nào thì tôi cũng chỉ đang cố làm chuyện tốt thôi! Cô đừng có mà oang oang lên như thế! - Cậu nhóc nói với vẻ bình thản rồi ngồi xuống chỗ ngồi đối diện cô, khi này là chỗ của Kimiko.

Tôi có cảm giác mình đã trở thành con mồi chứ không còn là kẻ đi săn nữa. Giọng nói, ánh mắt, cách mím môi - rõ ràng cùng là một nhưng lại quá khác biệt. Trong một chốc tôi đã không biết phải cư xử thế nào nhưng cuối cùng lại tự trấn an mình rằng bởi vì tôi chẳng làm gì sai nên tôi không phải sợ cậu ta.

- Cậu nói vậy là có ý gì? Cướp lấy cơ thể của người khác mà lại là một chuyện tốt à? - Vừa hỏi tôi vừa lén liếc nhìn ra phía bên kia đường, cô nàng pháp sư và cậu nhóc linh hồn dường như vẫn bận rộn với công cuộc tìm kiếm mà không hề biết nhân vật ấy đang ngồi trước mặt tôi.

- Bởi vì cô không thể ở trong vị trí của người khác nên cô chắc chắn không thể hiểu được! Suy cho cùng, thằng nhóc tìm tới cô cũng vì cô đặc biệt hơn những người khác.

Tôi biết cậu ta đang ám chỉ điều gì: là nguồn linh lực mà tôi đang mang, được thừa hưởng lại từ con gái của Mẹ Thiên Nhiên.

- Tôi... muốn bảo vệ người phụ nữ ấy! - Cậu nhóc tiếp (mà thú thật là tôi cũng không biết người đang nói chuyện với mình trong thân xác của Sendo là người như thế nào nữa). - Số thằng nhóc đó đã tận rồi, nhưng bản thân nó không hề biết điều đó. Nó vẫn luôn tin rằng tôi là kẻ đã lấy đi thân xác này và người mẹ của nó, tuy nhiên, bởi vì tình hình của nó đã không thể cứu vãn được nữa nên một kẻ như tôi mới có thể dễ dàng nhập vào.

- “Một kẻ như cậu”?

- Phải! Tôi là một “Mirry”!

Mirry?! Đầu óc tôi cố gắng lục trong tủ điển của mình xem đã từng nghe từ này bao giờ chưa. Và thú thật là: Chưa. Người đang ngồi trước mặt cũng ra chiều muốn giải thích cho tôi nhưng đột nhiên lại khựng lại.

Khi ấy tôi mới biết rằng, ở ngưỡng cửa của cửa hàng, Kimiko và Sendo-linh-hồn đã quay trở lại, họ đã nhận ra rằng đến cuối cùng cuộc tìm kiếm của mình cũng sẽ chẳng dẫn tới đâu. Cơ thể ở đây và linh hồn ở kia, tôi nhận ra sự căng thẳng bất thường trong cách mọi người nhìn nhau. Cậu nhóc linh hồn cảm phần nhìn vào người đang ngồi trước mặt tôi, đó là người đã đánh cắp cơ thể cậu. Tuy nhiên, tôi lại không nhìn thấy ánh mắt của Sendo này nhìn vào

linh hồn kia, hoặc là cậu ta không thấy hoặc là cậu ta biết mỗi nguy hiểm đang đe dọa cậu ta đến từ cô gái xinh đẹp đang đứng bên cạnh.

Màn đầu nhân ấy kết thúc ngay khi Kimiko bước nhanh về phía chúng tôi. Thân xác đang ngồi trước mặt tôi bỏ chạy về phía cửa dành cho nhân viên của cửa hàng, cô nàng pháp sư cũng lập tức rẽ ngoặt đuổi theo. Tôi đã nghĩ là cô nàng chẳng hề nghiêm túc và chắc sẽ bỏ cuộc, hay là tìm cách để bỏ cuộc sớm sau khi nhận lời nhờ vả của tôi nhưng cô ấy đã đánh đổ hoàn toàn những suy nghĩ ấy.

*

- Tên đó đã nói chuyện với cô sao? - Cô nàng pháp sư và tôi gặp nhau ở cầu thang dẫn lên sân thượng sáng hôm sau, với cơn bão tuyết đang hoành hành hiện tại, tôi không cho là việc mở cánh cửa sau lưng cô nàng rồi bước ra sân thượng là một ý kiến hay.

- Tôi đã nghĩ cậu ta sẽ nói nhiều hơn, nếu như cô không vào lúc đó! - Tôi nói rồi ngồi xuống bậc cầu thang trên cùng.

- Thật ra thì cậu ta cũng chẳng cần nói nhiều!

- Sao vậy? - Ánh mắt chúng tôi không chạm nhau, nhưng tôi có một linh cảm.

- Cậu ta biết tôi!

Tôi thờ dãi. Hóa ra đó là lí do khiến cô nàng muốn tóm bằng được tên nhóc đó.

- Vậy... Mirry là gì thế?

- Cậu ta nói với cô thế à?!

- Cậu ta bảo cậu ta là Mirry!

- Mirry là một dạng linh hồn không còn khả năng siêu thoát, chuyển kiếp hay làm bất cứ điều gì để thoát khỏi việc mình là một linh hồn nữa. Họ chỉ có thể tìm một thân xác đã chết rồi nhập vào đó, sống với cơ thể đó, mong rằng sẽ có cơ hội vượt qua được khoảng thời gian khó khăn của vô tận của cuộc đời mình. Nếu như không nhập vào thân xác nào thì họ cũng sẽ chỉ vất vưởng như vậy thôi! Số lượng khá hiếm! - Cô nàng kết luận, còn tôi thì chẳng thể tin nổi trên đời lại có điều đó tồn tại. Tuy nhiên, đó lại chính đã “đập vào mặt tôi” ngày hôm qua nên không thể không tin. - Quan trọng hơn hết, tôi biết tên đó!

- Một người đàn ông à?

- Một linh hồn thanh niên mang cái tuổi hai mươi sống qua một trăm tám mươi tám năm trong những cơ thể khác nhau của những người đã chết! Người đó thậm chí còn không màng mình là nam hay nữ ấy chứ?! Tôi gặp tên đó một năm trước, và hắn ở trong linh hồn của một cô gái “bán hoa”. Chỉ là tình cờ thôi, nhưng “cô à” kể tôi nghe về số phận của mình. Trước đây, có vẻ như lí do khiến hắn muốn có một linh hồn bất tử như vậy khá rõ ràng nhưng càng về sau thì càng mờ nhạt dần và đến một ngày, hắn chịu chẳng thể nhớ nổi mình đã từng muốn gì. Có lẽ hắn đã muốn đi tìm hạnh phúc khi cuộc đời hắn quá đau khổ!

Tôi hơi chững lại khi biết điều đó. Đến cuối cùng thì con người ham muốn những thứ hảo huyền cũng chỉ vì mong muốn bản thân mình hạnh phúc và đổ lỗi cho cuộc đời quá đau đớn. Nhưng nói như thế không có nghĩa là họ không có quyền đau đớn và rồi lựa chọn trốn chạy sự đau đớn đó. Tôi cũng đã từng như vậy, thứ hạnh phúc và tự do thực sự mà tôi từng tìm kiếm cũng đã khiến tôi phải chạy trốn chính mình.

Tuy nhiên, lại có một vấn đề khác ở đây:

- Vậy nghĩa là con người có thể lựa chọn trở thành Mirry chứ không phải họ vì một lí do nào đó mà trở thành như vậy à?

- Vẫn còn khá nhiều khúc mắc chưa được giải thích trong chuyện đó... - Có vẻ như cũng có những chuyện cô gái tự xưng tụng mình là nữ pháp sư tài danh trên tivi này cũng không thể biết. - Tuy nhiên, cũng giống như thân phận “gái bán hoa” kia, những số phận của những cái xác mà hắn nhập vào đều là những số phận, những con người phải chịu đau khổ. Hắn vượt qua hơn hai thế kỉ trong những góc tối nhất của xã hội, không thì là bị trở thành nô lệ hay nền trải những cuộc đời mà đã bị sự hào nhoáng chôn vùi. Ít nhất đó là những điều mà hắn có thể nhớ được! - Khi kể câu chuyện ấy, tôi nhận ra trong giọng nói cô nàng sự ghen ngạo, vì họ giống nhau chẳng? - Tôi và hắn, có lẽ không ít thì nhiều, có những điểm chung và có cùng một suy nghĩ.

- Người đó... đã nói rằng, muốn bảo vệ người phụ nữ đó, mẹ của Sendo! Dựa trên câu chuyện của cậu nhóc thì chúng ta thấy rằng cậu nhóc có một cuộc sống khá sung túc nhưng lại không biết quý trọng nó mà cho rằng bà luôn vì công việc mà bỏ quên mình.

- Hắn ta, kể lần đầu tiên có được một cuộc đời toàn vẹn như thế, chắc chắn không muốn buông ra!

- Mọi chuyện đã quá rõ ràng! Sendo sẽ không bao giờ được biết rằng mình đã chết và cái linh hồn kia sẽ sống nốt phần còn lại thay cậu bé!

- Ban đầu, tôi đã nghĩ chuyện cô nhờ tôi giúp thật vớ vẩn, nhưng cậu nhóc đó thật sự đã khiến tôi mềm lòng. Và cuối cùng thì tên kia phá hỏng hết tất cả. - Cô nàng pháp sư giậm mạnh chân xuống sàn, tôi nghe rõ âm thanh ấy vang vọng cả cái không gian bé tí hìn.

Tôi biết cô ấy rất khó xử. Ngay cả sau khi tôi biết chuyện này, tôi nhất định cũng không thể nghĩ cùng một cách nghĩ với lúc ban đầu. Hai linh hồn đó đều có những lí do riêng để khao khát cái thân xác kia, và không thể nói được ai đúng ai sai cũng như chúng tôi không còn nữa cái quyền can thiệp vào cuộc đời của người khác. Tôi không muốn Sendo mãi sống cái kiếp vất vưởng mà nếu quay trở lại cơ thể ấy thì cuối cùng cậu bé cũng sẽ chết, trong khi linh

hồn ngoại lai kia mong muốn thứ đó hơn bất kì ai. Chúng tôi do dự.

Bởi vì khi ấy tôi hốt nhiên sợ hãi. Tôi sợ hãi rằng mình sẽ đưa ra những quyết định sai lầm còn nếu như tôi đứng ngoài thì chẳng khác nào tôi thậm chí còn không thể giữ được lời hứa của mình.

Trong đầu tôi chỉ còn vương lại một suy nghĩ duy nhất: Thỏa hiệp.

- Thì ra hai người các người suốt ngày lủi rủ với nhau vì cái chuyện trên trời dưới đất của cái thằng nhóc đó!? - Một giọng nói bất chợt vang lên từ phía sau lưng tôi mà dù có chết đi sống lại tôi vẫn nhận ra được giọng nói ấy.

Tên Miêu tinh đang đứng ngay bên cạnh cô nàng pháp sư. Và hai người ấy ngay lập tức quay sang ném cho người kia một cái lườm chẳng có chút thiện chí nào. Dù sao thì hai người cũng vừa mới tìm cách giết nhau bằng học thuật của mình nửa tháng trước.

Cậu ta bước tới chỗ tôi và nhìn chăm chăm như một người bố khó tính. Xin lỗi chứ bố tôi còn không khó tính tới mức ấy.

- Sao mà tôi cứ phải “chấn” cô vậy hả?

- Cậu có biết cậu vừa xúc phạm ai không thế? - Tôi nói còn cậu chàng ngửa đầu than trời.

- Cô cũng phải ngây thơ vừa thôi! Ít ra thì cũng đừng có tự mình đâm đầu vào rắc rối chứ? Tôi đã mất công xua cái thằng nhóc đó ra khỏi cô, hai người đúng là cứng đầu y hệt nhau!

Rốt cuộc thì đó là lí do tại sao cậu ta đột ngột xuất hiện rồi cứ thế mà xi và tôi đẩy ả?

- Vậy ra thằng nhóc năm hồi bảy lượt không gặp được tôi là do cậu á?!

- Cô có bao giờ biết suy nghĩ cho sự an toàn của mình đâu! Chẳng phải vì giúp đỡ tên Hồ ly mà cô xém chết vì cô ta sao? - Cậu ta chỉ thẳng vào cô nàng mà không có một chút o bế hay nhượng bộ nào. Cậu ta đang cố khơi mào cái gì thế? Tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình!

Bực bội, tôi đứng hằn dẫy rồi găm thẳng ánh mắt vào cậu ta.

- Cậu đang xúc phạm người khác đấy! Tôi không bảo mình là thánh nữ nhưng ít ra tôi không phải loại người máu lạnh như cậu! Nếu cậu có ác cảm với con người thì tự mình chịu đi và đừng có lôi người khác vào!

- Lý luận của cô nghe hợp lí quá nhỉ? Cô không thấy một người suốt ngày trên người có mùi người chết nực cười lắm hay sao? - Cậu ta cũng đáp lại không thương tiếc.

- Hai người! - Kimiko gọi và cả hai chúng tôi cùng lúc quay lại. - Cứ như vợ chồng son cãi nhau ấy!

- Không có! - Và cả hai cùng đồng thanh trả lời.

*

19 GIỜ 18 PHÚT

Khu biệt thự phổ trong dự án Hành lang Mới, Tsugini.

Sendo nhìn chị bảo mẫu lau dọn bàn ăn của hai người. Vẫn thường như vậy, họ cùng ăn, cùng trò chuyện, đề rồi mặc kệ chuyện tuổi tác, hai con người trở thành bạn bè của nhau. Hai con người cô đơn vì bị bỏ lại một thành phố quá rộng lớn. Bảo mẫu của cậu là một cô sinh viên năm hai tràn đầy sức trẻ, không xinh đẹp nhưng dịu dàng, cô cảm thấy bị lạc lõng khi một mình lên thành phố học đại học. Còn cậu nhóc, một đứa trẻ sống trong nhung lụa từ bé lại phải đối mặt với cái chết của cha mình một năm trước, đối mặt với cơn mưa kí ức làm bào mòn sự sống non trẻ bên dưới lớp da này. Đã thế mẹ cậu còn là một người lúc nào cũng chăm lo cho công việc vì muốn bù lại cho cậu cảm giác thiếu thốn ấy nhưng vô tình lại làm mất thêm một người nữa trong nhà.

Sự cô đơn khi giao thoa với nhau ít nhất sẽ tạo cho hai người một cảm giác an toàn đủ để vượt qua những thời kì khó khăn nhất.

- Chị Erin này! - Cậu nhóc gọi lúc cô bảo mẫu đang tranh thủ rửa bát.

- Sao vậy? - Cô nàng trả lời nhưng vẫn không quay lại.

- Em thật sự đã tốt lên rất nhiều sau khi trở về từ bệnh viện đúng không?

- Phải! - Cô bảo mẫu bỗng dung phì cười. - Chẳng phải chính em bảo là mình phải thay đổi sao?

- Mẹ em hẳn cũng rất vui?

- Đương nhiên rồi! Bà ấy cũng đang rất cố gắng thay đổi. Sau khi ngỡ mình đã mất em, bà ấy đã rất hối hận vì những điều mình đã làm! Mọi chuyện với em thật tốt!

- Chị cũng phải như vậy nhé! Cũng phải sống thật tốt!

Cô bảo mẫu bắt chợt thả rơi cái đĩa trên tay mình rồi quay sang nhìn cậu nhóc với ánh mắt lo lắng.

- Có chuyện gì vậy? - Cô rõ ràng nhìn thấy Sendo đang lấy từng hơi một cách khó nhọc.

- Em không sao đâu! Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi! Khi nào mẹ mới về ấy nhỉ?

- Sendo! Cố lên nào! - Erin bước tới và vuốt nhẹ lưng cậu để trấn an cùng lời nhắc nhở cậu cần phải thở đều trở lại. - Chị sẽ gọi cấp cứu!

- Không! - Giữa những hơi thở khó nhọc, cậu nhóc ngăn cô bảo mẫu lại. Bởi vì cậu biết làm thế cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Cùng lúc đó, Shiruna bước vội từ phòng khách vào nhà bếp lúc vừa đi làm về và hoảng hốt quỳ xuống trong lúc nâng bảo mẫu tranh thủ đi gọi cấp cứu, lo sợ tình trạng cậu nhóc chuyển biến xấu vì vừa mới về nhà có vài ngày.

- Sendo! Con không sao chứ? Cố lên con!

- Mẹ này! - Rốt cuộc thì cậu nhóc cũng có thể nói được những lời đã từ lâu chất chứa trong lòng. - Con xin lỗi vì đã làm mẹ buồn! Nhưng kể từ bây giờ, khi con biết mẹ sẽ không còn đau buồn và lo lắng cho con nữa thì con lại cảm thấy rất vui! Cảm ơn mẹ vì đã sinh ra con!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cán Cân Bị Đánh Đổ

Người ta có thể tưởng tượng ra thế giới phía sau cái chết, tuy nhiên chẳng ai trong số họ thực sự biết nó như thế nào, còn những người biết về nó thường cố để không tưởng tượng ra rằng họ đang ở trong cái thế giới đó. Người chết muốn được sống lại thêm một lần nữa cũng giống như những người sống muốn được rời khỏi cõi đời này.

Khi đó sự cân bằng đã bị đánh đổ.

Đêm nay tuyết rơi dày đặc choáng hết cả tầm nhìn, bao phủ mọi thứ phía sau một bức màn trắng xóa. Khu biệt thự phố mới xây dựng xa hoa nhất Tsugini im lìm nằm giữa ánh sáng leo lắt của những trụ đèn bỗng chốc bị khuấy động bởi tiếng còi xe cấp cứu. Chiếc xe trắng với ánh đèn xanh đỏ chớp nháy liên tục dừng lại trước cổng một ngôi nhà như bao ngôi nhà khác trong khu. Trong lúc những nhân viên y tế gấp rút hoàn thành nhiệm vụ của mình thì tôi nghe thấy tiếng tên Miêu tỉnh thờ dài bên cạnh mình.

- Công chúa có chắc là chuyện này ổn không đấy?! - Vừa nói cậu ta vừa đưa tay khỏi động động cơ êm mượt của chiếc siêu xe đang đậu trên lề phía đối diện ngôi biệt thự nhỏ kia.

- Tôi chẳng còn thể làm được gì khác! Ít nhất nếu như vậy, cậu nhóc đó cũng sẽ không còn vướng bận gì với thế giới này nữa mà siêu thoát!

Sendo không còn lựa chọn nào khác ngoài lựa chọn này, bởi vì linh hồn của cậu nhóc không còn được chấp nhận trong cơ thể ấy nữa. Lần cuối cùng, Kimiko đã đưa cậu trở lại vào cơ thể ấy lần cuối cùng để mong rằng cậu có thể nói hết với mẹ mình những gì cần nói. Lần cuối cùng ở trong cơ thể ấy, cậu sẽ sửa chữa lại lỗi lầm của mình dù là chỉ trong phút chốc để rồi khi mọi thứ lại quay trở lại điểm xuất phát của cậu, Sendo sẽ không hối hận vì đã để mẹ mình lại một mình. Sau khi cơ thể ấy đào thải linh hồn cậu một lần nữa, linh hồn Mirry kia sẽ nhập vào để sống tiếp quãng đời còn lại của mình trong đó. Người đó sẽ thay thế cậu chăm sóc người phụ nữ kia và thay cậu yêu thương người đó.

Tôi đã nghĩ về điều đó, bởi tôi không thể khiến ai trong hai người ấy vì sự ích kỷ của mình mà làm cho người kia chịu đựng đau đớn thêm một lần nữa. Kimiko cũng đồng tình. Riêng có một việc: Chúng tôi không biết liệu làm thế có khiến quy luật của thế giới này bị phá vỡ hay không?! Bởi vì chúng tôi đã làm sống lại một người đáng ra đã phải chết, dù trong một quãng thời gian thật sự ngắn ngủi nhưng Sendo thực sự đã sống lại trong vài giờ, đủ thời gian cho cậu nhóc ăn một bữa cơm và nói lời tạm biệt người mẹ của mình.

- Công chúa đang suy nghĩ gì thế? - Chàng đặc vụ NAI lên tiếng. Chúng tôi đang phóng đi với tốc độ chóng mặt trên trục quốc lộ chính đông đúc.

- Tôi chẳng nghĩ gì cả!

- Nhưng tôi lại không thấy thế?! Cô còn giận tôi chuyện ngăn cô gặp thằng nhóc đó à?

- Có người muốn bảo vệ tôi mà, sao tôi phải giận người ta chứ?

Tôi cố gắng tránh ánh mắt và không nhìn vào cậu ta nhưng tôi vẫn biết rõ rằng cậu ta đang nhìn mình.

- Tôi muốn chuộc tội thì phải làm sao đây? Chúng ta đi ăn nhé?

- Tôi không muốn hẹn hò với một tên lúc nào cũng tỏ ra mình bí ẩn như cậu!

- Tôi có bảo là công chúa hẹn hò với tôi đâu chứ?! - Tôi nghe tiếng cậu ta cố nén một cái cười phì. - Chỉ là ăn tối thôi mà! Dù sao thì hôm nay cũng đâu có ai ở nhà, tôi ngán việc nấu ăn lắm rồi!

- Tôi không muốn ăn gì cả! - Tôi bất chợt thờ dài ra.

Chẳng phải là tôi cố tình làm nũng (vì có gì mà tôi phải làm nũng với cậu ta chứ?!), bản thân tôi cũng thấy rã rời lắm rồi. Tôi chẳng thể nuốt nổi thứ gì nữa! Những suy nghĩ cứ đè nặng lên tâm trí tôi làm tôi như thể đã nghĩ đủ để no luôn rồi!

- Cô ổn không? Cảm thấy khó chịu à?!

- Đây! - Tôi bất chợt gọi, mà cũng không chắc tại sao mình lại gọi.

- Sao?

- Tôi nghĩ là cậu rất ghét chuyện này nhưng tôi vẫn muốn hỏi cậu.

Tên Miêu tỉnh im lặng vài giây như suy nghĩ.

- Công chúa cứ nói đi!

- Cậu vẫn còn mang mối hận với ngôi làng ấy đúng không?

- Tôi thậm chí còn chẳng muốn nhớ tới chuyện đó! - Cậu trả lời đến nhanh hơn tôi tưởng. - Tôi đã muốn từ bỏ cuộc đời đó lâu lắm rồi! Từ khi công chúa xuất hiện trong cuộc đời tôi, mọi thứ như đã bước sang một trang khác. Tôi đã xé những trang còn lại đi từ ba năm trước rồi!

- Nếu như ngày đó, mẹ tôi không đề nghị cậu bảo vệ tôi. Có lẽ bây giờ cậu sẽ có một cuộc sống giống như anh Dehiki nhỉ?

- Có lẽ... sẽ tệ hơn! Bởi vì tôi không giỏi gây ấn tượng với người khác! - Cậu ta thừa nhận còn tôi thì cho rằng cậu ta, một là đang dối lòng, hai là đang cố tình khiêm tốn. - Nhưng sao cô lại hỏi chuyện đó?

Cậu ta hỏi tôi một câu mà ngay cả tôi cũng đang cố tìm ra cho mình câu trả lời. Khi quay sang cậu ta - một tay đặt trên vô lăng, bên còn lại chống lên gờ cửa kính chắn gió đã được hạ xuống - tôi nhận ra mình đang cố tìm kiếm câu trả lời từ con người này. Ánh nhìn của cậu ta trông như đang chăm chú vào việc lái xe của mình nhưng thực chất lại chất chứa một điều gì khác. Cái điều mà tôi vừa khơi lại.

- Cho dù cậu có phủ nhận nhưng cậu vẫn cảm thấy mình tổn thương phải không?

- Công chúa này! Nếu cô không giận...

- Sao?

- Có lẽ một phần nào đó trong tôi, cho dù rất muốn rũ bỏ tất cả nhưng vẫn cảm thấy luyến tiếc nơi đó, vẫn còn có thể cảm thấy giận, ít nhất con người tôi cũng không đến nỗi quá vô tình. Nhưng đó chỉ có thể là khuyết điểm chứ không thể là ưu điểm được. Công chúa vẫn còn nhớ chuyện tôi... ừm, hôn công chúa trên sân thượng chứ?

Có chết chắc tôi cũng chẳng quên nổi!

- Tôi hôn công chúa vì tôi muốn bịt miệng cô lại. Tôi gần như đã phát điên lên khi cô cứ lảng mạn tôi như vậy, đối với tôi, thân phận của tôi chính là điểm yếu của tôi! Khi ấy tôi đã không thể ngăn cản được chính mình mà bị cơn tức giận làm cho mờ mắt. Thật xin lỗi cô vì đã làm một việc đáng ghê tởm như vậy!

- Thế... những chuyện xảy ra khi đó chỉ là một trò lừa phỉnh thôi à?

Bên trong xe hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng động cơ xe ro ro chạy đều dưới chân nhưng nó êm tới mức chỉ khiến cho người khác cảm thấy yên tâm. Ai có thể yên tâm chứ riêng tôi thì lại không thấy yên tâm được. Dường như tôi cần câu trả lời ấy hơn bao giờ hết vậy mà thời gian chảy qua chúng tôi cứ tựa như đang đứng im lại, chùng xuống, nặng nề đến khiến tôi không thở nổi.

- Vâng, thưa công chúa! - Cậu ta trả lời và nhìn ra hướng cửa chắn gió chứ không phải là con đường hay là nhìn vào người đang hội thoại với mình.

Tên Miêu tỉnh không muốn tôi nhìn thấy gương mặt hần, biểu cảm của hần, những suy nghĩ của hần. Tôi cảm thấy như mình vừa bị đâm một nhát bởi tiếng gió lùa qua ô cửa chắn gió bị mở ra. Trước giờ mọi thứ chỉ là một trò dối trá, ngay cả việc cậu ta cứ liên tục lặp đi lặp lại với tôi cái thứ tình cảm chỉ có trong tưởng tượng ấy, làm cho tôi tin rằng nó là thật, chơi đùa với cảm xúc của tôi...

Trong giây lát, mọi suy nghĩ của tôi đều đã bay biến. Câu trả lời mà tôi cố tìm kiếm trong nỗi đau mà tôi nhìn thấy ở cậu ta nhanh chóng trôi tuột khỏi tâm trí tôi. Kể từ giây phút đó, tôi không còn thoát ra được bất cứ điều gì nữa.

Con đường trở về nhà dài đằng đặc...

*

Mọi thứ xung quanh tôi trở nên yên tĩnh đến lạ lùng, không có một âm thanh nào còn đủ khả năng khuấy động thế giới của tôi. Ánh sáng đầu ngày yếu ớt trôi vào phòng tôi qua cánh cửa ra ban công để mờ, tôi mở nó từ lúc ba giờ sáng và cứ để nó như vậy trở lên giường. Thế nhưng, cũng giống như vài tiếng trước đó, tôi không thể nào chợp mắt được. Tôi cứ vậy nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài từ khi trời vẫn còn in hằn dấu những bông tuyết lên bầu trời tối mịt tới tận khi những tia sáng yếu ớt bắt đầu len ra được khỏi lớp mây dày đặc của một ngày mới. Không ngủ nhưng cũng không hẳn thức, đầu óc tôi bị bắt phải làm việc nhiều hơn bao giờ hết trong khi cơ thể thì không nhúc nhích nổi quá một inch.

Tôi nghĩ về đủ thứ chuyện nhưng lại chẳng có chuyện nào rõ ràng, chúng được lồng vào nhau rồi đôi khi bị cắt ngang bởi một chuyện khác. Tâm trí tôi cứ vậy mà mù đi cho tới khi nhận ra cảnh sắc bên ngoài đã thay đổi. Trong khi tôi cứ tưởng là trời sắp sáng thì hóa ra không phải như vậy. Những tia sáng tôi nhìn thấy chính là những cánh hoa bay lất phất trong không khí, chúng dày đặc tới nỗi không thể nhận ra được bầu trời trông như thế nào, đã sáng hay vẫn còn tối.

Làm thế quái nào mà như thế được?! Bây giờ là mùa đông trong khi đó chắc chắn là hoa của cây hoa anh đào lớn ngoài vườn sau và nó không thể nở trước khi trời kịp ấm thêm tí nào.

Và tôi bất chợt nhận ra cuối cùng mình cũng đã ngủ được. Tôi đang ở trong một giấc mơ. Có điều, giấc mơ này hoàn toàn khác với những giấc mơ thông thường, nó là giấc mơ được kết nối với một thế giới khác.

Nghĩ đến việc có ai đó đang chờ mình dưới kia, tôi rời khỏi giường và khoác thêm áo vào (mặc dù chuyện đó chẳng cần thiết lắm). Căn nhà trở nên trống vắng và im lặng đến lạ lùng khi tôi bước ngang qua nó, còn bên ngoài thì bị phủ đầy hoa anh đào, trong tâm mắt hoàn toàn chỉ có thể chứa hoa anh đào.

Tuy nhiên, khác với tôi nghĩ, người đang đợi tôi không phải là người phụ nữ mà mẹ vẫn gọi là Phù thủy Không gian kia.

Mà chính là mẹ tôi.

- Chào con yêu! - Hoàng hậu Kojimoto lên tiếng và vẫy tay với tôi.

- Tại sao lại là mẹ vậy?! - Tôi không kèm được câu hỏi ấy khi bước tới và ngồi xuống bên cạnh bà.

- Ta nghĩ là con cần ta nên đến thôi! Phù thủy Không gian cũng khó tính lắm, nài nỉ mãi mới cho ta mượn chỗ này một chút đấy!

Tôi bất giác bật cười. Bao nhiêu nỗi mệt mỏi nặng nề trong tâm trí tôi chỉ vì một câu nói ấy của Hoàng hậu mà bay biến mất.

- Mà... con cũng có chuyện muốn nói với mẹ!

- Là chuyện gì thế?

- Những ngày vừa rồi con có gặp một vài người. Một linh hồn lang thang và một linh hồn tái sinh. Họ đã khiến con bắt đầu thực sự suy nghĩ nghiêm túc về lựa chọn mà con luôn tìm kiếm. Liệu con có thể theo đuổi điều đó được hay không?

- Vậy... lựa chọn đó là gì nào?

- Con muốn được chữa lành vết thương cho họ. Những người không-phải-con-người ấy, con nhận ra cho dù họ có tồn tại ở hình dáng nào, thân phận nào, thì đối với họ con người họ vẫn luôn mang đầy nỗi đau khi phải sống giữa xã hội rộng lớn. Những người mà con biết luôn có những vấn đề mà chắc hẳn rằng đến NAI cũng không thể giải quyết được. - Khi nói tới đó, tôi chợt nhớ đến Miwahi, cô bạn nhỏ của tôi đã chặt vật thể nào khi sống trong một cơ thể không được công nhận. Rồi anh Dehiki chạy trốn trong vô vọng khi nhìn về tương lai, Sendo đau khổ vì thân xác bị cướp mất và những dằn vặt tổn thương cậu gây cho mẹ mình. - Con muốn được giúp đỡ họ!

Mẹ nhìn tôi bằng một ánh mắt dịu dàng.

- Nếu như đó là điều con muốn! Ta sẽ nói với con một câu mà trước đây ta từng nói với Himeshiro: Cuộc sống này là của con, lựa chọn cũng là của con và con sẽ là người quyết định thời điểm thực hiện lựa chọn đó!

Tôi cảm thấy nhẹ lòng khi cuối cùng cũng có thể nói ra được điều đó - cái điều mà tôi đã cố nói với tên Miêu tinh - cái điều đã bị chính cậu ta chặn lại và cũng từ chính cậu ta mà hình thành.

- Và còn một điều nữa...

*

20 GIỜ 49 PHÚT

Lâu đài Torikiyumi, vương quốc Hoa Hồng Đỏ.

- Hoàng tử, cái này được gửi tới từ Bồ Công Anh Xuân! - Một cận vệ đang đi bên cạnh chàng Hoàng tử đưa cho cậu một phong bì được dán kín và đóng dấu mộc của đội cận vệ.

Hoàng tử Orehi trở về lâu đài sau một cuộc họp thăm dò ý kiến về dự án sắp được tiến hành tới đây của ba quốc gia: Hoa Hồng Đỏ, Hoa Hướng Dương và Bồ Công Anh. Từ lúc vẫn còn ngồi trên xe tới khi bước đi trong hành lang dẫn về phòng mình, trong đầu cậu chỉ chứa toàn những suy tính. Thế tử Himeshiro đã mang tới cho cậu một món hời, một cơ hội để gây ấn tượng trong mắt của Quốc vương - người đã sớm coi cậu là một món đồ bỏ đi. Nếu như cuộc họp tác này thành công và cậu có được nàng công chúa ấy thì cuộc đời cậu sẽ rẽ ngoặt.

Mọi thứ sắp sửa thay đổi!

Cánh cửa phòng sập lại sau lưng cậu, không gian bên trong yên ắng đến rợn người. Orehi cúi lỏng cả vạt ra rồi sập người lên giường mà chẳng thém mở đèn. Cậu phải làm gì khi bản thân mình không còn tìm lại được cảm giác bình yên nữa đây? Trong suốt những năm tháng ấy, bị ám ảnh bởi quyền lực và danh phận, cậu đã chìm sâu vào tham vọng ấy đến mức không thể rút ra được. Bây giờ, ngay cả trong không gian riêng tư nhất, cậu cũng không thể thoát ra khỏi những suy nghĩ ấy. Nó bắt cậu phải nhìn vào cuộc sống như mọi thứ xung quanh cậu nếu không phải là kẻ thù thì là những thứ để cậu lợi dụng. Và lối thoát trở thành một cái gì đó chỉ là hư ảo.

Lộn người lại trên giường, chàng trai với cơ thể cường tráng do chăm chỉ rèn luyện nhích người hết bên này sang bên kia hòng cởi được cái áo vest bên ngoài ra mà không phải ngồi dậy. Trông cậu chẳng khác nào một đứa con nít mười tuổi lười biếng chứ không phải là một con người đang tìm cách để được đứng trên vạn người. Mà đối với cậu, tương lai ấy cũng chẳng còn quá xa vời nữa rồi, những thứ được tính toán rõ ràng rồi sẽ mang lại những kết quả tốt đẹp đến không ngờ. Tới tận lúc đó cậu mới nhớ ra cái phong bì còn chưa rời khỏi tay mình. Cậu mở nó ra rồi đưa lên soi dưới ánh sáng nhạt nhòa của ngọn đèn dưới sàn lớn hắt vào trong phòng.

Trông nó như thể một tấm vẽ?

Vé buổi biểu diễn của Dehiki Hatsune.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

MIWAHI JOUDOUKI

- Chị Yui à! Chị có nhớ xin tan ca sớm chiều nay không thế? - Tôi gọi với theo khi nàng Miêu tinh chuẩn bị bước ra khỏi cửa nhà.

- Em làm như chỉ có mình chị đến buổi biểu diễn đó vậy, chị quản lí của Dandelion cũng có vé mời đấy! - Chị Yui vội vàng vàng mang giày rồi mặc áo khoác vì chị ấy sắp trễ giờ làm rồi. - Tạm biệt hai đứa!

Có lẽ nếu như không nhờ vào cái vé kia thì chắc chị Yui sẽ chẳng bao giờ chịu bỏ công việc của mình. Thậm chí chị ấy còn có vài việc làm thêm khác nữa chứ, quỹ thời gian của chị ấy ngoài để dành cho công việc ra thì chẳng còn gì khác nữa. Cho dù biết rằng chị ấy có một cuộc sống rất khó khăn nhưng ít nhất chị ấy cũng không nên bỏ phí tuổi trẻ của mình như vậy. Có cảm giác như chị ấy đang cố gắng một cách tuyệt vọng ấy!

- Cậu có nghĩ là chị ấy sẽ về đúng giờ không? - Sau khi dọn dẹp bữa sáng, tôi bước ra ngoài phòng khách hỏi “nàng thơ” đang nằm vắt vẻo trên sofa tranh thủ tận hưởng chút nắng ấm bắt ngờ của ngày chủ nhật.

Tôi không biết cô nàng trở thành “nàng thơ” từ khi nào nhưng cái vẻ ngờ nghệch tỏ ra chẳng quan tâm gì tới mọi thứ của cô công chúa bắt đầu khiến tôi phát tiết.

- Hina! - Tôi gắng giọng lời cô nàng về với thực tại tươi đẹp.

- Gì vậy?! - Cô nàng giật mình.

- Cậu sao vậy?! Ôm à? Có chỗ nào không khỏe vậy?

- Không! Không phải như thế! - Hinaki chới đây đẩy rồi gấp cuốn sách trên tay xuống. Từ nãy giờ cô ấy cứ cắm đầu vào đó nhưng rõ ràng tâm trí đang lưu lạc chốn nào. - Chỉ là tớ hơi mê mải một chút!

- Cậu nghĩ lừa được tớ chắc?

Tôi nhìn cô bạn cảnh cáo, Hina cũng đáp trả nhưng là bằng một cái nhún vai khó hiểu. Khi cô bạn cùng nhà định tiếp tục dùng cuốn sách như một lá chắn giúp mình thoát khỏi vấn đề này thì tôi liền lập tức ngồi xuống giữa cô nàng và cái “lá chắn” ấy.

- Hina?

- Không có vấn đề gì đâu! Thật đấy! Hôm nay cậu không đến công ty à? Chẳng phải dự án debut của cậu gấp rút lắm rồi sao? - Cô công chúa trung ra nụ cười trông đáng tin nhất của mình.

- Hina! - Tôi thật sự cảm thấy chuyện này bắt đầu có vấn đề. - Hôm qua, trong giờ giải lao, tớ vừa nói với cậu cơ mà?! Hôm nay tớ sẽ ra sân bay tiễn anh Kawahachi đi Hoa Hướng Dương quay phim! Cậu hoàn toàn không nghe gì cả? - Tôi gần như sắp hét lên rồi!

- Tớ xin lỗi! Vậy thì gửi cho anh ấy lời chúc bình an của tớ! Không những cậu mà cả anh ấy cũng có những khởi đầu mới rất tốt!

- Cậu không hiểu ý tớ à?

- Tớ hiểu chứ!

- Cậu làm sao thế? - Mặc dù không có gương soi nhưng tôi biết rằng chắc hẳn giờ đây hai mày của mình đang dính chặt lấy nhau như thể cả hàng triệu năm rồi chúng không được gặp nhau ấy!

- Miwa! - Cuối cùng cô bạn cũng nhìn tôi với ánh mắt hối lỗi. - Thật lòng tớ cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa!

- Chuyện này bắt đầu từ khi nào thế?

- Có lẽ là từ tối hôm trước!

- Có chuyện gì đã xảy ra à?

- Không hẳn, chỉ là cảm thấy như trong lòng có gì đó nặng nề, tớ không muốn thế này đâu! Thật đấy, tớ còn muốn vui vẻ để bù đắp cho mọi người cơ mà, mọi người hạnh phúc chính là lí do tại sao bây giờ tớ còn ở đây! Vậy mà, tớ không biết tại sao mình lại như vậy nữa...

- Tớ hi vọng sau khi tớ trở về sẽ nhận được câu trả lời thích đáng! Được chứ?

- Tớ cũng hi vọng như thế!

Tôi nhoen miệng cười, cô nàng cũng mỉm cười đáp lại.

Cùng lúc tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên. Tôi nghĩ là mình biết đó là ai vì tới tận lúc đó tôi mới nhìn thấy đồng hồ bắt đầu điểm tới gần tám giờ.

- Chết thật! - Tôi vùng dậy khỏi ghế. - Hina! Cậu giúp tớ mở cửa đi, được chứ? Tớ phải đi trang điểm sơ qua một cái!

- Tớ giờ cậu phải ra sân bay hả? Anh Kawahachi tới đón à?

- Không! Chị Funo đưa anh ấy đi nên tớ nhờ người khác đấy! Nhưng mà tớ không thể chậm trễ được! - Vừa nói tôi vừa cuốn quýt chạy lên cầu thang hòng rút ngắn chút thời gian trong lúc cô bạn mở cửa dùm mình.

Tuy nhiên, nửa đường thì tôi phải dừng lại vì nàng công chúa có vẻ không muốn tiếp khách. Hina mở cửa chính, bước một bước ra ngoài rồi lại bước trở vào. Cánh cửa gỗ gần vài trăm cân đánh rầm vào khiến tôi suýt thì rớt tim ra ngoài.

Rất tiếc nhưng giờ thì tôi biết cô nàng có vấn đề với chuyện gì rồi!

- Hina?

- Chúng ta đổi chỗ nhé! Tớ trang điểm, cậu mở cửa!

- Để làm gì chứ? - Tôi ngược đầu than trời.

Mặc kệ “nàng thơ” muốn làm gì thì làm, tôi chạy vội về phòng mình. Dù gì thì khách cũng đâu phải là người lần đầu tiên tới nhà chứ? Thậm chí cậu ta còn rõ ngôi nhà này hơn cả bọn tôi.

Khi trở xuống phòng khách trong tâm thế sẵn sàng, tôi nhận ra vị khách đang thành thoi đọc tiếp cuốn sách mà ban nãy cô công chúa đang đọc dở, còn cô nàng thì lặn mất tăm. Nhìn thấy tôi, cậu chàng buông cuốn sách trên tay xuống:

- Chúng ta đi chứ? - Chàng Hoàng tử mới của trường trung học mỉm cười với tôi.

- Ừm! - Tôi cũng mỉm cười đáp lại rồi bước tới mở cửa chính để ra ngoài trời đang ở nhiệt độ sắp xuống gần âm, tuy nhiên vẫn còn có chút nắng ấm.

- Công chúa không có ở nhà sao? Hôm nay là chủ nhật cơ mà?!

Nhờ câu hỏi của cậu chàng mà tôi mới biết cô nàng kia đã đánh bài chuẩn trước khi khách vào tới nhà. Nhưng hẳn là tôi cũng biết đó chỉ là một câu hỏi tu từ.

- Chẳng phải cậu thấy cô ấy ra mở cửa ban này sao? - Tôi dừng lại một chút khi cậu chàng mở cửa xe cho tôi, thật may vì tôi có thể liên lạc với một người có thể đưa mình phóng đi với tốc độ vài trăm cây số trên giờ với một con siêu xe top đầu.

- ... - Takahashi đảo mắt thăm dò. - Tôi nghĩ là cô ấy có một vài lí do!

- Tôi có ý này! - Tôi nói rồi chui vào xe và sập cửa lại trong lúc chờ chàng “tài xế” vòng qua đầu xe để ngồi vào ghế lái.

- Ý gì thế? - Cậu ta hỏi khi thắt dây an toàn vào và giờ tay ra hiệu cho tôi làm theo.

- Chúng ta chơi trò nói thật đi, trong lúc tớ chẳng có chuyện gì làm còn công việc chỉ lái xe của cậu trở nên nhàm chán?!

- Giờ tớ mới biết là cậu nói năng rất có chọn lọc hình ảnh! Cái đó thì chắc chúng ta giống nhau đấy!

Tôi phì cười trong lúc chiếc siêu xe bắt đầu phóng qua con đường trơn trượt của khu phố cổ.

Tôi chưa bao giờ có thể đánh giá được cậu chàng này. Những điều tôi biết về cậu ta chỉ là: cậu ta là cận vệ của Hina và là người quen của chị Yui. Mối quan hệ với chị Yui của cậu ta hơi bí hiểm nhưng tôi không cho là mối quan hệ ấy không tốt hay đi ngược lại với các qui tắc xã hội, hay là mấy cái gì đó tương tự như vậy. Đối với Hina, cậu chàng là một cận vệ trung thành “bất thường” có thái độ thù địch với tất cả những ai thân thiết với cô nàng. Và tôi không cho là mình nên hiểu từ “bất thường” theo nghĩa đen hay nghĩa bóng!

Có một điều tôi đồng tình với Norika - cái cô nàng thích tạo ngôi sao kia - chính là cậu ta hoàn toàn ăn đứt Kei về khoảng lạnh lùng và thu hút người khác, ngay cả việc cậu ta có một ánh mắt đặc biệt và vẻ ngoài khiến mấy nàng nữ sinh trung học điều đứng cũng vậy. Nhà-sản-xuất của tôi chỉ chẳng qua ăn may vì được chính cô bạn thanh mai trúc mã của mình “lãng-xê” mà thôi!

- Anh chàng “Hoàng tử” kia đâu? Cứ tưởng cậu ta chịu trách nhiệm hết mọi việc liên quan tới cậu chứ?

- Thì thật ra cậu ta đang ở trong phòng họp để chịu trách nhiệm ấy chứ?! Vì vậy, rất cảm ơn vì cậu đã cho tớ đi nhờ và ngồi ở vị trí đặc biệt chỉ dành-cho-một-người này!

- Không biết là có phải do làm việc cùng nhau không nhưng cậu và cậu ta rất giống nhau đấy!

- À! - Tôi chợt nhớ ra cái lần mà hai người ấy đi cùng với nhau khi họ phải mua thực phẩm bổ sung cho bữa tiệc mừng mẹ Chitanda xuất viện. - Chắc thế!

- Vậy còn trò chơi nói thật thì sao?

- Cậu có hứng thú sao? Tôi tưởng là người lạnh lùng như cậu thì khó gần lắm chứ?

- Tôi chỉ muốn biết điều mình cần phải biết!

- Tôi cũng vậy! - Tôi hứng khởi trả lời khi chỉ trong vài phút ngắn ngủi con siêu xe đã vượt qua trạm thu phí đầu tiên để tiến ra vùng cận ngoại ô. - Thế... bắt đầu từ cậu trước đi!

- Có chuyện gì xảy ra với công chúa thế? - Cậu ta nói gần như ngay lập tức, như thể nó đã ở trong cổ họng cậu chàng lâu lắm vậy.

- Đó cũng chính là điều mà tớ muốn hỏi đấy!

Trong vài giây, không khí trở nên im lặng đến rợn người. Không ai trong chúng tôi tranh không khí để thở nhưng nó gần như đã bị bóp nghẹt. Quá rõ ràng! Cái chúng tôi muốn ở cái trò chơi nói thật này chỉ là một cái vỏ bọc cho vấn đề mà không ai muốn tiết lộ trước.

- Này! - Tôi không muốn thừa nhận rằng mình đã thua cậu ta trong cuộc chiến tranh lạnh vừa rồi nhưng nếu tôi không lên tiếng chắc chắn một người như cậu ta sẽ không bao giờ nói trở lại trong suốt chuyến hành trình này. - Cô ấy hơi bất thường, cậu không thấy sao?

- Cô ấy không hề nói chuyện với tớ suốt cả ngày hôm qua cậu không thấy sao? Thậm chí khi tớ cố tình mang thức ăn tới cho cô ấy, cô ấy còn tỏ ra khó chịu nữa! Như vậy thì làm sao tớ biết là có chuyện gì đang xảy ra cho cô ấy được chứ?

Tôi không biết có nên ghi vào lịch sử cái khoảnh khắc lần đầu tiên mình được thấy biểu cảm chàng Hoàng tử Trung học lạnh lùng của trường cấp III Daisari khi đang bực bội không nữa!

- Thì ra cũng như nhau cả!

- Không có cách nào để biết sao?

- Câu trả lời có thể theo nhiều hướng khác nhau. Nếu đơn giản thì cô nàng “tối thánh”. - Khi liếc qua cậu chàng, tôi thoáng thấy cậu ta đỏ mặt khi tôi nhắc tới chuyện đó. Thật là một anh chàng dễ thương. - Nếu phức tạp thì có lẽ cậu đã nói gì đó không hợp ý cô ấy vào tối hôm trước!

- Tối hôm trước?

- Hẳn là phải có chuyện gì đó! - Tôi cam đoan rằng chuyện thể nào cũng từ cậu cận vệ này mà ra.

Cậu ta ngán ngừ, giả vờ tập trung rẽ vào sân bay sao cho không đâm vào cái máy bay đang rời khỏi đường băng nào!

- Takahashi?

- Được rồi, tôi chẳng nhớ ra gì cả!

- Đây, cố tình chơi nhau à?!

- Không, không phải! Nhưng rõ ràng cuộc nói chuyện ấy chẳng có gì bất thường cả!?

- Cậu và cậu ấy đã nói gì thế?

Và lần này, cậu ta rõ ràng là không muốn nói chứ không còn là chần chừ nữa. Rốt cuộc đã có chuyện quái gì xảy ra chứ?

- Công chúa... hỏi tớ vài câu! Và tớ trả lời, thế thôi!

Tôi thờ dãi đánh thượt cùng lúc với khi chiếc xe dừng hẳn lại trước cổng chào số 6 của sân bay.

- Chàng cận vệ này, tớ biết có những chuyện thật sự tuyệt mật nhưng nếu cậu cứ thế này thì chẳng thể giải quyết gì được cả. Cho dù tớ là một người thường và chẳng có chức trách gì thì ít nhất cậu cũng nên xem tớ là bạn của Hina chứ? Không phải bản thân cậu cũng muốn được rũ bỏ cái chức trách của mình sao? Bây giờ thì Hina đã cho chúng ta... không, bản thân cậu ấy một cơ hội để mọi người có thể ở ngang hàng với cậu ấy rồi! Chỉ có cậu không muốn được giống như mọi người thôi! - Tôi bực mình tuân ra trước khi bước ra khỏi xe. - Không cần đón tớ, tớ sẽ về với chị Funo! - Cánh cửa xe sập lại khi cuối cùng tôi cũng đã cuốn gói ra khỏi đó.

Tôi gần như tức tới phát khóc khi cậu ta là kẻ cứng đầu nhất cái thế giới này. Rốt cuộc thì giữa hai người đó đã có chuyện gì cơ chứ?!

- Miwa? - Một giọng nói vọng lên giữa sảnh sân bay ộp người làm tôi giật bản mình.

Trong một khoảnh khắc, vô cùng ngắn thôi, những nỗi mệt mỏi và bực dọc của tôi đã tan biến hết. Để lại duy nhất niềm hân hoan xem lần đầu buồn mà tôi mang theo tới nơi này - nơi giao nhau giữa bầu trời và mặt đất. Người mà tôi yêu đang đứng cách tôi chưa đầy một sai tay. Anh dịu dàng kéo tay tôi để rút ngắn cái khoảnh khắc ấy.

Tuy nhiên, tôi là người vẫn còn chút tỉnh táo sau cuộc trò chuyện gây tổn thương máu não ban nãy nên rút tay mình ra khỏi tay anh.

Và rõ ràng anh ấy không hài lòng.

- Em không thể làm vậy chôn đông người thế này được! Phóng viên có thể ở khắp nơi! Em biết rõ quá mà! Anh có biết là mỗi lần anh ra sân bay là em lại tốn thêm khá nhiều chỗ chứa trong máy tính của mình không?

- Kinh nghiệm hay quá nhỉ? - Anh vào tôi nói chuyện giữa một đám đông đang chen chúc nhau đi qua ở giữa.

- Chúc anh làm việc thật tốt nhé!

- Thế thôi à? Làm sao anh sống được qua hai tháng chỉ với một câu nói như thế?

- Anh có dám chắc mình là người khô khan không thế?! Em thấy cỡ anh phải câu được cả rô chứ không phải chỉ có mỗi một con trông ngớ ngẩn như em!

Anh ấy mỉm cười, vẫn là cái nụ cười giết người mà tôi vẫn chẳng thể nào quen nổi.

- Anh...

Shinichi định nói gì nữa nhưng câu nói của anh bị cắt ngang bởi tiếng đèn lash vang lên đầu đó. Rồi chỉ một chốc sau, toán phóng viên đã quay trở lại sau khi tìm ra được anh trong đám đông. Tôi mỉm cười rồi xua anh đi, nếu cứ day dưa mãi thì tôi chẳng biết bao giờ anh mới có thể thoát khỏi cái kiếp dính vào scandal trong khi anh đã mất công giữ cái bản lý lịch ấy trong sạch cả đời nghệ sĩ của mình. Anh đã sống vì tôi và tôi không thể để sự ích kỉ của mình mà phá hủy hết cả mọi thứ.

Hơn tất cả, tôi yêu anh đủ nhiều để một cuộc chia ly trở thành “chẳng là gì cả”. Dù sao thì anh ấy đâu phải đi luôn, càng không phải là sinh ly tử biệt gì, tôi đâu cần phải lo lắng quá. Hình ảnh của nụ cười cuối cùng trước khi anh biến mất giữa rừng đèn lash sẽ đọng lại mãi trong tôi cho tới khi anh trở về.

Số lượng người trong sảnh sân bay vẫn không hề giảm đi mà thậm chí còn tăng lên nữa, tôi không biết sao mình cứ như một đũa không còn đủ năng lượng để di chuyển nữa. Hàng trăm người đã đi qua tôi, hay là hàng ngàn người? Tôi không dám chắc liệu phóng viên đã đi hết chưa? Trong đầu tôi không có gì rõ ràng cả. Và tôi nhận ra rằng mình không hề ổn. Tôi chỉ tỏ ra là mình không sao thôi! Như vậy đúng là vượt quá sức chịu đựng của tôi rồi! Tôi nghĩ mình có thể làm rất tốt trong vai trò người bạn gái biết lo lắng cho sự nghiệp người yêu mình, nhưng thực ra không phải vậy. Sự ích kỉ của tôi vẫn còn nguyên đó, tôi chỉ muốn được như bao cặp đôi bình thường khác, được ôm anh ấy vào lòng để anh ấy có thể cảm nhận được chút hơi ấm sẽ lưu lại trong anh trong suốt chuyến đi dài ấy, để anh nhớ về tôi, để anh biết rằng tôi luôn ở bên cạnh anh.

Tôi là một fan của anh không hơn cho tới giây phút này, tôi cũng không muốn anh phải khó xử khi phải lựa chọn giữa người yêu và công việc. Chắc chắn là tôi không làm vậy! Nhưng cái sự ích kỉ đáng ghét trong tôi cho tôi biết rằng bây giờ tôi cảm thấy lạc lõng đến nhường nào. Giữa bao người đi qua tôi, tôi không tìm thấy được chút hơi ấm nào. Và rồi tôi nghe thấy tiếng động lớn lắm bên ngoài cửa kính của sảnh. Là tiếng của một chiếc phi cơ vừa rời khỏi đường băng.

Những giọt nước mắt mà tôi kềm nén cuối cùng cũng trào ra khỏi khóe. Sao tôi lại phải như thế này nhỉ?

- Chuyện này kì cục thật nhỉ?

Tôi nhận ra mình đang bị kẹp cứng trong lồng ngực của anh, và chắc chắn là không phải do tôi tưởng tượng ra.

- Anh vẫn chưa đi sao? - Tôi nhích người ra một chút để có thể nhìn thấy rõ hơn gương mặt anh, không nên được một chút bất ngờ.

- Anh nghĩ mình cần phải làm gì đó để cô nhóc này chịu về nhà! - Vừa nói anh vừa đưa tay nâng mặt tôi lên, để chắc chắn rằng tôi sẽ nhìn anh.

- Anh thật sự là... bất chấp tất cả sao?

- Phóng viên cũng về cả rồi còn gì?! Hơn nữa, mặc dù anh cũng biết chuyện em làm không sai, ngay cả anh cũng cố nén một chút hụt hẫng khi phải làm vậy nhưng mà nhìn em khóc như thế...

- Em không sao đâu! Thật đấy! Khóc rồi thì sẽ xong thôi!

- Ai biết được chứ?!

Shinichi nói rồi cúi xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ, tựa như một làn gió mang hơi thở của mùa hè giữa cái lạnh rét buốt của mùa đông...

T

HINAKI KOJIMOTO

“Hina, tớ sẽ ăn trưa với chị Funo. Cậu tìm gì đó lót dạ nhé! Xin lỗi! >.<”

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đang sáng lên tin nhắn của cô nàng ca sĩ tập sự. Mặc dù đang ngồi trong bếp nhưng đầu óc tôi cũng hoàn toàn chẳng nghĩ gì về chuyện ăn uống.

Thực lòng mà nói thì tôi không muốn ăn uống gì suốt từ hôm trước rồi, nếu mà ở trong cung chắc là tôi đã bị xé xác ra trước cả khi có ý định bỏ ăn ấy chứ. Mà nói đúng ra là tôi đâu có ý định bỏ ăn, chỉ là tôi không nuốt được cái gì trôi qua cổ họng mình, miệng tôi còn không cảm nhận được mùi vị. Tâm tính bỗng nhiên trở nên thất thường. Vấn đề là tôi lo sợ mình mắc bệnh gì đó!

Mà có khi không phải bệnh cũng nên, chắc là viên Akaineko trong người tôi lại dờ chừng nữa. Nếu vậy thì cứ việc tìm tên Miêu tinh là xong cả!

Nhưng thế mới là không xong!

Nằm dài trên bàn ăn, tôi chăm chú nhìn vài cái chậu hoa bé tẹo mà mẹ tặng tôi dịp sinh nhật được đặt giữa bàn. Nó đang bắt đầu nhú cái thân xanh và cứng cáp lên được một đoạn chừng vài xăng ti. Tôi có tìm hiểu một chút về nó và có vẻ như tốc độ phát triển như vậy là có vẻ nhanh so với vòng đời ngắn ngủi của nó rồi! Một loài hoa quý hiếm đến từ một vùng đất ở rất xa nơi này, nó quý hiếm tới nỗi những gì tôi có thể đọc được khi tìm kiếm về nó chỉ có những tài liệu cổ mà thôi. Không biết mẹ tôi muốn nói gì khi tặng cho tôi thứ này nữa. Một bông hoa có tám trăm cánh trong duy nhất một đoá, và đoá duy nhất đó sẽ nở duy nhất trong vòng đời của một củ hoa. Cây hoa chỉ có một thân xanh duy nhất nâng đỡ lấy đoá hoa trông hơi “quá khô” kia.

Mọi thứ ở nó đều là “duy nhất”.

Chính vì thế tôi mới không hiểu. Tôi đâu phải là đứa con duy nhất của bà ấy? Tôi cũng chẳng phải người đặc biệt trên đời chỉ có một? Bông hoa ấy mang ý nghĩa gì cơ chứ?

- Hoàng hậu có bảo rằng nó sẽ nở hoa nếu như chủ nhân của nó thật lòng với bản thân mình! Nếu như công chúa không làm điều đó thật lòng với mình thì cô sẽ không bao giờ nhìn thấy được vẻ đẹp của nó!

Tôi ngồi vục dậy và nhìn thấy tên đặc vụ NAI đứng ở cửa bếp. Cậu ta tiến về phía tôi với một mớ gà rán trên tay.

- Thức ăn chiến ngập dầu không có trong khẩu phần ăn của Hoàng gia nhỉ? Nhưng thỉnh thoảng cũng phải phá lệ một lần! Như thế thì cuộc đời sẽ bớt nhàm chán hơn chút! Đây đâu phải là lần đầu tiên công chúa giận tôi nhỉ? Bình thường thì tôi sẽ cho qua vì tôi chẳng làm gì sai cả, rồi tự công chúa sẽ hiểu ra sự bông bột của mình thôi, nhưng không ăn không uống thì hơi trẻ con đấy!

Tôi nhìn cậu ta độc thoại từ đầu mà không có bất kì bình luận nào. Ban đầu tôi còn không hiểu là tay đặc vụ đang nói làm nhằm gì thế nhưng đến câu cuối cùng thì tôi mới biết: thì ra là mớ gà rán chứ chẳng có gì tốt đẹp.

- Nếu như tôi giận cậu mà không ăn thì tôi xin lỗi vì khiến cậu hiểu lầm nhé!

- Vậy thì tại sao?

- Không liên quan gì tới cậu cả!

- Tránh mặt, giả lơ? Công chúa nghĩ như vậy là không liên quan à? - Vừa nói cậu ta vừa đẩy gàu rán xuống trước mặt tôi. - Nếu như cô muốn tôi ở lại đây vì muốn bù đắp thì hãy làm cho giống như cô muốn vậy đây! Cô thậm chí còn không muốn xem tôi như một người liên quan tới mình, đẩy tôi ra xa thì có thể bù đắp được gì? Hay cô muốn đẩy tất cả đàn ông bên cạnh mình ra xa để vị hôn phu ở xa của mình không phải phiền lòng? Tai mắt của tên Hoàng tử đó vẫn luôn ở bên cạnh cô cơ mà?

- Cậu... - Tôi cảm thấy như cái vỏ bọc bình tĩnh của mình dùng để đối mặt với cậu ta đã bị rách nát. - Cậu đang nói gì vậy?

- Phải đây! Công chúa, về cơ bản chẳng quan tâm gì tới cảm xúc của người khác cả! Cô chỉ làm những chuyện mà cô nghĩ rằng sẽ giúp mọi người hạnh phúc chứ cô không hề thử xem liệu họ có thực sự hạnh phúc hay không! Công chúa chẳng thay đổi chút nào từ khi tôi gặp cô cả! Cô không hề biết việc mình bỏ ăn khiến cho Miwahi lo lắng tới mức nào, để cô ấy phải làm mọi cách để tìm ra lý do tại sao cô như vậy? Công chúa gọi đó là “bù đắp” à? Hay là công chúa chỉ lại trở thành một gánh nặng cho người khác?

- Chuyện đó... là thật à?

- Đúng đây!

- Miwahi, cô ấy luôn tốt như vậy! Nhưng còn cậu thì sao? Cậu chẳng phải cũng cho rằng những chuyện mà mình vừa nói là đúng à? Cậu xem cảm xúc của người khác là gì chứ? Tôi và Hoàng tử Orehi chỉ là đang cố gắng giữ mối quan hệ hòa nhã giữa hai nước thôi, xem cậu vừa biến nó thành cái gì kia?! Cậu nghĩ tôi không muốn bù đắp cho cậu à? Tôi đã cố gắng tìm cách. Tôi đã cố gắng để hiểu cậu khi tôi nhận ra cậu có quá nhiều nỗi đau trong quá khứ, cậu ở bên cạnh và bảo vệ tôi nhưng tôi chẳng biết gì cả. Cậu làm tất cả những điều đó vì một người mình không quen không biết, tôi đã cảm thấy mình giống như một đứa chẳng ra gì chỉ biết nhận sự giúp đỡ từ người khác. Tôi muốn giúp cậu.

Tôi biết, mình phải dừng lại. Mình phải dừng lại tại đây! Tôi không nên nói thêm nữa.

Vậy mà tôi vẫn phạm phải sai lầm đã báo trước ấy.

- Nhưng sau cùng cậu lại lấy cảm xúc của tôi ra mà chơi đùa? Không phải sao? Tôi cảm thấy có lỗi, tôi muốn làm mọi thứ để cậu không phải cảm thấy tổn thương trong quãng thời gian vừa qua, vậy mà cuối cùng cậu lại lừa tôi! - Tôi biết là nước mắt mình đang chảy dài. Có thể vì ức, mà cũng có thể vì những gì mình vừa nhận ra. - Cậu xem cảm giác của người khác cũng như một trò đùa vậy!?

Cậu ta nhìn tôi với hai đồng tử trong mắt mở rộng. Cho dù phía trước tôi đã mờ đi ít nhiều do nước mắt nhưng dường như tôi vẫn còn có thể nhìn thấy được rất rõ màu xanh ngọc bích trong đôi mắt ấy. Ánh mắt cắm sâu vào tôi đến nỗi khiến tôi có cảm giác rợn rạo trong bụng, cảm giác ấy dần dần lan rộng ra khắp cơ thể giống như hiệu ứng domino.

Một hiệu ứng domino tưởng chừng sẽ cứ kéo dài mãi.

- Hóa ra...

Điện thoại của tôi reo lên ngay lúc ấy, cắt ngang lời của cậu chàng Miêu tinh.

- Là em đây! - Tôi bắt máy, cổ kèm cái giọng thỏ thức vì nước mắt của mình lại.

- Hina, em ăn gì chưa? Chúng ta đi ăn trưa nhé? - Ở đầu dãy bên kia, chàng Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ háo hức.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

13 GIỜ 19 PHÚT

Phòng 405, bệnh viện Quốc dân Emodimo, Bán đảo Onawaki.

Hơi ẩm duy nhất trong căn phòng bệnh - được bao phủ bằng màu trắng nguyên thủy - đến từ chiếc máy phun sương mang hình ảnh ngộ nghĩnh của một chú sóc nâu to gấp ba lần kích thước thật. Cái máy Otaki mang đến với hi vọng sự khác thường của nó so với căn phòng đơn điệu này sẽ khiến người khác chú ý tới nó mà quên đi nỗi đau họ đang phải gánh chịu. Cậu đã nhìn thấy quá nhiều, đến nỗi không muốn nhìn thấy nữa cái cảnh mọi người bước vào, ngồi im lặng ở đó và rồi bước ra với nỗi đau u ám đeo theo dai dẳng. Cậu nghĩ bản thân mình cũng ám ảnh bởi chuyện này nhưng có lẽ cậu ở đây nhiều tới mức nó chẳng còn là vấn đề quan trọng mấy nữa thay vào đó cậu lại muốn xoa dịu nỗi đau của mọi người.

Đã ba ngày rồi, Erika đã rơi vào tình trạng hôn mê ba ngày kể từ cái hôm diễn ra vụ thảm sát rồi. Tất cả mọi người đều dành chút thời gian đến theo dõi tình hình của cô công chúa nhưng không ai ở lại lâu. Đội của cậu không được nhận lệnh điều tra vụ này nhưng họ luôn tìm cách để chen chân và thâm nhập vào từng manh mối dù là nhỏ nhất. Hoàng thất cử những bác sĩ giỏi nhất và những cận vệ thân tín nhất đến canh gác để tránh khỏi việc tính mạng công chúa bị đe dọa thêm một lần nào nữa. Người thân duy nhất còn lại của cô chính là bố cô có thỉnh thoảng ghé qua nhưng ông chẳng thể làm gì được khi mà chính bản thân mình cũng rơi vào hoàn cảnh phải đề cao cảnh giác mỗi khi ra ngoài như cô con gái.

Chỉ trong một đêm, mọi thứ đột ngột thay đổi.

Sự thay đổi khiến người ta không chấp nhận được.

Mảnh đất dưới chân họ lung lay từng giây một.

- Chào cậu Otaki, mọi chuyện vẫn tốt chứ? - Cô y tá, cũng là một nhân viên trực thuộc trụ sở trung ương của NAI, hỏi cậu với một nụ cười tươi rói trên môi. Cô ấy nhận nhiệm vụ đến truyền dinh dưỡng qua ống dẫn cho công chúa Onawaki mỗi bữa.

- Trong tình hình này thì cháu không chắc có thể trả lời cô một câu trả lời mà cô muốn!

Trong phòng chỉ có hai người, trong lúc cô y tá thay túi dinh dưỡng cho Erika thì chàng đặc vụ trẻ chăm chăm nhìn vào những thông số đang chạy trên màn hình laptop của mình.

- Tôi tưởng là nhiệm vụ của bạn trai khi bạn gái thành ra như vậy là phải đi tìm cho ra kẻ gây chuyện chứ?

- Cháu không phải bạn trai của công chúa!

- Ít ra thì cũng là một người đàn ông? - Cô y tá vẫn không từ bỏ.

- Cháu đang có đây! - Cậu chàng chỉ tay vào chiếc laptop đang nhận thông tin từ những đồng đội khác của cậu từng giờ một. - Hơn nữa, cô ấy cũng chẳng có ai để ở bên cạnh!

- Tôi chỉ chọc cậu tí thôi! Cậu luôn mang cùng một khuôn mặt mỗi lần tôi tới nên tôi muốn xem thử xem khi nhìn cậu dưới những khía cạnh khác cậu có đẹp trai ra hơn được tí nào không! - Nói rồi cô bước tới chỗ những thiết bị chẳng chịt dây nhợ dùng để theo dõi nhịp tim, huyết áp và đủ thứ loại nhịp khác nữa... - Cậu cũng nghe bác sĩ nói rồi đúng không? Rất có thể khi tỉnh dậy cô ấy sẽ bị tổn thương tâm lý, sau những chuyện cô ấy đã trải qua, nhẹ nặng thì chưa biết nhưng...

- Nhưng sao? - Otaki nghe ngóng khi cậu nói bị dừng lại giữa chừng.

- Chúng ta nhất định phải tìm cho ra kẻ đã gây ra chuyện này!

- Đó là chuyện đương nhiên! - Vẫn chăm mịt vào trong màn hình trước mặt, có một bức mail vừa mới được gửi tới hiện lên trên giao diện chính của chiếc laptop.

- Cậu biết chuyện gì chưa?

- Chuyện gì?

- Hình như cô ấy tỉnh lại rồi! - Giọng nói gấp gáp, rõ ràng bản thân cô cũng ngạc nhiên.

- Gì cơ? - Cậu chàng đứng bật dậy nhưng vẫn thấy cơ thể của cô công chúa nằm im lìm giữa tấm chăn trắng. - Cô ấy có phản ứng đâu?

- Không! Thông số cho thấy cô ấy đã thoát khỏi tình trạng hôn mê rồi!

*

12 GIỜ 49 PHÚT

Trung tâm Tsugini, Bò Công Anh Xuân.

Đối diện với tòa cao ốc sang trọng bậc nhất của khu vực trung tâm Tsugini - Tsuginime Center - là một công trình đang thi công dang dở vì phải tạm ngừng do mấy lí do tranh chấp vô văn của những tay ngồi mát ăn bát vàng muốn đầu tư sinh lợi đủ kiểu. Cái khối sắt thép khổng lồ được bao bọc bên trong các lớp lưới bảo vệ khiến nó trông như một cái bẫy cá nằm sừng sững giữa những con phố hiện đại và tấp nập người vào một buổi trưa chủ nhật hiếm hoi có nắng giữa mùa đông này. Với chiều cao gần gấp rưỡi tòa cao ốc bên cạnh khi được xây xong, nó sẽ trở thành một biểu tượng mới của thành phố này, vào thời điểm này nó chỉ mới đi được hơn nửa đoạn đường một chút. Tuy vậy nhưng đứng từ tầng ba mươi của tòa nhà bên này vẫn có thể ước lượng được sự đồ sộ của nó sau khi hoàn thành.

Câu chuyện của ông chủ quầy bar về tòa nhà mà ông vẫn theo dõi sự “lớn lên” của nó mỗi ngày khiến cho anh chàng học việc mới mê mải tới quên mất rằng mình đang ở trong một tình cảnh hoàn toàn không hề phù hợp chút nào để tán dóc. Quán bar và nhà hàng nằm trên tầng ba mươi của tòa Tsuginime Center đã được bao trọn trưa hôm nay để tiếp đón một vị khách quan trọng, và họ chỉ ngồi cách cậu chàng có vài dãy bàn, ngay cạnh cửa sổ nhìn xuống

trực đường đại lộ chính. Thật là khó lòng để một tên làm việc bán thời gian kiếm sống như cậu có thể gặp được người của Hoàng tộc. Thậm chí điều đó còn nghe như một phép màu. Nhưng rõ ràng cậu không thể không thừa nhận rằng chàng Hoàng tử nổi tiếng khó tính về khoảng ăn uống như Hoàng tử Orehi lại chọn nhà hàng của mình, ngay trong ca trực của cậu. Chàng Hoàng tử đến cùng một cô gái trẻ xinh đẹp và dễ dàng có thể nhận ra đây là một buổi hẹn hò.

Quãng thời gian thành thạo bất ngờ cùng những vị khách bất ngờ làm cậu chàng mê mải tới nỗi không chú ý rằng có một người vừa mới bước ra khỏi thang máy. Trong bộ đồng phục của bảo vệ tòa nhà, người vừa bước vào cúi chào ông chủ quầy bar khi đi ngang qua ông mà ông ấy không có chút nghi ngờ nào. Có vài nhân viên bảo an khác cũng đứng quanh nhà hàng nên có thêm một người nữa cũng chẳng có gì là quá quan trọng, hơn nữa, với những nhân vật mang tầm cỡ quốc tế thế này thì việc giữ an ninh là vô cùng quan trọng. Nhờ có suy nghĩ đó mà nhân viên bảo an kia mới dễ dàng tiếp cận bàn ăn của những nhân vật quan trọng kia.

Gương mặt nghiêm khắc quen thuộc của những nhân viên làm công tác bảo vệ khiến việc trà trộn dường như trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết. Người nhân viên lướt qua bàn ăn của vị Hoàng tử và dừng lại một chút ở bàn bên cạnh rồi cúi xuống như thể chỉnh lại chiếc khăn bàn bị lệch sau đó tiếp tục bước đến góc phòng cách đó hai dãy hoa trang trí để vào vị trí canh gác của mình.

Chưa bao giờ Yuki cảm thấy mình hồi hộp đến thế này. Trong quãng thời gian ngắn ngủi làm việc ở NAI, cậu chàng từng nhận rất nhiều vụ phức tạp hơn, đòi hỏi nghiệp vụ cao hơn cái trò trà trộn rồi đặt máy nghe lén này nhưng quả thực là chưa bao giờ cậu cảm thấy tim mình đập nhanh như thế. Có lẽ do cậu sợ rằng công chúa nhỏ sẽ phát giác ra mình. Bởi vì cô nàng biết mảnh này của cậu, mà dường như bản thân cậu cũng muốn cô nàng biết mình đang ở đây.

Chẳng hiểu chuyện quái gì đã xảy ra với cậu khiến Yuki đưa ra cái quyết định ngớ ngẩn này. Vì ghen chăng? Cậu thấy chẳng việc gì phải lo lắng khi mà Hina nhất định sẽ làm mọi cách để từ chối cuộc hôn nhân này. Nhưng nếu không phải như vậy thì sao? Nếu như tên Hoàng tử kia có thể làm cô ấy xiêu lòng thì sao? Khi đó, mọi thứ sẽ quay về đúng với vị trí của nó, Công chúa ở bên Hoàng tử, thế là họ hạnh phúc suốt đời bên nhau như trong cổ tích. Tuy thế nhưng Yuki ghét cay ghét đắng cái điều mà mình vừa nghĩ. Cậu cho rằng đầu óc cậu trở nên đầy mâu thuẫn như vậy từ lúc chỉ cách thời điểm hiện tại có vài chục phút, cậu không biết điều thực sự mà cô gái nhỏ ấy muốn nói là gì. Và cậu không thể để cho chút tự mãn của mình che mờ đi câu trả lời thực sự, cậu muốn nghe nhiều hơn nữa - lý do khiến cô ấy rơi nước mắt - nhưng cái tên Hoàng tử chết chóc kia xuất hiện và phá hỏng mọi thứ.

Câu trả lời của cậu càng mờ mịt hơn khi Hina nhận lời đi ăn cùng với tên Hoàng tử này cho dù trước đó đã hoàn toàn cự tuyệt đồ ăn của cậu. Còn bây giờ xem cô ấy đang làm gì: vui vẻ tươi cười và nhấp nháp món nấm nhồi trong khi trò chuyện luyên thuyên? Nếu như cô ấy thích đi nhà hàng thì hoàn toàn có thể nói mà, cậu luôn được Hoàng hậu chu cấp đầy đủ?! Hay là cậu sẽ nấu gì đó?! Yuki tưởng chừng sắp phát điên lên khi lái xe tới đây bởi những suy nghĩ ấy!

Những tín hiệu đầu tiên truyền tới bộ đàm cậu khi chàng đặc vụ đang chăm chú nhìn vào cặp “uyên ương” như nhắm mắt. Cuộc nói chuyện nghe có vẻ khá là bình thường với câu hỏi mà người ta vẫn sẽ phải hỏi sau khi nghe được cuộc cãi vã vừa rồi:

- Em cảm thấy chuyện đó không quan trọng tới mức Hoàng tử phải để tâm tới!

- Nhưng em đã KHÓC đấy! Em nghĩ chuyện đó không đáng để quan tâm à? Thế thì anh có còn đáng là Hôn phu của em nữa không? - Chàng Hoàng tử Orehi rõ ràng xem đây là một chuyện nghiêm trọng.

- Chuyện đó sẽ nhanh chóng kết thúc thôi! - Hina vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

- Em biết là sẽ không như vậy mà?!

- Hoàng tử! Em thực sự rất biết ơn sự quan tâm của anh nhưng mọi chuyện không tới mức phải như vậy! - Công chúa nói rồi nhón gắp lấy một ít nấm nhồi cho vào miệng.

Và ngay sau đó cô công chúa phải hối hận vì quyết định đó của mình. Cô cố tỏ ra bình thường nhưng chuyện này không phải chuyện đùa. Cái cảm giác đắng ngắt trào lên trong miệng cô liền tắt lịm sau đó khiến cho cô nàng cứ ngỡ như mình đang nuốt vào miệng một miếng dưa leo được trồng cạnh khổ qua nên cho dù trông nó có tốt đẹp đến đâu thì vẫn không có gì át được cái vị đắng khó chịu ấy. Sau mọi nỗ lực, Hina cũng có thể nuốt được nó xuống cổ họng.

- Đó là... người mà em yêu sao? Bởi vậy em mới nhất nhất từ chối cuộc hôn nhân này?

Từ vị trí của mình, chàng đặc vụ NAI có thể nhìn thấy rất rõ rằng chàng Hoàng tử ấy thật sự nghiêm túc khi hỏi câu đó. Câu hỏi mà ngay cả bản thân cũng muốn nhận được câu trả lời. Hina ngần ngừ đưa ra câu trả lời, vờ như mình vẫn còn đang ăn để kéo dài thời gian.

Thế nhưng, trong lúc cậu chàng lo chăm chăm vào cuộc hội thoại của mình thì đã không nhận thấy cận vệ thân tín nhất của chàng Hoàng tử đang tiến về phía mình. Những hành động đáng ngờ của cậu không qua mắt được những người khác cùng đứng trong sảnh nhà hàng này, quan trọng hơn, cậu đã sơ suất không nhận ra họ không phải là nhân viên bảo vệ của tòa nhà mà là những cận vệ của tay Hoàng tử kia. Hoshi bước về phía cậu một cách kín đáo nhất để đảm bảo không làm ảnh hưởng tới bữa ăn của cặp đôi Hoàng tộc.

Vốn dĩ Yuki đã có thể rời khỏi đây sớm hơn một chút vì dù sao thì cậu cũng đã gắn được máy nghe lén nhưng cậu lại không thể tin được là mình muốn có câu trả lời đó đến thế. Tâm hồn trên mây của cậu đã làm hỏng tất cả!

Yuki vẫn cố nán lại vì câu trả lời ấy, vậy mà xui xẻo thay tên cận vệ kia xuất hiện ngay lúc này và tín hiệu từ máy nghe trộm của cậu bị giám đoạn đột ngột. Lo lắng rằng nó đã bị vô hiệu hóa, cậu quay lại nhìn chiếc bàn mà ban nãy mình đã chạm vào: nó vẫn ở nguyên đó.

- Yuki phải không? - Một giọng nói trầm vang lên trong bộ đàm khiến cậu biết rằng tín hiệu gián đoạn do cậu có một cuộc gọi khẩn.

Nhưng cậu chàng không thể trả lời được vì tên Hoshi đã ở ngay trước mặt cậu.

- Tôi sẽ nói chuyện sau! - Cậu thì thầm vào bộ đàm trước lúc tiếp chuyện kẻ phá đám. - Chào sếp!

- Chào cậu! Tôi có cảm giác là mình đã gặp cậu ở đâu đó?

- Tôi là nhân viên của phòng quản lý, tôi chỉ muốn đảm bảo nhà hàng là tuyệt đối an toàn với khách quý, thật xin lỗi nếu như tôi không thông báo về sự có mặt này! - Yuki trưng ra một nụ cười giả tạo đến cả cậu cũng không ngờ.

- Quả là một quản lý mẫn cán nhỉ? Vậy chúng ta có thể ra ngoài nói chút chuyện được không?

- Đương nhiên! Nhưng trong này...

- Đội của tôi rất chuyên nghiệp, như cậu đã thấy! - Hoshi cam chắc.

Yuki không còn lựa chọn nào khác đành phải rời khỏi đó. Trong khi hai người họ nói chuyện thì tín hiệu từ máy nghe trộm đã được truyền trở lại nhưng có vẻ như cuộc trò chuyện của chàng Hoàng tử và Hina đã sang chủ đề ăn uống, cậu trả lời mà cậu muốn vẫn không thể nào nghe được.

Ngay khi cánh cửa thang máy đóng lại và chàng đặc vụ bấm nút xuống tận tầng trệt thì lúc quay lại đã thấy họng súng nhắm thẳng sau gáy mình. Yuki giờ hai tay lên để trấn an kẻ nóng tính kia. Có vẻ như trò đối đáp ban nãy chẳng mang lại tác dụng gì!

- Ngươi định có ý định gì?

- Sao sếp hỏi vậy? Tôi đã nói rõ rồi mà!

- Đừng nghĩ bọn ta là lũ ngốc! Xem thường người khác thì thường không mang lại kết quả gì tốt đẹp đâu!

- Vâng! Tôi cũng đồng ý vậy! - Một nụ cười tự mãn thoáng hiện ra trên gương mặt chàng Miêu tinh.

Chỉ trong một tích tắc sau đó, hai cánh tay của tên cận vệ đã bị khóa chặt bởi gong kim do đặc vụ NAI tạo nên. Chỉ trong một động tác, thứ vũ khí nguy hiểm đã trượt khỏi tay của Hoshi và lao thẳng xuống nền thang máy. Cái cảm giác như mình đang rơi rất nhanh do tốc độ của thang máy chẳng ảnh hưởng gì tới cả hai, hoạt động của họ vẫn vô cùng linh hoạt. Hoshi vật lại Yuki và đẩy cậu chàng vào vách kim loại, một giây sau đó, không khí trở nên yên lặng đến chết người, ánh mắt của hai kẻ thù đang cắm thẳng vào nhau sắc lạnh.

Cùng lúc đó, tín hiệu của cậu lại gián đoạn một lần nữa.

- Yuki tôi cần phải thông báo cho cậu một chuyện khẩn cấp, cậu vẫn đang ở Tomotomi chứ?

Biết là mình không còn thời gian nhưng cậu chàng cẩn thận vẫn không trả lời điện đàm mà quyết định xử lý cái tay phiền phức này trước.

- Tôi không biết là cậu ở đâu nhưng chúng ta có một vụ đột xuất! - Cái giọng trầm của một người đàn ông luống tuổi vẫn cứ vang lên trong tai cậu.

Chàng đặc vụ hạ ánh mắt xuống và một lần nữa, Hoshi nằm đo đất chỉ bởi một cú hích vào bụng, cả cơ thể cậu ta bị đập mạnh vào bức vách phía đối diện trước khi bị dội trở lại và rơi xuống nền thang máy cùng với khẩu súng ban nãy. Nhưng lúc đó cậu ta đã không còn cơ hội với được tới nó nữa.

- Chúng ta nhận được một vụ quan trọng liên quan tới trụ sở chính. Họ đã chuyển giao cho chúng ta ngay khi biết rằng nhân chứng duy nhất của vụ án đã được đưa tới Bồ Công Anh Xuân.

Cả người của chàng cận vệ bỗng chốc như bị tê liệt, cái bộ phận đang mất dần sức lực. Trong cơn hoảng loạn, cậu nhận ra rằng mình đã không còn cơ hội thắng ván này được nữa. Rồi chỉ vài giây sau, cậu ngất lịm đi.

- Xin lỗi nhé! - Cuối cùng Yuki cũng trả lời. - Tôi có vài chuyện! Nhưng giờ thì xong rồi!

- Cậu lúc nào mà chẳng có chuyện! - Ở phía đầu dây bên kia có tiếng thở dài khi chàng đặc vụ nhìn vào bảng điều khiển. Cậu chỉ còn hai mươi giây nữa trước khi thang máy xuống tới tầng trệt. - Thế cậu đang ở đâu?

- Vẫn là ở Tomotomi! - Vừa nói Yuki vừa nhón chân mở nắp trên thang máy để quăng khẩu súng lên và tiếp theo đó là tới tên cận vệ xui xẻo lờ vương vào cậu. Hắn đã bị cậu tiêm cho hai mũi kim thuốc mê nên chưa biết khi nào sẽ tỉnh, nhưng sẽ nhanh thôi nếu như cậu ta có thể trạng tốt. Yuki đã phải lưỡng lự dùng tới hai mũi kim vì đồng cơ bắp của cậu ta khiến cậu nghi ngờ một mũi thì chưa đủ.

- Có một nhân viên của chúng ta ở trụ sở cảnh sát quận 23, trung tâm Tsugini. Cô ấy sẽ nói rõ hơn cho cậu biết chi tiết nhiệm vụ.

- Ngài Minamoto? Ngài nói ở đây có nhân viên của chúng ta thì sao lại cần cả tôi!

- Khi gặp rồi thì cậu sẽ biết tại sao thôi! Tạm thời rời khỏi nòng công chúa ấy một chút không sao chứ?

- Không sao!

Cửa thang máy mở ra vào lúc đó. Trông mọi thứ vẫn giống hệt như bình thường. Yuki bước ra khỏi thang máy rồi tiến về phía cửa phụ dành cho nhân viên của tòa nhà mà không ai nghi ngờ gì cậu, ngang qua hành lang rộng được bao phủ bởi lối trang trí theo phong cách cổ đại với những cây cột trắng khổng lồ nằm giữa những khu vực tiếp khách đặt những bộ sofa như một chỗ nghỉ chân tạm thời cho các khách hàng. Cậu chàng nhanh chóng thay bộ đồng phục của nhân viên bảo an sang chiếc sơ mi trắng cùng vest màu xám rồi khoác thêm chiếc măng tô dài tới gối bên ngoài - Yuki không khác nào những vị khách hàng sang trọng quen thuộc của tòa nhà. Cậu sai những bước đường hoàng ra cửa chính rồi leo vào chiếc siêu xe đã được nhân viên đỗ sẵn ngay phía trước tòa nhà.

Trong quãng thời gian đó, cuộc trò chuyện ăn uống thân mật giữa cô công chúa và chàng Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ vẫn tiếp diễn tuy nhiên Yuki đã mất tín hiệu với mấy nghe lén của mình từ lúc rời khỏi thang máy, cậu đoán chắc rằng bọn cận vệ của tên Hoàng tử đã tìm thấy và phá hủy nó. Khi vừa ngồi vào xe, cậu tháo tai nghe của mình ra một cách bức tức rồi quăng thẳng nó vào trong học để đồ trước lúc khởi động động cơ. Chẳng mấy chốc cậu đã dần hòa vào dòng xe cộ tấp nập của trục quốc lộ chính vào một ngày một ngày chủ nhật tương đối đẹp trời. Mặt trời bị che khuất đi một nửa nhưng ánh sáng ấm áp vẫn trải dài trên những cung đường, mọi người hối hả tận hưởng quãng thời gian ngắn ngủi trước khi một cơn bão tuyết khác lại tràn tới.

Cậu chàng thở một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi đeo tai nghe vào, phòng trường hợp sếp của cậu lại gọi cho cậu có chuyện gấp. Yuki cho rằng một nhiệm vụ vào lúc này dường như là một lựa chọn tuyệt vời nhất để xua tan đi cái cảm giác khó chịu cứ đeo đuổi cậu từ sau cuộc cãi vã với Hinaki. Cậu cần phải quên đi thứ tình cảm mỏng manh ấy trước khi bản thân mình dần quá sâu vào đó. Chàng Miêu tinh hiểu rõ hơn ai hết "tác dụng phụ" mà nó đem tới cho mình: không thể hoàn toàn tập trung, đầu óc cậu cứ như trên mây mỗi lần nhìn thấy cô công chúa nhỏ hay nghĩ tới chuyện vừa xảy ra. Cậu cần một chất hóa học mạnh hơn để đẩy lùi những suy nghĩ sẽ dễ dàng khiến cậu buông thả với chính mình ấy, trong trường hợp này thì chất adrenaline dường như là một thứ phù hợp nhất.

Chàng đặc vụ thừa nhận mình chưa bao giờ có ý định trở thành một đặc vụ, một nhân viên mãn cán ở NAI, đối với cậu, gia nhập lực lượng bảo an lớn nhất Vũ trụ chỉ giống như một lớp vỏ bọc. Cậu có một nhiệm vụ quan trọng hơn chính là học tập và bảo vệ cô công chúa nhỏ của Bộ Công An Xuân. Nhưng xen giữa vào nhiệm vụ chính ấy, cậu vẫn được phân cho những vụ lẻ tẻ hay chỉ đơn thuần là truy lùng tội phạm không chuyên sâu xem như rèn luyện nghiệp vụ. Cứ như vậy, mặc dù không hề có ý định, bản thân Yuki đã leo lên được một vị trí mà những nhân viên khác phải mơ ước chỉ trong vòng có ba năm ngắn ngủi trong khi có nhiều người phải đổi nó bằng cả cuộc đời mình.

Tất cả vinh quang đó chỉ tới sau một đêm

Cậu đã thực hiện một vụ có thể đổi được cả chiếc ghế quan trọng mà cậu đang ngồi chỉ sau một đêm.

Kể từ đó, cậu đã xem NAI thật sự như một mái nhà thứ hai của mình, thỏa mãn cho cậu cảm giác an tâm khi bắt được tội phạm hay đôi lúc là khóa lấp khoảng thời gian cô đơn của cậu. Yuki đã dần quen với những nhịp đập nhanh bất ngờ và chất adrenaline chảy tràn trong huyết quản khi thực hiện nhiệm vụ, nó là một thứ ma túy với cậu.

Giờ đây cũng thế, dường như chỉ có nó mới khiến cậu bình tâm lại. Cậu chàng xem ngài Minamoto như vị cứu tinh của mình.

Làm theo đúng như những chỉ dẫn ban nãy, cậu chàng đặc vụ cho xe đỗ lại cách cổng trước của trụ sở cảnh sát Quận 23 Tsugini vài chục mét rồi xuống xe và tiến gần hơn tới chốt bảo vệ của trụ sở. Hệ thống quản lý lỏng lẻo, có lẽ bởi đây chỉ là một trụ sở nhỏ, chẳng có ai bên trong chốt bảo vệ ấy ngoài một bác đứng tuổi đang phì phèo thuốc. Cậu bước vào trong rồi đi lướt qua những bàn làm việc tiếp dân, một vài người đang cố phân xử mấy tay hợm hĩnh cãi nhau trong một quán ăn gần đó. Ngay khi cậu nghĩ là mình phải đi lên tầng hai để tìm người của NAI thì một bàn tay chạm vào vai cậu.

- Rất hân hạnh được gặp lại cậu! - Cô gái xinh đẹp tóc vàng trong một bộ quần áo toàn hàng hiệu từ đầu tới cuối mỉm cười chào cậu.

Chỉ trong một tích tắc nhìn thấy cô ấy, Yuki biết rằng mình không phải đang nhận một vụ tầm tã. Đó là lí do tại sao ngài Minamoto lại có vẻ gấp gáp đến thế!

- Chuyện hay rồi đây! - Cậu bất giác buông một câu cảm thán.

- Đừng có làm cái vẻ mặt ấy chứ?! Gặp lại tôi cậu không mừng sao? Được một cô gái xinh đẹp và quyến rũ thế này đến đón?

- Thật sự rất hân hạnh!

- Hay cậu sợ cô công chúa ấy bắt gặp?

- Chị đang đẩy câu chuyện này đi quá xa rồi đây!

- Được rồi! Nhưng gọi một cô gái chỉ lớn hơn cậu có hai tuổi là chị thì có phải hơi quá không?

- Vào vấn đề chính đi!

Cô gái nhăn nhó rồi cuối cùng cũng đưa cho cậu một tập hồ sơ màu xanh sẫm. Lúc đó, gương mặt họ trong phút chốc không còn vương lại chút bồn chồn nào.

- Cậu nghe chuyện ở Onawaki chứ? - Chị gái tóc vàng hạ thật thấp giọng xuống khi cả hai cùng sóng bước ra khỏi trụ sở cảnh sát.

- Có!

- Nhân chứng duy nhất của vụ này là một cận vệ thân tín của công chúa Erika. Cô ấy đã trực tiếp đối mặt với chúng, được đưa vào bệnh viện với một vết thương chí mạng là một đường kiếm cắt ngang cổ.

- Vết thương giống như những người khác?

- Phải! Tuy nhiên cô ấy được phát hiện gần như ngay lập tức và ca phẫu thuật nối các cơ, dây thần kinh cũng như khí quản đã thành công với xác suất vô cùng nhỏ. Có điều, cô ấy đã biến mất khỏi bệnh viện giống như là bốc hơi giữa những cận vệ Hoàng gia vậy! Sau này lại có thông tin từ một hãng hàng không rằng họ hình như đã có nhận chuyển cô gái ấy tới một bệnh viện cách đó vài chục triệu năm ánh sáng.

- Họ không biết cô ấy là nhân vật quan trọng sao?

- Phía bên kia có giấy tờ đầy đủ và thông tin về vụ đó, ngoại trừ với gia đình nạn nhân, đều đã được bịt kín nên không có chuyện người ngoài biết! - Cô nàng xác nhận.

- Tại sao không phải là thủ tiêu mà lại là vận chuyển đi nhỉ?

- Thậm chí nếu là thủ tiêu thì mục tiêu nhất định phải là nàng công chúa kia bởi vì cô ấy là người còn sống duy nhất sau cuộc thảm sát, bản thân cô ấy chắc chắn cũng đã nhìn thấy kẻ thù. Họ lại nằm cùng một bệnh viện với sự quản lí an ninh vô cùng chặt chẽ.

- Thật kì lạ?!

- Phải! Nhưng cậu có thể không cần phải để tâm đâu vì tôi biết cô ấy được chuyển tới đâu. Nhiệm vụ của cậu là đưa cô ấy tới cho tôi vào sáng mai!

- Có khả thi không đây? - Rốt cuộc thì hai người cũng đã ra được tới nơi mà chàng đặc vụ đỗ xe. - Chỉ có muốn đi cùng tôi tới đâu đó bàn bạc không?

- Tôi tin vào cậu mà! - Cô gái nói khi Yuki chui vào trong ghế lái. - Chúc cậu may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

- Trông thế này có giống người thường không? - Chàng Hoàng tử phui phui bộ quần áo trên người hỏi tôi.

Rũ bỏ bộ vest đóng khung của những người làm chính trị và khoác lên người cái sơ mi kẻ sọc mộc mạc cùng với quần jean và giày thể thao - trông Hoàng tử Orehi không khác nhiều so với những chàng trai ở cùng độ tuổi khác - năng động và vui tươi.

- Thế này tốt hơn so với ngồi bàn giấy và gập gờm mấy lão già nhăn nhó chẳng?

- Phải đấy! - Anh ấy phá ra cười đồng thuận. - Cảm thấy tốt hơn hẳn!

Rốt cuộc tôi cũng không biết tại sao mình lại như thế này nữa. Trưa nay tôi đã chấp nhận đi ăn cùng Hoàng tử Orehi rồi cuối cùng lang thang cùng anh ấy cả buổi chiều ở khu chợ đặc sản và bây giờ là ngồi ở đây, trên xe limouse của anh. Tôi tự vấn mình tại sao mình lại làm thế kia chứ? Tôi biết là mình chẳng làm gì sai cả, tôi không gieo cho anh Orehi hi vọng về một cuộc hôn nhân có thật, chỉ đơn giản là thực hiện nghĩa vụ của một công chúa. Tôi biết mình không thích cái niên hiệu ấy của mình nhưng mà không còn cách nào khác, chuyện này liên quan tới nhiều thứ hơn là chuyện tình cảm của riêng tôi nên tôi buộc phải tiếp đón anh ấy niềm nở nhất. "Làm bạn sẽ tốt hơn là thù địch!" Bỏ tôi vẫn thường nói như thế và tôi tin ông ấy luôn có cái lí trong mọi chuyện.

Tuy nhiên, tôi cũng biết tất cả những điều đó chỉ là nguy biện mà thôi. Tôi muốn trốn tránh thì đúng hơn. Khi đó tôi chỉ muốn giấu mặt mình đi hay chui xuống cái lỗ nào đó cho xong... Sao tôi lại nói ra cái điều ngớ ngẩn ấy với tên Miêu tinh kia chứ?

Hỏi: *Tại sao tôi lại phải khó chịu khi cậu ta bảo rằng cậu ta không thích tôi như những gì mà cậu ta cam đoan trước đó?*

Trả lời: *Tôi bị điên rồi!*

Hỏi: *Tôi bị điên từ khi nào?*

Trả lời: *Đó không còn là vấn đề nữa! Tôi sắp tiêu rồi!*

Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng khi nghĩ tới chuyện đó.

Nó vô cùng điên rồ nhưng lại có thật!

Tôi cố trấn tĩnh lại bản thân mình và buộc mình phải tập trung vào hiện tại.

- Nhưng mà... sao anh lại ăn mặc thế này thế? Và... chúng ta đang đi đâu vậy?

- Tôi sẵn vận động chứ còn đi đâu! Cũng sắp tới giờ rồi! - Chàng Hoàng tử vừa nói vừa xem đồng hồ trong lúc chiếc limouse chở chúng tôi qua quảng trường trung tâm thành phố.

Thấy tôi vẫn còn chưa hiểu anh ấy liên với người qua bàn đồ rượu, rút ra từ bên dưới lọ hoa một tấm vé.

- Anh nghĩ là em cũng được mời mà nhỉ? - Anh nói rồi phe phẩy tấm vé ấy trước mặt tôi.

Trong một giây sau đó tôi mới biết chuyện gì đã xảy ra. Nhất định là anh Hoshi chứ không ai khác! Tay cận vệ đó nhất định đã nói cho anh ấy biết chuyện này.

- Sao thế? Em không muốn có anh xem cùng à?

- Không phải! Chỉ là em có hẹn với bạn nên...

- Không phải là họ đang đứng kia sao?

Có nhất thiết là lúc nào anh ấy cũng phải khiến tôi bất ngờ hay không chứ? Chiếc limouse dừng lại ở cung đường vòng quanh sân vận động. Tôi nhìn theo tay Hoàng tử và nhìn thấy chị Yui, Miwa cùng với cậu chàng nhà-sân-xuất đang trò chuyện trong khi chờ sân vận động mở cửa. Với lượng người khủng khiếp như thế này, ai cũng phải lo việc xếp hàng trước nếu như không muốn bị đè bẹp dưới cái lạnh và hơi người.

Nhưng thế quái nào mà...

- Anh không có ý định xếp hàng đâu! Trải nghiệm cuộc sống của một người thường thì tốt thật đấy nhưng anh không muốn nhìn thấy mọi người chết còng! - Anh ấy đã khoác áo vào người từ khi nào rồi nhanh chóng đẩy cửa xe ra ngoài. - Tới chỗ họ chứ? - Anh quay lại hỏi tôi khi thấy tôi vẫn còn chết trân trong ghế.

- Vâng! - Tôi lục tục rời khỏi xe.

- Hina! - Một cách nhanh chóng, Miwa réo gọi tên tôi và cô nàng cố chen ra khỏi dòng người hỗn loạn trên vỉa hè của cung đường tiến về phía tôi.

- Miwahi!

- Cứ tưởng là bị lừa chứ!? - Dường như cô nàng nhẹ nhõm khi nhìn thấy tôi.

- Đương nhiên một người như tôi sẽ không lừa người khác rồi! - Hoàng tử Orehi nói đúng lúc chị Yui và Kei cuối cùng cũng tới được chỗ chúng tôi.

- Sao cả cậu cũng ở đây thế? - Tôi hỏi chàng Hoàng tử trung học nhưng xem ra cũng không mấy bất ngờ. Đạo này cậu chàng lúc nào cũng kè kè theo cô ca sĩ tập sự nhà tôi.

- Coi như một chuyến trải nghiệm thực tế! Sau này còn phải tổ chức mấy sự kiện thế này cho Miwa mà! - Cậu ta vẽ ra một tương lai tươi sáng trước mắt.

- Chúng ta vào trong chứ?

*

23 GIỜ 16 PHÚT

Bệnh viện Đa khoa Hikimori, thị trấn Hikimori, Tsugini.

Hơn một tiếng trước, giờ thăm bệnh nhân của bệnh viện nhỏ nằm ở thị trấn thuộc ngoại ô Tsugini đã kết thúc. Trong sảnh chính của bệnh viện lúc này chỉ còn có một nhân viên trực đêm ngồi bên bàn máy tính giữa một không gian im ắng đến lạnh người hoàn toàn khác hẳn với cảnh tượng luôn bận rộn của những bệnh viện lớn. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là đây chỉ là một bệnh viện nhà vườn vì cơ sở vật chất ở đây thuộc vào loại tối tân và đầy đủ nhất có thể đáp ứng bất kì ca bệnh nào. Có lẽ do số lượng dân cư ở đây không đông lắm nên số lượng ca cấp cứu vào ban đêm cũng trở nên ít ỏi một cách đáng mừng.

Và cũng có lẽ đó là lí do khiến nó được chọn.

Trong bộ áo blouse trắng và khẩu trang y tế che kín mặt, Yuki đứng trong thang máy đang di chuyển lên tầng năm của tòa nhà phụ, khu vực dành cho bệnh nhân chăm sóc đặc biệt. Tâm trạng của cậu chàng có vẻ đã đỡ hơn nhiều từ khi nhận nhiệm vụ, cậu bắt buộc phải tập trung vào nó thay vì nghĩ mấy chuyện linh tinh bởi vì nếu không tập trung thì cậu sẽ mất mạng như chơi. Không phải vì nhiệm vụ nguy hiểm gì nhưng vì nó có liên quan tới Hoàng thất Onawaki nên nếu có bất trắc gì xảy ra, nhất định cậu sẽ không thể sống yên ổn được. Đó là lí do rất nhiều nhân viên cấp dưới cậu không muốn dính vào những vụ được truyền xuống từ Trung ương mặc dù nó giúp họ thăng cấp rất nhanh. Việc thăng cấp của cậu cũng liên quan tới họ, và chỉ sau một đêm,

một kẻ sống ẩn dật như cậu trở thành một nhân viên cấp cao có hơn chục thuộc cấp.

Cô gái mà cậu gặp trưa nay ở trụ sở cảnh sát quận 23 chính là người mà cậu từng gặp trong vụ đó. Cách đây một năm, cậu đang phải bảo vệ Hinaki lúc cô nàng tham gia một buổi dã ngoại với trường Đại học Pháp thuật trong một khu biệt thự nằm biệt lập giữa rừng. Cậu chàng đang loay hoay đặt camera trong phòng trước khi Hina ăn tối cùng những người khác trở lên - một công việc lặp đi lặp lại trong suốt quãng thời gian cậu ở bên cạnh nàng công chúa - thì phát hiện ra có ai đó đang lén lút quanh biệt thự. Tuy nhiên cậu không chắc lắm vì đó cũng có thể là thú rừng.

Tối đêm đó, Hina suýt tí thì bị ám sát.

Yuki đã giết tên đó trước khi công chúa bị thêm một vết thương nào ngoài một vết chém hụt ở bả vai cô nàng. Vết thương đó đã biến mất hoàn toàn vào sáng hôm sau bởi sức mạnh thần kì của viên Akaineko nên Hina chỉ giống như vừa tỉnh giấc sau khi mơ một cơn ác mộng.

Tuy nhiên vấn đề về kẻ bị giết kia không đơn giản như thế. Cậu gặp Miki Hamoko trong văn phòng hai tuần sau - chính là cái cô gái xinh đẹp ăn mặc hợp thời ấy - với một văn kiện thăng chức bất ngờ. Cậu đã tiêu diệt một trong những sát thủ làm việc cho nhà Hitoderi đang có ý định ngấm ngấm lật đổ để chế mẫu hệ của Onawaki và Miki Hamoko là một trong số những nhân viên cấp cao chịu trách nhiệm về phòng tuyến chính trị của Hoàng gia ở NAI. Việc họ muốn ám sát cô công chúa nhỏ của Bồ Công Anh Xuân nghe thì tưởng chừng như chẳng liên quan gì tới cơ đồ Hoàng gia Onawaki cả nhưng Hamoko ngờ rằng bọn họ đang muốn tiêu diệt tất cả những thế lực đứng sau hỗ trợ cho Hoàng gia. Bồ Công Anh Xuân trở thành mục tiêu hàng đầu.

Kế hoạch thất bại, cô nàng nhân viên trẻ nhưng có gương mặt đầy uy quyền đó quay sang cảnh báo Hoàng thất Kojimoto và đẩy mức độ cảnh báo bảo vệ cô công chúa thích dạt nhà lên cao hơn. Thế nhưng, trái với suy nghĩ của họ, kẻ thù đã chuyển sang một mục tiêu mới. Lần lượt sau đó, NAI dường như đã bất lực trước việc ngăn chặn những vương quốc khác có liên hệ mật thiết với Hoàng gia Onawaki bị hạ gục. Vòng bảo vệ mỏng dần, sự cùng cố không có tác dụng, đến cuối cùng Bán đảo Onawaki trở thành một thỏi vàng bị trưng ra dưới ánh nắng mặt trời mà không có bất kì thứ gì bao bọc. Hậu quả của việc đó đã quá rõ ràng: bốn ngày trước lâu đài của Hoàng tử Kian bị tấn công và mọi người trong lâu đài đều bị thăm sát, trong đó có cả công chúa Megumi là vợ của Hoàng tử. Công chúa Erika - con gái của họ - may mắn thoát chết nhưng tính mạng chưa hẳn được bảo toàn trong tương lai.

Và hôm nay Hamoko lại đến tìm cậu.

Chuyện này chẳng phải chuyện hay ho gì. Cậu nhận ra trong chuyện này có quá nhiều điều khó hiểu. Giống như Hamoko đã nói, tại sao mục tiêu bắt cóc lại là một cô nhân viên bảo an chứ không phải là công chúa và tại sao cô ấy được trung chuyển tới Bồ Công Anh Xuân chứ không phải là bị giết? Điều duy nhất mà cậu có thể nghĩ đến chính là cô gái ấy cũng chính là người của nhà Hitoderi! Nhưng chẳng có bất kì bằng chứng nào có thể nói chắc được điều đó cả.

Bước ra khỏi thang máy, Yuki lấy lại sự tập trung. Hành lang trên tầng năm vắng tanh, theo như những gì mà cậu được NAI cung cấp trong tập hồ sơ kia thì còn chưa tới mười lăm phút nữa bảo vệ sẽ đi tuần. Cậu có nhiều hơn thời gian đó vì chắc hẳn ông bác già dưới bộ bảo vệ sẽ không thể nào ập lên đây chỉ trong vòng hai mươi phút tới. Các camera giám sát đã bị cậu vô hiệu hóa trước khi lên đây nên con đường của cậu hoàn toàn rộng mở mà không gặp phải bất kì trở ngại nào. Căn phòng của cô gái là phòng chăm sóc đặc biệt và chỉ có mỗi một mình cô ấy trong phòng. Cũng không có bất kì ai canh chừng.

Cứ như kẻ đó muốn cậu tới đây và mời cậu lấy đi vậy!?

Yuki cẩn thận tháo những thiết bị được nối với cô gái ra, giữ lại những ống truyền dịch rồi đẩy chiếc giường ra khỏi phòng. Không có chuông báo động nào vang lên, không có cô y tá nào đi ngang qua cậu. Thuận lợi đến bất ngờ! Cho tới tận khi cậu xuống được tới nhà để xe cấp cứu và chuyển cô gái sang băng ca và đẩy vào trong xe vẫn không có gì xảy ra. Một dấu hiệu tốt luôn cho thấy cậu làm việc rất hiệu quả và xứng đáng với việc mình được thăng chức cách đây một năm, tuy nhiên, có quá nhiều dấu hiệu tốt?! Nó khiến cậu trở nên lo lắng bất thường. Đối với công việc của cậu, chẳng có ai vào nghề mà không trừ tính trước được những nguy hiểm, những hoàn cảnh ngặt nghèo mà mình phải đối mặt một khi đã dấn thân vào hiện trường. Chưa ai thực sự hoàn thành nhiệm vụ của mình mà không có bất cứ sai sót nào...

Yuki tự nhủ rằng bản thân mình lại đang hoảng lên vô cớ. Chẳng có lí do gì khiến cậu không thể thực hiện được một vụ trót lọt từ đầu tới cuối cả, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Cậu trèo vào ghế lái của chiếc xe cấp cứu rồi cho xe dịch chuyển ra khỏi nhà để xe. Hai phút sau cậu đã rời khỏi bệnh viện bằng cửa sau và chạy băng băng trên con đường quay lại trung tâm thành phố.

Bóng tối bao trùm khắp nơi xung quanh cậu, con đường ngoại ô rộng rãi nhưng bị tuyết rơi làm cho chật chội. Thậm chí ngay lúc này đây Yuki vẫn còn chưa tin được là cậu đã thành công. Nó khiến cậu tự hỏi sao tự Hamoko không làm chuyện này? Mặc dù rằng cậu biết cô nàng là người chỉ đạo và ít khi tự mình làm mọi chuyện nhưng một khi đã vào được NAI tức là cô cũng đã được đào tạo đầy đủ như bao đặc vụ khác, một chuyện còn còn như vậy chẳng lẽ cô ấy không thể tự làm được? Cậu đã nghĩ tới sếp của mình trong giây lát, có thể ông ấy lại muốn lấy tiếng tăm về cho trụ sở vì cho dù đây chỉ là một việc vô cùng đơn giản nhưng nó lại mang một tầm cỡ hoàn toàn khác mấy vụ điều tra giết người hay ma túy hay là bọn quái vật không gian. Yuki bỗng chốc thấy tức cười vì không nghĩ tới chuyện trong ngành này chuyện ấy cũng có thể xảy ra.

Nụ cười hiểm hoi xuất hiện trên gương mặt chàng Miêu tính nhanh chóng vụt tắt khi cậu vô tình nhìn vào gương chiếu hậu. Chiếc gương ngoài phản chiếu gương mặt của chàng trai ra còn có một bóng xe ở phía sau. Chiếc xe màu đen gần như hòa vào làm một với màn đêm và vị tài xế kia không hề bật đèn. Chẳng có ai làm thế cả, ngay khi biết thừa rằng giờ này chẳng có cảnh sát giao thông hay có một chiếc xe đang dẫn đường cho mình, việc làm đó vô cùng nguy hiểm. Chỉ trừ khi...

Yuki nhìn vào bản đồ đang hiện ra trên thiết bị định vị của chiếc xe cấp cứu và ước lượng, chỉ còn chừng hai mươi phút nữa cậu sẽ vào được trở lại trung tâm thành phố sau đó đưa cô gái này vào bệnh viện Trung ương Tsugini. Chiếc xe kì lạ kia dường như không hề phát hiện ra rằng cậu đã phát hiện ra, Yuki vẫn giữ cho xe của mình đi với tốc độ bình thường và ngay khi đi qua cổng chào của Tsugini cậu bẻ ngoặt tay lái sang một con phố nhỏ. Khu dân cư nằm ngoài rìa thành phố đang chìm trong cơn say giấc nồng giữa những bông tuyết thơ mộng với những con dốc và lối rẽ bất chợt, chẳng đặc vụ tin rằng mình có thể lợi dụng địa thế này để cắt đuôi chiếc xe kia.

Yuki nhìn vào hệ thống, cậu chỉ còn cách bệnh viện Trung ương chưa tới một cây số nữa nhưng lại bị vướng phải kẻ theo đuôi phiền toái kia. Cậu chàng quyết định lòng vòng trong khu phố này thêm một lát nữa, qua lại giữa những ngôi nhà bình thường của người dân lao động, lúc Yuki nhận ra mình đang ở khá gần nhà của cô Chitanda thì cũng là lúc cậu không thấy bóng dáng của chiếc xe bám đuôi kia nữa. Cậu rẽ sang lối trước mặt để rời khỏi những con đường ngoằn ngoèo đang bị bao phủ dưới màn tuyết...

“Kít...”

Tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường làm chàng đặc vụ giật người. May mắn thay cậu đã kịp phanh lại khi có một chiếc xe khác cũng tiến tới ngõ quẹo theo hướng ngược lại.

- Thật xin lỗi! - Yuki bước ra khỏi xe cấp cứu giữa cái lạnh âm độ.

Có điều, cậu không biết là mình có vừa làm một chuyện đúng đắn không nữa.

Chiếc xe bám đuôi giờ đây đang ở trước mặt cậu.

Máu dồn lên não nhưng trước khi Yuki kịp phản ứng thì một giọng nói vang lên ngăn cậu lại.

- Tôi nghĩ chúng ta không phải là kẻ thù đâu, cháu rể à!

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Con Sốt

Thanh âm ồn ã của những cuộc trò chuyện và đùa cợt tưởng chừng như sẽ kéo dài bất tận. Vậy mà chúng dường như không hề tồn tại trong đầu cô công chúa nhỏ. Cô vẫn vui cười với chàng Hoàng tử khi cậu gấp thức ăn và chăm chọc cô, cô vẫn hòa theo mấy trò chơi hơi ngớ ngẩn của Miwa khi trong người cô nặng đã có chút cồn, cô vẫn hò hét âm ỉ với chàng nhà-sản-xuất quên cả đất trời, cô vẫn thấy thích thú khi mọi người đua nhau về mặt mèo cho nàng Miêu tinh Yui đã lăn ra ngủ vì tử lượng kém...

Ở cái nơi mà người ta tưởng chừng không thể vui vẻ hơn được nữa ấy, Hina cảm thấy như đầu óc trong người mình vẫn còn một lỗ hổng. Cái lỗ hổng mà không ai trong căn phòng nhỏ này có thể lấp đầy được. Cảm thấy như mình đã quên mất cái gì đó trong khi mọi thứ đều rất đầy đủ: thức ăn, bia bọt, bạn bè, người yêu,...

Cô đang cố kiếm tìm điều gì trong cái buổi tiệc bất ngờ này?

Sau khi cùng nhau xem buổi biểu diễn của nhóm DEMON cả hội lại tụ tập về nhà của mẹ Miwa để ăn uống. Không phải là con người của tiệc tùng nên sau buổi tiệc lần trước mừng cô Chitanda xuất viện, tôi đã lăn ra ngủ và cảm thấy ê ẩm cả ngày hôm sau mặc dù ngày hôm đó không có ai ủng hộ đồ uống có cồn. Thế mà không hiểu tại sao ngày hôm nay tôi đã nốc đến lon bia thứ tư mà vẫn có thể tỉnh như sáo. Lần đầu tiên uống bia có cảm giác thật lạ. Những hộp đầu tiên có chút đắng nhưng mùi thơm của bia quyền rũ đến lạ kì - là ngọt nhưng thực chất lại đắng. Sau đó tôi không còn cảm thấy đắng nữa mà thay vào đó là một cảm giác lâng lâng dễ chịu.

Tôi phát hiện ra là mình rất thích mùi này, mùi bia là thứ khiến tôi trở nên mê mẩn.

Thế nhưng càng uống tôi lại càng không thể cảm nhận được gì nữa. Tôi mỉm cười như một con rối vô hồn và phát hiện ra rằng cho dù như vậy tôi vẫn không hề say như mọi người. Hoàng tử Orehi vật vã dưới gầm bàn ngoài phòng khách, Kei thì nằm lên mớ đồ ăn còn chưa ăn hết (hẳn là sáng mai cậu chàng sẽ phải hối hận về việc uống bia vô tội vạ), Miwa và chị Yui đã được cô Chitanda kéo vào phòng ngủ của mình sau khi hai người đã không còn biết trời trăng gì nữa. Cho dù chưa đủ tuổi nhưng mấy đứa học sinh cấp ba chúng tôi vẫn uống vô cùng hăng say. Tôi cũng không biết vì sao mình trông khác mọi người đến thế! Tâm trí tôi rõ ràng đã say nhưng cơ thể lại vô cùng tỉnh táo, tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ và không bị mất thăng bằng khi đứng dậy. Tuy nhiên cảm giác quặn thắt trong bụng và trên ngực làm tôi thấy bất an.

Tôi mở cánh cửa kính rồi bước ra ban công có tầm nhìn bao quát khu phố bên dưới. Tuyết đang rơi nhưng tôi cảm thấy chuyện đó chẳng hề gì, đứng giữa tuyết dù rất lạnh nhưng cảm giác muốn được lãng mạn một chút khiến tôi thích thú. Tôi tự hỏi không biết lần cuối cùng mình muốn được lãng mạn một chút là bao giờ. Chính bản thân tôi là người tước đi đặc quyền được hưởng thụ một không gian màu hồng của mình, từ rất lâu rồi tôi không còn muốn là một nàng công chúa được sống trong lâu đài nữa. Tôi muốn được bước ra ngoài kia, từ bỏ thân thế thực sự của mình và sống như bao người bình thường khác. Tôi cũng có xem phim đây, nhưng sự lãng mạn kia khiến tôi cảm thấy mọi thứ rất giả tạo. Và rồi tôi lại bắt đầu tự trách mình rằng tại sao bản thân lại cố tỏ ra mạnh mẽ đến như vậy, tôi luôn làm ra vẻ như không cần ai bảo bọc mình, không cần ai an ủi, không cần cái lãng mạn ấy, không cần một người nào đó có thể giúp mình hiểu được tình yêu là thứ như thế nào.

Để rồi giờ đây, khi phải đối mặt với nó khiến tôi bờ ngỡ và chới với.

Tầm nhìn trước mặt tôi bị tuyết bao phủ. Đẹp đến ngỡ ngàng.

Cả tình yêu cũng là một thứ rất đẹp nhưng nó khiến tôi đau đớn. Có cảm giác như cái lỗ hổng trong tim tôi vừa lớn dần thêm.

Có lẽ khi say người ta sẽ thành thật với bản thân mình hơn...

Hỏi: *Tôi biết yêu từ khi nào vậy?*

Trả lời: *Nếu có thể trả lời được câu đó thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều rồi!*

Em thích anh từ khi nào ấy nhỉ?

Và tại sao em lại không thể nhận ra được điều đó cho tới khi anh nói rằng anh không hề thích em?

Có đúng là anh chưa bao giờ thích em không?

Nếu em nhận ra sớm hơn thì em có cảm thấy đau thế này không?

*

Tôi gục đầu vào ban công, cứ mỗi lần tôi định thiếp đi vì mệt mỏi hay vì nước mắt đã chảy tràn trên mặt thì cái lạnh lại đánh thức tôi dậy. Tôi vừa muốn mình ngã xuống và buông xuôi vừa lại muốn mình tỉnh táo. Thật là kì cục!

Không biết là Yuki có nghĩ gì khi tôi trở thành như thế này không nhỉ? Tôi chưa bao giờ gọi thẳng tên anh nhưng lại réo gọi nó mỗi khi tôi cảm thấy mình mất thăng bằng. Tôi cảm thấy bức bối trước mấy câu chọc ngoáy của anh nhưng chẳng biết từ bao giờ tôi cũng là người hay chọc ngoáy người khác. Tôi bảo rằng tôi chẳng muốn nhìn thấy mặt một tên Miêu tinh khiến tôi bị dị ứng như anh nhưng tôi lại kiếm tìm anh. Anh sẽ thế nào nếu như biết tôi yêu cái nụ hôn đầu tiên giữa tôi và anh, cũng đồng thời là nụ hôn đầu tiên của tôi?

Vậy mà sao anh nở lòng nào bảo rằng nụ hôn ấy chỉ là một trò chặn miệng như trong phim? Tôi có nên tin lời anh không khi với một đặc vụ NAI như anh thì chuyện chặn miệng ai đó đâu nhất thiết phải làm thế?

Tôi bị gì thế này, tôi sắp phát điên lên rồi! Tôi muốn gặp anh đến phát điên lên rồi! Nhưng chẳng phải chúng tôi vừa cãi nhau hồi trưa sao? Mà còn vì cái bệnh công chúa của tôi? Chắc chắn là anh sẽ không đến gặp tôi đâu! Mắc gì phải đi dỗ dành một con nhóc lúc nào cũng có thể chửi thẳng vào mặt anh? Chẳng ai trên đời lại đi thích một đứa như thế cả!?

Nhưng tôi cảm thấy đau quá! Cứ nghĩ rằng tuyết lạnh sẽ làm thuyên giảm mọi cơn đau, làm tê liệt tất cả nhưng hóa ra nó chẳng có cái tác dụng thần kì ấy. Tôi chỉ thấy đau và lạnh!

Tự trấn an mình rằng rồi ngày mai mọi chuyện sẽ ổn, sau cơn say này tôi sẽ trở lại như bình thường - một nàng công chúa vô tư vô lo đã tìm thấy đích đến của cuộc đời mình và muốn thực hiện nó bằng mọi giá, muốn được bảo vệ người khác. Có chút choáng váng khi tôi đứng thẳng dậy trên ban công, đầu tôi bắt đầu xoay như chong chóng. Tôi nhìn xuống con phố phủ đầy tuyết bên dưới lần cuối như nhắc nhở mình rằng rồi ngày mai tôi sẽ không còn muốn tìm kiếm sự lãng mạn nữa.

Tuyết đã lạnh đủ và tim đã đau đủ.

Tôi chỉ cần không khí lạnh mơn trớn tôi đây thôi!

Tuyết đang rơi dày hơn, tầm nhìn ngày một giảm xuống nhưng vẫn đủ để tôi nhìn rõ những ngôi nhà nhỏ ấm cúng đang chìm vào giấc mộng, một cái cây gầy gộc trơ ra ngay chỗ ngã rẽ, một chiếc xe cấp cứu vừa nghiền lóp dưới mặt đường do một cú phanh gấp tránh một chiếc ô tô màu đen đi hướng ngược lại. Tôi như tỉnh khỏi cơn say vì cảnh tượng ấy và tự hỏi sao lại có một chiếc xe cấp cứu đi lang thang vào giữa đêm thế này mà không có đèn hay còi hú. Một đáng người mặc áo blouse trắng bước ra khỏi xe như để xin lỗi cùng lúc với người chủ chiếc xe đen trông lịch lãm kia bước xuống.

Mặc dù từ một khoảng cách không nhỏ nhưng tôi biết người đàn ông kia là ai. Dáng đứng chắc khỏe và gương mặt góc cạnh mà tôi có thể nhận ra ở bất kì đâu... Chính là cậu của tôi. Anh trai của Hoàng hậu Kojimoto. Người đáng ra đang làm công việc của một tổng lãnh sự quán Bồ Công Anh Xuân ở Onawaki. Tại sao ông ấy lại có mặt ở đây?

Không nén nổi sự tò mò và muốn xác nhận xem mình có đang nhìn lầm hay không, tôi chạy vội vào trong nhà và vợ lấy cái áo khoác trước khi bước ra ngoài màn tuyết một lần nữa. Bây giờ áo bên trong còn ướt hơn cả áo bên ngoài vì tuyết đọng đang tan dần ra tuy nhiên tôi dường như không còn quan tâm nhiều tới điều đó nữa. Người ta vẫn thường bảo rằng một khi đã ướt rồi thì người ta không còn sợ ướt thêm nữa, tôi khoác thêm áo cũng chỉ vì cơn lạnh buốt khó chịu đang lan dần từ chân lên đầu tôi.

Cua rẽ kia chỉ cách nhà cô Chitanda có một căn nên khoảng cách rất gần, tôi hoàn toàn có thể nghe rõ được những gì họ nói cho dù tuyết có lớn thế nào khi ngồi ngay cổng chính. Quả đúng là cậu tôi đang đứng đó, nụ cười nở trên môi tưởng chừng như có thể làm tan chảy những bông tuyết xung quanh ông ấy - Shouhei Kojimoto. Ngược lại, tôi lại không thể nhìn thấy được mặt người kia vì người đó đứng quay lưng về phía tôi. Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng "bí ẩn" cất giọng trước (và sau đó tôi không còn có thể gọi người đó là "bí ẩn" nữa):

- Tại sao ngài lại ở đây?

Tôi gần như phát hoảng lên. Tại sao? Tại sao? Tại sao lại là anh? Tại sao Yuki lại ở đây vào giờ này trong chiếc áo bác sĩ ấy? Tôi đã phải tự dùng tay

chặn miệng mình lại để không khỏi hét lên!

- Bởi vì tôi cần cậu đứng về phía tôi! - Cậu tôi sẵn giọng còn Yuki thì tỏ ra không hiểu lắm.

- Đứng về phía ngài á?

- Phải! Cậu không thấy bất thường sao khi mọi chuyện lại dường như quá thuận lợi để cậu mang cô gái ấy đi?

- Chẳng lẽ... ngài là người làm ra chuyện này sao?

Tôi thấy cậu mình mỉm cười hài lòng.

- Bởi vì NAI sẽ lần ra được dấu của cô ấy mất! Vì vậy tôi cần phải chặn cậu lại ở đây!

- Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra chứ?

- Như cậu đã biết về cô gái ấy, nhân chứng duy nhất trong vụ thảm sát lâu đài Hoàng tử Kian, cô ấy được cứu sống để lấy lời khai nhưng ngay sau khi cuộc phẫu thuật thành công ba ngày trước thì tôi đã cho người đưa cô ấy ra khỏi đó. Bởi vì từ bây giờ NAI đã không còn là nơi an toàn nữa, không lâu nữa tôi cũng sẽ phải buộc cậu rời khỏi đó! Tôi đưa cô ấy đến đây và sắp xếp cậu trở thành người trung chuyển cô ấy để có cuộc gặp mặt này. Nếu không sau khi có được lời khai, cô gái này sẽ phải chết thêm một lần nữa.

- Tôi thật lòng vẫn không hiểu ngài đang nói gì?!

- Toàn bộ đều là kế hoạch của “bọn họ”. Sau khi cô ấy tỉnh dậy, họ sẽ lấy lời khai và công bố với giới truyền thông về sự hiện diện của cô ấy. Và rồi cô ấy sẽ bị giết như một đòn cảnh cáo đối với Hoàng gia, khẳng định sức mạnh nay đã thâm nhập quá sâu vào bộ máy cai trị của Onawaki. Bởi vì cô ấy là cô gái mà tôi xem như con mình nên tôi không thể để “bọn họ” dùng nó như một con rối được. Càng không thể để họ khủng bố Hoàng gia thêm một lần nữa.

- Vậy là... bây giờ NAI cũng đã trở thành...

- Trung ương nhất định đang rất rối rắm vì đích nhắm lần này của “bọn họ” chính là Onawaki chứ không phải là các vương quốc nhỏ lẻ đứng phía sau nữa. Mà cũng vì mất sự hỗ trợ của họ nên Onawaki mới trở thành một món mồi dễ dàng nuốt vào đến thế! Bồ Công Anh Xuân, nơi mà “bọn họ” bỏ qua là nơi đầu tiên ta có thể nghĩ tới để đảm bảo sự an toàn cho cô gái này. Tuy nhiên, bây giờ họ đã phát hiện ra chuyện này nên cả đến nơi này cũng trở thành một vùng đất nguy hiểm rồi!

- Ngài sẽ nói chuyện này với Quốc vương chứ?

- Đó là điều cấp thiết! Cũng bởi vì thế nên cậu nhất định không được để cô gái này lọt vào tay NAI. Ta sẽ đánh lừa họ rằng cô ấy đã rời khỏi đây, nhiệm vụ của cậu bây giờ là như vậy!

Tay vẫn bám chặt lấy miệng mình, tôi hoàn toàn không tin nổi vào những điều mà mình vừa nghe. Hay là do say nên tôi tự suy diễn ra câu chuyện này, hay vì tuyệt nên tôi mới nghe sai nội dung? Cho dù thế nào thì tôi cũng tự bắt bản thân mình không được tin vào những điều ấy. Chắc là tôi cần phải ngủ một giấc để lấy lại tinh thần và bớt tưởng tượng linh tinh lại.

Tôi luống cuống đứng dậy và quay vào trong nhà, nhưng cảm giác choáng váng đến ngay sau làm tôi hối hận vì hành động ấy. Tôi loạng choạng đến vấp phải gờ cửa dưới chân mà ngã vùi mặt vào tuyết. Mặt tôi rất và tê cóng.

Và rồi tôi nghe thấy âm thanh gì đó như tiếng bước chân.

Mỗi lúc một gần...

*

- Công chúa nghe cả rồi hả?

Bối rối, tôi gật đầu.

Tôi ngồi trong chiếc xe cấp cứu vẫn còn đậu ngay ngã rẽ trong tình trạng rối bời. Tôi nghe lén chuyện của Yuki lại còn để anh phát hiện ra! Có gì mất mặt hơn hay không hả trời?!

- Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý! Chỉ vì tôi nhìn thấy cậu của mình. - Tôi vừa nói vừa liếc nhìn anh và anh có vẻ như thấu hiểu cho cái lí do đó của tôi.

- Công chúa lau đi, nếu không sẽ cảm lạnh mắt! - Anh nói rồi quăng cho tôi một cái khăn bông.

Trong người như sắp nổ tung tới nơi, tôi kéo cái khăn che lấy mặt mình rồi vò vò những lọn tóc ướt. Rõ ràng cách đây không lâu tôi còn có biết bao nhiêu điều muốn nói với anh, cảm thấy nếu như không nói ra được thì tôi sẽ chết mất vậy mà bây giờ tôi chẳng biết phải nói gì và cứ để thời gian chảy qua giữa sự im lặng của cả hai. Hai tay anh giữ lấy vô lăng và nhìn chăm chăm về phía trước như đang suy nghĩ điều gì đó nhưng lại trông không có vẻ gì anh sẽ nói ra.

Thật kì lạ! Rõ ràng chỉ cách nhau có chưa đầy nửa ngày mà cảm giác khi ngồi bên cạnh anh khác hẳn.

- Công chúa đang làm gì ở đây thế?!

- À! Là tiệc tùng ấy mà! Mọi người cùng nhau đi xem hòa nhạc rồi cùng về nhà cô Chitanda ăn uống!

- Có những ai? - Nghe giọng điệu hệt như anh đang tra khảo tôi.

- Thì chị Yui, Miwa, Kei và... Hoàng tử Orehi! - Tôi trả lời nhưng vẫn không dám nhìn anh.

Cứ ngỡ như anh sẽ nổi đóa lên hay giờ cái giọng trách móc dạy dỗ tôi về đạo đức làm người như bao lần, thế nhưng anh cũng chỉ im lặng và nhìn vào con đường trước mặt. Mọi người thường biết tới anh là con người lạnh lùng đến khó gần nhưng đối với tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế cho tới tận bây giờ. Thái độ lạnh nhạt của Yuki còn tệ hơn cả việc tôi phải ngồi trầm mình trong trận tuyết hai phút trước.

Sao mọi thứ lại đột ngột thay đổi thế này cơ chứ?! Tôi không chịu được!

Máu nóng lên tới não, tôi đẩy cửa xe và bước ra ngoài.

- Công chúa đi đâu thế?

- Quay trở lại với bạn bè tôi! Chẳng việc gì mà tôi phải ngồi đây với một gã xem thường mình cả! Dù sao thì tôi cũng đã biết được những chuyện phải biết rồi!

- Công chúa! Tôi đâu có ý đó!

- Cậu đang tỏ ra như thế đấy!

- Công chúa vào đây đi rồi nói! - Anh nói bằng giọng nghe chân thành nên tôi dịu lại. Thế cô muốn tôi thế nào đây? - Anh lên tiếng trở lại khi tôi đã yên vị trong xe lần nữa, mặc dù không phải xe anh.

- Cậu thôi tỏ thái độ như thế với Hoàng tử Orehi đi! Anh ấy chẳng có lỗi gì cả!

Mặt anh đan lại ngay sau đó:

- Tôi sẽ làm thế! Thưa công chúa!

- Nghe chẳng thật lòng gì cả!

- Riêng chuyện này thì tôi không thật lòng được! - Ngẫm nghĩ một lúc, anh quyết định nói tiếp. - Vì công chúa!

- Tin hay không thì tùy cậu nhưng tôi nhất định không chấp nhận cuộc hôn nhân ấy. Cậu không biết giữ được mối hòa hảo giữa hai nước là vô cùng khó hay sao? Cho dù tôi không thích anh ấy nhưng trên phương diện chính trị, mà tôi ghét nhất cái phương diện này, thì ít ra tôi cũng phải đối đãi với anh ấy cho tốt! Cậu không biết là tôi còn phải nghĩ cho vương quốc của mình sao?

- Công chúa nói tôi ích kỉ à?

- Tùy cậu muốn hiểu sao thì hiểu, nhưng làm ơn đừng đẩy mọi chuyện đi quá xa! Với lại...

- “Với lại”?

- Với lại... - Tôi chồm người về phía sau băng ca, cô gái đang nằm đó với một mớ ống truyền sắp cạn kiệt. - ...chúng ta phải làm gì đó chứ? Không thể để cô ấy mãi như vậy được!?

- Tôi sẽ tiếp tục công việc của mình! Vậy nên công chúa vào trong nhà đi và hứa với tôi là cô sẽ ngủ trong phòng của cô Chitanda! Mặc dù rất muốn nhưng tôi không thể đưa cô về nhà được!

- Cậu sẽ đưa cô ấy đi đâu?

- Đến bệnh viện Trung ương Tsugini, nơi đó sẽ đảm bảo cô ấy được an toàn. Khỏi tất cả mọi người!

- Có phải... chúng ta đang sống trong thời chiến tranh không?

- Không phải đâu! Lúc nào mấy chuyện này chẳng xảy ra chứ?! Người dân có thể sống một cuộc đời hạnh phúc trong hòa bình mà đâu biết rằng có nhiều người phải làm mọi thứ để giữ được nền hòa bình ấy. Những chuyện thế này chỉ là những chuyện nhất định phải xảy ra thôi! - Anh cố trấn an tôi.

Nhưng tôi biết sự thật không phải như vậy.

- Công chúa nên vào trong đi! Cô cũng cần phải ngủ nữa! Và vì vương quốc này, cô không thể bỏ lại Hoàng tử như thế! - Anh gần như van nài vì biết tôi không có ý định sẽ bỏ qua.

- Tôi có thể làm được gì cho Erika không? Cô ấy đã giúp tôi nên ít nhất tôi cũng muốn làm điều gì đó cho cô ấy!

- Công chúa! Tôi không thể kéo cô vào chuyện này được!?

- Nhưng trước sau gì thì cũng thế thôi! Bởi vì...

- “Bởi vì”?

Khi đó những hình ảnh trong giấc mơ hôm trước hiện về rõ ràng trong tôi. Mẹ tôi chưa bao giờ nói với tôi điều gì nghe phi lý như thế, cho dù tôi biết rõ mẹ tôi - mà đôi khi cả bản thân tôi - không hề giống như bao người khác. Và tôi chưa bao giờ thấy sợ hãi tương lai đến vậy.

- Bởi vì con gái của tôi!

- Hà? - Yuki buộc phải quay sang nhìn tôi. Ánh mắt ngỡ ngàng của anh ắt hẳn rất giống ánh mắt của tôi lúc biết được chuyện đó.

- Hoàng hậu... cậu biết rồi đấy! Bà ấy rất khác mọi người, bà ấy có thể nhìn thấy tương lai thông qua những giấc mơ. Tuy nhiên, bà đã thừa nhận với tôi rằng bà thực sự không thể nhìn thấy được tương lai hay bất kì điều gì liên quan tới tôi và anh trai. Vì chúng tôi mang trong người một nửa dòng máu của bà ấy...

- Con cháu của Mẹ Thiên Nhiên?

- Tôi nghĩ bà ấy đã kể với anh. Nhưng có lẽ nó không đúng với tương lai của con bé. Bà ấy đã nhìn thấy con gái của tôi, tương lai của nó. Thật kì lạ đúng không?

- Nhưng nếu vậy thì sao?

- Con bé ấy, mẹ tôi bảo rằng nó mang trọng trách nặng nề trong cuộc chiến tranh này! Và tôi không muốn đứng ngoài một chuyện có khả năng sẽ giết chết con gái mình. Cho dù có thể nào...

Đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp của anh cảm thấy vào tôi.

Ngay cả bản thân tôi cũng có cảm giác như mình đang nói dối. Nhưng không, anh chính là người duy nhất tôi không muốn nói dối.

- Công chúa...

*

06 GIỜ 05 PHÚT

Quán cà phê Nonne, trung tâm Tsugini.

Tấm bảng trong cửa hàng đề điểm tâm bữa sáng hôm nay là cà phê hạt tách đặc sản vùng Thượng Umako và bánh mì sừng bò. Kèm theo đó là một bức ảnh minh họa nhìn ngon mắt đến nỗi không cần ăn người ta cũng có thể cảm nhận thấy vị bánh mì và cà phê đang tan ra trong miệng mình. Vào buổi sáng, cửa hàng này luôn đông đúc đến lạ thường, mọi người đến đây tìm chút không khí cổ điển mang đầy hoài cổ từ cách bày trí tới thực đơn.

Yuki nghịch điện thoại của mình trong khi ngồi đợi nhân vật quan trọng xuất hiện:

“Công chúa dậy chưa thế?”

“Có ngủ được gì đâu mà dậy?!”

Mặc dù không nhìn thấy nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng ra một Hina cúi bần đang nói chuyện với mình.

“Xin lỗi! Nhưng ai bảo cô nhất định đòi theo tôi!”

“Cứ tưởng là tôi nói rõ lý do rồi chứ?!”

“Quá nguy hiểm! Nhất định không có lần sau đâu!”

“Nhưng mọi thứ đều ổn còn gì! Tất cả vì con gái!”

“Còn chưa biết đưa con gái ấy thế nào mà! Công chúa làm vậy không thấy hơi mù quáng à?”

“Cái đó còn tùy, nhưng dù sao cũng là con gái tôi mà!”

“Cô thậm chí còn chưa biết mặt nó!”

“Đó không phải vấn đề biết hay không!”

“Cô còn không biết đó là con của ai!”

“Chuyện đó thì liên quan gì?”

“Cô thực sự không tò mò chuyện gì sẽ đến với mình sao? Người chồng mà cô sẽ lấy trong thế nào? Kê đó là người ra sao? Hay là Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ nhỉ?”

“Cậu còn nhớ đã hứa điều gì tới qua không?”

“Cái này không liên quan tới lời hứa ấy!”

“Nhưng tôi thấy có! Rốt cuộc tôi vẫn không hiểu tại sao, cậu có thù hằn gì với họ?!”

“Chỉ đơn giản là không thích thôi!”

“Nghe đơn giản thật nhỉ? Đôi khi tôi cảm thấy cậu thật nhỏ mọn!”

“Tôi nhỏ mọn thế đấy!”

“Đừng có mà lừa tôi!”

“Công chúa đừng bắt tôi phải nói thẳng ra, bởi vì chắc hẳn tên Hoàng tử đó đang ngồi ngay cạnh cô đúng không?”

Cô công chúa nhỏ ngáp ngừng không biết trả lời thế nào đến tận mấy giây, bởi vì đúng là họ đang ngồi ăn sáng cạnh nhau trong nhà của cô Chitanda. Món súp gà nóng hôi hổi của Miwa nấu đã bay hết hơi nhưng cô nàng vẫn chưa đụng tới một muỗng nào.

- Hina! Cậu trông như mấy cô nàng có bạn trai lúc nào cũng kè kè điện thoại bên mình ấy! - Miwa nói rồi một cái nuốt trôi muỗng súp mình vừa cho vào miệng.

- Gì cơ!? - Cô nàng giật nảy. - Làm gì có chuyện đó chứ?

- Em đang nhắn tin cho ai thế? - Chàng Hoàng tử bỗng đứng ghé người sang nhìn vào màn hình điện thoại đang sáng đèn của cô làm công chúa rụt tay lại ngay lập tức.

- Không có gì đâu ạ!

Nói rồi cô nàng quăng điện thoại sang bên và vờ như mình đang tập trung ăn uống lắm. Kể từ lúc đó, Yuki không nhận được tin nhắn nào nữa, cậu chàng đành nghĩ rằng mình đã lỡ lời làm Hinaki bức bối. Nói ra thì cô nàng cũng là công chúa nên bản thân cậu cũng chẳng hi vọng gì nhiều nhưng cứ nghĩ tới chuyện cô đang ngồi ăn vui vẻ cùng tên Hoàng tử đó - chắc chắn là đang vui vẻ đấy - thì cậu lại muốn đắm vào cái gì đó.

Khi ấy cậu ước gì mình chẳng dính dáng gì tới cô công chúa ấy hết!

- Nhìn cậu kia! Đang định phá điện thoại hả? Vì xài hàng tài trợ nên không cần quan tâm đúng không? - Giọng nói vang lên phía đầu bàn bên kia kéo chàng đặc vụ về với hiện thực rằng cậu đang ngồi tự ki trong quán cà phê và hành hạ cái điện thoại của mình bằng cách ấn vô tội vạ một mớ kí tự hỗn loạn vào trong khung tin nhắn.

Rốt cuộc Yuki cũng buông nổi bức tức của mình để đối diện với cô gái nóng bỏng mắt trước mặt. Váy đỏ ôm sát cùng áo khoác lông nhân tạo có màu cà phê sữa, chiều cao vốn đã khiến mọi người ngưỡng mộ nay còn thêm đôi cao gót họa tiết da báo quyến rũ - người ngoài nhìn vào hẳn nghĩ cậu là người có phước lắm mới được ngồi ăn sáng cùng một cô gái như thế. Tuy nhiên, họ đâu biết cậu lại cảm thấy mình là người vô phước nhất!

- Mọi chuyện sao rồi? - Miki Hamoko ngồi xuống trước mặt cậu và hỏi sau khi gọi một xuất bánh sừng bò.

Chàng đặc vụ đẩy tập hồ sơ trưa hôm qua cô nàng đã đưa cho mình về phía giữa bàn.

- Tôi nghĩ chị lại phải đi một chuyến nữa rồi!

- Có chuyện gì?

- Cô ta đã được đưa đi nơi khác trước khi tôi kịp tới! Bọn họ đã đi trước chúng ta một bước.

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

01 GIỜ 36 PHÚT, năm tiếng trước đó

Bệnh viện Trung ương Tsugini.

Bệnh viện nhận được một ca chuyển viện từ bệnh viện số 23 của vùng Thượng Negetsu. Các bác sĩ và y tá trực trong khoa cấp cứu được điều động vào lúc một giờ rưỡi sáng vì tình trạng bệnh nhân dường như đã có chuyển biến xấu trong suốt thời gian dài di chuyển. Họ nhận được thông báo rằng bệnh nhân sẽ tới trong vòng hai phút nữa. Mọi người cấp tốc di chuyển ra cửa cấp cứu, đúng lúc chiếc xe cấp cứu vừa trò tới.

Băng ca nhanh chóng được kéo ra, hai bác sĩ và một y tá bước ra theo.

- Seitsu Mayumi, nam, 26 tuổi, u não di căn làm hệ hô hấp tổn thương. Hai tiếng trước cậu ấy vẫn còn tỉnh. - Vị bác sĩ râu ria xồm xoàm nhanh chóng nói trong lúc băng ca được đẩy vào trong sảnh cấp cứu.

Cùng lúc đó cũng có một ca chuyển viện khác. Chiếc cấp cứu đến sau trông đơn sơ và khi cánh cửa sau xe mở ra, các y tá hơi bất ngờ khi trong xe chỉ có bệnh nhân và một nữ bác sĩ có gương mặt hơi trẻ con. Mọi người di chuyển bệnh nhân trong khi họ dường như không thể rời mắt khỏi cô bác sĩ, một y tá nam kiểm tra hồ sơ chuyển viện. Tên cô gái này chỉ mới xuất hiện trong danh sách vốn vẹn một ngày trước.

- Yuri Ware, nữ, 19 tuổi, gãy cổ khi tập thể thao kèm chấn thương nhẹ ở vỏ não. - Nữ bác sĩ chịu trách nhiệm bệnh nhân thông báo với những đồng nghiệp về năng bệnh nhân đang mê man. - Tôi cần một phòng chăm sóc đặc biệt!

- Cái đó có ghi đây! - Nam y tá cảm hồ sơ nói với cô. - Nhưng tại sao chỉ có một mình cô vậy?

- Bệnh viện Đa khoa Umako sắp đóng cửa, mọi người biết chuyện đó chứ? Thực tình là không có nhiều người mặn mà với cái công việc này lắm!

Nữ bệnh nhân được đưa lên tầng mười của tòa T. Cho tới khi các y tá khác sắp xếp xong phòng bệnh và truyền dịch lại đầy đủ rồi rời ra ngoài thì một vị bác sĩ khác mới bước vào phòng cùng một xe đẩy các dụng cụ y tế.

- Thế nào rồi? - Yuki lên tiếng hỏi khi bắt đầu luồn tay thay thế các túi truyền dịch dành cho “bệnh nhân” đặc biệt của mình.

- Sợ đến chết mất! - Hinaki cuối cùng cũng có thể thả lỏng người, nếu không có bức tường phía sau, tường chừng như cô nàng sẽ ngã tới nơi.

- Là do công chúa cứ một mực đòi theo đây chứ?

- Thế nếu để cậu một mình thì thế nào? Ngay cả việc có một mình tôi họ còn cảm thấy nghi ngờ thì làm thế nào họ tin nổi chuyện bác sĩ cũng phải lái cả xe cấp cứu chứ?!

- Sẽ có cách thôi!

- Nói thì hay lắm! - Cô công chúa vặc lại.

Một thoáng suy nghĩ, rốt cuộc Yuki cũng lên tiếng chấp nhận sự thật:

- Cảm ơn cô, nhưng đáng ra công chúa không nên dấy vào chuyện này!

- Cô gái này... thực sự là đã bị chém đầu sao? - Thậm chí khi nhìn vào bệnh nhân đang nằm đó với một cái băng ở cổ, người ta còn cảm thấy đáng sợ chứ đừng nói đến việc biết bên dưới đó là một vết thương thế nào. Hina rùng mình khi nhớ lại những điều mình nghe được trong bản tin sáng ngày hôm đó.

- Các bác sĩ đã nối các dây thần kinh của cô ấy lại, ca phẫu thuật vừa thành công và cô ấy còn chưa có thời gian hồi phục thì đã bị ngài Kojimoto mang tới đây! Vì vậy nên chúng ta không thể chắc chắn liệu cô ấy có tỉnh lại hay không.

- Thế... Erika không sao chứ?

- Cô công chúa ấy chỉ bị sốc tinh thần thôi! Dù sao thì cô ấy cũng là NAI!

Hina gật gù chấp nhận lời giải thích ấy trước khi cô nàng lại dấy lên một vấn đề mới:

- Cậu thực sự biết mấy cái đó à? - Cô công chúa ám chỉ việc chàng đặc vụ trông rất hăm hồ trong việc sử dụng các thiết bị y tế. Chẳng những cậu thay lại những túi truyền dịch phù hợp với vết thương của cô gái hơn là những dịch truyền cho bệnh nhân bị gãy cổ mà còn lắp thêm những thiết bị khác ngoài các loại máy đo đủ thứ loại nhíp đã được những y tá ban nãy lắp sẵn.

- À! Lúc này khi tháo ra ở bệnh viện kia tôi còn nhớ ấy mà! Bởi vì một tiếng nữa bác sĩ của ngài Kojimoto mới tới nên tôi phải làm gì đó trước khi nấy

cái tế bào mô của cô ấy đào thải lẫn nhau.

- Ôi! Nghe chuyên môn ghê gớm nhỉ?

- Công chúa này! - Yuki cuối cùng cũng có thể hãnh diện khi cuối cùng mình đã hoàn thành xong công việc.

- Sao?

- Cô... có nghĩ chúng ta đang làm đúng không?

- Hà? Ý cậu là gì thế? - Nàng công chúa neho mảy nhìn cậu với vẻ ngây thơ. Bản thân Yuki cũng không thể bắt một cô gái lần đầu tiên dấn thân vào chính trị hiểu ngay những việc phức tạp này được.

- Tôi đang phản bội lại NAI đấy!

Hơi thở của Hinaki bỗng nhiên trở nên gấp gáp. Điều mà Yuki vừa mới thốt ra không giống như những gì cô từng tượng đến. Khi nghe lên cuộc nói chuyện của cậu chàng và cậu của mình, Hina định ninh rằng việc họ đang làm chính là cứu lấy cô gái nhân chứng này và cả sự an nguy của Bò Công Anh Xuân. Tất cả là vì chính nghĩa, vì hòa bình khó khăn lắm mới có được của các vương quốc đang bị đe dọa, bị lung lay từng giây một. Tuy nhiên, hai từ “phản bội” của Yuki đã hoàn toàn thay đổi mọi chuyện.

Nó khiến cô tự hỏi không biết liệu mình có đang làm điều đúng đắn không?! Mọi thứ không giống với việc bảo vệ sự tồn tại của gia tộc mình hay để chế nẫu hệ của Onawaki mà nó còn mang một ý nghĩa khác nữa. Liệu cô có đang làm đúng hay không? Thử hòa bình mà cô bảo vệ có thực sự là một hòa bình tốt đẹp hay không? Nỗi lo lắng khiến cô gái nhỏ như đang đứng trước một vực thẳm

Cô được sinh ra và dạy dỗ trong những chuẩn mực của Hoàng gia, cô không hề biết những điều mà mọi người vẫn thường nghĩ về chế độ này. Có thể nó rất tốt đối với cô: mọi người được sống trong hạnh phúc và một nền dân chủ nhưng Hina chưa bao giờ tự hỏi điều ngược lại rằng mình có đang sống giống như những gì mà lịch sử ghi lại về những người sống trong thân phận quý tộc chỉ biết chăm chăm lo cho mình hay không. Họ chỉ muốn có cái ngai báu đó để có thể đứng trên và điều khiển thế giới theo ý mình? Cô công chúa tin rằng nhất định bố mình không phải là một người như thế. Nhưng còn Onawaki thì sao? Họ đang tham gia vào việc ảnh hưởng đến chính trị của toàn Vũ trụ, hơn nữa nơi đó lại còn quá xa nơi đây, cô không thể chắc chắn rằng mọi chuyện đúng như những gì mình biết khi chỉ nghe theo một chiều được.

Yuki cảm thấy hoảng sợ và hối hận vì dường như cậu đã lừa dối khiến cô gái của mình bối rối. Đối với Hinaki, chuyện giữ được một mối thân tình với nước khác dường như đã quá sức với cô rồi - cậu biết chuyện đó rõ hơn ai hết - nhưng lần này cậu đã để cho cô gánh cả vận mệnh của vương quốc và Vũ trụ trên vai với câu hỏi kia. Chàng đặc vụ chỉ muốn tự đắm vào mặt mình, ít ra nếu như nó có thể khiến cho cái thứ ngu ngốc vừa thốt ra khỏi miệng cậu biến mất.

- Cô quên chuyện đó đi! - Cậu chàng cố gắng sửa chữa nhưng bản thân cậu biết rằng như vậy đã là quá muộn.

Ánh mắt của Hina khi ngược lên nhìn cậu làm cậu tin rằng cô nàng nhất định sẽ không chịu buông xuôi một cách dễ dàng như vậy.

- Ít nhất thì bây giờ chúng ta cũng phải cứu Bò Công Anh Xuân trước đã!

*

Đầu óc tôi bị xoay vần bởi những suy nghĩ hỗn loạn và những kí ức của đêm hôm qua cứ trở đi trở lại ám ảnh tôi đó. Sau chuyến du ngoạn ngắn ngủi ấy, tôi trở về nhà của cô Chitanda và vờ như mình đã ngủ một giấc rất ngon và say sưa sau cơn say kì cục kia. Tuy nhiên tôi chỉ nhắm mắt như vậy chứ chẳng hề ngủ được chút nào. Nỗi sợ hãi khi nghĩ tới hậu quả của những việc tôi vừa làm cứ bám theo tôi dai dẳng, tôi đã đủ lớn để có thể chịu trách nhiệm với những việc mình làm và tôi thậm chí còn không hề hỏi ý kiến ai về những quyết định ấy.

Tôi cảm thấy mình còn quá trẻ con để có thể quyết định những điều quan trọng như thế. Ban đầu, tôi đã ngây thơ tin rằng chỉ cần tôi làm được điều gì đó cho con gái mình - đưa trẻ mà chỉ cần nhắc tới nó tôi đã cảm thấy một sự thốn thức rất mới mẻ trong tim - thì tôi sẽ làm tất cả. Tôi muốn mình làm gì đó với cương vị người chịu trách nhiệm về cuộc đời con bé. Con bé chỉ mới xuất hiện trong cuộc đời tôi vồn vện một ngày nhưng dường như lại có thể biến tôi thành một con người hoàn toàn khác. Nhưng tôi lại tự biến trọng trách ấy thành một trò cá cược mà tôi lo sợ phải biết kết quả.

Phải làm thế nào đây nếu như điều tôi làm là sai?

Cho dù mẹ tôi có khả năng nhìn thấy được tương lai thì chính bà ấy cũng nói rằng nó rất mơ hồ. Và liệu tôi có làm điều gì làm thay đổi tương lai ấy hay không?

So với cái tuổi mười bảy của mình, có lẽ trách nhiệm làm một người mẹ là quá sức với tôi. Không những tâm trí tôi mà cơ thể tôi cũng trở nên nặng nề. Lúc tôi gặp mọi người trong nhà bếp để ăn sáng thì tôi gần như phải dùng hết sức mình mới ngồi nổi vào bàn tuy nhiên hẳn ai cũng chỉ nghĩ rằng đó là do tác dụng phụ của mớ bia mà tôi nốc vào bụng trong buổi tiệc tối hôm qua. Hầu hết mọi người đều trong tình trạng tương tự. Cho tới khi tôi nhận được tin nhắn của tên Miêu tinh thì tâm trí tôi mới tươi tỉnh lên được chút đỉnh.

Tôi có thể xem như anh là cứu tinh của tôi không?

Mọi thứ đều mới mẻ đến lạ lùng. Nó kì diệu tới mức tôi cứ ngỡ rằng sau khi tỉnh dậy khỏi giấc mộng thì mọi thứ đều sẽ biến mất: rằng tôi sẽ không có đứa con gái nào, rằng tôi sẽ không còn thích anh như lúc này nữa. Những cảm xúc ấy mong manh đến mức khiến tôi sợ nó vỡ tan bất cứ lúc nào.

Nhưng bao nhiêu đó vẫn không đủ để trông tôi tốt hơn. Tôi ra sân bay tiễn Hoàng tử Orehi về nước với gương mặt xanh xao như sắp chết tới nơi, ngay cả bản thân tôi còn thấy hoảng hồn khi nhìn vào mình trong tấm gương ở nhà vệ sinh sân bay.

- Em xin lỗi! - Tôi chỉ còn có thể nói thế khi đi cùng chàng Hoàng tử ra chiếc phi cơ nằm trong khu vực đáp riêng của sân bay quốc tế Tsugini.

- Không sao! Tôi qua ai cũng uống nhiều cả! Nhưng hứa với anh là em sẽ không bao giờ uống như thế nữa nhé!

- Em nghĩ đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng của em! - Tôi nặn ra một nụ cười tươi-nhất-có-thể của mình để đùa cợt.

- Ngày hôm qua rất vui! Cảm ơn em rất nhiều! Cảm giác có được cuộc sống như một người bình thường tuyệt thật! Hèn gì em làm mọi thứ để có được nó!

- Anh trai em nói với anh chuyện đó à?

- Himeshiro rất thương em đấy! Anh chưa thấy người anh nào tuyệt vời như vậy! Tuy nhiên... - Anh bỗng chốc đứng hẳn lại và giữ lấy hai vai tôi, bắt tôi phải nhìn thẳng vào anh. Chúng tôi đứng như thế giữa cái lạnh cắt da giữa mùa đông một lúc trước khi anh quyết định sẽ nói ra điều mà anh nghĩ. - ...anh sẽ không mang ơn em vậy thôi đâu!

- Sao ạ? - Tôi tròn mắt chưa hiểu lắm ý của anh. Hoặc là ý nó lộ ra đó mà tâm trí tôi chẳng còn đủ sức lực để mà phân tích.

- Lần tới, nhất định anh sẽ đưa em đến Hoa Hồng Đỏ. Đến vương quốc xinh đẹp của anh!

- Em rất hi vọng! Và em cũng hi vọng anh sẽ hiểu nó theo nghĩa hữu nghị hơn là cá nhân!

- Em lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại chuyện đó! Anh thông minh lắm nên sẽ không quên đâu!

- Anh có tình quên thì sao? Chuyện gì cũng có thể xảy ra!

- Kojimoto này! - Nụ cười toe toét trên môi anh bỗng dừng trở thành một cái mỉm cười. - Hãy hứa với anh là đến lúc em mời thì nhất định em phải cùng anh tới đó nhé!

- Quân tử đương nhiên không nói hai lời!

- Em là gì thế? Nhân vật trong phim kiếm hiệp à?

Nụ cười cùng hiện hữu trên môi hai chúng tôi nhưng tôi biết rằng chúng tôi chỉ nói thật lòng với nhau những khi chúng tôi không mỉm cười. Kể từ lần đầu tiên gặp anh, trong đầu tôi đã hình thành cái định kiến khó thay đổi ấy và hẳn là anh ấy cũng biết như thế. Tôi đã phải dùng tới cái kiến thức được dạy về giao tiếp trong giới quý tộc - mà tôi cứ nghĩ là cả đời này mình sẽ chẳng bao giờ dùng tới - để đối mặt với anh. Đôi khi tôi vẫn có cảm giác rằng anh đang cố nói với tôi điều gì đó, điều mà cả nụ cười lẫn lời nói đều không thể diễn tả được. Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì.

Sáng nay tôi đã nghĩ dù có thế nào tôi cũng sẽ đến trường bất chấp cơn say vẫn còn lảng vảng đâu đó bởi vì Miwa đã đi học và cả chị Yui cũng vẫn đi làm bình thường. Tuy nhiên quyết định của tôi thay đổi ngay sau khi ngồi vào băng ghế sau của chiếc xe màu xanh sẫm được chàng Hoàng tử chuẩn bị sẵn. Con choáng váng bắt đầu không còn là chuyện của tinh thần nữa, lần này tôi cảm thấy rõ cơ thể mình đang kêu gào thảm thiết. Mọi thứ trước mắt tôi trở nên mờ ảo như trong một giấc mơ còn cổ hợm thì cứ muốn nôn.

Tôi buộc phải nhờ anh cận vệ Hoshi lái xe về nhà mình.

- Chỉ hôm nay thôi... - Tôi mấp máy môi khi chiếc xe dừng lại trước cổng ngôi biệt thự nằm trong khu phố lát gạch đỏ. - ...chỉ hôm nay thôi! Anh có thể nghỉ ngơi không?!

- Nhưng đó là nhiệm vụ của tôi, thưa công chúa!

- Tôi tin là Hoàng tử sẽ hiểu thôi! Hôm nay tôi cảm thấy trong người không tốt lắm, và thực lòng tôi không thể chịu nổi cái cảm giác có ai đó cứ nhìn chăm chăm vào mình!

- Công chúa có cần tôi giúp gì không? Tôi gọi bác sĩ giúp cô nhé?

- Không cần. Chỉ cần anh hãy tránh đi ngày hôm nay thôi!

Tôi vào nhà và ngay lập tức cảm thấy cái cảm giác dễ chịu nhanh chóng lan tỏa trong căn phòng mình. Từ khuya hôm qua tới giờ, lần đầu tiên tôi mới lại nhận ra ít nhất trong cơ thể mình còn chút hơi ấm. Nhưng tôi lại cảm thấy bức bối nhiều hơn là buồn ngủ.

Cái này thì chắc chắn là do bia rồi! Những bồn lon...

Tôi cố gắng dùng chút sức lực của mình để lục tìm trong túi cái điện thoại vốn bị bỏ bê từ lâu.

- “Công chúa?” - Giọng của Yuki vang lên ở phía đầu dây bên kia làm tôi muốn gặp mặt anh hơn bao giờ hết.

- Cậu... đã xong việc chưa?
- “Rồi! Tôi đang trên đường về nhà cô đây!”
- Này! Ghé qua cửa hiệu mua cho tôi ít thuốc giải rượu nhé!
- “Công chúa ổn chứ?!”

Tôi chỉ muốn hét lên rằng anh làm ơn về đây thôi chứ tôi chẳng cần gì hết. Nhưng đến cuối cùng tôi cũng không bị cơn mê sảng làm chủ.

- “Tôi về ngay đây!”

*

- Công chúa tốt hơn đừng có bao giờ đụng vào mấy thứ đó nữa! - Ngay khi tôi uống hết mớ thuốc giải rượu vào thì vừa hạ cốc xuống đã gặp cái mặt gây ức chế ấy than phiền.
- Tôi đâu còn là trẻ con nữa!? - Tôi phụng phịu, thậm chí còn chẳng buồn rời khỏi cái giường mà tôi đã bám dính vào từ khi mới về nhà.
- Nhưng công chúa thậm chí còn chưa đủ tuổi!
- Chỉ còn một năm nữa thôi! Với lại tôi có bao giờ phải lái xe đâu mà cậu lo bò trắng răng! Tôi khác với người nào đó thích cưa sừng làm nghề!
- Cưa sừng làm nghề là thế nào?
- Thì thế đấy! Cậu bảo mình ba mươi tuổi còn gì?!
- Thực ra là hai mươi lăm!
- Thật chứ? - Tôi nheo mắt nghi ngờ.
- Đương nhiên! Sao tôi phải nói dối công chúa chứ?
- Vậy mà còn bảo mình không cưa sừng làm nghề. Học sinh cấp ba gì như cậu chứ? Hay cậu muốn “gặm cỏ non”?
- Càng nói càng quá đáng! - Vừa nói anh vừa đứng dậy rồi với lấy cái khay mang mấy cái cốc tôi vừa uống ra ngoài.
- Này! Định cứ thế mà bỏ đi à?! - Tôi gọi với theo khi anh đã ra tới cửa phòng.

Anh không gậy nữa mà lẳng lặng bỏ cái khay trên tay xuống bàn học của tôi. Bất ngờ, anh bước tới trước giường rồi cúi xuống. Mặt anh và tôi chỉ cách nhau vón vẹn có vài xăng ti.

- Nếu công chúa còn nói thêm gì nữa thì tôi sẽ bắt cô gọi tôi là “anh” đấy! - Anh nói với giọng đầy đe dọa.

Anh muốn giờ trò gì đây trời?! Tim tôi như nhảy samba trong lồng ngực và cả người tôi nóng bừng như lên cơn sốt, cảm giác choáng váng quay lại chỉ trong vài khắc ngắn ngủi.

Và bỗng dưng ánh mắt của anh mở to (chắc là giống với mắt tôi bây giờ) rồi anh áp trán mình vào trán tôi. Trong một giây, đầu óc tôi bắt đầu diễn lại cái cảnh nụ hôn trước đây của chúng tôi. Tôi vẫn còn nhớ cái không gian trên sân thượng lạnh buốt ngày hôm đó, nhưng ngay sau khi môi anh chạm vào môi tôi thì tôi không còn cảm thấy cái lạnh ấy nữa. Rõ ràng là bị anh ép buộc nhưng bản thân tôi cũng đã nhận ra rằng cảm giác trong lồng ngực mình khi ấy quen thuộc đến lạ lùng. Rồi tôi tự hỏi không biết tại sao tôi lại cảm thấy như vậy khi mà lúc đó cảm giác của tôi về anh không hề giống như bây giờ.

Rốt cuộc là tôi đã yêu anh từ khi nào?

- Không xong rồi!
- Há? - Tôi đứng hình khi Yuki đứng thẳng người dậy.
- Cô bị cảm rồi! - Anh nói với gương mặt vô cùng nghiêm trọng.

*

Tình yêu giống như một cơn sốt: cơ thể ta nóng rang và rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, hình ảnh ta có thể nhìn thấy bỗng chốc bị nhòa đi trong một thứ ánh sáng tự như đến từ thiên đường, có một nỗi lo lắng vô hình bao vây nhưng thay vào đó là ta nhận thấy tâm trí mình trở nên bay bổng. Mọi thứ đều có thể là thật mà cùng lúc đều có thể là ảo ảnh.

Tình yêu đầu tiên của tôi đến cùng cơn sốt. Nếu như không có nó thì tôi sẽ thế nào? Tự chìm mình trong những suy nghĩ tiêu cực về một thế giới đang bên

bờ sụp đổ? Tôi biết rằng cho dù Yuki có trấn an tôi thế nào thì linh cảm của tôi về những chuyện đang xảy ra vô cùng tồi tệ.

- Tôi có một câu hỏi! - Tôi nói trong cơn mê man khi thuốc cảm có vẻ đang bắt đầu phát huy tác dụng. Tuy nhiên, tôi biết anh vẫn ngồi đâu đó trong phòng tôi.

- Là gì? - Giọng Yuki gần ngay bên cạnh làm tôi hơi giật mình.

Nằm quay mặt về phía cửa sổ, tôi không ngờ anh đang ngồi ngay sau lưng mình.

- Trưa hôm qua, cậu đang nói dối khi Hoàng tử Orehi vào đúng không? “Hóa ra” ấy là gì vậy?

- Cái đó...

Tuy nhiên, tôi lại không đủ sức cưỡng lại những chất hóa học đang tan dần trong bụng và tác dụng lên những tế bào thần kinh của mình. Câu trả lời của anh thoảng dần theo từng phân tử không khí xung quang tôi và rồi hoàn toàn biến mất.

Tôi nhìn thấy trước mắt mình những hình ảnh được bao phủ trong một màu hồng ngọt ngào. Tôi không biết rằng mình là một con dờ hay là bất kì ai khi yêu cũng sẽ như thế này nhưng tôi bắt đầu tưởng tượng ra một tương lai có cả hai chúng tôi. Tôi nhìn thấy đứa con gái của tôi, và cũng là con gái của anh. Đứa trẻ mà tôi muốn bảo vệ, đó là con của anh! Chúng tôi ngồi trong một công viên giải trí, nhìn đứa trẻ đáng yêu ăn kem và vui sướng reo lên mỗi khi thấy một điều gì đó mới lạ với thế giới bé nhỏ của nó. Một không gian ngập tràn hạnh phúc, những gam màu sáng cứ lặp đi lặp lại.

Không có nỗi đau nào hiện hữu.

Không có cuộc chiến tranh nào mà con phải đối mặt.

Chúng tôi là một gia đình.

Và tôi nhìn thấy những điều gần với hiện tại hơn, nhìn thấy anh và tôi cùng ngồi dưới gốc cây anh đào đang nở rộ trong sân sau. Cho tới thời điểm này giữa mùa đông thì nó chỉ có những cành cây xơ xác nhưng trong giấc mơ của tôi, nó rực rỡ hơn bao giờ hết. Bởi vì có anh ngồi bên cạnh tôi, hơi ấm được chia sẻ bởi chiếc chăn mỏng phủ lên chân của cả hai và bởi vòng tay dịu dàng của anh. Ánh mắt màu ngọc bích của anh chú mục vào tôi như thể sợ sẽ bỏ qua bất kì một giây nào không có tôi.

Nếu chúng tôi có thực sự yêu nhau như thế...

Tôi sẽ đợi đến khi mùa xuân tới...

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hồi 4: Akaineko - Ngọn Lửa Tham Vọng

Chương XXIII

Khi mùa xuân tới

(phần 1)

“Bản tin giải trí ngày hôm nay, chúng tôi xin được đưa đến các khán giả của chương trình một tin tức đã tạo nên một làn sóng của những luồng dư luận trái chiều trong cộng đồng mạng. Ngày 25 tháng 02, trang DailyNew đưa tin về tập phát sóng đầu tiên của bộ phim ‘Mâu kí ức’ có sự tham gia diễn xuất của các diễn viên Shinichi Kawahachi, HELEN, Mewari Kisaki, ... dưới sự dẫn dắt của bộ đôi đạo diễn và biên kịch đã tạo nên nhiều hiện tượng phim truyền hình - Yuri Mamachi và Domeki Ginetsu. Bối cảnh tập đầu của phim diễn ra ở Hoa Hồng Vàng, nữ diễn viên chính là Temi - một tiểu thư của một tập đoàn tài chính lớn đang đi du lịch sau khi tốt nghiệp trung học. Tại đây cô đã gặp một chàng trai rách rưới cứ luôn đi theo mình kể từ lúc ở sân bay. Chàng trai lạ mặt với bộ dạng của một kẻ lang thang khiến cô gái cảm thấy vô cùng hoảng sợ tuy nhiên, thân phận thật của chàng trai được tiết lộ ở cuối tập phim gây tò mò cho khán giả. Hứa hẹn rằng trong tập sau sẽ mang lại những diễn biến ít ngờ tới. Với nội dung đầy bất ngờ và khó dự đoán trước, nhà sản xuất tin rằng bộ phim lần này sẽ trở thành bom tấn trong năm nay. Tạo hình lung linh của dàn diễn viên cũng được tiết lộ và có lẽ mọi người bất ngờ nhất với chàng trai lang thang kia. Nam ca sĩ - diễn viên Shinichi Kawahachi đảm nhận vai chính trong ‘Mâu kí ức’ luôn mang hình tượng mỹ nam trưởng thành trong các bộ phim trước nay đã trở thành một tên quần áo rách rưới và bám đuôi nữ chính. Đây là lần thứ hai Shinichi Kawahachi đến Hoa Hồng Vàng, lần đầu tiên là khi anh tham gia quay MV cho nữ ca sĩ đã khuất của nhóm nhạc Momochin - Riryu Hatsune - cũng là bạn gái anh khi đó.

Dường như bối cảnh của Hoa Hồng Vàng không chỉ tạo cho không khí trong các thước phim trở nên thơ mộng hơn mà còn là nơi nuôi dưỡng những tình cảm mới. Chỉ sau vài giờ khi đoàn làm phim công bố loạt ảnh hậu trường của phim đang được quay ở tập bốn thì cộng đồng mạng đã dấy lên nghi ngờ về mối quan hệ của chàng ca sĩ và cô nàng diễn viên trẻ HELEN. Năm nay mười chín tuổi, vai diễn Temi là vai

chính đầu tiên của HELEN trong ngành nghệ thuật thứ bảy, với vẻ đẹp trong sáng và thánh thiện cũng khó có thể nghĩ rằng có ai sẽ không rung động trước cô nàng. Kawahachi cũng là một trong số đó khi trong loạt ảnh, anh luôn có những cử chỉ thân mật quan tâm chăm sóc tới đàn em. Nhiều người hâm mộ cho chúc phúc cho chàng ca sĩ khi khi cuối cùng cũng tình thấy tình yêu mới của cuộc đời mình. Ngược lại, những người hâm mộ ủng hộ mối quan hệ của Kawahachi với Riryu Hatsune lại dành cho anh chàng những lời cay đắng, buộc tội anh không chung thủy khi mà nữ ca sĩ chỉ mới mất có gần ba tháng và lập một cộng đồng tẩy chay HELEN vì cho rằng cô diễn viên trẻ muốn nhanh chóng nổi tiếng nhờ vào phi vụ tình cảm này.

Vốn kín tiếng trong chuyện cá nhân nên Shinichi Kawahachi và công ty HK Hajime Ent. hiện vẫn không lên tiếng gì về vấn đề này. Tuy nhiên với tình hình hiện tại thì hẳn là tiếng tăm của 'Mẫu ki ức' vẫn không ngừng tăng thêm..."

Tôi bực bội với tay tắt cái đài đang phát cái bản tin ngớ ngẩn kia. Thật không ngờ rằng tin tức ấy lan rộng tới mức này. Từng một thời cũng là một phim nên tôi biết rằng ngành công nghệ giải trí đang chiếm một mảng rất quan trọng trong nền kinh tế của Bồ Công Anh Xuân. Kể từ năm năm trước, các thị trường nước ngoài bắt đầu chú ý tới các nghệ sĩ của vương quốc cô ngay khi có một bộ phim vừa chiếu hay một nhóm nhạc vừa debut, mọi thông tin giải trí đều được truyền đi với tốc độ chóng mặt biến những nghệ sĩ trở thành những ngôi sao quốc tế chứ tầm ảnh hưởng không còn chỉ được gói gọn trong nước như trước đây nữa. Có thể xem đó là một điều tốt khi có nhiều người cũng quan tâm và tìm hiểu về văn hóa của vương quốc mình thông qua những bộ phim thần tượng hay các ca khúc nổi bật ấy.

Tuy nhiên, đôi khi nó cũng mang lại nhiều phiền toái cho giới nghệ sĩ. Chẳng hạn như cái bản tin quái quỷ mà tôi vừa nghe. Nó không khác nào bảo rằng phim của anh Kawahachi đang dùng chiêu trò để được chú ý và biến anh ấy thành một người xem tình yêu giống như một công cụ. Mặc cho đúng là những chuyện đang xảy ra khiến cho khán giả có thể nghĩ về điều đó thật nhưng chẳng lẽ họ không thể tránh đề cập nó một cách ít thảng thững hơn như thế hay sao? Chẳng khác nào đang khẳng định chuyện đó là thật cả!

- Em cũng không nên bực tức như vậy! Với những gì mà cộng đồng mạng đang rêu rao thì cũng khó trách được sẽ có những bài báo tiêu cực và tích cực. Cách nhìn vấn đề của con người chẳng bao giờ giống nhau được! - Chàng Hoàng tử Hoa Hồng Đỏ ngồi ở ghế lái bên cạnh tôi nhận xét.

- Anh cũng quan tâm chuyện này à?

- Không phải! Chỉ là suy nghĩ khi nghe bản tin ấy thôi!

Đôi khi tôi không biết phải ngưỡng mộ hay là ghê sợ những người có bộ óc siêu phàm nữa khi mà hầu hết những gì họ biết một cách sơ sài đôi khi còn nhiều hơn cả những người suốt đời chỉ chuyên tâm vào đó. Đương nhiên, đây cũng chỉ là một cách so sánh khắp khiếm mà thôi!

Thêm một chuyện nữa là Hoàng tử Orehi có vẻ khá biết cách khiến người khác hài lòng vì tôi cảm thấy con nóng giận trong người đi hơn so với ban đầu. Dù sao anh ấy cũng nói không hề sai, mỗi người luôn có những nhìn nhận khác nhau. Mặc dù vậy nhưng chẳng lẽ suốt mười năm trong nghề, anh Kawahachi thể hiện nhân cách hoàn hảo của mình chưa đủ hay sao? Niềm tin vào con người đứng đắn của Kawahachi trong tôi lớn đủ để tôi cảm thấy khó chịu trước những lời người khác bôi nhọ anh cho dù tôi không phải là một fan cuồng của anh đi chăng nữa.

Và câu chuyện khác về một fan cuồng thực sự của Shinichi Kawahachi: Miwahi đã đóng gói đồ đạc đi Hoa Hồng Vàng rồi! Bề ngoài ngụy trang như một chuyến về thăm gia đình nhỏ của mình nhân dịp Tết truyền thống đã tới cận kề nhưng tôi biết tông rằng cô bạn cùng nhà với mình đang nháp nhồm trong lòng không yên nên mới phải đến đó. Cô nàng ấy gần như đã không liên lạc với chàng ca sĩ ba ngày nay từ khi cái tin kia lan rộng. Hơn cả thấy, lí do khiến Miwa cảm thấy bất an chính là bản thân Kawahachi cũng không hề giải thích với cô có chuyện gì đang xảy ra nên cô phải xách vali đến đó ngay khi kì nghỉ xuân bắt đầu.

Có điều, vấn đề của tôi không hẳn nằm ở chỗ đó...

- Mùa xuân đã đến thật rồi nhỉ? - Chàng Hoàng tử vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài cửa kính chắn gió.

Tôi cũng bất giác nhìn ra ngoài. Đúng như những gì chàng Hoàng tử nói: mùa xuân đang đến. Hai bên đường đang trải ra trước mắt tôi một màu xanh ngắt tuyệt đẹp. Các cánh đồng khoác lên mình tấm áo mới tươi mơn mẫm, đằng sau là một rừng núi đang dần chuyển mình từ màu xám u buồn sang sắc xanh lấp lánh dưới ánh mặt trời. Những vùng đất mà cả hai cùng đi qua đều như thức dậy khỏi một giấc ngủ dài, tuyết phủ trên mặt đường đang tan dần, thay vào đó là những chồi non của những loài hoa dại bắt đầu nhú lên. Tôi không biết chúng rồi trông sẽ như thế nào khi lớn lên hay là những bông hoa ấy trông đẹp đến thế nào, chỉ biết rằng dáng vẻ bé nhỏ đang vươn lên của chúng khiến tôi cảm thấy như mùa xuân thực sự là một phép màu.

Mùa xuân ở Hoa Hồng Đỏ đến sớm hơn ở Bồ Công Anh Xuân một chút. Trong khi ở Bồ Công Anh Xuân lúc này đang phải chịu đựng đợt rét cuối cùng thì ở nơi này, mùa xuân đang lướt đi trên vạn vật. Mọi thứ như đang sống lại một lần nữa.

Chuyến đi này làm cô công chúa có cảm giác như mình đang đi trước một bước tới tương lai khi mà rồi đây khi quay lại vương quốc bình yên của mình, cô sẽ được trải qua nó thêm một lần nữa. Hoàng tử Orehi đã giữ lời hứa của mình và đến đón cô xem như để trả "món nợ" lần trước cô đi chơi cùng anh ở Tsugini.

- Chúng ta đang đi đâu ấy nhỉ? - Rốt cuộc tôi cũng lên tiếng hỏi vì tò mò do chúng tôi đã đi được hơn nửa ngày trời từ lúc xuống sân bay rồi. Không ghé qua lâu đài Hoàng gia cũng như bỏ hết những qui tắc khắt khe về việc chào hỏi hay mấy thứ tương tự như vậy. Chuyến đi này rõ ràng được sắp xếp chỉ để có hai người với nhau.

- Tôi một nơi rất quan trọng với anh! - Chàng Hoàng tử nói rồi nháy mắt với tôi, không quên kèm theo một nụ cười trên môi.

Khách sạn New Century Center.

Đã một tháng rồi kể từ ngày Yuki để Hina thực hiện cái phi vụ nguy hiểm kia cùng mình. Giờ nghĩ lại, cậu còn tự hỏi chính mình rằng không biết lúc đó cậu ăn gan hùm hay gan hổ gì mà lại dám làm vậy. Khi đó nếu có mệnh hệ gì thì đầu cậu cũng có khả năng treo lủng lẳng như chơi, vậy mà cậu vẫn cứ nhất định phải giữ cô gái ấy bên cạnh mình. Cậu vì sự sợ hãi của bản thân mà đẩy cô gái của đời cậu vào giữa cuộc chiến ấy như thế, Yuki biết rằng mình đã làm một điều tồi tệ nhất mà một người yêu cô có thể làm ra.

May mắn thay, mọi thứ đều trót lọt. Bò Công Anh Xuân thực sự đã lọt ra khỏi tầm ngắm của cả nhà Hitoderi lẫn NAI. Trong suốt một tháng rưỡi qua, truyền thông không hề đưa thêm bất kì tin tức nào liên quan tới Bán đảo Onawaki nữa. Các phi vụ cậu nhận được trong thời gian qua cũng chỉ là những vụ lẻ tẻ để giúp đỡ các đồng nghiệp mà cậu không có mấy khi gặp gỡ. Thế nhưng cậu chưa bao giờ cho rằng quyết định của bản thân mình là đúng đắn.

Gỡ người ra khỏi giường vào lúc ba giờ chiều của một ngày cuối đông uể oải, chàng đặc vụ cảm thấy cơ thể mình nặng nề như thể có đá đeo vào người. Cậu chàng đã qua cái tuổi đi học rất lâu rồi, thời kì ấy cũng không hề dễ chịu đối với cậu, vậy mà bây giờ vẫn còn phải nghỉ xuân theo lịch của nhà trường, cái suy nghĩ ấy khiến cậu thấy mình rất buồn cười. Đôi lúc cậu cũng muốn giống như cô công chúa nhỏ của mình một lần, thử xem cuộc sống thực sự của một người bình thường trông như thế nào. Rồi sẽ có một gia đình chờ đợi cậu vào ngày Tết truyền thống, cho dù công việc ở NAI có bận rộn đến đâu cậu cũng sẽ sắp xếp thời gian về nhà hay chuẩn bị quà cáp cho mọi người... Viễn cảnh ấy thật hạnh phúc nhưng cũng là thứ không hề có thật. Hina có thể làm mọi cách để vui vẻ cho bằng được cuộc sống mà cô muốn có nhưng cậu lại không thể có được chúng một cách dễ dàng như thế. Cũng rất có thể đó chính là điều duy nhất cậu không thể có, vì bản thân không giống mọi người nên cậu không thể hi vọng bất kì điều gì trông bình thường? Nỗi đau tưởng chừng đã bị cậu bỏ lại phía sau trong suốt ba năm qua phút chốc lại quay trở về một cách trọn vẹn.

Yuki nhìn thẳng vào mình qua tấm gương lớn trong phòng tắm. Cậu trông vẫn không khác gì bao con người thành công khác: bên ngoài là một lớp vỏ bọc đẹp đẽ nhưng bên trong lại là những lỗ hổng mà sự mất mát để lại. Gương mặt cậu bỗng phác một cử chỉ ngạc nhiên, cậu chưa bao giờ nhận ra rằng mình lại giống với nàng công chúa ấy như thế, cậu cũng muốn có được một cuộc sống bình thường, được yêu thương và được trân trọng, được trải qua những phút giây mà ai cũng trải qua trong vòng đời ngắn ngủi của mình. Chàng đặc vụ muốn ngay lập tức nói điều đó cho cô nghe nhưng lại nhớ ra rằng bây giờ, đó là điều duy nhất cậu không thể.

Rời khỏi phòng tắm trong tâm trạng có vẻ tốt hơn một chút, Yuki bước trở lại phòng ngủ và với lấy cái tai nghe của mình đang nằm lẫn lóc trên cái tủ nhỏ đặt cạnh giường. Nụ cười hiếm hoi vẽ ra trên gương mặt cậu chàng khi cậu đưa tai nghe lên tai mình và rồi mở laptop có phần mềm xác định vị trí của mình lên.

Yuki đã rất khó khăn để chấp nhận chuyện Hinaki sẽ đến Hoa Hồng Đỏ hai ngày theo lời mời của tên Hoàng tử mà vốn cậu chẳng ưa gì kia. Tuy nhiên, công chúa nhỏ đã khiến mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều với cậu. Cậu không biết chuyện gì đang xảy ra lúc đó nhưng rõ ràng Hina muốn cậu tin tưởng cô ấy, rằng đúng như những gì cô vẫn thường cam đoan với cậu, Hina không hề muốn chấp nhận cuộc hôn nhân sắp đặt này cũng như cô không hề phải lòng cái gã đẹp mã ấy. Cô đã lấy một con bọ nghe lén của cậu để đảm bảo rằng cậu sẽ luôn biết mọi chuyện sẽ diễn với cô nhưng nhất quyết không để cậu theo. Thường thì Yuki không phải loại người mà người khác nói gì mình nghe nấy, cậu luôn biết làm thế nào để mọi chuyện vẫn luôn trong tầm kiểm soát của mình, hơn nữa bỏ cô công chúa lại một mình với những người xa lạ trong khi cậu vẫn cảm thấy bất an sau khi lỏ cổ vào chuyện của NAI. Tuy nhiên, không hiểu sao khi ấy cậu lại đồng ý ở nhà thay vì theo cô tới đó.

Màn hình nhanh chóng hiển thị vị trí của con bọ nghe lén, với lời hứa ấy, cậu không tin là cô nàng có thể lừa cậu bằng việc bỏ lại nó ở đâu đó để đi vui vẻ với tên Hoàng tử chết tiệt kia... “Đi vui vẻ ở đâu đó”, những từ ngữ vừa xuất hiện lập lại trong đầu cậu khiến chàng đặc vụ tự tưởng tượng ra những hình ảnh ngớ ngẩn rồi cậu lại tự vỗ đầu bức tốc vì nẩy cái suy nghĩ bệnh hoạn ấy.

Sau một lúc, cuối cùng thì bộ đàm cũng bắt được tín hiệu.

Họ đang ở một thị trấn nhỏ nằm ở phía Đông Nam của Hoa Hồng Đỏ, cậu chàng bắt đầu ngấu ngiến từng lời trong cuộc hội thoại của hai thành viên Hoàng gia...

*

Tiếng nước chảy rào rào bên tai và mon man trên da thịt đánh thức những giác quan đã mất khi tôi ngồi trên xe suốt hơn mười tám giờ đồng hồ. Bên ngoài ô cửa nhỏ của phòng tắm là một bầu trời được nhuộm vàng bởi ánh hoàng hôn, tôi có cảm giác như đang được tắm mình trong mùa xuân.

Do chênh lệch múi giờ nên bây giờ ở Bò Công Anh Xuân hẳn vẫn chưa tới bốn giờ chiều trong khi ở đây đã gần sáu giờ. Tôi tự hỏi không biết bây giờ ở nhà Yuki đang làm gì. Cứ để mặc cho mình trôi theo tâm tưởng, tôi biết rằng thời hạn mà tôi tự đặt cho mình đã tới, mùa xuân đang tới rất gần rồi. Tuy nhiên trong suốt thời gian qua chúng tôi vẫn không hề có chút nào thay đổi, mối quan hệ khó hiểu giữa chúng tôi khiến tôi thắc mắc không biết vốn dĩ nó được liên kết bởi thứ gì. Tôi vẫn đến trường, vẫn ở bên cạnh anh, vẫn nhìn anh dần dần được chú ý hơn trong ngôi trường cấp ba ấy, mấy cô nàng bắt đầu bu quanh anh và hò hét khi thấy anh chơi thể thao. Norika nói với tôi rằng đó là điều tất yếu phải đến thôi, đôi khi tôi không hiểu cô bạn muốn làm thế để làm gì nữa. Tới hội của Kisa và Komi cũng chuyển hướng sang bắt đầu theo đuổi anh ở khắp mọi nơi. Trong khi đó tôi và Miwahi vẫn tiếp tục bị cô lập trong ngôi trường ấy chỉ vì người ta không thích chơi với người nổi tiếng!

Tôi và anh chỉ gặp nhau ở nhà, thường là chỉ có riêng hai người (nhưng ai cũng biết là anh Hoshi nhất định lẩn quẩn đâu đó), tôi bắt đầu cái lớp học nấu ăn ngớ ngẩn mà chính tôi đã gợi ý với anh. Thật tình đối với một cô gái như tôi thì đó là một gợi ý không tồi, tôi cần được dạy dỗ để trở thành một người mẹ mẫu mực, tôi cần phải chuẩn bị mọi thứ vì đứa con gái mà tôi biết nó chắc chắn có tồn tại - chỉ là không phải ngay lúc này. Tuy nhiên, nói là một chuyện còn làm thì lại là một chuyện khác! Tôi cảm thấy nhà bếp đúng là một địa ngục! Mà cái địa ngục ấy là do chính tôi tự nguyện chui vào, nếu tôi nói là mình muốn ngừng lại chắc Yuki cũng sẽ chẳng tha.

Mọi thứ đang diễn ra vô cùng bình yên sau cái ngày tôi say xin hôm đó. Nhưng tôi biết tâm trí mình đã không còn bình yên như trước đây nữa. Tôi cảm thấy trong lòng mình như có lửa đốt, tôi cứ muốn tiến gần hơn về phía anh nhưng cứ mãi lo ngại. Nếu như là trước đây, trước khi anh bảo rằng anh không hề thích tôi thì mọi chuyện chắc không đến nỗi tệ đến như vậy. Anh vẫn ở bên cạnh tôi nhưng tôi có cảm giác anh vẫn luôn xa lánh mình. Điều đó khiến tôi nghĩ rằng tôi ắt hẳn đang làm sai điều gì đó.

Tình cảm của tôi dành cho anh có lẽ chỉ bản thân tôi mới hiểu rõ, thậm chí trước khi tôi hiểu rõ nó thì nó đã ở đó rồi! Tôi vẫn còn nhớ cái ngày đầu tiên ở suối nước nóng, cái buổi sáng anh nằm ngay bên cạnh tôi, tôi đã cảm thấy mình thay đổi, tôi không còn thấy anh đáng ghét nữa mà tôi bắt đầu nhìn nhận anh như cách mọi người nhìn nhận về anh: một chàng trai quá đỗi khác với mọi người. Mà thậm chí cả khi tôi ghét anh, dường như tôi cũng không hề muốn anh rời xa tôi, như một điều mà tôi đã quá quen thuộc. Bởi được anh bảo bọc suốt ba năm trời nên khi bản thân tôi còn chưa biết có anh ở bên cạnh thì tôi đã không muốn mất anh, cảm giác quen thuộc ấy chính là thứ mà tôi đã không hề nhận ra trong suốt quãng thời gian qua. Chính anh đã biến tôi thành một con người xấu xa và ích kỉ như bây giờ, khi tôi không hề muốn rời xa anh.

Nhưng rồi chuyện gì sẽ xảy đến chứ? Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những điều anh đã nói với tôi cũng như trước đây tôi từng nghe điều đó một lần từ tay nhà-sản-xuất khi chúng tôi vẫn còn ở trong cái mối quan hệ hờ hững kia: tôi chỉ cố làm những điều mà tôi nghĩ sẽ khiến người khác hạnh phúc chứ tôi chưa bao giờ quan tâm xem liệu người ta có hạnh phúc hay không. Có lẽ, tôi cố gắng như thế là chưa đủ, cần phải gắng thêm chút nữa. Tôi đang cho anh mọi thứ của một cuộc sống mà bất cứ ai cũng muốn: xe cộ, phòng khách sạn dài hạn, công việc,... và cả trái tim của tôi.

Anh có mọi thứ bởi vì chấp nhận bảo vệ tôi.

Thế nhưng, anh có hạnh phúc với những điều đó hay không?

Nếu như anh cũng thích tôi thì hẳn câu trả lời sẽ là có, nhưng đằng này chính tôi lại là kẻ trói buộc cuộc đời của tôi vào với anh. Thêm một chút nữa, cuộc đời anh sẽ hoàn toàn vô nghĩa khi chỉ có thể đứng đằng sau dõi theo tôi.

Có lẽ đã đến lúc để tôi lớn lên.

*

- Thức ăn không vừa miệng em à? - Chàng Hoàng tử đang ngồi trước mặt tôi trong sảnh ăn của khu nhà nghỉ ngược mặt lên hỏi khi anh đang ngẫu nhiên một món ăn địa phương chế biến từ sò.

- Không! Ngon lắm mà! - Vừa trả lời tôi vừa đưa một miếng thức ăn lên miệng để mình chứng.

- Trông không thật lòng gì cho cam!

- Ý anh là em đang làm phật lòng đầu bếp ấy hả?

- Em nhỏ tiếng thôi, kéo cô ấy nghe được! - Anh đưa tay ra hiệu.

Nhưng quả thực cô đầu bếp có gương mặt hiền từ đang đứng bếp đằng kia hoàn toàn có thể nghe thấy chúng tôi thật. Trong sảnh ăn nhỏ tí lệ thuận với quy mô của nhà nghỉ này thì khoảng cách từ chỗ chúng tôi tới chỗ bà ấy chẳng có bao xa hơn thế chỉ có vài vị khách trong sảnh này. Nhà nghỉ Hinowa nằm sâu trong một thị trấn nhỏ ở giữa những rặng núi mà chúng tôi đã vượt qua trong vài tiếng cuối cùng trước khi dừng chân. Mặc dù vậy nhưng không gian tĩnh mịch ở đây trái ngược hẳn với không gian vui tươi ở thị trấn, với vẻ nhộn nhịp khó giấu ngay cả vào lúc ngày đang dần tàn, người ta có thể nhìn ra rằng nơi này là nơi mà mùa xuân ghé chân đầu tiên ở Hoa Hồng Đỏ.

Mà quả đúng là như thế!

- Chúng ta đang đi xuôi dần xuống phía Nam nên điều đó là điều đương nhiên! - Chàng Hoàng tử xác nhận. - Nơi đầu tiên mùa xuân ghé tới, vậy cũng có nghĩa là nơi đầu tiên mùa đông đến đúng chứ? Vậy thì chẳng phải nghe còn tệ hơn sao? Xét về khía cạnh lãng mạn ấy!

- Em không cho là thế! Chỉ là Hoàng tử nghĩ mọi thứ quá bi quan thôi!

- Anh cho rằng nó thực tế!

- Chính anh bảo xét theo khía cạnh lãng mạn còn gì?!

- Em hẳn là một người rất lãng mạn! - Và cuối cùng anh ấy qui chụp.

- Không có nhé! - Tôi phản đối. - Em cực kì, cực kì thực tế. Chỉ là anh có cái nhìn tệ hại của mấy người ngồi trong phòng họp Quốc hội thôi!

- So sánh nghe đúng gớm nhỉ?! - Anh ấy phá ra cười đánh động tất cả mọi người trong sảnh ăn nhưng trông anh không có vẻ gì như là sẽ ngừng việc tự nhiên thái quá ấy lại.

Mà suy cho cùng thì nước này cũng là của anh ấy!

- Chừng nào anh mới định ăn cho xong đây! - Tôi nhỏ tiếng nhắc nhở.

- Đây, đây!

- Nhưng mà... chúng ta có phải đi xa nữa không vậy? Nơi mà anh muốn đến ấy?

Rõ ràng chỉ trong một tích tắc, khi anh ngược mặt dậy tôi đã cảm thấy như nụ cười không còn hiện hữu trên môi anh nữa. Không biết là ngẫu nhiên hay tất nhiên mà mỗi khi tôi nhắc tới địa điểm mà chúng tôi muốn tới, trông anh đều như vậy. Nhưng chỉ cũng một tích tắc sau đó, anh lại toe toét:

- Cái đó là... BÍ MẬT! Sao vậy? Em lo lắng chuyện gì sao? Sợ anh mang em đem bán cho chợ đen hả? Nếu thế thì anh đâu cần đi xa như thế này đúng không?

- Em tò mò thôi mà! Chẳng lẽ việc thắc mắc nơi mình sẽ đến cũng quá đáng lắm à?! - Tôi bực mình anh nên vùi đầu vào thức ăn.

- Ha ha! Rõ là con nít mà! Anh đưa em tới đây vì muốn trả ơn em chuyến du ngoạn hôm trước mà! Vậy nên đó sẽ là một nơi rất tuyệt! Trông em lo lắng chưa kìa!

- Ai cũng sẽ lo lắng như em thôi! - Hoàng tử Orehi lúc nào cũng kiếm chuyện để đùa cợt tôi.

- Vậy mà anh cứ tưởng em sợ một ai khác lo lắng chứ?

- Ai cơ?

- Đừng giả vờ như em không biết chứ?!

- Nếu em biết sẽ không hỏi anh! - Lần này tôi nói dối không nhắm mắt.

*

“Ồn không?”

Một tin nhắn hiện lên màn hình điện thoại khi tôi đang nằm sấp trong phòng nghỉ của mình.

Yuki không thể nói điều gì nghe có vẻ trấn an hơn vào lúc này được sao?

“Không có gì!”

“Vậy tại sao mọi thứ lại im lặng vậy? Công chúa không ngủ mất rồi đấy chứ?”

“Không! Chỉ là đang phải suy nghĩ một số chuyện!”

“Chuyện gì cơ?”

Tôi phân vân không biết liệu có nên nói cho anh biết là tôi đang cảm thấy rối rắm thế nào không. Rõ ràng trong việc chính trị tôi không thể làm tốt được như anh mình. Tối tận ngày hôm nay rồi nhưng tôi vẫn không biết làm thế nào với Hoàng tử Orehi. Anh ấy nhất định biết chuyện tôi đã thích Yuki sau ngày hôm đó, thậm chí còn trước khi cả tôi biết có chuyện gì xảy ra với mình ấy chứ! Vậy mà anh vẫn nhất định muốn duy trì cuộc hôn nhân kia một cách cố chấp đến kì lạ mặc dù tôi đã nói rõ quan điểm của mình ngay từ đầu.

“Sao lại im lặng nữa rồi!”

“Thế cậu muốn tôi thế nào? Hết âm ỉ trong nhà nghỉ giữa vùng núi non hoang vắng à?”

“Núi non hoang vắng? Rốt cuộc tên Hoàng tử đó muốn đưa cô đi đâu thế hả?”

“Gì vậy? Không sao, ở đây có không khí tuyệt vời lắm!”

“Vấn đề không phải ở chỗ đó!”

“Biết rồi! Tại sao tôi lại không hiểu cậu muốn nói gì chứ? Không sao đâu, cậu nghĩ Hoàng tử là ai chứ?”

“Hoàng tử thì cũng là con người thôi! Cô nên tập thói quen cẩn thận một chút đi!”

“Mặc kệ cậu!”

“Công chúa?”

“Gì thế?”

“Đi ngủ đúng giờ đi, cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả?”

“Cậu là gì chứ?”

“Thế đấy! Cô đúng là một công chúa chẳng biết phép tắc gì!”

“Cậu nói ai không biết phép tắc thế?”

“Công chúa?”

“Gì?”

“Ngủ ngon.”

Tin nhắn cuối cùng đến chậm hơn hẳn, cứ như anh định nói gì đó nhưng lại quyết định thôi. Tuy nhiên anh có thể muốn nói với tôi điều gì cơ chứ?

Tôi còn chưa định hình được tình hình thì điện thoại đã reo lên.

- “Hina...” - Phía bên kia đầu dây tiếng kêu rên thống thiết của Miwa suýt thì làm tôi nhảy ra khỏi giường.

- Gì? Gì thế?

- “Hina, tớ phải làm sao đây?”

- Được rồi! Có chuyện gì? Cậu ngừng khóc và kể tớ nghe đi! Mà thôi khỏi, tớ biết có chuyện gì rồi!

Tôi có cảm giác như mình đã biết rằng chuyện này thế nào cũng diễn ra. Miwa dù gì thì cũng là người cuồng thần tượng!

- “Hả? Cậu biết à?”

- Cậu chưa gặp anh Kawahachi mà lại tự suy diễn ra chuyện gì đúng không?

- “Không! Tớ đã đến gặp anh ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Akaineko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.